

Yamiyue-Atemu

Webtruyen.com

Đi về

Mục lục

- 1. Nằm Viện
- 1. Nằm Viện (2)
- 1. Nằm Viện (3)
- 2. Ma Nhập
- 2. Ma Nhập (2)
- 3. Chợ Phiên Âm Phủ
- 3. Chợ Phiên Âm Phủ. (2)
- 3. Chợ Phiên Âm Phủ (3)
- 3. Chợ Phiên Âm Phủ (4)
- 4. Thầy Tào. (2)
- 4. Thầy Tào (3)
- 5. Tái Khám.
- 7. Quạt Mồ
- 7. Quạt Mồ (2)
- 8. Chuyển Xe Cuối Cùng
- 8. Chuyển Xe Cuối Cùng (2)
- 8. Chuyển Xe Cuối Cùng (3)
- 8. Chuyển Xe Cuối Cùng (4)
- 9. Âm Hôn.
- 9. Âm Hôn (2)
- 9. Âm Hôn (3)
- 9. Âm Hôn (4)
- 9. Âm Hôn (5)
- 9. Âm Hôn (6)
- 10. Oan Nghiệt
- 10. Oan Nghiệt (2)
- 10. Oan Nghiệt (3)
- 11. Người Nói Chuyện Với Linh Hồn.
- 11. Người Nói Chuyện Với Linh Hồn (2)

[12. Thầy Trừ Tà](#)

[12. Thầy Trừ Tà \(2\)](#)

[12. Thầy Trừ Tà \(3\)](#)

[13. Rời Đi.](#)

[13. Bé Bự.](#)

[13. Bé Bự \(2\)](#)

[14. Đặt Cược.](#)

[14. Đặt Cược \(2\)](#)

[14. Đặt Cược \(3\)](#)

[15. Chó Diên.](#)

[15. Chó Diên \(2\)](#)

[16. Mộ Búp Bê.](#)

[16. Mộ Búp Bê \(2\)](#)

[17. Đám Ma.](#)

[17. Đám Ma \(2\)](#)

[17. Đám Ma \(3\)](#)

[18. Lò Mổ.](#)

[18. Lò Mổ \(2\)](#)

[18. Lò Mổ \(3\)](#)

[18. Lò Mổ \(4\)](#)

[19. Cản Thi.](#)

[19. Cản Thi \(2\)](#)

[19. Cản Thi \(3\)](#)

[20. Tử Chiến](#)

[20. Tử Chiến \(2\)](#)

[20. Tử Chiến \(3\)](#)

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

1. Nằm Viện

11h tối, tôi ngồi lặng lẽ trong viện, chán nản ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ánh đèn tuýp ảm đạm chiếu vào mắt không đủ khiến tôi phải cau mày. Thở dài.

Tôi có thằng bạn tên Cường, cậu ta vừa bị tai nạn xe máy, có người gọi cho tôi lúc hơn 9h. Ngay khi nghe điện, tôi đã có một linh cảm xấu, người ta hỏi tôi có phải là Minh, người gọi cuộc gọi cuối cùng cho nạn nhân này không. "Nạn nhân" cái từ này nghe nặng nề quá, tôi chỉ vội đáp vâng, đầu dây bên kia tiếp, nạn nhân là một nam thanh niên tuổi từ 22 tới 24, vừa bị tai nạn xe máy, hiện đang nằm trong bệnh viện huyện, cần người quen tới gấp để xác nhận thông tin... Sau khi nghe loáng thoáng được những từ cuối, tôi ghi lại số phòng và lập tức phóng xe tới bệnh viện, lúc đó đầu tôi trống rỗng, không phải do lo lắng, chỉ là tôi bất ngờ quá thôi.

Cường là bạn cùng phòng với tôi, chúng tôi làm cùng một công ty gang thép, trụ sở đặt tại Thái Nguyên, trong phòng còn có hai người nữa, đều là dân khác quê, ở cùng nhau cũng đã được tám chín tháng. Chúng tôi ai cũng biết tính thẳng Cường, tên như người, cậu ta to cao nhưng không phải dạng cục mịch, tôi thấy thẳng này hay đi trêu các cô bán thực phẩm, hoặc mấy em gái người dân tộc thỉnh thoảng ghé qua chỗ chúng tôi chơi. Nhưng tuyệt nhiên không bao giờ thấy cậu ta gây gổ với ai, vì tính Cường cẩn thận, không quá chén, không hút thuốc lá, không phóng nhanh vượt ẩu, đặc biệt là đi đêm, thẳng này cẩn thận có tiếng.

Thế mà Cường bị tai nạn, lúc chiều thẳng này lấy xe máy đi chở một em gái từ công ty về làng, đi tới mãi 8h thì tôi gọi để nhờ có qua quán tạp

hóa thì mua cho anh em bao thuốc lá. Lúc đấy cậu ta chỉ bảo là nhà em gái giữ lại ăn cơm, tôi biết vậy, còn nghĩ là sương cái thân mày nhé, để bố mẹ em nó ửng cái bụng mày rồi, làm rể miền núi này cũng không tệ, há há. Hơn 9h, thấy muộn rồi mà cậu ta còn chưa về, tôi gọi thử thì bên kia không nghe máy, lúc đó tôi cũng không nghĩ tới chuyện gì xấu. Nhưng chỉ vài phút sau người ta báo Cường bị tai nạn, chắc trên đường về thì gặp chuyện.

Tới viện, việc đầu tiên tôi làm là chạy tới phòng trực hỏi cô y tá xem người bị tai nạn xe máy nằm phòng 301 đi lối nào. Người ta chỉ tôi lên tầng ba, phòng đầu tiên, bên trái hành lang. Vì giờ đã vào đêm nên trong viện vắng hoe, cả dãy tầng ba chỉ có hai phòng duy nhất sáng đèn, một là phòng 301, hai là một phòng ở cuối dãy.

Tôi mở cửa bước vào, cảm giác đầu tiên là cái ớn lạnh kỳ lạ từ trong phòng thổi vào người, tiếp theo tới thứ mùi gây gây pha lẫn giữa mùi máu và mùi thuốc sát trùng, cuối cùng là nụ cười rất thân thiện của chị y tá đang đứng kiểm tra cho Cường. Chị y tá không xinh, nhưng cười rất hiền, ít nhất là vẫn dễ nhìn hơn người đang nằm trên giường kia.

- Anh là người nhà của bệnh nhân? - Chị y tá mở lời.

- Vâng, tôi là bạn của cậu ta.

- Anh này vừa được chúng tôi khâu mười một mũi ở chân trái, tình hình vết thương không nghiêm trọng, lúc nhập viện anh ta còn tỉnh táo, người đưa anh ta tới viện nói là gặp anh ta tông vào dải phân cách trên dốc Đèo Cái.

- Ngoài khâu mười một mũi ra thì cậu ta có bị gì nữa không chị?

- Đầu và mặt không có thương tích, tay trái bị xước do ma sát với mặt đường, chân bị mảnh kim loại đâm qua, ngoài ra chỉ là những vết trầy không đáng ngại.

- Vâng, thế giờ cậu ấy đang ngủ thưa chị?

- Chúng tôi tiêm một mũi gây mê và truyền nước cho anh ta, hiện thuốc vẫn còn tác dụng, có lẽ hai, ba giờ nữa sẽ tỉnh, anh ngồi đây trông tới khi nào bạn anh tỉnh thì gọi chúng tôi tới kiểm tra.

Nói xong chị y ta lại cười hiền hậu, tôi yên tâm rồi, thấy tôi không hỏi gì nữa chị y tá liền rời đi. Giờ tôi mới nghĩ tới việc nhìn vào cái người đang nằm trên giường kia, đúng là mặt không thấy có thương tích gì, tay thì bị băng bó kín mít, kiểu này chắc là lúc xòe thì cho tay lên đỡ mặt.

Người đưa Cường tới bảo thẳng này đâm vào dải phân cách, đường dốc Đèo Cái to như đường quốc lộ, không ngoằn nghèo, không gấp khúc, đi thế nào mà đâm được vào đấy mới tài. Chẳng lẽ là ở nhà em gái uống rượu nếp cẩm nhiều quá nên choáng. Nhưng mà lúc đưa tới đây cậu ta vẫn còn tỉnh táo, thế quái nào mà uống rượu đâm vào dải phân cách không ngất luôn đi, vậy tức là đầu óc cậu ta lúc trước khi bị tai nạn hoàn toàn bình thường?

Tôi nhìn thẳng bạn đang nằm trên giường, mặt nhăn dúm lại, mồ hôi túa ra, chắc đau hay là gặp ác mộng gì đó, có lẽ khi nào cậu ta tỉnh, tôi sẽ tìm mấy lời tốt đẹp nhất mà an ủi. Lúc sau tôi mới lấy điện thoại di động ra xem có trò gì hay hay giết thời gian. Ngồi chơi một lúc, tới khi điện thoại báo hết pin, tôi mới ngẩng ra, giờ là 10h43, vậy là cũng ngồi đây được một tiếng rồi, thẳng Cường vẫn nằm im thở khì khì, mặt vẫn nhăn nhúm.

Chán rồi đấy, tôi rời khỏi ghế, lúc này tâm trí tôi cần tìm một cái gì đó để giải khuây, tôi nhìn rộng ra khắp phòng, đây là một phòng ghép, có ba cái giường trống nữa ở bên kia. Do cuối tuần người ta về hết nên phòng này còn mỗi giường chúng tôi, không biết các phòng cạnh đây có còn người không, tôi thấy cả dãy tối om hay là do họ tắt đèn đi ngủ hết rồi. Lúc tôi tới có để ý là phòng ở cuối dãy hành lang vẫn sáng đèn, chắc phòng ấy cũng có

bệnh nhân. Nhìn mấy chiếc giường giăng vải trắng tinh, đầu giường nào cũng đặt một chiếc tủ sắt, cảm giác lúc này trống trải và im ắng kỳ lạ.

- TRÁNH!

Tôi giật mình, quay đầu nhìn thấy Cường há miệng, cậu ta vừa rồi hét cái gì vậy?

-TRÁNH! TRÁNH! ...

Cường lại hét lên, hai mắt vẫn nhắm nghiền, có cái gì đó đang hiện lên trong đầu cậu ta, là cảnh tượng lúc diễn ra tai nạn?

-Dừng lại!...Dừng...Dừ..ng...

Tiếng của cậu ta nhỏ dần, tôi không nghĩ ra nên làm gì lúc này, đây là nói mớ phải không, nói mớ có nguy hiểm tới vết khâu không, có phải gọi y tá tới xem thế nào không?

Cường không hét lên nữa, chỉ thấy cậu ta mấp máy trong miệng cái gì đấy, không rõ là muốn nói hay muốn thở. Tôi chết lặng ở cạnh giường, mấy giây sau tôi mới dám bước tới lay lay vai cậu ta, còn chuẩn bị tinh thần đợi cậu ta choàng mắt bật dậy như quỷ nhập tràng. Nhưng không, sau đó Cường lại thở đều đều, hình như là ngủ tiếp, không thấy dấu hiệu gì bất thường nữa, mặt vẫn nhăn nhúm như cũ.

Tai nạn là điều khủng khiếp, chắc chắn nó ảnh hưởng tới tinh thần nhiều lắm, tôi thấy Cường ngủ lại được thì cũng thở phào, cứ ngủ cho xong đi rồi dậy la hét sau, vừa ngủ vừa la hét thế này tao sợ lắm.

Đang nghĩ bất giác tôi cúi đầu xuống sàn nhà, gạch ốp sàn là loại sáng màu, ánh đèn tuýp phản chiếu trên mặt sàn tạo thành một thứ ánh sáng mờ mờ, không sáng không tối, hắt lên khung cảnh nhợt nhạt với một màu trắng đục, không có gì bắt mắt. Tôi chăm chú nhìn những viên gạch ốp sàn dưới

chân mình, nó không có hoa văn, bề mặt hơi sần lên những gợn sóng nhỏ, người ta làm thế để tăng ma sát và tạo cảm giác sạch sẽ.

Hết nhìn gạch tôi lại nhìn sang những rãnh nhỏ giữa hai viên gạch ốp, thoát nhìn tôi thấy nó màu đen, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy nó là màu nâu đỏ, mà nếu tò mò cúi hẳn xuống quan sát, sẽ thấy nó thực chất là màu đỏ sẫm. Cái màu đỏ này khiến tôi liên tưởng tới máu, giống như là nó chảy lênh láng trên sàn nhà, người ta có cố lau tới đâu, thì cũng không thể sạch hết máu trong các khe này được. Vì vậy mà nó đọng lại, nhiều dần thì kết thành một tầng sẫm màu, có thể nhầm với cáu bẩn.

Nghĩ cái gì vậy, trong viện thì chuyện máu chảy lênh láng là điều bình thường, đâu cần ngạc nhiên quá chứ, phải biết là mỗi ngày ở đây có bao nhiêu người ra vào, bao nhiêu người đổ máu, hoặc là bao nhiêu người...chết.

Ồ óe...

Ồ óe...Ồ óe...Ồ óe...

Chợt tôi nghe thấy tiếng xe cứu thương, còi của nó kêu chói tai vô cùng.

Tiếng còi xe vẫn vang lên inh ỏi, không biết là cấp cứu ca nào đây, có nên ra nhòm thử không. Dẫn đo một lúc, tôi liền mở cửa ra, tiếng ò óe lúc này càng rõ rệt, nó kêu như ngay sát bên tai tôi vậy, bình thường tôi không nghĩ nó vang được như thế. Đền cao áp ngoài sân bật sáng trưng, khoảng sân bên dưới kia có vài chiếc xe hơi đậu, tôi không thấy có xe cứu thương nào vào sân cả. Mà tiếng còi xe vẫn kêu inh tai, chẳng lẽ nó đang chạy ngoài đường lớn, còi xe ở viện này dùng loa thùng hay sao mà kêu được vậy.

Tôi ra hẳn ban công đứng nhìn xuống, không có, rõ ràng là không có xe cứu thương đậu dưới sân viện, nếu có thì phải thấy bác sĩ chạy ra, hay là

nó đậu ở sân khác, khu viện này chỉ điều trị sau cấp cứu thôi, khu đối diện mới là để cấp cứu?

Ồ óé...Ồ óé...Ồ óé....

Ồ óé...

Hồi còi xe cuối cùng cũng tắt, không khí tĩnh lặng lập tức được khôi phục, gió cũng không thổi, khoảng sân trước mặt hiện lên dưới ánh sáng vàng tịch mịch, cây cối lấp trong bóng tối âm trầm, như đợi một ai đó vô tình bước trên khoảng sân kia thì lao ra vồ họ.

Lạch cạch...

Có tiếng người nói, không nghe ra là tiếng gì, chỉ thấy xèo xèo như tiếng loa rè.

Lạch cạch... Lạch cạch...

Tôi có thể hiểu được đây là tiếng bánh xe lăn trên nền gạch, qua mỗi rãnh ổ sần sẽ xóc lên một cái, bánh xe nảy lên rồi lại va xuống mặt sần tạo ra thứ âm thanh rời rạc kia. Tiếng động mỗi lúc một gần.

Ồn ào.

Âm thanh hỗn độn, có tiếng phụ nữ, có tiếng đàn ông, họ đang rất gấp, thoáng chốc tôi đã trông thấy được họ.

Trên hành lang xuất hiện một tốp người, có năm người tất cả, đang vội vã đẩy cái băng ca cứu thương, trên băng ca có người nằm, vì hành lang tối quá nên tôi chưa biết người nằm trên đó là nam hay nữ. Những người chạy xung quanh đều mặc đồ phẫu thuật, họ là y bác sĩ trong viện này, nhìn cách họ di chuyển, tôi có thể chắc rằng ca này rất nguy kịch.

Nhóm người lao về phía tôi, theo phản xạ tôi lập tức áp sát người vào cửa để nhường lối đi cho họ. Tiếng nói vẫn xèo xèo bên tai, tôi hoàn toàn không thể nghe thấy họ nói gì, họ đang tranh luận về ca này sao, hay là họ đang phân công trước phẫu thuật? Tôi nghe không ra, khi nhóm người đó chạy tới trước mặt, mắt tôi bất giác dán vào cán cứu thương, lòng hiếu kỳ khiến tôi nảy sinh một khát khao, khát khao được thấy mặt người nằm trên đó.

Lạch cạch...

Thứ đầu tiên tôi thấy là cánh tay, một cánh tay trắng xanh thò ra khỏi cán, máu từ trên tay thấm vào tấm chăn phủ ngoài và cứ thế nhỏ tong tong xuống nền nhà. Mất máu nhiều vậy. Trong một khắc tôi lia mắt theo cánh tay đó, nhìn theo đường máu thấm trên mảnh chăn phủ, loang lổ. Người kia là nữ, chăn đắp tới cổ, tóc và máu dính bết vào mặt, khuôn mặt vì thế mà bị che đi ít nhiều. Nhưng khi mắt tôi nhìn tới khuôn mặt người kia, nó lập tức trở lên rõ ràng, màu da xám lại vì mất máu, môi tái nhợt, và hai mắt mở trừng trừng.

Lạch cạch...

Tôi bỗng chết lặng, hai con người đen sẫm kia, hai hốc mắt sâu hoắm trên khuôn mặt kia, đang trừng trừng liếc tôi. Cô ấy đang nhìn tôi, giữa những sợi tóc bết máu, giữa những bóng áo y bác sĩ vụt qua, cô ấy dán hai con người kia vào người tôi, hai con người bất động. Tôi bất giác bám chặt hai tay vào thành cửa, tôi sợ hai con người đen hun hút kia sẽ kéo tôi theo, như cảm giác được một luồng lực khổng lồ đang nắm lấy người mình, chân tôi bỗng tự di chuyển. Không! Hai con người ấy cứng đờ như mắt cá, như hai hố đen đặc quánh tụ lại trên khuôn mặt vốn đã thành xác chết, nó đang muốn hút tôi vào đó.

Lạch cạch...

Nhóm người lao vụt qua, họ chạy rất gấp, dường như họ không thấy tôi đứng cạnh hành lang này, cứ như vậy nhóm người ấy chạy về cuối hành lang. Nơi đó có một căn phòng vẫn sáng đèn.

Lạch cạch...

Cửa phòng mở ra và nhóm người ấy hồi hả đẩy băng ca vào. Kéo kẹt. Cửa phòng tự khép lại. Xung quanh lập tức im ắng lạ thường, họ chạy qua trong giây lát, tôi không thấy rõ mặt một ai trong những y bác sĩ ấy, cũng không nghe thấy bất cứ lời nào mà họ nói với nhau, tất cả đều nhòe nhoẹt như một thước phim cũ. Thứ duy nhất tôi thấy được bây giờ là vệt máu dài của bánh xe lăn dẫn vào căn phòng cuối hành lang.

CẠCH!

Tôi mở choàng mắt, hai tay vung lên và người đổ về phía trước. Hóa ra là tôi vẫn đang ngồi trên ghế, hai mắt mơ hồ, ánh đèn tuýp rọi thẳng vào mắt khiến tôi phải nhắm nghiền chúng lại. Cái gì vừa rồi vậy, ác mộng, chắc chắn là ác mộng, thật tình từ bé tới giờ đây là lần đầu tôi mơ thấy chuyện kinh khủng như vậy. Dù đã từng chứng kiến bao nhiêu vụ tai nạn, xem bao nhiêu phim ma tôi cũng chưa từng mơ thấy chuyện này.

Tôi đã ngủ quên trên ghế lúc nào không biết. Cảm giác mơ mơ thực thực vừa rồi khiến tôi hoang mang, rõ ràng như là vừa xảy ra trước mắt, tiếng còi xe cứu thương, tiếng cán xe chạy trên nền gạch, tiếng nói chuyện ồn ào, và cả hai con mắt tối đen nhìn theo tôi kia nữa. Đây là mơ sao, có ai mơ mà được rõ nét vậy không chứ, tôi cũng hay mơ nên tôi biết, giấc mơ nào có thể tồn tại được khi mình tỉnh dậy?

Không thể nào, không thể nào...

Tôi vùi mặt vào giữa hai bàn tay, một cảm giác vô lực ập tới, không thể nghĩ được gì nữa, chuyện vừa rồi thật sự kinh khủng. Chợt tôi nhớ ra là lúc mình tỉnh dậy, có cái gì đó rơi xuống thành tiếng rất lớn. Nghĩ một lát

thì mới nhận ra là cái điện thoại, chắc lúc ngủ tôi cầm trên tay nên mới làm rơi như vậy. Tôi cúi đầu tìm điện thoại, may mà nó rơi ngay chân ghế tôi ngồi, chỉ cần với tay xuống là nhặt được.

Tách... Tách...

Tiếng gì vậy?

Tách... Tách...

Nước chảy? Có ai làm đổ nước ra sàn? Hay thằng Cường dậy rồi?

Tôi định ngẩng đầu lên nhìn xem thằng bạn đang làm gì, chợt mắt lại bị một thứ khác thu hút. Dưới nền gạch sáng trắng, một vũng máu đang loang dần ra, chảy vào các rãnh dưới nền nhà. Máu vẫn đang nhỏ thành tiếng, từng giọt đỏ thẫm, sánh đặc rơi xuống.

Tách...

Là từ giường của Cường, tôi giật mình ngược mắt nhìn, một cánh tay thò ra ngoài mép giường, máu là từ trên cánh tay, thấm qua tấm chăn, chảy theo mu bàn tay tới ngón tay, sau cùng là giọt thành từng giọt xuống nền nhà.

Tay cậu ta băng bó kỹ lắm rồi mà! Chẳng lẽ cậu ta tỉnh lại rồi bóc lớp băng bó ra để xem vết thương trên tay sao. Chợt tôi giật mình, vừa nhìn vào mặt thằng Cường, người tôi lạnh băng đi, hai mắt cậu ta mở trừng trừng, lỗ đồng tử giãn lớn, mặt tối sầm lại, chỉ còn thấy hai hốc đen ngòm trên mặt nó. Mà hai cái hốc mắt ấy lại đang dán vào tôi, con người bất động.

Tôi gần như nghẹn thở, tim thắt lại và tay đổ mồ hôi. Sao thằng Cường lại trừng tôi như vậy. Hai con người không có dấu hiệu sự sống kia cứ nhìn chòng chọc vào tôi, có thể đọc được từ đó một nỗi thâm thù cay độc, như muốn moi từ trong người tôi ra tất cả mọi thứ. Cảm giác ớn lạnh truyền từ

trong ánh nhìn ấy tới mắt tôi, rồi theo các dây thần kinh chạy thẳng lên não, một giây đó tôi bỗng thấy mặt cô gái kia hiện lên trong đầu mình. Đôi mắt đen lạnh kia là của cô ấy, chính là cô ấy. Hay tôi còn chưa tỉnh ngủ, mẹ ời, ai đánh cho tôi tỉnh lại đi, ai khép đôi mắt kia lại đi.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

1. Năm Viện (2)

Tôi bất giác xoay người, dường như trí não biết rằng nếu còn tiếp tục nhìn vào mặt thẳng Cường, tôi sẽ bị hai con mắt nó chọc chết mất, thế nên là não bộ phải tự chỉ huy cho cơ thể di chuyển. Tôi lao như điên ra khỏi phòng, việc đầu tiên tôi nghĩ tới là đi tìm y tá trực, bảo họ tới kiểm tra thẳng bạn tội nghiệp của tôi.

Vừa chạy khỏi phòng đến hành lang, tôi thấy có tiếng bước chân của ai đó, như người chết trôi với được cọc, tôi lập tức gọi:

- Chị y tá, có phải chị y tá đấy không?

Tiếng bước chân tới gần hơn, là từ phía sau lưng tôi truyền tới, tôi quay người, phòng cuối hành lang vẫn sáng đèn, có một bóng người ẩn hiện trên dãy hành lang. Người đó bước tới cửa phòng tôi, ánh sáng từ trong phòng hắt ra đủ chiếu cho tôi thấy hình dáng của người đang đứng trước mặt mình. Kia là một cô gái trẻ, mặc đồ y tá, tay cầm một khay cốc uống thuốc.

Tôi mừng quá, chạy tới nói:

- May mà gặp được chị, bạn tôi tỉnh rồi, chị vào xem cậu ấy bị làm sao, tay cậu ấy chảy nhiều máu quá.

Sau đó tôi nhanh chóng mở cửa phòng, chị y tá cũng theo lời nói gấp gáp của tôi mà đi vào, bước tới trước giường bệnh, tôi đi sau và vẫn còn chưa hết sợ nên không dám nhòm theo.

- Không, bạn anh đã tỉnh đâu, anh nhìn lại xem.

Chị y tá kiểm tra một lát rồi vừa nói vừa đứng sang bên cạnh, lúc này tôi mới dám nhìn. Kỳ quái, vũng máu trên sàn đâu rồi, cánh tay tháo băng bó đặt ngoài mép giường đâu rồi, cả hai con mắt mở thao láo nhìn tôi chăm chăm nữa, những thứ kỳ quái ấy đâu hết rồi?

Tôi mạnh dạn bước tới gần giường thẳng Cường, thấy mắt nó vẫn nhắm chặt, mặt vẫn nhăn nhó, tay vẫn kín băng, và sàn nhà vẫn sạch bóng.

Gặp ma rồi, trời ơi, thực sự là gặp ma rồi! Tôi trân trân nhìn thẳng Cường ngủ, hai mắt nhòe đi, giống như sắp khóc tới nơi, có phải là âm hồn đã quỷ thấy tôi cô đơn nên đeo bám tôi sao, sớm không tới muộn không tới, sao lại tới vào lúc này?

- Anh lần đầu tới trực người ốm ở bệnh viện phải không, chắc căng thẳng quá nên sinh ảo giác rồi.

Chị y tá nói bằng giọng thông cảm, tôi vẫn chưa thể rời mắt khỏi thẳng Cường, bình tĩnh lại rồi tôi mới nghĩ sao mình có thể hoảng sợ tới mức mất bình tĩnh như vậy.

Tôi không mê tín, nhưng cũng từng đưa mẹ đi xem bói, mẹ tôi nói tiện thể xem luôn cho tôi một quẻ, tôi thuận theo ý muốn của mẹ mà ngồi đàn người ra cho một bà đồng nắn bóp. Bà đồng bảo tôi có một nốt ruồi dưới ngón chân cái, người xưa gọi đấy là nốt ruồi đế vương, tức là sinh ra số hưởng. Bà ta còn nói rõ ra rằng sau này công danh sự nghiệp của tôi sẽ rất xán lạn, không làm giám đốc thì cũng sẽ là tổ trưởng tổ bảo vệ, bố mẹ về già có thể trông cậy được.

Thêm một cái nữa là về vận mạng của tôi, bà đồng nói bát tự của tôi rất nặng, sinh vào lúc 9h sáng ngày mùng 4, tháng 11, năm 1993 tính theo âm lịch. Bà đọc vanh vách bát tự tôi là giờ Kỷ Ty, ngày Quý Mão, tháng Bính Tuất, năm Quý Dậu, theo tứ trụ thì tôi rơi vào mệnh "Quý".

Cái gì gọi là "Quý"? Trong mệnh có quan tinh và được tài khí trợ sinh, trong tứ chi không có hình cung phá bại, đó gọi nghiêu vũ trong mệnh quý. Cổ nhân nói, mệnh không có sát, tức quý thì sống được vinh hoa, sinh vào thời loạn thì vận làm quan võ, sinh vào thời bình thì trí lớn trùng trùng. Thú thực tôi nghe chả hiểu gì nhưng cũng thấy bà ấy bảo số hưởng nên vui lắm.

Vì cái gọi là bát tự nặng nên tôi được bà đồng đảm bảo là vận mệnh sạch sẽ, cô hồn hay những yêu quái tiểu tinh đều không thể bám theo quấy nhiễu tôi được. Bà đồng còn bảo tôi là người vận mệnh sáng sủa nhất mà bà ta từng xem, tôi biết là những lời đó nói chỉ để cho mẹ tôi nghe và càng thêm tin tưởng mà dốc tiền trao cho bà ta, thành hay không cứ chờ xem sẽ biết.

Vậy giờ tôi đã gặp ma. Bao nhiêu lời đảm bảo về vận mạng tươi sáng của tôi vào giờ phút này đều bay biến hết. Thứ nhất là tôi không trở thành giám đốc được, giờ tôi đang làm một kỹ thuật viên trong xưởng sản xuất, có thể may mắn mà lên được chức tổ trưởng cũng là kỳ tích lắm rồi. Thứ hai là tôi không tin vào cái trò đoán mệnh đó, số tôi là do tôi tự quyết, bà đồng ấy dấu sao cũng chỉ biết moi tiền của mẹ tôi mà thôi.

Tôi thở dài một hơi, ngẩng đầu lên cười lấy lòng chị y tá. Chị y tá lại đang đứng cúi xuống sắp xếp lại cốc trong khay thuốc, tôi không nhìn thấy mặt chị ấy, chỉ thấy cái dáng người nhỏ nhắn và đôi tay trắng hơi gầy. Tôi có quan sát kỹ một chút, thấy trên ngực áo chị y tá có gắn một tấm thẻ, "Giàng Thị Dương- Y tá trực phòng cấp cứu". Chị này người dân tộc, thảo nào mà tôi thấy cái mùi cây cỏ tỏa ra từ người chị ấy.

- Vậy cảm ơn chị, vừa rồi làm phiền chị quá.

Tôi nói một câu khách sáo, chị y tá nghe xong mới khẽ động, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, người chị ấy cứ cúi cúi sắp xếp mấy hộp thuốc.

- Chị Dương phải không, chị chỉ trực ca đêm nay hay là còn trực hết tuần này nữa? - Tôi tiếp vài câu chữa thẹn.

- Tôi trực cả tuần.

Chị y tá đáp rất khẽ, chợt tôi thấy chị ấy cầm một chiếc cốc rồi quay người ra sau rót nước, tiếng nước chảy róc rách, xong lại trao cốc vào tay tôi, nói:

- Anh uống ít nước đi rồi lại trông tiếp, bạn anh còn một lúc nữa mới tỉnh, anh cũng vất vả rồi.

Tôi hào hứng đón lấy cốc nước đưa lên miệng. Nhưng vừa chạm môi, một mùi gì sét tanh nồng xộc từ mũi lên tận óc, không chỉ tanh mà còn rất hôi, cảm giác như một bát tiết canh đánh dờ để thiu cả tháng rồi vậy. Cổ họng tôi theo cái mùi ấy mà nghẹn cứng, có cái gì đó sắp trào ra khỏi miệng tôi, phải nhịn vào, không được ỏi ra đây.

Tôi vội bỏ cốc nước xuống, mắt chớp chớp, mím chặt môi nuốt hết những gì đang nghĩ vào. Cốc uống nước trong viện thường có mùi này sao? Mùi trong cốc không khác gì mùi lòng bò ngâm trong một chậu tiết lợn, mà tôi thì lại ghét tiết canh vô cùng. Người ở đây có biết cái gì là giữ vệ sinh không vậy, tới cái cốc còn bốc mùi thế này thì các thứ dụng cụ mổ xẻ khác liệu có được đảm bảo?

Mất vài giây tôi mới hít thở thông suốt được, tay vẫn giữ cốc nước, tính quay lại góp ý vài câu với chị y tá, nhưng vừa nhìn đã không thấy chị ấy đâu nữa. Trong phòng giờ chỉ còn mình tôi đứng ngây ngốc, cửa phòng khép hờ, có lẽ chị ấy đã rời đi khi tôi uống nước.

Nghĩ lại thì mặt chị y tá ra sao tôi cũng chưa được rõ, cái duy nhất tôi biết được là tên của chị ta. Để mai tôi sẽ thử hỏi thăm xem, ít nhất thì cũng phải cảm ơn chị y tá một câu, trực đêm rất vất vả, một đêm gặp vài ca như của tôi thì thần kinh thép cũng phải điên đầu.

Khục.. khục...

Thằng Cường chột ho vài tiếng, suy nghĩ mông lung trong đầu tôi lập tức bị đánh tan. Lại nhìn đồng hồ trên điện thoại, 12h35, bao giờ trời mới sáng để tôi ra khỏi cái nơi khủng khiếp này.

4h, Cường tỉnh. Tôi lúc đó đang mãi ngồi chờ đần trên ghế, thằng kia tỉnh mà không bảo là tôi cũng chẳng biết. Sau bao nhiêu chuyện vừa rồi thần kinh tôi bị kích động mạnh, căng thẳng khiến tôi không thể chợp mắt. Nhớ khi tôi ngủ, thằng Cường lại mở mắt trừng tôi tiếp thì sao, hoặc là tay cậu ta đột nhiên chảy máu, tôi ngủ mất rồi thì cậu ta sẽ cứ chảy máu như thế cho tới chết thì sao. Những điều đó tua đi tua lại như một đoạn băng trong đầu tôi, nhắc tôi không được ngủ quên, chỉ cần lơ là một cái, sẽ có biết bao nhiêu chuyện kinh khủng xảy ra.

Thực chất là tôi có gục hai lần, và lần nào cũng suýt ngã xuống đất. Ngồi không ở một nơi tĩnh lặng như này, cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo giống như bị tra tấn. Tôi đã đứng lên vươn vai mười lần, đi quanh phòng sáu lần, đứng nhìn ra cửa bốn lần, đếm xe trên sân bệnh viện hai lần và vừa rồi khi tôi ngồi ngây trên ghế, tôi còn đếm được cả trên trần phòng có bao nhiêu con thạch sùng. Vì sao tôi lại nhìn kỹ trên trần như vậy? Từ sau khi chị y tá rời phòng tôi có cảm giác từ một góc ngách nào đấy, không hẳn là trong phòng này, có ai đó đang nhìn về phía tôi.

Tôi không phải người quá nhạy cảm, nhưng nếu như ai đó để ý tới mình, kiểu gì thì tôi cũng biết. Tìm kiếm câu trả lời để thỏa mãn cho trực giác là một việc khó khăn, tôi cố gắng để mình quên đi điều đó, bắt đầu óc mình chuyển hướng tới những thứ thú vị và thực tế hơn. Nhưng vô dụng, trực giác vẫn gào lên với tôi rằng, mày đang bị ai đó nhìn đấy.

- Minh à.

Ách! Tôi giật thót, tim nhảy lồi một nhịp. Cái giọng khàn khàn, nghe như phát qua loa thùng của Cường chưa bao giờ thân thiết tới như vậy. Sau giây phút xúc động, tôi vội quay lại nhìn thẳng bạn tội nghiệp của mình. Cậu ta tỉnh rồi, mắt mở he hé, miệng hơi mấp máy, hai lỗ mũi trâu thi nhau hít thở, mặt vẫn nhăn dúm lại, chắc câu gọi vừa rồi lấy đi nhiều sức lực của cậu ta lắm. Tôi liền nói:

- Mày tỉnh rồi là tốt, không cần nói nhiều đâu, nhớ động tới vết khâu thì khổ. Tao hiểu tình hình của mày, đi đứng lần sau phải cẩn thận hơn, may mà có người đưa mày tới viện.

Cường nghe tôi nói tới chuyện tai nạn thì chớp hai mắt, sau đó mới liếc sang tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt khổ tâm. Còn khổ tâm cái gì nữa, chạy xe bất cẩn gây tai nạn lỗi là ở mình, nếu như là do người khác va vào mình thì chỉ có thể tự than số không được may mắn.

- Tao gặp ma mày ạ.

Hả? Chị y tá bảo là đầu thẳng này không bị thương, sao tự nhiên lại nói năng nhăng cuội như vậy, hay là đau quá nên phát sốt rồi, lúc thẳng này còn ngủ thấy có hét cái gì tránh ra với dừng lại, chắc là vẫn chưa hết nóng đầu. Tôi làm ra vẻ thông cảm với thẳng Cường, cố gắng kiếm lời nào dễ nghe để an ủi:

- Đi đêm thôi mà, chắc do mày quá mệt, tao cũng vừa gặp ma đấy, còn gặp ở ngay trong phòng này luôn. Thôi đừng nghĩ nữa, mày cứ yên tâm nghỉ cho tới sáng mai đi, tao sẽ về xin với tổ trưởng cho mày nghỉ, yên tâm.

- Mày biết vì sao tao bị tai nạn không?

- Người ta bảo mày lao vào dải phân cách trên Đèo Cái.

- Tai nạn thế nào?

- Tao chịu, lúc tao tới thì mày đã nằm đây rồi.

- Tao tránh một người đi đường.

Nói xong câu đó Cường im lặng. Tránh người đi đường, tránh kiểu gì mà đâm cả vào dải phân cách, đường đó rộng thênh thang, có ba xe máy với một xe con đi dàn hàng ngang vẫn vừa, mà tới thì ít người đi đường ấy, làm gì đông tới mức phải tấp vào lề để tránh như thế.

- Mày uống rượu à?

- Mày không tin thì tao cũng không biết nói sao nữa.

- Thế mày nghĩ sao tao tin được, đường Đèo Cái tao đi mòn chân rồi, có chật hẹp gì đâu mà mày phải đâm vào dải phân cách.

- Người ấy đi bộ, ngược chiều với tao, nhưng mà...

Thằng Cường chột cau mày, giọng ngập ngừng, có vẻ như còn điều gì uẩn khúc trong suy nghĩ cậu ta. Đi ngược chiều, vậy sẽ dễ tránh hơn, có thể thấy người đó tới từ hướng nào, người đó mà đánh võng quá thì cùng lắm là mình dừng xe cho họ qua rồi đi tiếp. Cần gì phải tranh đường với nhau, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, thằng Cường phải là người hiểu câu này hơn ai hết.

- Nhưng mà người ấy không phải đi, không phải chạy, tao cũng không hiểu.

- Là sao?

- Đang chạy xe thì đột nhiên tao thấy có người đi bộ trên đường, người ấy đi ngược chiều với tao, lúc nhìn thấy thì tao nghĩ phải cách hơn trăm mét, nhưng chưa kịp giảm tốc thì tao đã thấy có người đứng chắn trước đèn xe máy.

- Rồi mà bảo người ta tránh phải không?

- Ủ, tao hét lên tránh ra, nhưng người ấy lơ đi, còn càng lao nhanh tới trước đầu xe tao, cuống quá tao mới hét dừng lại, chỉ chưa đến ba giây mà người ấy đã áp sát xe tao. Vì vẫn đang chạy ở mức 40km/h nên tao lập tức ngoặt tay lái, xe mới đâm vào dải phân cách như vậy.

- Sau đó mà vẫn tỉnh phải không?

- Tao ...

Thằng Cường lại im lặng, mặt biến sắc, có phần tái đi trông thấy. Tôi cũng bị lời kể của cậu ta làm cho lạnh hết người, ai lại đi lao vào đầu xe máy như vậy, chỉ có người điên, mà chạy cũng quá nhanh nữa.

- Tao không thấy người ấy đâu nữa.

- Ý mà là lúc mà nhìn lại thì người ấy biến mất?

- Ủ, chỉ có mình tao nằm trên đường.

Tới lượt tôi im lặng, chuyện quái gì thế, là ma thật hay là thằng này bị quáng gà? Tôi không tin, làm gì có ma trên đời này chứ, ma chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng thôi, ma chỉ dùng để dọa lũ trẻ không chịu đi ngủ sớm và hay khóc thảm lúc ban đêm. Nhưng còn tôi thì sao, chuyện tôi thấy lúc này đâu phải do tôi tự nghĩ ra.

- Mà tin được không?

Cường bắt giác hỏi, cậu ta nhìn tôi bằng vẻ mặt thành khẩn, như ép tôi phải tin vào những điều cậu ta vừa nói. Tin được sao, tôi không có mặt lúc xảy ra tai nạn, tôi cũng không phải thằng Cường, càng không phải cái người đi ngược chiều đó, sao tôi tin được. Nhưng thằng Cường không phải dạng người thích đổ lỗi cho ngoại cảnh, chuyện cậu ta gây ra, xấu đẹp gì thì

cậu ta cũng sẽ nhận trách nhiệm, không thể chỉ vì một lần ngã xe mà cậu ta bịa chuyện để chữa then được.

- Tao không biết, mà dám chắc là có người đi ngược chiều với mày à?

- Tao chắc chắn, vì đoạn đường đó có một khúc ngoanh nên tao quan sát rất kỹ, đi đêm trên đường đèo đâu phải dễ.

Cũng đúng, mà Đèo Cái không phải đường dân sinh, nó chạy qua một quả đồi, nối liền giữa khu công nghiệp với những bản trong trấn. Đường đó không ngoằn nghèo khó đi, chỉ có điều là nó vắng, càng về tối thì càng vắng, tôi chắc chắn từ lúc 8h tối tới 5h sáng sẽ chẳng có xe nào chạy qua đường đó. Vậy mà lại có người đi bộ vào lúc 9h, chuyện này kể cũng lạ thật.

Nhưng dù sao thì chuyện cũng qua rồi, có là ma quỷ thật đi chẳng nữa, thằng Cường cũng không chết, người ta bảo gặp ma là vì nó muốn bắt mình thế mạng cho nó, gặp rồi mà không chết thì còn sợ gì nữa. Tôi thấy việc đã được giải quyết ổn thỏa, giờ chỉ cần thằng bạn tôi nghỉ ngơi vài hôm, không cần phải suy nghĩ về chuyện này thêm, cái gì đã qua thì cho qua đi.

- Thôi, đừng nghĩ về nó nữa, mà không sao là tốt rồi, giờ thấy trong người thế nào, chân còn đau không, để tao đi gọi y tá tới khám cho mày nhé.

Thằng Cường chỉ gật gật đầu, chắc vẫn chưa dứt được suy nghĩ về vụ tai nạn. Tôi bảo cậu ta nằm chờ để đi gọi y tá.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

1. Năm Viện (3)

Giờ là 4h35', trời chưa sáng, nhưng có thể thấy đêm đã tan đi rồi, bóng tối cũng nhạt dần và khung cảnh hiện lên rõ ràng hơn. Tôi phải chạy từ tầng ba xuống tầng một, sau đó đi về phòng trực ở ngoài đại sảnh. Hành lang chỗ sáng chỗ tối, tôi không quen để ý xung quanh nên cầm đầu đi một mạch.

Bịch, bịch.

Tiếng bước chân của tôi trên hành lang tĩnh lặng chưa bao giờ rõ rệt như vậy.

Bịch, bịch.

Qua hết dãy hành lang tầng hai rồi, giờ chỉ cần xuống tầng một, đi thêm vài bước nữa là tới phòng trực.

Bịch, bịch.

Bịch, bịch.

Thịch. Vừa rồi có tiếng bước chân của ai khác nữa. Tôi dừng lại, ngoái nhìn phía sau, chỗ tôi đứng được một bóng đèn vàng chiếu sáng thành khoảng tròn, từ đây nhìn sang hai bên hành lang, chỉ thấy được từng cụm từng cụm sáng đan xen với những khoảng tối. Im lặng.

Bịch, bịch.

Tôi lắng tai nghe, rõ ràng người kia vẫn đang đi lại, không phải ở hành lang này vậy là từ trên tầng ba đi xuống. Bất giác tôi ngẩng đầu nhìn lên cầu thang. Thịch.

Có một bàn tay vịn vào lan can cầu thang, mấy ngón tay trắng gầy di chuyển dọc theo lan can, kèm theo đó là từng tiếng bước chân.

Bịch, bịch.

Tôi nghiêng người sang một bên để nhìn cho rõ xem là ai đang đi trên đó.

Bịch.

Ngừng rồi, người kia không bước nữa, bàn tay bám vào lan can cũng không nhúc nhích. Là y tá? Tôi bước khỏi phạm vi đèn chiếu, chân đặt lên cầu thang, tính hỏi xem người kia là ai.

Cạch.

Dãy hành lang bên trái chợt có tiếng động, tôi giật mình nhìn sang, không có gì ngoài những khoảng sáng tối đan xen. Chắc là gió thổi cành cây va vào cửa, tôi thầm nghĩ trấn an bản thân. Lại ngẩng đầu nhìn lên cầu thang.

Không có ai.

Bàn tay vừa rồi đã biến mất, cầu thang trống không, ngoài ánh sáng hắt ra từ bóng đèn dưới chỗ tôi đứng thì cầu thang gần như tối om. Người vừa nãy đã đi đâu. Không phải người đó đang đi xuống tầng hai này sao. Chuyện gì vậy. Tôi nhìn thêm một lát nữa, chắc chắn là trên cầu thang không có ai thì mới cúi đầu bước xuống.

Thịch.

Tôi cúi đầu, đập vào mắt tôi là ở dưới cầu thang tầng một, có người đang ngửa mặt lên đối diện với mặt tôi. Khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, tôi chỉ nhìn được một nửa diện mạo đó, một con mắt đen vô hồn, một nước da trắng nhợt, một khóe miệng nhếch lên kéo dài tới gần tai. Cái nhìn đó xoáy vào não tôi, khiến đầu tôi như muốn nổ tung, đây là thứ mà tôi vẫn đang nghi ngờ, trực giác nói với tôi rằng, chính nó đang theo dõi tôi.

Lạnh, gió thốc vào người tôi, thổi cho óc tôi tê buốt, rồi như có luồng điện chạy dọc sống lưng tôi, khiến tay và chân tôi bất giác run lên. Mẹ ơi, dưới kia là người hay ma vậy, hôm nay là ngày gì mà lắm chuyện xảy ra thế. Người tôi như bị chôn chặt tại chỗ, giờ là lúc nào bộ phải tự chỉ huy thôi, lý trí của tôi đã chết lặng mất rồi.

Thịch.

Khuôn mặt kia bỗng rụt vào sau cầu thang. Tôi giật mình. Nó đi đâu vậy, đi lên tầng hai hay là đi ra đại sảnh. Nếu vẫn nhìn thấy nó, tôi sẽ chỉ sợ thôi, còn giờ nó biến mất, tôi sẽ không chỉ sợ mà còn bất an nữa. Biết đâu nó là ma, tôi chạy xuống dưới kia rồi nó nhảy ra vỗ chết tôi, hay là nó đang bò lên đây để giết tôi cho nhanh. Người vẫn bất động, suy nghĩ càng thêm hoang mang. Mấy giây sau tôi không thấy ai đi tới chỗ mình, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, thực sự không có ai.

Chắc vừa rồi tôi nhìn nhầm, dưới kia tối như vậy, sao có thể thấy rõ được, có khi chỉ là bóng của cái gì đó đổ lên cầu thang thôi. Sau khi đã trấn tĩnh được phần nào, tôi chợt bật cười. Khi không lại tự nghĩ ra mấy chuyện ma quỷ hù dọa mình, thần hồn nát thần tính.

Nghĩ là vậy nhưng lúc tiếp tục bước xuống cầu thang, tôi vẫn đi chậm lại. Mỗi một bậc thang tôi đều nhìn chăm chăm xuống xem bên dưới có gì bất thường không. Cứ thế tôi bước tới bậc thang cuối cùng trong lo lắng, nhưng thực tế là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Sau khi đi ra hành lang, vì đại sảnh rộng nên đèn cũng nhiều và xung quanh sáng sủa hơn, tôi lập tức đi về phòng trực bên tay trái. Trong phòng có hai chị y tá, họ có vẻ buồn ngủ vì lúc tôi nhìn vào, một trong hai chị đã gục đầu xuống bàn. Tôi lên tiếng nhờ bọn họ tới kiểm tra người bạn đang nằm ở phòng 301, chị y tá đang ngủ gật lúc này mới bật dậy, cười cười mấy cái rồi sắp xếp đồ dùng bỏ vào khay, xong xuôi liền theo tôi đi lên phòng.

Tôi thấy hai chị y tá này đều không phải là người tôi gặp lúc trước, một chị là người kiểm tra cho Cường khi tôi mới tới, trên thẻ ghi là Trần Huyền Khanh, còn chị đang đi cùng tôi lên phòng là Vàng Thị Dinh. Chị Dinh dáng người hơi thấp, nhưng thân hình đầy đặn, lúc cười còn có má lúm đồng tiền. Khi lên cầu thang tôi mới hỏi:

- Chị Dinh phải không, hôm nay có hai chị trực bệnh viện thôi à?

- Vâng, trong tuần thì có ba người trực, nhưng cuối tuần vắng nên bệnh viện chỉ cắt cho hai người trực anh ạ.

- Hai người thật sao, vậy chị Dương trực bên khu nào vậy chị?

- Dương gì anh?

- Giàng Thị Dương, cái chị cao tầm này, lúc tối có đi qua dãy tầng ba ấy.

Tôi miêu tả một chút về chị y tá mình gặp cho Dinh nghe.

- Không có anh, bên khoa cấp cứu và điều trị hôm nay có bác sỹ nam trực, trong số y tá em làm cùng không biết ai tên Dương hết anh ạ.

- Không có ai tên như vậy thật sao.

Tôi ngẩn người, lúc này đã lên đến tầng ba. Căn phòng cuối hành lang vẫn sáng đèn. Sau khi đi vào phòng thẳng Cường, thấy tôi và chị y tá tới,

cậu ta định ngồi dậy, chị y tá bảo cứ nằm im, nằm như vậy cũng kiểm tra được.

Chị y tá rất nhanh nhẹn, vừa ngồi xuống là lấy máy đo huyết áp ra buộc lên cánh tay thẳng Cường, đo huyết áp xong là nghe nhịp tim, xem vết khâu, hỏi thêm vài câu về tâm sinh lý của cậu ta. Tiếp theo là lấy mấy viên thuốc, chị y tá bảo đây là thuốc chống phù nề và kháng sinh sau phẫu thuật. Tôi ở bên cạnh cầm cốc rót nước đưa cho chị y tá. Vừa nhận cốc, chị y tá bỗng khựng lại.

- Anh lấy cái cốc này ở đâu vậy?

- Cái chị y tá tên Dương mang cốc này tới cho tôi.

- Không, bệnh viện em không còn dùng loại cốc sắt này lâu rồi, cốc sắt dễ bị gỉ nên bệnh viện chuyển sang dùng cốc inox, bệnh viện dặn là không được dùng loại cốc này nữa.

- Tôi... Tôi không biết, thực sự là có một chị y tá tên Dương mang cốc này tới phòng tôi.

- Y tá ở viện em có quen nhiều, nhưng không có ai tên Dương anh ạ. Anh nhầm với ai rồi.

Vừa nói Dinh vừa cầm cái cốc inox trong khay của mình ra rót nước, xong đưa thuốc cho Cường, để cậu ta từ từ uống.

- Tôi gặp chị Dương ấy trên hành lang, hình như là đi ra từ phòng cuối cùng.

Dinh bỗng ngừng tay, đưa mắt lên nhìn tôi, mặt cô ấy lộ vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu.

- Anh nói phòng cuối cùng dãy tầng ba này?

- Đúng vậy, chị ấy còn cầm một khay thuốc như của chị, hình như là chị ấy vừa kiểm tra trong căn phòng đó ra.

- Không thể đâu, phòng đó làm gì có ai mà kiểm tra.

- Nhưng phòng ấy vẫn sáng đèn.

Lần này thì Dinh thực sự trợn mắt nhìn tôi, cảm giác như những lời tôi nói là một điều hoàn toàn vô lý.

- Anh chắc chắn là phòng cuối cùng chứ?

- Sao chị lại hỏi vậy, vừa rồi tôi vẫn thấy nó sáng, không tin tôi dẫn chị ra xem.

Dinh lập tức đứng dậy, tôi đi ra mở cửa, hai người bước khỏi phòng. Lúc đứng ở hành lang, tôi chỉ về phía cuối dãy nói:

- Đấy, phòng cuối...

Những từ tiếp theo tôi định thốt ra hoàn toàn nghẹn lại trong cổ họng. Các phòng còn lại đều tối om. Căn phòng ở cuối hành lang kia cũng tối y như vậy.

- Anh nói là phòng nào?

- ...

- Là anh không biết rồi, phòng đó ba năm trước là phòng cấp cứu, nhưng vì viện xây thêm khu cấp cứu riêng nên khu này chỉ chuyên điều trị sau cấp cứu thôi. Phòng kia chuyển thành nhà kho, bên trong chứa toàn đồ dùng, dụng cụ. Mà cũng chỉ được mở cửa vào ban ngày, ban đêm không được phép mở ra đâu.

- Nhưng, thực sự là tôi thấy có người đi từ phía đó tới, rồi người đó còn đưa cho tôi cái cốc kia.

- Chắc anh mệt quá nên nhìn nhầm, cái cốc có khi được đặt trên bàn từ trước rồi. Anh đang định kiểm chuyện hù dọa em à, không được đâu nhé, em làm ở viện này cũng được mấy năm rồi, trò trẻ con này không dọa được em đâu.

Nói rồi Dinh cười cười, lại quay vào phòng kiểm tra cho Cường tiếp. Giờ chỉ còn mình tôi đứng thất thần ở hành lang, mắt vẫn không rời khỏi căn phòng kia. Hóa ra nó vẫn lặng lẽ chìm trong bóng tối giống như các căn phòng khác. Sao tôi bỗng thấy căn phòng kia u ám quá, trong đầu vang lên một giọng thì thào, là ma chỉ cho mày thấy đấy.

Xẹt.

Bỗng ánh sáng chớp lên từ trong căn phòng cuối hành lang. Tôi lạnh người. Trong một giây tiếp theo, mắt tôi bỗng thấy, có người đứng ở trước cửa phòng kia, đối mặt với tôi.

Sau đó thì chỉ còn lại bóng tối lờ mờ, trời tang tảng sáng, không gian cũng bớt tĩnh lặng, quanh quất vang lên vài tiếng chim hót, vài tiếng chổi quét xoèn xoẹt. Tôi vẫn đứng bất động, mắt nhìn về phía trước, tôi không mong muốn lại nhìn thấy cái gì như vậy xuất hiện nữa, nhưng cũng không thể rời mắt đi. Đầu tôi ong ong, đây là kết quả của một đêm không ngủ, và cũng là một đêm căng thẳng nhất trong đời tôi.

Đang lúc chết lặng, Dinh lại từ trong phòng bệnh bước ra, thấy tôi đứng như trời trồng ngoài cửa thì tới đập nhẹ vào tay tôi một cái khiến tôi bừng tỉnh. Tôi quay sang nhìn cô ấy, dường như biểu hiện trên mặt tôi rất căng thẳng nên Dinh lấy làm lạ hỏi:

- Anh nhìn thấy gì vậy, mặt anh kỳ quá.

Bất giác tôi lại liếc sang căn phòng cuối hành lang, trong mắt tràn đầy bóng tối, tôi lắc đầu, thực sự là mệt mỏi quá rồi. Dinh nhìn theo, không thấy tôi đáp lời, cô ấy thở dài nói:

- Chắc anh buồn ngủ quá phải không, thôi vào phòng với bạn anh đi, bạn anh cũng ổn rồi, anh có thể nằm tạm lên cái giường nào mà ngủ một chút.

Nói rồi cô ấy vừa vỗ vai vừa mở cửa dìu tôi vào phòng. Cửa phòng khép lại, tôi ngồi thụp xuống ghế, đầu xoay như chong chóng và hai mắt mơ hồ. Cường thấy tôi vào thì nhìn sang, tôi không buồn để ý tới thằng ấy nữa, giờ tôi chỉ muốn được về nhà ngủ một giấc cho quên hết những chuyện này đi.

- Mà bị gì à?

Cường chật vật ngồi từ trên giường dậy, chắc thấy bản mặt của tôi khó coi quá nên hỏi.

- Không.

- Nếu buồn ngủ thì đi ngủ đi, tao cũng ổn rồi. Hay thôi mà cứ về trước, tới chiều tao xin xuất viện thì lại tới.

Tôi không đáp. Nghĩ một lát tôi mới hỏi:

- Mà có thấy mặt người lao vào xe mà không?

- Không rõ lắm, tao chắc đấy là nữ, vì tóc dài lòa xòa trên mặt, lúc xuất hiện đột ngột quá, mà đèn pha xe máy chiếu chói mắt, tao chỉ nhớ được là người cao tầm 1m50, mặt trắng bệch, mắt to như mắt ếch.

- Mà chắc cao tầm ấy chứ?

- Ủ, vì tao để đèn pha, đứng cách 10m thì với chiều cao 1m50 là có thể soi tới mặt.

Vậy là đúng rồi, cô y tá đem qua cũng cao tầm 1m50. Tôi chột cúi mặt, hai tay vô lực buông thõng xuống thành ghế. Hóa ra gặp ma là như vậy.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

2. Ma Nhập

Tôi ra về lúc hơn 6h sáng, hai người cùng phòng thay tôi tới trông Cường. Vết khâu của cậu ta thực chất không nghiêm trọng, nhưng vẫn cần phải theo dõi trong 12 tiếng để phòng biến chứng sau phẫu thuật.

Chiều hôm đó, Cường được xuất viện. Bác sĩ khuyên trong tuần đầu không nên hoạt động nhiều để tránh ảnh hưởng tới vết khâu. Sau khi về phòng, chúng tôi mới báo cho ban quản lý công ty và người thân của Cường biết về vụ tai nạn. Công ty đồng ý cho Cường nghỉ một tuần và đề xuất bên bảo hiểm chi trả số tiền viện phí. Chị gái Cường ban đầu có hơi mất bình tĩnh, cậu ta phải khuyên mãi chị mới chịu ở lại nhà, vì nếu đi từ nhà Cường tới đây sẽ mất hơn mười giờ ngồi xe, đi đi về về rất bất tiện.

Những chuyện xảy ra đêm qua dường như đã không còn đọng lại trong đầu tôi nữa, lúc về phòng tôi lập tức đi tắm gội sạch sẽ, xong lăn ra giường ngủ một giấc tới chiều. Giấc ngủ dài không mộng mị, tôi gần như lấy lại được phong độ ngay sau khi thức dậy.

Suốt từ chiều tới tối, Cường ngồi tiếp chuyện với mọi người trong khu tập thể công ty, trong quá trình đó tôi có để ý thấy một chuyện. Thăng này bình thường rất thích nói đùa, chuyện gì cũng có thể đem ra đùa được, cho nên khi mọi người hỏi về việc sao lại bị tai nạn, tôi đã nghĩ cậu ta sẽ kể về chuyện gặp ma và lấy đó làm trò mua vui. Nhưng không, Cường chỉ đáp là bị mất lái nên đâm vào dải phân cách. Mặt cậu ta khi nói về chuyện đó có vẻ thiếu tự nhiên.

Thêm một vấn đề nữa, là lúc tôi từ viện trở về, cảm giác có người nhìn mình biến mất hẳn. Nhưng sau khi tôi ngủ dậy, đúng hơn là lúc Cường về phòng, gáy tôi bỗng lạnh ngắt và cảm giác đó lại trở dậy mạnh mẽ. Dù tôi đã cố không để ý tới cái suy nghĩ ấy, nhưng trong lòng vẫn luôn có một nỗi bất an khó tả. Ngoài mấy vấn đề đó ra thì tôi không thấy có gì khác lạ nữa, hai ngày sau tôi vẫn ngủ ngon và đi làm bình thường.

Cho tới ngày thứ ba.

Thằng Cường bắt đầu có những biểu hiện kỳ lạ. Chúng tôi đều là kỹ thuật viên, công việc không đòi hỏi bề ngoài phải bắt mắt, nên mấy chuyện quần áo giày dép thường không quá quan trọng. Và Cường là thằng ghét mấy trò chải chuốt nhất. Tôi hiếm khi thấy cậu ta đứng trước gương vuốt tóc, chỉnh quần áo, thậm chí mỗi khi đi xuống bản chơi, cậu ta cũng không buồn thay quần áo đi làm.

Vậy mà mấy ngày qua, Cường rất hay mở tủ quần áo, lựa hết cái áo này tới cái áo khác, xong còn định lấy quần thử, thằng Duy - một người bạn cùng phòng khác của tôi - phải bảo cậu ta ngừng lại, vết khâu còn chưa lành miệng, mặc quần dài sẽ dễ bị động vào đó. Thôi thay quần áo, Cường lại đi soi gương, lúc tôi đi làm buổi sáng, thằng này cố gắng dậy ra gương soi đầu tóc theo tôi. Tới trưa về, không thấy cậu ta trên giường, tôi hỏi Mạnh - thằng cùng phòng thứ tư - cậu ta đâu. Mạnh chỉ vào trong nhà tắm, tôi ngó vào thấy cậu ta đang chải chải tóc, mặt tùm tùm cười.

Chuyện này rất bất thường, không phải chỉ có tôi mà cả thằng Duy và thằng Mạnh đều thấy và tự hỏi xem thằng Cường làm sao vậy. Cái vẻ mặt mãn nguyện khi chải tóc của thằng này khiến tôi rùng mình, đầu có vài cọng tóc bình thường chải hay không cũng vậy, có khi chải xong tôi còn thấy như chưa chải.

Tôi cũng không nói cho hai thằng cùng phòng kia biết về những lời thằng Cường kể, nếu cậu ta định nói thì trước sau cũng sẽ nói, còn như

Cường đã muốn giấu chuyện đó đi, vậy thì tôi cũng không nên nói ra làm gì. Chiều ngày thứ ba, đang lúc ngồi lướt web, tôi hơi mỏi nên có vịn người vài cái. Lúc quay ra giường, bất chợt tôi thấy Cường nhìn mình:

- Đừng nói với ai về vụ tai nạn mà tao kể cho mày.

Mặt thẳng Cường lạnh băng, ánh mắt cứng đờ, lúc cậu ta nói những lời này, tôi còn không chắc là cậu ta có mấp máy miệng. Bên ngoài trời đang mưa, tiếng nước dội lên mái tôn sầm sập, nhưng giọng thẳng Cường vẫn vô cùng rõ ràng, như là những lời ấy được rót thẳng vào tai tôi.

- Ủ, tao biết rồi.

Tôi đáp lại. Lòng thầm sợ hãi, mặt thẳng Cường giống như đang hù dọa tôi, ý là có thể giết tôi diệt khẩu bất cứ lúc nào.

- Mày biết cái gì cơ?

Bổng Duy lên tiếng. Thẳng ấy vẫn ngồi trên bàn này giờ, tôi vội quay đầu lại, những lời Cường vừa nói chắc thẳng Duy cũng nghe thấy rồi. Tôi chỉ thẳng Cường rồi đáp:

- Chuyện tao với thẳng Cường, mày hỏi làm gì.

- Nhưng thẳng Cường nó đang ngủ, mày vừa nói với ai?

Hả? Tôi nghe thấy tim mình như vừa rơi bịch một cái trong ngực, lập tức ngoảnh đầu ra sau nhìn, Cường nằm quay mặt vào tường, không thấy nhúc nhích gì, đúng là nó đang ngủ.

Tôi nhìn thẳng Duy, mặt làm ra vẻ khó nói, mất vài giây tôi mới chắc chắn rằng những gì mình vừa làm trong mắt thẳng này hẳn là rất ngớ ngẩn.

- Tao nghe nhầm.

Chuyện bắt đầu trở lên rắc rối, cảm giác bất an trong tôi càng lúc càng rõ rệt. Tôi dần để ý thằng Cường nhiều hơn, và cũng từ lúc này, tôi biết được cậu ta cũng hay nhìn về phía mình. Lúc tôi tắt máy tính, màn hình vừa tối đi thì tôi chợt thấy mặt thằng Cường hiện lên ngay sau lưng, hai mắt dán vào gáy tôi chăm chăm.

Hoặc khi tôi sắp xếp giấy tờ trên bàn, cậu ta ngồi ở giường nói chuyện với anh em trong khu tập thể. Cục tẩy trong tay tôi chẳng may lăn xuống đất, tôi vội tay nhặt nó lên, vô tình liếc mắt về phía những người đang trò chuyện, và tôi đã giật bắn người khi thấy hai mắt thằng Cường lại rời về phía mình.

Lần nào ánh mắt thằng ấy cũng hằn học và vô cảm. Tôi không quen bị ai nhìn như vậy, giống như mình đã phạm phải một tội lớn nào đó, mà bản thân cố tình giấu diếm nhưng càng giấu càng bị nghi ngờ, mà người nghi ngờ đó lại muốn uy hiếp tôi. Luôn luôn theo dõi, canh chừng, đợi thời cơ tôi sơ hở sẽ ra tay hãm hại tôi.

Buổi tối ngày thứ tư, khi mọi người đang ngồi quây quần trong phòng. Giữa lúc câu chuyện lên tới đoạn cao trào, bỗng thằng Cường lại nhìn tôi. Ban đầu tôi chỉ im lặng, nhưng một lúc sau tôi vẫn thấy ánh mắt kỳ lạ của thằng ấy tia về phía mình, bất giác tôi quay sang nhìn cậu ta. Cường vẫn lặng lẽ nhìn, tôi không biết cái nhìn đó có ý gì, nhưng trong ánh mắt cậu ta đã khác với trước đây, dường như ẩn sau đó là nỗi buồn, và cả sự uất ức.

- Minh thích em gái hay em trai?

Hả? Thằng Cường vừa hỏi tôi một câu kỳ lạ như ánh mắt cậu ta vậy.

- Tao có em gái, tháng trước nhà tao lên thăm, bọn mày gặp hết rồi còn gì.

Sau khi dứt lời, hai thằng Duy và Mạnh cũng quay ra nhìn bọn tôi.

- Ờ, em mà học lớp chín phải không, đáng ra bảo mẹ mà đẻ sớm lên mấy năm thì tao còn đợi được.

- Hay mà về bảo mẹ mà nhét lại mà vào bụng, rồi tới lúc em tao đủ tuổi thì mà hãy chui ra.

Trong phòng tràn đầy tiếng cười nói, duy chỉ có Cường là vẫn im lặng. Sau khi nghe câu trả lời của tôi, mặt Cường trầm xuống, có cái gì đó vừa thay đổi trong suy nghĩ cậu ta.

- Em gái, trong bụng mình cũng là gái...

Những lời vừa rồi là từ chính miệng thằng Cường nói ra, tôi không thể nghe nhầm được, một giây sau đó, tôi còn thấy thằng ấy đặt tay lên bụng và cúp hai mắt xuống như đang cảm giác thứ bên trong đó hoạt động.

Trong bụng thằng Cường có cái gì, "gái"? Gái gì? Con gái à? Sao lại có "con" được chứ? Cậu ta bị vấn đề gì về não rồi, chắc chắn là lúc tai nạn bị đập đầu xuống đường, hoặc là chuyện tối hôm đó còn kinh khủng hơn nữa, tới mức khiến cho thằng này bị chấn thương tâm lý nghiêm trọng. Nên bắt cậu ta đi khám lại lần nữa, nhưng trang thiết bị ở bệnh viện này chưa chắc đã khám ra bệnh, có khi phải đi tới bệnh viện trung ương để khám cho đảm bảo.

Ngay sau đó, tôi lại thấy Cường cười cười nói nói với mấy thằng kia, biểu cảm của cậu ta giống như vừa rồi chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi chợt nghi ngờ bản thân, hay tôi nghe nhầm rồi, chẳng lẽ do trực giác luôn căng thẳng nên suy nghĩ mới lộn xộn như vậy. Phải rồi, có khi là do tôi suy nghĩ lung tung thôi.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

2. Ma Nhập (2)

Tôi buông xuôi trực giác, những bất an trong lòng trước giờ vẫn là do bản thân tôi tự sinh ra, nếu cứ nghĩ như vậy chắc người bị chấn thương tâm lý sẽ là tôi mất. Mọi người nói chuyện rôm rả tới gần 12h đêm, lúc này tôi đã bắt đầu buồn ngủ, vì mai vẫn phải đi làm nên tôi đề nghị anh em giải tán. Ai về giường nấy, tắt đèn chòm chằm đi ngủ.

Trước khi nhắm mắt lại, tôi đã nghĩ về rất nhiều thứ, về gia đình, về tương lai, về sự nghiệp, từng đó suy nghĩ đủ để đưa tôi vào giấc ngủ yên ổn. Đang lúc lơ mơ, tôi chợt nghe thấy tiếng keng báo ngoài sân khu tập thể, vừa tới 12h. Khu tập thể này có một thói quen rất xấu, là vào đêm người ta hay đánh keng tới 12h, tôi không rõ mục đích đánh keng ấy là để làm gì, nếu như muốn báo cho những ai trốn ra ngoài biết đường mà về ngủ, đáng nhẽ phải dùng cách khác.

12h. Xung quanh chỉ có bóng tối. Tôi nghe thấy tiếng mưa rất khẽ, thỉnh thoảng có tiếng gió rít, tiếng lá cây xào xạc ngoài cửa sổ. Đêm thật tĩnh lặng.

Kẹt... Kẹt..

Có ai đó vừa xoay người, tiếng giường vang lên nhè nhẹ.

Kẹt... Kẹt..

Kẹt.

Ngừng rồi, chắc thằng nào khó ngủ, cảm giác khó ngủ rất tồi tệ, trong không gian im lìm tăm tối như này mà hai mắt cứ mở thao láo, có khi sẽ nghĩ ra thêm nhiều điều kỳ quái trong đầu nữa.

- Minh à.

Ai vừa gọi tôi thì phải. Tim nhảy đánh thịch một cái, tôi mở mắt, lắng tai nghe ngóng xem xung quanh vừa có tiếng gì.

- Minh, dậy đi.

Đúng là có người gọi rồi, ai mà nửa đêm lại gọi tôi vậy, không ngủ được thì phải chịu chứ. Tôi lờ đi, mai tôi phải đi làm nữa.

- Minh dậy, dậy tao chỉ mày xem cái này.

Là thằng Cường. Thằng này đêm hôm còn đòi chỉ tôi xem cái gì, mai rồi xem cũng được, giờ tôi còn phải ngủ cho kịp không trời sẽ sáng mất.

- Có gì mai tao xem, mày đi ngủ đi.

- Một lát thôi, dậy, dậy tao chỉ mày xem.

Bực mình rồi đấy, tao đã bảo là có gì mai tao xem, tôi quay người lại, chỉ thấy xung quanh tối om, phải mất vài giây mắt tôi mới thích ứng được với bóng tối trước mặt. Có một viền đen đang đứng ngay đầu giường tôi, nhìn hình dáng có thể là thằng Cường, tôi cầm điện thoại lên, mở đèn soi cho sáng. Đúng thằng Cường đang đứng quay lưng lại trước giường tôi, chỉ thấy mỗi cái lưng dài của cậu ta chắn ngay mặt mình.

- Xem cái gì?

- Đi với tao qua đây.

Bất đắc dĩ tôi rời khỏi giường, đi theo sau lưng thằng Cường, hình như là đi vào nhà tắm. Nếu có ai trông thấy cảnh tượng này hẳn sẽ phải bật cười, chắc từ sau vụ tai nạn thằng Cường sợ đi vệ sinh đêm nên bảo tôi đi cùng, tạm thời có thể thông cảm cho cậu ta được.

Vào tới nhà tắm, tôi tính bật đèn lên nhưng Cường ngăn lại:

- Mà đừng đây, nhìn vào gương, đừng bật đèn, chỉ cầm điện thoại của mày thôi.

Nói rồi Cường lấy cái lược để trong khay đồ dùng lên, vài giây sau lại nói:

- Tao sẽ đếm từ một tới mười, mày cứ soi như thế nhé.

Chuyện quái gì đây, thằng ấy cầm lược, tôi cầm điện thoại soi, lại còn nhìn vào gương, nó muốn chải đầu tới mức nửa đêm gọi tôi dậy để xem nó chải sao, đây là bệnh gì vậy, để lâu có chữa được không?

- Một.

Cường bắt đầu chải tóc, tóc thằng này để kiểu truyền thống, không cạo hai bên tai nên chải cũng vẫn có chút ý nghĩa. Lúc đó tôi đã tròn mắt nhìn hành động ngớ ngẩn của Cường, thực sự là tay rất muốn băt cho thằng ấy một cái, có điên cũng phải tỉnh.

- Hai.

Cường lặp lại động tác vừa rồi.

- Ba.

- Bốn.

Tôi đã hết kiên nhẫn, không buồn nhìn xem thằng này nó đang làm trò điên rồ gì nữa, nếu nó có vừa chải vừa cắt hết tóc trên đầu xuống tôi đây sẽ không ngăn cản.

Im lặng.

Cường không đếm nữa, bất giác tôi quay sang nhìn cậu ta. Tay cậu ta vẫn đưa lên hạ xuống chậm chậm, nhưng, khi lược chải tới hết tóc ở gáy, tay thằng ấy vẫn tiếp tục chải xuống nữa, xuống nữa, tới ngang ngực thì ngừng. Xong lại lặp lại động tác đó đều đặn, trông như Cường đang chải một mái tóc vô hình. Khuôn mặt Cường hiện lên dưới ánh đèn điện thoại tắm tối khó tả, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương, cơ mặt như đông cứng.

Nhất thời tôi không biết làm gì, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh thổi vào mặt, vào tay khiến cho tay tôi run lên và mặt cũng tái đi. Tôi chột theo ánh mắt Cường nhìn vào gương. Trước mắt tôi vẫn là khuôn mặt của Cường, nhưng, không phải là đang nhìn thằng mà hai con người cậu ta đang liếc về phía tôi, mí dưới cong lên thành một hình dấu ngã, cơ mặt biến dạng vì khóe miệng kéo dài tới hai bên tai để lộ ra một nụ cười âm hiểm. Và điều khiến tôi lạnh người nhất, không phải là vì biểu cảm của khuôn mặt đó mà là vì mái tóc của thằng ấy.

Tôi thấy mặt Cường ẩn sau một mái tóc dài như tóc con gái, hai tay cậu ta đang vừa vuốt vừa chải từ trên đầu xuống tới đuôi tóc. Đường như mái tóc đó mọc ra từ đầu cậu ta và tay cậu ta đang chạm vào chúng, không phải là mái tóc vô hình mà tôi vừa nhìn thấy lúc nãy.

Cạch.

Tay tôi run bắn lên và chiếc điện thoại lập tức rơi xuống nền nhà tắm. Xung quanh chìm vào bóng tối, không có ánh sáng, không một tiếng động, mọi thứ tĩnh lặng. Thậm chí tôi còn không nghe thấy tiếng thở của mình,

hay tiếng thở của thằng Cường, chỉ có bóng tối rùng rợn đang chồm lên mắt tôi, bịt kín lỗ tai tôi và khiến tôi nghẹt thở.

Lạnh. Trong giây phút căng thẳng, tôi cảm thấy gáy mình lạnh ngắt, cảm giác đó lan dần sang cổ và như có thứ gì đang đè lên vai tôi. Hai tay cứng nhắc không biết phải làm gì, hơi lạnh siết thành vòng trên cổ tôi, và cái vòng đó đang dần dần thu hẹp, tôi đang bị bóp cổ!

Mẹ ơi, tôi liều mạng vùng tay lên chộp lấy thứ đang quăn trên cổ mình, không có gì, tôi quơ hai lần và chỉ chạm tới da thịt lạnh ngắt chứ không thấy một vật nào cả. Trong lúc quăn bách, tôi đã định hét lên kêu cứu, nhưng họng đã bị không khí nhồi đầy, không thể bật ra thành tiếng được. Hai chân vùng vẫy, nếu như tay không chộp được, vậy thì phải chạy khỏi chỗ này, không thể đứng yên chịu chết như thế.

Choang.

Ánh sáng từ đâu xuất hiện, đèn đã được bật lên. Mắt tôi đang từ trong bóng tối gặp phải ánh sáng đột ngột thì hoa lên thành những đốm sáng, tôi vội vã nhắm nghiền mắt lại.

- A! Mày làm cái quái gì trong này mà không bật đèn lên?

Là giọng thằng Duy, cũng chính cậu ta vừa cứu tôi. Tôi lập tức ngẩng đầu, hé mắt nhìn về phía phát ra giọng nói. Thằng Duy đứng ngay sau lưng tôi, mặt ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Đứng dẹp ra, mày chặn đường tao đi vệ sinh rồi.

Nói rồi nó chạy vào trong nhà tắm, đẩy tôi ra ngoài và đóng cửa lại. Tôi thần thờ nhìn cánh cửa trước mặt, lòng thăm kinh ngạc.

Thằng Cường đâu?

Tôi đứng ở cửa nhà tắm, thằng Cường đứng bên trong, nếu thằng ấy muốn ra khỏi nhà tắm thì phải đi qua người tôi, nhưng tôi không cảm thấy có ai bước qua chỗ mình cả. Kỳ lạ hơn là tôi còn cảm giác như vừa rồi chỉ có mình tôi đứng trong nhà tắm, lúc rơi điện thoại tôi không hề cảm thấy động tĩnh gì từ thằng Cường.

- Mà còn đứng đây làm gì, điện thoại thì rơi lung tung trong nhà tắm, mà đang tự sướng thì bị tao bắt quả tang à?

Cửa nhà tắm vừa mở, thằng Duy xé quần bước ra, thấy tôi lập tức mắng.

- Tao... mà có thấy ai trong nhà tắm nữa không?

- Ai gì, tao thấy mà đang đứng ôm cổ uốn éo lúc tao bật đèn lên. Mà mà nhìn như thằng bệnh vậy.

- Thằng Cường không có trong đó à?

- Mà điên à, thằng Cường nào trong đấy, nó đang ngủ như lợn trên giường kia kìa.

Tôi nhìn về phía giường thằng Cường, trên đó có một đồng to lù lù quần chắn, trong lòng bỗng tự hỏi, là thằng ấy đang nằm sao, có thật là thằng ấy không. Hai chân tôi lập tức tiến về phía giường thằng Cường, tay vén màn, tay lật chăn ra. Thằng Cường nằm co như con tôm trong chăn, bị lật ra bất ngờ cậu ta quắp người chặt hơn và chép chép miệng. Thằng Duy nhìn hành động vừa rồi của tôi mà kinh ngạc, tôi cũng kinh ngạc, thằng Cường ngủ say như chết đây, vậy thằng Cường nào kéo tôi vào nhà tắm?

- Mà bị sao vậy? Mộng du à, thôi, về giường ngủ tiếp đi, sắp sáng rồi đấy.

Tôi nuốt nước miếng, vừa rồi là ma, nó theo tôi từ viện về đây, sao nó lại ám tôi, từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa từng hại ai, chưa nói tới khiến ai chết uất, vậy vì cái gì mà tôi lại bị con ma ấy ám? Tôi về giường, đặt lưng xuống đệm. Thở dài. Khi vừa nhắm mắt, cảm giác bất an lập tức trở dậy, trong đầu bỗng tái hiện lại cảnh thằng Cường trong gương trừng mắt nhìn mình, trực giác mách bảo con mắt đó giờ vẫn đang liếc về phía tôi.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

3. Chợ Phiên Âm Phủ

Hôm sau tôi dậy muộn, thiếu ngủ khiến đầu óc tôi nặng như chì, mặt mày nhẩn nhó và cũng dễ nổi cáu hơn bình thường. Cả ngày tôi chỉ lăm lì làm việc, tới bữa ăn cũng không buồn nói câu nào, thực chất là tôi chưa thể quên được cái hình ảnh đêm qua. Thăng Cường vẫn tươi tỉnh như mọi ngày, cậu ta dường như không để ý tới ánh mắt thù địch của tôi, thậm chí suốt buổi sáng chúng tôi cũng không hề nói chuyện với nhau.

Sao tôi có thể làm như chưa xảy ra chuyện gì được, bao nhiêu điều kinh khủng đã đổ lên đầu tôi, yêu ma quỷ quái cứ lần lượt xuất hiện hù dọa tôi, người ta bảo ai bị ma trêu, sớm muộn gì cũng sẽ gặp họa mà chết. Tôi không tin, nếu trên đời này có ma thật thì nó phải sợ người mới đúng, ma dẫu sao cũng chỉ là không khí, dùng máy hút bụi cũng hút được.

Nghĩ rồi tôi lên mạng tìm hiểu về mấy chuyện tâm linh, đọc vài trang đều thấy chỉ cách tránh tà đơn giản và đại trà nhất là dùng ba nhánh tỏi đập dập rồi bọc vào giấy nhét ở đầu giường. Cách này được tin tưởng là sẽ khiến cho ma quỷ không phạm được vào đầu óc.

Hoặc là dùng một vốc muối biển, nó tốt cho những người yếu bóng vía, hay bệnh tật, trước khi đi ngủ đổ muối vào tay xát qua bảy lần, xong trút hết muối đó xuống đất ngay cạnh mép giường. Người ta bảo là dương khí trong tay người chung hòa với âm khí bốc lên từ mặt đất sẽ xua đuổi tà ma.

Còn một cách nữa, khi mà đã thử hết những cách trên vẫn không thể trục được tà ma khỏi mình, người ta sẽ đi xin một bát máu chó đen về. Phải

là loại máu mới, còn chưa đông và sờ vào vẫn hơn ấm ấm. Tối tối thì lấy máu đó quệt vào lòng bàn chân, rồi nằm nghiêng để máu tự khô, nghe đâu hiệu quả vô cùng.

Thú thật là đọc xong tôi chỉ thấy buồn cười, là một thằng con trai bình thường mà lại đi sợ mấy chuyện ma tà vô lý như thế này, nếu ai đó biết được chắc chắn là tôi sẽ rất mất mặt. Nhưng đây là nếu có ai biết được, tạm thời tôi phải đặt an toàn của bản thân lên trước, trừ cách số ba ra thì hai cách còn lại không phức tạp gì lắm. Dù vẫn do dự nhưng thời gian không còn nhiều, chỉ mấy tiếng nữa là trời sẽ tối, tôi phải hành động ngay trước khi quá muộn.

Tôi lập tức ra khỏi phòng, đầu tiên phải đi lấy nguyên liệu, muối và tỏi thì trong canteen rất sẵn, tôi có móc lõi với các bác nuôi ăn trong canteen, vì thế việc xin mấy nhánh tỏi và vốc muối là chuyện đơn giản. Sau khi đã có nguyên liệu trong tay, tôi bắt đầu làm phép, trước hết là đập dập tỏi, bọc giấy vào, lựa lúc mọi người không để ý thì nhét xuống dưới gối. Nghe đâu nếu thời gian làm phép kéo dài, phép sẽ hao bớt linh nghiệm, vậy nên phải đợi tới 10h tôi mới bắt đầu giấu tỏi. Muối cũng được để sẵn trong túi bóng, chỉ cần tắt đèn đi ngủ là tôi sẽ giờ ra để niệm chú.

Cứ tới tối là phòng tôi lại ồn ào đầy tiếng cười nói, mọi người tập trung lại chơi game, chơi bài, nghe nhạc, xem phim, đây là thời điểm tôi cảm thấy an toàn nhất. Qua 10h, anh em bắt đầu giã đám, rốt cục thì trong phòng chỉ còn lại bốn người chúng tôi. Thằng Cường ngồi trên giường ôm điện thoại, mặt không có gì kỳ lạ, cậu ta cũng không nhìn tôi như mọi ngày nữa. Duy và Mạnh đang chúi đầu vào chơi game trên máy tính. Tôi thầm nghĩ, từ giờ tới lúc đi ngủ cũng vừa kịp để thuật phát huy tác dụng, tôi liền lấy gói tỏi ra rồi để xuống dưới gối.

Bước một đã xong, giờ chỉ đợi lúc tắt đèn đi ngủ, đêm nay tôi sẽ đánh cược một phen, nếu như không có chuyện gì xảy ra thì có thể phép này linh nghiệm thật.

11h30, cả bọn lục đục đi ngủ, tôi đợi cho mấy thằng kia lên giường hết rồi mới rút gói muối ra, đổ vào lòng bàn tay, trong bóng tối tôi có thể cảm giác được những hạt muối lần lần chảy xuống tay mình. Tới lúc muối đổ hết thì tay tôi cũng được đầy một vốc, giờ tới lượt xát hai tay vào nhau.

Xạt... Xạt...

Tiếng hạt muối lạo xạo vang lên, tôi nín lặng, nhắm mắt đếm từ một tới bảy, lòng thầm nói mấy thằng kia đừng nghe thấy. Khi đã xát đủ bảy lần, tôi từ từ rải hết muối trong tay ra nền đất cạnh mép giường. Xong, vậy là tôi có thể an tâm được một nửa, chỉ còn việc nằm đợi xem đêm nay có chuyện gì nữa không.

Koong...

Tiếng keng vừa vang lên, 12h, có tiếng khò khè từ mấy giường xung quanh truyền tới. Đêm lúc nào cũng tĩnh lặng như vậy, tiếng tim đập trong lồng ngực nghe dồn dập, có chút hồi hộp dội lên trong lòng tôi.

Qua một lúc, tôi bắt đầu buồn ngủ, hai mắt lim dim và những suy nghĩ miên man cũng lắng xuống. Kẹt...

Cuối giường bỗng phát ra tiếng động, cảm giác giường nặng hơn một chút. Tôi lập tức mở mắt. Bao nhiêu mơ màng vừa rồi tan sạch, trong mắt chỉ có một màu đen kịt. Vội rút cái bọc tãi dưới gối ra, tôi ôm chặt nó trong tay, mẹ ời, ma vượt qua tường muối rồi, giờ nó đang ngồi ở cuối giường, làm sao bây giờ.

Im lặng.

Không thấy ai gọi mình như hôm qua nữa, tôi hơi ngóc đầu dậy nhòm xuống cuối giường. Đúng là có bóng người ngồi dưới cuối giường thật. Ngồi nguyên một đống không động đậy gì.

Hết một phút, vẫn thấy cái đồng dưới cuối giường ngồi im, tôi lấy hết can đảm nhòm người dậy, tay nắm chặt cái bọc tỏi. Mùi tỏi sực nức cả giường. Không biết có phải thằng Cường đấy không, phải lấy điện thoại soi mới được.

- Đêm mai mày đi với tao được không.

Ách, tôi suýt hét lên. Tim và não không biết bốc hơi theo đường nào hết, miệng bỗng cứng đờ.

- Tao bị một đứa con gái bắt rồi, vì mày rắc muối ở giường nên đứa con gái ấy không theo vào được. Nhưng nó nói với tao là muốn đi với mày ra chợ.

Mày bị cái gì bắt? Đứa con gái nào? Mấy lời vừa rồi tôi chưa kịp tiêu hóa hết, đột nhiên lại nghe thấy từ "chợ". Đi chợ chứ gì, đơn giản, tôi lập tức đáp:

- Tao không hiểu mày nói gì, nhưng mà nếu nó muốn tao đi chợ cùng thì cũng được, chiều mai đi làm về tao sẽ dẫn nó đi, mày yên tâm.

- Đêm mai, giờ Tý.

- Đi chợ à, giờ Tý là giờ nào?

- 1h sáng.

- Mày ...

Chợt chân tôi lạnh ngắt, thằng Cường vừa tóm vào chân tôi, tay nó như bị đóng đá. Câu chửi của tôi lập tức nghẹn lại trong cổ.

- Mày phải đi, vì mày là người sống duy nhất biết chuyện của tao, nếu mày không đi, tao chắc chắn chết.

1h sáng ai điên đi ra đường làm gì, mà giờ ấy không có họp chợ, tôi định nói nhưng lời ra tới miệng lại thành:

- Sao lại là tao.

- Mà nợ đưa con gái một mạng, nhưng đưa con gái bảo số mà chưa tận, nó còn bảo đêm mai 16 âm lịch, chợ phiên âm phủ sẽ mở cửa, nó muốn mà đi, để giữ mạng cho tao.

- Mà cũng đi à?

- Đưa con gái bắt tao rồi, giờ giữ được mạng hay không là ở mà và nó.

Tôi lặng người, thằng Cường nói gì vậy, mạng cậu ta liên quan gì tới tôi, mà tôi lại nợ ai một mạng, nợ mạng là thế nào? Đi chợ đêm, riêng việc trèo ra khỏi khu tập thể giữa đêm đã là bất khả thi rồi, sao mà đi được.

Nhưng nếu đúng lời thằng Cường nói, cậu ta sẽ chết nếu tôi không đi thì đó cũng là nợ mạng phải không? Nợ mạng thì trả bằng gì, tôi chỉ có một cái mạng, nợ mạng trả mạng, vậy tôi chẳng phải cũng sẽ chết. Trong lòng bỗng lạnh ngắt, tôi phải làm gì đây. Nếu tôi đi mà giữ được mạng cho thằng Cường, vậy là tôi phải thế mạng cho cậu ta sao.

- Tao thế mạng cho mà à?

Thằng Cường im lặng, một lát sau mới đáp:

- Mạng mà không phạm vào được.

Yeah! Phải thế chứ, tôi chợt mừng hóm, bà đồng hồi trước nói đúng lắm, tôi có bát tự tốt, ma quái dễ gì bắt được tôi. Vậy tức là chuyến này tôi sẽ đi giữ mạng cho thằng Cường, tôi sẽ thành ân nhân của cậu ta, xem chừng trò phiêu lưu như vậy cũng đủ khiến tôi hứng thú.

- Vậy được, tao sẽ đi với mày, sau đó giúp mày tróc con ma nữ ấy ra.

- Ừ.

Hệch hệch...

Một giọng cười lạc lõng vang lên, trong bóng tối như có thứ gì đó chuyển động, tôi nhìn chăm chăm vào bóng đen trước mặt, dường như nó đang tan dần ra, rồi biến mất.

◆ ◆ 8 ◆ \V ◆ ◆

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

3. Chợ Phiên Âm Phủ. (2)

Cứ như thể thằng Cường vừa bốc hơi. Chỉ vài giây sau tôi đã không thấy cậu ta ngồi trước mặt mình nữa, trong phòng ngoài tiếng thở của những người đang ngủ ra thì hoàn toàn tĩnh lặng. Cảm giác lạnh lẽo ở chân cũng tan biến, tôi vội cho tay xuống sờ thử, có cái gì đấy rất rất trên chân tôi. Đó là rất nhiều hạt nhỏ rải đầy từ bắp chân tới bàn chân. Tôi vội quơ tay lấy điện thoại, ánh sáng giúp tôi xác định được thứ đang bám trên chân mình, là muối.

Tôi nhớ mình rắc muối ở dưới đất, sao giờ chúng lại bám vào chân tôi như vậy. Trong một giây sau, tôi lia điện thoại ra ngoài mép giường, dưới đất không thấy có muối, thay vào đó là những vết chân ướt in lộn xộn quanh giường. Tôi thấy nó xuất phát ở giường thằng Cường, hai bàn chân nhỏ, dẫn sang giường tôi, rồi in quanh mép giường, giống như là ai đó đang bồn chồn đi lại.

Thịch.

Vừa nhìn tôi chột lạnh người, hai dấu chân kia dẫn sang giường tôi, mà không thấy nó quay về giường thằng Cường. Vậy là ý gì, tôi lia điện thoại thử tìm xem còn đường nào khác không.

Thịch.

Tôi hành động theo quán tính, tay cứ thế lướt qua hết chỗ này tới chỗ khác. Những dấu chân chạy quanh giường, có cái vẫn còn mới, có cái chỉ thấy hơi mờ mờ, còn có cả hai bàn chân trắng bệch đứng ở cạnh giường.

Thịch.

Hai bàn chân, đúng là vừa có hai bàn chân phản chiếu lại ánh sáng. Hai bàn chân của ai vậy, của thằng Cường à, trán tôi túa mồ hôi lạnh, vội chiếu điện thoại sang giường đối diện, trên giường có một đồng đang nằm quẩn chần. Vậy thằng Cường đã về giường rồi, kia không phải chân thằng Cường.

Thịch.

Là ma rồi, tôi tự nhủ, tay cầm điện thoại, tay sờ sờ chỗ muối ở chân. Ma sợ muối phải không, tôi vợ lấy một nắm muối lên, miệng lẩm bẩm A di đà Phật, nếu như con ma kia cứ đứng ở thành giường thì sớm muộn gì nó cũng sẽ trèo lên giường, phải ngăn nó lại. Tôi lấy hết can đảm từ từ lia điện thoại về phía thành giường, nắm muối trong tay vung lên, rồi khi ánh sáng chạm tới vị trí cần thiết tôi lập tức văng muối ra.

Rạt... rạt... rạt

Tiếng mấy hạt muối rơi xuống đất như mưa, không biết tình hình thế nào. Tôi thử đem điện thoại ra soi, quả nhiên con ma đã không còn ở đó nữa, giờ thì yên tâm rồi. Tôi vui vẻ nằm xuống.

Nhưng ai đổ muối lên chân mình vừa rồi?

Nhất thời tôi tự hỏi, và niềm vui cũng vụt tắt. Trong bóng tối tôi cảm giác được những hạt muối lần lần chảy xuống chân mình...

- Minh, Minh, Minh, mày định dậy đi làm không?

Là thằng nào gọi tao đấy, tao vừa mới chợp mắt được mấy phút, gọi cái gì mà gọi. Tôi vẫn cố nhắm chặt mắt, lờ những lời ma quỷ ấy đi. Cho tới khi có một bàn tay vỗ bộp bộp lên đầu mình, kèm theo là tiếng hù dọa:

- Màỵ không dậy bọn tao ăn hết mì thì nhin đấy.

Dậy, dậy chứ, khó khăn lắm tôi mới mở được hai con mắt ra. Đúng là trời sáng thật rồi, ánh nắng le lói qua khe cửa chiếu lên mặt khiến tôi bừng tỉnh.

- Màỵ định làm nàng cái gì mà đổ đầy muối ra chân vậy?

Thằng Cường vừa nói, tôi lập tức ngồi dậy, đập vào mắt tôi là hai cái chân lông lá đang bám đầy những muối là muối. Tôi quay sang nhìn thằng Cường, thằng này nhe nhớn cười, cảm giác như cậu ta không liên quan tới chuyện đêm hôm qua vậy.

Đẹp hết đi, đêm nay tôi còn đi chợ phiên âm phủ nữa, phải chuẩn bị tinh thần, tôi có nên nói cho ai biết về chuyện này không, nhưng thằng Cường dặn là không được nói, đành phải tự thân tìm hiểu vậy. Thời gian một ngày có vẻ quá gấp gáp để tôi thu thập tài liệu, phải mang theo cái gì để phòng thân, khi tới rồi thì nên làm gì và không nên làm gì, tôi có thể sống mà về được không. Ha ha, chuyện nực cười gì đang diễn ra thế này, từ khi nào tôi lại trở thành một thằng mê tín di đoan như vậy, lòng thầm thờ dài.

Trong lúc làm việc tôi cũng không thể vứt bỏ những suy nghĩ ấy khỏi đầu, tới giờ nghỉ trưa, tôi vội vã về phòng lên mạng tra cứu. Có rất nhiều trang bàn luận về vấn đề gặp ma rồi đi theo ma, nhưng đọc chỉ thấy nồng nặc mùi hư cấu. Tìm rất lâu tôi mới thấy một trang kín, thành viên không nhiều, nhưng có một cái tit rất thu hút "Theo ma đi chợ". Tôi gia nhập để xem bài, quả thực trang này có không khí ma quái nhất trong các trang tôi từng lướt qua. Nền đen, chữ trắng, không có những hình ảnh hù dọa, thành viên thưa thớt và dường như lúc nào cũng có mười một người trong phòng chat.

"Theo ma đi chợ", truyện viết về một người, sau khi chứng kiến tai nạn trên đường về nhà thì bị ma ám. Người này nói rằng cảm giác lúc nào cũng có người quan sát mình, lúc nào cũng thấy bất an. Rồi tới một đêm nọ, người ấy đang ngủ thì nghe tiếng gõ cửa cộc cộc, gõ từng hồi ba tiếng, không hiểu sao khi nghe tới hồi thứ bảy thì người ấy đột nhiên bật dậy. Như có ai đang giục, người ấy mặc đồ lên và ra mở cửa, ngoài cửa có sẵn một bóng đen đứng chờ, vừa thấy người ấy xuất hiện bóng đen liền quay đi. Phải hiểu rằng người ấy vẫn tỉnh táo, chỉ là miệng không thể nói được, mắt và tay chân đều hoạt động bình thường.

Đi mãi đi mãi, người đó không biết mình đi đâu, chỉ dần nghe thấy tiếng cười nói lao xao, rồi ánh sáng xanh chập chờn ẩn hiện, càng lúc càng gần. Tới khi bóng đen dừng lại, người đó đã thấy mình đứng trước một vùng đầy bóng đen, họ đang nói chuyện, có những căn chòi kỳ quái được dựng lên, trong chòi là đồ đạc, có vẻ như chúng đang được bày bán. Người ấy thấy bóng đen dẫn mình tới đây lạc vào giữa đám đông. Hành động của những bóng đen xung quanh khiến người ấy nghĩ tới một khu chợ, tập nập người mua kẻ bán, chỉ nhìn thôi cũng đã hiểu rồi.

Không gian lạnh lẽo nhưng tuyệt nhiên không có gió thổi, những bóng đen ẩn hiện lướt qua trước mặt đem theo tiếng lao xao, nhưng có cố nghe cũng không ra là họ đang nói gì. Tất cả vừa ồn ào vừa tĩnh lặng, đông đúc nhưng vắng vẻ, người ấy như đang đứng ở một thế giới khác. Rồi sau đó người ấy bỏ chạy, nhưng không thể tìm được ra con đường lúc trước dẫn tới đây, càng chạy những bóng đen càng nhiều, con đường càng thêm khó khăn.

Xẹt. Có ánh sáng hiện lên, là đèn pha ô tô, được cứu rồi. Nhưng khi nhận ra thì người ấy đã nằm dưới bánh xe đó, vụ tai nạn diễn ra vào đêm một ngày 16 âm lịch.

Người viết bài này tự nhận mình có thể giao tiếp với linh hồn, khi đọc tôi cũng không tin lắm, nhưng tới cùng lại thấy chuyện xảy ra vào ngày 16

âm lịch, vậy tức là cũng có phần nào liên quan tới chuyện của tôi. Ngay lập tức tôi vào phòng chat, thấy nick của người viết bài đang sáng, may mắn quá, tôi liền nhắn cho cậu ta một tin:

- Xin chào, tôi là Người qua đường, cậu viết bài "Theo ma đi chợ" phải không? Tôi có chuyện này muốn hỏi cậu.

Phải mất vài phút sau tôi mới nhận được hồi đáp:

- Cậu muốn hỏi gì?

- Chuyện cậu viết bao nhiêu phần là thật?

- Người tin sẽ hoàn toàn là thật, còn người không tin thì đây chỉ là chuyện bịa đặt thôi, tôi không giải thích.

Tôi ngần ngại, người này nói vậy là ý gì.

- Vậy tức là người trong truyện đã chết, cậu nói mình giao tiếp được với linh hồn, nếu thế cậu biết vì sao người đó lại bị như vậy không?

- Cậu đang gặp vấn đề với ma quỷ phải không, nên hỏi thẳng vấn đề của cậu, vì nếu cậu vòng vo, sẽ không kịp giữ mạng đâu.

Người này có vẻ quen với việc ai đó hỏi về vấn đề tâm linh, chắc cũng không phải ít người gặp chuyện như tôi tìm đến cậu ta. Chỉ là nói chuyện qua mạng thôi, tôi không thấy người kia và người kia cũng không hề biết tôi, nếu tôi kể chuyện của mình ra, thẳng Cường có tính là tôi tiết lộ bí mật không.

- Chuyện của tôi giống như những gì cậu viết, tôi không biết giờ mình phải làm gì nữa.

- Tôi đoán cậu còn trẻ, chắc đối với những chuyện như trên không tin tưởng lắm, vậy tôi sẽ giải thích cho cậu. Người kia chết vì vô tình thôi. Oan

hồn của vụ tai nạn hợp vía người ấy, nó sẽ khiến người ấy gặp họa mà chết cùng nó. Thế nào là hợp vía, hiểu đơn giản như có cùng tần suất sóng não với nhau, suy nghĩ của hai người sẽ trùng khớp và người này có thần giao cách cảm với người kia. Một khi ai đó trong hai người phải chết, người còn lại sẽ tự sinh ra những suy nghĩ tiêu cực, nó ám ảnh, thường xuất hiện trong giấc mơ, hoặc cũng có khi xuất hiện trong đời thực. Ví như vô tình thấy người đã chết xuất hiện vụt qua, nhưng khi đuổi theo lại chẳng thấy đâu nữa. Cậu hiểu không?

Sao mà tôi hiểu được, những triết lý tâm linh ấy làm đầu óc tôi mù mịt, cậu ta có kiến thức uyên thâm như vậy chắc sẽ giúp được tôi, chuyện này có cửa rồi.

- Tôi hiểu được một ít, vậy người kia chết là do suy nghĩ sao?

- Đó là lý thuyết thôi, thế giới tâm linh huyền bí không phải chỉ gói gọn trong mấy định nghĩa như thế. Vì sao oan hồn không dẫn thẳng người kia ra đường, để vụ tai nạn xảy ra nhanh hơn? Cậu biết không, chợ âm phủ không phải là nơi mua bán bình thường, đó là nơi mua bán dương khí.

- Mua bán dương khí?

- Đúng vậy, những bóng đen kia là oan hồn, sau ngày rằm 15 âm lịch là tới ngày trăng lên cao nhất, ngày 16, âm khí vô cùng thịnh, oán linh cũng theo đó mà tụ tập, chúng họp chợ mỗi tháng một lần. Những người bị chúng dắt tới, hầu hết đều sẽ bị đem ra làm vật mua bán, chúng nhận dương khí từ người sống, nhờ có số dương khí ấy mà chúng vất vưởng được ở trên trần thế này. Cái giá mà những người sống tới đây nhận lại sẽ chỉ có chết.

Độc tới đây, người tôi bỗng lặng đi, chỉ có chết, vậy tôi cũng sẽ chết, thằng Cường cũng sẽ chết, con ma kia muốn bắt tôi bằng cách này, là vì nó không dùng cách bình thường được nên mới phải kéo thằng Cường vào, hay là do thằng Cường mà tôi bị kéo vào, mẹ ơi, tôi không muốn chết.

- Tôi không đi có sao không?

- Cậu đã bị vong ám, sao có thể thoát được khỏi nó chứ. Nhưng, vẫn có người trở về được. Trường hợp của cậu thế nào? Kể tôi nghe rồi tôi sẽ thử nghĩ cách giúp cậu.

Tôi nghĩ thôi thì cứ kể ra, tin hay không đêm nay sẽ biết. Sau một lúc đánh máy tính, tôi kể hết những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho người bên kia xem, xong rồi hỏi người đó có thể giải quyết được không.

- Người bị nhập là bạn cậu, nhưng do cậu trông thấy nó nên nó sẽ bắt luôn cả cậu theo. Tôi không biết dùng cách này có thể cứu được cậu không, nhưng nếu cậu tin tôi thì hãy thử xem thế nào.

- Được.

- Cậu chuẩn bị ba chân gà sống, một mảnh vải xô, một nhánh cây tầm ma, một cái bát, hai đồng xu và một ít vôi. Đọc kỹ này, cậu đập dập cây tầm ma ra, lấy nhựa nó bôi lên ba chân gà sống, rồi bọc vào trong mảnh vải xô. Tầm ma mọc ở nghĩa địa, nó là cây chứa âm khí, chân gà sống giống như thể thân cho cậu, lấy tầm ma bôi lên chân gà, đây là một cách để cậu thoát thân khi nguy cấp. Nhớ phải bọc trong vải xô, vải xô dùng để niệm người chết, oán linh vì thế mà không bám lấy cậu. Còn vôi thì cậu quệt lên hai mặt đồng xu, đặt trong bát, cầm chặt trên tay, cứ khi nào thấy mắt mờ đi thì cậu gõ ba tiếng vào bát, như vậy cậu sẽ không bị ma làm cho mù đầu óc. Quan trọng hơn hết là vì cậu không thể nói chuyện khi vào chợ âm phủ, nên cậu chỉ có thể dùng tiếng đồng xu để gọi bạn cậu. Con ma này mục đích mờ ám, qua 4h sáng nếu thấy bạn cậu vẫn đi sâu vào chợ, hãy đập bát xuống đất rồi vứt ba cái chân gà ra, xem móng gà chỉ về hướng nào thì kéo bạn cậu chạy về hướng ấy. Đã chạy thì không được quay đầu lại.

- Vậy là hết rồi sao?

- Tôi chỉ giúp cậu được tới đây thôi, thành hay không còn tùy vào vận số của cậu.

Sau khi viết xong câu này, người bên kia lập tức rời khỏi phòng chat, tôi vẫn ngây ngốc đọc đi đọc lại những ký tự hiện trên màn hình kia. Có một dự cảm rất xấu dội lên trong lòng tôi, không biết chuyện này thực sự còn tồi tệ tới đâu nữa.

8[=◆◆◆;

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

3. Chợ Phiên Âm Phủ (3)

Có lên làm theo không? Tôi tắt máy tính, thằng Cường hôm nay đi chơi ở phòng bảo vệ, giờ chỉ có một mình tôi trong phòng, nếu muốn hành động thì nên làm ngay, từ giờ tới tối còn chưa tới mười tiếng. Nhưng suy nghĩ của tôi về chuyện này vẫn còn vướng mắc, chỉ là tin hay không tin, tôi không biết lý trí của mình đang đi theo hướng nào.

Nếu tôi tin, vậy thì bao nhiêu nhân sinh quan từ khi đẻ ra tới giờ đều là sai lầm, tôi không tin thần phật, không tin ma quái, lòng tin của tôi đặt vào con người. Giờ tôi lại đi nghe lời của một người xa lạ, làm ra những chuyện kỳ dị, nó giống như đang phản bội chính bản thân mình vậy.

Còn nếu không tin, vậy những chuyện xảy ra mấy ngày nay đều là do trí tưởng tượng siêu phàm của tôi nghĩ ra. Tôi nên xin nghỉ làm và đi vào viện tâm thần để người ta kiểm tra, không điên thì tâm sinh lý có vấn đề, nếu tiếp tục chung sống với mọi người xung quanh, tôi sợ sẽ làm hại tới họ mất.

Đắn đo hồi lâu, cuối cùng tôi chấp nhận đánh cuộc thêm lần nữa, đêm nay có thể sẽ là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời tôi, không nên chủ quan. Ý mình đâu phải ý trời, nếu oan hồn kia đã chọn tôi vậy tôi sẽ chơi với nó, con người không phải loài sinh vật yếu đuối, đêm nay tôi sẽ chứng minh thế giới này không phải chỗ cho ma quỷ hoành hành.

Đã hết giờ nghỉ trưa, vì còn ca chiều nên tôi cấp tốc chạy xuống canteen, nhờ mấy bác nuôi ăn mua cho ba cái chân gà sống, các bác ấy có vẻ ngạc nhiên, nhưng tôi năn nỉ nên cuối cùng họ đã đồng ý. Cây tầm ma

tôi sẽ tự đi hái, xong việc trên đường về tôi sẽ tạt qua nghĩa trang đầu đường bẻ một cành. Vải xô có vẻ khó kiếm, tôi qua chỗ bác bảo vệ hỏi xem quanh đây có bán thứ đó không, bác bảo vệ nói xin cô lao công đây, nhà cô ấy có người ốm, đang chuẩn bị hậu sự. Bát thì trong phòng có sẵn, vôi cũng dễ tìm, chỉ khó khăn mỗi việc kiếm đâu ra tiền xu. Biết hỏi ai để xin bây giờ, thời buổi này chỉ tiêu tiền giấy, tiền xu giống như một món đồ cổ vậy.

Đang nghĩ quanh, bỗng tôi thấy quán bán nước chè ngoài cổng, bà bán quán bên đó cũng đã tới cái tuổi thất thập cổ lai hi, bỗng trong đầu tôi lóe sáng. Ngay lập tức, tôi chạy vào quán mua một cốc nước chè, vừa uống vừa trò chuyện với bà bán quán. Bà già hình như là người dân tộc, tính tình dễ chịu, sau mỗi câu nói bà đều cười móm mém với hàm răng chỉ còn vài chiếc. Nói qua lại vài câu, tôi mới hỏi thử xem bà có đồng xu lẻ nào không, lý do tôi xin bà là vì muốn đem về chơi xóc đĩa. Bà bán quán có nheo mắt nhìn tôi, nhưng vì tôi thành khẩn xin nên bà ấy cũng gật gật đầu.

Tôi thấy bà già lật vạt áo lên, mặt trái của vạt áo có một cái túi được gắn kim băng, bên trong nghe có tiếng lạo xạo. Sau khi mở túi, bà già lấy ra một chuỗi tiền xu mà bà nói là "mấy chinh này là tao giữ từ hồi ba mạ tao còn sống, cho may rồi, may phải cất cẩn thận, may mắn lắm". Bà già gỡ dây buộc chuỗi tiền ra rồi tút hai xu đưa tôi, miệng cười cười, còn dặn nhớ giữ cho kỹ, mất là chơi xóc đĩa không ăn tiền được đâu. Tôi mừng lắm, vội cảm ơn bà và đứng dậy trả tiền nước.

Giờ thì đã có đủ nguyên liệu, cũng thấy an tâm được một nửa rồi.

Ca chiều tôi làm việc hăng say, thậm chí còn vui vẻ hơn ngày thường, dường như chuyện ma quái với tôi không còn đáng sợ nữa, giờ mới thấy thực ra mình cũng rất gan dạ, tự phục bản thân ghê lắm. Sau khi tan làm, theo kế hoạch tôi chạy ra nghĩa trang, thấy cây tầm ma nào cao nhất thì bẻ về. Rồi lại qua canteen xin ba cái chân gà, mặt tôi lúc đó hớn hờ như đứa trẻ mới mua được món đồ chơi yêu thích.

Về phòng tôi lao vào nhà tắm, đầu tiên là đập dập cây tầm ma, lấy nhựa bôi vào ba cái chân gà, màu nhựa tầm ma lúc đầu hơi vàng như mỡ gà, sau đó chuyển dần sang màu nâu sậm. Khi quệt lên chân gà tôi thấy nó lại hóa thành màu đỏ, nhìn có phần giống với máu tươi. Để một lát thì nhựa cây cũng khô lại, tôi quấn nó vào trong tấm vải xô xin ở chỗ cô lao công, quấn tới khi không còn nhìn ra hình cái chân gà nữa thì tôi dừng lại. Vôi khô hòa với nước, dùng bàn chải đánh răng của thằng nào đấy quệt một đường lên mặt đồng xu, sau đó tôi dựng đồng xu lên cho nó mau khô.

Vậy là xong khâu chuẩn bị, giờ tôi phải luyện cho bản thân bình tĩnh, nếu như trong lúc hành xử tôi sợ quá mà la hét hay quên mất một bước nào đấy, có thể tôi sẽ mất luôn đường trở về, mà không chỉ tôi, còn thằng Cường nữa. Nếu không cứu được cậu ta thì ít nhất tôi cũng phải tự cứu được mình, thoát được tôi sẽ quay lại cứu cậu ta. Tôi tự nhủ với lòng mình như vậy.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho tới lúc 10h tối, thằng Cường kêu mệt nên đi ngủ sớm, tôi nhìn cậu ta nằm quay mặt vào tường, thầm nghĩ bắt đầu rồi đây. Mình có nên làm gì bây giờ không, có phải đi tắm gội sạch sẽ, xức nước hoa hay mặc quần áo đẹp không.

- Tao đặt cái vòng duối ở dưới gối mày, cầm mà đeo vào đi.

Là thằng Cường vừa nói, tôi nhìn về phía thằng ấy, vẫn thấy cậu ta quay mặt vào tường không động đậy gì, trong lòng hơi run lên. Tôi không hỏi lại mà chỉ lẳng lặng về giường, lật gối mình lên, quả nhiên thấy một cái vòng xoắn bằng vỏ cây đặt ở đó, không biết thằng này tính làm gì, đeo cái thứ này vào có khi sẽ bị nó thao túng, tao không có ngu. Nghĩ rồi tôi nhét nó vào túi quần, nếu đêm thằng này hỏi vòng đâu, tôi sẽ cho nó xem, nhưng trên đường đi tôi sẽ vứt cái quỷ này khỏi người, để gì mà dụ được tôi.

Hôm nay là thứ bảy, mai chúng tôi không phải đi làm, nên mọi người chơi tới hơn 12h mới bắt đầu buồn ngủ. Tôi cũng thức với hai thằng còn

lại, dù đã ngáp nhiều lần nhưng tôi không muốn đi ngủ lúc này. Sau khi đèn tắt, mấy thằng vẫn cố nói thêm câu chuyện nữa rồi mới chịu ngủ. Gần 1h, tôi vẫn thức, tay lần cái bọc vải xô, tay cầm cái bát, sờ thử trong túi xem hai đồng xu vẫn còn trong đấy hay không. Yên tâm rồi.

Lộc cộc

Lộc cộc

Lộc cộc

Từng hồi ba tiếng gõ xuống sàn vang lên, là cái gì đang gõ, tôi không biết, nhưng tôi cảm nhận được sau mỗi hồi, nó dường như đang tiến gần tới giường tôi hơn. Tôi nín lặng, tới khi đếm đủ bảy hồi, người tôi bỗng tự di chuyển, như có ai đó đang kéo lấy tay mình, tôi gạt chân ra, cầm cái áo khoác, chân xỏ dép, rồi tự mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài đèn cao áp bật sáng, thằng Cường không biết đứng ngoài này từ bao giờ, cậu ta không nói gì, chỉ thấy tôi rồi quay người bước đi.

Đúng như trong truyện, vậy là người kia đã nói thật, chuyển này được cứu rồi, trong lòng tôi vừa phấn khích vừa hồi hộp. Tôi đi sau thằng Cường, chợt thấy thằng này bước xuống cầu thang, đi ra sân, rồi cứ thế tiến thẳng tới cổng, ở ngoài đó có bác bảo vệ, còn có cả chó nữa, sao đi qua được. Tôi định dừng lại, hai chân không nghe lời, mặc cho đầu óc tôi có kháng cự kiểu gì đi nữa nó vẫn bước tiếp. Lòng thầm than, xong rồi, ma vẫn chỉ là ma, không có suy nghĩ của con người thì làm sao mà biết bảo vệ đáng sợ như thế nào.

Đi gần tới cổng, tôi thấy ở đó có một khe hở hẹp, nếu nghiêng người lách qua may ra thì lọt, nhưng trước khi tôi kịp tới đó, bác bảo vệ sẽ gô cổ tôi lại và dắt lên phòng quản lý. Đi tiếp được chục bước, tôi bỗng thấy hai con chó trong góc ngẩng đầu lên, mẹ ơi, nó thấy tôi rồi, chúng nó to như hai con bê, rất hung hãn, tôi từng thấy nó cắn một thằng trốn đi chơi đêm

tới rách quần. Tôi nhìn chúng nó chăm chăm, trán toát mồ hôi, hai tay nắm chặt lại, giây tiếp theo tôi nghĩ nó sẽ hùng hổ lao tới tấp vào cái chân tôi.

Nhưng không, hai con chó chỉ ngẩn đầu, trong cổ họng chúng phát ra tiếng gừ gừ, tuyệt nhiên chúng chỉ nhìn theo bước chân tôi mà không có dấu hiệu hành động. Chẳng lẽ nó thấy tôi không đủ hấp dẫn, mà ngu rồi, chân tao vừa to vừa chắc thịt, bỏ qua thì mày đúng chỉ là con chó. Và đúng là nó bỏ qua tôi cùng thằng Cường thật, tuy là hai mắt chúng vẫn dè chừng nhìn về phía tôi.

Qua một ải, còn ải bảo vệ nữa, bác ấy bình thường rất dễ tính, nhưng tới đêm là vô cùng nghiêm khắc, tôi từng nghĩ bác ấy là điển hình của đa nhân cách, đêm xuống là lúc nhân cách xấu xa kia xuất hiện. Tới gần phòng bảo vệ, tôi liếc liếc vào trong đó, thấy bác bảo vệ đang ngồi nghe đài, hai mắt lim dim, có lẽ bác ấy không thấy bọn tôi. Lòng thở phào một tiếng, an toàn ra khỏi cổng, chính là thành công bước đầu của tôi.

Tôi lách người qua khe hở, hai chân vừa ra tới ngoài thì một luồng gió lạnh tạt vào mặt, tay tôi bất giác sờ trong túi áo, tôi lấy cái bát và hai đồng xu ra. Thằng Cường vẫn đi trước không hề quay đầu. Giờ tới lúc đấu trí với con ma này, Cường hãy tin tao, tao sẽ cứu mày thoát khỏi nó.

Hai người một trước một sau đi trong đêm, tuy là chân tôi vẫn không chịu nghe lời nhưng tay và những giác quan khác thì hoạt động bình thường. Tôi đi cách thằng Cường gần chục bước, có thể đây là một khoảng cách an toàn. Vừa đi tôi vừa niệm Nam mô a di đà Phật, cứ mấy bước lại gõ hai đồng xu vào bát một lần. Tâm trí thực sự vô cùng thanh tỉnh.

Tôi để ý mình chưa từng đi con đường này, sống ở đây được một thời gian rồi, đường nào tôi cũng đã đi, nhưng riêng đường này sao lại lạ lẫm tới vậy. Tôi nhìn quanh, cây cối ở đây mọc thưa thớt, nhưng muốn nhìn xa một chút lại rất khó, nếu lao ra ngoài kia không biết sẽ chạy tới đâu. Trời rất tối, nhưng tôi chưa vấp phải cục đá nào, đường này tương đối bằng phẳng, hai

chân tôi đi một lúc lâu mà không thấy mỗi, hẳn là do ma đưa lối quỷ dẫn đường. Tôi thầm nghĩ và nhìn về phía thẳng Cường.

Loạt xoạt

Có tiếng động lạ phát ra từ trong bóng tối, bên đó là một lùm cây, lúc này lặng gió sao cây lại rung được thành tiếng. Tôi chợt cảnh giác, mắt liếc về phía vừa phát ra tiếng động, tay lập tức nắm chặt ba cái chân gà. Nhưng vài giây vẫn không thấy bên đó có gì lạ nữa, chắc là con chim vừa bay thôi, trong lòng từ từ thả lỏng.

Loạt xoạt

Lại là nó, tiếng động lần này gần hơn, nhưng vẫn chỉ ẩn nấp trong bóng tối. Tôi đưa mắt nhìn quanh, chân vẫn tự động bước đi, nhưng hai mắt đã không đặt về phía trước.

Loạt xoạt

Loạt xoạt

Tiếng động càng lúc càng nhiều hơn. không phải chỉ từ một hướng, nó dường như vây quanh tôi. Cảm giác trong bóng tối có con gì đang tiến lại gần hơn, có khi là chó hoang, vùng rừng rú này chó hoang rất nhiều, phải lấy cái gì để tự vệ. Tôi cúi xuống nhặt một cục đá lên, nếu có con nào xồ ra tôi sẽ thủ tiêu nó trước thị uy với những con còn lại.

Khựng. Vừa ngẩng đầu lên tôi chợt thấy Cường đang nhìn mình, cậu ta dừng lại, quay mặt về phía tôi, hai mắt nhìn tôi đăm đăm, mặt sẫm xuống. Trong bóng tối tôi vẫn thấy được cái vẻ chết chóc tỏa ra từ ánh mắt kia, nó xuyên thẳng vào não tôi, khiến lý trí tôi phải run sợ. Điều gì khiến cho con ma đó căm thù tôi tới vậy?

- Đưa đây.

Cường chột nói, cái giọng đực rựa khàn khàn nhưng hiện tại nghe có phần sắc lạnh, tay cậu ta từ từ xòe ra trước mặt tôi. Đưa cái gì, cậu ta nghĩ tôi sẽ cầm cục đá này đánh vào đầu cậu ta sao, không có, tôi không định làm thế. Nghĩ vậy nhưng tôi không buồn giải thích, chỉ đặt cục đá vào tay thẳng Cường. Nhưng còn chưa thả cục đá xuống thì thẳng Cường đã hất văng nó đi. Tim tôi giật thót, cọc cọc, cục đá lăn mất rồi, tôi nghĩ thẳng Cường đang tức giận lắm mới làm thế.

Nhưng cục đá văng mất mà thẳng Cường vẫn xòe tay trước mặt tôi, muốn gì nữa? Tôi nhìn thẳng ấy khó hiểu.

- Đưa bọc vải trong người đây.

Mẹ ơi, thẳng ấy biết tôi mang cái gì theo, cái bọc quý báu của tôi, nó là thứ sẽ cứu mạng hai đứa lúc nguy cấp đấy, tao sẽ không giao nó cho mày đâu. Nhưng có vẻ thẳng Cường đọc được suy nghĩ ấy của tôi, mặt nó không biến sắc, chân tiến dần về phía tôi. Làm sao bây giờ, tôi quên không hỏi cách giải quyết trường hợp này, nếu thẳng kia dùng vũ lực đoạt cái bọc, nó muốn giết tôi thì sẽ không từ thủ đoạn nào, tôi có nên đánh lại nó không.

Loạt xoạt

Bỗng tiếng động từ đằng sau lại truyền tới, tôi định quay lại nhìn, thẳng Cường lập tức nói:

- Chân gà sống để cúng ma đói, cây tầm ma chứa vong người ngoài nghĩa địa, vải xô bọc xác người chết để yểm cho hồn không thoát được ra. Đó là mồi nhử oán linh, mau vứt cái bọc ra đi.

Cái gì, sao cậu ta biết luôn cả trong bọc của tôi có những cái gì, nhưng mà sai rồi, mấy cái này để thể thân cho tôi, không phải mồi nhử gì cả. Tôi định bật lại, bỗng sau gáy lạnh ngắt, có cái gì đó đang thờ phì phì sau lưng tôi, da đầu bỗng chốc tê dại đi. Trong lúc nguy cấp tôi vội thò tay vào túi

lôi bọc vải ra, không biết loảng ngoảng thế nào mà cái bọc rơi xuống đất, ba cái chân gà vung vãi xung quanh.

Đang tính cúi xuống nhặt thì chợt người tôi cứng đờ, toàn thân như bị đông đá tại chỗ. Trong một khắc ấy, tôi thấy có ba bàn tay thò ra từ đằng sau, luồn qua hai chân tôi và từ từ chộp lấy ba cái chân gà nằm dưới đất. Sau đó ba bàn tay ấy từ từ rút lại, tất cả mọi hành động như quay chậm trước mắt tôi. Tôi nín thở, mắt không rời mặt đất, chờ cho tới khi cảnh tượng ấy qua đi, tôi mới dám thở khẽ một tiếng.

Phụt, cái bát trên tay tôi cũng bị giật mất, thằng Cường mắt sáng quắc nhìn tôi, giờ thì tôi lại lâm vào hoàn cảnh xấu hơn rồi.

- Đồng xu quét vôi là để đánh dấu, gõ bát là để gọi ma tới ăn cơm, đây là thuật nuôi ma xó, sao mày biết thuật này?

Ma xó? Tao có biết đâu, người ta chỉ tao nên tao làm, người ta bảo là nó thể thân cho tao. Tôi khóc thầm, bao nhiêu nước mắt cứ nuốt hết vào bụng, giờ có nói cũng chỉ càng làm cho con ma trong người thằng Cường giận. Nói ra thì chẳng khác nào bảo tao đang tìm cách giết mày đấy, mày chịu chết đi.

Nhưng những trò vừa rồi là để dụ ma tới thật sao. Tôi dùng chân gà làm mồi nhử, dùng bát và đồng xu để gọi ma tới, mẹ ơi, nếu tôi vẫn giữ những thứ kia trong người, liệu giờ tôi đã trở thành cái gì? Ba bàn tay thò ra dưới chân tôi, chúng là của ma đói, chúng thèm khát thịt sống tới điên cuồng, tôi có thể cảm nhận được sự hung tàn trong từng hành động của chúng. Ba cái chân gà chỉ đủ xỉa răng cho chúng, tôi mới là bữa chính. Kể bày tôi cách này hẳn là người nuôi ma xó.

Nghĩ tới đây tôi lòng tôi lạnh ngắt, vậy sao tới giờ tôi vẫn chưa bị ăn, thậm chí khi chân gà rơi ở ngay cạnh mình, lũ quỷ đói vẫn không sờ đến

tôi. Là chúng không thấy tôi hay chúng là ma nam, ma nam sẽ ăn thịt con gái, ma nam không ăn thịt con trai, trái dấu mới hút nhau.

<;

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

3. Chợ Phiên Âm Phủ (4)

- Ma đói là loài chúng sinh hạ đẳng, chết đường chết chợ, vô cùng phàm ăn. Muốn chúng trở thành ma xó thì phải nuôi ít nhất năm năm bằng thịt chó gà sống, còn nhanh hơn chỉ có thể dùng thịt người thế vào, nuôi trong ba năm. Nhiều kẻ vì không yếm thuật đúng cách mà thân cũng thành mồi cho lũ ma đói, như vừa rồi mà làm đấy.

Giọng thẳng Cường dụ đi vài phần, có vẻ tình hình đã bớt căng thẳng, tôi vẫn nín lặng, bao nhiêu suy nghĩ cùng lúc hiện lên trong đầu tôi. Người bên kia chỉ tôi cách này mà không nói cho tôi biết đây là thuật nuôi ma xó, còn giải thích rằng những vật tôi mang theo là để thế thân cho tôi lúc nguy cấp.

Mẹ kiếp, thẳng khốn, nó biết là tôi chẳng hiểu gì về thế giới tâm linh, nó làm như vậy cốt là để dụ tôi vào bẫy, thịt người giúp lũ ma đói nhanh chóng luyện thành ma xó. Có thể do bọn khốn nạn ấy chỉ lừa người là chính, trang kín đó là một hội ma quỷ, chúng chỉ hoạt động trong phạm vi những chủ quản thành lập, còn người tham gia, như tôi, sẽ là mồi cho quỷ thuật của chúng. Vậy nên thành viên trong hội rất ít, những người tới đây đều sẽ được chỉ cách để tiếp cận với quỷ thuật, sau mỗi lần như vậy, còn được bao nhiêu người sống sót để mà trở lại tố cáo chúng. Tôi thầm trách mình sao có thể ngu muội, đầu đắm vào tin những trò mê tín dị đoan này, từ giờ tôi sẽ tin vào nhân sinh quan của mình, kinh nghiệm sống hai mấy năm của tôi mới thực sự đáng tin.

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, giờ thì tôi chẳng còn gì phòng thân, không một tắc sắt trong tay, nếu thẳng Cường mà nổi điên lên, chắc tôi cũng thành

ma đói đi xin ăn theo lũ kia mất. Đang tự nhủ trong lòng, tôi liếc mắt nhìn về phía thằng Cường, thằng này vẫn chưa định đi tiếp, ánh mắt có vẻ khác thường.

Vừa rồi thì hai mắt ấy hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, còn hiện tại, chúng lại buồn và có phần thất vọng kỳ lạ. Thấy tôi nhìn mình, thằng Cường chỉ chớp mắt rồi quay mặt đi, cái tướng của thằng ấy lúc đó giống như một người con gái hờn giận mà buông xuôi tất cả. Mày thôi đi được rồi đấy, mặt mày cũng có loại biểu cảm như vậy sao, giờ tôi mới thấy thực ra mặt con trai cũng có nhiều nét rất giống con gái.

Thằng Cường lại đi tiếp. Trăng đã chếch về hướng tây, chắc cũng phải 2h sáng rồi. Đi đêm như này thực chất cũng có cái thú, không khí thoáng đãng và yên tĩnh, nếu không vì đang đi vào chỗ chết thì đầu óc tôi sẽ thấy rất thanh tịnh. Chẳng rõ từ lúc nào mà tôi lại nghĩ hay là phó mặc cho số phận, tới bước chân còn không làm chủ được, sống hay chết cũng đâu phụ thuộc vào bản thân mình nữa.

- Sắp tới chợ rồi, đeo vòng vào đi.

Hức, trong lúc đang suy nghĩ miên man thì thằng Cường lại thả một câu như sét đánh vào giữa đầu tôi, bao nhiêu thư thái cũng vì thế mà cháy khét lẹt hết. Vòng gì, tôi thăm hỏi, vòng, vòng, vòng... Cái vòng ở dưới gối, chết mẹ, đâu rồi, tôi sợ quá, giờ thằng ấy mới hỏi tới cái vòng đó, nhờ mà tôi quên không đem theo thì biết làm sao.

Tôi lần hết các túi áo, không thấy thì sờ sang túi quần. Đây rồi, tôi lôi cái vòng ra ngắm nghía dưới ánh trăng, bề mặt sần sùi của vỏ cây xoắn vào với nhau, giữa là một cái nút thắt đơn giản, nói thật thì nó không có gì đẹp để cả. Nhưng thằng kia đã bảo đeo thì đành đeo vậy, ít nhất đeo vào rồi có khi thằng kia sẽ thấy tôi nghe lời mà tha cho tôi lần này.

Không gian trước mặt tôi đang dần rộng ra, trắng sáng và không có gì che khuất tầm mắt, tôi đã bắt đầu thấy được một vài bóng người ẩn hiện xa xa. Vậy là tôi đã sắp tới nơi mình trở thành hàng hóa, tôi sẽ bị bán đi bán lại, không biết người ta sẽ ngã cho mạng tôi bao nhiêu tiền âm phủ? Mong là đủ nhiều để thằng Cường chia cho tôi một ít, coi như là tiền mãi lộ khi đi sang thế giới bên kia.

Cộc cộc

Có tiếng gì như tiếng xe ngựa đang tiến tới.

Cộc cộc. Cộc Cộc. Cộc cộc.

Ngay lúc tôi đang phân tích âm thanh thì từ phía sau có một cái xe ngựa thồ chạy qua. Xe ngựa gì mà đi như xe đua, tôi chỉ kịp thấy trên xe có hai người, một người ngồi đầu xe đánh ngựa, còn một người ngồi sau, hình như đang ôm mấy sọt hàng. Người ngồi sau quay mặt về phía tôi, cái vẻ khắc khổ của người miền núi in hằn trên mặt.

Đó là người thật, mặt mũi rõ ràng như vậy sao có thể là ma được, trong lòng tôi như bùng lên hy vọng, có khi đây là phiên chợ đêm của người vùng cao, tôi nghe nói là họ hay họp chợ vào lúc sớm, chắc hôm nay cũng vậy. Đang nghĩ thì lại có một người nữa đi tới, tôi thấy đầu người đó quấn một chiếc khăn tròn, thân mặc một cái váy thổ cẩm dài tới bắp chân, hai chân bó vải, bàn chân để trần. Lưng người ấy guì một cái sọt đồ to gấp đôi người, dáng đi nặng nề, mặt cứ cắm xuống đường. Trông vô cùng cực khổ.

Nghĩ hay là mình khiêng giúp người ta một vài món, để một người phụ nữ gầy yếu thế kia vác đồ tôi không đành lòng. Vừa tiến lại gần gọi bác gì ơi, người kia hình như không nghe thấy, tôi lại gọi cô gì ơi, người kia vẫn đi, tôi đứng luôn lên trước mặt người ấy, gọi một tiếng chị gì ơi. Người ấy vẫn cúi mặt bước đi, coi như không nghe không nhìn thấy tôi.

Tôi nhìn theo bóng người phụ nữ ấy, xa xa hiện lên trước mắt tôi một vùng sáng rực đầy đèn đuốc cùng người đi tấp nập. Nhưng không phải là ánh sáng đỏ bập bùng ấm áp mà là thứ ánh sáng xanh u ám âm trầm.

Người ở đây thật kỳ lạ, rất nhiều người phụ nữ gửi đồ trên lưng, mặt cúi rạp xuống đất, còn đàn ông thì đi phía trước dắt lừa hoặc la, dù là người đang làm việc khổ sở hay người đang đi bộ bình thường, khuôn mặt họ đều mang một vẻ tang thương. Ai cũng rầu rĩ, xanh xao. Họ đang đi về nơi đèn đuốc lung linh kia, có vẻ đó chính là nơi họp chợ.

Không có cái vẻ huyền ảo thường thấy ở những khu chợ tôi từng đi xem, chợ phiên này vô cùng tĩnh lặng. Tôi có thể thấy người đi lại như mắc cửi, nhưng bước chân của họ nhẹ bằng, hành động của họ cũng từ tốn và có vẻ không ai vội vã làm gì cả. Bán hàng mà cứ chậm chạp như vậy chắc hẳn sẽ ế, tôi tự nhủ.

Càng đến gần, càng có thể thấy rõ những sạp hàng trong các chòi lá xếp san sát nhau, từ đó bày biện ra biết bao nhiêu loại mặt hàng. Tôi mãi nghĩ về người phụ nữ gửi đồ lúc trước, mắt tìm kiếm trong đám đông, cuối cùng thì tôi cũng thấy được người ấy. Có vẻ đó không phải một người giàu có gì, sạp hàng được lót bằng mấy tấm lá, bên trên đặt những búp măng tre. Kỳ quái ở chỗ những búp măng kia đã héo tới thâm đen, thậm chí nó có thể mủn ra như bùn khi bị động mạnh vào, nhưng người kia vẫn bày ra để bán. Ai mà đi mua thứ ấy.

Tôi nhìn sang chỗ khác, một sạp bán đồ thủ công có vẻ khá giả, người mua đứng chen chúc, bên trong thấy những nỏ, dao rựa, những tượng trâu đất, lợn đất, rồi cả những giỏ, gửi để lẫn lộn. Người ta mua cái gì nhặt cái gì, chủ sạp cũng không để ý, mặt chủ sạp lúc nào cũng buồn náo nề. Rồi khi người mua trả tiền, tôi thấy họ trao đổi bằng một thứ tiền kỳ lạ, là những tờ giấy vàng được cắt hình tròn, ở giữa khoét một hình thoi giống như vàng mã ở bên Tàu.

Tôi bước tiếp, càng đi tôi càng hoang mang, hành động của người ở đây có gì đó rất khác thường. Bên kia có một sạp rượu chay (rượu không đồ nhấm), vài người đi chợ đang ngồi đó chúc nhau những bát rượu vùng cao thơm mùi ngô mới. Nhưng tôi chẳng ngửi thấy mùi gì từ đó cả. Những vị khách ngồi gò người cạnh một mặt đá tròn, tay liên tục nhắc lên hạ xuống với khuôn mặt rầu rĩ như đưa đám. Trong bát trống trơn, không một giọt rượu, vậy mà người ta vẫn uống, uống tới mức say khướt mới đứng dậy.

Rồi cạnh sạp rượu là sạp thắng cố. Tôi từng đi chợ vùng cao, thắng cố là một món đặc trưng chỉ có những phiên chợ đông đúc mới có. Người ta cho đuôi bò, lòng bò, phổi bò và những nội tạng khác vào nấu trong một cái chảo cực lớn, mùi của nó nặng tới mức đi từ đầu chợ tới cuối chợ vẫn có thể ngửi thấy. Nhưng trong chảo thắng cố kia chỉ có đầy một đồng tro. Không biết vì sao mà người đi chợ vẫn cứ vào quán, họ gọi cho mình một bát thắng cố tro như vậy, vừa thổi phù phù vừa và vào miệng, kèm theo đó là khuôn mặt nhăn nhó.

Không gian xung quanh lạnh ngắt, xen giữa dòng người đông đúc là sự tĩnh lặng, không ai nói cười, không ai chào hỏi nhau câu nào. Đây thực sự là một thế giới khác, không phải nơi con người có thể sống được.

Khoan đã, thắng Cường đâu rồi? Tôi chợt nhớ ra là mình có đi cùng với cậu ta, từ lúc vào chợ tôi không thấy cậu ta đâu nữa.

Không thấy tức là tôi đã tự do, giờ có nên chạy về khu tập thể không, cậu ta dẫn tôi đi thắng từ cổng tới đây, nếu quay về chắc chỉ cần đi lại đường cũ là được. Nhưng tôi về rồi thì thắng Cường sẽ ra sao, cậu ta bảo chỉ mình tôi cứu được cậu ta, cơ mà cứu thế nào tôi cũng không biết. Nơi này âm khí nặng nề, nếu không mau đi khỏi đây, tôi sợ rằng mình cũng sẽ nhập bọn với những bóng ma này.

Đang nhìn quanh, bỗng tôi thấy thắng Cường. Cậu ta đứng ở một sạp bán đồ thổ cẩm, quần áo và khăn khổ, tôi thấy ngay cậu ta giữa đám đông

là bởi vì cậu ta sống động nhất. Thằng Cường đang định mua gì vậy, tôi hơi tò mò về điều này, thầm nghĩ có nên tới gần hơn một chút để xem không.

Chân vừa bước lên một bước, tôi lập tức dừng lại. Mẹ ơi, thằng Cường nó nhặt hai cái váy dân tộc lên, xong nó ướm vào người nó, mà không phải là váy thường, váy kia là váy giấy. Chất liệu giấy tẻ quá, chỉ nhìn từ xa thôi tôi cũng biết đó là giấy xi măng, được cái hoa văn giống với thổ cẩm thật, cũng xếp tầng và có một lớp giấy lót ở trong. Nhưng nhìn thế nào cũng không thể mặc lên người thằng Cường được, nó ướm một lúc thấy không ưng thì nhặt cái váy khác. Lần này nó nhặt cái váy hiện đại hơn, loại chân bút chì các chị công sở hay mặc, chất liệu bìa cứng, còn có đính mấy cái cúc giả ở trên nữa.

Đồ hàng mã mà nó cứ ướm hết cái này tới cái khác như hàng chợ. Chợt lưng tôi lạnh toát đi, thằng Cường định mua mấy thứ kia thật sao, mua về xong mặc như thế nào, tôi không dám nghĩ tiếp. Phải rời khỏi đây thôi, nếu tôi cứ đi sâu vào trong cái chợ ma này, chắc chắn tôi sẽ hóa điên mất.

- Hai thằng kia!

Ách! Tiếng người, là tiếng người vừa hét lên, có ai đó cũng đang ở trong chợ này. Ở đây, tôi ở đây, cứu tôi.

Choang.

Ánh đèn pin chói lóa rơi thẳng vào mắt tôi, khiến tôi không kịp phản ứng, vì nhìn lâu trong bóng tối nên khi gặp ánh sáng mạnh mắt tôi như bị nổ đom đóm. Phải mất mấy giây tôi mới có thể mở mắt ra, nhìn xung quanh bỗng thấy trống trơn, một vùng đèn đuốc vừa rồi hoàn toàn biến mất. Người và hàng hóa như hòa tan vào bóng đêm, một chút dấu vết cũng không còn. Chỉ thấy có ai đó đang đứng ở cách tôi mấy chục mét, chiếu đèn pin về phía tôi và miệng không ngừng quát tháo:

- Hai thằng tặc, định đào trộm mả, tao bắt chúng mày giao cho dân phòng.

Đúng rồi, còn thằng Cường, tôi nương theo ánh sáng của chiếc đèn pin kia mà tìm cậu ta. Cũng vào lúc này tôi mới biết là mình đang đứng ở đâu. Xung quanh tôi là chi chít những mồ mả mọc san sát nhau, cái to cái nhỏ, không theo hàng lối nào, ngay chỗ tôi đứng cũng có một cái mả mới đắp, đất còn tươi và không có cỏ dại mọc trùm lên.

Thằng Cường đang đứng ngây ngô ở trên một ngôi mộ tương đối to, dường như là tiếng hét vừa rồi cũng khiến cậu ta bừng tỉnh.

Người kia chạy tới trước mặt thằng Cường, tóm lấy cổ thằng ấy và lôi xuống khỏi mộ. Tôi cũng vội vàng đi tới, hóa ra đó là một ông già, thân hình quắc thước, tóc để dài lơ thơ, đầu quấn khăn, mặc một thân quần áo dân tộc, đeo một chiếc túi vải chéo, một tay cầm đèn pin, một tay giăng co với thằng Cường.

- Chúng cháu không phải ăn trộm, chúng cháu bị lạc.

Tôi vừa chạy vừa nói, tới nơi thì mặt thằng Cường đã tái nhợt, còn ông già thì hùng hực tức giận, ông già quát:

- Đêm hôm đi lạc ra bãi tha ma, chúng mày lừa tao, tao bắt chúng mày lên dân phòng.

- Chúng cháu làm gì có mang theo cái gì trong người, ông xem xét cho chúng cháu, thực sự chúng cháu đi lạc.

Ông già có vẻ là người thật thà, khi nghe tôi nói vậy thì lập tức nhìn hai thằng một lượt, khuôn mặt ông có thể già nua nhưng hai mắt vẫn sáng rõ tinh anh. Nhìn một lúc, ông già chột bảo với tôi:

- Bụng tao nói tin mày, nhưng không tin thằng này, mày đi đường kia về đi, tao bắt thằng này.

Đường nào? Tôi nhìn lại phía sau, ở đây chẳng chịt mồ mả, lấy đâu ra đường mà đi, cũng không biết lúc trước tôi đi vào đây thế nào nữa. Mà thằng Cường bị bắt chẳng lẽ lại không khai ra tôi, đến lúc đó tôi sẽ bị trừ lương, đuổi việc, có khi còn bị đi tù. Không được, tôi phải đi theo để giải thích chuyện này, thằng Cường còn đang dẫn người ra, mặt cắt không còn giọt máu, trán lấm tấm mồ hôi, không biết cậu ta có bị sợ tới tụt huyết áp không.

- Nó cũng không phải ăn trộm ông ạ.

- Trong bụng nó bị con ma nhập rồi, để nó về sẽ gây hại cho làng bản, tao phải bắt thôi.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

4. Thầy Tào. (2)

4. Thầy tào. (2)

Tôi từng nghe tới cái tên "ma ngải" này vài lần, trong câu chuyện chào phòng của những thằng làm cùng công ty đã ở đây lâu năm. Họ kể về điểm đặc trưng của vùng đất hoang sơ này, điều mà bất cứ ai tới với nơi đây cũng phải dè chừng, đó là bùa ngải. Chuyện nào cũng mang đậm màu sắc tâm linh huyền hoặc, bản thân tôi chưa từng tin cái gọi là bùa ngải đó.

Bạn tôi kể rằng, từng có một người bác của cậu ta lên lập nghiệp ở đất Thái Nguyên này, người bác ấy làm chuyên viên địa chất, thực hiện công tác đo đạc đất đai khoảng mấy tháng ở vùng dân tộc Tày. Thường ngày bác ta đi làm xong là lại vào bản nghe khèn đốt lửa với các cô gái mới lớn xinh đẹp của bản đó. Và sau hai tháng, có người con gái kém bác hai chục tuổi, lúc đó cô gái chỉ tầm mười sáu, ngỏ lời nói yêu bác. Ban đầu bác không đồng ý, nhưng cái nở nang của thiếu nữ dậy thì đã khiến cho bác rạo rức.

Rồi chuyện gì tới cũng phải tới, người con gái trao thân cho bác, và muốn bác về làm rể nhà mình. Bác chột dạ, thực ra bác đã có vợ ở dưới xuôi, hơn nữa bác cũng không có ý định làm việc lâu dài ở vùng đất núi này. Nghĩ vậy nhưng bác không nói, mà vẫn qua lại với cô gái bình thường, thậm chí còn sâu đậm hơn trước.

Người con gái say men tình, giống như con thiêu thân lao vào đồng lửa không biết quay đầu lại. Cô ấy nhiều lần hỏi, bác cứ lảng tránh rồi bảo khi nào nhiều tiền sẽ đem sính lễ tới cho con ma nhà cô nhận mặt. Cô gái đưa cho bác một cái túi vải màu vàng, trong để mấy lọn tóc và một cái lược

sừng trâu, cô cũng xin bác mấy lợn tóc, bảo là để đem theo giữ bên mình mỗi khi hai người xa nhau. Bác ngây thơ đưa cho cô gái, lúc đó bác cũng thấy hơi áy náy, vì bác biết tháng sau mình sẽ về xuôi, bỏ cô gái ở lại nơi này.

Ngày từ biệt cũng tới, bác cùng đoàn rời đi với lời hẹn ước sẽ quay lại đem gà lợn tới cưới cô gái. Nhưng bác đi hẩn, không một lời hồi âm. Người con gái lúc này mới biết mình đã bị gã trai miền xuôi lừa. Còn bác thì lúc trở về nhà vẫn bình thường lắm, quây quần với vợ con khiến bác quên đi tình cảm nơi vùng cao xa xôi kia.

Nhưng chỉ sau đó một tháng, bỗng lưng bác nổi đầy những nốt mụn đỏ, dưới cánh tay chồi lên những cục lẩn nhẩn như u nhọt, mỗi lần chúng vỡ ra là đau đớn vô cùng. Tới viện khám, bác sĩ bảo là bị viêm da, nhưng chữa mãi không khỏi. Rồi sau đó thần trí bác cũng trở lên bất thường, lúc mơ lúc tỉnh, đang ngồi trong nhà thì tự nhiên lao ra đường lăn lộn, bảo là trong đầu có con gì cắn đau lắm. Mất sức lao động, đầu óc không bình thường, gia cảnh ngày càng sa sút.

Bệnh tật dần nặng thêm, chỉ sau có năm tháng mà bác nằm liệt giường, người hốc hác không ăn uống được gì, ai động vào người cũng kêu đau. Lúc sắp mất, vợ bác mới tìm ít quần áo chuẩn bị cho bác lên đường, lúc ấy lại thấy một cái túi vải nhỏ cuộn trong cái áo khoác. Vợ bác để túi lên bàn, chẳng may cốc nước đổ trúng, lớp vải vàng chợt hiện lên những hoa văn màu đỏ vẽ đầy khắp túi. Lúc ấy vợ bác mới chạy vào hỏi cái gì thế này, vừa nhìn bác liền hiểu ngay, chính là do cái túi ấy. Thứ vải làm túi kia là vải bùa, sau này tôi biết người ta gọi bùa này là bùa "tơ mằm", dùng máu ngải để vẽ ẩn trú lên đấy. Chỉ cần người kết ấn muốn giết ai, ma ngải sẽ khiến người đó đau ốm khổ sở rồi chết.

Vậy thằng Cường cũng đang bị con ma ngải như thế nhập vào người, có khi nào thằng ấy cũng phải chết như ông bác kia không. Tôi sợ hãi khi

nhớ về câu chuyện người bạn kia kể, ma ngải rất độc, ai bị nó chà rôi mà không về làm ma nhà người thả bùa, thì sẽ bị nó vật cho sống dở chết dở.

Bà tào đặt cái bát trùm khăn lạnh đỏ trước bát hương lớn nhất, tay chấp lại rồi vái ba vái, miệng lầm nhảm một câu, ông già bảo rằng bà ấy đang gọi con ma ngải về. Thằng Cường bắt đầu lên cơn co giật, có vẻ như con ma ngải nhà bà tào rất dữ, ông già bảo chỉ có những thầy cúng uyên thâm mới nuôi được con ma mạnh. Ma ngải nuôi trong nhà thì phục tùng người cho nó ăn, nó sẽ trừ hết ma tà cho nhà người đó.

Sau khi đã khăn vái xong, bà tào từ từ nâng cái khăn lạnh kia ra, tôi tưởng là mình sẽ được nhìn thấy một cái gì kinh khủng lắm, nhưng không, kia giống như một loại cây cảnh có hình dáng đặc biệt. Cây không có cành, chỉ có một cái ngọn lấm tấm lá nhỏ như hình búi tóc, từ ngọn trở xuống là thân cây phình ra thành từng ụ từng ụ chồng lên nhau, tôi thấy không biết vào nhiêu vết lõm trên khắp các cục u mọc quanh thân kia. Ông già bảo đó là mắt ngải.

Tôi nhìn thằng Cường run bắn người lên khi thấy chậu ngải kia trưng ra, mười đầu ngón tay co quắp, cổ họng rung rung không thành tiếng, những đường gân xung quanh thái dương gồ lên và trong mắt đầy tia máu. Nếu ai tận mắt chứng kiến có thể nghĩ là cậu ta bị ma chó nhập chứ không phải ma ngải.

Bà tào nhẹ giọng thủ thỉ với cây ngải kia, vừa nói bà vừa vái nó mấy vái. Sau đó bà ta quay sang cái sủ trâu bên cạnh, tôi nghĩ cái sủ ấy phải nặng cả chục cân, nhưng khi bà tào cầm hai tay vào hai sừng trâu rồi một phát nhấc nó lên cao, miệng tôi lập tức há ra không ngậm lại được. Bà tào người gầy guộc, thậm chí còn có phần giống với xác chết khô, vậy mà chỉ với hay tay, bà ta có thể nhấc bổng cái đầu trâu đồ sộ kia.

Tôi chợt thấy từ chỗ đầu trâu nhấc lên có nước chảy ra, và một thứ mùi hôi nồng nặc bay đập vào mũi tôi. Là máu trâu, mẹ ơi, phải để lâu lắm

rồi thì nó mới có mùi nặng như vậy, tôi vội cho tay lên che mũi, mắt nhắm mắt mở nuốt nước miếng. Bà tào cầm cái đầu trâu nhấc sang chỗ đặt cây ngải, máu trâu chảy từ trên chóp cây xuống tới thân, rồi thấm vào trong bát. Khi đã thấy đủ máu rồi, bà tào đặt cái đầu trâu về chỗ cũ, lấy từ trong người ra một con dao ngắn, bà vái cái cây ba vái rồi cứa con dao lên ngón tay. Máu từ vết cứa chảy xuống cây ngải, hòa vào với máu trâu, suốt quá trình đó miệng bà tào không ngừng niệm chú, hai mắt trợn lên trần nhà.

Không gian càng lúc càng ma mị, nhang cháy nghi ngút, bao nhiêu mùi hỗn hợp trong phòng khiến cho mũi tôi cay cay, và cổ họng có cảm giác gờn gợn. Bà tào thu tay lại, sau đó cầm bát ngải khua lên xuống mấy vòng, miệng vẫn khẩn không ngớt. Tiếp theo bà cầm cái bát khác lên, đổ nước trắng vào, xong quệt máu quanh thân cây ngải, rồi nhúng bàn tay đầy máu ấy vào bát nước, vừa khuấy bà ta vừa hú gọi từng tiếng rùng rợn. Khi máu đã hòa với nước thành một màu đỏ nhờ nhờ, bà tào rút từ cạnh bàn một cái roi mây, trông nó to bằng ngón chân cái, dài độ một mét.

Ông già bảo cái roi kia sẽ đánh cho con ma ra khỏi người thằng Cường. Phán khoa học! Tôi giật thót một cái, vốn tôi không tin ma quỷ, song mấy chuyện gần đây có vẻ khiến tôi phải suy nghĩ lại, nhưng dù có ma quỷ thì cũng không thể đánh cho nó ra được. Ma quỷ sống trong đầu óc, trong thần trí con người, muốn trừ khử nó thì phải dùng tác động tâm lý, không thể dùng tác động ngoại lực mà tổng nó được. Tôi phải ngăn chuyện này lại, cái roi mây to như thế kia, quật xuống thì tới trâu bò còn phải đau, huống chi là người.

- Không được, bạn cháu bị bệnh thôi, cháu sẽ đem nó tới bệnh viện, ông bảo bà kia dừng lại đi.

- Ma quỷ không phải bệnh, ma quỷ là cái xấu trong bụng người, mà phải tin tao, con ma của thằng kia sẽ hại nó, hại cả người khác.

Bà tào bên kia không nghe hiểu những gì chúng tôi đang nói, tôi thấy tay bà ta nâng cái roi mây qua đầu, mắt nhìn vào bức tranh vẽ ông tướng cầm chùy, cổ họng giật giật. Chuyện này quá mức ngu xuẩn, một thằng có ăn có học như tôi không đời nào đi tin vào mấy trò mê tín dị đoan này, phải lôi thằng Cường đi khỏi chỗ ma quái này ngay thôi.

Nghĩ là làm, tôi vội cúi người xuống kéo lấy tay thằng Cường, vốn tưởng là mình sẽ lôi cậu ta dậy được, nhưng không ngờ ngay lúc đó hai tay tôi lập tức bị giật ngược lại. Người thằng Cường nặng như đeo đá, tôi lôi mấy lần không thấy thằng ấy nhúc nhích, ông già vừa rồi không kịp phản ứng, nhưng khi thấy tôi ngã xuống thì ông ta lao ngay vào giằng tay tôi ra.

Cường mày nhắc mông lên, không thì bà già kia sẽ cho mày no đòn đấy, tôi gào lên khi thấy thằng Cường quay lại nhìn mình. Nhưng đã không kịp, mắt tôi chợt thấy một bóng đen ập tới, tay giơ cao cây roi, vút một cái, chỉ nghe tiếng thằng Cường thét lên rồi gục xuống thảm. Mẹ kiếp, lũ người này điên rồi, ma quỷ gì cũng không bằng con người, đầu óc thiển cận, vô học, mông muội.

Tôi hất ông già ra, nhưng do vừa rồi không để ý, hai tay đã nhanh chóng bị bẻ quặt ra sau, đầu gối ông ta đè lên lưng tôi, ép tôi nằm bẹp dưới thảm. Càng giằng mạnh, tay ông già càng siết chặt, còn tưởng tay tôi sẽ bị tháo rời ra ngay lập tức.

Vút.

Lại một tiếng thét nữa vang lên. Sau mỗi lần vung roi xuống lưng thằng Cường, bà tào lại ngậm một ngụm máu hòa nước, phun lên cây roi. Dù bị đè dưới thảm nhưng tôi vẫn nhìn rõ những gì đang diễn ra với thằng Cường.

Vút.

Thằng Cường nắm chặt hai tay, mặt đầy đau đớn, hai mắt nhắm nghiền ép cho nước mắt chảy ra, và tới lần vút thứ ba thì tiếng thét của thằng Cường nhỏ dần, miệng há ra khô khốc. Hắn lên theo những vết roi vút kia là những vết máu in trên lớp áo phong, cảm giác như da thịt cũng bong tróc hết ra rồi.

Vút.

Mẹ kiếp, thả bọn tao ra, lũ mọi rợ! Tôi không nhìn được, hai tay vùng lên, mặc cho ông già kia có vặn chặt tới mức nào, lũ người mê muội này còn làm thế thì sẽ chết người, ma quỷ gì cũng không đáng sợ bằng chết người.

Vút.

Tiếng hú hồn của bà tào văng vẳng trong tai tôi, kèm theo đó là những lần run bắn lên của thằng Cường, hai tai tôi ù đi, chỉ thấy thằng Cường cào tay xuống thảm, hai mắt trợn trắng, nước dãi chuyển dần sang màu đỏ.

Vút.

Bà tào phun máu hòa nước lên cây roi, miệng mấp máy, tôi hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, cổ họng như trực ói ra. Thằng Cường không còn giật bắn lên, hai tay dần duỗi thẳng.

Vút.

Mắt tôi mờ đi, hình như tôi sắp ngất, tôi chỉ kịp thấy cái roi kia hạ xuống người thằng Cường, cảm giác bên kia chỉ còn là một xác chết, không động đậy, không thở, cả người cậu ta bất động.

Sau đó bà tào quay ra nói với gì đó với ông già, lập tức tay tôi được thả lỏng, cảm giác tê dại truyền tới, nhưng bất chấp tất cả, tôi lao ra chỗ thằng Cường đang nằm. Người cậu ta nóng ran, toàn thân mềm nhũn, đầu,

lưng, tay chỗ nào cũng ướm đâm mồ hôi. Mẹ kiếp, phải đưa tới bệnh viện ngay thôi, có khi còn bị suất huyết máu rồi. Đang định xốc cậu ta dậy, thì bỗng tôi thấy hai tay thằng ấy cử động, rồi ông già lập tức tiến tới, cầm một bát nước đầy cho thằng ấy uống. Tôi gạt ông ta ra, nhưng thằng Cường lại với tay giữ lấy cái bát, sau đó uống hùng hục như trâu.

Tiếp nước xong, Cường mở mắt nhìn quanh, hai mắt tối tăm, thần thái mơ hồ, như người vừa từ cõi chết trở về. Phải mấy phút sau tôi mới thấy cậu ta nói được một câu:

- Minh, tao chết chưa?

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

4. Thầy Tào (3)

Thằng Cường nhận ra tôi, vậy là đầu óc cậu ta không bị gì hết, dù mặt vẫn tái như thằng chết trôi nhưng dường như thần trí cậu ta hoàn toàn tỉnh táo. Lúc tôi chạy tới, Cường nằm sấp dưới thảm, mặt nghiêng bên trái, hai tay buông thõng, vì sợ động tới vết roi trên lưng nên tôi không dám lật cậu ta lại. Giờ cũng vậy, thằng ấy chỉ đưa mắt lên nhìn tôi, dù rất muốn xốc nó dậy nhưng tôi lại luống cuống không biết đặt tay vào đâu.

- Mày đau lắm không, đau những chỗ nào, có dậy được không, tao đưa mày tới viện.

Tới lúc này tôi mới dám nhìn lên lưng của thằng Cường, áo cậu ta thấm ướt mồ hôi, tôi thấy trên áo có bảy vết roi đỏ to bằng con trạch hằn lên, chắc lưng thằng này sẽ sưng vù như mai rùa mất. Thằng Cường nghe tôi hỏi thì im lặng, hai mắt lơ đãng, thở một lát mới thều thào:

- Không, tao chỉ thấy mỏi lắm, không đau chỗ nào cả.

Đánh tới mất cảm giác luôn rồi, mẹ ơi, hồi xưa nhà tôi cũng có một cái roi mây gia truyền, nhưng khi bố tôi còn trẻ, vì nghịch ngợm mà sợ ông bà đánh, bố đã đem vứt cái roi gia truyền ấy đi. Cũng nhờ đó tôi đã tránh được cái họa diệt thân sau này. Roi mây đã đánh thì phải chục ngày sau mới khỏi, tôi từng nghe bố kể vì đánh nhau mà ông đã quật một cái vào bắp chân bố tôi. Và bố đã tập tễnh hơn một tuần mới chạy nhảy bình thường được.

Giờ thằng Cường bị đánh như vậy, chắc sẽ phải nằm sấp cả tháng, số thằng này quá đen, tuần trước vừa bị tai nạn, chưa được bảy ngày đã ăn

nguyên trận roi mây. May mà mình cao số, trong lúc đang thương cho phận thằng Cường, tôi ngẫm luôn tới phận mình, rồi tự thấy trong lòng vui vẻ lạ.

Phải mau chóng đưa thằng Cường ra khỏi chỗ ma quái này, ai biết mấy người kia sẽ còn làm thêm những trò điên rồ gì nữa, thậm chí nếu con ma trong người thằng kia vẫn chưa được bắt ra, có khi họ cũng đánh luôn cả tôi nữa. Nghĩ mà rùng mình, lập tức tôi cặp nách thằng Cường nhắc người cậu ta lên, vừa hành động tôi vừa xin lỗi thằng ấy, nếu động vào vết thương chắc là sẽ đau lắm.

Thằng Cường rũ người ra, tôi không làm thế nào để cậu ta ngồi thẳng dậy được, chưa nói tới đứng lên, thấp còi như tôi sao công nổi thằng trâu bò này. Hai người dân tộc kia chỉ nhìn chúng tôi loay hoay mà không làm gì cả, chật vật mãi mà thằng Cường vẫn nằm nguyên vị trí cũ, ông già lại lên tiếng:

- Mày để cho nó hoàn hồn đã, mới có năm vía về được người thôi, còn hai vía nữa.

Ăn nguyên trận đòn như thế thì có tới trăm vía cũng mất hết, đừng nói là bảy vía, tôi buông tay thằng Cường ra, vừa nghĩ vừa thở. Trên mặt cậu ta giờ hằn đầy những dấu thắm, mắt cứ lúc nhắm lúc mở, nhưng da dẻ đã dần hồng hào hơn. Nghe thấy tiếng người lạ, thằng Cường lấy hết sức ngóc đầu dậy, nhìn hai bóng đen đang đứng trước mặt kia một lát, bỗng thằng ấy nói:

- Thôi, tao tự dậy được, mày cứ để tao nằm thêm tí nữa, tao mỏi lắm.

- Mày không thấy đau thật à?

- Không.

- Chỗ này này.

Nói rồi tôi động vào lưng thằng ấy, không thấy mặt cậu ta nhăn nhó, tôi lại động tiếp, lần này mạnh tay hơn, chỉ cần thằng ấy còn xúc giác thì chắc chắn sẽ đau. Nhưng thằng Cường chỉ nhìn tôi, không biểu hiện chút đau đớn nào, trái lại còn nói:

- Không đau, tao bình thường, chỉ thấy người mỏi như thôi.

Không đau thật sao, mày đang ngại phải không, đừng ngại, tao cũng thấy mày thét kinh khủng thế nào lúc bị đánh rồi. Đầu tôi như muốn nổ tung, tôi lập tức lật áo thằng Cường lên, kỳ quái là trên lưng thằng ấy không hề có vết roi nào cả, chỉ thấy có những đường vân đỏ chót như ấn chú hiện lên. Tôi thử chọc vào chỗ đó, thằng Cường không thấy đau, mặt vẫn thất thần.

Tôi quay ra nhìn ông già, hỏi ông ta đây là chuyện gì. Ông già liền nói:

- Bà tào này chỉ đánh con ma thôi, lúc trước xông bùa vào người thằng này, con ma không dám trốn trong người thằng này nữa, nó phải chui ra.

- Vừa rồi cháu thấy rõ ràng bà ấy đánh vào người thằng Cường, chẳng lẽ bà ấy đánh trượt à?

- Không phải, ma ngải của bà tào nhập vào roi mây, cái roi mây chỉ động vào hồn phách, không động vào thân xác thằng ấy.

Là sao? Không động vào thân xác, thế thì thằng Cường gào lên cái gì. Nghĩ lại lúc vừa rồi, tôi chợt nhận ra là mình không hề nghe thấy tiếng roi quật trúng người cậu ta, chỉ thấy vút vút trong không khí, thứ nó đập vào quả thực không phải người thằng Cường. Chính mắt tôi thấy bảy nhát roi vụt mạnh xuống, rồi thằng Cường cứ gào thét, người cậu ta còn giật bắn lên, áo trên lưng vẫn hằn rõ vết roi mây, không phải thân xác, vậy chỉ có thể là hồn phách.

Tôi lạnh người, con ma đó là thật, thằng Cường thực sự đã bị ma nhập. Bà tào đang đứng vái lạy cạnh bàn thờ, nhang mới được thắp lên, tôi thấy mùi trầm thoang thoảng trong không khí. Sau khi chum vái đồ lên bát ngải, bà tào lấy que nhang đang cháy kia hơ quanh người thằng Cường, rồi cầm lại lên bàn thờ. Bà ta bảo tôi nhắc thằng Cường dậy, hai tay chụp lên đầu cậu ta, ngón tay cái ấn vào huyệt thái dương. Tôi thấy hai mắt bà tào lim dim, rồi khi buông tay xuống, bà vừa gật đầu vừa đưa cái tẩu hút vào miệng.

Ông già phấn khởi bảo xong rồi, con ma trong người thằng Cường đã bị đuổi, giờ chỉ cần thằng ấy hồi lại được hồn phách là có thể về. Tôi lập tức cảm ơn hai người họ, thằng Cường hình như không hiểu lắm, tôi phải giải thích với nó là mày bị bệnh, bà kia đã chữa cho mày, từ giờ mày sẽ không sao nữa. Thằng Cường chỉ gật gật đầu, xong lại nằm gục xuống, chắc con ma vẫn cho cậu ta kiệt sức rồi.

- Ka la thay...

Bỗng bà già xoay đầu tẩu thuốc chỉ vào tôi, rồi nói gì đó mà tôi nghe không hiểu. Tôi hỏi ông già, ông ta bảo:

- Bà tào nói mày nợ mạng con ma kia.

- Sao bà ta biết?

- Vì con ma buộc vòng đuổi vào tay mày. Mày phải đi làm chồng nó.

Ông già nói lại lời bà tào.

- Nhưng cháu chưa từng hại ai, sao cháu lại nợ nó được.

- Nợ từ kiếp trước, hoặc cũng do dòng máu của mày.

- Trên đường tới nghĩa địa, ma đói suýt bắt cháu, con ma kia còn cứu cháu.

- Oan có đầu nợ có chủ, nó phải đòi mày, nếu nó không đòi được kiếp này, nó sẽ theo mày sang kiếp sau.

Vậy là con ma kia không tốt như tôi nghĩ, thử tưởng tượng xem nếu như tôi cứ đi theo nó tới hết đêm thì chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi lập tức hỏi:

- Nếu cháu vẫn đi theo nó thì sao?

Lần này là chính ông già lên tiếng:

- Bãi tha ma đặt trên đồi, mày đi hết đường thì rẽ phải, không rẽ là rơi xuống đường đèo Cái thôi.

Hóa ra tôi đã đi tới tận dốc đèo Cái, đúng là đi cũng lâu thật, từ chỗ khu tập thể công ty tôi tới đèo mất 25 phút đi xe máy, mà đường nhựa thì ngoằn ngoèo hơn, nếu đi bộ bằng đường núi, cùng lắm cũng chỉ hơn tiếng là tới. Nhưng là đèo Cái sao, vì cái gì lại dẫn tôi tới chỗ đấy, thằng Cường cũng bị tai nạn ở trên đoạn đường đó mà. Tôi không nghĩ nổi là mình đã làm ra chuyện gì, mới 24 tuổi, trong trí nhớ của tôi thì chẳng có gì liên quan tới chết người cả. Thậm chí tôi mới chỉ lên đây làm việc được chưa tới một năm, và tôi chưa từng đánh nhau to với ai, mà còn là đánh con gái thì càng không.

Nghĩ tới điên đầu, cuối cùng tôi buông xuôi, trước mặt tôi đang là một thầy cúng cao tay, chắc chắn bà ta biết cách cứu tôi, vậy để tôi hỏi bà ấy cho nhanh.

- Bà có cách gì cứu cháu không?

- Con ma ngái này rất mạnh, tao đã đánh đuổi nó, nhưng không thể giết được nó, muốn giết được nó thì phải tìm được huyết nhân ngái đang

nuôi nó. Chủ của con ma ngải này đã chết, con ma ngải này nhập vào hồn chủ nó, mày muốn sống thì đi tìm chỗ chôn huyết nhân ngải ấy về đây. Tao sẽ giải ngải cho mày.

Nói cái gì vậy? Huyết nhân ngải? Tôi không thể lập tức tiêu hóa nổi những lời bà già kia vừa nói, đại loại là sau một lúc giải thích, tôi cũng vỡ ra được một tí: Huyết nhân ngải là một loại ngải nuôi bằng máu người, con ma này là cấu thành của hồn chủ nó chết oan và linh khí của huyết nhân ngải, hiện huyết nhân ngải đó là vật chứa của con ma ngải, nếu muốn trừ được con ma ngải kia thì phải tìm được huyết nhân ngải trước. Có thể huyết nhân ngải sẽ được chôn cùng với chủ của nó, vì chỉ có như vậy hồn của vật chủ mới chi phối được ma ngải, oán niệm của con ma ngải cũng vì thế mà sinh ra. Nếu không có oán niệm, huyết nhân ngải sẽ chỉ là ma cây, không thể hại người.

Giờ tôi đã xác định được hai điều: thứ nhất, tôi bị con ma kia đòi mạng một cách vô lý, và hai là tôi phải đi tìm một thứ mà tôi chẳng biết là cái gì. Hai điều này giống như không khí, không màu không mùi không vị, không manh mối. Vậy bản thân tôi dám chắc mình sẽ thất bại, con ma kia đòi được nửa cái mạng tôi rồi.

- Mày có thể cầm cái bùa này, con ma chưa thể làm hại mày, nhưng ma ngải thù dai, nó sẽ sớm giết mày thôi.

Bà ấy nói như muốn tôi chết không bằng. Tôi nhận hai cái bùa được gập gọn thành hình lục giác từ tay bà tào, một cái tôi đưa thẳng Cường, một cái tôi nhét vào túi. Bên ngoài trời đã sáng, chắc cũng phải tới 5h rồi, rốt cục thì đêm cũng đã qua đi.

Phải mất thêm một lúc nữa, thẳng Cường mới run rẩy ngồi dậy, có vẻ như hồn phách đã về đủ rồi nên sau khi xin cốc nước, uống hết mấy ngụm là mặt mũi cậu ta tỉnh táo luôn. Còn tự mình đứng dậy, tuy rằng đi lại vẫn hơi khó khăn nhưng Cường nói là trong người đã bớt mỏi mệt. Tôi nghĩ

nên ra về, còn phải gọi điện cho hai thằng ở phòng tới đón, đường từ đây về khu tập thể còn xa lắm.

Vừa đứng dậy chào tạm biệt bà tào, ông già lập tức ngăn chúng tôi lại. Tôi ngạc nhiên nhìn ông ta, ông già liền nói:

- Chúng mày phải trả tiền đi, bà tào bắt ma cho chúng mày thì chúng mày phải trả tiền chứ.

Đúng rồi, cái này giống như chữa bệnh, tất nhiên phải trả tiền, nhưng bói đâu ra tiền lúc này. Đêm qua tôi chỉ mang mỗi người không đi, có ba cái chân gà thì đem cúng ma đói rồi, hai đồng xu với cái bát không biết thằng Cường vứt đâu, giờ trong người không còn cái gì nữa cả. Tôi chợt nhớ ra mình có thể gọi cho hai thằng đang ở phòng đem tiền tới trả cho chúng tôi.

Nhưng nếu kéo chúng nó tới tận đây thì tôi biết giải thích thế nào, thằng Cường bảo là không được kể chuyện này cho ai biết. Không đúng, là con ma không cho tôi nói, giờ con ma không còn ở đây nữa, tôi có thể nói cho mấy thằng ấy nghe chuyện này.

Nghĩ rồi tôi nhắc điện thoại lên gọi cho thằng Duy, đầu dây bên kia là giọng gái ngủ, thằng Duy ban đầu không nhận ra tôi vì nó nghĩ tôi đang ở trong phòng. Tới khi tôi bảo mình và thằng Cường có việc ra ngoài từ sớm, giờ muốn hai thằng tới đón, tôi bảo nó tới đầu bản thì đợi tôi ra, khi đi nhớ mang theo mấy trăm. Thằng Duy ậm ừ, sau đó cúp máy.

Tôi bảo thằng Cường ở lại đây, tôi sẽ đi cùng ông già ra ngoài đầu bản đợi thằng Duy. Gần 50 phút sau thằng Duy và thằng Mạnh có mặt để trả tiền cho chúng tôi. Thực ra tôi không dắt hai thằng ấy vào, chỉ nói là đi chuộc thằng Cường ra, tôi sợ hai thằng ấy không hiểu hoàn cảnh, nhìn cái nhà thờ ma quái đó chắc sẽ bảo chúng tôi mê tín dị đoan. Để lúc về tôi sẽ từ từ giải thích cho chúng nó nghe sau.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

5. Tái Khám.

Về tới phòng, thằng Cường nằm xuống giường, chưa đầy một phút sau thằng ấy đã ngủ mất. Tôi lập tức đi tắm, suốt đêm qua lăn lộn, người cũng đã bốc mùi hôi hôi. Hai thằng Mạnh và Duy từ lúc đưa chúng tôi về ánh nhìn có hơi kỳ lạ. Sau khi tôi đi từ trong nhà tắm ra, thằng Duy mới hỏi:

- Chúng mày đi đâu từ đêm qua? Còn phải đem tiền tới chuộc nữa, có phải là dính vào bài bạc không?

Tôi thở dài, cũng không việc gì phải giấu diếm nữa, có thể họ không tin những lời tôi sắp nói nhưng tôi vẫn sẽ kể, dầu sao giữ những chuyện như này trong đầu tôi cũng không lấy gì làm thoải mái. Tôi bắt đầu nói về vụ tai nạn một tuần trước, khi tôi nhắc tới có người lao đầu vào xe thằng Cường, thằng Duy liền hỏi:

- Dừng, dừng, mày tin những chuyện ma quái này à?

- Không phải là tin hay không, mà đó là sự thật.

Thằng Cường từ trên giường đối diện bỗng ngồi dậy, mặt đăm chiêu, cậu ta nhìn chúng tôi nói tiếp:

- Tao đã muốn kể chuyện này cho chúng mày từ mấy hôm trước rồi, nhưng không hiểu sao lúc nào tao cũng buồn ngủ, cảm giác như tao phải ngủ tới hai mươi tiếng mỗi ngày, khi dậy trong người mệt mỏi, lúc nhớ lúc quên, thậm chí có khi tao còn tưởng mình đang là người khác.

- Đó là do mày bị tai nạn ở chỗ âm khí dày đặc- thằng Mạnh lần đầu lên tiếng- là mày không biết chứ, trên đèo Cái cái một cái nghĩa địa, đi đêm ở chỗ đấy dễ gặp ma lắm.

- Mà từ sau hôm đi viện về, tao thấy mày cứ khác khác, nhiều lúc mày ngồi nhìn lên trần nhà, mặt dại đi, trông như bị ma nhập vậy.

- Tao nhớ tao ngủ suốt, lúc nào thức thì chỉ thấy mỗi mình trong phòng,...

Nói tới đó thằng Cường cau mày, ba người chúng tôi chờ cậu ta nói tiếp, nhưng vài giây sau Cường lại bảo:

- Thực sự tao không nhớ được gì cả, Minh, mày biết gì thì kể đi, tao muốn nghe.

Tôi gật đầu, biểu hiện của thằng Cường không phải là không nhớ ra, mà là có chuyện gì đó khiến suy nghĩ của cậu ta không chắc chắn, giống như cậu ta biết được đáp án nhưng không rõ nguyên nhân. Nghĩ vậy tôi tiếp tục kể, sau khi tai nạn xảy ra, đã có những chuyện kỳ quái gì trong viện, và trong phòng này, tôi đều kể ngắn gọn lại. Xong tới chuyện đêm qua, chợ phiên âm phủ, ma đói, bà tào và ông quản trang bắt con ma trong người thằng Cường, vì vậy mới có chuyện tôi nhờ hai thằng kia mang tiền tới chuộc người.

Từ lúc tôi bắt đầu kể, mặt ba người đối diện càng lúc càng tái đi, nhất là thằng Cường, cậu ta chắc phải kinh hoàng lắm khi biết người bị ma nhập lại chính là mình, có thể do bị con ma ấy chi phối nên cậu ta không thể nhớ mình đã làm gì. Thằng Duy nghe tới cuối mới nuốt nước miếng hỏi:

- Vậy mày suýt trở thành chồng con ma ấy à?

- Chắc mày phải đặc tội lớn lắm với con ma ấy, có khi nó theo mày từ quê lên đây, nhưng vì chạy bộ nên phải tới tuần trước nó mới đến nơi, lại

còn bị thằng Cường đâm phải, nên nó quay ra ám cả thằng Cường luôn.

- À mà lúc nó cứu tao khỏi con ma đó, tao thấy nó cứ buồn buồn thế nào ấy.

- Tao nghĩ con ma đó thấy mày cầm cái chân gà, nên nó tưởng mày định dùng thuật ma xó để hại nó, nó muốn mày làm chồng nó, thế mà mày lại dùng tà thuật để hại nó, có con vợ nào thích chồng sắp cưới giết mình không, nó buồn là phải.

Cũng đúng, tôi chợt hiểu ra vì sao mặt thằng Cường lúc đó lại thất vọng như vậy.

- Nếu tao gặp lại nó, tao sẽ giải thích cho nó hiểu, và cũng bảo luôn là nó theo nhầm người rồi, trước giờ tao chưa hề hại ai cả.

- Mày nói là tối hôm tao trong viện, mày gặp một cô y tá tên Dương phải không?

Thằng Cường lúc này mới lên tiếng.

- Ủ, Giàng Thị Dương, tao không nhớ mặt, nhưng có gì đấy lạ lắm, vì mấy chị y tá khác bảo không có ai tên Dương trực cùng tối hôm đó. Tao cá là mình gặp ma.

- Đó là con ma nhập vào người tao.

Ba thằng chúng tôi lập tức nhìn về phía thằng Cường, cậu ta nói tiếp:

- Lúc ngủ, tao thường nhìn thấy những cảnh rất kỳ lạ, nhiều nhất là cảnh trong bệnh viện tỉnh, tao thấy bệnh nhân, bác sĩ đi lại trên hành lang, họ nhìn tao và gọi tao là y tá Dương. Chính vì thế mà tao đã nghi ngờ bản thân mình, tao sợ rằng lúc ngủ dậy tao sẽ trở thành người tên Dương đó, vì tao thấy...

Thằng Cường đột nhiên dừng lại, tôi thấy tay cậu ta hơi run lên, trán đã lấm tấm mồ hôi. Có chuyện gì đã xảy ra với người tên Dương đó, thằng Cường đã thấy gì trong giấc mơ? Tôi rất muốn biết, vì bản thân cũng có vài phần dính líu nên nếu biết được lai lịch của chuyện này, tôi tin rằng sẽ tìm được cách thoát khỏi nó.

- Mà còn thấy gì?

- Tao cũng không rõ nữa, những người xuất hiện trong giấc mơ của tao đều xa lạ, chỉ trừ duy nhất một người.

- Là ai, mà thấy ai?

Thằng Cường chớp mắt, có vẻ như đang cố nhớ lại khuôn mặt đã hiện lên trong giấc mơ, lát sau lại lắc đầu nói:

- Tao không nhớ, mà cảnh trong mơ cũng không liên mạch, có khi tao đang ở một phòng bệnh thì khi bước khỏi phòng, tao đã thấy mình ở một nơi khác, lúc là rừng cây, lúc lại là nhà sàn. Sau mỗi giấc ngủ như vậy đầu tao nặng trĩu, cảm giác còn mệt hơn cả không ngủ, nhưng tao chỉ thức được vài tiếng là hai mắt díp lại, đầu óc lơ mơ.

Vậy tôi hiểu rồi, bị ma nhập cảm giác rất giống với người say xe, lúc nào cũng mệt mỏi, đầu nặng như đeo đá, toàn thân vô lực, còn buồn ngủ và ngủ rất nhiều.

- Vậy giờ mà cảm thấy thế nào?

- Tuy người vẫn mệt mỏi, nhưng đầu óc tao đã nhẹ nhõm hơn nhiều, tao có thể kiểm soát được hành vi của mình, và cơn buồn ngủ cũng không còn thường xuyên như trước nữa.

- Bà thầy cúng kia cao tay thật, trước giờ tao vẫn tưởng mấy chuyện như này chỉ là trò mê tín dị đoan, hóa ra cũng có thật.

- À, mai là thứ hai, vết khâu cũng được một tuần rồi, mai phải đi tái khám để kiểm tra, hay là tao đưa mày đi rồi tiện tìm hiểu về cái người tên Dương đó, tao cũng bị liên lụy vào chuyện này, có thể mày không quan tâm nhưng tao chắc chắn phải làm cho ra nhẽ.

Tôi nghĩ bệnh viện tỉnh là manh mối đầu tiên để tìm ra chân tướng chuyện này, y tá tên Dương đó từng làm việc ở viện, vậy người trong viện chắc chắn biết cô ta. Nhưng chị y tá hôm đó nói, chị ta làm việc ở đây mấy năm rồi mà chưa thấy có y tá nào tên Dương, vậy có thể là cô gái kia còn làm việc trước đó một thời gian nữa. Khả năng tìm được thông tin chỉ mới khoảng 50%, tôi nghĩ mình chuẩn bị phải vất vả một chuyến rồi.

- Tao cũng đi.

- Tao nữa, mai cả phòng xin nghỉ luôn, tao muốn tới đó xem mặt mũi mấy chị y tá miền núi này xinh thế nào.

Tôi nhìn hai thằng kia, thăm thở dài, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu như ai trong hai thằng ấy rơi vào hoàn cảnh như tôi, liệu chúng nó có phẫn khởi mà coi đây như một cuộc chơi không. Nhưng quả thực là cũng có vài phần thú vị, tôi có lá bùa của bà tào trong tay rồi, nếu biết được manh mối về con ma kia, tôi sẽ lập tức báo cho bà ấy, nhờ bà ấy cứu tôi, chuyện này xem ra không tuyệt vọng như tôi tưởng.

Trong lúc đó, tôi đã không để ý tới một điều, là về ánh mắt thằng Cường. Chỉ khi vô tình liếc qua cậu ta, tôi chợt nhận ra hai mắt cậu ta đang nhìn mình, vẫn là cái thần thái đó, nửa buồn nửa thù hận, thậm chí còn như chất chứa rất nhiều tâm sự, nhưng tuyệt nhiên không thể giải bày, chỉ có thể giấu kín. Có vẻ như nhận ra là tôi đang nhìn lại, cậu ta chớp mắt, rồi liếc sang chỗ khác. Vậy là ý gì?

Hôm sau chúng tôi tới bệnh viện tỉnh tái khám cho thằng Cường. Người kiểm tra cho cậu ta là một bác sĩ nam, tầm 35 tuổi, vết khâu tiến

triển rất tốt, có thể tháo chỉ vào tuần sau. Tôi để bác sĩ khám cho thằng kia xong, tiện lúc đang hỏi han tình hình thì lái sang chuyện khác, tôi có nói rằng mình quen một người tên Giàng Thị Dương, từng làm việc tại bệnh viện này, bác sĩ có biết không.

Bác sĩ nghĩ một lát, hỏi lại tôi có chắc họ Giàng không, vì trong viện cũng có ba người tên Dương nữa, nhưng hai người là bác sĩ, từ miền xuôi lên đây làm việc, còn một người tên Dương, nhưng lại là nam, đang làm y tá bên khoa chẩn đoán. Tôi chắc chắn là người quen ấy họ Giàng, bác sĩ liền quay ra hỏi mấy cô y tá đứng cạnh, xem có ai tên họ như vậy làm trong viện không.

Mấy người đó đúng là nhân rồi, tìm không ra ai tên như vậy liền lấy cả danh sách các y bác sĩ đang tại chức cho tôi xem. Bác sĩ còn bảo anh ta đã làm ở đây bảy năm, nhưng chưa từng biết cô y tá nào tên như vậy, còn đảm bảo tôi đã nhớ nhầm tên người ta.

Bảy năm, làm ở đây bảy năm mà cũng không có ai tên Dương sao, vậy con ma kia đã làm ở đây từ thời nào, sao nó thù dai tới vậy. Mười năm là đủ cho một cuộc tình rồi, quên đi thôi, mà nếu mười năm thì lúc đó tôi mới 14 tuổi, tôi chắc chắn mình không hại được ai cả.

Cô y tá bảo có khi người quen của tôi làm việc trước đó nữa, mà giờ viện toàn y bác sĩ mới, nếu muốn tìm thì chỉ có thể hỏi mấy người bên phòng nhân sự, hoặc là bác lao công. Có khi bác lao công được việc hơn, vì bác ấy làm ở đây từ khi bệnh viện mới đưa vào hoạt động, làm từ hồi mới 18,20 tuổi, nghe đâu đã được hơn ba mươi năm rồi.

Vừa nhắc tới tên thì người cũng từ ngoài cửa bước vào, bác lao công đứng tuổi cầm theo cái xẻng và cái chổi đang làm vệ sinh phòng bệnh vào buổi sáng. Trông bác ấy đúng là rất có thâm niên làm lao công, cái khăn quần áo đã ố vàng, bộ quần áo lao động bạc phếch, cộng thêm vẻ ngoài

lam lũ khiến cho bác trông già hơn tuổi. Cô y tá thấy bác ấy vào thì lên tiếng hỏi hộ tôi:

- Bác ơi, bác làm ở đây trước giờ có biết y tá nào tên Giàng Thị Dương không vậy?

- Dương thì nhiều lắm, chả nhớ là Dương nào đâu, mà ai để ý họ làm gì đâu mà biết được.

- Bác không nhớ ra ai tên như thế, mà làm ở viện này cách đây khoảng mười năm ă?

- Lại còn hơn mười năm, không để ý, đã bảo không để ý thì làm sao mà nhớ được.

Tôi thấy bác lao công này cũng già cả, không nhớ được là đúng thôi, giờ có nên đi sang phòng nhân sự hỏi không, hỏi người ta về một nhân viên đã chết cách đây hơn chục năm, chắc gì họ đã chịu tìm cho tôi.

- Nhưng mà, nếu như là cách đây 15, 16 năm thì có, có một cô y tá người dân tộc, tên Dương từng làm ở bệnh viện này từ đợt ấy, nhưng mà chết rồi, chết cũng được từng ấy năm rồi.

Bác lao công bên kia vừa nói. Mọi người trong phòng cùng quay lại, tôi liền hỏi:

- Sao cô ấy chết hả bác?

- Chuyện lúc đấy lung tung lắm, nghe bảo là bị chết vì tai nạn, ngã từ trên đồi xuống, xong đưa vào viện thì chết. Mà mấy cô mấy cậu không biết chứ, hồi ấy còn rộ lên nhiều chuyện về cô ấy lắm.

Nói tới đó, bác lao công liền hồi tưởng. Đó là một buổi tối tháng 8, đang lúc mọi người thu dọn đồ đạc để về nhà, bỗng có điện thoại báo ở khu

vực đèo Cái xảy ra tai nạn, một người đang nguy kịch. Bệnh viện lập tức cho xe cứu thương tới đón nạn nhân, lúc thấy người, ai cũng bất ngờ khi nhận ra kia là cô y tá làm ở viện mình. Mọi người nhanh chóng đưa cô ấy vào viện.

Khi cứu chữa cho cô gái, bác sĩ phát hiện ra cô ấy đang mang thai. Cô y tá ấy lại chưa có chồng. Vào thời điểm đó, một cô gái dân tộc, chưa chồng mà có con, đó là một tội cực kỳ nặng. Các bác sĩ đã gạt hết những suy nghĩ đó và bằng tất cả biện pháp nghiệp vụ, họ cố gắng cứu sống cô gái. Rồi đang trong lúc giành giật mạng sống của cô ấy, bên ngoài có rất nhiều người đột nhiên xông vào, đòi mang cô ấy về, không cho cứu chữa nữa.

Các bác sĩ đang phẫu thuật phải dừng lại để dàn xếp, dưới áp lực từ phía người nhà, họ buộc phải dừng việc cứu chữa đó lại. Người nhà của cô gái lập tức đem cô ấy rời viện, dù cho máu vẫn chảy và cô gái đã ngất lịm đi. Hôm sau, hôm sau nữa, và mãi cho tới bây giờ, không còn ai gặp lại cô y tá, người ta hiểu là đêm hôm đó cô ấy đã không qua khỏi.

Chuyện chưa dừng lại, có lời đồn rằng cô y tá khi còn làm ở viện đã nảy sinh tình cảm với một bác sĩ người miền xuôi. Và cái thai trong bụng cô ấy chính là kết quả của cuộc tình vụng trộm đó, nhưng người nhà cô ấy biết và đã trừng phạt cô ấy. Không ai biết đó là bác sĩ nào trong viện, nhưng có người nói vị bác sĩ đó có mặt trong ca phẫu thuật cho cô gái, và cũng đã đồng ý để người nhà mang cô ấy đi.

Người ta còn nói về đó như một câu chuyện răn đe các cô gái trẻ, không nên nhẹ dạ cả tin vào tình yêu của những người trai miền xuôi, không được trao đi cái quý giá nhất của đời mình khi chưa kết hôn, vì đó là một tội lớn, không thể tha thứ. Và đã rất lâu rồi không còn ai nhắc tới chuyện ấy nữa, cho tới giờ là 16 năm.

Bác lao công kể tới đó, mọi người trong phòng cùng lặng thinh, như có một vết cắt nhói lên trong lòng tôi, cô ấy chết chỉ vì tình yêu đặt nhầm chỗ, vì kẻ làm bác sĩ kia vốn không có lương tâm, và vì xã hội thời đó quá nặng nề, cổ hủ. Nhưng nếu oan hồn kia là cô y tá đó, vậy vì sao lại đòi mạng tôi, 16 năm trước tôi mới được 8 tuổi, nếu nói tôi hại người, chắc hẳn kẻ đó bị điên rồi.

Mấy y bác sĩ nghe xong chuyện cũng chép miệng, lắc đầu, vài phút sau họ rời khỏi phòng, giờ chỉ còn bốn người chúng tôi ở lại. Chẳng ai nói gì, có lẽ trong đầu mỗi người đều suy nghĩ về câu chuyện vừa rồi. Tôi nhìn thẳng Cường, định hỏi cậu ta tiếp theo nên làm gì, thì chợt thấy cậu ta nói:

- Có một chuyện tao chưa dám nói với chúng mày, là về bố tao, ông ấy cũng có mặt trong lần phẫu thuật ấy.

Cái gì? Tôi kinh ngạc, bố của thằng Cường là bác sĩ, không phải, tôi từng gặp bố cậu ta rồi, ông ấy là công nhân viên chức gì đó, chắc hẳn không phải là bác sĩ.

- Bố mày là công chức nhà nước mà.

- Đó là dượng tao, bố và mẹ tao ly dị khi tao được 10 tuổi. Sau hai năm ông ấy từ Thái Nguyên trở về.

- Dù có làm ở đây thì có khi bố mày cũng không chắc đã là bác sĩ phẫu thuật, mày đừng áp đặt ngay như thế.

- Không, tao chắc chắn. Vì khuôn mặt tao nhận ra duy nhất trong giấc mơ chính là mặt bố tao.

Vậy tức là thằng Cường còn thấy chuyện đó, nhưng lúc trước không nói vì cậu ta sợ, hoặc đúng hơn là cậu ta không tin vào giấc mơ ấy. Không biết còn những chuyện gì xảy ra mà Cường chưa kể cho tôi nữa, chắc hẳn

là thằng này vẫn giấu diếm rất nhiều chuyện nữa, tôi cần phải ép cậu ta nói ra.

Thằng Cường cúi mặt, tay nắm chặt tấm áo khoác, phải mất một lúc cậu ta mới lấy lại bình tĩnh để nói tiếp:

- Tao thấy mình nằm ở cán cứu thương, có nhiều người mặc áo blouse chạy quanh, rồi tao thấy bố, ông ấy đứng ở ngoài hành lang trước cửa một phòng bệnh, khi người ta đẩy tao qua, tao đã cố gắng cầu cứu ông ấy, nhưng bố chỉ nhìn tao và thờ ơ, sau đó tao bị đưa vào một căn phòng tối om.

Thế quái nào, cảnh đấy rất quen! Chẳng phải đó là những gì diễn ra trong giấc mơ của tôi, tôi toát mồ hôi lạnh, tay bắt giắc run lên. Đêm hôm đó tại phòng bệnh của thằng Cường, tôi đã mơ thấy cảnh tượng ấy, nhưng không phải là trong vai người nằm dưới cán, mà là người đứng ngoài hành lang. Vậy có nghĩa là người lúc đó không phải là tôi mà là bố thằng Cường, và người nhìn tôi không phải là cô gái mà là thằng Cường?

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

7. Quật Mồ

- Mà còn thấy gì nữa? Kể hết ra đi.

Tôi vội giục thằng Cường, rõ ràng người liên quan trực tiếp tới chuyện này là bố cậu ta, oan hồn kia theo cậu ta cũng không có gì khó hiểu, nhưng vì sao còn theo cả tôi nữa, tôi hoàn toàn vô tội.

- Tao không biết bắt đầu từ đâu, vì những hình ảnh hiện lên trong đầu tao rời rạc lắm, tao không phải người trong cuộc nên không thể sắp xếp lại được.

- Vậy mà có thấy cảnh cô ấy chết hay cảnh trước lúc chết không?

Thằng Cường im lặng, nét mặt trầm tư, vài giây sau cậu ta mới trả lời tôi:

- Có một lần tao thấy mình chạy trong rừng, cũng không hẳn là rừng, nhưng đường dốc và rất tối, đằng sau có nhiều người đuổi theo, họ la hét bằng tiếng dân tộc, tao nghe không hiểu. Rồi tao tới một cái nghĩa địa, những người kia đã đuổi gần tới, họ cầm theo đuốc và gậy gộc, tao rất sợ, và tiếp tục chạy. Chạy hết nghĩa địa thì chân tao đột nhiên hệt xuống, tao thấy khoảng không, cảm giác chơi vơi, và hai mắt liên tục xoay vòng vòng. Chỉ là mơ nên tao không thấy đau, nhưng cảm giác rất thật, tao ngã từ trên cao xuống, lúc nằm dưới đất người tao bất động, tao thấy máu chảy, lúc đó tao tưởng mình đã chết, vì cảm giác trong người nhẹ bẫng. Sau đó mọi thứ tối sầm lại.

- Rồi khi mở mắt ra, tao thấy mình nằm trên cán cứu thương, đó là lúc tao gặp bố, nhưng ánh mắt lạnh lùng của ông ấy khi nhìn tao khiến tao sợ hãi, tao đã muốn đó không phải là bố tao, tao đã cố quên hình ảnh đó đi, vì nếu nghĩ tới, tự nhiên tao lại sợ, nhớ một ngày nào đó tao cũng có chuyện và bố sẽ bỏ rơi tao như vậy. Tiếp theo lại là bóng tối.

- Một lần khác, cũng vẫn là trong mơ, tao lại thấy mọi thứ hoàn toàn tối tăm, tao có thể cảm giác được không gian xung quanh chật chội tới thế nào, dường như tao bị nhốt trong một cái hộp, khó thở và lạnh, tao cố gọi cố đập vào vách hộp nhưng không ai cứu, lúc đó ở bên ngoài tĩnh lặng vô cùng, tai tao không nghe thấy một âm thanh nào cả, chỉ có tối và lạnh, đó là giấc mơ cuối cùng trước khi tao lấy lại được thần trí.

- Cô ấy đã bị chôn sống.

Tôi nói, toàn thân lạnh toát, chỉ vừa nghe tới đó mà trong lòng tôi lại đau nhói lên. Có khi lúc đó cô ấy chỉ bằng tuổi của tôi bây giờ, nhưng sao số phận lại bất công với người con gái đó như vậy. Bị phụ bạc bởi chính người mình yêu, bị gia đình ruồng rẫy, rồi chết trong cô đơn, tuyệt vọng. Trước khi cô ấy chết, liệu có bao nhiêu oán hận, căm phẫn cùng uất ức đã nảy sinh, đừng nói 16 năm, dù có là một trăm năm thì nỗi đau ấy cũng sẽ không bao giờ nguôi ngoai được. Xã hội gì mà lại như vậy, con người gì mà đối xử với nhau tàn nhẫn như vậy, lương tâm của kẻ sắp làm cha đó đã để đâu, đứa bé trong bụng cô ấy không có tội. Mẹ kiếp.

- LÀ BỐ MÀY PHẢI KHÔNG, TẠI BỐ MÀY ĐÃ KHIẾN CÔ ẤY PHẢI CHẾT ĐÚNG KHÔNG?

Tôi không kiềm chế nổi cảm xúc, tay lập tức tóm lấy cổ áo thằng Cường, trong đầu tôi bây giờ chỉ toàn tức giận, vì sao người mang danh bác sĩ đó lại có thể hại chết một người, thay vì cứu sống người đó.

- ĐÚNG, LÀ TẠI BỐ TAO. BỐ TAO ĐÃ BIẾT CHUYỆN CÔ ẤY CÓ THAI TRƯỚC CẢ KHI TAI NẠN XẢY RA, ÔNG TA BUỘC CÔ ẤY THÔI VIỆC, ÔNG TA TO TIẾNG VỚI CÔ ẤY, DÙ CÓ LÀ BỐ TAO THÌ ÔNG TA VẪN LÀ MỘT NGƯỜI KHỐN NẠN, NHƯNG, MÀY...

Thằng Cường cũng hét lên, nhưng lời tới đây thì ngừng, ánh mắt nhìn tôi đầy căm giận bỗng nheo lại, tôi thấy một nỗi buồn thâm hiểm hiện lên trong đó, nét mặt căng thẳng cũng dịu đi và sau tất cả cậu ta chỉ nghẹn ngào nói:

- Mày không hiểu đâu.

- Đúng, tao không hiểu, vì sao trên đời này lại có người đàn ông tệ bạc như bố mày.

- Không phải, người hại chết cô ấy không phải bố tao. Ông ấy đã tham gia ca phẫu thuật, đã muốn cứu cô ấy, nhưng người nhà cô ấy tới và gây áp lực với bệnh viện, bố tao đã không thể làm gì khác được.

- Im đi, bố mày là người phải chịu trách nhiệm cho đứa bé trong bụng cô ấy.

- Minh, mày bình tĩnh lại đi, chuyện này không liên quan gì tới thằng Cường cả- Thằng Duy lao vào và cố gắng giằng tay tôi ra.

- Cái thai trong bụng cô ấy không phải của bố tao, mà là của...

Thằng Cường chột chột lấy tay tôi, bàn tay siết chặt lại, ánh mắt cậu ta nhìn tôi đầy uất hận, nhưng cậu ta không nói tiếp, đứa bé trong bụng cô ấy của ai?

- Của ai?

- Minh, mày bỏ thằng Cường ra rồi nói tiếp, đây là bệnh viện, đừng gây sự trong này- Thằng Duy vẫn cố kéo tay tôi.

Tôi gạt phắt tay hai thằng ấy ra, mắt vẫn trừng trừng nhìn thằng Cường, chờ câu trả lời từ cậu ta.

- Tao không thể nói.

- Mày vẫn còn muốn bao che sao, sự thật chính là bố mày đã hại chết cô gái ấy, và giờ mày vẫn không chịu tin, mày là một thằng con tốt rồi đấy, bố mày sẽ tự hào về mày lắm.

Dứt lời tôi lập tức quay người đi ra khỏi phòng, chuyện này thực sự khốn nạn, kẻ đã khiến cô ấy mang thai rồi chối bỏ trách nhiệm, chính kẻ đó sẽ phải đền tội, dù có là bố thằng Cường thì cũng không thể tha thứ được. Trước mắt tôi phải đi tìm bà tào, chuyện oan hồn kia đòi mạng tôi chỉ là hiểu nhầm, giờ tôi biết chân tướng vụ việc rồi, tôi sẽ giải thích cho cô ấy hiểu.

Ra khỏi bệnh viện, tôi lên xe máy đi vào trong bản, phải tìm ông quan trang, ông ấy sẽ đưa tôi tới gặp bà tào. Trên đường tôi gặp vài người và họ chỉ tôi chỗ ông quan trang ở, tôi chạy xe tới đó, may mắn là ông già đang trồng rau ở sau nhà. Căn nhà sàn tuềnh toàng, khoảng sân trống trải, ông già thấy tiếng xe máy thì ra xem ai tới.

Tôi kể qua tình hình cho ông già nghe, ông ta gật đầu, làm ra vẻ suy nghĩ một lát rồi bảo đúng là mười mấy năm trước có vụ tai nạn như thế, chỉ là ông ta không biết nội tình chuyện đó lại rắc rối tới vậy. Ông già thu xếp đồ đạc rồi dẫn tôi tới nhà bà tào, vừa đi chúng tôi vừa trò chuyện.

Khi tôi tới trời đã sang trưa, mặt trời lên cao mà quang cảnh quanh nhà bà tào vẫn âm trầm như lúc gần tối. Bà già lúc nào cũng ở trong nhà, trừ khi có người tới mời đi trừ ma, vì vậy lúc tôi thấy diện mạo bà ta, tôi có hơi giật mình. Dáng người gầy quắt, làn da trắng bệch, tóc quăn trong mảnh

khăn buộc quanh đầu, bộ đồ dân tộc đen tuyền càng làm cho màu da của bà già thêm nhợt nhạt, nếu không vì bà ta vẫn nói chuyện thì tôi đã nghĩ đây là một xác sống. Tay bà tào luôn cầm một tẩu thuốc, nghe ông già nói đó là thuốc phiện, hằng tháng dân trong bản vẫn tới cúng biếu rất nhiều thứ cho bà ta, vì với họ bà tào này không khác gì thánh hiền linh.

Tôi nghe vậy là biết mình phải làm gì rồi, vội vàng rút một tờ tiền trong túi ra, đặt vào cái khay đèn thuốc trước mặt bà già, tôi nói và ông già ở bên cạnh phiên dịch:

- Cháu tìm được lai lịch của oan hồn kia rồi, giờ xin bà chỉ cháu biết nên làm thế nào.

- Com ma ấy là ai?

- Là Giàng Thị Dương, chết cách đây 16 năm, bị tai nạn rồi người nhà chôn sống do phát hiện có thai mà chưa chồng.

- Vậy nó không phải trinh nữ, trong mồ nó chính là huyết nhân ngải.

- Là sao ạ?

- Gái trong bản ít khi tới chỗ tao xin bùa, chỉ có đứa nào khó quá mới xin về chài thôi. Con ma này muốn chài thằng con trai nào, nên mới xin ngải về giấu trong cặp váy, nếu như nó yểm được ngải vào người thằng con trai, thì thằng con trai sẽ theo về làm rể nhà nó. Vì chưa yểm được, mà đứa con gái lại bị chôn sống, ngải trong người nó ăn máu rồi thành ma, phải quật cái mồ nó lên để bứng cây ngải ra mới giết được con ma ấy.

- Quật mồ, là đi đào mộ của cô gái bị chết lên sao?

- Đúng vậy, huyết nhân ngải đơm rễ rất nhanh, nếu cái thai trong bụng đứa con gái còn sống thì đó chính là vật chủ của huyết nhân ngải.

- Vậy cháu biết mộ của cô ta ở đâu để đào?

- Tao biết - ông quản trang lên tiếng- mộ nào ở bãi tao cũng biết hết, mộ của đứa con gái không ai thăm viếng bao giờ, tao sẽ chỉ chỗ cho mày.

- Bao giờ thì có thể bắt đầu được?

- Đêm nay 18 âm lịch, không phải ngày trăng cao, 11h mày mang theo mấy cọc tiền vàng, muối trắng, gạo trắng, rồi đào sẵn mộ đợi tao, tao sẽ giải ngải cho mày.

Vậy là đêm nay tôi sẽ phải ra nghĩa địa, tìm ngôi mộ của một người đã chết 16 năm, không quen không biết, quật mộ người đó lên, dù bên dưới có cái gì đi nữa thì làm như vậy quả thực rất thất đức. Người chết oan thường rất linh, đã có một hồn ma đó còn đang đeo bám tôi, nếu tôi bật nhầm mộ, có khi nào sẽ có thêm một con ma nữa tới đòi mạng không.

- Không thể giải ngải bằng cách khác sao?

- Ngải không phải là bùa chú, ngải có linh tính, nó còn sống thì còn làm ma ám mày, chỉ có giết tận gốc nó thì mới hết được.

Thôi đành chịu khó làm cho xong rồi rời khỏi cái đất lảm ma này, sau chuyến này chắc tôi sẽ nghỉ làm và trở về xuôi, tìm công việc mới, làm lại cuộc đời của mình. Giờ tôi phải cùng ông già ra nghĩa địa tìm mộ, trời sáng nên dễ tìm, tối nay có thể chỉ cần tới giờ thì quật mộ lên thôi.

Bãi tha ma ở trên đồi, đi qua một mảnh rừng thưa là tới khu đất trống, ông già vừa đi vừa lảm nhảm đọc tên những ngôi mộ quanh đây. Trong cái túi vải đeo trên người có một quyển sổ, ông già bảo ai chết đưa lên đồi này chôn, ông ấy đều ghi lại hết. Ngôi mộ của Giàng Thị Dương đã bị cỏ lấp hết, chỉ thấy lùm lùm một đồng không bia không dấu, vì không ai viếng thăm nên đây cũng coi như là mộ hoang.

Tôi nhặt bớt cỏ dại mọc quanh mộ, người nằm đây 16 năm chắc cô đơn lắm, nếu như năm đó cô ấy không gặp gã trai miền xuôi kia, có thể cô ấy sẽ vẫn sống, và tôi sẽ không gặp phải chuyện phiền toái gì. Âu cũng là cái số, không tránh được thì đành đối mặt thôi.

Đêm xuống, gần 10h ông già đã dẫn tôi ra nghĩa địa, hai người mỗi người một xẻng bắt đầu đào nấm mồ kia lên. Đất đồi không quá rắn, thậm chí còn tươi xốp và khô ráo hơn tôi tưởng. Đã lâu không hoạt động mạnh, tay cầm xẻng không được tự nhiên, mấy nhát đầu tôi bị tuột tay, tốc độ vì thế mà không nhanh hơn được.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

7. Quật Mồ (2)

Đào khoảng chục phút thì tôi quen tay, là con trai nên dù lần đầu bắt tay vào những việc nặng nhọc như vậy cũng không làm khó được tôi. Từng xẻng đất được xới lên, mùi đất đồi không gây như mùi đất bùn dưới xuôi, đất ở đây chủ yếu là cát, vướng tay nhất chính là đồng rễ cây. Rất nhiều cỏ dại mọc lan tràn khắp mộ, rễ chúng ăn sâu xuống đất, đào được cả mét rồi mà tôi vẫn phải căng mắt ra để rễ cỏ.

Không biết cô gái đáng thương này bị chôn nông sâu thế nào, càng đào tôi càng thấy đất mềm ra, giống như trước đây chỗ này chủ yếu là đất sét, sau thì khô lại rồi nắng gió phong hóa cho tầng trên thành cát. Xẻng của tôi không nhanh bằng của ông già, hai tay ông ta xới thoăn thoắt, không nói quá nhưng tôi thấy ông ta làm nhẹ nhàng như xới cơm vậy.

Hai đồng đất quanh miệng mộ vun dần thành cao, chúng tôi lại lún dần xuống quá mặt đất, đào mãi thì cuối cùng cũng không thể nhìn sang hai bên nữa, xung quanh chính là bốn bức tường đất nhăm nhở. Ông già làm không ngại tay, người miền núi sức lực phi thường là vậy, sau vụ này tôi sẽ hậu tạ ông ta một khoản kha khá, để nếu có căng cơ tay giao gân chân thì ông ấy cũng đủ tiền thuốc men tầm bố.

- Mồ này chôn sâu hơn bình thường rồi, chắc sợ con ma bên trong bật lên, đào thế mà cũng không chạm được nóc quan nữa.

Ông già đang đào chợt dừng tay, tôi nhìn thấy mồ hôi cùng đất cát dính trên trán và mí mắt ông ấy, chắc vừa rồi ông ấy cho tay lên quật thì nó bám vào. Dưới này chỉ có ánh sáng từ hai chiếc đèn pin đeo lưng lẳng trên

cổ chúng tôi, nếu muốn nhìn kỹ thì phải ngừng lại, cho đèn pin không dao động mới thấy được.

- Ông à, hay nghỉ tay một chút, chúng ta đào cũng được một tiếng rồi, nếu đào tiếp sẽ kiệt sức mất. Nhỡ cái thứ bên dưới còn sống, nó mà tấn công thì không có sức chạy đâu.

Tôi thành thật nói với ông già, không phải chỉ vì thấy ông ấy tuổi gần ba con số còn phải lao động nặng nhọc, mà vì là bản thân tôi sắp thở không nổi rồi. Mồ hôi trong lòng bàn tay thấm vào cán xẻng, khiến tôi cầm không chặt nữa, chùi vào quần áo bao nhiêu cũng không đỡ được. Ông già thấy tôi chật vật thì nói:

- Mày nghỉ đi, tao làm một mình cũng được, mày trèo lên trên xem có con gì gần đây không, bụng tao nói nơi này không tốt.

- Thế nào là không tốt vậy?

- Tao không cảm thấy có người chết ở đây.

Hả? Cái đó mà cũng cảm nhận được sao? Có phải ông già rồi nên quá nhạy cảm không, tôi nhìn ông già khó hiểu.

- Cái hồn tao mách với tao là, xung quanh đây chỉ có ma nhà, không có ma Hoang. Mày lên trên kia canh chừng, đi nhanh đi.

- Ông nói rõ ra thì cháu mới hiểu, cái hồn của ông ở đâu, không phải nó trong người ông sao?

Ông già nhìn mặt tôi, dưới ánh đèn hắt từ cổ lên, những khoảng sáng tối trên mặt ông ấy như muốn nói với tôi rằng, tao chính là ma đây. Nghĩ vậy tôi chợt dạ, hai tay chột năm chặt cán xẻng, nếu ông ấy lao tới thật thì tôi cũng không để mình bị cắn mất miếng thịt nào đâu.

- Trong túi tao, cái hồn của mày trong bụng mày, nhưng tao làm nghề này rồi nên không thể để hồn trong bụng được. Ma sẽ nhìn thấy tao là người, chúng sẽ trốn đi hết.

Vừa nói ông già vừa vỗ vỗ cái túi bên hông, trong túi có một vật hình bầu, giống như một cái hũ rượu, tôi cười thầm, ông già miền núi này chắc nghiện rượu lắm, coi rượu giống như linh hồn mình vậy. Mà hồn phách là có thật sao, tôi nhìn xuống hai bàn tay mình, cảm giác hơi ấm từ trong người tỏa ra, không thể nào, con người cấu thành từ các tế bào, các tế bào thì không phải hồn phách, mấy lời kia phản khoa học quá.

- Vậy hồn ông nói với ông như thế nào?

- Nó mách là ngoài kia mới có người chết.

Tôi hơi lạnh người khi nghe ông ấy nói câu đó. Bất giác mắt ngược lên trên miệng hố, bên ngoài chỉ một màu tối đen, không trăng sao nên cảm giác sâu hun hút. Thực ra chúng tôi mới đào được gần 1m7, là một cái hố hình chữ nhật dài tầm 2m, rộng tám mươi phân gì đó, ông già ước lượng đủ để bật nắp quan lên. Bất thế nào thì ông ấy không nói, tôi cũng chẳng rõ, chật như vậy, hai người đứng trong hố chỉ quay được đầu, tay chân cũng không thoải mái, hoạt động kiểu gì cũng khó.

- Ở ngoài kia, có ma ở ngoài kia à?

- Không phải ma, là người chết.

Mẹ kiếp, người miền núi nói gì cũng khó hiểu, cái hồn ông ấy thì để bên ngoài, nó tài phép tới mức nào mà có thể gửi được người chết, hơn nữa tôi là đi bắt ma, chứ có đi đào xác chết đâu. Mặc kệ ông ấy nói gì, tôi phải xong việc ở đây đã, thấy được quan tài rồi thì tôi sẽ lên, bắt một cụ già như vậy đào, không khéo bật nắp quan lên rồi thì ông ấy cũng nằm luôn xuống đó mất.

- Nếu người chết thì không sợ, người chết cháu nhìn thấy nhiều rồi, cháu muốn xem con ma ở đây kia.

Tôi không ngẩng mặt lên nhìn ông già nữa, thêm vài giây thì thấy xéng của ông ấy lại thoăn thoắt xúc đất lên, hai người im lặng luôn tay đào xới, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng sần sạt của đất cát và tiếng thở nặng nề. Không biết đã là mấy giờ rồi, chuẩn bị tới lúc bà tào làm phép chưa, nếu như không kịp quật cái mộ này lên, vậy có phải là tôi sẽ tiếp tục bị con ma kia ám không?

Sần sạt.

Cứ đều đặn sau mỗi nhịp thở là một xéng đất được hất lên, hai tay tôi bắt đầu mỏi nhừ, chân cũng đứng không vững nữa. Nếu ông già chịu ngừng tay, tôi cũng sẽ ngừng tay, nhưng ông ấy có vẻ còn sốt sắng thấy mặt con ma kia hơn tôi. Nhát xéng nào ông ấy xúc xuống cùng cảm ngập lười, đào liên tục mà Cường độ không sụt giảm như vậy chắc chắn có phương pháp, có khi ông ấy không chỉ để hồn ở ngoài thân, mà ngay cả tim phổi ông ấy cũng cất hết ở nhà, đào như cái máy vậy.

Sạt sạt.

Nghĩ mãi mà tôi không hiểu, vì cái gì thằng Cường vẫn chối được, không phải bố nó khiến cô gái này vong mạng sao? Nếu lần này tìm được cô ta, tôi sẽ nói với cô ta, người cô phải lấy là con trai của gã bác sĩ vô lại đó, hắn còn dám bao che cho việc làm sai trái của bố mình, tôi ủng hộ cô tiến tới với thằng ấy. Ổn thì trả oán phải đền, có gì tôi cho cô địa chỉ, nói cho cô ưu nhược điểm của thằng ấy, sau này từ từ tìm hiểu nhau.

Sạt sạt.

Sao tôi cứ cảm thấy như có cát rơi xuống đầu mình, mỗi lúc một nhiều, giống như là có ai ở trên hất cát xuống vậy. Ngừng tay một chút thì thấy không có gì nữa, xoa mặt và áo đều không thấy có cát, nhưng thực sự

là có cái gì đó dính dính trên mặt tôi. Mẹ kiếp, không phải cát, là muối, muối nhiều vô cùng, chúng nó bâu vào mặt vào đầu tôi mà đốt, cái dính dính vừa rồi là mồ hôi và thịt muối hòa vào với nhau, mùi vị thật là kinh khủng.

Tới lúc này thì tôi chịu không nổi nữa rồi, còn đào tiếp thì không chỉ tay chân rụng ra, mà ngay cả đầu tôi cũng sẽ bị lũ muối vạt mất. Tôi ngẩng mặt nói với ông già:

- Ông à, cháu nói thật là ông nên kia nghỉ một lát đi, nghỉ rồi cháu trả công ông thêm, chứ làm tiếp thì chết mất.

Ông già nhìn tôi, chắc thấy mấy cái xác muối bết đầy mặt tôi nên ông ấy cũng hiểu, nhưng thay vì đồng ý ông ấy lại nói:

- Lên đi, tao đào tiếp, mày lên coi miệng mồ này, đừng đi quá xa, ma nhà cũng không phải ma tốt đâu.

Tôi cau mày, ông ấy việc gì phải cố chấp như vậy, tôi còn không cuống lên, ông ấy cuống thì được cái gì, nghỉ một lúc lấy sức, có khi còn được việc hơn là cố thêm một lúc. Nghĩ rồi tôi gật gật đầu, cầm xẻng cuống và đập vào vách đất leo lên trên, chỉ năm phút thôi, tôi sẽ nghỉ năm phút rồi lại xuống đào tiếp. Mà cũng không phải đào lâu nữa, công nghệ chôn cất ngày xưa đâu có hiện đại như bây giờ, tôi chắc chỉ đào thêm chục phân nữa là chạm nóc quan thôi.

Bên trên không khí có phần lạnh lẽo, nghĩa địa về đêm âm u tịch mịch, nghe được cả tiếng dế kêu rì rạc như tiếng khóc hờn, mà bóng tối ở đây cũng đặc biệt, đen như hắc ín, cách chục bước chân là không thấy được gì. Nếu như bắt tôi một mình ở đây, chắc có chết tôi cũng không chịu, không phải là tôi sợ ma, mà chính cái bóng tối này khiến cho người ta kinh sợ, tối như nuốt chết cả tâm hồn. Nhìn quanh không thấy có gì bất thường, người ta hay bảo đêm xuống ngoài nghĩa địa sẽ có ma chơi, là những đốm lửa

xanh chập chờn quanh những bia mộ, biết là không phải ma nhưng cũng có phần đáng sợ. Ở đây lại không có mấy cái đó, hoàn toàn không có gì cả, ngoài một màn đêm thăm thẳm tới rợn người.

Cũng không hẳn là tĩnh lặng, tôi thỉnh thoảng có nghe thấy tiếng xột xoạt trong một góc tối tăm nào đó, nhưng khi rọi đèn pin qua thì chỉ thấy bia mộ lấp lóa hiện lên trắng bột dưới ánh sáng. Chắc là con chuột nào vừa chui khỏi hang, một con chuột đói ăn và bị thu hút bởi thứ ánh sáng duy nhất trong tay tôi đây. Tôi cảm nhận được tiếng xột xoạt ấy đang tiến về phía mình, rất rõ ràng, mỗi chớp mắt đều lại gần tôi hơn, nếu nín thở còn đoán được hướng của nó.

Choang!

Tôi chiếu thẳng đèn pin về phía vừa phát ra tiếng động. Không có gì. Vẫn là những bia mộ chen chúc, để ý thấy cỏ dưới đất cũng không hề lay động, vậy con chuột đó chắc không to, hoặc là nó đã đổi hướng. Tôi không sợ chuột, trong tay lại có cái xẻng sắt chắc chắn như vậy, con chuột nào ngu ngốc mới xông vào tấn công tôi.

Bên này!

Vừa nghe thấy tiếng động tôi lập tức quay đầu rọi đèn pin về phía đó. Vẫn không có gì. Trò này có vẻ rất thú vị, tôi muốn xem giống chuột núi này to tới đâu, nghe nói chúng rất hung dữ, còn sống ở nghĩa địa, có khi được ăn thịt người béo múp chứ không phải vừa. Vẫn nghe thấy tiếng xột xoạt quanh đây, lần này thì tôi chắc chắn sẽ được nhìn thấy con chuột liêu lĩnh ấy.

Đây!

Tôi lập tức bắn đèn pin về phía đằng sau, nơi có hai bia mộ đặt song song, tiếng động vừa dừng ở đó, tôi nghĩ nó chỉ ở gần đấy thôi, giữa hai bia mộ kia. Nhưng trong một chớp mắt, tôi lại thấy nó di chuyển, đúng, là nó

vừa di chuyển, nhìn không giống trong tưởng tượng của tôi. Đó là một bàn tay với năm ngón gầy guộc, nước da trắng bột khiến tôi xác định được đó không phải là con chuột. Năm ngón tay bám vào bia mộ, vừa thấy ánh sáng lập tức rút lại, giống như đang chơi trốn tìm với tôi vậy. Đêm hôm như vậy, ai lại đi chơi trốn tìm ở nghĩa địa chứ, không phải người, vậy đây là ma, hay là ... người chết?

Tôi lập tức lấy lá bùa trong người ra, ma thì tôi có cái này hộ thân rồi, còn người chết, tay tôi cầm xẻng lên, nếu người chết có thể sống lại thì tôi sẽ giáng cho nó về mộ thì thôi. Lấy hết can đảm, tôi nhìn một vòng xung quanh, chân bước thật cẩn trọng tới gần hai bia mộ, mà muốn chơi trốn tìm cũng được, nhưng cố mà đừng để bị bắt.

- Thấy rồi!

Ách! Tôi giật mình, đầu lập tức quay phắt lại, đúng lúc đó, chỉ trong chưa đầy một khắc, tôi thấy có bóng người vụt qua sát sau lưng mình. Là người thật sao, chỉ lơ mờ trắng trắng, nhanh như vậy, lại im lặng như vậy, nếu đứng ở khoảng cách này tôi chắc chắn có thể cảm nhận được ngay. Rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra, tôi quay đầu lại chỗ hai bia mộ, nhanh chân lao tới phía sau đó, không có gì, chỉ là cây cỏ và những khoảng đất loang lổ. Có phải là nhìn nhầm rồi không, năm ngón tay xương xẩu ấy thực ra chỉ là cây cỏ phản quang mà thành, điên mới tự lừa mình như vậy, chắc chắn là nó vừa ở đây, sau đó bằng tốc độ ma quỷ của mình, nó luồn ra sau lưng tôi, rồi đúng lúc tôi quay lại thì lập tức biến mất. Mà vừa rồi là cái gì kêu vậy?

- Mà xuống đây mau lên, tao thấy nắp quan rồi, cầm xẻng xuống đây.

- Vậy ạ, cháu xuống ngay đây.

Thì ra là ông già đã đào tới nắp quan, đúng như tôi nghĩ, huyệt này sâu lắm cũng chỉ 2m, lại đặt trên đồi, phong hóa xói mòn chắc chỉ còn hơn 1m8 thôi. Vừa nhảy xuống hố, tôi đã thấy chân mình dẫm lên tấm ván gỗ, ông

già đào ra được một khoảng bằng cái rổ rôi, tôi định cầm xẻng xuống xúc tiếp thì ông ấy ngăn lại:

- Phá nắp ra, không được đào nữa, phá từ từ để nghe ngóng con ma bên trong đã.

Vậy thì hiểu rồi, vì sao chỉ cần một cái hố nhỏ mà vẫn có thể quật được mồ lên. Tôi dùng hết sức thụi xẻng xuống ván gỗ, liên tiếp năm tiếng răng rắc vang lên, cuối cùng thì cái lưỡi sắc cũng xuyên qua được tấm ván, cảm giác được cả chấn động khi lưỡi xẻng đâm ngập trong gỗ. Chôn bao năm mà mặt ván vẫn chắc chắn như vậy, người ta xem chứng rất có tâm khi chôn sống cô gái này, giống như sợ cô ấy sẽ thực sự bật được mồ dậy vậy.

Tôi đục theo chỉ dẫn của ông già, đầu tiên là đập đập bề mặt ván, sau đó từ từ chọc cho gỗ rụng dần, vừa chọc vừa quan sát động tĩnh bên trong. Không có gì xảy ra, bên trong dường như chỉ có một bộ xương khô, hoặc có khi cả xương cũng đã mục nát hết. Cảm giác lúc đó của tôi thực sự rất hỗn độn, vừa tò mò muốn bật tung hết mấy mảnh ván ấy vừa lo sợ thứ bên trong đó cũng đang trực lao ra ngoài, có trời mới biết ma quỷ là loài có ý thức hay không.

Tới khi ánh đèn pin có thể soi qua khe hở trên nắp ván, tôi ngừng tay, chọn một vị trí thật an toàn, sau chiếc lưỡi xẻng đã giơ cao, hé mắt nhòm vào bên trong quan. Bụi bay nhiều khiến tôi phải nín thở, bản thân tôi thấy căng thẳng đã giảm bớt, không hiểu sao tôi lại nghĩ thứ bên trong sẽ làm tôi thất vọng. Đang tập trung nhìn vào không gian nhờ nhờ bụi trong quan, đột nhiên ông già quay đèn pin đi chỗ khác, vì hai tay của tôi đã dùng để giữ xẻng, nên đèn pin tôi vẫn đeo ở cổ, lúc này ánh sáng không tập trung ở lỗ hổng trên nắp ván, mà lệch sang trái. Tôi liếc qua ông già, thấy ông ta soi lên trên miệng hố, liền hỏi:

- Chuyện gì vậy ông?

Ông già không nói, giãy lất lại cúi xuống nhìn tôi, một tay ông ta lập tức gạt tôi ra, tay còn lại nắm xẻng, ngay sau đó tôi thấy ông ta dùng hết sức thui xuống nắp ván, khiến cho cả người tôi cũng bị chấn động theo. Sức này không phải người thường, tôi lập tức đu lên vách đất, nghĩ vì sao tự nhiên ông già lại nổi sung lên như vậy.

Rắc!!!! Một phần hai nắp quan lập tức đổ ập xuống, kéo theo cả đất cát bên trên cũng trượt vào trong quan. Ông già không ngừng tay, lại chuyển tay dùng xẻng tiếp tục xúc, tôi trượt vào một bên ván, cũng nhanh tay vét đất lên theo ông già.

Bên trong trống trơn. Quan này sâu sáu mươi phân, rộng gần năm mươi phân, vách hố tôi đào có phần rộng hơn diện tích bên trong này, phải là người như thế nào mới bị chôn trong một cái quan khiếm tốn vậy chứ. Ông già gạt hết đất và gỗ bên trong ra, tôi thấy thực sự là nó không chứa bất cứ cái gì, hoặc là thứ bên trong đã thoát ra ngoài rồi. Thoát bằng đường nào? Ông già cúi gập người nhòm vào trong quan, ở một bên hông quan, có một lỗ hổng lớn.

- Con ma thoát ra ngoài rồi, mày có thấy không, con ma trong này không còn nữa.

- Vậy giờ phải làm sao?

Tôi vừa nhìn theo hướng đèn pin của ông già, vừa hỏi. Dứt lời tôi liền liều mạng chui vào trong quan, dùng đèn pin soi hết trên vách gỗ bị đục ra nham nhở, lại tới cái lỗ sâu hoắm, có gì đó bất thường ở đây, chuyện này không phải do người bên trong này làm ra.

- Cháu thấy trong một không gian hẹp như vậy, không đủ lực và đủ rộng để xoay sở đâu, có khi nào là người bên ngoài đã đào vào chỗ cô ấy thì sao.

- Đứa con gái không làm được, mày biết cái gì đây không? - Vừa nói ông già vừa nhặt một mảnh giấy mực màu vàng dính ở miếng ván gỗ - Bùa trấn hồn đấy, bọn người trong bản tao chỉ mua cái này về dán khi nhà có con ma quấy nhiễu, mày xem, ở đây cũng có, trong quan cũng có nữa, đứa con gái bị ma làm nên bị chôn trong quan chặt, để nó không có chỗ mà trốn được.

Nghe những lời đó của ông già tôi mới để ý, vội cúi đầu lấy đèn pin soi vào trong quan, ở hai bên góc trên nắp quan quả thực có dán hai tờ giấy vàng, người ta dán thứ này ở bốn góc tiếp giáp giữa nắp và thành quan. Bề mặt giấy vẫn còn nhìn thấy được họa tiết bên trên, nếu như nắp quan không bị phá vỡ, vậy chúng chắc chắn vẫn còn nguyên vẹn.

- Mày người bên ngoài không biết, đứa con gái nào không chồng mà chữa, trong nhà đột nhiên có gà chó chết, người nhà ốm đau, nhà đó sẽ mời bà tào đến xem. Cái thai ấy gọi là ma Hoang, vì không có ai nhận, để lại sẽ làm cho cả nhà, cả bản bị ma quấy nhiễu. Bằng mọi cách phải giết nó đi.

- Vô lý như vậy mà người nhà của cô gái cũng nghe được sao, cháu không hiểu nổi suy nghĩ của dân ở đây, mạng người chứ đâu phải con gà con chó mà muốn giết thì giết.

- Mày đừng nói thế, chỉ có những đứa bị ma làm mới bị giết. Nếu đứa con gái nào không chồng mà chữa, nhà vẫn yên ổn, không ai biết, nó sẽ để con trong rừng, cho ma rừng nhận mặt rồi để lại đấy. Không đem con ma về nhà thì sẽ không sao.

Lại còn có những trường hợp mất nhân tính như vậy nữa, bảo sao Đảng và Nhà nước không phổ cập nổi kiến thức ở đây, họ không chịu tiếp thu, cái gì cũng làm theo cảm tính và niềm tin mù quáng vào thế giới tâm linh. Tôi phát chán với chuyện con ma của ông già, ma quỷ gì cũng không bằng con người, tàn bạo, ác độc nhất chỉ có con người thôi.

Tôi không nói thêm với ông già nữa, nghe tới đây đầu óc tôi đã mù mịt hết rồi. Mắt lại bị cái lỗ hồng trên vách kia thu hút, thế quái nào, ở trong một không gian chật hẹp như vậy, vẫn có người đào được một cái lỗ to thế này. Không bình thường ở chỗ, xung quanh lỗ hồng có rất nhiều dấu vết cào xước, có những vết sâu tới gần thủng ván gỗ. Tôi sờ thử thì thấy những vết cào sâu nhất dường như mới được tạo thành, còn rất nhiều những vết cào mờ và cũ in bên dưới. Giả thiết là 16 năm trước, cô gái bị chôn sống, tuyệt vọng khiến cô ấy cào cấu xung quanh, những vết cào cũ có vẻ giống như do móng tay người tạo thành.

Vậy những vết cào mới này hình thành như thế nào, cái gì có thể găm sâu như vậy vào trong lớp gỗ. Mà những dấu vết đó chỉ xuất hiện xung quanh lỗ hồng, chúng có ở trên nắp quan, bên vách trái vách phải, nhưng tuyệt nhiên không xuất hiện ở dưới đáy quan, giống như lỗ hồng này chính là trung tâm và có thứ gì đó vẫn luôn điên cuồng cào xé trong này.

Tôi cân nhắc, sau đó quay qua hỏi ông già:

- Ông thấy mấy vết cào này không, cả cái vách gỗ bị đục ra nữa, hình như chúng mới xuất hiện gần đây thôi.

Ông già không đáp, tôi thấy ông ấy đang mãi tìm kiếm cái gì đó, tay liên tục đào bới trong đồng đồ nát dưới chân, tôi liền hỏi:

- Ông tìm gì vậy?

- Áo niệm, đưa con gái quần trong áo niệm, miệng nhét vải thờ đồ, muốn thoát được thì nó phải bỏ lại những cái đấy, tao muốn đem bùa về để bà tào xem nó là ma gì, nhưng mà không có rồi. Trong cái mồ này không phải chỉ có một mình nó, phải có thêm cái gì nữa giúp thì nó mới thoát được.

Cái gì đã giúp cô ấy? Một người con gái bụng mang dạ chửa, lại bị thương, bị chôn sống tàn bạo, nơi này chật hẹp như vậy, thờ thôi đã khó,

chưa nói tới đào đường thoát ra ngoài. Cái gì đã giúp cô ấy? Đào từ hông ra, tại sao không đào trên nắp ván, hay ở đầu hoặc cuối quan, những vị trí như vậy sẽ thuận tiện hơn cho việc thoát ra ngoài, đào từ hông ra chẳng phải sẽ không thể xoay người được sao. Nếu nằm như trong quan tài này, vậy là ở vị trí nào của cô ấy, bụng, tay với xuống đây rất khó, trong quan không hề rộng rãi, nằm thẳng hay nằm nghiêng đều không thể gập người lại được. Cái gì đã giúp cô ấy? Bụng sao, bụng, cái thai, không phải chứ, nếu nghĩ theo cái cách ma quái nhất, thì chính cái thai ấy đã ngoi ra để đào cái lỗ kia. Một đứa trẻ chưa đủ ngày đủ tháng có thể làm vậy được sao?

- Nhanh lên, chúng ta phải lấp lại chỗ này rồi đi khỏi đây thôi, con ma đã ra ngoài rồi thì khó mà giết được nó, mà mau về nhà nghĩ cách đi - Ông già bỗng lên tiếng, trông đáng vẻ thì dường như ông ta vừa nhận ra cái gì đó.

- Khoan đã, ông xem cái lỗ này là đào ra lâu rồi hay mới được đào ra gần đây thôi vậy?

Tôi thấy cái lỗ này khả nghi lắm. Thực sự mọi chuyện có thể bắt đầu điều tra từ cái lỗ này, ai đào ra nó và nó dẫn đi đâu, tôi muốn biết đáp án của những câu hỏi ấy.

- Tao thấy là mới thôi, cái lỗ này vừa được đào cách đây chưa lâu, mà thấy đoạn gỗ bị đào ra này không, so với vừa rồi chúng ta đào, dấu vết không khác nhau nhiều lắm, nếu là đào lâu rồi thì chúng nó sẽ cũ hơn.

- Ông chắc chứ?

- Tao làm nghề bốc mả này lâu lắm rồi, chỉ cần nhìn gỗ quan là tao biết mả nào mới mả nào cũ, mà cứ nhìn thì biết.

Nói rồi ông già cầm một mảnh gỗ mới bị chúng tôi đập gãy để xuống cạnh miệng lỗ hổng, bằng mắt thường có thể thấy, dấu vết ở hai chỗ đó không khác nhau là mấy, đều mới và được tạo ra bằng cách thức hoàn toàn

thủ công. Ông già lại chuẩn bị gạt đất cát lại, nhìn hành động có thể thấy ông ta đang rất vội, tôi không tiện hỏi thêm gì, trong đầu tôi lúc này đang phân vân, không biết cái thứ bên trong này đã đi đâu, nó thực chất là ma hay còn là thứ gì khác nữa, giống như xác sống vậy.

- Cái lỗ này sẽ dẫn tới đâu vậy?

- Tao không biết, hướng này đi thẳng là tới dốc Đèo Cái.

- Tới Đèo Cái thật sao?

Chuyện gì thế này, nếu cái lỗ kia mới được đào, vậy có phải nó liên quan tới chuyện thằng Cường bị tai nạn không. Thằng ấy bị tai nạn cách đây mới một tuần thôi, cũng ở đoạn dốc này, có khi nào chính là con ma ấy đã lao vào xe nó.

- Cháu muốn xem cái lỗ này dẫn tới đâu, để cháu chui vào đây thử xem.

Không đợi ông già kịp phản ứng, tôi lập tức chui đầu vào trong lỗ hổng, quả thực bên trong rất chật chội, chỉ đủ một thân lách qua, hai tay phải vớ về phía trước, tốc độ di chuyển bên trong này cũng bị hạn chế rất nhiều. Tôi vừa nhích từng chút một vừa thăm rũa, con ma kia chắc chắn là cái dạng ngực lép, nếu nó có ngực, nó sẽ phải đào rộng thêm vài xeng nữa, bằng không chắc chắn nó sẽ bị kẹt lại trong này. Lại nói tới bị mắc kẹt ở đây, biết đâu nó chưa ra được thật, tới lúc tôi va phải nó, vậy sau đó tôi phải làm thế nào, bò ngược trở lại hay là đẩy giúp nó, dẫu sao thì nó cũng đã tốn công đào ra cái lỗ này rồi.

Trước lúc bò sâu vào trong đường hầm này, tôi có nghe loáng thoáng ông già nói cái gì đó ở ngoài, giống như là bảo con ma ấy vẫn còn ở quanh đây, nếu không nhanh rời đi, có thể nó sẽ hại chết tôi. Thú thực tôi cũng có sợ nó, nhưng chuyện này còn nhiều uẩn khúc, nếu không giải thích rõ ràng, e rằng con ma ấy có chết cũng không nhắm mắt.

Đường hầm tương đối dài, có nhiều đoạn hẹp tới phải thít bụng lại mới qua được, càng bò càng thấy những vết đào ở đây là do một thứ dụng cụ thô sơ nào đó làm ra. Giống như là dùng tay cào từng mảng từng mảng một, vì có những vết in hằn cả dấu móng tay, trông có phần đáng sợ. Nghĩ lại thấy mình cũng liều thật, biết đâu con ma ấy đang ở sẵn trong này chờ tôi, hoặc là rình ở đầu bên kia, chỉ cần tôi ló đầu ra là nó sẽ dùng mấy cái móng tay khều cho một đường, đầu tôi không rắn bằng đất đá ở đây, tới lúc đó tôi sẽ thành ma không đầu mất.

Nghĩ miên man rất lâu, cuối cùng tôi cũng cảm giác được có luồng không khí ở ngoài thổi vào, phía trước sắp tới đường ra, phải chuẩn bị tinh thần. Tôi cố gắng không để đầu óc mình bị những suy nghĩ tiêu cực làm cho hoảng loạn, nếu như bên ngoài kia có cái gì đó chờ tôi thật, tôi vẫn còn một thứ phòng thân, chính là lá bùa bà tào đưa cho tôi, thứ đó chắc cũng có ít nhiều tác dụng. Càng bò tới gần đầu ra, tôi càng thấy bên ngoài kia yên tĩnh lạ thường, giống như nơi đó không có mối nguy hại nào ảnh hưởng đến tôi.

Trong giây lát, tay tôi đã chạm được tới miệng lỗ hổng, trán tôi toát đầy mồ hôi, là vì di chuyển tốn quá nhiều sức lực, hơn nữa tôi cũng đang căng thẳng, không rõ đây là chỗ quái nào nữa. Tôi quan sát một chút chỗ miệng hố, không có cây cối, nhiều nhất vẫn là đá, có những cạnh đá chĩa vào trong, lúc chui ra nên chú ý. Nghĩ rồi tôi hít một hơi thật sâu, dùng hết sức đẩy người ra khỏi đường hầm, đầu vừa thoát được miệng lỗ hổng, một luồng không khí mát lạnh ập vào mặt tôi, cảm giác sảng khoái vô cùng. Sau đó vài giây, tôi loay Hoay nhìn sang hai bên, đúng là tôi đang ở trên một triền đồi, nơi này không quá dốc, bên trên chính là đất nghĩa địa, bên dưới là đường đèo.

- Ông ời, ông có còn trên đó không, giúp cháu một chút!

Tôi gọi to, không biết ông già đang làm gì, nếu ông ấy bỏ về lúc này, vậy tiếp theo tôi sẽ phải vất vả lắm đây. May sao tôi gọi mấy lần thì ông già

lập tức ló đầu ra, ông ấy vẫn đang ở trên nghĩa địa, thấy tôi gọi thì chạy tới. Tôi bảo ông ấy leo xuống giúp tôi ra khỏi đây, rồi hai người cùng xuống đường đèo kiểm tra một chút. Dù không hiểu tôi muốn kiểm tra cái gì, nhưng ông già cũng xuống cùng tôi, có vẻ như ông ấy là người tốt bụng, làm gì cũng chú tâm và luôn suy nghĩ cho người khác.

Cách đoạn đường đèo ngay dưới đường hầm kia một khoảng, tôi thấy có một thanh lan can đã hỏng, quanh đó có nhiều mảnh nhựa và một chiếc gương chiếu hậu xe máy bị bỏ lại. Nếu không nhầm thì đây chính là nơi thằng Cường bị tai nạn, có vẻ như chuyện này không phải ngẫu nhiên, chắc hẳn con ma kia đã cố tình tấn công xe của thằng ấy, sau đó nhập vào người cậu ta để hại tôi. Tôi có một dự cảm rất xấu về những chuyện sắp xảy ra tới đây. Phải đi tìm bà tào để hỏi xem nên làm gì bây giờ, vật chủ của huyết nhân ngải không có ở đây, liệu còn cách nào khác để diệt trừ nó không.

Tôi nhờ ông già dẫn tôi đến nhà bà tào, ở đó ông già thuật lại mọi chuyện cho bà ấy nghe, bà tào lập tức làm ra vẻ mặt kinh ngạc, hỏi đi hỏi lại một câu gì đó, sau lại nhìn tôi, dường như trong câu chuyện có điều khiến bà ấy Hoang mang lắm. Ông già nói với tôi rằng, bà tào hỏi có thật là không thấy xác, nếu không thấy xác thì không giết được nó rồi, huyết nhân ngải có ý thức sẽ điều khiển hồn ma làm điều xấu, nếu nó chủ định giết tôi, vậy tôi chắc chắn chết.

Nói như vậy có phải là muốn tôi mau chóng rời khỏi đây, sau chuyện này tôi cũng không muốn tiếp tục làm việc ở đây nữa, đi sớm hay đi muộn cũng không khác nhau là mấy. Tôi hỏi lại bà tào, nếu như tôi rời khỏi đây, liệu tôi có thoát khỏi con ma ấy không. Bà ấy không trả lời, hai mắt lim dim, giống như không nghe thấy tôi hỏi. Về sau tôi mới biết là bà ấy có trả lời, nhưng câu trả lời ấy chỉ khiến tôi thêm lo sợ, hơn nữa càng không thể thay đổi được cục diện của tôi lúc này.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

8. Chuyển Xe Cuối Cùng

Tôi trở về phòng lúc trời gần sáng, cảm giác mệt mỏi khiến tôi không còn muốn nghĩ ngợi điều gì nữa. Thực sự là hết cách rồi, người cao tay như bà tào kia còn không cứu nổi tôi, vậy còn ai ở đây giúp được tôi nữa, thần phật gì chứ, tất cả đều thua một con ma thôi. Chuyện quái quỷ này là do ai mà ra, tự tôi chưa từng hại ai, vậy sao tôi phải chịu đựng nhiều như thế. Được lắm, nếu ông trời đã không muốn tôi ở lại đây, vậy ngay trong ngày mai thôi, tôi sẽ lên xe đi thẳng về nhà, chẳng còn gì giữ chân tôi lại nơi này nữa rồi.

Trước mắt là phải tìm một cái cớ nào đấy, để bản thân có thể đường đường chính chính rời khỏi công ty, tôi vẫn thích mình ra đi như một người bình thường hơn, kiểu như xin chuyển công tác, vậy sẽ đỡ mang tiếng. Nhưng thời gian gấp rút quá, không có điều kiện để trình bày với bên quản lý, tôi hiểu cái lỗi làm ăn quan liêu của họ lắm, cái gì cũng phải một tuần sau quay lại. Vậy nên giờ mà có cách gì càng nhanh gọn thì càng tốt, tôi đã nghĩ tới việc mình bị đuổi do vi phạm nội quy của công ty, ví dụ như bị bắt khi đi qua đêm ở ngoài chẳng hạn.

Thay vì lén lút vượt tường như trước đây, tôi đường hoàng đi vào từ cửa chính, dù đã quyết định là mình làm việc này vì sự an toàn của bản thân, nhưng trong lòng tôi vẫn có đôi chút sợ hãi. Và cái khiến tôi sợ hãi đang ngồi lù lù đằng kia, cặp chó H'mông cộc đuôi của bác bảo vệ, ban ngày chúng được nhốt trong chuồng nên tôi có thể đứng gần nhìn ngắm chúng, ban đêm chúng được thả nên tốt nhất chỉ nên đứng từ trong phòng mà nhìn ra thôi. Bước qua cổng chính được vài mét, tim tôi càng lúc càng

thất lại, mẹ ơi, chưa bao giờ tôi thấy hai chân mình bị đe dọa nhiều như vậy, bước chân mỗi lúc một do dự.

Liếc qua thấy con nâu cộc đuôi có vẻ đã chú ý tới tôi, nó ngẩng đầu vênh tai lên, kéo theo đó là con đen cộc đuôi cũng ngổng dậy. Đôi hung thần của công ty, giờ thì tôi sẽ được chúng chăm sóc tận tình. Đúng rồi, chúng đã đứng dậy, nhìn cái lưỡi thò dài khỏi hàm răng nham nhở kia, có khi chúng đang chuẩn bị lao tới và nhắm xem nên tấp vào vị trí nào trên người tôi. Giờ tới quấy đuôi, cả hai con cùng quấy cái đuôi cộc của mình, trông có phần đáng yêu, nhưng mà vì sao chúng nó lại quấy đuôi?

Giữa ba chúng ta có thứ tình cảm thăm thiết nào sao, hay hai đứa mày nhận ra bấy lâu nay tao vẫn nhìn trộm chúng mày căn người. Cứ thế, chúng chỉ đứng dậm chân vài cái, miệng há ra và hết sức quấy đuôi, giỏi lắm, mai tao sẽ mua tặng mỗi đứa một củ riềng thật to, để ghi nhớ cái ngày trọng đại này.

Tiếp theo là tới cửa phòng bảo vệ, giờ đã hơn 3h sáng, bác bảo vệ thường sẽ đi kiểm tra quanh khu tập thể một vòng, sau đó trở về ngủ, nếu tôi tính không nhầm thì bây giờ bác ấy sẽ mở cửa, và tôi lập tức bị bắt. Qua cửa sổ, dù không chủ tâm nhìn vào nhưng mắt tôi vẫn liếc thử một cái, bên trong không có ai. Sao có thể không có ai được, tôi dừng lại, nghiêng người nhìn khắp phòng, quả thật là không có ai, chỉ thấy tiếng đài phát rè rè, chắc bác bảo vệ đã đi tuần rồi. Trong lòng tôi chợt có đôi chút thất vọng, chẳng lẽ tôi lại đứng đây đợi tới khi bác bảo vệ trở về, khỏi đi, hai mắt tôi sắp không mở nổi rồi, chỉ lát nữa tôi ngủ đứng ở đây, lại bắt tội bác bảo vệ đưa tôi về phòng.

Nghĩ vậy tôi lững thững đi tới dãy nhà tập thể, phòng lại ở trên tầng ba nên càng đi tôi càng thấy toàn thân rệu rã. Tới cửa phòng, hình như tôi đã quên mất một chuyện rất quan trọng, tôi không đem theo chìa khóa, đành phải đập cửa gọi mấy thằng bên trong ra mở vậy. Đập cửa hai lần liên thầy tiếng lạch cạch phát ra từ tay nắm, rồi cửa từ từ mở ra, bên trong tối om, vì

quá mệt mỏi lên tôi không muốn để ý xem ai vừa mở cửa cho mình. Cũng không có tiếng người nói, nghĩ rằng mọi người vẫn còn đang ngủ nên tôi lẳng lặng đi vào nhà tắm. Mệt tới chẳng buồn bật đèn, cứ như vậy tôi tìm đến bồn cầu và thư giãn.

Bỗng dừng đèn bật sáng.

Tôi đứng im trong nhà tắm suy nghĩ, chắc thằng bên ngoài thấy mình quên không bật đèn nên có ý tốt giúp mình, nhưng mẹ nó, chói mắt chết con nhà người ta rồi.

Giải quyết xong tôi ra bồn rửa mặt, hai mắt nặng như đeo chì, tôi nheo nheo nhìn vào trong gương, thực sự là tôi phải nghỉ việc rồi, chuyện này khiến tôi hốc hác quá. Úp một vốc nước lên mặt, nước rất mát, da mặt lập tức có cảm giác, giống như các tế bào đang hồi sinh vậy. Lần thứ hai ngẩng mặt lên nhìn gương, tôi thấy rõ hơn mọi thứ xung quanh, từ cái khăn tắm treo sau lưng, cái chổi lau nhà, kể cả trong cái khe cửa khép hờ bên cạnh. Có một con mắt đang nhìn theo tôi.

Giữa khoảng không tối mờ mờ, đột nhiên nổi lên một con người đen cùng tròng mắt trắng dã. Sau lưng tôi bỗng chốc toát đầy mồ hôi lạnh, là thằng vừa rồi ra mở cửa phải không, sao nó không đi ngủ tiếp đi, đừng đẩy rình tôi làm gì. Hay thằng ấy có chuyện muốn hỏi, kiểu như không biết cả ngày nay tôi đi đâu, làm gì, đã ăn uống chưa, nếu đã có lòng như vậy thì tôi cũng không ngại trả lời. Tôi nói:

- Mà còn làm gì ngoài đây, không ngủ tiếp đi.

Im lặng.

Tôi vừa vốc nước lên mặt, lại xoa xoa hai mắt lần nữa, thần trí tôi đã tỉnh táo hơn nhiều rồi. Trong gương, tôi vẫn thấy con mắt ấy nhìn mình, không trả lời là ý gì. Bất chợt, tôi cứng người. Mắt thấy con người đen kia

từ từ trợn ngược, tròng mắt lộn lên, con mắt biến dạng, cong cong như hình cánh cung. Giống như mắt người chết đang cười.

Tôi lập tức quay người lại, thằng nào đêm hôm không ngủ, đi nhìn trộm nhà tắm người khác rồi cười một mình, không điên thì cũng là dạng biến thái. Giờ thì mặc kệ mày là thằng nào, hôm nay tao sẽ dạy cho mày biết, vì sao nước biển lại mặn. Ngay sau đó tôi mở tung cửa, phi thân ra khỏi nhà tắm xem là ai đang rình bên ngoài.

Không có ai.

Bên ngoài vẫn mờ mờ tối, ngay tới một tiếng động cũng không có.

- Minh.

Bất giác tôi nín lặng, có người vừa gọi tên tôi, không rõ là âm thanh từ hướng nào truyền tới, nghe vừa như thì thầm vừa như réo gọi, cảm giác rất gần, là ngay trong phòng này. Nhưng người vừa đứng ngoài cửa này đâu, vài giây trước vẫn còn lén lút ở đây, nhanh như vậy đã về giường rồi sao. Hay là tôi mở cửa ồn quá khiến mấy thằng cùng phòng giật mình, có khi mấy thằng ấy vừa ngái ngủ vừa gọi tên tôi cũng nên.

- Minh.

Lại là nó, giờ thì xa hơn rồi, không phải từ giường của ai cả, là đột ngột vọng lại từ cửa phòng. Giọng nói kéo dài rồi cứ thế lặp đi lặp lại trong suy nghĩ của tôi, người này tôi từng nói chuyện qua, một lần. Ánh sáng của nhà tắm hắt ra chỉ càng làm mắt tôi tối hơn, người kia đứng đâu tôi cũng không thấy rõ, kỳ lạ là nghe tiếng gọi ấy, cơ thể tôi tự giác đáp lại, giống như một phản xạ vô thức.

- Minh. Đi với tôi không?

- Đi.

Đèn phụt tắt. Sau lưng tôi giờ chỉ còn bóng tối, không hoàn toàn là một màu đen, nhưng tất cả đều nhòa đi trước mắt. Nhất thời tôi không nhận biết được mình đang làm gì, hai chân lập tức bước theo tiếng gọi.

Két...két...két

Cửa phòng hé mở, một bàn tay trắng bột với năm ngón tay dài xương xẩu vươn tới. Tôi đã từng gặp bàn tay này rồi, hiện tại không nhớ ra gặp ở đâu, nhưng trong tiềm thức tôi thì nó không hề nguy hiểm và tôi bỗng có một ham muốn mãnh liệt, phải nắm lấy nó!

Tiếng gọi mỗi lúc một dồn dập, nó lấn át hết mọi suy nghĩ của tôi, không chỉ còn là một người đang gọi, cùng lúc có rất nhiều giọng nói vang lên, giống như có hàng trăm người đang chen chúc trong đầu tôi, gào thét:

- Minh, nắm lấy, Minh, nắm lấy, nhanh lên...

Thịch.

Tôi nắm được rồi.

Vội vàng mở lòng bàn tay ra, bên trong là một mảnh vải màu vàng, với những nét vẽ màu đỏ nguệch ngoạc. Là lá bùa của bà tào. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tôi kinh hãi nhìn lá bùa thấm ướt mồ hôi trong lòng bàn tay mình, tim vẫn còn đập liên hồi, cả tiếng gọi vừa rồi vẫn văng vẳng bên tai:

- Minh.

- Minh, mà có sao không vậy?

- Minh, Minh ...

Kèm theo đó là những cái lắc vai rất mạnh, mọi thứ đều sáng rõ, đèn bật lên từ bao giờ, trước mặt tôi là cửa phòng, vẫn đóng chặt, không ai mở

ra, cũng không có bàn tay nào thò vào. Vậy là sao? Tôi ngây người nhìn sang bên cạnh, thằng Duy thấy tôi nhìn thì né đi, thay vào đó là thằng Cường, khuôn mặt thằng này còn kinh ngạc hơn cả tôi. Trong tai tôi loáng thoáng nghe được cậu ta nói rất nhiều, nhưng đọng lại là vài từ rời rạc:

- ...Bọn tao hỏi mày không thừa gì cả?... Đòi đi đâu bây giờ nữa, ... Tự nhiên đập cửa rồi gào ... nắm lấy nắm lấy cái gì....

- Bọn mày đang ngủ mà - Tôi thất thần nói.

- Tao ra mở cửa cho mày, hỏi mày đi đâu mà giờ mới về, mày không trả lời, cứ lằm lằm lì lì đi vào nhà vệ sinh, còn không thèm bật đèn lên nữa
- Thằng Mạnh đáp.

- Vậy là mày nhìn trộm tao trong nhà tắm?

- Làm gì? Mày vừa vào được tí thì tự nhiên lao ra đập cửa, còn kêu nắm lấy, bọn tao cố mãi mới cản được mày lại, thằng Cường phải nhét cái mảnh vải vàng vàng kia vào tay mày, xong mày mới không kêu nữa.

Tôi nhìn lại mảnh bùa, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh con mắt nhìn hé qua khe cửa vừa rồi, nó không hề chớp, giống như chỉ biết căng ra nhìn tôi trừng trừng.

- Có phải mày đã gọi tao không?

- Bọn tao gọi mày bao nhiêu câu, mà mày như kiểu không nghe thấy gì, chỉ đập cửa thôi.

- Ở đây không có đứa con gái nào sao?

- Mày điên à, đây là khu tập thể nam, sao có con gái được.

Tôi nhìn mặt thằng Mạnh, như không hiểu những gì nó vừa nói. Chuyện tồi tệ nhất cuối cùng cũng đã xảy ra. Con ma đó không có ý định

dừng lại, nó phục sẵn trong phòng này để chờ tôi về, rồi chọn đúng thời điểm tôi nói lỏng phòng bị để tấn công. Nếu như tôi tiếp tục đi theo nó, có thể tôi sẽ bị kéo ngã khỏi lan can tầng ba, hoặc là bị nó dẫn xuống bể chứa nước, chuyện ma dụ như vậy tôi nghe nhiều rồi. Không ngờ là hôm nay tôi lại trở thành nạn nhân của nó.

- Mai tao sẽ rời khỏi đây, tao không thể ở lại nơi quái quỷ này thêm một ngày nào nữa.

Tôi gằn giọng, chuyện này đã vượt quá sức chịu đựng của tôi. Bất kể là bằng cách nào đi nữa, tôi phải rời khỏi đây, căng thẳng trong mấy ngày qua khiến tôi muốn phát điên, hơn nữa tôi không phải người có lỗi trong chuyện này, vì sao tôi phải ở đây chờ chết.

- Tao cũng định khuyên mày rời khỏi đây, càng sớm càng tốt, có thể nơi này thực sự bị ma ám rồi.

Cường lên tiếng, trong giọng nói tôi nhận ra được một vẻ bình tĩnh kỳ lạ.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

8. Chuyển Xe Cuối Cùng (2)

Tôi không ngủ được nhiều, chỉ lơ mơ vài tiếng là tỉnh, cảm giác đầu nặng và toàn thân nhức mỏi vô cùng, nhưng chiều nay phải rời đi rồi, đồ đạc ít hay nhiều cũng nên dậy chuẩn bị trước. Ba thằng cùng phòng cũng giúp tôi thu gom đồ đạc, thằng Duy còn hỏi tôi có muốn mua ít đặc sản gì mang về làm quà cho mọi người ở nhà không, để nó chạy xuống thị trấn mua cho. Tôi gạt đi, giờ mấy chuyện ấy không quan trọng, trước mắt vẫn là đồng giấy tờ tùy thân, tôi phải làm đơn gửi ban quản lý, rút hồ sơ và xin lại chỗ giấy tờ liên quan. Có thể là trong một ngày sẽ không xong được hết những việc ấy, nhưng tôi vẫn sẽ rời đi chiều nay, còn gì chưa lấy kịp tôi sẽ nhờ mấy thằng cùng phòng gửi bưu điện cho.

Thu dọn xong thì Duy có việc phải mượn xe của thằng Mạnh đi, nghe cậu ta nói là phải xuống trạm y tế xã lấy giấy khám sức khỏe. Cũng đang không có việc gì nên thằng Mạnh đi cùng luôn, có vẻ như chuyện của tôi ảnh hưởng rất nhiều tới không khí trong phòng. Giờ thì chỉ còn lại tôi và thằng Cường. Cậu ta đang cặm cùi gập quần áo, tôi ngồi bàn giấy viết đơn xin nghỉ việc, viết tới lý do xin nghỉ, đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện, liền quay lại hỏi:

- Mà nói tao nghe xem, chuyện cô gái đó với bố mày là như thế nào?

Thấy tôi hỏi, thằng Cường dừng tay, vẻ mặt dăm chiêu giây lát, sau đó cậu ta lại tiếp tục gập quần áo, giống như lơ đi câu hỏi của tôi.

- Dẫu sao thì hôm nay tao cũng đi rồi, ở đây không có ai cả, chuyện này sẽ chỉ có tao với mày biết thôi.

- Không phải, là tao không biết nói với mày thế nào.

Giờ thì Cường đóng cửa tủ lại, cậu ta đi tới đầu giường tôi và ngồi xuống, hai mắt nhìn chăm chăm xuống đất. Có cái gì đó vẫn luẩn khiến thằng ấy trần trở, tôi có thể nhìn ra hai đường hằn dưới hốc mắt cậu ta, hình như từ sau khi trở lại làm chính mình, chưa ngày nào cậu ta ngừng suy nghĩ về việc này. Mất một phút để ổn định những lời sắp nói, Cường ngược mắt nhìn tôi:

- Chuyện tao định nói, bản thân tao cũng không tin, nhưng nó vẫn luôn hiện lên trong tâm trí tao, tao định để khi mày đi rồi, an toàn rời khỏi đây rồi thì sẽ quên đi, nhưng giờ mày hỏi, vậy tao sẽ nói. Mày phải tin tao, những điều này nó xuất hiện thường xuyên trong giấc mơ của tao, và không phải vì tao muốn lừa dối gì mày cả.

Thằng ấy nói với cái vẻ mặt khổ tâm như vậy, tôi phải trả lời thế nào đây. Cũng không còn nhiều thời gian nữa là tới giờ đi làm, tôi chấp nhận hiểu cho những gì thằng ấy sắp nói.

- Bố tao và cô gái đó, thực sự ông ấy chỉ là bác sĩ, ông ấy không có bất cứ quan hệ mờ ám nào với cô gái ấy. Cô ấy đã ... Ở... quan hệ mờ ám với một người đàn ông khác...

Nói tới đây, giọng thằng Cường ngập ngừng, giống như cậu ta không biết phải giải thích câu vừa rồi như thế nào.

- Mày có nhìn thấy mặt người đàn ông đó không?

- Ban đầu thì tao chỉ thấy người đó mờ mờ, giống như là chính cô gái cũng không nhớ mặt người đó. Nhưng càng về sau thì tao càng thấy rõ hơn. Hình ảnh đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tao, cô gái ấy nói chuyện với người đó, tao nghe không rõ, nhưng mặt người đó... tao cũng không chắc nữa.

- Mày nói cái gì vậy, nói thẳng ra xem nào.

- Tao nhận ra khuôn mặt của người đó.

- Mà nhận ra? Là người quen của mày hay thế nào?

- Nghe này, tao nghĩ đây chỉ là một giấc mơ và tao muốn mày bình tĩnh khi tao nói, thực ra người tao nhìn thấy lúc đấy, là mày.

Là ai? Tôi ngây người, cậu ta vừa nói cái quái gì vậy? Không phải tôi không nghe ra, mà là tôi không thể hiểu nổi, cái gì mà nhìn thấy tôi, tôi làm gì, nói chuyện với một cô gái chết cách đây 16 năm, lại còn khiến cô ấy có thai?

- Mày nói gì tao nghe không hiểu.

- Tao cũng không hiểu, thực sự là tao cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy mặt mày ở đó. Tao không hiểu mày làm vậy bằng cách nào, ý tao là, mày ... khiến cô ấy có thai, trong chuyện này tao mới là người sốc nhất.

Vẫn thế, chuyện gì vừa xảy ra, sao mỗi ngày tôi lại phải đối mặt với một chuyện kinh dị như vậy. Tôi vừa trải qua một đêm không ngủ kinh hoàng, giờ thì chỉ còn chưa đầy 12 tiếng đồng hồ nữa thôi, tôi sẽ được về nhà, chuyện gì nữa đây, tại sao chứ? Không thể nào, mẹ kiếp, thằng này nghĩ gì mà nói ra những lời đó được.

- Địch, mày càng nói tao càng đ*o hiểu gì hết, cái gì mà là tao, mày nghĩ cái mày vừa nói mà tao tin được chắc?

- Vì thế nên tao mới không muốn nói cho mày biết, tao không dám chắc những gì tao thấy trong mơ là thật, không phải, chắc chắn nó không phải là thật, nhưng tao không giải thích được vì sao nó lại như thế. Để nói cho mày hiểu những gì tao đang nghĩ, thực sự khó lắm, nếu mày trải qua những chuyện như tao thì mày cũng sẽ khó xử như tao thôi.

Đừng nói chuyện với tao bằng vẻ mặt vô tội ấy, tao đang thực sự không hiểu gì đây. Thăng Cường nhíu chặt hai đầu mày lại, tôi chưa từng thấy ai nói dối không chớp mắt và nhìn thẳng vào mặt người đối diện như vậy. Đây là nói dối, tôi không phải là người đó, chắc chắn không phải, đúng không? Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên câu hỏi, từ khi nào tôi lại trở lên nghi ngờ bản thân như vậy? Thăng Cường muốn bịa chuyện, vậy có thể thiết kế cho câu chuyện thuyết phục hơn, tốt nhất là không lên có mặt tôi ở đó, vậy tại sao cứ phải là tôi, tôi thì liên quan gì tới chuyện này? Mẹ kiếp, sao tôi Hoang mang quá.

- Tao biết mày sẽ không tin, những chuyện diễn ra gần đây thực sự không có gì đáng tin hết, tao cũng không muốn mày tin. Nhưng đấy là cái mà tao thấy được, trong mơ mọi thứ đều rất sống động, giống như một thước phim chiếu đi chiếu lại trong đầu tao. Tao cũng không hiểu rõ những gì mình nhìn thấy, rốt cục thì tao cũng không phải cô gái đó.

- Chuyện này điên rồi, thực sự điên hết rồi. Này, có phải là mày nhìn nhầm tao với ai không - Tôi vẫn cố gắng phủ định những lời trước đó của thăng Cường.

-Tao không chỉ thấy một lần, tao thấy rất nhiều lần, tao thấy mày xuất hiện, thậm chí trước ngày tỉnh lại, tao chỉ thấy mỗi chuyện gặp mày, ngoài ra tao không nhớ gì hết, cô gái đó phải có tình cảm sâu đậm lắm thì mới khắc cốt ghi tâm mày như vậy.

- Mày còn nói thể được, tao với âm hồn ấy chưa từng gặp nhau, vậy tình cảm sâu đậm ở đâu ra, mà cái thời kỳ cô ấy còn sống, là cách đây 16 năm, khi đó tao mới được 8 tuổi, mày nghĩ tao có thể làm vậy sao?

Tôi biết thăng Cường, cậu ta không giỏi bịa chuyện, lừa đảo người khác là một việc rất khó, nếu như không được luyện tập thường xuyên thì biểu cảm sẽ thành giả tạo. Cường từng đi nghĩa vụ, cậu ta rất thẳng thắn, bản chất của thăng ấy là bộc trực, không thích thì nói không thích, sai thì

nhận, chưa bao giờ tôi thấy thằng ấy cố ý lừa dối ai. Kể cả chuyện này, nếu như đã muốn lừa tôi, vậy thì cậu ta có thể kể ra bất cứ cái tên xa lạ nào, không nhất thiết phải là tôi, vì như vậy tôi sẽ chẳng có lý do gì để nghi ngờ cả.

Hai người cùng im lặng. Tôi không hiểu, vì sao năm lần bảy lượt âm hồn ấy nhận nhầm tôi, phải có nguyên nhân gì đó, chắc chắn hồn ma ấy đã thao tác nhầm ở bước nào đấy, dẫn tới việc dữ liệu bị sai lệch, và tôi bỗng dưng trở thành nạn nhân. Cái gì mà nợ mạng, cái gì mà khiến người chết oan, tôi không có làm, tôi chỉ là một thằng kỹ thuật viên quen, sống 24 năm trên đời chưa có mảnh tình vắt vai, việc xấu xa nhất tôi từng làm, chính là lừa người nhà cho tiền đi chơi điện tử, ngoài ra chưa từng khiến ai hận mình tới khắc cốt ghi tâm. Nói chung là chuyện này vô lý, tôi không cam tâm, bằng mọi giá tôi sẽ đi khỏi đây, ma quỷ sẽ không dờn khỏi địa bàn, tôi đi rồi thì mọi chuyện với âm hồn đó coi như chấm dứt.

- Mày đừng nghĩ nữa, chuyện này ngay từ đầu đã sai rồi, quên đi, chỉ cần mày rời khỏi đây, tao nghĩ sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa, thôi, viết đơn xong thì tới công ty đi.

Thằng Cường vỗ vai tôi, đành phải như vậy thôi, tôi hết cách rồi, dù chuyện này có được giải quyết thì tôi cũng không muốn tiếp tục ở đây làm việc. Thời gian qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, muốn quên cũng khó, chỉ bằng trở về nhà, tìm một công việc khác, tôi thì làm gì cũng được, miễn là yên ổn và lâu dài. Nghĩ rồi tôi gật gật đầu, viết nốt lá đơn thôi việc, sau đó tôi rời khỏi phòng để tới công ty.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

8. Chuyển Xe Cuối Cùng (3)

Đúng như tôi nghĩ, ban quản lý nhất định làm khó tôi, họ nói vì tôi ký hợp đồng 3 năm nên việc tôi xin thôi việc là hủy hợp đồng, như vậy tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, thậm chí còn phải bồi thường cho công ty. Tôi viện minh đủ kiểu, từ gia đình neo người, kinh tế khó khăn, tới bệnh tật đau ốm không thể tiếp tục làm việc, tôi biết mình hủy hợp đồng là sai, tôi đồng ý chịu trách nhiệm với việc này, nhưng xin công ty đừng bắt tôi bồi thường. Suốt buổi sáng tôi chỉ có một việc Duy nhất là ngồi giải trình nghỉ việc và xin công ty giải quyết cho nhanh chóng, nếu như không vì bằng đại học của tôi họ đang giữ thì có lẽ tôi đã nghỉ luôn rồi.

Nói rất lâu, ban quản lý rốt cục cũng không đồng ý ký vào đơn thôi việc của tôi. Họ nói rằng tôi tự ý nghỉ việc khiến cho công ty thiếu nhân lực, nếu như tôi tiếp tục muốn nghỉ, vậy chiều quay lại, ban quản lý sẽ giải quyết cho tôi theo quy định của công ty. Thực sự bây giờ có lắm chuyện rất ngược đời, người ngoài thì xin không thể vào làm được, còn người trong thì xin không thể nghỉ việc được, một lúc có hàng đồng vấn đề cùng nảy sinh, ép tôi muốn điên đầu. Tôi còn muốn nói tiếp nhưng nghĩ là cứ ngồi đây đợi co thêm bao lâu cũng sẽ không được chấp nhận, trừ khi tôi đồng ý bồi thường hợp đồng, mà tôi chắc chắn sẽ không bồi thường, vậy hai bên không thỏa mãn được yêu cầu, chiều nay tôi sẽ quay lại để nghe quyết định.

Ra khỏi phòng quản lý, đầu tôi gần như trống rỗng, không có bằng thì tôi làm gì được, đi về mở cửa hàng, cái đấy cần có vốn đầu tư, tôi đang trắng tay, tới bán một cọng lông còn khó. Nghĩ mãi mà tôi vẫn không biết giờ mình phải làm gì, trời dần chuyển về trưa, không muốn về phòng nên tôi lang thang ra ngoài cổng công ty.

Tôi tạt vào một quán nước cạnh cổng, cũng là quán của bà cụ hôm nọ cho tôi mấy đồng tiền xu. Thấy tôi vào thì bà ấy vui vẻ rót nước, hỏi tôi uống gì, ăn gì, sao đang giờ làm lại ra đây, muốn đi đâu, vv... Tôi trả lời qua loa cho có, tâm trạng tôi đang rất xấu nên cũng không muốn nói gì nhiều. Bà già nhìn tôi một lát, bỗng bà ấy nói:

- Mày thua bạc hả?

Tôi bị câu hỏi bất ngờ đó của bà già làm cho búng tỉnh, ấp úng đáp:

- Không, cháu không thua, nhưng mà vận cháu đúng là đen thật.

- Tau cho mày mấy xu chơi xóc đĩa, mày không ăn được tiền của chúng nó à?

- Xin lỗi bà nhưng cháu làm mất chỗ tiền xu ấy rồi, cũng chưa dùng được việc gì nữa.

- Không sao, để tau cho mày hai xu khác, lần này giữ cẩn thận...

Vừa nói bà già vừa lăn vạt áo, lại lấy ra cái túi kim băng bên trong leng keng tiếng tiền xu va vào nhau. Tôi lập tức xua tay, nói:

- Cháu không chơi nữa, giờ cháu đang không gặp may, mấy ngày gần đây có lắm chuyện xấu xảy đến với cháu, tới mạng cháu cũng không biết có giữ được không nữa.

- Sao lại không giữ được? Mày thua nhiều tiền lắm sao?

- Không phải chuyện tiền bạc, người ta bảo cháu bị người âm theo, chuyện này nói ra cũng vô lý lắm, ban đầu cháu không tin, nhưng giờ thì,... cháu cũng không biết nữa.

Bà già đột nhiên nhìn tôi trừng trừng, khuôn mặt già nua có vẻ kinh ngạc, miệng bà ấy dừng nhai nhai và hai tay thì nắm chặt. Chờ một lát sau

thì bà ấy mới nói:

- Mày bị người âm theo thật rồi, tướng mày dễ chết yếu lắm, thế có định làm gì chưa?

Sao bà già này độc mồm quá, tướng như nào mà gọi là dễ chết yếu, tôi cau mày, nhưng cũng không nặng lời gì, chỉ đáp:

- Cháu hết cách rồi, người ta cũng bảo không giúp được cháu nữa.

Bà già đột nhiên đứng phắt dậy, đập đập vào vai tôi và nói:

- Tau mách cho, tau biết một ông thầy bùa người Hoa, pháp thuật thầy ấy rất cao cường, để tau chỉ mày tới chỗ thầy, chắc chắn thầy sẽ giúp được mày.

Lại gì nữa đây, trong lòng tôi thở dài, chuyện này sắp không còn liên quan đến tôi nữa rồi, đi gặp ông ta làm gì, mà còn ai cao siêu được hơn bà tào chứ. Tôi cười cười nhìn bà già, nghĩ một lát rồi nói:

- Cảm ơn bà, cháu cũng không định ở đây thêm nữa, chiều nay cháu về xuôi rồi, thôi không cần tìm ông thầy ấy làm gì đâu.

Bà già không nói gì thêm nữa. Tôi cũng chẳng rõ bà ấy có muốn nói gì hay không, nhưng cho tới lúc tôi đứng dậy trả tiền, bà ấy chỉ lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt không mang nhiều thiện cảm. Giống như tôi vừa làm hỏng cuộc làm ăn của bà ấy, ông thầy người Hoa đó không biết đã trả bao nhiêu cho bà già để bà ấy giới thiệu khách hàng cho ông ta. Giờ tôi không muốn dây dưa gì thêm ở cái đất này nữa, bớt được chuyện nào thì hay chuyện đấy, rời khỏi đây tôi sẽ làm lại cuộc đời.

Chiều hôm đó, tôi quay lại phòng quản lý lúc hơn 3h. Không khí trong phòng không còn căng thẳng như buổi sáng, sau một lúc trình bày cặn kẽ, tôi bình tĩnh nghe quyết định của công ty. Họ cho tôi hai sự lựa chọn, hoặc

là tiếp tục làm thêm 3 tháng để công ty tuyển người thay vị trí, hoặc là bồi thường cho công ty. Đã bảo là tôi không bồi thường, nghĩ nói nhưng lại thôi, cuối cùng tôi đành chấp nhận làm thêm 3 tháng để đợi người mới vào thay chân mình. Coi như công ty cũng tạo điều kiện hết mức cho tôi rồi, hủy hợp đồng như vậy tôi phải là người chịu trách nhiệm nhiều nhất.

Nhưng mà chiều nay tôi vẫn rời đi. Tôi xin nghỉ phép không lương ngay sau đó, thời hạn là một tuần, tôi cần ổn định lại tâm lý sau những chuyện vừa xảy ra. Một ngày ở ngoài đường đèo sẽ có năm chuyến xe, hai chuyến buổi sáng, hai chuyến buổi chiều và một chuyến trước 9h. Chuyến đầu giờ chiều đã xuất phát rồi, tôi sẽ đi chuyến 6h. Từ giờ tới lúc đó tôi còn hai tiếng để nghỉ ngơi, đường đi từ đây về thành phố sẽ rất dài, thể lực có tốt thì cũng vẫn mệt mỏi.

5h30, ba thằng cùng phòng đi làm về, chúng tôi ra bến xe đợi. Quảng thời gian sống với bọn họ, tôi cảm thấy không phải quá dài nhưng từng đó đủ để mọi người trở lên thân thiết, chuyện này xảy ra là điều ngoài ý muốn, vậy nên dù là trước đó có căng thẳng thế nào, chúng tôi sẽ cố gắng quên đi và bắt đầu cuộc sống mới của riêng mình. Hơn nữa, rời khỏi đây cũng là một chuyện tốt, ít nhất là với một thằng người thành phố như tôi, ngày đầu ở đây tôi đã nghĩ mình không thể trụ lại được, nhưng chín tháng qua quá thực tôi đã sống rất tốt. Tôi thấy mình đã trưởng thành hơn rồi.

Cuối cùng thì xe cũng tới, hơn 6h chiều, trời đang dần tối, tôi bước lên xe, tâm trạng đã khoan khoái hơn, mọi chuyện đến giờ đều suôn sẻ. Tạm biệt vùng đất này, kỷ niệm của tôi với nơi đây không nhiều, nhưng rất sâu sắc, phần nhiều vẫn là kinh sợ và ám ảnh. Tôi sẽ nhanh chóng quên hết đi thôi, chốn phồn hoa đô thị nơi tôi sắp trở lại sẽ cuốn đi hết những lo lắng trong đầu tôi, và niềm tin vào cuộc sống sẽ trở lại, chắc chắn là thế.

Tôi vươn vai một cái thật dài, ngả người lên ghế, xe rất vắng, tôi cố tình chọn hàng ghế cuối, để được hưởng chút tự do suốt quãng đường sắp tới. Giờ cũng không có nhiều khách về xuôi như tôi, cả xe chỉ có bốn

người, tôi, bác tài, phụ xe và một cô gái ngồi dãy ghế đối diện cách tôi ba hàng ghế. Không gian rất yên lặng, gần như tôi chỉ cảm thấy mình hơi lắc lư, còn ngay cả tiếng xe chạy trên đường tôi cũng không nghe thấy.

Bên ngoài trời đã tối, lúc tôi lên xe ánh nắng còn chưa tắt, vậy mà giờ nhìn hai bên đường chỉ thấy một khoảng tối om. Xe lao đi vun vút, mắt thấy bờ bãi bạt ngàn, dôi ra xa tít tắp cũng không thấy đường chân trời, khung cảnh âm trầm và tẻ ngắt vô cùng. Hai mắt tôi díp lại, mấy ngày không ngủ khiến tôi dần chìm vào lơ mơ.

Hình như có người vừa lên xe, rất nhiều người. Tôi nghe thấy tiếng nói chuyện, rất ồn ào. Hai mắt choàng mở, tôi nhìn quanh, bên cạnh, trước mặt, dãy đối diện, chỗ nào cũng thấy người ngồi. Tôi không rõ là mình đã ngủ bao lâu, nhưng giờ thì cả xe đã kín chỗ. Tôi ngồi gọn vào góc một góc, nghiêng đồng hồ ra xem, vẫn là 6h15, ơ, thế quái nào? Nhìn một lúc tôi mới nhận ra, đồng hồ tôi chết máy rồi. Không thể nào, mới tuần trước tôi vừa thay pin cho nó, ban này vẫn chạy tốt, tôi lắc lắc tay mất lần mà nó không chạy. Vô tình, tôi va tay vào một người ngồi cạnh, là một người đàn ông miền núi, đang quay mặt nói chuyện với người phụ nữ bên kia, tôi có xin lỗi ông ta nhưng ông ấy không để ý tới.

Giờ thì xe ồn ào thật rồi. Chắc ở đây chỉ có tôi là không có ai để nói chuyện, xung quanh không ai là không xì xào, tiếng gì thì tôi không biết, nghe qua thì chẳng phân biệt được họ đang nói gì, chỉ thấy ù ù như tiếng tổ ong bên tai. Không phải là tôi khó chịu, chỉ là tôi không ngờ người ta lại đi xe khách nhiều như vậy, cả xe thấy toàn người dân tộc, cô gái lên trước tôi kia cũng là người dân tộc, váy thổ cẩm dài qua đầu gối, áo chên tới thắt lưng, bắp chân bó vải và bàn chân để trần. Cô ấy còn chưa xuống xe, vẫn ngồi cách tôi ba hàng ghế, từ đây tôi chỉ thấy được mái tóc xõa dài và một góc mặt của cô ấy, trông có vẻ xin xắn. Tôi thầm nghĩ không biết trông cô ấy thế nào, lúc lên xe tôi không để ý, thậm chí tôi còn chẳng biết là có cô ấy trên xe.

Cô gái đó chắc đẹp, ít nhất là có đường nét của con gái dân tộc, mặt mộc, mắt mũi sinh động, cười còn ngây thơ. Tự nhiên tôi lại muốn nhìn mặt cô ấy, cô ấy chỉ ngồi lặng yên, không nói chuyện với ai, chắc cũng đi một mình giống tôi. Làm thế nào để cô ấy quay lại bây giờ, tôi bỗng thấy nực cười, sao khi không lại nghĩ ra điều đó, mà cô ấy quay lại để làm gì chứ.

Nhưng, cô ấy đang quay lại. Góc mặt mỗi lúc một nghiêng, tôi thấy làn da trắng mịn hơi xanh của cô ấy, cằm gọn và cằm cổ nhỏ nhắn, trong lòng hồi hộp, mắt tôi liếc qua liếc lại, như đang nhìn trộm cô ấy vậy. Tốc độ quay của cô ấy rất chậm, giống như là đang diễn slow motion, chậm tới mức tôi có thể quan sát kỹ được từng đường nét trên mặt cô ấy. Mắt mở to đen láy, có phần hơi to quá và cũng đen quá, mũi miệng lại hơi nhỏ so với khuôn mặt, nhìn qua sẽ có thấy không vừa vặn lắm. Khi đã quay được $\frac{3}{4}$ mặt, tôi nghĩ cô ấy sẽ dừng lại, vì bình thường tôi quay như vậy là mỏi cổ lắm rồi. Nhưng không, cô ấy vẫn tiếp tục quay đầu lại. Để làm gì vậy?

Nhìn tôi.

Vừa tự hỏi tôi lập tức có câu trả lời. Cặp mắt quay theo đầu, không nhìn sang trái, cũng không nhìn sang phải, mà là chĩa thẳng vào tôi, cảm giác như cô ấy cũng để ý tôi từ lúc lên xe rồi. Vì sao chứ? Tôi cố nhìn đi nơi khác, lẹ tránh ánh mắt thiếu tự nhiên của cô gái kia. Nhưng cảm giác bị ai đó nhìn như vậy rất khó chịu, giống như có ai đó chĩa vật nhọn về phía mình vậy. Cô gái vẫn quay đầu, tới khi đầu cô ta đã quay ngược hẳn ra sau thì dừng lại.

Người thường có thể làm được vậy không? Tôi nhìn chăm chăm ra cửa sổ, cố gắng phân tâm khỏi ánh nhìn của cô gái, nhưng chỉ nghĩ tới việc có người quay đầu 180 độ chỉ để nhìn mình, mồ hôi trán lập tức rơi lã chã. Cô ấy còn làm gì nữa? Tôi tự hỏi rồi giằng vật bản thân, chỉ liếc một cái thôi rồi tôi sẽ quay đi ngay, tôi muốn xem cô ta nhìn tôi được bao lâu. Vừa liếc mắt qua, tôi chợt lạnh người.

Đầu cô ta đã nghiêng đi một góc 45 độ so với cổ, tôi bắt giắc cho tay lên sờ cổ mình, làm được vậy chắc cô này phải là người trong đoàn xiếc, hoặc có biệt tài, như là uốn dẻo hoặc vặn khớp gì đó. Tôi liếc tiếp sang những người xung quanh, xem có ai để ý tới màn trình diễn tuyệt vời kia không, nhưng mọi người vẫn đang mải mê trò chuyện, và tạo ra những tiếng ù ù khó hiểu. Liếc lại chỗ cô gái, đột nhiên tôi thấy cô ấy như đang mỉm cười với tôi.

Đôi mắt từ từ uốn cong lên thành hình cánh cung, hai con ngươi vừa to vừa đen như choán đầy tròng mắt, khóe miệng kéo dài ra và nhếch dần tới hai bên mang tai, tổng thể khuôn mặt từ từ hiện ra một nụ cười cứng nhắc. Như nụ cười của người chết. Tôi không nhận ra là cô ấy đang vui hay đang buồn, khi mà vừa nghiêng đầu vừa cười như vậy, khuôn mặt kia bỗng trở lên quen mắt với tôi. Từ trong suy nghĩ tôi bắt đầu sợ hãi, toàn thân toát lạnh, mồ hôi nhỏ từ mặt xuống tay, lòng bàn tay nắm chặt. Đây là nụ cười ma quái đêm hôm qua tôi bắt gặp ở khe cửa nhà tắm.

Sau vài giây chết lặng, tôi dần bình tĩnh. Đây là trên xe, tôi còn đang trở về nhà, xung quanh tôi có rất nhiều người, họ có thể không nhìn thấy cô gái kia dở trò ma quỷ dọa tôi, nhưng ít nhất họ cũng sẽ khiến cho cô ấy không thể tiếp cận tôi. Đùng vậy, sao cô ta có thể làm gì được tôi khi ngồi cách xa như thế, cô ta chỉ có thể ngồi đó cười thôi, cười thì không chết được ai cả, tôi không việc gì phải sợ cô ta. Nghĩ vậy tôi chớp mắt, vẫn là khuôn mặt kinh người kia đang trừng trừng cười với tôi, mặc kệ cô ta, tôi quay mặt ra cửa sổ, cho cô ta tự cười một mình, cười tới mỗi miệng thì thôi.

Tôi mừng thầm, ra khỏi địa bàn thì cô ta chỉ là con ma bình thường, muốn hại được tôi thì phải học cách sống của ma thành phố đi. Bên ngoài tối đen, tôi không nhìn được gì ngoài ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính. Một khắc đó, nụ cười trong lòng tôi bỗng lạnh ngắt. Bóng người in trên cửa kính kia, ngoài tôi ra, còn có tất cả những người cùng đi xe, và họ,

dù đang ngồi ở vị trí nào, cũng đang ngoảnh mặt cười với tôi, vẻ mặt giống nhau như lột, cả chục người cùng một biểu cảm, chết chóc. Tôi kinh hãi quay mặt lại, không phải, không hề có ai nhìn tôi như vậy cả, bọn họ vẫn đang mãi mê nói chuyện.

Tiếng nhịp tim trong lồng ngực dội lên dồn dập. Cô gái kia vẫn đang cười, khuôn mặt cứng đờ như tượng sáp. Tôi vội vàng kéo tay ông bác ngồi bên cạnh, miệng lắp bắp:

- Bác, bác ơi, bác có thấy cô gái ngồi kia không,...?

Người đàn ông bị tôi làm cho gián đoạn liền quay đầu lại, tốc độ quay đủ chậm để tôi nhận ra, mình sắp không xong rồi. Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt người kia, tôi thậm chí còn không thở nổi, cũng là biểu cảm ma quái đó, với hai tròng mắt đen và cái miệng kéo dài tới mang tai, thêm vào đó còn có góc nghiêng 45 độ càng khiến cho nụ cười thêm phần kì dị. Tôi túm chặt ngực áo mình, cảm giác như không khí đang bị hút cạn, giờ thì cả người phụ nữ ngồi nói chuyện với ông bác này cùng nhìn sang tôi, với một khuôn mặt biến dạng như vậy. Quái gì vậy, họ bị lây nụ cười ấy từ cô gái kia sao, tôi lập tức đứng dậy, ôm ba lô lên và len qua đám người đang cổ cười với mình này.

Chạy tới cửa lên xuống, vừa đập cửa, tôi vừa gào lên với bác tài:

- Cho cháu xuống! Bác tài mở cửa xe! Cháu muốn xuống đây!

Nhìn lại gương chiếu hậu trong xe, tôi chợt thấy có gì đó không đúng, trên ghế lái không có ai, nhưng trên gương, có một người đang nằm vô lăng, với nụ cười chết, mặt ngoái nhìn tôi. Cái xe này bị ma ám rồi, không có ai là người trong này sao, tôi đang đi đâu thế này, mẹ kiếp, tôi muốn về nhà, tôi phải xuống xe....!

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

8. Chuyển Xe Cuối Cùng (4)

- Này cậu, tới bến rồi, dậy đi!

- Dậy đi, nhanh lên!

Cái gì? Tôi muốn xuống xe, tôi phải xuống khỏi cái xe chết tiệt này, cho tôi xuống! Hai mắt tôi lập tức bị ánh sáng chiếu rọi, có tiếng lý trí vừa vỡ vụn trong đầu tôi, tôi bật người dậy, thở hổn hển. Hình như là tôi vừa trải qua một cơn ác mộng, vẫn là cái xe này, vẫn những hàng ghế này, nhưng người ngồi đây đâu, tôi nghiêng đầu nhìn sang phía đối diện, chỗ ngồi cách tôi ba hàng, không có ai. Cô gái kia đâu rồi, mọi người đi đâu rồi?

- Cậu xuống nhanh lên, hết bến rồi!

Xuống xe, được xuống xe rồi, tôi nhanh chóng khoác ba lô lên và ra khỏi xe. Vừa bước xuống đường, tôi bỗng giật mình. Đây là đâu, xung quanh vắng tanh, bên ngoài chỉ có một cột đèn đường chiếu rọi chiếc bảng lịch trình xe khách. Chẳng phải lúc chiều tôi lên xe từ đây sao, tôi đã đứng đây đợi xe, rồi lên xe, vậy sao giờ tôi lại xuống đây. Không đúng, tôi phải hỏi lại lái xe.

- Bác tài cho cháu hỏi, sao cháu lại xuống đây, cháu đi về thành phố mà bác?

Tài xế khởi động xe, quay ra nhìn tôi, mặt khó hiểu, nói:

- Vẫn chưa tỉnh ngủ à, cậu đi đâu sao tôi biết được, đây là chuyển xe cuối cùng rồi.

Chuyến xe cuối cùng? Chuyến xe cuối cùng nào? Tôi đi chuyến 6h, không phải tôi sắp về tới nhà rồi sao, bằng cách nào mà xe quay đầu lại đây rồi thả tôi ở bến này được? Bao nhiêu câu hỏi liên tục hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi hoang mang cực độ, tôi không biết mình nên làm gì bây giờ nữa. Bất giác tôi nghiêng đồng hồ lên nhìn, nhưng không có cái đồng hồ nào trên tay tôi cả, tôi nhớ ra là khi rời đi mình không đeo nó.

Cùng lúc xe chuyển bánh, tôi ngây người nhìn theo ánh sáng từ những ô cửa sổ xuyên qua lớp kính hắt xuống đường. Thích. Có một người vẫn còn đang ở trên xe, lại ngồi đúng vị trí của tôi vừa rời. Là một cô gái, tóc xõa dài, đầu nghiêng nghiêng, mặt hướng ra cửa sổ. Thích. Tôi bất giác kinh hãi, cô gái đang hướng ánh nhìn về phía tôi, đột nhiên mắt cô ta cong cong, miệng nhếch lên, khuôn mặt biến dạng, giống như đang cười. Nụ cười lạnh lẽo ám ảnh tôi, khiến tôi nín lặng nhìn theo bóng xe đi men theo con đường, xa mãi rồi biến mất trong đêm.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Đi đâu tôi cũng gặp ma là sao, tôi muốn rời khỏi đây, tôi không chịu được nữa rồi, nhưng vì sao tôi không thể thoát được chuyện này? Tôi bị điên rồi!

- Cường, mày đến đón tao, không chắc tao tự sát luôn ở đây mất...

- Chuyện gì á, tao đ*o biết, mà làm sao tao biết được, mẹ kiếp, tao sắp điên đến nơi rồi,...

- Ở chỗ bến xe,... Cái xe chết tiệt ấy, ôi đm,.. Tao cũng không hiểu nữa, nhanh lên, đừng nói gì cả, tới đón tao,...

Tôi điên cuồng gào lên trong điện thoại, thằng Cường bên kia nghe không hiểu tôi nói gì, đến tôi còn không hiểu thì sao cậu ta hiểu được. Chuyện này hoàn toàn không đơn giản như tôi nghĩ, chắc chắn cả vùng này đều thông đồng với con ma kia hại chết tôi, mẹ kiếp, tôi sẽ không chịu để

chúng nó giết mình dễ dàng như vậy đâu, tôi phải làm rõ ràng chuyện này, có chết cũng phải kéo được kẻ hại mình chết cùng.

Người tới đón tôi là Duy. Khi thấy tôi cậu ta vô cùng kinh ngạc, tôi không đủ bình tĩnh để giải thích cho cậu ta hiểu đã xảy ra chuyện gì, vì vậy suốt quãng đường trở về cả hai chỉ im lặng. Tới phòng, nhìn mặt hai thằng còn lại thằng nào cũng đầy dấu hỏi, tôi ngồi xuống giường, quăng ba lô dưới chân, hai tay ôm mặt, cảm giác như tôi sắp khóc tới nơi rồi.

- Mà bình tĩnh đi, chuyện gì vậy? Mà mày nói cái gì trong điện thoại tao nghe chả hiểu?

Tôi nghe tiếng thằng Cường vừa hỏi, không được khóc, làm thằng đàn ông có chuyện gì cũng phải kiềm chế bản thân, không được yếu mềm. Lấy hết bình tĩnh, tôi ngẩng mặt, thở dài một hơi và bắt đầu kể lại cho cả bọn nghe chuyện tôi gặp trên xe. Từ cái lúc đi lên tôi đã thấy có gì đấy bất thường, cho tới lúc ngủ quên, cảm giác giấc mơ đó thật tới nỗi tôi không một chút nghi ngờ, và khi tôi bị gọi dậy, trong đầu vẫn ám ảnh nụ cười ma quái đó, không phải ám ảnh mà là nó hiện lên thường trực trong đầu tôi, ngay cả khi tôi đã xuống xe, tôi vẫn nhìn thấy nó.

Giờ để ý, tôi mới thấy mình cảm đảm tới mức nào, dù rất sợ hãi, nhưng tôi vẫn đối mặt với đôi mắt đó, tôi nhớ rõ từng đường nét của khuôn mặt đó, nếu tôi có chút tài năng hội họa, có thể tôi đã vẽ lại hình dạng con ma ấy cho cả bọn cùng xem.

- Chắc chắn là tao không thể nhầm xe được, mà xe ấy chỉ đi một chiều, không có chuyện nó quay đầu giữa đường, càng không có chuyện trong 3 tiếng mà nó đã tới thành phố trả khách và đi về đây được.

- Tao thấy rồi, ai chẳng biết xe đấy đi thế nào, vấn đề là rõ ràng mày đi rồi, nhưng sao giờ lại ở đây? - Thằng Mạnh nghi ngờ, tôi không rõ là thằng ấy có hiểu những gì tôi vừa nói hay không.

- Mà y không nghe Minh nó kể là nó ngủ quên rồi tới khi dậy thì đã thấy ở đây rồi à? - Thăng Duy cùng lúc đưa cốc nước cho tôi uống.

- Nhưng mà tao thấy vô lý lắm, suốt 3 tiếng vừa rồi mà y đi đâu? Chẳng lẽ xe lại chạy vòng tròn quanh núi này à?

Không phải chạy vòng tròn, tôi cảm giác như mình chưa đi đâu cả, tôi chỉ bước lên xe, trời lúc đó đã tối, tới khi xuống xe, không gian cũng vẫn y như vậy, giống như là chiếc xe này là một không gian khác và vừa rồi tôi đã bị nhốt ở đó. Thế này thì làm sao tôi có thể trở về được đây, hay mai tôi đi chuyển buổi sáng nữa, đi buổi tối không an toàn, tôi không tin là ma quỷ có thể lộ hành cả vào ban ngày.

- Mà y thực sự nghĩ đó là mơ à? - Thăng Duy vỗ vai tôi hỏi.

Tôi không trả lời, có ai mơ mà cảm nhận chân thật vậy không, lúc tôi va vào người bên đàn ông bên cạnh, tôi chắc chắn đó là thật, có hơi ấm, cả những người xung quanh, hoạt động của bọn họ đều rất sống động. Tôi từng đọc một bài báo, chỉ có thể mơ thấy những người, sự vật hoặc hiện tượng đã xảy ra, trí não không thể tự sáng tạo ra những nhân vật và hoàn cảnh mới. Không thể sáng tạo ra, vậy cảnh tượng này có phải tôi đã từng thấy chúng, là ở đâu?

Trong đầu tôi hiện lên khung cảnh trong xe lúc đó, tiếng ong ong kỳ lạ, không, là tiếng người nói chuyện, người đàn ông dân tộc, chiếc đồng hồ hết pin... Tôi nhớ ra rồi, tôi đeo đồng hồ trong lần đầu tiên đi lên đây làm việc, lúc đó đồng hồ tôi bị chết máy, những chuyện diễn ra tiếp theo như thế nào? Tôi ngồi ở cuối xe, sau một giấc ngủ dài, tới khi mở mắt tôi đã đến vùng đồi núi này, vì đang đi vào thị trấn nên trong xe có rất nhiều người dân tộc, tôi va phải một người đàn ông, và có nói xin lỗi.

"Sao lại chết đồng hồ rồi, vừa thay pin tuần trước mà." Ngay cả câu nói đó, khi thấy đồng hồ đứng kim, tôi đã vừa lắc nó vừa nói, thực sự tất cả

đều đã xảy ra, mọi chi tiết đều trung khớp. Chỉ có điều, tôi không nhớ là mình có gặp cô gái kia trên chuyến xe đó. Chắc chắn không gặp, vì suốt chặn đường sau đó tôi cúi đầu vào chơi điện tử, không hề có chuyện kỳ lạ nào xảy ra.

Tôi vội vàng lục tung ba lô lên, phải tìm cái đồng hồ kia, tôi đã không đem nó đi sửa, hôm nay tôi cũng không đeo đồng hồ, phải xem nó dừng ở lúc mấy giờ. Thấy rồi. 6h15. Tôi kinh hoàng, mọi chuyện trong mơ là sự lặp lại của hiện thực tôi đã trải qua, vậy tại sao khi tỉnh dậy tôi vẫn ở đây, có đúng là tôi đã mơ không? Bất giác tôi nhìn vào lòng bàn tay mình, có phải mình vẫn đang mơ không? Giờ tôi đang ở trên xe, đúng vậy, làm gì có chuyện tôi quay trở lại đây, tôi đang đi về nhà, tôi đang mơ, phải rồi, đến lúc dậy thôi.

- Mày nghĩ ra cái gì rồi à, mà đồng hồ bị làm sao vậy?

Tao biết rồi, chúng mày cũng chỉ là nhân vật trong giấc mơ của tao thôi, giờ tao sẽ mở mắt và chúng mày biến mất hết. Thăng Duy lay lay tôi, cậu ta lấy cái đồng hồ tôi đang cầm và lắc lắc, hình như nó vẫn không chạy nên cậu ta cho lên tai nghe.

- Tao vẫn đang mơ.

- Mày lầm bầm cái gì vậy?

Tôi nhìn mặt từng người một trong bọn họ, biểu cảm của họ dần trở lên nghi ngờ, thằng Mạnh lay vai tôi, nói:

- Này, có phải mày bị gì rồi không?

- Tao nghĩ đây cũng chỉ là mơ thôi, giờ tao vẫn đang trên xe trở về nhà, tao không thể nào quay lại đây được.

Thằng Mạnh tròn mắt, có vẻ cậu ta không hiểu những gì tôi vừa nói. Tôi phải tỉnh dậy, tôi không muốn ngủ nữa, nếu người ta biết mình đang mơ, và đó là một cơn ác mộng, sẽ chẳng ai muốn mơ tiếp cả. Nhưng tỉnh dậy bằng cách nào? Va đập sẽ khiến cho cơ thể bừng tỉnh, trong phim người ta hay làm vậy để đánh thức người bị mộng du.

- Mày đâm tao một cái được không?

Tôi đột nhiên nhìn mấy thằng cùng phòng, không biết biểu cảm của tôi lúc này như thế nào, nhưng tôi thấy mặt ai cũng có phần dè chừng tôi. Không có thời gian để suy nghĩ nhiều đâu, giờ tôi cần phải xác thực điều này, tôi muốn biết mình đang mơ hay đang tỉnh.

- Cứ đâm mạnh như mày muốn, nhanh đi.

- Bình tĩnh đi, chuyện này khiến mày bị rối trí quá rồi, đừng suy nghĩ nữa... - thằng Cường túm lấy vai tôi, nói bằng giọng thông cảm.

Mẹ kiếp, đến cả trong mơ tôi cũng chẳng nhờ được bọn này chuyện gì, chỉ một cái đâm cũng khó vậy sao, tôi lập tức vung tay thằng Cường ra, phải tự mình tìm cách thôi, nhưng làm gì bây giờ?

Thụp.

Ngay lúc tôi đang suy nghĩ thì bụng bỗng nhói lên. Có ai đó vừa thụi vào bụng tôi, rất lâu rồi không bị ai ra tay đột ngột như vậy, toàn thân tôi chấn động, cơ bụng thắt lại và cảm giác lục phủ ngũ tạng xoắn vào với nhau. Đau thật. Tôi lập tức ôm bụng, bên tai loáng thoáng nghe thấy có tiếng người xô xát:

- Sao mày đâm thằng Minh?

- Tao nghĩ đầu óc thằng này có vấn đề rồi, chính nó đòi ăn đâm trước, xem giờ nó đã bình tĩnh chưa...

- Đau lắm à, mày nói gì đi xem nào...

- Minh này,...

Tại sao tôi vẫn chưa tỉnh lại, đau chết mất, tôi nhắm nghiền hai mắt và gục xuống sàn nhà. Mất vài giây sau bụng tôi mới bớt đau, vừa mở mắt, tôi thấy mình vẫn đang ở trong phòng, xung quanh là bóng người lơ lửng, không phải, đây không phải là mơ? Tất cả đều là thật, không có giấc mơ nào cả, mọi thứ đều là sắp đặt của ma quỷ, khiến tôi không thể thoát khỏi đây, không thể tự cứu được chính mình. Giờ thì tôi thấy đau đầu quá, mẹ kiếp, tôi sắp không chịu nổi rồi, sao những chuyện kỳ quái cứ bám diết lấy tôi, rốt cuộc thì tôi phải làm thế nào mới thoát khỏi được nơi này? Hai mắt tôi dần khép lại và đầu óc càng lúc càng trở lên mơ hồ, sau cùng thì tôi cũng lịm đi.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

9. Âm Hôn.

"Sao không xin việc ở gần đây thôi, đi xa như vậy biết có làm được hay không?"

"Con không muốn dựa dẫm vào bố mẹ nữa, làm ở đâu cũng như nhau thôi, có đi ra ngoài xã hội con mới có thể tự lập được."

"Nhưng không nhất thiết phải đi lên đó, đường xa bất tiện, có việc gì bố mẹ cũng không thể tới ngay với mày được, nghe lời bố mày, làm ở gần nhà thôi."

"Mẹ nói với bố hộ con, việc này là con chọn, con sẽ chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, dù thế nào thì ngày mai con vẫn sẽ đi Thái Nguyên."

"Mày học được cái tính ngang bướng này từ ai, sao trong nhà ai nói mày cũng không nghe, tới khi có chuyện gì thì biết làm thế nào, bố với mẹ cũng già rồi, còn phải lo cho mày tới bao giờ nữa."

"Mẹ đừng như thế, con cũng lớn rồi, cũng phải tự lập chứ, không thể ở nhà mãi với bố mẹ được, hơn nữa con biết tự lo cho mình, bố mẹ cứ yên tâm...."

"Mẹ à, giờ con chỉ muốn về nhà thôi,..."

"Con biết mình chọn sai rồi, đây không phải nơi con có thể đến được,..."

"Con muốn đi khỏi đây, con hết cách rồi, đầu con đau quá..."

"Mẹ nghe con nói không, con muốn về nhà..."

Tôi mở mắt.

Cuộc nói chuyện với mẹ trong đêm trước ngày đi lên Thái Nguyên làm việc chợt hiện về giữa cơn mơ của tôi. Hôm ấy bố đã mắng tôi rất nhiều, ông không muốn tôi đi làm xa, vì trong nhà chỉ có mình tôi là con trai, cũng là con cả. Từ nhỏ tôi đã được bố mẹ chăm sóc, bao bọc, tôi cũng muốn làm tất cả để bố mẹ hài lòng, dù cho tôi học không giỏi, nhưng tôi vẫn cố gắng hoàn thành bậc đại học, sau cùng tới khi đi làm, tôi lại tự lựa chọn công việc cho mình. Vì chuyện đó mà bố mẹ đã rất tức giận, dù hai người có nói hết nước hết cái với tôi, thì tôi vẫn rời khỏi nhà và đi lên đây lập nghiệp.

Đó là sai lầm. Giờ đột nhiên nhớ lại, tôi chỉ biết hối hận, trong mơ tôi nghĩ mình đã khóc, tôi muốn nhận lỗi với mẹ, vì những lời nói thiếu suy nghĩ lúc đó đã khiến bà đau lòng, một người vì tôi mà cả đời lo lắng, tôi lại không chịu hiểu, những gì đang diễn ra có phải là để trừng phạt tôi không? Nếu đúng như vậy thì tôi không thể né tránh được nữa, lỗi do tôi mà ra, tôi phải là người chịu trách nhiệm cho tất cả sai lầm của mình.

- Mà thấy đỡ chưa?

Có tiếng người vừa nói, tôi nhìn sang, là thằng Cường đang nhòm tôi, mặt cậu ta có vẻ quan tâm. Chỉ mấy ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra, giờ thì tôi biết là mình cũng có lỗi, nếu như ngày đó tôi nghe bố mẹ ở nhà, vậy giờ có thể tôi đã ở nhà cưới vợ luôn rồi. Mà cũng không trách tôi hết được, tôi đâu phải ông trời, sao biết được sẽ có chuyện như vậy ập đến, là do số tôi không được may mắn thôi.

- Vẫn đau đầu lắm, tao nghĩ rồi, nếu không vì tao cãi bố mẹ, chắc giờ tao vẫn sống yên ổn, cũng chẳng có những chuyện như này xảy ra đâu - Tôi

ngồi dậy nói.

- Không hẳn, nếu như đây là cái số, vậy có tránh kiểu gì cũng không thoát được, dù mày có ở đâu cũng vẫn phải chịu kiếp nạn này thôi - Thăng Duy nói chen vào, thái độ của thăng này giống như nói đây là sự thật hiển nhiên vậy.

- Thế giờ mày tính tao phải làm thế nào, tao chịu thôi, không đi khỏi đây được, cũng không đánh lại được nó, chắc tao chết mất - Tôi thở dài.

- Mày đừng tuyệt vọng, người chết mới thành ma, con người vẫn là đáng sợ nhất. Chuyện này không phải là không có cách - Cái giọng điệu này là sao đây? Thăng Duy vừa nói vừa ngồi xuống đầu giường tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Thế là ý gì?

- Sáng hôm qua lúc tao đi lấy giấy khám sức khỏe, tao tình cờ nghe được một chuyện, thực ra cũng không liên quan tới chuyện của mày lắm, nhưng tao nghĩ người này sẽ giúp được mày.

Tôi không buồn nhìn thăng Duy, lại chuyện về mấy ông thầy trừ tà, giờ tới nhân sinh quan của bản thân, tôi còn phải nghi ngờ, mấy lão già bịp bợm ấy sao tin nổi. Nhưng lúc này tôi không nghĩ được gì hết, đầu óc đặc như đất sét, nghe cái gì đánh tan được đồng bầy nhầy trong đầu tôi cũng tốt.

- Là chuyện gì?

- Tao nghe người ta kể là ở dưới thị trấn có một tộc người Hoa sinh sống, họ không làm ăn nhiều với người dân tộc ở đây, nhưng mà giàu có lắm. Chủ yếu là họ làm nghề bốc thuốc, độc vật và giải bùa chú.

- Bùa chú?

- Ủ, nghe bảo là trong tộc người Hoa ấy có một ông thầy bùa rất cao tay, lão ấy nhìn được cả ma tà, nhà nào muốn xem đều có thể mời tới, bùa rất hiệu nghiệm, ma gì cũng giải được hết.

- Cái này nghe quen quen, nhưng mà tao không tin đâu, ở đây còn ai giỏi được hơn bà tào chứ.

Đúng là nghe quen thật, hình như giống với những lời bà già bán hàng nước giới thiệu với tôi, về một ông thầy bùa người Hoa mà bà ấy quen biết. Ai mà có thể mua chuộc được cả thằng Duy thì kể cũng cao tay, giờ nó về đây dụ dỗ tôi, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được.

- Không phải, bà già kia là thầy ngải, có khi mà không phải bị trúng ngải, mà có nhớ là trong mộ của cô gái có dán rất nhiều bùa không, thầy ngải chuyên trị ma ngải, với bùa chú thì không tác dụng nhiều, mà là chữa tìm đúng thầy đúng thợ thôi.

- Tao vẫn không tin, mà nghe được cái gì mà về nói nhiều thế?

- À, tao nghe người ta nói ông thầy bùa tộc người Hoa vừa giải được một vụ âm hôn.

- Âm gì? Mà nói rõ ra xem nào.

Thằng Duy bắt đầu kể lại chuyện mà cậu ta đã nghe được. Lúc trước tôi đã được biết về chuyện lập gia đình cho người chết, nhưng đây mới là lần đầu tôi được nghe tường tận toàn bộ quá trình đó. Chuyện là có một nhà dưới thị trấn, gia cảnh bình thường, có hai người con trai, người con đầu bị bệnh lạ cách đây ba năm, dạo gần đây bệnh càng lúc càng trầm trọng, khiến cho người đó không thể rời khỏi phòng, suốt ngày đóng kín cửa nói chuyện một mình.

Bố mẹ người này cũng tiến bộ, khi mới bị bệnh đã đưa con đi khám ở bệnh viện địa phương, rồi lên tuyến trung ương, tư nhân nhưng bệnh không

thuyên giảm, triệu chứng cũng bất thường, bác sĩ chỉ chuẩn đoán là bị tâm thần phân liệt. Tức là bình thường người này vẫn sinh hoạt ăn uống ngủ nghỉ tốt, nhưng sẽ có những thời điểm cơn bệnh bộc phát, thường thì đập phá đồ đạc hoặc đánh những người xung quanh. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, người này chỉ ngồi trên giường, mắt trợn trừng trừng và không ngớt lẩm bẩm một mình.

Đạo gần đây thấy con trai bỗng nhiên cười nói trong phòng, có nhiều đêm còn nghe cả tiếng kéo mở cửa, tưởng con đi đâu, nhà ấy ra nhòm thì cửa phòng không mở. Hé cửa nhìn vào, họ thấy con trai mặt đỏ tía tai, mắt lộn tròng trắng dã, nói tới sùi bọt mép, giống như đang lên cơn dại. Hai vợ chồng nhà ấy sợ quá liền chạy vào, họ vừa lay vừa gọi, hỏi con trai làm sao vậy. Người con trai không trả lời, tay chỉ vào tủ quần áo, mắt trợn ngược. Cửa tủ mở toang, bên trong quần áo vứt bừa bộn.

Sau đó thì người con trai nói với bố mẹ là muốn cưới vợ. Cưới ai? Người đó nói cười cô gái trong tủ. Để ý mới thấy con trai hay quay mặt ra tủ nói chuyện, mà trong tủ quần áo làm gì có ai. Thế là họ nghi con mình bị ma làm, mời mấy thầy tới xem đều không được, cuối cùng nghe có người mách nên mới tìm tới ông thầy bùa người Hoa kia.

Ông thầy bùa này tới xem nhà, xem một vòng liền nói ngay, tủ này ngày trước có đứa con gái bị nhốt chết, hồn phách ám lại trong đó, lại hợp vía con trai nhà này nên ngày đêm rủ rờ người ấy nói chuyện, giờ tới tuổi muốn lấy chồng, nội trong mấy ngày nữa sẽ kéo theo con trai nhà này chết cùng. Nhà này nghe tới đó thì vô cùng sợ hãi, lập tức xin ông thầy bùa cách cứu con trai.

Ông thầy người Hoa bàn bạc gì đó với gia đình bên kia, rất lâu mới quyết định đêm hôm sau sẽ làm phép hóa giải duyên âm với hồn ma đứa con gái. Thầy bùa dặn gia chủ sắm đồ vàng mã, hình nhân, tiền vàng, còn lại thì để qua 9h đêm hôm sau ông ấy sẽ đem đến. Người ta không kể là

ông thầy bùa ấy đem theo cái gì, chỉ thấy tất cả đều được trùm vải đỏ, trên có dán chữ "Hỉ" màu trắng.

Đêm hôm đó, khi gia chủ vòng trong vòng ngoài chờ thầy bùa làm phép chiêu hồn, trước khi đóng cửa phòng, ông ta sắp đặt một tấm thảm đỏ dẫn ra cửa, ngay ở ngoài cửa là một chậu lửa, nơi đó có mùi trầm hương hòa lẫn với hoa quế thoang thoảng bay ra. Ông ấy dặn người nhà không được ồn ào, dù bước ra là cái gì cũng phải bình tĩnh, khi nào ông ấy ra hiệu thì mới được động tới chậu than.

Không ai biết ông ấy làm những gì bên trong căn phòng, chỉ nghe thấy rất nhiều tiếng kéo kẹt, lửa cháy chập chờn cùng thanh âm lầm bầm mỗi lúc một lớn. Bằng thời gian đốt hết nửa thẻ nhang, cửa bên trong bỗng mở toang, người nhà thấy ông thầy bùa dẫn một hình nhân đầu đội khăn đỏ từ từ đi ra. Hình nhân di chuyển giật cục như con rối trên tấm thảm đỏ, nhưng tuyệt nhiên không thấy dây điều khiển ở đâu, đi ra tới ngoài cửa thì thầy bùa vung tay tung một đồng xu qua đầu hình nhân, lập tức có người hất chậu lửa vào người nó, toàn thân nó bốc cháy rùng rục, nghe được cả tiếng thét chói tai thoát ra từ đám lửa.

Gia chủ chạy vào phòng thấy con trai nằm gục dưới đất, miệng chảy máu và mắt trợn trừng, họ sợ hãi réo gọi mà người ấy không tỉnh lại, mãi sau ông thầy bùa vào lấy ra một miếng vải trong miệng người ấy, nói rằng nếu trong lúc làm phép người này hé ra một từ nào, lập tức sẽ bị hồn ma kia bắt đi ngay. Từ sau ngày người con trai tỉnh lại, không còn thấy người đó ngồi nói chuyện một mình nữa, cũng không nghe thấy tiếng cửa tủ kéo kẹt mỗi đêm, người ta nói rằng hồn ma đứa con gái đã theo ngọn lửa hóa thành tro bụi trên nhân gian này rồi.

- Chuyện này chắc tới 7 phần bịa đặt, tao nghe còn không lọt tai, nhưng mà thực sự là ông thầy bùa đó pháp thuật rất cao cường, bùa chú nào qua tay ông ấy đều hiệu nghiệm, mấy người đó bảo những nhà giàu trong trấn đều là nhờ ươm bùa của ông thầy người Hoa đó...

- Mày có được ai trả tiền quán cáo không, hay ông thầy đó bỏ bùa mày rồi? - Cường lập tức nói, cậu ta dường như không đủ kiên nhẫn để nghe nốt mấy lời của thằng Duy.

- Đúng là người ta kể như vậy thật, tao cũng có ngồi nghe, nhưng mà không biết thực hư thế nào, chuyện tâm linh rất khó nói, ngay như những gì đang diễn ra ở đây, nếu mày không tự trải qua, mày có tin không? - Thấy Cường gay gắt ra mặt, thằng Mạnh nói chen vào, người đi với Duy hôm qua là cậu ta, lời này không phải chỉ là bênh vực, ít nhất cũng có hai người trực tiếp nghe kể về thầy bùa kia.

- Thằng Mạnh nói đúng, ông thầy bùa này tao cũng từng nghe có người đồn rồi, không phải là bịa đặt đâu - Tôi cũng lên tiếng.

Nghe Duy nói ông ấy là thầy bùa, chuyện của tôi phần nhiều liên quan tới bùa chú hơn, cũng không chắc là bà tào kia đã nói đúng, vì rõ ràng là trong quan tài của cô gái có dán rất nhiều bùa. Có khi nào chuyện này không thể dùng ngải để giải quyết, tới bây giờ tôi vẫn không thể thoát được, hẳn là chưa đúng bài. Đầu mối duy nhất trong chuyện này là lá bùa ở trong quan, trên đó viết gì, có ai đọc được ý nghĩa của chúng không, nếu được chắc chắn sẽ có cách giải quyết.

- Tao thấy mày nói có lý lắm, không phải là ngải mà là bùa, tao phải tìm đúng người thì mới mong giải được kiếp nạn này. Lát tao sẽ đi tìm ông quản trang, xem ông ấy có còn giữ mấy lá bùa trong quan tài cô gái kia không, tao muốn thử hết mọi cách, ngu gì mà ngồi chờ chết như vậy .

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

9. Âm Hôn (2)

Đang là 8h sáng, mấy thằng bạn đều đã đi làm hết, chỉ còn mình tôi ngồi thần thờ nhìn khắp căn phòng. Có phải giờ tôi đang ở một mình không, mọi góc ngách trong căn phòng này, liệu có ẩn giấu thứ gì mà tôi không thể nhìn thấy. Chuyển này đi không biết là phúc hay họa, liệu tới cùng tôi có trở lại được cuộc sống bình thường. Sau một chớp mắt tôi lại nghĩ, ác mộng này đừng để nó kéo dài hơn nữa, chấm dứt đi thôi.

Tôi rời khỏi phòng, men theo đường nhựa qua đèo, phía trước là bản, nhưng tôi không tới đó, nơi tôi tới là căn nhà sàn của ông quản trang. Ban ngày ông già thường ở nhà, nên không khó để gặp được ông ấy, thấy tôi tới, ông già lập tức ra xua chó, hôm nọ tôi không thấy nó, hóa ra ông già có nuôi một con chó rất đẹp, nhưng bị chột mắt, và lúc nào cũng quanh quẩn dưới gầm nhà. Vừa bước lên nhà sàn, ông già vừa chỉ con chó, nói:

- Con chó này tao nhặt được ở ngoài bãi tha ma, nó bị ném mù mắt, nhưng trong đêm thì nó vẫn nhìn rõ, khi nào tao không ở nhà, nó trông nhà cho tao.

Tôi gật đầu, con chó ngưng sủa, nó theo lên nhà, nhưng chỉ nằm ở ngoài cầu thang, hai mắt tèm nhèm của nó dõi theo tôi, vẻ mặt dè chừng. Từ lúc đó tôi luôn cảm thấy như có ai đang nhìn mình, thỉnh thoảng tôi lại liếc qua chỗ con chó, vẫn thấy nó tựa đầu trên hai chân, mắt toét rỉ nhắm nghiền, mặt hướng về phía tôi. Cố gắng lắm tôi mới thuyết phục được mình rằng con chó kia thấy tôi lạ nên tỏ ra canh chừng, hơn nữa có ông già ở đây, nó sẽ không gây nguy hiểm được cho tôi.

- Mấy hôm nay mày có cảm thấy gì lạ không? - Ông quản trang đột nhiên hỏi.

Mục đích của tôi tới đây là để kể cho ông già nghe câu chuyện của mình, tôi lập tức thuật lại lần lượt những gì xảy ra từ đêm hôm đó tới giờ cho ông ấy nghe. Ông già vừa nghe vừa gật gù, vẻ mặt không lấy gì làm kinh ngạc, đúng hơn là ông ấy giống như đã biết trước chuyện này rồi.

- Buổi tối mà tao đưa mày tới nhà bà tào, mày nói mày muốn đi khỏi đây, bà tào không nói gì. Nhưng tới khi mày về rồi, bà tào mới bảo tao là, muốn đi khỏi đây, mày phải trả hết nợ cho con ma kia đã, mày đi tới đâu, nó sẽ theo đấy, không hại được mày nó không tha đâu.

Tôi thở dài, ma quỷ vô thức vô thần như lại thù rất dai, bản thân chưa biết đã gây ra tội gì với nó, không cần lý do, không cần giải thích, chỉ biết là người kia còn tồn tại, vậy là quyết tâm săn đuổi tới cùng. Cái này, giống với tình yêu. Mẹ kiếp, tôi vừa nghĩ cái cái gì vậy, bỗng nhiên gáy tôi toát lạnh, có phải đó là điểm mấu chốt. Sao lại có yếu tố tình cảm nảy sinh ở đây, là tôi hay cô gái kia bắt đầu trước, hay có khi nào giấc mơ của thằng Cường là cái kết cho toàn bộ chuyện này.

- Không được, ông à, cháu muốn hỏi lá bùa kia có ghi thông tin gì liên quan tới cô gái không? Ý cháu là nguyên nhân cô ấy bị chôn sống, hoặc là biến cố liên quan tới quá trình chôn sống cô ấy?

- Thầy cao tay có thể đọc ra được, nhưng có rất nhiều loại bùa phép, tao biết cũng không nhiều lắm.

- Vậy ông còn giữ lá bùa nào không, ông xem hộ cháu nó là loại nào.

Ông già ngậm tẩu thuốc vào miệng rồi đứng dậy đi vào trong buồng, được một lát thì bước ra, trên tay chính là lá bùa đêm hôm đó. Trước mặt tôi ông ấy lật lá bùa ra, thực sự tôi nhìn không hiểu là trên bùa vẽ cái gì, chỉ thấy loằng ngoằng như con giun, mực đỏ còn bị nhòe nên càng khó nhận

biết. Trầm ngâm rất lâu, ông già còn đem ra một quyển sổ, bên trong vẽ đầy những hình thù kỳ quái như trên lá bùa này, hình như là để đối chiếu. Sau cùng, ông già nói:

- Không phải bùa của bản tao, tao không đọc được nó.

- Vậy ở đây còn ai biết về bùa chú mà có thể hỏi thăm được không ông?

Ông già thở ra một cột khói, trong ánh mắt mê man, ông ấy gõ gõ tẩu thuốc xuống lá bùa:

- Dưới trấn, có một thầy bùa rất linh, có thể ông ấy sẽ đọc được cái này.

- Ông dẫn cháu đi gặp người đó được không?

- Không được, tao không xuống trấn, mày đi tìm người khác để hỏi đi.

Sau đó tôi có cố thuyết phục nhưng ông già nhất định không chịu chỉ đường cho tôi. Chúng tôi còn nói thêm một vài câu chuyện nữa, cho tới hơn 11h trưa thì tôi rời khỏi nhà ông quản trang, giờ thì tôi chắc chắn được ông thầy bùa người Hoa kia có hy vọng giúp được tôi, chỉ phải xem ông ấy có thực tài hay không.

Lúc xuống cầu thang, tôi không thấy con chó đâu nữa, kể cả dưới gầm nhà, hay nhìn quanh sân, tôi đều không thấy nó. Có khi do tôi quá nhạy cảm với chuyện này, nên từ lúc rời khỏi nhà ông già, cảm giác bị theo dõi vẫn thường thực trong tôi, giống như con chó kia đang rình tôi từ trong bụi cây nào đó.

Giờ thì tới một con chó cũng khiến tôi phải nơm nớp lo sợ. Tôi lắc lắc đầu, không được suy nghĩ vớ vẩn nữa, bình tĩnh lại, tôi phải có lòng tin vào

24 năm sống trong sạch của mình, chỉ cần có một tia hy vọng, tôi cũng sẽ bám lấy cho bằng được.

Tiếp theo là phải tìm ra người có thể dẫn tôi tới chỗ ông thầy bùa người Hoa kia. Tôi biết mình cần phải tìm ai, bước chân của tôi mỗi lúc một nhanh hơn, tới gặp bà già bán hàng nước trước cổng công ty, chính bà ấy là người đầu tiên nói với tôi về ông thầy bùa đó. Còn cách cổng vài chục mét, tôi đã thấy căn chòi bán hàng nước kia, trời rất nắng, trước căn chòi có che bằng một cái màn hình thưa, tôi bước vào vén tấm màn hình lên. Bên trong bà già đang cuộn miếng trầu, thấy có khách mà bà ấy cũng không buồn ngẩng mặt.

- Tới rồi, tới rồi - Cùng lúc đó bà già bỗng nói - Tau đợi mầy từ đó tới nay, cứ nghĩ mầy sẽ không còn mạng để quay lại nữa, rốt cục thì mầy cũng tới.

Đợi tôi? Để làm gì? Tôi ngồi xuống vừa uống nước vừa kể lại chuyện bỏ trốn bất thành của mình. Bà già nghe xong thì nói:

- Tau thấy mầy không phải người xấu, bị ám quẻ như vậy quả thực đáng thương, lúc đó tau muốn giúp mầy, nhưng do mầy đã định rời đi, nên tau để mầy đi, may cho mầy là còn có phúc đức tiên tổ vẫn phù hộ, giờ được cứu chữa phải là quá muộn đâu.

- Bà không phải người ở đây đúng không, cháu nghe cách nói chuyện của bà rất khác với người ở đây - Tôi lấy làm lạ hỏi, ngôn ngữ và cách xưng hô của bà già này, so với những người bản địa tôi từng gặp thì hoàn toàn khác biệt.

- Tau là người Hoa, năm xưa theo gia đình qua biên giới sang đây làm ăn, lấy chồng rồi sinh con ở đây, giờ tau sống ở dưới trần.

- Vậy chắc bà biết rất rõ về ông thầy bùa người Hoa ở đó? - Thảo nào, bà già này đúng thật là người Hoa, tôi thầm nghĩ.

- Đương nhiên tau biết, nhà ông ấy ba đời đều làm nghề bói toán, rất có tiếng tăm trong khu vực này, tới cả những người giàu có dưới xuôi còn phải tới đây nhờ ông ấy xem đất xây mộ, làm nhà, ở đây ai không ai là không biết tới.

Nói có quá lời không vậy, tôi ở đây 9 tháng rồi, có nghe ai nói gì đâu, chẳng qua tự nhiên có chuyện xảy ra, khó khăn quá mới phải tin vào mấy trò duy ý trí này. Tôi cười cười, mặt ra vẻ ngưỡng mộ lắm, lại nói:

- Chuyện của cháu bà có nghĩ qua chưa, ông ấy có thể giải quyết được không?

- Có được hay không thì còn phải xem vào bản lĩnh của mầy, cứ về nhà đi, qua 6h thì tới đây, lúc đó tau dọn hàng để về trấn, tau dẫn mầy theo. Bằng không giờ tau còn phải bán quán nữa.

Tôi nhìn bà già, có phải là bà ấy đòi hỏi cái gì không? Tôi muốn nhanh nhanh chóng chóng kết thúc chuyện này, bắt tôi đợi thì khác nào đưa tôi quả bom nổ chậm, sợ là tôi sẽ phát điên trước khi quả bom ấy nổ mất. Có khi phải đưa cho bà ấy vài trăm, cái này cũng là việc nên làm thôi. Nghĩ rồi tôi rút ra một tờ 200 nghìn, thái độ lập tức trở lên nhún nhường, hai tay đưa tới trước mặt bà già:

- Bà cầm hộ cháu.

Bà già cười bôm bẻm, miếng trầu đã nhai thành màu đỏ, thấy bà già cầm tiền rồi, tôi lập tức thở phào. Nếu xong việc này rồi, tôi sẽ hậu tạ bà ấy thêm ít nhiều nữa.

- 3 cốc nước với của mầy là 10 nghìn. Tiền to quá, tau đếm mãi mới đủ để trả.

Được một lát thì bà già đưa tôi một sập tiền lẻ, nhìn qua cũng phải hai chục tờ giấy bạc các loại. Bà già này không hiểu ý tôi sao, tôi không phải là

trả tiền nước, hay bà ấy thấy chưa đủ, không thể nào, 200 nghìn cho một đoạn đường là phải chăng rồi, bà già muốn phá giá thị trường sao.

- Ý cháu là, bà cầm...

- Đúng giờ quay lại đây, mầy mau về đi, quán tau còn phải bán nữa, uống xong rồi thì về đi. Nghĩ những lời định nói ra cũng không còn ý nghĩa nữa, tôi chần chừ thêm vài giây, sau cùng thì đứng dậy. Người ta nói đúng, trong cái rủi vẫn có cái may, chắc vì tôi chưa từng làm việc xấu, lương tâm trong sạch nên dù xảy ra chuyện gì thì vẫn có cách giải quyết, tình hình chưa phải quá tuyệt vọng. Cũng chính vì suy nghĩ này mà tôi đã chủ quan, vì hậu quả mà sau đó tôi phải gánh chịu, thực sự khủng khiếp.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

9. Âm Hôn (3)

Về tới phòng tôi lôi mảnh bùa ra, ông quản trang đã cẩn thận bỏ nó vào trong một cái túi vải, để tôi mang bên mình cho khỏi nhàu nát. Nhìn tờ giấy vàng hoen ố này, ai có thể nghĩ nó có năng lực ghê gớm tới vậy, vừa có thể hại người, vừa có thể bảo vệ người, thậm chí nó còn có thể dùng để điều khiển ma quỷ. Nếu không trải qua tất cả mọi chuyện, chắc chắn tôi sẽ không tin, mà có thật là thứ này có những năng lực thần thánh đó không, theo thời gian, năng lực của nó có bị mai một, hay là hết hạn không? Cái này khó hiểu quá, chỉ là một tờ giấy, mục nát tới mức không nhận ra hình dạng, tôi nghĩ mình phóng đại quá rồi, tới bản thân nó còn không tự bảo vệ được mình, cho một mối lửa thì cả sập giấy như này cũng vô hiệu.

Lại nghĩ, ông thầy bùa người Hoa kia có thể giải quyết được trường hợp của tôi không đây. Chà chà, tự nhiên tôi lại thấy chuyện này chẳng còn gì đáng lo, ma quỷ xét cho cùng cũng từ con người mà ra, nếu như cô gái kia không chết đi, vậy sao có thể làm ma để ám tôi. Chẳng lẽ cô ấy không sợ, sau khi tôi bị hại chết, sẽ quay lại trả thù cô ấy, cô ấy chết oan, vậy tôi cũng chết oan, tôi cũng phải tìm người để thế mạng chứ. Nếu thế, chuyện này sẽ giống như một vòng tròn luẩn quẩn, khi nào mới dứt.

Nhưng mà, ma quỷ thực ra không mạnh như tôi tưởng. Chỉ cần một tờ giấy như thế này, đem theo bên mình hoặc dán trước cửa nhà, ma quỷ tự động lùi xa, giống như là máy đuổi muỗi vậy. Có khi do tôi quá lo sợ mà khiến cho thần trí không tỉnh táo, nghĩ ra những chuyện kinh khủng, đầu óc đâm ra lẫn lộn, rồi tự mình hại mình lúc nào không biết. Lần đầu đối mặt với thế lực vô hình, trước nhất vẫn là chuẩn bị cho bản thân, không nên dao

động, ma quỷ không có thân xác, không thể cấu xé được mình, phải giữ cho tâm trí ổn định.

Cạch.

Tâm trí ổn định là thế nào, không được hoang mang, dù có chuyện quỷ dị gì xảy ra cũng phải bình tĩnh. Tôi biết một cách rất hay để giữ bình tĩnh, đó là ngồi thiền, nhưng hiện tại biện pháp ấy không thể áp dụng được rồi.

Két Két Két...

Vì sao à? Mẹ kiếp vì cái cửa tủ quần áo của thằng Cường, sao tự nhiên nó lại mở ra thế kia. Tủ quần áo, tủ quần áo, chẳng lẽ trong tủ có người, không phải chứ, sáng nay tôi mới nghe chuyện thằng Duy kể, đâu phải tủ nào cũng có người bị nhốt chết. Thông xong rồi, nó sẽ bắt chuyện với tôi, biết phải nói gì với nó bây giờ, hỏi thăm sức khỏe, sở thích, hay mấy chuyện tình cảm?

Phịch!

Tôi giật mình. Một chồng quần áo từ trong tủ rơi ra. Rồi sao nữa, tôi chờ đợi xem có gì xảy ra tiếp theo, một phút, không có gì cả. Thực chất chỉ là do trong tủ có nhiều quần áo quá nên nó đẩy cửa ra thôi, giờ đang là ban ngày ban mặt, chẳng có con ma nào không biết ngại mà xuất hiện lúc này cả. Đúng là tự mình hù mình, tôi lập tức trở lại trạng thái bình thường, có nên ra nhặt đồng quần áo kia nên không đây.

Bước tới trước tủ, tôi nhận ra bên trong cũng không chật chội lắm, tác phong quân đội của thằng Cường rất ngăn nắp, quần áo gấp gọn gàng rồi thì đâu có tồn diện tích. Vừa nhặt quần áo dưới đất lên, tôi vừa nghĩ, tủ này có chốt mà, sao quần áo có thể tự đẩy được cửa ra nhỉ.

Thịch.

Có người sau lưng tôi.

Lúc cúi người, tôi vô tình nhìn qua hai chân mình, có người đang đứng đó. Cách tôi tầm ba bước chân. Tôi lập tức đứng im, tới liếc mắt cũng không dám, bình tĩnh, bình tĩnh, không có ai trong phòng, cửa vẫn khóa, tôi chắc chắn không nghe thấy tiếng cửa mở. Đừng như vậy, tốt nhất là có trộm vào phòng, bây giờ đang là 3h chiều, tôi luôn tin tưởng đây là thời điểm an toàn nhất của mình.

Thịch.

Giờ phải làm sao, đứng im như thế này cũng không được. Mà qua một lúc rồi, tôi chưa thấy có gì xảy ra, có khi nào tôi nhìn nhầm không, nhìn nhầm, vậy phải nhìn lại, bình tĩnh nào. Tôi nghĩ nếu như là trộm, hay là cái gì đi nữa, tôi cũng không muốn ngay lập tức mặt chạm mặt với nó. Vậy được rồi, tôi cúi xuống giả vờ nhặt quần áo, rồi tiện thể nhìn lại xem, như vậy chắc an toàn hơn.

Thịch.

Từ từ thôi, tôi lại cúi xuống nhặt quần áo, lấy hết can đảm liếc qua hai chân mình. Mẹ kiếp, đúng là có người thật, còn đứng rất hiên ngang sau lưng tôi nữa, nó đứng như đây là nhà nó vậy. Bàn chân đế trần, trắng bột, móng chân cẩu bẩn, tôi có thể thấy hai bắp chân khăng khiu của nó, đây là cái dạng gì, sao hai tay nó lại dài ngang bắp chân thế kia.

Thịch.

Khoan khoan, nó vừa bước lên một bước, nó có biết tôi đang nhìn nó không, mà hình như nó không mặc quần áo. Tim tôi đập thùng thùng trong lồng ngực, không đúng, thứ chất lỏng màu đỏ kia từ đâu ra vậy, sao lại chảy xuống giữa hai chân nó. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nó vừa bước thêm một bước, giờ nó chỉ cách tôi một bước chân thôi, tôi thấy cái thứ màu đỏ đỏ kia giống máu quá, còn chảy xối xả như máy bơm vậy.

Quác!

Một cái mặt trẻ con đỏ hồng vồ về phía tôi. Đang lúc tôi tập trung nhìn vào bước chân của người kia, nó lao từ trên xuống và nhắm thẳng vào mặt tôi. Trong một tích tắc, tôi chỉ thấy hai hốc mắt cùng cái miệng há rộng đen ngòm xuất hiện, toàn bộ gương mặt đứa trẻ đó bị phủ bởi một lớp màng nhầy nhầy và máu. Đột ngột đến mức tôi không kịp bỏ chạy, chỉ lập tức ngoảnh mặt đi chỗ khác và đâm dúi vào trong tủ quần áo. Tôi tưởng nó đã tóm trúng mặt tôi rồi, vội vàng lấy một cái áo chùi khắp mặt mũi, sơ hờ, tôi đang chĩa lưng về phía kẻ thù, phải quay lại ngay!

Khi tôi lật người lại, đằng sau hoàn toàn trống không. Sàn nhà cũng sạch sẽ, dường như vừa rồi chẳng có ai vấy bẩn nó, trong phòng cũng chỉ có một mình tôi. Tiếng thở của tôi tràn ngập không gian. Im lặng. Tôi nhìn xuống chiếc áo đang cầm trong tay, áo không dính chút máu nào. Mẹ kiếp, thế tôi vừa nhìn thấy cái gì? Tôi lập tức vứt cái áo xuống, giờ thì tôi chẳng tin được điều gì nữa, không nơi nào là an toàn, không lúc nào an toàn. Nó muốn ép tôi phát điên, tới khi không chịu đựng được thì tôi sẽ tự sát.

"Chưa tới lúc đó đâu".

Tôi gằn từng tiếng, lập tức bước ra khỏi phòng, đóng chặt cửa lại.

Hai tiếng sau.

- Mà làm gì mà ngồi ngoài này, sao không vào trong phòng đi?

Tôi ngược mắt lên nhìn, là Cường, mới hơn 5h mà thằng này đã về rồi sao.

- Hôm nay về sớm thế, công ty có việc gì à?

- Ủ, hôm nay quản lý họp giao ban, cho anh em nghỉ sớm. Mà mới đi từ ngoài về à? - Vừa nói thằng Cường vừa mở cửa, xoáy thử thấy cửa

không khóa, cậu ta quay ra nhìn tôi, ý hỏi làm sao vậy.

- Cũng về được một lúc rồi, trong phòng chán quá nên tao ra ngoài này ngồi hóng gió - Tôi theo chân thằng Cường vào phòng.

- Chuyện gì thế này?

Qua cửa phòng, thằng Cường đứng sững lại, tôi nghiêng người nhìn qua vai thằng ấy, ôi mẹ ời, tôi thầm thốt lên, quên mất là tôi chưa cất đồng quần áo vào tủ cho cậu ta. Từ trong tủ cho tới sàn nhà, chỗ nào cũng thấy quần áo, xa nhất là một cái vứt dưới chân giường, có bao nhiêu quần áo chắc đều bị tôi lôi ra hết rồi.

- Có trộm à? - Thằng Cường nhìn tôi, trông cậu ta có vẻ nghi ngờ, hỏi vậy thôi chứ chắc thằng ấy biết là không phải rồi.

- Không, tủ tự nhiên mở, xong quần áo của mày rơi ra - Tôi kể lại đúng những gì mình nhìn thấy lúc đó.

- Nó rơi ra tận chân giường này sao? - Vừa nói thằng ấy vừa nhặt cái áo ở chân giường lên.

Tôi không biết giải thích thế nào cho cậu ta hiểu, kể lại câu chuyện của thằng Duy lúc sáng, nói rằng trong tủ có ma, con ma đó đẩy quần áo ra, rồi lúc tôi nhặt quần áo lên thì suýt bị nó thông sao. Không được, nghe rất giống bịa đặt, tình hình lúc đó rối ren và bất ngờ quá, giờ tôi vẫn còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, muốn cậu ta tin, trừ khi tôi và con ma kia phải diễn lại cảnh đó cho cậu ta xem.

- Cái gì đây?

Đang nhặt áo thì Cường hỏi, tôi nhìn sang chỗ cậu ta, thấy thằng ấy giơ cái mảnh bùa màu vàng lên. Tôi nói:

- Là mảnh bùa dán trong quan tài của cô gái kia, lúc sáng tao qua nhà ông quản trang xin được.

- Vậy mày có hỏi chuyện của mày giải quyết thế nào không?

- Ông già bảo tao cầm lá bùa này đi tìm người nào đọc được nó, mà chính ông ấy cũng bảo tới gặp thầy bùa người Hoa kia. Chỉ là không hiểu vì sao ông ấy nhất quyết không chịu dẫn tao đến nhà ông thầy bùa đó.

- Có khi là do vấn đề tôn giáo, tao biết khu người Hoa ở đâu, nhưng mà tình hình trong đây bất ổn lắm, nếu không có người quen ở đó, mày không vào được đâu.

- Ủ, tao cũng nghĩ là ông quản trang không muốn đi vào khu người Hoa, nên cũng không ép gì cả. Mày biết cái bà bán nước trước cổng công ty mình không, bà mà già già hay ngồi nhai trầu với hút thuốc Lào ấy.

- Biết, làm sao?

- Bà ấy gốc Hoa đấy, chính bà ấy nói với tao là quen một ông thầy bùa ở dưới trấn, bà ấy hẹn 6h chiều nay, bán xong hàng thì bà ấy sẽ về trấn, tiện thể dẫn tao đi luôn.

Nghe tới đó thằng Cường nhìn tôi, một lát sau mới tiếp:

- Để tao đi với mày, dầu sao thì tao cũng có liên quan tới chuyện này.

Tôi gật đầu, một mình tôi đi cũng được thôi, nhưng lần đầu vào một nơi xa lạ như vậy, bản thân vẫn thấy không được tự tin lắm. Chưa kể khu người Hoa đó có vẻ thần bí, người ngoài không dễ dàng mà vào được, muốn mời ông thầy bùa đó đi nơi khác trừ tà, thường phải có một người dẫn mỗi, không thể trực tiếp gặp mặt. Điều này khiến tôi nghi ngờ, có khi nào đây là một trò lừa đảo, tôi vào đó rồi sẽ bị họ bắt cóc, sau đó bán sang Trung Quốc làm thịt.

Tốt nhất vẫn nên cẩn thận, phải có biện pháp bảo vệ bản thân, như là đem theo ai đó đáng tin đi cùng. Tôi là con trai, nếu bị vây bắt, mình tôi cũng có thể chấp được ba bốn người, thêm thằng Cường nữa, vậy là đánh lại tám chín người rồi. Có cần đem theo dao găm đi không, tôi thấy người xấu thường có vũ khí, nếu vậy chắc tôi chẳng đánh lại ai cả. Sao từ đầu tôi không tính tới trường hợp này, thực sự tôi thấy nhiều khi mình cũng không được thông minh lắm, quá tin người chính là điểm yếu lớn nhất của tôi.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

9. Âm Hôn (4)

Tối cùng là có ba người đi với tôi, đúng hơn là cả phòng tôi ai cũng theo tới chỗ bà già bán hàng nước, hai thằng Duy và Mạnh sau khi nghe tôi nói sẽ tới khu người Hoa, bọn họ lập tức đòi đi, thành ra tôi không thể từ chối được. Không biết bà già có hạn chế số người đi theo không, nhưng tôi nghĩ càng đông thì càng an toàn, ít nhất họ cũng là những người tôi tin tưởng. Khi chúng tôi tới nơi, bà già đã bắt đầu dọn quán, có một cô gái đang phụ bà ấy sắp xếp đồ đạc.

Tôi có chào hỏi bà già một câu, thấy tôi tới bà ấy gật gật đầu, mấy người cùng qua thu dọn hàng quán, chỉ một lát là cả sạp nước của bà ấy đã nằm gọn trong mấy cái thùng đặt sau xe kéo. Chúng tôi đi theo chiếc xe kéo đó, qua đường đèo, xuống thị trấn.

Khu người Hoa trong tưởng tượng của tôi vô cùng ma mị, nhà lầu bằng gỗ, cửa đóng kín mít, ngoài hiên treo đèn lồng đỏ, trong nhà lúc nào cũng leo lét một ngọn đèn dầu. Nhưng mà khi đi vào thị trấn, chúng tôi rẽ qua bên trái và đi tiếp tới một nơi, vừa bước tới cổng chào, tôi lập tức nhận ra mình nghĩ sai rồi.

Cái nơi mà tôi đang đứng, nó sầm uất vô cùng, quán xá các loại đua nhau mở cửa, tiếng người cười nói ồn ào, hai bên đường đầy những biển hiệu đèn sáng nhấp nháy, thậm chí nó còn nhộn nhịp hơn cả ngoài thị trấn tôi vừa đi qua. Sau một lúc ngỡ ngàng, tôi quay ra hỏi thằng Cường:

- Sao mà bảo chỗ này bất ổn lắm, tao thấy nó ổn mà?

- Đây là mày không biết thôi, nhìn kỹ xem quanh đây người ta kinh doanh cái gì - Thăng Cường nhỏ giọng chỉ tôi nhìn một quán hàng trước mặt.

"Nữ nhi quán", cái tên này nghe mới gợi tình làm sao, mà ngoài cửa cũng có mấy cô gái đang vẫy vẫy, họ mặc quần trên đùi hai gang, áo sát ngực hở rốn, phải nói là rất mát mắt. Rồi, tôi đã hiểu, không phải chỉ có một "Nữ nhi quán", bên kia có "Hồng Hoa thanh lâu", cách đó không xa lại là "Bách hoa kỹ viện", mà sôi động hơn cả lại chính là "Âi Mỹ Nhân quán" nằm ở ngay khu trung tâm, người ra người vào tấp nập. Hầu hết ngoài cửa mấy cái quán tên kêu kêu ấy đều có khá đông đàn bà con gái đứng tạo dáng, họ sáng tạo ra cả những dáng đứng mà tới trong mơ tôi cũng không nghĩ ra, và tôi cũng không muốn nghĩ ra.

Chưa hết, xen kẽ với mấy quán đèn mờ đó là hàng loạt những sới bạc. Đếm xơ xơ tôi đã thấy sáu sới hoạt động công khai, ngoài cửa có bảo kê đứng chấp tay ra sau, thấy ai nhìn vào soi mói là lập tức ra tóm cổ dọa nạt. Sới bạc nào cũng rất lớn mạnh, xe cộ để đầy trên vỉa hè, đi qua có thể nghe thấy những tiếng hô ăn tiền của người chơi trong sới. Có chỗ người ta còn mở cả dịch vụ cầm đồ và cho vay nặng lãi kèm theo, mọi người chỉ việc chơi hết mình, không bao giờ lo thiếu tiền, hết tiền.

Thật không ngờ, ở một nơi hẻo lánh như vậy, lại có thể xuất hiện những cảnh tượng hết sức phồn hoa này. Bao nhiêu lo lắng trong lòng tôi, đều theo những cánh tay nuột nà đang vẫy vẫy kia bay hết. Tôi lại quay ra hỏi thăng Cường:

- Sao mày bảo nơi này khó vào lắm, tao thấy ai cũng vào được, thậm chí phải có người vào thì nơi này mới phát triển được chứ.

- Hoạt động ở đây đều được bảo kê hết rồi, muốn đi vào phải được cò mồi giới thiệu, nếu để cảnh sát phát hiện, chắc chắn cả khu này sẽ đi tù hết.

- Không phải chỉ thế đâu, người trong thị trấn không lui tới đây nhiều, người vào đây chủ yếu là khách du lịch hoặc người Trung Quốc qua biên giới, nơi này từ lâu đã là một khu ăn chơi rất nổi tiếng rồi - Thăng Mạnh lập tức nói chen vào, cậu ta liếc mắt nhìn sang chỗ cô gái mặc váy ngắn đang ngồi bắt chéo chân bên kia, trong lời nói đã có vài phần run rẩy.

- Mà mày không biết chỗ này à? Tao nghe mày bảo đi vào khu người Hoa, tưởng mày biết nó thế nào rồi chứ, được đi vào đây coi như cũng mở rộng tầm mắt đấy - thăng Mạnh vẫn nói.

- Lần đầu tao nghe tới luôn, không ngờ lại có nơi như vậy ở đây. Thảo nào ông quản trang nhất quyết không chịu dẫn tao đi.

Tôi hiểu hết rồi, hiểu cả mấy thằng cùng phòng này nữa, tưởng là chúng nó lo tôi đi một mình nguy hiểm, hóa ra là chúng nó muốn được mở rộng tầm mắt. Sao bây giờ tôi mới biết tới chốn thiên đường này, thực sự rất đáng để tôi mạo hiểm một lần.

Đang mãi nhìn bóng hồng đầy hai bên đường, bỗng thằng Cường vỗ vai tôi, theo tay cậu ta chỉ, tôi thấy cái xe kéo của bà già đã ngoành vào một con hẻm. Sau khi bước vào hẻm, không khí bên ngoài lập tức biến mất, thay vào đó là cảm giác tối tăm, với hai bên tường cao và con đường không đèn đóm. Đi rất lâu, chỉ biết là con hẻm này cực kỳ sâu, đường lại chật chội, khác với vẻ sống động bên ngoài, nơi này thực sự khiến tôi phải cảnh giác. Tôi đã muốn hỏi còn phải đi bao xa nữa, nhưng vì nơi này quá yên tĩnh nên tôi không dám lên tiếng, sợ sẽ phá vỡ sự yên tĩnh đó.

Trước mặt tôi xuất hiện một ngã ba, bà già ngoành sang bên tay phải, những gì tôi đang nhìn thấy lúc này, đã có phần giống như trong tưởng tượng. Nhà ở đây mang một phong cách rất cổ điển, với tường cao hơn thân người bao bên ngoài và cổng lớn bằng gỗ trên dán đôi câu đối, nhà nào cũng đóng kín mít, không một ánh sáng hắt ra, cả vùng như chìm trong bóng tối. Đèn đường rải rác chiếu thành từng quầng sáng trắng, mấy người

đi theo tiếng xe kéo kéo phía trước, mắt nhìn xung quanh, rất giống với một cảnh trong phim nào đó mà tôi đã từng xem.

Đi được một đoạn, bà già bỗng dừng xe kéo, không biết bà ấy có quên là đang dẫn chúng tôi tới nhà ông thầy bùa không, lúc này tôi thấy bà ấy tiến về phía một cánh cổng lớn, bên trên dán hình hai ông thần bậm trợn. Sau mấy tiếng gõ cửa, cánh cổng hé mở, một người đàn ông mặt mũi đầy đặn bước ra, hai người bọn họ nói nhau cái gì đó, bà già có chỉ qua chỗ chúng tôi, sau đó người đàn ông kia gật gật đầu. Tôi thấy đây giống một cuộc buôn nô lệ, chúng tôi bị dẫn tới một nhà địa chủ và họ đang ngã giá, nhìn cách người đàn ông kia quan sát chúng tôi, có cảm giác như tôi đã được ông ấy lựa chọn.

Vừa nghĩ thì bà già bên kia đã cười cười chào tạm biệt người đàn ông mặt đầy đặn, tiếp đó bà ấy tới vỗ vỗ vai tôi, nói:

- Kia là người sẽ dẫn mày vào trong gặp thầy Vương, có gì hãy nói hết với ông ấy, vào nhanh đi.

- Thế còn bà? - Tôi vẫn chưa yên tâm.

- Tau đi đường này về, cách đây mấy con ngõ nữa mới tới nhà tau, thôi, thời gian không có nhiều đâu, mày mau theo lão Trư đi.

Lão Trư, Trư Bát Giới? Tôi thấy bà già cùng cô gái kéo xe rời đi, trong đầu đột nhiên hiện ra cái tên đó, đúng là người đàn ông kia giống Trư Bát Giới thật, vậy ông thầy bùa bên trong chắc là Đường Tăng, chuyện này sẽ không thành chuyện cười chứ. Người đàn ông tên lão Trư lập tức gọi chúng tôi, tôi thấy người đó chưa già nên cũng đáp lại một tiếng "chú".

- Mấy cậu theo tôi, bà Mã đã kể với tôi về các cậu, coi như tôi cũng biết được một chút, tôi là Trư Tượng.

- Chú ... Tượng - Tôi nói ra câu đó mà phải nhin cười rất nhiều, đã Trư lại còn Tượng, chẳng phải là con Heo Vòi sao - Chuyện của chúng tôi có thể giải quyết được không?

- Tôi không chắc, vì tôi chỉ là giúp việc trong nhà thôi, có gì các cậu hãy hỏi thầy Vương, để tôi dẫn các cậu đi.

Sau màn chào hỏi, rất nhanh chúng tôi theo chân lão Trư đi vào nhà, qua cổng là một khoảng sân rộng, đi hết sân sẽ tới một dãy nhà, lão Trư nói đây là đại sảnh, theo tôi hiểu là nhà khách, chúng tôi ngồi đợi chú ta đi gọi thầy Vương tới. Phòng khách người Hoa đúng là rất đặc biệt, phòng rộng trần cao, bàn ghế đặt ba bộ kê làm hai dãy, một bộ đặt trên cùng, giống như hình chữ U. Người ta đặt chậu cảnh, bình hoa, tượng mười hai con giáp quanh các kệ gỗ trong phòng, bằng mắt thường cũng thấy chủ nhà là một người rất khá giả. Trên tường treo rất nhiều tranh thủy mặc, thư pháp, câu đối và một bức hoành phi bằng chữ Nho ở trung tâm phòng.

Được một lúc thì lão Trư dẫn người ra, chúng tôi lập tức đứng dậy, thầy Vương là người đã có tuổi, tướng mạo đường hoàng, dáng vẻ nhàn nhã, thần thái thông tuệ, tổng quan thì là một người có thể tin tưởng được. Ông ấy bảo lão Trư lui vào pha trà, còn mình thì bước tới mời chúng tôi ngồi:

- Các cậu ngồi đi, chúng ta nói chuyện. Ta là Vương Nhất Thức, cứ gọi thầy Vương là được.

- Thầy Vương, tôi là Minh, đây là mấy người bạn của tôi, tôi tới đây là vì có chuyện muốn nhờ tới thầy.

- Ta nghe lão Trư nói, có người trong mấy cậu bị oán linh theo đuổi, vậy chuyện là như thế nào?

- Là tôi, chuyện này kể ra rất khó tin, ...

Tôi thật lại tóm tắt cho thầy Vương nghe, những điểm quan trọng, những chi tiết siêu nhiên, những cảnh tượng ma quái, nói chung tôi nhớ gì nói đấy, cố gắng diễn tả thật rõ ràng, dễ hiểu. Thầy Vương ngồi yên lặng theo dõi câu chuyện của tôi, trong ánh mắt không hề có chút nghi ngờ, ngược lại tôi có thể đọc ra được từ nét mặt của thầy ấy một điều, chuyện này hết sức nghiêm trọng. Hai đầu mày cau lại, thỉnh thoảng thầy Vương có nhìn đi nơi khác, giống như đang suy nghĩ tới điều tôi vừa nói, tay trái vân vê chiếc nhẫn trên ngón cái tay phải, tư thế không hề thay đổi từ khi tôi bắt đầu kể về chuyện của mình.

Nói xong, lão Trư mới từ nhà trong bê một khay nước ra, thầy Vương như dứt khỏi mạch chuyện, ngẩng đầu nhìn lên bức thủy mặc treo trên tường. Được một lát ông ấy nói:

- Oán linh ấy đã từng hại tới cậu chưa?

Tôi lập tức trả lời:

- Tôi từng bị cô ấy gọi đi, ngay buổi tối sau khi quật mộ cô ấy lên mà không thấy gì trong đó.

- À, vậy là oán linh ấy chưa hại được cậu, vậy còn giấc mơ kia, cậu nói ai là người kể lại cho cậu?

- Là tôi, tôi là người bị cô gái đó nhập, suốt một tuần tôi không nhận thức được gì cả, những gì tôi nhớ gần như chỉ là những hình ảnh xuất hiện trong mơ - Cường nói.

Thầy Vương gật gật đầu, sau khi nhấp một ngụm trà, căn phòng bây giờ hoàn toàn im lặng. Tôi thấy ông thầy bùa này có vẻ bình tĩnh quá mức, làm gì cũng từ tốn, thực sự khiến người ta rất sốt ruột.

- Trên đời, tuyệt đối không được tin hai chuyện, thứ nhất là tiếng gọi lúc nửa đêm, và thứ hai, chính là những chuyện diễn ra trong mơ - Thầy

Vương đặt chén trà xuống, nhìn tôi nói.

- Quý không xuất hiện khi ta phòng bị, vì con người là thực thể, ban đêm là lúc cơ thể mệt mỏi nhất, và giấc ngủ chính là thời điểm toàn thân mất cảm giác. Có những kẻ chết trong mơ, cũng là vì không thể chống lại được quỷ triền thân, tức là trở thành nơi chú ngụ cho quỷ - Ông ấy nói.

- Đây không đơn giản chỉ là nợ mạng, đây là có duyên thì đúng hơn, cô gái đó không thể theo ai ngoài cậu, vậy là vì bản thân cậu chính là nguyên nhân - Tối đây, thầy Vương bỗng chỉ vào tôi.

Tôi nghe mấy lời chậm rãi vừa rồi, trong đầu hiện lên vô vàn suy nghĩ, những gì xảy ra có cái gì đáng tin được sao, mà quỷ triền thân là cái mẹ gì, tôi đâu cố tình để trở thành người quen với cô gái đó. Bà tào bên kia thì bảo tôi nợ mạng, sang tối bên này lại thêm có duyên, thế rốt cuộc là tôi với cô gái đó là thế nào?

Sau một hồi giải thích, thầy Vương mới hỏi tôi:

- Cậu có manh mối gì về cô gái kia không?

Tôi lập tức giao lá bùa tìm được trong quan tài cho thầy bùa. Ông ấy nhận mảnh giấy, nhìn lướt từ trên xuống dưới một lượt, hai mắt bỗng tối lại, thầy Vương nghi hoặc hỏi:

- Người này là bị chôn sống phải không?

- Đúng vậy, cô ấy không chồng mà có thai, bị dân làng bắt được nên họ đã phạt chết cô ấy - Tôi gật đầu nói.

- Không phải, đây là bùa của người Hoa, bùa này ...

Của người Hoa? Tại sao người Hoa lại có liên quan tới chuyện này, nếu như cách nói của ông quản trang, vậy người trong bản sẽ chỉ nhờ tới

pháp thuật của bà tào để giải quyết những vấn đề tâm linh của họ. Vậy lá bùa này sao lại của người Hoa?

Thầy Vương rơi vào trầm ngâm, chúng tôi cùng chờ đợi câu trả lời về lá bùa kỳ lạ này. Trong chốc lát, ông ấy nhìn lại lá bùa, đôi tay bỗng trở lên run rẩy.

- Thầy nhớ ra được điều gì về lá bùa này rồi phải không?

- Đây, không thể nào, đây là bùa trấn hồn của một cổ thuật, nó đã bị cấm từ rất lâu, gần như ta chỉ được đọc nó qua giấy tờ ghi chép lại, những người cố thử nó trước đây đều đã thất bại.

- Cổ thuật gì vậy? Sao nó lại bị cấm?

- Cổ thuật đổi mạng lấy mạng, hồi sinh chuyển kiếp, có kẻ muốn làm người chết sống lại đã nghĩ ra thuật này. Nhưng vì thuật này đi ngược lại với luân thường đạo lý nên nó đã sớm bị cấm sử dụng.

- Lấy mạng đổi mạng, có phải là muốn hồi sinh một người thì phải giết chết một người khác?

- Là tế sống, dùng một trinh nữ.

- Trinh nữ? Không phải chứ, cô gái dưới mộ này đang mang thai.

Nghe tới đó chúng tôi đều tự thấy kinh ngạc, chuyện này thực sự ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người ở đây. Lá bùa của người Hoa kia liên quan tới một cổ thuật bị cấm, dùng một người sống đổi mạng cho một người chết, có phải là bọn họ không thể tìm được ai để làm vật tế nên đã bắt một cô gái dân tộc, chôn sống cô ấy đồng thời thi hành nghi lễ.

Nhưng chắc chắn nghi lễ này đã thất bại, vì cô gái ấy không phải trinh nữ, cô ấy đang mang thai. Một xác hai mạng. Tôi đã lờ mờ hiểu ra những

chuyện kinh khủng dẫn tới cái chết của cô gái, khiến cho cô ấy uất nghẹn tới mức này, chỉ có thể là bị giết hết sức oan uổng.

- Nói như vậy thì thầy có cách gì để giải quyết chuyện này không? - Bồng Cường hỏi. Đáng ra lúc này khoan hãy hỏi câu đó, trước mắt phải giải quyết chuyện của cô gái đã.

- Khoan, tao...

- Giải quyết chuyện của mày trước, cô ấy dẫu sao cũng đã chết, nếu mày không tìm cách để thoát khỏi thứ quỷ quái này, mày cũng phải chết theo cô ấy đấy - Cường gạt lời tôi đi - Thầy có nghĩ ra cách gì không?

- Để xem đã, ta không chắc đã hóa duyên được cho cậu, nhưng vì cậu là người sống, cô gái đó là người chết, duyên này không thành được, nếu còn dây dưa, e rằng cả hai sẽ làm khổ nhau, vì thế mà cô gái ấy tốt nhất nên dừng lại đi thôi.

Câu vừa rồi của thầy Vương lại khiến tôi cảm thấy, đây thực ra chỉ là một câu chuyện tình yêu ngang trái, giữa linh hồn của một người con gái và một chàng trai người trần, họ đang sắp bị chia lìa. Mà tôi thì không muốn làm chàng trai đó, thế nên tôi chấp nhận để ông thầy bùa kia làm phép hóa duyên âm cho tôi.

Thầy Vương dẫn mọi người tới một căn phòng khác, bên trong có rất nhiều kệ sách và một bộ bàn ghế để viết lách. Ông ấy hỏi tôi bát tự, xem tử vi can tri rồi viết một lá xớ dài bằng chữ Nho, thấy mấy người bạn tôi không hiểu lắm, ông ấy nói đây là thủ tục trong nghề tâm linh. Sau khi trao đổi hoàn tất, thầy Vương nói:

- Ta sẽ nói qua một chút về kế hoạch cho các cậu. Chuyện này không cần phải chần chừ nữa, ngay đêm nay, cậu sẽ phải thành hôn với oán linh đó.

- Thành hôn? - Chúng tôi kinh ngạc hỏi.

- Đúng, ta sẽ dùng một hình nhân bằng giấy làm cô dâu, còn...

- Khoan khoan - tôi ngắt lời thầy Vương - Ý thầy là tôi sẽ cười một hôn ma? Đừng đùa, tôi tới tìm thầy là muốn thầy ngăn không cho chuyện này xảy ra mà.

- Không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Ý niệm của oán linh này lớn tới nỗi, nó đã hóa quỷ, nếu muốn diệt trừ tận gốc, chỉ có một cách, đó là hoàn thành ý niệm của nó. Nó muốn cậu làm chồng, vậy ta sẽ đứng ra tổ chức âm hôn cho nó, chỉ cần con quỷ ấy xuất hiện, ta chắc chắn sẽ bắt giết nó, khiến nó vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ông thầy này nói cái gì mà tàn độc thế, cô gái ấy dẫu sao cũng chỉ là bị hại, tôi có thể thông cảm được, đâu cần thiết phải đuổi cùng giết tận như vậy.

- Có cách nào chỉ cần làm cho cô ấy buông tha cho tôi mà không phải giết cô ấy không?

- Là cậu chưa biết quỷ là loài sinh vật như nào thôi, chúng sẽ không dừng lại cho tới khi hại được cậu, tha cho chúng chính là tự giết mình đấy.

- Vậy sắp xếp thế nào tùy thầy. Nhưng phải chắc chắn là sau đêm nay, tôi sẽ không còn liên quan tới chuyện quái quỷ này nữa.

Thầy Vương nhìn tôi, khóe miệng chợt cười, ngừng một lát ông ấy mới nói tiếp:

- Cậu đã thấy được hình dạng thực của oán linh đó chưa?

- Tôi thấy đó là một cô gái dân tộc, ngoại hình hoàn toàn giống người bình thường.

- Không phải, đó là do cậu tự tưởng tượng ra, hình hài thật của quỷ, rất đáng sợ.

- Ý thầy là gì?

- Ta muốn cậu chuẩn bị tinh thần, vậy nên, dùng cái này đi, cậu sẽ hiểu những gì ta vừa nói.

Thầy Vương lấy từ hộc bàn ra một cái lọ nhỏ, lắc lắc trong tay và đưa sang cho tôi. Lọ làm bằng sứ, chỉ to hơn ngón tay cái một ít, bên trong chứa chất lỏng, tôi nhìn ông ấy hỏi, cái lọ này để làm gì.

- Đây là nước mắt trâu, nhỏ nó vào mắt, cậu sẽ thấy được ma quỷ.

Nước mắt trâu mà nhiều được như vậy sao, mà ai chứng minh trâu bò nhìn được ma quỷ, hơn nữa chắc gì đây đã là nước sạch, nhỏ vào mù mắt ai đền cho tôi, trên mặt tôi hiện đúng hai chữ nghi ngờ. Thầy Vương liền giải thích:

- Không phải như cậu nghĩ đâu, nước này thực sự có hiệu quả, nếu cậu không tin, ta sẽ thử làm cho cậu xem.

Nói rồi, ông ấy lấy lại lọ sứ, mở nút và đổ thứ chất lỏng bên trong vào mắt. Tôi có thể thấy thứ chất lỏng đó trong suốt, giống như nước trắng bình thường, không biết nó có mùi vị gì không. Sau đó thầy Vương quay ra nhìn tôi, hai mắt vẫn nhắm mở bình thường, không đau đớn hay tấy đỏ gì. Nhưng mà tôi vẫn không tin, bây giờ lừa đảo cũng có trăm kiểu, đây có khi chỉ là chiêu trò thôi. Nhờ tôi đổ vào mắt mà có chuyện, ông ta bắt tôi trả tiền để có thuốc giải thì làm thế nào.

- Để tao thử, tao muốn xem con ma hình thù thế nào - Từ phía sau, thằng Mạnh nhao lên trước mặt tôi.

Tôi muốn hội ý một chút với bọn họ, nhưng thằng Mạnh hành động nhanh hơn, cậu ta chộp cái lọ trong tay tôi và dốc nó vào mắt. Tôi thầm chửi, trên đời này đúng thật không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo. Nhưng mà thằng Mạnh vẫn bình thường, nhỏ xong mấy giọt nước thánh đó, cậu ta quay ra nói là chẳng thấy gì. Thầy Vương bảo, quý không thể ra vào được nhà của ông ấy, thế nên đứng ở đây không thấy được là đúng. Sau cùng vẫn là đợi tôi nhỏ thứ nước khả nghi này vào mắt, bất đắc dĩ tôi cũng ngửa cổ lên đổ vài giọt vào. Tiếp theo tôi đợi xem có phản ứng nào xảy ra không, may mắn là tôi chẳng cảm thấy trong người có gì thay đổi cả.

- Giờ ta sẽ bảo lão Trư đi lấy hình nhân cô dâu tới đây, dưới nhà ngang còn một phòng trống, ta dẫn các cậu tới đó, hãy trái cái thảm đỏ này từ trong phòng ra tới hiên, chỉ được thắp một cây nến ở góc cô dâu ngồi thôi, còn lại không được để ánh sáng chiếu vào. Nhớ lau sạch cái bàn đối diện cửa chính đi, đặt mấy xấp vàng mã, một bát nhang, lát nữa ta sẽ đem thêm mấy bát cơm cúng nữa tới. Nghi lễ phải đầy đủ như đám cưới của người sống vậy.

Chúng tôi lấy đồ và đi theo thầy Vương tới căn phòng kia, bên trong có giường, tủ và một bộ bàn ghế gỗ đã kê sẵn. Vì không ai sử dụng nên bụi rất dày, cảm giác cũng lạnh lẽo hơn bình thường. Thầy Vương quay sang nói với tôi:

- Cậu sẽ ngồi ở ghế bên trái, thắp nến ở góc bàn bên phải, khi thấy quý theo ánh nến vào phòng, không được sợ hãi, đừng làm ra tiếng động, nó chưa thấy cậu, cho tới khi nhập vào hình nhân, cậu không được liếc sang nó. Cầm lấy lá bùa này, khi nào nó nhập vào hình nhân rồi thì dán lên trán hình nhân, không để cho nó di chuyển. Phải thật bình tĩnh, nếu cậu dao động, thần trí sẽ bị quý thao túng, khi đó cậu sẽ gặp nguy hiểm.

- Làm sao mà tôi không nhìn nó mà vẫn có thể biết được nó nhập vào hình nhân?

- Ta sẽ buộc một đầu sợi dây đỏ vào cổ tay hình nhân, cậu giữ đầu dây còn lại, nếu thấy sợi dây động, lập tức dán lá bùa vào trán hình nhân. Làm gì cũng không được nhìn vào mặt nó, ta sẽ ở phía sau yểm trợ cho cậu. Còn có bạn của cậu ở bên ngoài nữa.

- Chúng tôi có thể vào đây cùng thầy được không, nếu ở ngoài, chúng tôi sẽ không yên tâm - Cường lên tiếng.

- Cậu không sợ sẽ làm bạn mình phân tâm sao? Trong quá trình đó các cậu có làm ra chuyện gì, khiến cho con quỷ kia nổi giận, vậy cũng chính là hại chết anh bạn này đấy.

- Chúng tôi sẽ làm theo ý thầy, không để sơ xuất nào xảy ra đâu - Mạnh nói. Giờ tôi mới hiểu mấy thằng này rất thích xem trò ma quỷ, tại sao không phải là bọn họ gặp chuyện, cứ phải là tôi mới được sao.

- Chuyện này sẽ không nguy hiểm chứ? - Tôi hỏi.

- Ta đảm bảo với cậu, oán linh kia sẽ không còn theo bám cậu được nữa. Nhưng chi phí cho chuyện này không phải rẻ đâu, cậu có chấp nhận không?

Đường Tăng có khác, làm việc rất chuyên nghiệp, năm xưa Bồ Tát dạy làm cái gì cũng phải mất đồng tiền, tôi biết chứ, vì thế nên lập tức gật đầu, nói:

- Cái đó tôi đã chuẩn bị, thầy cứ ra giá đi.

Tôi sẽ không đề cập tới chuyện tiền nong ở đây, vì thực tế cái giá mà tôi phải trả cho một lần này, không phải chỉ có tiền, mà còn là những thứ quan trọng hơn nữa.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

9. Âm Hôn (5)

Chúng tôi không phải đợi lâu, sau khi dọn qua căn phòng, lão Trư đã đem hình nhân cô dâu và một bọc đồ tới. Thoạt nhìn, tôi thấy nó cũng giống với những hình nhân bình thường, có đầu, thân và tứ chi được làm từ que tre và giấy. Nhưng lão Trư nói con hình nhân này có những khớp nối đặc biệt, để nó có thể di chuyển được các bộ phận cơ bản như đầu, chân và tay. Vừa giải thích lão Trư vừa vặn đầu của hình nhân ngược ra sau, khuôn mặt hình nhân được chế tạo rất thô sơ, hai hốc mắt bôi đen, miệng vẽ bằng ba nét bút đỏ, không có mũi, nhìn nó đột nhiên hướng mặt về phía tôi thực sự khiến tôi giật mình.

Lão Trư đặt hình nhân đứng dựa vào vào ghế bên phải, bộ quần áo bằng giấy đỏ không quá cầu kỳ, chỉ là hai mảnh bìa cát tông được kẻ vẽ hoa văn loan phượng, ở trong còn một tầng giấy lót mỏng, chân hình nhân đi đôi hài đỏ, nhìn cũng thấy giống một cô dâu, nhưng mà là kiểu cô dâu Trung Quốc. Xong tới lúc thắp nến, trước đó chúng tôi chỉ dùng điện thoại để chiếu sáng, lão Trư nói nến này có trộn với bột quế, dùng để khử mùi xác chết, nó cũng có thể giúp người sống đánh lạc hướng quỷ. Mới đốt được vài phút mà cả phòng đã đầy mùi quế, đậm tới mức mũi tôi cay cay, kiểu này thì chó cũng phải điếc mũi chứ chưa nói tới quỷ.

Trong bọc đồ còn có một bát hương, thẻ nhang, một cây nến mới, một sợi dây đỏ, một con dao, một cái chuông lắc và một cái áo dài đỏ. Lão Trư đưa áo dài cho tôi, bảo tôi lát nữa mặc cái này vào, dẫu sao thì cũng là đám cưới, chú rể không thể mặc quần áo bình dân như vậy được. Tôi hỏi mấy lần là cái áo này ở đâu ra, hình dạng cũ kỹ quá, lão Trư quanh co mãi mới nói, đây là áo niệm của người chết. Nghe xong tôi rụng rời, dù biết là phải

làm rất nhiều nghi thức quái dị, nhưng tới mức mặc áo người chết thì tôi không theo được. Ngay lập tức tôi trả lại đồ cho lão Trư, bảo ông ấy là tôi không thể mặc.

Lão Trư cũng không ép, dạo gần đây, các nghi thức rườm rà đã bị cắt xén bớt, miễn là có cô dâu chú rể là thành đám cưới được rồi. Cây nến mới đặt ở bên góc tôi, nhưng không thắp lên, bát nhang đặt ở phía trước, lão Trư dặn khi nào bắt đầu nghi thức, thầy Vương sẽ chỉ tôi phải làm như thế nào. Giờ tôi chỉ cần chuẩn bị tinh thần, nhiều người thần trí không bình thường, khi thấy quỷ sẽ bị hoảng sợ, gào thét rất nhiều, vì thế mà luôn có sẵn một miếng vải nhét trong miệng. Nghĩ tới cảnh mình cũng phải ngậm giẻ như vậy, tôi nổi hết da gà, lại bảo với lão Trư không phải chuẩn bị cái đấy, tôi tự kiểm chế được.

Sau khi giải thích xong tác dụng của mấy món đồ kia, lão Trư rời đi, trong phòng chỉ còn lại bốn người chúng tôi. Thịnh thoảng cũng có người nói một câu, nhưng vì không ai đáp lời nên tất cả lại im lặng. Riêng tôi thì từ lúc đem hình nhân cô dâu kia vào phòng, đặt cạnh cái nến vừa thắp, cảm giác chỗ này kỳ dị lạ thường. Dù cố gắng ngồi ở tận cuối giường, tránh cái hướng nhìn của mặt hình nhân, nhưng vẫn thấy hai hốc mắt bôi đen kia cứ như đang liếc liếc tôi.

Thấy khó chịu quá nên tôi đứng lên đi ra tủ, thử kéo cánh cửa một cái, tôi thấy nó không khóa, chẳng biết bên trong cất cái gì. Tôi mở hé ra, rọi đèn điện thoại vào, không thấy cái gì cả, bên trong hoàn toàn trống không.

- Nhìn gì?

Tôi giật mình, vừa có ai nói sau lưng tôi. Quay lại xem là người nào, tôi thấy cả ba thằng bạn đều đang hoặc nhìn ra cửa, hoặc nhìn trần nhà, hoàn toàn không chú ý tới tôi. Là ai vừa hỏi? Tôi cau mày, rõ ràng tôi nghe thấy có tiếng người, vừa nhanh vừa gần, chỉ có thể ở trong phòng này thôi.

- Nhìn gì?

Lần này thì đúng rồi, đang liếc quanh phòng, đột nhiên tiếng nói đó lại vang lên. Tôi có thể xác định được chỗ phát ra tiếng nói ấy, nhưng đó lại không phải từ người, nó là từ hình nhân cô dâu đứng kia. Mặt hình nhân giống như đang liếc tôi, dưới ánh nến chập chời, đường viền môi lay động nửa như đang cười nửa như đang mếu, quái dị nhất là sao nó có thể nói được?

Tôi nhìn nó thật lâu, xác định xem có phải chính con hình nhân ấy vừa nói không. Ánh nến bỗng lay động dữ dội, giống như có cơn gió ở đâu thổi vào, nhưng tôi hoàn toàn không cảm thấy trong này có luồng không khí nào dịch chuyển, tất cả vẫn lặng yên.

Trừ một thứ.

Cái đầu hình nhân, nó đang quay dần về phía tôi. Trò đùa này không vui chút nào, có ai đang xoay đầu nó phải không, khuôn mặt tranh tối tranh sáng càng lúc càng trở lên rõ ràng. Tôi cảm giác được từ trong hốc mắt nó như có cái gì trôi lên, rất nhiều, không chỉ có hốc mắt, toàn bộ da mặt hình nhân kia đều lùng bùng như một lớp màng bọc ố trứng rồi, chúng nhung nhúc đẩy lớp giấy trôi lên. Khóe miệng dần rách ra, tôi kinh hoàng chết lặng, bên trong là một lớp da người trắng bệch.

- Nhìn gì?

Đang lúc sợ hãi tột độ, bỗng có tiếng ai đó nói vào tai tôi, khiến tôi giật mình co dúm người lại, lập tức quay mặt nhìn sang. Người vừa nói là Duy, cậu ta đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, tôi lắp bắp hỏi:

- Thấy không?

- Thấy gì? - Duy hỏi lại, cậu ta thấy tôi vuốt mồ hôi trên mặt, ánh mắt có hơi ngạc nhiên, trong phòng cũng chưa nóng tới mức đó.

- Con hình nhân, nó... nó vừa xé.... mặt nạ....cái lớp giấy bên ngoài ấy
- Tôi cố gắng miêu tả và chỉ về phía hình nhân đang đứng.

- Đâu? - Thăng Duy nhìn theo tay tôi chỉ, mặt không kinh ngạc.

Tôi cũng nhìn lại, con hình nhân vẫn nguyên vẹn, khuôn mặt không chút chầy xước, tầng giấy bồi bên trên vẫn còn kín kẽ. Ánh nền tĩnh lặng, mắt tôi lại như hoa lên, chắc vừa rồi là ảo giác, tôi đang bị căng thẳng, chính cái không khí này khiến tôi căng thẳng. Tôi sợ mình sẽ không thể bình tĩnh khi đối mặt với con quỷ kia, rồi sau đó tôi sẽ tự hại chết mình mất.

- Mày đừng suy nghĩ nhiều, lát nữa ông thầy bùa sẽ giúp mày, còn bọn tao ở đây nữa, sẽ ổn thôi - Mạnh vừa vỗ vai tôi vừa nói.

- Đã khiến các cậu phải đợi rồi, sắp tới 9h, việc này không cần chờ lâu nữa, chúng ta bắt đầu thôi - Thầy Vương bước từ bên ngoài vào, trên tay cầm thêm hai bát cơm cúng và quả trứng luộc. Có vẻ ông ấy rất vội vã.

Thầy Vương buộc sợi dây đỏ vào tay hình nhân, một đầu đưa cho tôi, và bảo tôi ngồi xuống ghế. trước khi bắt đầu nghi lễ, ông ấy nói lại một lần, tôi sẽ nhìn thấy những thứ kinh khủng ngoài sức tưởng tượng, dù cho nó có làm ra hành động gì, thì tôi cũng vẫn phải giữ yên lặng, không được dao động. Chỉ cần kiên nhẫn đợi nó nhập vào hình nhân, tôi sẽ dán lá bùa này lên trán nó, tự khắc hình nhân sẽ bị đứng hình, giống như đây là cái lồng nhốt và lá bùa này chính là chìa khóa. Ông thầy bùa sẽ trùm chiếc khăn lên đầu nó, nó sẽ không nhìn thấy gì nữa.

Sắp xếp xong cho tôi, thầy Vương chỉ định cho Mạnh và Cường trốn trong tủ, còn Duy sẽ cùng ông ấy rình ở cạnh giường. Ông ấy còn dặn ba thằng là, chỉ được quan sát, dù cho có chuyện gì xảy ra cũng không được manh động, chỉ cần làm cho con quỷ kia nghi ngờ, mạng của tôi lúc đó sẽ

khó giữ. Vì tôi không đem theo đồ gì phòng thân, tất cả những gì tôi phải làm là tập trung vào sợi dây, hai mắt nhìn thẳng, tâm lý vững vàng, và tin tưởng vào pháp thuật của thầy Vương.

Ông thầy bùa thắp lên ba nén nhang, vì đây là cúng người sống nên không cần vái lạy, tiếp theo ông ấy rút hai lá sớ trong ống tay áo ra, đọc một lá trước mặt tôi, một lá đọc trước con hình nhân. Sau đó thầy Vương bắt tôi ngửa bàn tay lên, nhắm lấy ngón cái mà cầm con dao cứa một đường, dù đã có chuẩn bị như tôi vẫn thấy chỗ bị cắt đau nhói.

Khi máu chảy ra, thầy bùa nhanh chóng ấn ngón cái của tôi vào cả hai lá sớ. Có thể hiểu là ông ấy đang bắt tôi điểm chỉ vào giấy đăng ký kết hôn. Nhìn hai dấu vân máu trên nền giấy vàng đã khô đi, thầy Vương gấp gọn một lá sớ, gài vào cổ hình nhân. Còn một lá của tôi, ông ấy châm lửa đốt đi, vừa đốt vừa khua khua quanh đầu tôi, khiến cho cả người tôi ám khói khét net.

Hoàn thành nghi lễ, thầy bùa cầm chiếc chuông nhỏ lên, ghé sát vào tai hình nhân, ông ấy gọi:

- Giàng Thị Dương

Keeng!

Cứ như vậy liên tiếp ba lần, cách mỗi lần là một hồi chuông, giống như hô thần nhập tượng vậy. Tiếng chuông cuối vừa dứt, thầy Vương đặt lại chuông lên bàn, hai chân chậm rãi lùi về phía giường, coi như nhiệm vụ gọi hồn của ông ấy đã hoàn tất.

nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng ai rơi vào tình huống của tôi mới thấy, chuyện này thực sự rất nghiêm túc. Không khí trong phòng lập tức trùng xuống, tôi ngồi bên ghế trái, đối diện với cánh cửa chính khép hờ, xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có duy nhất một nguồn sáng tỏa ra từ ngọn nến, từng đó không đủ để tôi quan sát cả căn phòng. Thứ tôi có thể

thấy rõ nhất là một nửa khuôn mặt của hình nhân bên ghế kia, ám ảnh tâm lý khiến tôi không dám nhìn thẳng về phía nó.

Nén nhang vừa thắp đã bắt đầu rụng tàn, khói nhang bay thành từng dòng trong không khí, có thể dựa vào đó mà thấy được không gian trong phòng ngưng đọng như thế nào. Bỗng tôi thấy làn khói kia chuyển động.

Vù.

Cánh cửa mở tung trước mắt tôi. Là gió. Vì tôi thấy xung quanh không hề thay đổi, như trong phim là sẽ có một bóng đen ập vào, tiếp theo ra sao thì tôi chẳng rõ, vì tới đó là tôi không xem nữa. Mùi quế trong phòng đang tan dần, hoặc là có một thứ mùi khác vừa xuất hiện. Tôi hít thở một hơi, thực sự là có mùi lạ bay phảng phất quanh đây. Không phải đợi lâu, tôi lập tức cảm thấy thứ mùi đó đang tiến thẳng tới chỗ mình.

Đó không những rất thối, mà còn gây gây như mùi xác động vật đang phân hủy. Mỗi lần tôi hít thứ mùi đó vào, ruột gan tôi như muốn tuôn ra đường mũi hết, kinh khủng tới choáng váng mặt mày. Tính cho tay lên bịt mũi, nhưng nhớ lời dặn của thầy bùa, không được động đậy nên tôi lại nhịn xuống, nhưng mặt mũi vẫn méo xẹo đi.

Chắc quỷ đang tới. Tôi thầm nghĩ, cố gắng ổn định tâm lý, chỉ mới là mùi của nó thôi mà tôi đã không chịu được, nếu thấy hình dạng nó, chắc tôi sẽ chết ngất mất. Bình tĩnh, bình tĩnh. Hai mắt nhìn thẳng, phía trước là khoảng sân tối om, không có gì cả, chưa có gì cả, hình như có gì rồi. Trán tôi bắt đầu toát mồ hôi, trong bóng tối trước mặt, có thứ gì đó vừa chuyển động.

Thực ra sau một lúc hít thở cái mùi thối đó, tôi lại thấy nó không khó ngửi lắm, có lẽ là tôi đã quen nên có người tiếp cũng thấy bình thường. Mà càng ngửi, tôi lại càng thấy mùi này thay đổi, đang từ thối như vậy, ngửi một lát, tự nhiên thấy dễ chịu hẳn. Giống như mùi của đồng cỏ vậy, vừa

thoải mái vừa mát mẻ, lại có phần giống mùi hoa dại, thoang thoảng rất nhẹ nhàng. Chắc không phải quỷ quái gì đâu, đây là mùi của rừng núi theo gió bay vào thôi.

Tôi bỗng thấy mình chẳng còn căng thẳng gì nữa, toàn thân thả lỏng, tâm trạng thư thái như ngồi ngoài đồng hóng gió vậy. Thú vị ở chỗ, bóng đen bên ngoài đang tan dần, xuất hiện trước mắt tôi, thực ra là một người.

Người này thân hình không cao, dáng vẻ nhỏ nhắn, tuy là quần áo có hơi rách nát, nhưng tôi vẫn nhìn ra, đây là một cô gái. Sao ở đây lại có con gái, có khi là người giúp việc trong nhà ông thầy bùa, nhưng mà quần áo tả tơi như vậy, chắc không phải là bị ông ta đánh đập hành hạ chứ. Tôi thấy cô gái ấy ngập ngừng đứng ngoài cửa không bước vào, định mạnh dạn đứng dậy gọi, bỗng sức nhớ ra là mình đang phải thi hành lễ, dù có bất cứ chuyện gì cũng phải ngồi im.

Cô gái sau một hồi ngó ngang ngó dọc, chắc không thấy ông thầy bùa kia nên mới nhắc chân qua bậc cửa, chầm chậm bước vào. Tôi vẫn chưa thấy được mặt mũi của cô ấy, vì tóc tai rũ rượi quá, giống như cô ấy vừa lăn lộn trong bụi cây nào đấy đi ra vậy. Cô gái càng tới gần, mùi thảo mộc càng bay đậm, tôi còn cảm nhận được cả mùi bùn đất rất nhẹ bay ra từ người cô ấy. Chẳng biết cô ấy đi đâu đêm hôm mà toàn thân lấm bẩn như thế, đây cũng không phải phòng của cô, cô bước vào để làm gì?

Chẳng lẽ cô không thấy tôi đang ngồi như tượng, và con hình nhân kỳ dị đang đứng lù lù kia sao, đây không phải nơi cho cô bước vào. Đang nghĩ bỗng tôi lạnh sống lưng. Không đúng, tôi ở đây là để chờ một con quỷ, giờ đáng nhẽ nó phải xuất hiện rồi, tại sao tôi chưa thấy nó. Không phải chứ, con quỷ ấy...

Vừa nghĩ tới đó, tôi chớp mắt, lập tức khuôn mặt của cô gái áp sát vào mặt tôi. Cũng không tới nỗi tệ. Tôi thầm nghĩ, cô ấy có đôi mắt sinh động, làn da trắng hơi nhợt, mũi miệng vừa vặn, tổng quan thì khá ưa nhìn.

Nhưng mùi trên người cô ấy nặng quá, tôi ngửi một hơi mà toàn thấy mùi bùn, nhìn không đến nổi bắn thiu lăm mà sao nặng mùi thế.

Cô gái nghiêng đầu mấy lần, dường như đang nhận xét nhan sắc của tôi, khuôn mặt không biểu cảm cứ đưa qua đưa lại trước mắt khiến tôi muốn vung tay gạt cô ấy qua một bên. Được một lát thì cô ấy hơi không nhìn tôi nữa, lại chậm chậm bước về phía con hình nhân.

Tôi vẫn lăm nhăm mấy lời ông thầy bùa dặn trước khi hành lễ, không được nhìn sang bên phải, không được quay đầu, không được cử động. Nhưng khi cô gái kia đi khỏi tầm mắt, tôi lại tự nhiên quên dần mấy câu khẩu quyết ấy, trong lòng nảy sinh một sự tò mò rất lớn. Tôi muốn xem cô ấy đang làm gì, có khi nào cô ấy thấy con hình nhân kia lạ lạ, lại động vào nó thì sao. Không được, nếu cô ấy làm gì tới con hình nhân thì buổi lễ ngày hôm nay sẽ trở nên vô nghĩa, và tôi sẽ không thể thoát khỏi những chuyện kinh khủng này.

Suy nghĩ mỗi lúc một mơ hồ, tôi không nghĩ tới là, có một ông thầy bùa và ba người bạn của mình cũng đang ở trong phòng này. Tôi chẳng nhớ được gì, ngoài một điều, tôi muốn nhìn xem cô gái kia đang tiếp tục làm gì. Dù lý trí tôi vẫn tỉnh táo, tôi biết mình không được quay sang bên đó, không được động dậy dù chỉ là một cái liếc mắt, nhưng cơ thể tôi hoàn toàn không nghe theo.

Tôi quay đầu sang phải, hai mắt tìm tới nửa khuôn mặt hình nhân bên kia.

Đối diện với tôi, không phải nửa khuôn mặt, mà là cả khuôn mặt hình nhân trắng bệch đang nhìn lại. Sợi dây trong tay tôi rung rung, nhưng tôi không còn biết mình phải làm gì, trong một khắc tôi thấy xung quanh lập tức sáng bừng lên và hình nhân kia bỗng cười với tôi. Nụ cười vô hồn, như có như không hiện lên trên khuôn mặt cứng đờ ấy.

Vậy là sao? Tôi ngây người nhìn theo từng cử động mà hình nhân làm ra. Nó vẫn nhìn tôi, nhưng khoảng cách dần thu hẹp lại, dường như nó đang di chuyển, nhưng tôi không thể nhìn đi đâu khác, ngoài hai hốc mắt đen ngòm kia. Đầu tiên là cách một cái bàn, sau đó là nửa cái bàn, rồi cách một cánh tay.

Vừa di chuyển, hình nhân vừa nâng một bên tay lên, cử động chậm chạp và giật cục như con rối, tôi dán mắt vào cánh tay đó, giờ thì lại có một giọng nói vang lên trong đầu tôi:

"Năm lấy, năm lấy đi"

Tôi phải năm lấy, bàn tay giấy đang dần vươn tới gần tôi, kéo theo khoảng cách càng được thu hẹp. Phải vươn tay ra, tôi muốn chạm vào nó, giữ chặt nó, đây giống như một khát khao thầm kín vẫn tồn tại trong lòng tôi bấy lâu nay.

Bỗng có một tiếng động cực lớn vang lên, lý trí tôi dao động, bàn tay giấy kia lập tức lùi xa khỏi tầm mắt tôi. Không được, tôi muốn năm lấy nó! Ngay lập tức cơ thể tôi lao theo cánh tay giấy kia, bằng một sức lực phi thường, tôi vươn tay chộp lấy nó. Nhưng chỉ một khắc thôi, bàn tay ấy vượt mất, và trước mắt tôi chợt hiện lên một đồng lửa cháy rừng rực.

Chuyện gì đang diễn ra, không được làm thế, tôi chưa chạm được vào bàn tay ấy, là kẻ nào vừa châm lửa, mẹ kiếp. Tôi như phát điên lên, xung quanh tôi bỗng bó chặt lại, cảm giác toàn thân bị kéo giữ kịch liệt, không thể vùng ra cũng không thể xoay chuyển. Hai tai ù đi, có tiếng ồn rất lớn liên tục dội vào tai tôi, vừa giống tiếng gào thét, vừa giống tiếng khóc bi ai.

"Cứu..."

"Cứu tôi..."

"Xin hãy cứu tôi..."

Mẹ kiếp, có người trong đám cháy, có người đang kêu cứu. Tôi phải dập lửa đi, đó là một cô gái, chính cô ấy đang gọi tôi, ai đó hãy nghe cô ấy gào khóc đi, cứu lấy cô ấy. Càng cố gắng vùng ra khỏi những thứ đang níu giữ lấy mình, tôi càng bị lún sâu xuống, không thể thoát ra nổi. Cái thứ chết tiệt gì đang kéo tôi lại, tôi nhìn xung quanh, chỉ thấy những bóng đen chập chờn, và đồng lửa đang dần lụi đi.

Tiếng gào thét không còn vang lên trong đầu tôi nữa, suy nghĩ của tôi dần trở lên bình tĩnh, hai mắt bỗng ngây dại. Tôi buông xuôi hai tay, cảm giác bất lực dội lên trong lòng, khiến tôi như đổ sụp xuống. Có ai đó đã đỡ lấy tôi, không rõ là người nào, nhưng giữa cơn mê man thực ảo lẫn lộn, tôi nghe được một giọng thân quen gọi tên mình.

"Minh, Minh..."

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

9. Âm Hôn (6)

Tôi tỉnh lại khi xung quanh có tiếng nói chuyện rất khẽ. Lúc mở mắt, tôi còn tưởng mình vừa từ cõi chết trở về, toàn thân tê liệt vì mệt mỏi, cơ mặt còn không thể động đậy nổi. Hai tai còn ong ong và miệng khô khốc. Muốn nói mà không thành tiếng, chỉ có thở là rõ ràng, nghe được từng hồi nặng nề.

Một lát sau thì có người nhìn tới tôi, phải mất vài giây tôi mới nhận ra kia là ai, Duy vừa lay lay vai tôi vừa nói gì đó. Nghe như đang gọi tên tôi, nhưng ngẫm ra thì là:

- Mà có nghe thấy tao nói gì không? Trả lời đi, hay mày chết rồi?

Tôi dùng hết sức gạt thẳng ấy ra, mệt tới không muốn chớp mắt, tôi cứ thế nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt. Thầm nghĩ đây là chỗ nào, màu trắng này là trần nhà, lại có rất nhiều mạng nhện, chắc là không được quét dọn thường xuyên, nhìn giống giống phòng mình. Mà đúng là phòng mình thật, tôi ngỡ ngàng, vừa rồi tôi còn đang ở nhà ông thầy bùa, sao tự dưng mở mắt ra đã về tới nhà rồi.

- Mà có cảm thấy đau đớn ở đâu không, uống nước nhé? - Là Cường vừa nói.

Tôi không trả lời, trong đầu lật giở lại từng đoạn ký ức, muốn nhớ ra vì sao mình lại ở đây mà không phải ở nhà thầy bùa người Hoa. Nhưng nghĩ mãi không ra, có một khoảng trống xuất hiện trong trí nhớ của tôi, giống như đoạn băng đã bị ai xóa mất, có cố cũng không thể khôi phục được. Tôi quay đầu nhìn thẳng Cường, mặt thất thần hỏi:

- Sao tao lại ở đây, thầy bùa và con hình nhân đâu rồi?

Vừa nhắc tới thầy bùa, mặt thẳng Cường sầm lại, giống như tôi vừa nhắc tên kẻ thù của cậu ta. Phải khó khăn lắm hai người kia mới đỡ được tôi ngồi dậy, đặt vào trong tay tôi cốc nước, rồi lại im lặng không ai nói gì. Tôi từ tốn nhấp một ngụm, nước chưa bao giờ ngon như vậy, uống tới đâu tỉnh tới đó, nhưng phải rất lâu tôi mới nuốt hết được cốc nước ấy.

- Mà không chết là may rồi, bọn tao còn tưởng mày chỉ là cái xác không hồn, gọi thế nào cũng không dậy, người còn lạnh ngắt nữa - Duy nói.

Tôi ngạc nhiên không hiểu, đưa mắt ra hiệu cho thẳng Cường, ý hỏi thẳng kia nó vừa nói cái gì vậy. Cường đáp:

- Chuyện của mày coi như xong rồi.

- Là sao?

- Lúc ở nhà lão thầy bùa ấy, ban đầu mày chịu ngồi im, nhưng chỉ được một lát thì bỗng nhiên mày quay ra nhìn con hình nhân, tao với thẳng Cường toát hết mồ hôi ra vì giữ mày lại, mày như phát điên lên vậy, mà con hình nhân cũng kinh, tự nhiên quay ngoắt đầu ra nhìn mày, xong lừ lừ đi tới, chính mắt tao còn thấy nó đưa tay lên, mày cũng đưa tay lên... - Duy lập tức nói.

- Mày kể hẳn hoi xem nào, tao nghe mà chẳng hiểu cái gì, tao nhớ là lúc đấy tao vẫn đang ngồi im, tự dưng lại ngủ quên mất rồi mở mắt ra đã ở nhà?

Sau đó tôi mới biết chuyện mà tôi không nhớ, nó còn khủng khiếp hơn tôi tưởng nhiều.

Duy kể từ lúc tôi ngồi trên ghế, khi đó tôi vẫn còn là chính mình, nhưng đến thời điểm cánh cửa mở ra, họ bắt đầu thấy những biểu hiện bất

thường từ tôi. Tôi tỏ ra vô cùng căng thẳng, hai mắt bất định, giống như tôi đang cố gắng nhìn theo một vật thể vô hình nào đó. Về sau, chính Mạnh đã nói rằng cậu ta cùng nhìn thấy thứ bước vào phòng lúc bấy giờ.

Khác với hình dạng tôi nhìn thấy, Mạnh lúc đó đang trốn trong tủ, cậu ta và Cường chỉ có thể quan sát tình hình bên ngoài qua một khe cửa hẹp. Trong phòng rất tối, cố gắng hết sức cũng không nhìn được gì nhiều, Cường nói lúc cửa mở tung, cậu ta có ngửi thấy mùi lạ, nhưng không biết nó là cái gì. Chỉ có Mạnh là tận mắt chứng kiến hình thù của nó.

Từ bên ngoài đột nhiên xuất hiện hai bàn tay tiến vào, tư thế di chuyển kỳ quái, khuỷu tay chống thẳng xuống đất tạo thành một góc tù với cánh tay, tưởng là nó chõng cây chuối, nhưng nhìn hết từ đầu tới chân mới biết, nó đang cố gắng bò bằng cả tứ chi vào phòng. Cái đầu ngúc ngoắc như đèn lồng treo trước cổ, thỉnh thoảng nó lại nhìn sang trái một cái, Mạnh đã hết hồn khi nhìn thấy khuôn mặt của nó.

Đó là một cái tổ thì đúng hơn là mặt, hoàn toàn không phân biệt được mặt mũi mồm miệng ở đâu, tất cả đều là những cái lỗ to nhỏ không đều nhau. Chưa từng có cảnh tượng nào khiến da đầu thẳng Mạnh tê rần đi như vậy, nhìn cái mặt lồi lõm đầy những lỗ là lỗ của nó, nếu là trong lúc khác, chắc cậu ta đã nôn ngay ra rồi.

May cũng không nhìn được gì nhiều vì phòng thiếu ánh sáng, thẳng Mạnh nhịn hết kinh tởm trong cổ họng lại, mắt thấy con quỷ kia xuất hiện trần trụi không quần áo, mái tóc lơ thơ của nó thậm chí còn chẳng đủ che đi một cái lỗ nào trên khuôn mặt kia. Nhờ nó có ngực nên thẳng Mạnh mới xác nhận được đây là quỷ nữ, còn cả cái bụng lồi ra chạm tới đất của nó nữa, có lẽ đây chính là hình dạng thật của cô gái kia.

Không biết nếu phải nhìn tận mắt, tôi sẽ bị ám ảnh tới mức nào nữa, chỉ nghĩ thôi sống lưng tôi đã lạnh toát rồi. Thằng Duy lại kể tiếp, con quỷ nữ ấy càng bò vào sâu trong phòng, thứ mùi thối kia càng nồng nặc, mấy

người bọn họ đều không phân tích được đó là mùi gì. Mãi tới khi thằng Mạnh nói thì họ mới biết, đó là mùi nước ối.

Mùi nước ối chảy ra từ giữa hai chân con quỷ, kéo thành vệt dài từ bậc cửa vào phòng, kèm theo đó là một thứ màng nhầy nhầy đục đục. Ban đầu không ai trong bọn họ tưởng tượng ra, nhưng khi nói tới cái thai chết lưu trong bụng con quỷ kia, giữ thứ đó trong người tới bây giờ, mùi của nó chắc chắn còn khủng khiếp hơn thế nữa.

Cảnh tượng diễn ra trước mắt thằng Mạnh khiến cậu ta choáng váng, có thể hiểu là trong một thời gian ngắn, suy nghĩ của thằng ấy bị tê liệt hoàn toàn. Duy nói, khi đó mặt tôi vẫn tỉnh bơ, giống như tôi không nhìn thấy cái gì ghê sợ cả, nhưng chắc chắn tôi có nhìn thấy, vì hai mắt tôi khi đó liên tục dao động.

Con quỷ tiến gần tới chỗ tôi ngồi, nó rướn người lên ngó sát mặt tôi, đem theo những lỗ hồng như những con mắt nhìn tôi chòng chọc. Thằng Mạnh nói rằng cậu ta đã suýt không nhìn được mà lao ra, để thứ đó tiến tới gần như vậy, chắc chắn là tôi bị điếc mũi hoặc mù mắt rồi, và thực sự là lúc đó tôi không thấy gì ghê tởm cả. Vì tôi vẫn ngồi yên trên ghế nên con quỷ mới rời đi, nó bò sang bên hình nhân đang đứng, sờ mó toàn thân hình nhân, sau cùng mới từ từ chui vào trong lớp giấy đó.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh, chỉ chưa đầy mười phút, con hình nhân kia đã sống lại. Tới lúc này thì mọi người trong phòng đều có thể quan sát cử động của nó. Cường nói rằng, mặt tôi tự nhiên ngậy ra, hai mắt thất thần, còn tưởng tôi vẫn giữ được bình tĩnh những tới khi thấy tôi quay đầu sang nhìn con hình nhân, ai nấy đều thầm than, không xong rồi. Và thực sự là có biến xảy ra, con hình nhân quay lại nhìn tôi, hai chân nó từ từ nhích lên, không rõ là nó bước hay nó trượt đi, nhưng khoảng cách giữa tôi và nó càng lúc càng thu hẹp.

Mấy thằng bạn của tôi lúc này đã rất sốt ruột, mắt thấy tôi không có hành động gì cả, hoàn toàn ngồi yên nhìn theo con hình nhân đang tiến đến, tiếp theo có phải tôi sẽ bị nó bắt mất hồn không. Thầy Vương đứng cạnh thằng Duy vẫn nói chưa tới lúc, bao giờ mới tới lúc, đợi tới khi con hình nhân tóm được vào người tôi sao.

Ngay khi thấy con hình nhân vươn tay lên, ông thầy bùa ra hiệu tấn công nó, thằng Duy lúc này mới nhanh chóng ập tới lấy cây nến cạnh bàn ném vào người nó. Đồng thời Cường và Mạnh lao ra lôi tôi dậy khỏi ghế, người tôi lúc này như bị đóng đinh ở ghế, phải kéo đổ ghế mới có lối tôi đi được. Lúc đó tôi như người điên, giăng tay hai thằng đó ra, miệng gào thét những câu vô nghĩa, cái gì mà cô gái ấy sẽ chết, phải cứu cô ấy...

Giăng co quyết liệt một lúc, con hình nhân bên kia gãy giữa trong biển lửa, nhìn nó cháy bùng bùng như ngọn đuốc, còn phát ra cả tiếng xì xèo như tiếng người nói tuyệt vọng, thực sự ai cũng cảm thấy rùng rợn. Tới khi con hình nhân cháy thành tro, khó bốc mù mịt khắp phòng rồi, tôi mới không gào thét nữa, giọng cũng lạc dần, toàn thân mềm nhũn ra.

Mấy người xúm lại lay gọi tôi nhưng khi đó tôi như xác không hồn, hai mắt vô định, nhìn chỉ thấy đồng tử co rút, mặt trắng bệch không còn hột máu, tình hình rất nguy kịch. Lúc đó thầy Vương mới nói với mấy người bạn của tôi rằng, con quỷ kia đã bị diệt trừ rồi, còn số của tôi có sống được hay không là tùy vào ý trời, ông ta đã nói tôi không được nhìn vào mặt con quỷ đó, nhưng ý trí tôi không chống lại được, bị nó chi phối, giờ sống chết không còn nằm trong khả năng của ông ấy nữa.

Nói tới đó, thầy Vương lập tức bảo chúng tôi mau đi khỏi nhà ông ấy, chuyện này tổn hại rất nhiều tới long mạch hay cái gì gì phong thủy của nhà ông ấy, dẫn quỷ vào nhà, chính là reo tai ương bệnh tật lên đầu gia chủ. Chuyện này đã giải quyết xong thì mau đem người đi đi, nếu tiếp tục để tôi lại đó, ngộ nhờ tôi cũng chết nốt, vậy chẳng phải tôi thành ma nhà ông ta sao.

Thế là bọn họ khênh tôi ra khỏi gia viên nhà thầy Vương, tìm một xe kéo chở tôi về tận phòng, đang lúc không biết phải làm thế nào với tôi thì lại thấy tôi động đậy. Chính là lúc vừa rồi, thực sự là tôi chỉ mệt quá nên ngủ mất thôi, thân thể tôi vẫn nguyên vẹn, chuyện này giải quyết xong rồi nên tôi sẽ sớm hồi phục lại thôi.

- Thế thằng Mạnh đâu, ngủ rồi à? - Tôi nhìn hai người bọn họ hỏi.

- Thằng ấy ở trong nhà tắm, lúc về phòng nó lập tức chạy vào trong đó, tới giờ chưa ra luôn - Duy đáp.

- Chắc sau khi chứng kiến những thứ kinh khủng vừa rồi, thằng ấy phải buồn nôn lắm - Tôi nói.

Vừa dứt lời thì cửa nhà tắm mở ra, thằng Mạnh đầu tóc ướt sượt bước loạng choạng tới cạnh tường, hai tay liên tiếp đưa lên dụi mắt. Chúng tôi lấy làm lạ mới chạy tới giữ cậu ta lại, thấy thằng ấy liên tục nói:

- Đã rửa như vậy rồi, sao không hết, mẹ kiếp,....

- Hết cái gì? - Tôi hỏi.

- Quý, tao vẫn thấy quý.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

10. Oan Nghiệt

Chúng tôi kinh ngạc.

Những lời Mạnh vừa nói giống như mồi lửa thiêu cháy suy nghĩ của tôi, khiến đầu óc tôi bồng rút. Chuyện này vẫn chưa kết thúc sao, quý nào nữa, tôi nhớ trước giờ chỉ có một con quỷ bám theo tôi thôi mà.

- Quý nào? Mà thấy cái gì vậy? - Tôi nắm chặt vai Mạnh, hỏi.

Đột nhiên mặt cậu ta nghệt ra, hai mắt nhìn tôi chăm chăm, lỗ đồng tử giãn cực đại. Đây là ý gì, trong một sách tâm lý học tôi từng đọc qua, hiện tượng này xảy ra khi một người hoặc sợ hãi tột độ hoặc vui mừng tột độ, thằng Mạnh chắc chắn đang rơi vào trạng thái sợ hãi, nhưng cái gì khiến cậu ta khủng hoảng tới vậy?

Ngay lúc đó, Mạnh từ từ nâng tay lên, ngón tay chỉ qua vai tôi, miệng lắp bắp.

- Là nó, nó... nó... nó đang ở đây.

Tôi lập tức quay lại phía sau, bên đó là giường của tôi. Không có gì cả. Lướt mắt khắp phòng, tôi thấy mọi thứ đều bình thường, ngay tới một bóng đen còn không có, ngoài bọn tôi ra Mạnh đã thấy gì?

- Tao có thấy gì đâu, đừng dọa tao - Tôi ngoảnh mặt nhìn Mạnh. Nhưng mặt cậu ta càng lúc càng xám lại, có thể thấy cả những đường gân nổi lên hai bên thái dương thẳng ấy. Bàn tay đang chỉ kia run lên dữ dội, mặc cho tôi lay mạnh thế nào, cậu ta vẫn chết lặng.

Két... Két.. Kéttt

Cạch!

Cửa sổ sau lưng tôi từ từ mở ra, là gió, hay còn là cái gì khác, mồ hôi lạnh toát đầy lưng tôi, biểu cảm của thằng Mạnh khiến tôi không dám quay đầu lại, tới nuốt nước miếng tôi cũng thấy khó khăn.

- Nó vào phòng rồi - Thằng Mạnh buông một câu lạnh lẽo.

Cái gì vào phòng? Tôi muốn hỏi, nhưng cổ họng đã nghẹn cứng, căng thẳng khiến tôi nắm chặt hai bàn tay giữ Mạnh lại, giống như tôi sắp bóp nát vai cậu ta ra vậy.

Mắt thằng Mạnh dao động, nhãn quan chuyển từ bên trái sang bên phải, rồi liếc gần tới mặt tôi. Sao lại nhìn tôi như vậy, đừng nhìn, tôi thầm gào lên. Cùng lúc tôi bỗng thấy người mình nặng trĩu, hai chân run lên, cảm giác không đứng vững nữa. Thằng Mạnh mấp máy miệng, tôi nhìn theo và cố đoán xem cậu ta đang nói gì, mất vài giây tôi mới hiểu hết ý cậu ta:

NÓ BÁM TRÊN LƯNG MÀY KÌA.

Tim tôi rơi bịch một cái trong ngực. Nó đang bám trên lưng tôi, nó muốn làm gì, giết tôi sao? Không được, tôi chưa muốn chết. Đầu tôi bất giác quay sang bên phải, hai tay chầm chậm buông vai thằng Mạnh ra, tới lúc này rồi, nếu bắt buộc phải giáp mặt với con quỷ kia, tôi sẽ đánh lại nó. Nó chạm được vào người tôi, tôi cũng sẽ dùng nắm đấm để chạm vào nó.

Huych!

Tôi vừa rời mắt khỏi thằng Mạnh, đột nhiên hai tay cậu ta vung tay lên và đẩy một cái thật mạnh vào người tôi, cú đẩy đột ngột khiến tôi không kịp phản ứng. Hai chân lập tức nghiêng về phía sau và cả người đổ ập

xuống. Tới tận lúc lưng chạm xuống sàn, tôi còn không biết có chuyện gì đang xảy ra, chỉ đột nhiên cảm thấy cơn đau chạy từ xương cụt tới tận óc.

Diễn biến nhanh tới mức hai người kia cũng phải giật mình, chớp mắt đã thấy tôi nằm quằn quại dưới đất. Duy vội vàng cúi xuống đỡ tôi dậy, nhưng vì đau quá nên tôi chưa ngồi lên ngay được. Thăng Mạnh lúc này bỗng chạy đi đóng hết các cửa sổ lại, sau đó cậu ta lao ra cửa chính, vặn khóa và kéo cái ghế ra chặn ngang cửa. Khi cảm thấy phòng đã hoàn toàn kín kẽ, Mạnh dừng lại, hai mắt cậu ta nhìn xung quanh đầy cảnh giác.

- Mà thấy ổn chưa? - Lúc này Cường mới tiến tới hỏi thăng Mạnh.

- Mà không thấy chuyện gì vừa diễn ra đâu. Con quỷ kia đã chui vào phòng bằng cửa sổ, ... Nó bò lên tường, tới trên đầu thăng Minh thì nhảy xuống. Sau đó, ... Nó bám lên lưng thăng Minh rồi chĩa cái mặt đầy lỗ về phía tao, mặt đối mặt với tao,... Mẹ kiếp, nó hình như đang nhắm vào tao - Mạnh kể lại với vẻ mặt hết hoảng.

- Mà thấy gì không? - Duy liền quay sang hỏi tôi.

- Không. Tao... - Tôi lắc đầu, bản thân tôi cũng đang tự hỏi, tại sao hai chúng tôi cùng nhỏ nước mắt trâu, mà chỉ có một mình thăng Mạnh thấy những thứ kỳ quái đó.

- Vậy giờ nó đâu rồi? - Cường lại hỏi.

- Lúc tao đẩy thăng Minh, con quỷ đột nhiên biến mất, như là nó vừa tan vào không khí vậy - Dứt lời Mạnh nhìn quanh, cảm giác hoang mang lan tỏa khắp phòng.

- Không phải ông thầy bùa kia đã diệt được con quỷ đó rồi sao? - Duy bỗng nổi cáu, cậu ta bước lên túm lấy tay Mạnh, hỏi.

- Sao tao biết được - thằng Mạnh giăng ra - chuyện này không phải do tao, tất cả đều là lỗi của thằng Minh, tất cả là lỗi của mày.

Ngay lập tức thằng Mạnh lao tới tóm cổ tôi, khi đó tôi vừa mới đứng được dậy, còn chưa kịp định thần thì đã bị thằng ấy chồm tới, một lần nữa đẩy tôi ngã ngửa trên sàn, sức nặng của thằng Mạnh cùng với hai bàn tay gồng lên đè cả người tôi xuống nền gạch. Toàn thân tôi tê liệt trong giây lát, cổ còn không thể hít thở nổi, tưởng như tôi sắp chết ngạt đến nơi rồi. Dùng hết sức bình sinh, tôi cố gỡ hai bàn tay đang thít chặt lấy cổ mình, Cường và Duy cũng rất vất vả để lôi thằng ấy xuống khỏi người tôi.

- Bình tĩnh, mày làm gì vậy, thằng Minh bị thôi miên, chính mày cũng biết điều đó, chuyện này đâu thể trách nó được - Dũng gào lên và hất bàn tay đang bóp nghẹt cổ tôi ra.

Cho tới khi tôi hoàn toàn thoát khỏi thằng Mạnh, cả người tôi đã đầm mồ hôi, tim phổi thi nhau hoạt động, trong một thời gian ngắn mà tôi liên tục chết đi sống lại hai lần, có bao nhiêu sức lực đều đã dốc ra bằng hết. Nhìn lại thằng Mạnh cũng đang ngồi thở hồng hộc bên kia, miệng lẩm bẩm câu gì nghe không rõ.

Chúng tôi để cậu ta ngồi như vậy một lúc, tôi thầm nghĩ, có phải đó là phản ứng phụ sau khi sử dụng nước mắt trâu. Đáng nhẽ tôi và cậu ta phải cùng nhìn thấy con quỷ kia xuất hiện, nhưng hiện tại chỉ có mình cậu ta thấy, tôi thì hoàn toàn không. Điều này rất bất thường, nếu vì thế mà Mạnh bị ảnh hưởng, vậy đúng là do tôi đã hại cậu ta. Càng để lâu tình hình sẽ càng khó để giải quyết, đợi trời sáng tôi sẽ tới nhà ông thầy bùa kia, hỏi ông ta cách hóa giải tác dụng của nước mắt trâu.

Những chuyện xảy ra quả thực phải trách tôi, lúc đó tôi đã rất tập trung, tới trước khi ngửi thấy mùi lạ, tôi vẫn tỉnh táo, sau đó thì tôi thực sự không nhớ gì nữa. Theo như lời Duy kể thì quãng thời gian tôi bỏ quên đó, là do tôi bị thôi miên, chắc chắn đây không phải trường hợp cá biệt, ông

thầy bùa kia phải biết sẽ có chuyện như vậy xảy ra. Không đời nào một con quỷ lại dễ dàng lọt bẫy mà bản thân nó không có một chút phòng bị gì cả.

- Tao thấy một chuyện rất vô lý, ông thầy bùa kia phải biết con quỷ sẽ tìm cách đánh lừa tao, nó dùng mùi để thôi miên thì tao biết tránh thế nào, không được động đây, không có gì che chắn, chẳng lẽ bắt tao ngừng thở - Tôi nói.

- Không phải chỉ có vậy đâu, tao còn để ý, ông thầy bùa chần chừ rất lâu mới quyết định cứu mày, lúc con hình nhân kia bắt đầu chuyển động, ông ta hoàn toàn không bất ngờ, thậm chí nếu tao không liên tục giục ông ấy nghĩ cách, chắc ông ấy sẽ để con quỷ kia bắt mày đi luôn - Duy lúc đó đứng bên cạnh ông thầy bùa, cậu ta là người rõ nhất tình hình của ông ấy, có vẻ như lão già còn âm mưu chuyện gì nữa chứ không đơn thuần là muốn cứu tôi.

- Đúng, mày còn nhớ lúc ông ta nhận ra lá bùa này không? - Vừa nói tôi vừa lấy lá bùa trong túi ra, giờ tôi giữ hai lá, một lá dưới mộ cô gái và một lá của ông thầy bùa đưa lúc làm phép - Ông ta nói đó là bùa trấn hồn của một cổ thuật, cái gì mà hồi sinh người chết bằng cách lấy mạng một người sống thế vào, tao thấy chuyện này mờ ám lắm.

- Ý mày là cái chết của cô gái liên quan tới tộc người Hoa ấy sao? - Cường hỏi.

- Không phải chỉ liên quan, tao nghi ông thầy bùa kia biết về cái chết của cô gái đó, thậm chí chính lão ta là người tham gia chôn sống cô ấy nữa - Tôi đáp.

- Tao vẫn chưa hiểu lắm - Duy nhìn tôi nói.

- Để tao giả thiết cho bọn mày nghe, cổ thuật đó bị cấm cách đây một thời gian, cô gái bị chôn sống ở mười sau năm trước, có thể khi đó cổ thuật kia vẫn còn được sử dụng. Bà già bán hàng nước có nói với tao, dòng họ

nhà thầy Vương nổi tiếng mấy đời làm nghề bùa chú, vậy mười sáu năm trước, người chủ trì nghi lễ này nếu không phải là lão ta thì cũng là bố của lão. Chính lão cũng nói là nghi lễ đã thất bại, là do bọn họ không biết người bị bắt làm vật tế không phải là trinh nữ - Tôi nói thật chậm rãi cho những người xung quanh hiểu hết ý của mình.

- Có một điểm tao muốn hỏi, vì sao lại là cô gái này? - Duy hỏi tiếp.

- Là cô ấy bị bắt cóc - Tôi buột miệng trả lời.

- Không, là bị bán - Cường lập tức phủ định.

- Mà nhớ được điều gì sao? - Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta.

- Trong mơ, khi tao bị rượt đuổi, tao chỉ nhớ là những người phía sau không phải người dân tộc, tao cảm thấy cô gái ấy hoàn toàn xa lạ với những người đó. Cho tới khi có người đưa cô ấy vào viện, trong những người tới gây áp lực, chỉ có một người duy nhất cô gái nhận ra, là "bá Phúc", hình như là bác của cô ấy, lúc này ông ấy mặc đồ dân tộc, còn những người phía sau lại mặc trang phục khác, rõ ràng bọn họ không phải người cùng một nhà. Tao không rõ lắm về kiểu quần áo dân tộc, nhưng tao chắc rằng, cô ấy đã bị chính người bác của mình bán đi - Cường chậm rãi kể.

- Chuyện cô ấy không chồng mà chưa có khi chỉ là lời đồn để giấu đi nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của cô ấy. Nhưng thực tế là cô ấy đã mang thai, liệu có bao nhiêu người biết được điều này? - Tôi nói.

- Có phải chính bố mày đã đồn ra ngoài chuyện cô ấy không chồng mà chưa nên mới bị chôn sống không? - Duy chợt quay sang hỏi Cường.

- Không, tao không nghĩ ông ấy lại làm vậy. Nhưng chắc chắn ông ấy là người duy nhất biết cô gái có thai, không ngờ cô ấy lại bị phát hiện, bố tao có thể đã nghĩ do ông ấy mà cô gái phải chết. Sau đó ít lâu, bố tao đã xin nghỉ việc ở bệnh viện, khi trở về, bố tao trở thành một người trầm tính,

vì không thể tiếp tục làm việc kiếm sống, bố đã ly dị mẹ tao, và bỏ đi. Tao cũng mất liên lạc với bố kể từ ngày đó - Cường nói.

Cảm xúc bộc phát khiến cho cậu ta phải ngừng lại, có thể hiểu là người bố trong suy nghĩ của Cường không phải người tệ bạc, cho dù ông đã bỏ mẹ con cậu ấy đi. Ngẫm nghĩ một lát, Cường lại nói:

- Còn một chuyện nữa, lúc bị chôn sống, ngoài cảm giác hoảng sợ ra, cô gái dường như còn rất đau đớn.

- Thì cô ấy đang bị thương do ngã từ trên đồi xuống mà - Duy nói.

- Không, là tao không nhìn, không nghe, không khóc được, tất cả những giác quan trên mặt giống như bị bịt kín. Chỉ biết là dưới mộ rất lạnh, không chỉ trên người mà là cả khuôn mặt đều đau đớn, tay thì đã bị bó chặt lại, tao không thể sờ hay chạm vào những vết thương của cô gái được.

Tôi nhìn vẻ mặt bất lực của Cường, giống như chính cậu ta là người chứng kiến toàn bộ sự việc, vì thế mà cảm giác không thể cứu giúp được cô ấy làm cho lương tâm Cường chịu giằng vặt.

Chuyện này không chỉ khiến cho một người rơi vào bi kịch, nó kéo theo rất nhiều những bi kịch liên quan khác. Bố thằng Cường có thể đã phải chịu đả kích rất lớn, ông ấy là một bác sĩ, việc của ông ấy là cứu người, dù ông ấy có không chấp nhận chuyện cô gái kia mang thai, thì tới cùng ông vẫn cố gắng cứu chữa cho cô ấy. Thằng Cường bỗng nhiên mất đi một người bố, chắc khoảng thời gian đó đối với cậu ta rất khó khăn. Gia đình tan vỡ, bố mẹ ly tán, ai nghĩ được Cường của ngày hôm nay đã từng phải chịu nhiều đau thương trong quá khứ như vậy.

Cả tôi nữa, bi kịch hiểu nhầm, tôi vẫn chưa tìm ra mối liên hệ giữa mình và chuyện này. Phải có nguyên nhân nào đó khiến tôi trở thành người trong cuộc, dù là nợ mạng hay duyên tiền kiếp thì tôi vẫn không hiểu. Mọi người đều là vì chuyện cô gái bị giết ở kiếp này mà trở thành nạn nhân bất

đắc dĩ, sao mỗi mình tôi là dây dưa từ kiếp trước, làm gì có chuyện trùng hợp tới như vậy.

- Vậy mà có hướng giải quyết cho chuyện này chưa? - Duy hỏi.

- Tổng kết lại thì chúng ta đã biết được nguyên nhân cái chết của cô gái, tao định khi trời sáng sẽ đi tới nhà lão thầy bùa kia một chuyến, trước là tìm cách giải quyết việc của thằng Mạnh, sau là thử xác minh xem có đúng nguyên nhân cái chết của cô ấy là như vậy không.

- Khó đấy, mà nên xem thái độ của lão ta, có thể lão sẽ dè chừng mà từ sau chuyện đêm qua, hay để tao đi cùng mà - Cường nói.

- Không được, tình hình thằng Mạnh đang như vậy, mà chưa đi làm thì ở nhà trông nó, chỉ mấy tiếng nữa là trời sáng rồi, đi ngủ chút đi, mọi người cũng vất vả cả đêm rồi.

Vừa nói tôi vừa nhìn thằng Mạnh, bây giờ có vẻ cậu ta đã bình tĩnh hơn, cuộc nói chuyện vừa rồi giữa chúng tôi, Mạnh lúc nghe lúc không, tôi vẫn thấy một nỗi sợ hãi thường trực trên khuôn mặt cậu ta. Mẹ kiếp, chuyện này bỗng dưng rồi tung lên, lúc trước tôi bị ma ám nhưng không trực tiếp nhìn thấy hình dạng nó, nghĩ lại mới thấy chưa có gì đáng sợ. Như Mạnh thì khác, cậu ta nhìn thấy con quỷ ấy không chỉ một lần, nó ám ảnh trong suy nghĩ cậu ta, nếu tình hình kéo dài, có khi Mạnh sẽ phát điên mất.

- Mà cứ yên tâm mà ngủ, đợi trời sáng tao sẽ đi tới nhà ông thầy bùa kia nghĩ cách giúp mà - Tôi vỗ vai Mạnh, cậu ta chỉ nhìn tôi, trong ánh mắt thất thần, tôi thấy hình ảnh của mình phản chiếu, nhưng tôi không nhận ra chính mình trong đó. Kia là một khuôn mặt không phân biệt đâu là mắt mũi, chỉ thấy trên đó toàn những lỗ đen lớn nhỏ, trông rất giống một cái tổ giòi.

Và Mạnh bỗng mỉm cười, không phải vui mừng vì lời nói vừa rồi của tôi, cơ mặt theo khóe miệng giãn ra tạo thành một nụ cười âm hiểm, nửa

như hần học nửa như vô cảm. Tôi không dám nhìn lâu, từ sâu trong tiềm thức tôi vẫn luôn âm ỉ một nỗi sợ hãi, không phải ma quỷ mà chính con người, con người mới là thứ đáng sợ nhất.

Trời sáng rất nhanh, không ngủ được nên cứ một lát tôi lại nhìn đồng hồ, tới hơn năm giờ thì bên ngoài đã có nắng và tiếng chổi xoẹt xoẹt dội lên tứ phía. Có vẻ mọi người trong phòng đều rất mệt, ai cũng ngủ say, tôi lặng lẽ ngồi dậy, thầm nghĩ nếu tới khu người Hoa sớm có thể sẽ gặp bà già bán hàng nước kéo xe hàng đi qua. Lúc đó nói khó với bà ấy một câu, nhờ dẫn vào nhà lão thầy bùa kia lần nữa, chuyện tiếp tùy cơ ứng biến.

Hiếm có hôm nào mà tôi ra khỏi phòng sớm như vậy, không khí tươi mát bên ngoài làm dịu đi những căng thẳng trong tôi, tia nắng mới nhú qua hàng cây, đem theo sương đêm dần tan và bầu trời mỗi lúc một quang đãng. Đây sẽ là khởi đầu cho một ngày tốt đẹp, tôi bỗng thấy lòng mình nhẹ nhõm đi rất nhiều, biết đâu chỉ hôm nay thôi mọi chuyện sẽ kết thúc. Khi tôi trở về, thằng Mạnh sẽ lại nói chuyện với tôi như bình thường, và những khúc mắc trong lòng tôi cũng được giải đáp hết.

Biết đâu...

Đi được nửa đường xuống thị trấn, tôi bắt gặp bà già cùng cô cháu gái đang theo xe kéo đến công ty. Tôi lập tức gọi họ, bà già thấy tôi thì cười cười, có vẻ như bà ấy rất bất ngờ khi gặp tôi vào buổi sáng sớm thế này. Sau đó bà già có hỏi chuyện tôi đêm qua thế nào, tôi chỉ kể qua loa cho bà biết đã xảy ra những gì, và giờ tôi cần quay lại nhà ông thầy bùa đó giải quyết một số vấn đề nữa. Tôi cũng nói luôn là muốn nhờ bà già dẫn tôi tới đó, một phần vì khu người Hoa không dễ vào, một phần cũng vì tôi không nhớ đường.

Bà già thấy tôi ăn nói thật thà, ban đầu còn bảo đi với bà ấy tới cổng công ty dọn hàng, xong tiện cháu gái kéo xe về thì đi cùng, nhưng tôi nhất định đòi đi bây giờ, bạn tôi đang đợi ở nhà rồi, chuyện này rất nguy cấp.

Nghĩ một lát, bà già mới nói với cháu gái, bảo cô ấy mau dẫn tôi tới nhà thầy bùa, sau đó nhanh nhanh chóng chóng tới dọn hàng với bà ấy. Tôi mừng lắm, nghĩ biểu bà ấy ít tiền, nhưng đưa ra thì bà ấy không nhận, cũng không biết làm thế nào, vội vàng cảm ơn mấy câu rồi theo chân cô cháu gái đi vào thị trấn.

Cô gái này dáng người không cao nhưng đầy đặn, mặt mũi hoạt bát, trông cũng ưa nhìn lắm. Bỗng tôi loáng thoáng nhận ra hình dáng này có nhiều nét quen mắt. Tôi đã từng thấy một người, tuổi trạc cô ấy, khuôn người cũng thấp nhỏ như vậy, nhưng sao ấn tượng về cô gái đó lại mờ nhạt lúc có lúc không trong trí nhớ tôi.

Thêm nữa, cô gái mà tôi vừa nhớ đến khiến cảm xúc của tôi trùng xuống, thực sự tôi cảm thấy buồn, cùng một chút tiếc nuối. Giống như tôi đã đánh rơi mất một đoạn tình cảm với cô ấy trong quá khứ, bản thân tôi có thể đã quên đi, nhưng trái tim tôi thì vẫn nhớ, bất chợt nhận ra nhưng không tìm được mình đã để mất ở đâu.

Tôi sẽ cứ nghĩ miên man như vậy, nếu cô cháu gái bà già không gọi tôi. Ngẩng mặt lên đã thấy mình đứng trước cổng nhà ông thầy bùa, tôi vội cảm ơn cô gái và nhìn theo bóng cô ấy biến mất sau ngõ rẽ, trong lòng vẫn âm thầm suy nghĩ, là ai mà khiến tôi day dứt như vậy. Nhưng dẹp mấy chuyện tình cảm ấy đi, giờ tôi phải gặp được thầy Vương, giải quyết vấn đề của thằng Mạnh mới quan trọng.

Tôi gõ cửa, đợi một lúc lâu không thấy động tĩnh gì ở bên trong, đang là sáu giờ, có phải tôi đến sớm quá, ông thầy bùa cùng gia nhân nhà ông ấy chưa ai dậy không. Trước mắt tôi vẫn đang phải nhờ cậy ông ta, không nên quá hấp tấp, chờ được thì nên chờ, người cũng không một bước chạy thoát được. Nghĩ vậy, tôi kiên nhẫn ngồi đợi, đợi được mười phút tôi lại gõ cửa, ba lần liên tiếp đều không thấy tiếng ai ra mở.

Giờ này mọi người chắc phải dậy hết cả rồi, tôi nghĩ không ổn, lần gõ cửa tiếp theo tôi đập thật mạnh, vừa đập cửa vừa réo gọi người bên trong. Âm ỹ tới mức mấy nhà hàng xóm quanh đấy phải ngó nhìn tôi, mặc kệ bọn họ, việc của tôi quan trọng hơn, không gặp được ông ta tôi sẽ trèo luôn tường vào xem thế nào.

May sao cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chốt cửa lạch cạch ở bên trong, cửa vừa hé mở, lão Trư lộ mặt ra, trông chú ta giống như vừa bị dựng từ trên giường dậy. Thấy người, tôi lập tức hỏi:

- Chú Tượng, còn nhớ tôi không, tối qua tôi cùng vài người bạn tới nhờ vả chỗ thầy Vương đây.

- Nhớ, nhưng mà sao vậy? - Lão Trư gật gật đầu.

- Thầy Vương dậy chưa chú, tôi có một chuyện cần nhờ ông ấy giải quyết.

- Không có, ông ấy đi ra khỏi nhà từ đêm hôm qua, sau khi các cậu rời đi, tới giờ vẫn chưa thấy về luôn - Lão Trư bồng xua xua tay.

Nghe tới đây tôi bỗng chột dạ, không xong rồi, nếu như ông thầy bùa ấy chưa về, chuyện của thằng Mạnh giải quyết thế nào.

- Ông ấy đi đâu vậy, chú có biết khi nào ông ấy về không?

- Ông ấy không dặn là đi đâu, cũng không nó bao giờ về, có chuyện gì chiều hãy quay lại.

- Chuyện này gấp lắm, người bạn của tôi, sau khi cậu ấy nhỏ nước mắt trâu thì nhìn cái gì cũng thấy ma quỷ, chú có biết cách nào giải trừ hết tác dụng của thứ nước ấy không? - Tôi níu tay lão Trư hỏi.

- Không biết, tôi chỉ là người làm thôi, không biết cái gì là nước mắt trâu với giải trừ đâu.

Nói rồi lão Trư gạt tay tôi ra, vẻ mặt của lão ta khiến tôi điên người, giống như những chuyện xảy ra giữa chúng tôi và nhà lão ấy chẳng liên quan gì đến nhau. Rõ ràng cũng là người làm, theo thầy Vương học đạo đã không ít, vậy mà hỏi tới cái gì cũng không biết, chẳng phải quá vô lý sao.

Tôi vội vàng rút ra hai trăm nghìn, nhét vào tay lão Trư, không quên xuống giọng nài nỉ:

- Chú à, tôi thực sự rất cần gặp thầy Vương, còn chần chừ thêm nữa, chắc bạn tôi có chuyện mất, chú coi như giúp tôi một lần.

- Tôi không phải là không muốn giúp cậu, thầy Vương đi đâu sao tôi biết được, cậu có muốn chờ thì cứ chờ ở ngoài thôi, ông ấy mà có nhà thì tôi sẽ dẫn cậu đi gặp ngay, chờ ở đây cũng đâu được tích sự gì, chi bằng cậu cứ về xem bạn cậu thế nào, tới chiều rồi quay lại vẫn được mà. Thôi đi về đi - Lão Trư đẩy trả tôi tiền, trợn mắt lên vừa đẩy tôi khỏi cửa vừa nói nhanh như đuổi.

Cửa lớn lập tức đóng lại, giờ thì không xong rồi, tôi phải làm thế nào đây, chờ ở đây sao, biết bao giờ lão thầy bùa kia mới về. Mà lão ta đi đâu, ngay sau khi chúng tôi rời khỏi đây, lão cũng bỏ ra ngoài, hành động của lão ấy có liên quan gì tới chúng tôi không, ôi mẹ ơi, tôi nóng hết người rồi. Nghĩ mãi cũng không ra cách, tôi lấy điện thoại ra gọi cho thằng Cường, đầu dây bên kia bắt máy:

- Mà gặp được thầy bùa kia chưa?

- Chưa, lão đi đâu từ đêm qua tới giờ chưa về, tao đợi sốt ruột quá, thằng Mạnh ở nhà vẫn ổn chứ?

- Ổn, nó vẫn ngủ, tao không đánh thức nó dậy, thằng Duy ra ngoài nộp đơn nghỉ phép cho nó rồi.

- Ủ, vậy để nó ngủ, khi nào dậy ...

Đang nói chuyện thì trong điện thoại vọng ra những tiếng gào khóc rất lớn, nghe như tiếng loa phóng thanh bị mất sóng, đứt quãng thành từng hồi thảm thiết. Giọng thằng Cường cũng bị át đi, tôi có thể nghe ra lẫn trong tiếng khóc là tiếng người kêu than:

" Tôi xin lỗi...tôi xin lỗi...."

Đây giống như giọng thằng Mạnh, nhưng khóc dữ quá, khản cả tiếng rồi. Tôi hốt hoảng nói vào điện thoại:

- Cường, thằng Mạnh làm sao vậy?

Bên kia không có ai trả lời, vẫn nghe thấy toàn tiếng khóc, tiếng nấc cục xen lẫn với tiếng người nói dồn dập:

"Mày sao vậy? ..."

"Đau ở đâu? ..."

"Mạnh, mày nghe thấy tao nói không..."

"Tôi xin lỗi... Tôi không giết... tôi không hại cô đâu..... không phải tôi....không phải tôi mà..."

Chuyện gì đang diễn ra ở đầu dây bên kia, tôi không thể đứng yên nghe điện thoại nữa, ngay lập tức tôi quay trở về phòng tập thể, có một dự cảm rất xấu đang hình thành trong suy nghĩ tôi. Tâm can bỗng chốc rối như tơ vò, nhất định Cường sẽ xử lý được, nhất định cậu ta sẽ không để chuyện gì xảy ra với thằng Mạnh, không được có bất cứ chuyện gì xảy ra, nếu có thì phải đợi tới khi tôi về rồi hãy xảy ra.

Tôi cuốn hết chân tay, con đường bỗng trở lên khó đi gấp bội, ngoảnh ngõ nào, rẽ đường nào, tôi vừa đi vừa thở dốc, tốt nhất là đừng lạc. Bình tĩnh, có gì cũng phải giữ cho mình một cái đầu lạnh, mà tôi vừa rẽ vào ngõ nào thế này.

Cuối cùng thì cũng ra khỏi thị trấn, điện thoại tôi đã tắt và để trong túi quần, giờ tôi chỉ nghĩ tới việc làm sao để về tới phòng thật nhanh. Thời điểm này tôi mới hiểu cảm giác nóng ruột thực sự là như thế nào, ví như có một đồng lửa cháy từ chân lên bụng, và sắp tới nếu tôi không về kịp, chắc chắn lửa sẽ cháy tới tận đầu tôi, não tôi sẽ nổ tung mất. Mồ hôi túa ra từ khắp các lỗ chân lông, khiến mỗi cơn gió thổi qua đem cảm giác nửa nóng nửa lạnh lại lan truyền toàn thân tôi.

Đang lúc tập trung, chân tôi bỗng rung lên, là chiếc điện thoại di động đang kêu, tôi dừng lại xem ai gọi, "Cường".

- Vừa xảy ra chuyện gì vậy? - Tôi hét vào điện thoại.

- Mày về nhanh đi, thằng Mạnh không xong rồi.

Đầu dây bên kia là tiếng thằng Cường nhẹ bẫng, giống như bao nhiêu gánh nặng đều đã được buông xuống. Càng giống hơn là cậu ta đang kìm nén lại tất cả những cảm xúc dữ dội nhất, đẩy cho bản thân rơi vào trạng thái vô thức, vô thức trước nỗi đau, vô thức trước mọi sự tổn thương. Cảm xúc tốt cùng mà tôi cảm nhận được, đó là chết lặng.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

10. Oan Nghiệt (2)

Biết nói gì tiếp đây, khi mà trong đầu tôi cứ lặp đi lặp lại câu hỏi, thái độ của thằng Cường như vậy là sao? Dù có cố chối bỏ hiện thực, nhưng ngay lúc đó tôi đã nghĩ đến rất nhiều chuyện xấu xảy tới với Mạnh. Ví như cậu ta hoặc đập phá đồ đạc, đánh người, ... Nhưng như vậy chưa phải là tệ nhất, tệ nhất phải là Mạnh đột nhiên câm lặng, vĩnh viễn không thể nói được nữa.

Tôi có nên hỏi Cường chuyện gì vừa xảy ra không, dù thật tâm tôi đã có câu trả lời. Cho tới khi đầu dây bên kia vang lên một giọng trầm thấp, tôi mới từ từ phản ứng lại.

- Đi đường cẩn thận, gọi cả thằng Duy về nữa, nhanh đi.

- Được.

Tôi cúp máy, đồng thời trong suy nghĩ dội lên rất nhiều cảm xúc, là bồn chồn và cũng là bất lực. Trước đây khi chỉ có một mình chịu đựng chuyện này, tôi đã rất sợ, đôi lúc tôi muốn kéo theo ai đó vào cuộc với mình, để có chết cũng không quá cô đơn. Nhưng không phải như thế này, tôi vẫn ở đây, vẫn tiếp tục lo sợ, thậm chí còn sợ gấp bội, vì cảm giác tội lỗi đang lớn dần lên trong tôi.

Quãng đường sau đó, tôi đi theo cảm tính, vừa muốn nhanh chóng về phòng, vừa muốn lập tức rời xa khỏi đây, vì nơi tôi sắp đến giống như địa ngục. Bên tai văng vẳng tiếng xe cứu thương, còi xe hú rất to, đứng cách xe hàng km cũng vẫn nghe rõ. Không phải đợi lâu, từ xa tôi đã thấy một chiếc

xe màu trắng với chữ thập đỏ tiến rất nhanh về phía mình, xe chạy ngược chiều, chắc đang về viện.

Khi xe cứu thương lướt qua, tôi để ý thấy trên xe có vài y bác sĩ, họ chở theo nạn nhân. Có khi nào là Mạnh? Ngay lập tức tôi quay đầu nhìn theo bóng xe lao đi xa dần, không thể thấy được người ngồi bên trong đó, nhưng trực giác nói cho tôi biết, chắc chắn là Mạnh.

Đây là báo thù. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi, khiến tôi bừng tỉnh, đúng vậy, con quỷ kia bị chúng tôi lừa vào bẫy, lửa đã thiêu cháy nó, nhưng từng ấy chưa đủ để nó bị tiêu diệt. Oán niệm chồng chất, chỉ một lần bị hại đã khiến nó hóa quỷ, thêm một lần này nữa, chắc nó phải thành quỷ chúa. Từng người một trong chúng tôi, tất cả đều sẽ có cùng một kết cục thê thảm như vậy.

Thằng Cường vẫn còn ở phòng, có khi con quỷ ấy chưa đi xa, nó đã hại được thằng Mạnh, tiện tay sẽ hại luôn thằng Cường mất. Nghĩ tới đó, tôi lập tức rút điện thoại, phải báo cho thằng ấy, nói cậu ta cẩn thận, tốt nhất là rời khỏi phòng đi.

Nhưng trong điện thoại chỉ là những tiếng tút dài, đầu dây bên kia không bắt máy. Tôi gọi đi gọi lại vài lần, không liên lạc được, chết tiệt, làm sao bây giờ, đường về nhà còn xa, nếu chậm trễ tôi sẽ lại phải nhận thêm một tin xấu nữa. Đúng rồi, Duy vẫn đang ở ngoài, có thể cậu ta vẫn an toàn, tôi phải gọi điện báo cậu ta trước. Rất nhanh đầu dây bên kia đã bắt máy:

- Chuyện gì vậy?

- Mà đang ở đâu?

- Tao ở phòng quản lý, đi nộp đơn xin nghỉ cho thằng Mạnh.

- Mạnh gặp chuyện rồi, mà ở yên đó, không, về đi, giờ ở đâu cũng không an toàn, nhanh về phòng tìm thằng Cường đi.

- Mà nói chậm lại xem nào, thằng Mạnh làm sao?

- Nó bị đưa vào viện rồi, tao không rõ tình hình, cũng chẳng liên lạc được với thằng Cường nữa. Nhanh về phòng rồi nói tiếp, đi đường cẩn thận.

Dứt lời tôi lập tức cúp máy. Đi đường cẩn thận. Câu này là thằng Cường dặn tôi, cũng chính cậu ta bảo tôi gọi cho Duy, tại sao lúc đó Cường không gọi, chẳng lẽ cậu ta biết trước sắp có chuyện gì xảy đến với mình, nên chỉ kịp nói nốt vài lời gấp gáp đó. Chưa bao giờ tôi muốn gào lên như lúc này, cái chết bỗng chẳng còn đáng sợ nữa, đáng sợ bây giờ chính là phải đợi khi nào tới lượt mình chết.

Chưa tới khu tập thể, tôi đã thấy đám đông những người đứng bàn tán kéo dài từ ngoài cổng vào tới cầu thang. Bọn họ quây thành một vòng tròn dẫn vào trung tâm là bãi đất trống ngoài tầng một. Tôi vội vàng chen vào giữa, muốn nhanh chóng đến cầu thang, nhưng lòng hiếu kỳ khiến tôi phải chú ý về phía trung tâm kia.

- Thằng đó là nhân viên bên phòng kỹ thuật, trẻ lắm, mà cũng mới vào làm được có một năm thôi.

- Trẻ mà, sao tự nhiên lại làm chuyện đại dột thế.

- Không đâu, chắc là bị ngã hay gì mà, chả biết sống nổi không nữa.

Càng tiến gần tới trung tâm, tôi càng nghe thấy nhiều lời xì xầm, họ nói với nhau bằng những vẻ mặt kỳ quái, người mà họ nhắc tới, trẻ tuổi, lại làm ở phòng kỹ thuật, có lẽ nào là Mạnh. Nó gặp chuyện ở dưới tầng một này sao, chuyện đại dột gì vậy, sao không thể sống nổi? Có vài người nhận ra tôi, ánh mắt của bỗng trở lên dè chừng.

Tới gần đó tôi chợt thấy ba bóng áo xanh công an đứng chắn trước mặt đám đông, họ ngăn không cho người dân tiến vào khu trung tâm. Vừa

len được lên hàng người đầu tiên, đập vào mắt tôi là một vũng máu lớn, máu còn tươi và đang chảy lênh láng trên mặt đất.

Màu đỏ thẫm của máu tương phản với màu xám tro của nền xi măng, chúng khiến tôi lập tức bị choáng váng. Nếu ai quả quyết rằng mình không sợ máu, vậy là người đó chưa từng chứng kiến cảnh tượng như này, cảm giác chóng mặt và buồn nôn nghẹn đến tận họng.

Tôi níu áo một anh công an gần đó, hỏi:

- Xin lỗi, không biết chuyện gì vừa xảy ra ở đây vậy?

- Đây là hiện trường một vụ tai nạn, một nam thanh niên tuổi từ 24 tới 26 đã rơi từ tầng ba xuống, hiện nam thanh niên đó đã được đưa đi cấp cứu tại bệnh viện tỉnh. Chúng tôi đang tiếp tục điều tra nguyên nhân của vụ tai nạn, yêu cầu mọi người tránh xa hiện trường.

Tôi ngược mắt lên nhìn, trên kia là ban công phòng tôi, vậy người rơi xuống đây chắc chắn là Mạnh rồi.

- Còn ai ở trên kia không? - Tôi bất ngờ giật áo anh công an, chuyện này xảy ra như thế nào, thằng Cường đâu.

- Không, chỉ có người của chúng tôi đang làm công tác điều tra ... Cậu kia, trên đó không phận sự miễn vào, ...

- Đó là phòng của tôi, còn một người bạn tôi trên đấy nữa.

Sao lại không có ai, rõ ràng là lúc gọi điện thoại tôi vẫn thấy thằng Cường ở cùng với Mạnh, nếu không có trong phòng, vậy thằng ấy đi đâu. Tôi bất chấp sự ngăn cản của những người xung quanh, hai chân cuống cuồng lao lên tầng ba.

Tới cửa phòng, có hai anh công an đang quan sát ban công, thấy tôi chạy tới liền ngăn lại. Tôi bình tĩnh giải thích cho họ hiểu tôi là người sống trong căn phòng này, nạn nhân vừa rồi là bạn cùng phòng, hiện tôi đang cần tìm một người bên trong. Đang nói thì thấy Duy từ cầu thang chạy lên, mặt thẳng ấy tái trắng đi, không biết là do chạy vội quá hay là bị hiện trường dưới kia dọa sợ.

Sau khi xác nhận, chúng tôi được bên công an nói lại rằng, cách đây nửa tiếng có người thông báo với họ ở khu tập thể xảy ra tai nạn. Một nam thanh niên rơi từ trên tầng ba xuống, người đó đã được đưa đi bệnh viện, tại hiện trường còn một người nữa, tên Cường. Cậu ta bước đầu khai nhận có mặt lúc nạn nhân xảy ra tai nạn, hiện cậu ta đang ở đồn công an trình báo.

Xem xét hiện trường ở đây, không phát hiện thấy dấu hiệu ấu dâm, trong phòng và ngoài ban công hoàn toàn bình thường. Tôi có hỏi người tên Cường kia, lúc bị phát hiện có hoảng sợ hay trốn tránh không. Bên công an họ bảo, không, tâm lý cậu ta hoàn toàn ổn định.

Họ còn nói, giả thuyết lớn nhất trong vụ này, là Mạnh tự sát. Không phải đâu, cậu ta là bị giết, không đời nào Mạnh lại tự sát. Tôi nhìn sang bên cạnh, thấy Duy cúi mặt ra vẻ đăm chiêu, hình như thẳng ấy cũng đang nghĩ những điều giống tôi. Được một lát thì bên công an rời đi, đợi khi nào có kết quả giám định pháp y và lời khai của Cường, họ sẽ đưa ra kết luận chính thức.

Chúng tôi bị bỏ lại trước cửa phòng, giờ thì tôi không dám bước vào phòng nữa, càng không dám ở trong nơi âm lạnh đó một mình. Biết đi đâu bây giờ, vào viện gặp Mạnh, xem cậu ta hấp hối, để thấy sự tàn độc của con quỷ kia. Rơi từ tầng ba xuống, lại mất máu nhiều như vậy, liệu cậu ta có được 10% sống sót. Không, tôi không đủ can đảm để đối mặt với chuyện này.

- Chúng ta tới đồn công an, thằng Cường chứng kiến tất cả mọi chuyện, xem tình hình thằng ấy đã - Tôi nói.

Chúng tôi ngồi chờ ở phòng tiếp dân, tâm trạng không có gì ngoài suy sụp. Chưa đầy mười phút thì Cường bước ra, công an đã lấy xong lời khai nên cậu ta được thả về. Tôi còn tưởng cậu ta sẽ làm ra vẻ mặt hốt hoảng khi thấy chúng tôi, nhưng không, Cường rất bình thản nói:

- Về thôi, chuyện ở đây tao giải quyết xong rồi.

- Nói tao nghe chuyện thằng Mạnh trước đã.

- Có nhiều cái không nói được ở đây, về rồi tao sẽ kể hết cho.

Bất đắc dĩ tôi lại phải về phòng, bầu không khí căng thẳng bao trùm lên chúng tôi, suốt quãng đường không ai nói với ai câu gì. Mãi sau thằng Cường mới lên tiếng:

- Mạnh thế nào rồi?

- Bọn tao chưa qua viện, nhưng mất nhiều máu lắm.

- Những gì diễn ra với thằng Mạnh, thực sự ngoài sức tưởng tượng của tao...

Cường bắt đầu kể, lúc tôi và cậu ta đang nói chuyện điện thoại, Mạnh tự dưng bật dậy khóc, cậu ta ban đầu khóc rất lớn, gần như là gào lên tới cả tôi cũng nghe được qua điện thoại. Vừa khóc Mạnh vừa nói:

"Xin đừng móc mắt tôi, không được móc mắt tôi, không..."

Ngay lập tức Cường bỏ điện thoại xuống, thằng ấy chạy tới giữ Mạnh lại, lúc này cậu ta vừa ôm mặt vừa quần quai, nghe tiếng thì biết rất đau đớn. Phải rất cố gắng Cường mới cạy được hai bàn tay cậu ta ra, cảnh tượng tiếp theo khiến thằng ấy phải kinh hãi, mặt Mạnh gần như biến dạng.

Hai con mắt lồi ra ngoài, đồng tử giãn cực đại, trông mắt nổi đầy những tơ máu chằng chịt, thoát nhìn còn nghĩ đó là hai cục máu lớn đọng trên mặt. Có thể là Mạnh đã không ngừng trợn mắt cả đêm qua, giác mạc bị khô và phồng lên, tới lúc này thì cậu ta không thể chớp được mắt nữa, cảm giác đau đớn là từ đó truyền ra.

"Xin lỗi, tôi xin lỗi, ... không phải tôi cố tình hại cô đâu... tôi xin lỗi..."

Mạnh cũng không nhận biết được người đứng trước mặt cậu ta là ai, thằng Cường đã phải chật vật lắm mới khiến cậu ta nhận ra mình. Ngay lập tức Mạnh nói, giọng điệu thay đổi hẳn, vì vẫn đang vừa khóc vừa nói nên mãi sau Cường mới nghe hiểu được cậu ta nói gì:

"Con quỷ ấy không chết, nó đang ở đây, nó sẽ móc mắt tao, đừng để nó móc mắt tao,..."

Ngừng một lát, hai con mắt của Mạnh giống như mắt cá, không thể cử động, chỉ biết trân trân nhìn thằng Cường. Cậu ta cố giãy khỏi tay thằng ấy, hình như có cái gì kích động khiến cho Mạnh sợ hãi muốn bỏ chạy.

"Chuyện này sai rồi, ngay từ đầu con quỷ kia không cần mạng của thằng Minh, cũng không cần mạng của mày, cái nó muốn chỉ là mắt mũi thôi, nó không có mắt, nên vì mày mà giờ nó móc mắt tao..."

Nói cái gì vậy, tôi ngẩn người, trên mặt con quỷ đó chỉ thấy lỗ là lỗ, không có ngũ quan, có phải mắt mũi tai miệng đều đã bị móc hết, nên mặt nó chỉ còn là những cái lỗ như vậy. Nếu ban đầu nó muốn lấy mắt mũi tôi, vậy thì vì sao không hành động ngay, hay nó làm ra những chuyện kỳ quái trước giờ mục đích để đùa chúng tôi. Có phải quỷ cũng rất thích đùa?

"Không phải chỉ mình tao đâu, rồi cả mày, thằng Duy, thằng Minh nữa, tất cả đều sẽ bị nó hại. Đêm qua tao thấy cả rồi, con quỷ nó đi từng giường một, nó móc miệng mày, kéo lưỡi mày, nó sẽ lấy mũi thằng Duy, rồi cắt tai thằng Minh, nó sẽ không tha cho ai đâu..."

Không đúng, cả đêm tôi thức trắng, mắt vẫn mở thao láo mà có thấy gì đâu. Trong phòng chỉ có mình tôi không ngủ, nếu có gì xảy ra tôi sẽ nhìn thấy, chẳng lẽ thứ nước mắt trâu kia đã hết tác dụng với tôi. Bất giác tôi sờ lên tai mình, tai tôi thì sao, nếu nó biến mất tôi sẽ như thế nào, không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi nói những lời đó, Mạnh bỗng rít lên, hai tay chọc vào mắt, giống như muốn móc chúng ra. Đau rát khiến cậu ta hóa điên, dường như Cường đã thấy máu rỉ ra từ khóe mắt thẳng Mạnh. Nước, trong đầu thẳng ấy đã nghĩ tới cách dùng nước để mắt Mạnh bớt khô, chỉ một khắc sau đó Cường buông thẳng kia ra để chạy đi lấy nước.

Nhưng khi quay lại đã không còn thấy Mạnh ngồi trên giường, cửa phòng bỗng chốc mở tung, và gần như cùng lúc, Cường thấy bóng thẳng kia vụt qua lan can. Cậu ta chỉ kịp lao theo và chứng kiến quá trình Mạnh rơi xuống đất. Tất cả kết thúc bằng một tiếng "Bịch" nặng nề.

Nghe tới đó ba người cùng im lặng, mọi thứ diễn ra quá nhanh, tôi còn nhớ là buổi sáng hôm qua, chúng tôi vẫn ngồi ăn và nói chuyện với nhau. Chỉ qua một đêm, chuyện bỗng hóa thành bi kịch. Bố mẹ Mạnh chắc đã biết, gia đình cậu ta sẽ đau khổ tới mức nào, tôi không tưởng được, nhưng riêng tôi, bây giờ cũng muốn khóc vô cùng.

- Có thật là con quỷ ấy muốn lấy mắt mũi của chúng ta không? - Duy lên tiếng.

- Tao chịu thôi, tao thật sự không thấy gì cả - Tôi nói trong tuyệt vọng, chỉ còn biết vùi mặt vào giữa hai bàn tay, toàn thân tôi mệt rũ rời.

Chúng tôi tới viện, người nhà của cậu ta cũng đã ở đó, họ khóc rất nhiều, có người còn ngất đi. Hình ảnh tang thương ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi, chúng ám ảnh tôi hơn những chuyện kinh khủng vừa qua. Tối hai

giờ chiều, Mạnh trút hơi thở cuối cùng. Cậu ta bị mất máu, dập xương sườn, xương toàn thân cũng gãy nát.

Người nhà đưa cậu ta về mai táng ở quê, chúng tôi theo xe ra đường lớn tiễn họ. Giờ tôi đã hiểu, không ai trong chúng tôi có thể rời khỏi đây, trừ khi chúng tôi đột ngột biến mất giống như Mạnh. Cậu ta nói con quỷ kia muốn lấy mắt mũi của chúng tôi để thay cho những phần đã mất của nó, có thật là nó chọn chúng tôi vì mục đích ấy không. Tới cùng thì Mạnh vẫn giữ được đôi mắt, bản thân cậu ta khi nói những lời đó cũng không hề tỉnh táo, ai có thể xác nhận được chúng sẽ trở thành hiệt thực.

Hiện tôi nghĩ mình vẫn nên tìm thầy Vương để hỏi, lão ta là người trong nghề, mặc cho quá khứ lão đã làm ra những chuyện tàn ác gì, bây giờ an toàn của chúng tôi mới là quan trọng. Tôi nói ý định của mình với hai người kia, họ không phải đối, cũng không góp ý gì, sự chán trường hiện rõ trên gương mặt từng người, cảm giác lúc này chỉ có tuyệt vọng.

Tôi lặng lẽ rời khỏi phòng, chiều đang nhạt dần, mây từ đâu kéo tới giăng kín bầu trời, xám xịt như tâm trạng tôi lúc này. Men theo đường xi măng, tôi tới công ty, lại một nữa tôi tìm gặp bà già bán hàng nước, đường lối trong khu người Hoa thực sự khó đi, tới giờ tôi vẫn không nhớ được.

Bà già trông thấy tôi từ xa, tay bà ấy lập tức vẫy cuống quýt. Tôi nhanh chóng chạy tới, không biết là chuyện gì khiến bà ấy gấp gáp vậy.

- Mày tới thì tốt quá, tau đang định nhờ người tìm mày.
- Có chuyện gì sao bà?
- Thầy Vương đưa tau cái bình này, bảo nếu gặp mày thì giao cho mày.
- Trong này chứa cái gì vậy ạ?

Bà già đốt một mồi lửa, châm vào điều cày, sau đó rút một hơi thuốc Lào. Vừa lắc đầu vừa lim dim mắt. Tôi nhìn cái bình sứ màu nâu đất, nó không to lắm, đặt vừa hai bàn tay, lắc thấy bên trong vang lên tiếng ọc ạch, không phải là nước, giống như nó chứa một thứ chất nhầy sánh đặc lại với nhau. Chiếc nút bằng mút cao su rất chặt, tôi chưa định mở ra vì không biết thứ bên trong tốt xấu thế nào.

- Thầy Vương bảo mày cứ đem về rồi mở ra, thấy thứ bên trong là sẽ hiểu - Bà già nói.

Tôi ngửi thử ở nút bình, mùi gì kinh vậy, ngoài vỏ cũng bám rất nhiều đất cát, cái này là được đào từ dưới đất lên. Chẳng biết ý đồ của lão già kia là gì, có khi nào ông ta đào bảo bối trong nhà lên để đưa chúng tôi phòng thân, như vậy không đúng, tôi nghi ngờ lão ấy có ý gì khác nữa.

Nghĩ vậy tôi đem bình sứ về, đặt ở giữa phòng cho mọi người cùng quan sát. Nhìn kỹ cũng không thấy đây có cái gì đặc biệt, không hoa văn họa tiết, không trạm khắc chìm nổi, còn có phần nhìn giống đạo cụ trong phim kiếm hiệp Trung Quốc. Cả ba người nhìn mãi cũng không ra vấn đề, thằng Duy mạnh dạn đưa tay lên nút bình, suýt nữa thì cậu ta mở nó ra nếu như Cường không nhanh tay chặn lại.

- Mở ra làm gì, đã biết trong này có gì đâu.

- Không mở sao biết được, dù gì lão già kia cũng đã gửi đến, hay là đem vứt nó đi, để trong phòng tao thấy không yên tâm.

Nói rồi mọi người lại nhìn cái bình sứ, đúng rồi, không mở ra thì chỉ có thể vứt đi thôi, giữ nó giống như giữ quả bom nổ chậm vậy. Nhìn mặt hai người kia, tôi nghĩ bọn họ đang cân nhắc xem nên mở hay không, mà nguy cơ mở ra rất cao, vì thằng Cường vừa ôm lấy cái bình, cậu ta nhìn đáy bình một lát, nghĩ cái gì đó rồi hỏi chúng tôi:

- Mở nhớ?

Tôi và Duy bất giác gật đầu. Thế là Cường giật nút bình, đầu tiên tôi không cảm thấy gì khác lạ, sau đó mũi bỗng gây gây, cổ họng bồn chồn, giống như tôi sắp nôn đến nơi. Mùi của thứ này không phải thối bình thường, giống mùi xác chuột phân hủy, chỉ giây lát đã nồng nặc khắp phòng. Cái gì có thể bốc mùi được như vậy?

Tôi thấy thằng Cường nhìn trong bình một lát, mặt cậu ta vì cái mùi này mà cau lại, nhưng sau đó mặt cậu ta giãn ra, hai mắt tròn tròn, như vừa nhìn thấy quỷ vậy. Lập tức tôi giăng lấy, nhưng tay Cường nhanh hơn, cậu ta đóng chặt nút bình, ném ánh mắt hung hãn nhìn tôi.

- Bùa, lá bùa ấy đâu? - Cường chột hỏi, gần từng tiếng một.

- Bùa... bùa nào? - Tôi lắp bắp.

- Bùa dưới mộ, mau đưa đây - Cậu ta xòe tay trước mặt tôi, giục tôi đi lấy lá bùa tới.

Tôi cầm cả hai lá bùa đưa cho thằng Cường, hành động của cậu ta như cảnh sát phá bom vậy, giật lá bùa, bọc nó lên nút bình, sau đó dùng băng dính quấn chặt mấy vòng. Thành thạo như vậy, chắc cậu ta phải biết thứ bên trong nguy hiểm tới mức nào. Tôi không nhịn được liền hỏi:

- Cái gì bên trong vậy?

Đặt cái bình xuống gầm giường, Cường nhìn tôi đáp:

- Mắt mũi của cô gái đó.

Tôi và thằng Duy kinh ngạc nhìn nhau, sao ông thầy bùa kia lại có mắt mũi cô gái đó, mà đưa nó cho chúng tôi để làm gì. Đang tự hỏi thì Cường bên kia lại nói:

- Đêm nay cứ để nó dưới giường tao, chuyện này rắc rối hơn rồi, dù chuyện gì xảy ra, chúng mày tuyệt đối không được chạm vào nó.

Tôi gật đầu, đồng thời hỏi:

- Tại sao lão già đó lại gửi cái bình này cho chúng ta.

Không ai trả lời, chắc mọi người cũng tự hỏi nhưng không rõ ý định của lão, chuyện này hoàn toàn mờ ám. Bỗng tôi liếc qua thằng Cường, cậu ta giữ cái bình ấy làm gì, lại thấy Cường nhìn tôi, ánh mắt lúc này sắc lạnh vô cùng, giống như hóa thành một người khác vậy.

Tối hôm đó, chúng tôi đi ngủ trong lo sợ, tôi không chỉ sợ cái bình kia, mà còn sợ cả thằng Cường, có khi nào cậu ta lại bị ma nhập không. Trong phòng yên tĩnh, tôi không nghe được tiếng thở của mọi người xung quanh, chắc ai cũng căng thẳng nên đều cố gắng thở thật nhẹ, ngay cả tôi cũng phải nén ngực mình xuống.

Im lặng quá.

Tối nữa.

Lạch cạch.

Tiếng gì vậy?

Lạch cạch.

Nó phát ra ở nơi rất gần, hình như là gần giường. Tôi cắn chặt môi dưới, hai bàn tay nắm lấy mép gối, tôi muốn lờ đi thứ âm thanh ma quỷ đó, hai mắt nhắm nghiền lại.

Lạch cạch.

Lạch cạch.

Tiếng động dồn dập hơn, trong đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh cái bình đang bị một bàn tay dị dạng khều ra. Vì hình dáng của vật chủ quá cồng kềnh, nó không thể chui vào gầm giường được, buộc lòng nó phải thò tay vào với lấy cái bình. Mỗi lần với trượt, cái bình bị kênh lên rồi lại rơi xuống, và đập với sàn nhà đã tạo ra thứ âm thanh ghê người đó.

Lạch cạch.

Reenggggg

Tôi bị tiếng chuông điện thoại làm cho giật bản mình, là ai đêm hôm lại gọi điện tới vậy. Đang lúc cao trào, bỗng hai mắt tôi mở choàng, nhìn cái điện thoại bên cạnh, không phải cuộc gọi của tôi.

Reengggggg

Có ánh sáng nhấp nháy phát ra từ giường của thằng Duy, điện thoại cậu ta đang rung kia. Tôi ngóc đầu dậy nhìn, tiếng lạch cạch vừa rồi đã biến mất, chỉ còn từng hồi chuông điện thoại đổ dồn.

- Alo - Duy nhắc máy.

Im lặng.

Một lúc vẫn không thấy nói gì, chợt cậu ta cúp máy. Tôi lập tức hỏi ai vừa gọi, bên kia vẫn im lặng. Sao không trả lời, tôi nghĩ, có gì đó bất thường ở đây.

Reengggggg

Lại tiếng chuông điện thoại, tôi giật mình, lần này không phải Duy, tiếng chuông phát ra từ điện thoại của Cường. Cậu ta cầm lên, nhưng hình như không nghe. Loạch xoạch. Tách.

Đèn điện bỗng bật sáng trưng, tôi nheo mắt nhìn, Cường một tay kéo ngăn bàn, một tay cầm chiếc điện thoại vẫn đang kêu, vẻ mặt căng thẳng. Tôi lập tức xuống giường, ra xem cậu ta định làm gì.

Reenggggg

- Không nghe máy à? - Tôi hỏi.

- Là số của Mạnh - Cường đáp.

Hả? Tôi nhìn màn hình điện thoại đang hiển thị số và tên người gọi đến: "MẠNH".

- Có khi là người nhà cậu ta gọi để thông báo tang lễ - Tôi kiếm một lý do để tự giải thích cho những suy nghĩ đen tối trong đầu mình.

- Không - Cường nhìn tôi - Điện thoại và đồ đạc của Mạnh vẫn ở đây.

Tôi nhìn trong chiếc ngăn kéo đã mở ra, điện thoại của Mạnh vẫn nằm ở đó. Người nhà cậu ta chưa tới chuyển đồ, rõ ràng là không thể nào là Mạnh gọi cho chúng tôi được. Cường tắt điện thoại, cậu ta chạy tới giường thẳng Duy, từ lúc bật đèn không thấy thẳng ấy có động tĩnh gì.

Duy nằm quay mặt vào tường, chúng tôi kéo cậu ta ra, nhìn mặt thẳng ấy mới biết, không ổn rồi. Hai mắt thẳng Duy trợn ngược, miệng mấp máy, toàn thân run bần bật. Gọi tên mấy lần đều không thấy phản ứng, rốt cuộc thẳng này vừa nghe thấy cái gì mà thành ra mất hồn như vậy.

Reengggggg

Tôi chột dạ, điện thoại lại vừa reo, lần này tới lượt tôi. Cầm điện thoại lên xem, trên màn hình hiển thị "MẠNH". Trong tai tôi vang lên hai tiếng động, một bên là tiếng Cường nói:

"Đừng có nghe, tắt nó đi!"

Một bên là tiếng những hồi chuông dồn dập:

Reenggg... Reenggg...

Bất giác tôi nhấn nghe rồi đưa máy lên tai:

- Alo.

Không nghe thấy gì nữa rồi, trong mắt tôi chỉ thấy những hình ảnh âm lạnh, thằng Cường đang lay vai thằng Duy, cậu ta vừa nhìn tôi vừa nói cái gì đó, vẻ mặt nhăn nhó, tay cậu ta xua xua, hành động rất quyết liệt.

Rèèèèèè....

Tôi bắt đầu nghe thấy tiếng động phát ra từ điện thoại. Chỉ là những âm thanh xước xước, không có tiếng người nói, tôi tập trung nghe xem âm thanh đó là gì. Xì xèo. Giờ thì hơi giống tiếng nói rồi, nghe có ngữ điệu hơn. Xì xèo.

"CHẠY ĐI!"

Một tiếng thét chói tai vang lên. Cùng lúc tôi cảm thấy má mình đau rát, giống như có cái gì đó vừa đập vào mặt tôi. Mất vài giây định thần, tôi mới nhận ra thằng Cường đang ở ngay bên cạnh, nhưng vừa rồi là ai hét vào tai tôi vậy?

Bốp!

Lại một cái tát đau điếng người, tôi quay ra nhìn thằng Cường, thấy thằng ấy trừng trừng quát:

- Tỉnh chưa?

Mắt thấy tay thằng ấy lại giơ cao, tôi còn chưa hiểu có chuyện gì, phản xạ tự nhiên vùng tay chắn trước mặt. Vừa nhìn quanh vừa hỏi:

- Sao tự nhiên mày lại đánh tao?

Thằng Cường lúc đó mới dừng tay, mặt hầm hầm nhìn tôi:

- Mày không nghe tao bảo đừng bắt mày à? Muốn bị như thằng Duy phải không?

- Thằng Duy làm sao?

Tôi lao tới giường thằng ấy, thấy cậu ta đã nằm ngay đơ, vẻ mặt bình thản, không còn đáng sợ như lúc trước nữa, nhưng mà ở mũi có máu chảy ra.

- Chảy máu rồi, làm gì bây giờ? - Tôi hốt hoảng nhìn thằng Cường.

- Không sao, tại tao hơi mạnh tay, thằng ấy chỉ là đang ngủ thôi.

Nói thế là ý gì? Tôi sờ tay lên má mình, chỗ vừa bị thằng ấy đánh vẫn còn đau, không biết có bao nhiêu thù hận cá nhân dồn vào cái tát đó, nếu không nhầm thì là hai cái tát liền. Tôi bỏ về giường mình, điện thoại đang rơi dưới đất, chợt tôi nhớ ra mình vừa nghe thấy cái gì, một tiếng hét.

- Mày nghe thấy gì trong điện thoại vậy? - Cường hỏi.

- Chỉ thấy xèo xèo như tiếng ti vi nhiễu, không ai nói, nhưng mà có phải mày hét vào tai tao là chạy đi không?

- Không.

Hoang mang quá, là ai đã hét. Tôi mở điện thoại, tìm cuộc gọi vừa rồi, không có, trong ngày hôm nay không có cuộc gọi nào của Mạnh cả. Tôi lập tức vò đầu bứt tai, không thể tin nổi, ma quỷ giờ cũng dùng cả công nghệ cao để dọa người.

Đèn lại tắt, trong bóng tối, tôi cứ nghĩ mãi về tiếng người đột ngột vang lên trong điện thoại. Vì quá nhanh nên tôi không kịp nhận ra là giọng của ai. Có khi nào chính là Mạnh không, cậu ta đã chết rồi mà, tim tôi nhói lên, đúng là đã chết rồi.

Tôi nghiêng người, một vài hình ảnh hiện lên trong tâm trí, bình thường cậu ta rất hay ngồi trên cái ghế đầu giường kia, đặt chân lên bàn, đẩy cho ghế nghiêng về đằng sau rồi lại thả chân ra. Lặp đi lặp lại như vậy, cứ mỗi lần ghế chạm xuống sàn lại tạo ra một tiếng:

Lạch cạch.

Lạch cạch.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

10. Oan Nghiệt (3)

Tôi tỉnh dậy khi trời đã sáng rõ, không biết đêm qua ngủ lúc nào, quả thật sau bao nhiêu mệt mỏi mà được ngủ một giấc dài như vậy, tinh thần cũng đã tốt hơn nhiều. Mấy người kia dậy chưa, đang tự hỏi, bỗng tôi nghe thấy giọng thẳng Cường:

- Mà đừng có đi, để giải quyết xong việc này đã rồi đi.

- Giải quyết thế nào? Chết như thẳng Mạnh phải không, chuyện này làm gì còn cách nào giải quyết được nữa, sao mà cứ không chịu nhìn vào thực tế - Thẳng Duy cự lại, giọng nói đầy vẻ gay gắt.

- Chưa hết cách, tao đã bảo là chưa hết, sao mà cố chấp thế, mà nghĩ mà đi được sao? Không nhớ lần trước thẳng Minh bỏ đi, kết cục thế nào à?

- Tao cố chấp? Người cố chấp ở đây là mà, đừng nói là mà không tuyệt vọng, mà biết chắc chắn ở lại đây kết cục sẽ thế nào, nhưng mà vẫn cố bám lấy. Đề làm cái gì? Mà không cần bố mẹ, nhưng tao thì cần, tao muốn về nhà.

- Mà không hiểu tao nói gì sao, không phải là tao cấm mà đi, mà là mà không thể rời khỏi đây được, nếu mà cố đi, sẽ...

- Im đi, lần đó khác, giờ tao đi xe máy, đang là ban ngày làm gì có ma quỷ chứ. Mà tao khuyên thật mà, nên sớm rời đi, chính mà cũng chứng kiến thẳng Mạnh chết thế nào rồi, không biết chừng con quỷ kia đã nhắm hại mà tiếp theo đây.

- Nếu bỏ đi, vậy thằng Minh sẽ tính thế nào? Nó đâu thể rời khỏi đây được?

Cường chỉ vào tôi cùng lúc tôi ngồi dậy, chuyện gì thế này, tôi thấy thằng Duy đang xếp quần áo vào ba lô, đồ đạc cậu ta cũng đã để gọn trong thùng nhôm, có vẻ như Duy đang chuẩn bị rời đi. Thấy tôi nhìn, thằng ấy không giấu giếm mà còn hần học nói:

- Tất cả là tại mày, thằng Mạnh nói đúng, nếu không do mày thì con quỷ kia đã không mò tới đây, càng không hại thêm ai khác. Đáng ra mày nên chết một mình đi thì hơn.

Tôi choáng váng. Thậm chí tôi còn không dám tiếp tục nhìn vào mặt cậu ta, những lời này không sai, quả thực tôi cũng nghĩ do mình mà Mạnh phải chết. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, giờ nếu cho tôi đổi lại, tôi sẽ không đi tới nhà lão thầy bùa kia, không tìm ai giúp đỡ nữa, cứ để cho con quỷ kia bắt tôi. Như vậy bản thân mới không chịu giằng vặt.

- Mẹ kiếp, tại sao tự nhiên tao lại bị lôi vào cái chuyện chó má này. Từ lúc tao cùng phòng với mày, chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả, giờ thì tao hiểu rồi, mày nên ngồi mà xám hối đi. Dù mày có chết thì kiếp này mày cũng không trả hết nợ đâu -Duy kéo khóa ba lô lên và đi ra cửa.

- Tao mong chuyện này đối với tao sẽ sớm kết thúc, nhưng với mày thì vĩnh viễn không đâu.

Đó là những lời cuối cùng tôi nghe được từ Duy, sau đó cậu ta mang hết đồ đạc xuống tầng một. Cường vẫn chạy theo khuyên thằng ấy ở lại, tôi loáng thoáng nghe được hai người họ to tiếng với nhau suốt dọc hành lang. Không đời nào thằng ấy chịu ở lại đâu, nếu là tôi chắc tôi cũng không thể bình tĩnh mà tiếp tục sống trong sợ hãi như vậy.

Chuyện ngày hôm nay thực sự không khiến tôi bất ngờ, thái độ của Duy với tôi, chắc là do cậu ta bị áp lực trong mấy ngày qua. Nghĩ thế nào

thì tôi vẫn thấy mình là nguyên nhân của mọi vấn đề, tình hình đã bị đẩy tới đỉnh điểm, không thể cứu vãn nổi.

Ngồi nghĩ mãi cũng chán, tôi đứng dậy đi đánh răng rửa mặt, sau đó tìm cái gì ăn. Tôi đói rồi, những chuyện khác kệ đi, có chết tôi cũng phải lấp đầy bụng mình đã. Biết đâu ăn xong tôi lại nghĩ ra cách, có thực mới vực được đạo, mẹ vẫn hay dạy tôi như vậy.

Ăn được một lúc, tôi bỗng muốn khóc. Thực sự suy nghĩ của tôi không dứt được khỏi những lời thẳng Duy vừa nói, tôi đâu có muốn chuyện này xảy ra, sao lại đổ hết lỗi lên đầu tôi như vậy. Bây giờ chẳng còn ai bên cạnh, ngày trước mỗi khi ngồi ăn, tôi thường không để ý, có người nói chuyện trong mâm cơm, cảm giác hạnh phúc lắm.

Chắc cũng nên gọi về cho bố mẹ một lần, tôi sẽ không kể về những chuyện diễn ra ở đây, tôi không muốn để hai người bọn họ lo lắng, biết đâu những chuyện này lại ám cả tới họ nữa. Giờ có thể nghe được tiếng của mẹ, chắc tôi sẽ không nhịn được mà khóc mất.

Cửa chợt mở ra và tôi thấy Cường bước vào, đang lúc rầu rĩ như vậy lại bị người khác bắt gặp, tôi ngẩn ra vài giây, miệng tự động nói:

- Ăn gì chưa? Còn một ít cơm tao rang để trong chảo đấy.

Thằng ấy liền đi lấy bát xúc cơm, sau đó ngồi xuống ăn trước mặt tôi. Nhìn vẻ mặt cau có của cậu ta, tôi ăn mất cả ngon.

- Tao không lôi thằng Duy lại được, nó đi luôn rồi - Cường nói.

Tôi không đáp, có nói gì bây giờ cũng vô dụng.

- Mà vẫn nghĩ về mấy lời thằng ấy nói à, quên đi, nó căng thẳng quá mới nói vậy, đừng để bụng - Đặt bát cơm xuống, Cường thở dài.

- Ủ - Tôi gật gật đầu - Mà nếu mày cũng định rời đi, nhớ nói với tao một tiếng.

Không thấy thằng ấy tiếp lời, tôi mới ngẩng đầu nhìn, mặt thằng Cường hướng ra cửa, hình như cậu ta đang nghĩ gì đó. Một lát mới nói:

- Không, tao vẫn còn chuyện phải làm ở đây.

- Chuyện gì?

- ... Kiếm tiền thôi, tao vẫn cần làm việc mà.

Nói rồi cậu ta cắm đầu vào ăn, có gì đấy khang khác ở thằng này, tôi thầm nghĩ, là cái gì nhỉ.

- Chuyện cái bình sứ, mày định xử lý thế nào? - Tôi hỏi.

- Để đấy, cắm mày động vào, chiều nay tao không ở phòng đâu, có gì thì gọi điện cho tao.

- Mày đi đâu, để tao đi với mày - Đang thời điểm nhạy cảm như này, thằng ấy đi một mình không phải rất nguy hiểm sao.

- Tìm người, có một việc tao cần làm rõ, không cần đi theo làm gì cả - Cường làm ra vẻ nghiêm túc, tôi linh cảm thằng này đang giấu mình chuyện gì. Càng không nói tôi càng nghi ngờ, những việc Cường làm gần đây rất khó hiểu, ngay như việc cậu ta dùng lá bùa để bọc nút bình, làm vậy là ý gì.

- Tại sao mày lại dùng bùa bọc nút bình lại? - Tôi buột miệng hỏi.

Cường lập tức nhìn tôi, trong một khắc tôi thấy mắt cậu ta dao động, nhưng ngay sau đó lại ổn định, Cường đáp:

- Không phải lão già kia nói đấy là bùa trấn hồn sao, ai biết lão ấy muốn làm gì chúng ta, hiện tại những thứ liên quan tới cô gái kia, tốt nhất nên niêm phong lại, từ từ tìm cách xử lý sau.

- Vậy sao tao lại không được xem? - Tôi nhìn thẳng ấy bằng ánh mắt khả nghi.

- Nếu tao biết bên trong là cái gì, tao cũng không mở ra đâu, bất đắc dĩ mới nhìn tới thôi, mà đừng tò mò mấy cái đấy - Thăng Cường quắc mắt nhìn tôi.

Nói kiểu gì thì tôi vẫn thấy khó tin, nhưng giờ đoàn kết là trên hết, tôi không nên gây sự với cậu ta, mất nốt đồng minh này cũng có nghĩa là tôi không còn ai để bầu vớ. Ăn xong thăng Cường đứng dậy, cậu ta mở tủ lấy vài món đồ, nghỉ thêm lúc nữa mới rời khỏi phòng.

Cuối cùng vẫn chỉ còn mình tôi, nhìn căn phòng bỗng chốc trở về với tĩnh lặng, cảm giác trong lòng trống trải hơn bao giờ hết, làm gì bây giờ cũng không khiến tôi thoải mái được. Tôi ngồi xuống bàn giấy, cách giết thời gian tốt nhất, chính là lướt web.

Xem mấy tin tức thời sự không thể giải tỏa tâm trạng được, tôi lướt thử mấy trang phim, đập vào mắt tôi là rất nhiều tit phim kinh dị, giờ thì còn cái gì kinh bằng chuyện của tôi, thật sự thấy chúng rất nhàm chán. Trong lịch sử trình duyệt, tôi bắt gặp một tit, "Theo ma đi chợ - 11 Âm binh . com", là cái trang có thằng khốn nạn chơi xỏ tôi lần trước.

Dẫu sao thì tôi vẫn còn giữ được mạng, nên qua thông báo cho hẳn biết, tiện thể chửi nhau một trận.

Trong phòng chat, tôi thấy nick tên đó vẫn sáng, cơ hội báo thù đã đến, lập tức tôi click vào trò chuyện:

" Còn nhớ tôi không, cách đây hơn một tuần chúng ta đã nói chuyện, vụ Đi chợ với ma ấy."

Đợi một lát, bên kia hiển thị đoạn tin nhắn hồi đáp:

" Đúng là cậu không chết."

" Thằng khốn, tao cũng tưởng không về được rồi, tao sẽ tố cáo trang web lừa đảo của mày."

" Khoan đã, sao cậu thoát được vậy?"

" Chính con ma đã cứu tao, mày sợ chưa, giờ tao còn tin vào con ma ấy hơn mày."

" Có chuyện ma cứu người như vậy sao, số cậu cũng may mắn đấy, còn sống thì hãy làm gì đó tốt đẹp đi."

" Cũng sắp không sống được nữa rồi, chuyện tốt đẹp tao muốn làm, chính là đánh sập trang web của mày, thằng chó."

Ngừng một lát, không thấy bên kia trả lời, tôi nghĩ thằng ấy lờ mình đi, đang định viết thêm vài dòng gay gắt nữa, chợt lại có tin nhắn đến:

" Cậu lại gặp chuyện gì à?"

" Chuyện của tao không cần mày chõ vào, tao sẽ báo cho những ai định tìm kiếm trang web của mày, rằng mày là thằng chuyên dùng người để làm mồi nuôi quỷ."

" Gì cũng được, chúng tôi làm dịch vụ mà, nếu trả tiền thì chúng tôi sẽ phục vụ cậu, còn nếu không thì hên xui, cậu là xui thôi, nhưng không ngờ mạng cậu lớn vậy."

" Dịch vụ gì?" - Tôi không hiểu là chúng kiếm tiền bằng cách nào, ai mà tin nổi mấy lời xàm xí này chứ. Nghĩ rồi tôi chợt dạ, chẳng phải chính tôi cũng từng tin bọn chúng sao.

" Cậu không đọc trên trang chủ à, chúng tôi là Âm dương sư, chuyên phục yêu trừ ma, tư vấn tâm linh chỉ là kiếm thêm thôi, cậu hấp tấp như vậy, sao tới giờ vẫn không bị hại chết nhỉ."

Thằng chó, tôi thầm chửi, nói sao lại được hăn bây giờ, tôi cũng không rõ Âm dương sư là nghề gì, đang nghĩ xem có nên hỏi hăn không, thì lại thấy tên đó nhả tới:

" Kể tôi nghe, nếu cậu sắp chết rồi, vậy còn ngại gì nữa chứ."

" Mà nói nghề của mày là gì?"

" Âm dương sư, mở kết giới, qua lại giữa hai nơi sự sống và cái chết, chúng tôi cũng phải kiếm ăn chứ, nếu có tiền thì cậu hãy thuê chúng tôi, đảm bảo an toàn mà giá lại rất phải chăng."

" Thế lũ quỷ đói mà hôm đó tao gặp, chúng là của mày phải không?"

" Cậu cũng biết tới quỷ đói sao, còn tưởng cậu chẳng biết gì chứ. Cái đó gọi là dưỡng quỷ, biến chúng thành thủ hạ, cho ăn, luyện phép, cũng có những lúc chúng tôi gặp phải đối thủ mạnh quá, người phàm không thể đấu lại, chúng tôi sẽ gọi nó ra."

Trên đời đúng là còn nhiều chuyện đáng kinh ngạc, ngày xưa cứ nghĩ chỉ có quỷ hại người, giờ mới hiểu chúng cũng biết phục tùng, con người đúng là loài sinh vật đáng sợ. Nếu bình thường là tôi không tin đâu, nhưng giờ thì tôi tin, cố chấp tới mấy thì tôi cũng đã tự mình trải qua, những chuyện đó đều là thật.

" Làm sao để tao tin được là mày không lừa tao lần nữa."

" Đây là chuyện làm ăn, chúng tôi sẽ tới gặp cậu để trao đổi trực tiếp, tôi đã ở đó rồi thì cậu muốn chém muốn giết đều được, hơn nữa nếu mọi chuyện chưa hoàn thành, tôi tuyệt đối sẽ không nhận tiền."

Nghe cũng thấy đáng tin, nhưng mà tôi sẽ không đưa ra quyết định ngay, đợi Cường về rồi bàn với cậu ta xem thế nào. Không nên hấp tấp tin người như lần trước, tôi đã trúng mấy vố như thế này rồi, càng lúc nguy hiểm càng không được vội vàng.

Cạch.

Cửa vừa mở, tôi nhìn sang thì ra là Cường về, cậu ta nhanh chóng đi vào phòng, vẻ mặt có phần căng thẳng. Tôi đã định nói với thằng ấy về chuyện thuê tên Âm dương sư này, nhưng Cường lại lên tiếng trước:

- Minh, có chuyện này tao muốn nói với mày.

- Gì vậy?

- Tối đây, dù có xảy ra chuyện gì,...

Reengggg

Đang nói dở thì điện thoại tôi đổ chuông. Nhìn màn hình, là số của thằng Duy, cậu ta gọi cho tôi làm gì vậy.

- Alo?

- Anh có phải người quen của Hoàn Văn Duy, sinh năm 1991, đang làm kỹ thuật viên tại xưởng sản xuất gang thép Thái Nguyên III không? - Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông xa lạ.

- Đúng vậy.

- Chúng tôi gọi cho anh từ đồn cảnh sát giao thông tỉnh Thái Nguyên, mời anh nhanh chóng tới xác nhận thông tin.

- Xin lỗi anh cảnh sát, cho tôi hỏi bạn tôi bị gì vậy?

- Bạn anh bị tai nạn, chúng tôi sẽ nói rõ hơn khi anh tới.

Sau đó đầu dây bên kia lập tức tắt máy. Tôi nhìn thẳng Cường, nói với cậu ta là người bên cảnh sát giao thông triệu tập tôi đến đó làm việc, Duy vừa bị tai nạn. Cả hai cùng nhanh chóng đi tới đồn cảnh sát, không biết cậu ta bị tai nạn ở đoạn nào, từ lúc rời đi tới giờ là được hơn năm tiếng rồi, chẳng lẽ thằng ấy vẫn chưa rời khỏi địa phận Thái Nguyên.

Trong đồn cảnh sát có rất đông người, chúng tôi hỏi thăm ở quầy tiếp dân, liền nhận được thông báo sang phòng điều tra trật tự để giải quyết. Đi hết dãy hành lang là đến. Bước vào phòng, tôi thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện với một đồng chí cảnh sát áo xanh, nhìn ông ta có vẻ sợ sệt.

Sau khi chào hỏi đồng chí cảnh sát, tôi giới thiệu mình được triệu tập tới đây để giải quyết vụ tai nạn giao thông của một người tên Duy. Đồng chí cảnh sát gật đầu, chỉ sang người đàn ông đang ngồi, nói:

- Người này đã gây tai nạn cho thanh niên Hoàng Văn Duy, hiện tại chúng tôi đang lấy lời khai, mời hai anh ngồi ở ghế kia chờ cho ít phút.

- Bạn tôi có bị thương tích gì nặng không thưa đồng chí?

Nghe tôi hỏi, đồng chí cảnh sát thở dài, vỗ vỗ vai tôi mấy cái mới đáp:

- Vào lúc 10h12, trên đoạn đường đi từ đèo Cái tới quốc lộ 1, có xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng, nạn nhân đi xe máy đã đâm trực diện vào một xe tải đi ngược chiều, chúng tôi đã gấp rút đưa nạn nhân tới bệnh viện

tình để sơ cứu, cách đây ba mươi phút nạn nhân đã được chuyển tới bệnh viện trung ương để tiếp tục điều trị...

Tai tôi như bị sét đánh trúng, những lời tiếp theo hoàn toàn nghe không rõ, chỉ thấy trong đầu ong ong kỳ lạ. Chắc có gì nhầm lẫn, tại sao lại là Duy, đáng nhẽ giờ này cậu ta phải về tới nhà rồi mới đúng. Cùng lúc đồng chí cảnh sát đưa cho tôi chứng minh thư, bằng lái xe, thẻ nhân viên, cùng một chiếc ví thấm máu. Tất cả đều có hình Duy trên đó, mặt mũi như vậy, chắc chắn không thể nhầm được rồi.

Hai chân tôi run lên, khuôn mặt trong ảnh bỗng biến dạng, có rất nhiều biểu cảm hiện ra, cậu ta chỉ mấy tiếng trước vẫn còn rất sinh động. Đây có phải là vô tình không, hôm qua thì Mạnh nhảy lầu, hôm nay thì Duy tai nạn, không thể nào là vô tình được, có một sự sắp đặt ma quỷ ở đây.

Tới mai thôi, không biết ai trong hai người bọn tôi sẽ gặp chuyện, có khi là tôi, vì tôi đã chết hụt bao nhiêu lần rồi, quá tam ba vận, mai là tôi sẽ tiếp bước hai người bọn họ. Mà cách thức càng lúc càng tàn khốc, nhảy lầu thì ít nhất còn ra hình người, chứ tai nạn thì chắc gì đã toàn thây. Không biết tới lượt tôi, con quỷ ấy sẽ chọn cách nào để hành xử, tôi thật không muốn nghĩ tiếp nữa.

- Bạn tôi chưa chết phải không? - Cường hỏi.

- Nạn nhân vẫn đang trong cơn nguy kịch, mất máu nghiêm trọng cộng với đa chấn thương, các anh nên mau chóng liên lạc với người nhà nạn nhân để chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Dứt lời, đồng chí cảnh sát lại trở về hỏi cung người đàn ông kia, tôi quay sang nhìn thẳng Cường:

- Làm gì bây giờ?

- Cầu trời đi, giờ chỉ có ông trời mới cứu được thằng Duy.

- Thần chết sao cứ đeo bám chúng ta mãi vậy, có khi mai sẽ tới lượt tao chết đây - Tôi tuyệt vọng nói.

- Nói gì vậy, thần chết cũng là một vị thần, ông ta được con người tôn sùng, vậy nên sẽ không có chuyện thần chết hại người, chỉ là ông ta không bảo vệ người sống, thần chết tồn tại là để bảo vệ những người đã chết thôi.

Lần này thì tôi phải nhìn thẳng Cường bằng con mắt kinh ngạc, chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì khiến con người cậu ta biến đổi, không biết tốt xấu thế nào, nhưng tôi thấy hiện tại cậu ta tin tưởng được. Lại thấy thằng ấy rút điện thoại ra gọi đi đâu đó, nghe loáng thoáng thì biết là bố hoặc mẹ Duy, cậu ta nói tên bệnh viện, không nhắc tới tai nạn nghiêm trọng thế nào, chắc sợ chuyện này khiến cho bố mẹ Duy bị sốc.

Báo tin xong, hai người chúng tôi ngồi lại đồn cảnh sát chờ nghe kết quả điều tra. Thời gian bằng uống hết một ấm trà, đồng chí cảnh sát gọi tới chúng tôi, hình như muốn cho chúng tôi xem cái gì đó. Màn hình máy tính đang phát một đoạn video, theo như đồng chí cảnh sát nói thì là camera hành trình của một chiếc xe con đi phía sau Duy.

Trên đó tôi thấy xe của Duy, cậu ta đi với tốc độ trung bình, mọi chuyện diễn ra bình thường cho tới khi một chiếc xe tải loại mười năm tấn đi ngược chiều xuất hiện. Đoạn đường đó là dốc đèo Cái, tôi nhìn vô cùng quen mắt, đột nhiên tay lái của Duy rung lên dữ dội, có thể thấy xe của cậu ta bắt đầu loạng choạng. Khi xe tải tiến tới gần hơn, đột nhiên cậu ta tăng tốc, và bất ngờ lao sang làn đường đối diện.

Cảnh tượng tiếp theo rất khủng khiếp, xe máy của Duy lao vào đầu xe tải, trước đó vì phanh gấp nên xe của cậu ta nghiêng đi cùng lúc xe tải chạy tới, kết quả là cả xe máy và người đều bị cuốn vào gầm xe tải. Tới khi xe tải dừng được lại thì tôi chỉ còn thấy chân của Duy nằm sau hai bánh trước, toàn thân cậu ta lọt dưới gầm xe. Những người chứng kiến vụ tai nạn, dù trực tiếp hay gián tiếp đều phải nín thở khi thấy cảnh tượng đó.

Bên phía cảnh sát cho hay, họ không tìm thấy rượu hay chất kích thích có trong máu Duy, khả năng cậu ta điều khiển xe khi đang say không thành lập. Nguyên nhân dẫn tới việc tay lái cậu ta bị mất kiểm soát, đột ngột lao sang làn đường dành cho xe ngược chiều vẫn còn được điều tra, chưa có một giả thiết nào đủ hợp lý cho hành động này. Tôi và Cường nhìn nhau, trong đầu mỗi người đều đã có lời giải, chỉ là sẽ không ai ở đây tin vào điều chúng tôi đang nghĩ.

Sau đó chúng tôi được hỏi mấy câu, trước khi tai nạn xảy ra Duy có biểu hiện gì bất thường, hoặc gia đình cậu ta có tiền sử bệnh tim không,... Chỉ với mấy câu hỏi này thì làm sao ra được vấn đề, tôi nghĩ mà bất giác thở dài.

Tới 5h chiều thì chúng tôi được cho về, mang theo cả đồ đạc của Duy về nữa, có rất nhiều thứ đã bị hỏng, chiếc ba lô của cậu ta còn dính đầy máu. Trong lòng tôi nặng trĩu, biết làm gì để thoát khỏi chuyện này đây, có lo lắng cũng chỉ là vô ích, ngày mai vẫn đến, rồi sẽ tới lượt tôi sớm thôi.

Về tới phòng, buông hết những buồn đau trước mắt xuống, tôi ra ban công, mở danh bạ điện thoại, tìm số của mẹ và nhấn gọi.

Tút... tut.... tut...

- Alo, Minh hả con?

- Mẹ ạ, con đây... Ở nhà nấu cơm chưa mẹ...

Ngay lúc đó, tôi thấy mọi thứ mờ đi và cổ họng nghẹn lại, nước mắt từ khi nào đã chảy đầy trên mặt, khiến tôi không thể nói thêm được lời nào. Từng giọt nhỏ xuống tay tôi, nóng hổi. Thực lòng tất cả những gì tôi muốn nói chỉ có một câu.

"Con xin lỗi, con nhớ mẹ."

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

11. Người Nói Chuyện Với Linh Hồn.

Cuộc nói chuyện của tôi với mẹ kéo dài trong hai mươi phút. Sau đoạn đầu xúc động, tôi lập tức lấy lại bình tĩnh, mẹ đã hỏi rất nhiều về cuộc sống và công việc ở đây, tôi chỉ kể qua loa hoặc nói dối để mẹ yên tâm rằng, tôi vẫn ổn. Nghe mẹ nói về những việc ở nhà, tâm trạng tôi như được hồi sinh, khát khao được trở về chưa bao giờ mãnh liệt tới vậy.

Tôi còn sống, sẽ không có chuyện bản thân bị khuất phục dễ dàng, bố mẹ đang đợi tôi ở nhà, miễn là vẫn còn người vì tôi mà ngày đêm mong nhớ, tôi nhất định phải trở về. Tới cùng, tôi nói với mẹ, chỉ một thời ngắn nữa thôi, tôi sẽ về bên mẹ. Bằng mọi giá tôi phải chấm dứt chuyện này, dù có phải bán hết tài sản mình đang có, chỉ cần giữ được mạng thì tôi cũng bất chấp.

Sau khi cúp máy, tôi hít một hơi thật sâu, tinh thần lên cao, chân bước vào phòng, giờ nên tìm thằng Cường bàn chuyện thuê tên Âm dương sư kia. Lại thấy cậu ta đang nghe điện thoại, biểu cảm có phần khác lạ. Bắt gặp ánh nhìn của tôi, mắt Cường chớp lên, hai đầu mày nhú lại, cậu ta buông điện thoại, nói:

- Duy... qua cơn nguy kịch rồi. Tao vừa gọi cho bố thằng ấy, dù vẫn còn hôn mê sâu, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Ông Trời! Có phải ông đã nghe thấy lời cầu xin của chúng tôi, cảm ơn ông đã giữ lại cái mạng nhỏ cho cậu ấy, thực sự rất cảm ơn ông! Tôi không biết có nên cười thật lớn lúc này không, cảm giác trong lòng vô cùng nhẹ

nhôm. Có thể đây là một điềm báo, rằng con đường chúng tôi đang chọn là đúng, và mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.

Ăn mừng lúc này là quá sớm, đây còn chưa gọi là thành công bước đầu, chỉ mới trút bỏ được một phần lo lắng cho Duy, chúng tôi lại tăng thêm một phần lo lắng cho bản thân. Tiếp theo sẽ tới tôi đấu với con quý kia, thành hay bại đều nằm ở bước quyết định này, tôi nói với Cường:

- Chuyện của thằng Duy coi như không còn gì đáng ngại. Tao đã nghĩ, vì sao con quý ấy bỗng nhiên quay ra hại chúng ta, phải có nguyên nhân nào đó, có thể là từ sau khi ông thầy bùa đốt nó nhưng nó không chết, vì hận chúng ta nên nó đã quay lại trả thù.

- Mà có cách gì không?

- Cũng không phải cách của tao, mà nhớ lần trước bị dẫn ra nghĩa địa không? Lần mà tao bị lừa bởi một thằng trên mạng ấy.

Cường gật đầu.

- Buổi chiều tao có nói chuyện với tên đó, ban đầu tao cũng nghĩ chửi nó vài câu xong thôi, tên đó không bất ngờ khi thấy tao còn sống, hẳn nói hẳn là Âm dương sư.

- Âm dương sư? - Cường nhíu mày.

- Ừ, giống như lão thầy bùa kia, nhưng mà tao nghĩ thằng ấy mạnh hơn, nó có thể điều khiển được quý, mấy con quý đói đêm hôm ấy đều là của tên đó.

- Âm dương sư không phải nghề chính đạo, bọn ấy chuyên dưỡng quý để sử dụng vào mục đích cá nhân. Đó giống như con dao hai lưỡi vậy.

- Mà cũng biết tới dưỡng quý à? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- ... Tao đọc trên mạng thôi... - Cường hơi chần chừ.

- Ủ, nhưng mà chúng ta thuê bọn ấy, trả tiền đảng hoàng nên người bên đó sẽ đến làm việc với chúng ta.

- Mà vẫn tin tên đó à?

- Không tin, nhưng vì thằng ấy sẽ phải tới đây, nên tao muốn thử. Lần này người cầm đăng chuôi là chúng ta, nếu thằng ấy định giở trò, tao sẽ kéo nó chết chung.

Cường không nói tiếp, vẻ mặt cậu ta trầm ngâm, cũng khó để tin tưởng một người từng lừa mình như vậy. Cứ để cậu ta suy nghĩ thêm chút thời gian, có thể đêm nay con quỷ ấy chưa ra tay tiếp, tần suất một ngày một mạng là quá nhiều rồi.

- Mà nghĩ xong chưa? Tao nói với tên đó nhé? - Đợi qua mười phút, tôi hỏi lại Cường.

- Tùy mà, làm gì thì làm - Thằng ấy dùng vẻ mặt miễn cưỡng đáp lời tôi.

Dù chuyện này chỉ là do tình thế bắt buộc, nhưng độ mạo hiểm quá cao, chưa nói tên kia có khi chỉ biết dọa người, thực chất không có chút quyền phép nào cả. Dù sao phải thử mới biết được. Tôi vào mạng, tìm địa chỉ trang web rồi click vào phòng chat. Không biết là rảnh quá hay sao, lần nào tôi cũng thấy nick tên đó sáng, tôi gửi cho hắn một tin:

" Bên tao đồng ý thuê mà rồi. Có thể tới luôn ngày mai không?"

Rất nhanh liền có tin nhắn hồi đáp:

" Được, cho tôi địa chỉ và số điện thoại."

" Mà giá cả tính thế nào?"

" Đến xem mới biết được, cao thấp còn tùy trường hợp."

" Vậy có cần mô tả qua về con quỷ ấy không?"

" Mai tôi tới rồi nói, giờ cứ xác định là giữ được mạng đi."

" Bây giờ có thể tới đây?"

"8h."

Đang gõ tin nhắn, tôi bỗng nhớ ra một chuyện, vội quay lại hỏi thằng Cường:

- Hồi chiều mày có cái gì quan trọng muốn nói với tao phải không?

- Cái đó hết quan trọng rồi - Cường đáp.

Thái độ mất hứng đó là sao, tôi đã nói hay làm gì sai à. Từ sau vụ ma nhập, tôi cứ thấy thằng ấy lạ lạ, có khi nào tính cách cậu ta bị con ma nữ ảnh hưởng, thỉnh thoảng lại nổi hứng giả gái lên không. Nghĩ vậy cũng hơi buồn cười, nhưng mà kệ đi, tôi phải hoàn thành giao dịch với tên Âm dương sư này trước đã.

Xong rồi, mai tôi sẽ gặp tên khốn lừa đảo đó, hẳn có vẻ rất tự tin, đúng là có tiền thì từ thù thành bạn, cái gì không thể dùng tiền xử lý được, hãy dùng thật nhiều tiền đảm bảo sẽ thành công. Nhưng mà trong người tôi còn bao nhiêu, dốc cạn túi chỉ được hai triệu, thảm rồi, mẹ tôi sắm cái lễ đi chùa dâng sao thôi cũng dăm triệu. Nghĩ tới đó tôi lại nhìn thằng Cường, có một linh cảm rất tốt là thằng ấy có tiền, ít nhất là bằng tôi.

Qua hỏi thì cũng thấy gật gật lắc lắc, tới khi bảo cho vay thì mặt thằng Cường lập tức cạ lại, lúc cận kề cái chết sao không dùng cái mặt này đi dọa quỷ, giờ đem ra dọa tôi, chẳng phải là vô ích sao. Lẳng nhẳng mãi cũng

nhận được cái gật đầu của thằng ấy, nhưng đổi lại chuyện ngày mai phải để cậu ta chủ trì, kiểu người như tên Âm dương sư rất khó đối phó.

Cứ thế chúng tôi ngồi nói chuyện, rồi đi ngủ, một đêm trôi qua rất nhanh. Tôi bật dậy khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ, tôi bắt máy:

- Alo?

- Tôi đã đến, cậu có thể ra bến xe đón tôi được không?

À, tôi lập tức nhìn lại đồng hồ, vừa tròn 8h, tên này làm việc chuyên nghiệp hơn tôi tưởng. Nhìn sang tôi đã thấy Cường dậy từ bao giờ, trông có vẻ cậu ta còn sốt sắng gặp tên Âm dương sư kia hơn tôi. Chúng tôi ra bến xe, ở đó lúc nào cũng vắng người, nhìn từ xa tôi đã nhận ra hân.

Kia là một người tầm thước, dáng vẻ chinh chu, một thân quần tây áo sơmi, dưới chân có để một chiếc vali nhỏ, trông có vẻ giống nhân viên văn phòng. Mặt mũi nhìn cũng tạm, kiểu các chị em vẫn thích, không tới nỗi thiếu thiện cảm. Thấy chúng tôi, hân lập tức giơ tay ra hiệu:

- Hân hạnh được gặp hai cậu, tôi là Quân, không biết ai trong hai cậu là người nói chuyện với tôi hôm qua.

- Ta...Tôi - Vì cái dáng vẻ đứng đắn ấy mà tôi lập tức thay đổi cách xưng hô, tự nhiên cũng thấy hân đáng tin hơn hân - Tôi là Minh, đây là Cường, mà anh đúng là Âm dương sư chứ?

- Chỉ là danh xưng thôi, thực chất là gì thì tới lúc vào việc tôi sẽ cho các cậu thấy. Bây giờ phiền hai cậu tìm một chỗ nào có thể tiện nói chuyện được không.

- Vậy về phòng chúng tôi, chuyện này nói ra dài lắm.

Nhìn phong thái ung dung của tên đó, chẳng giống mấy gã thầy bói tôi từng gặp trước đây, bước chân cũng rất nhẹ, gần như tôi không nghe thấy tiếng hần di chuyển trên đường. Mà thằng Cường cũng im im, đòi làm chủ trì mà không hé ra nửa lời, tôi thử liếc sang, mặt cậu ta không chút biểu cảm, chính ra là không quan tâm tới chuyện này.

Có khi nào đây là bán hàng đa cấp, tôi tự nhủ, mấy ngày gần đây trên tivi rất hay cảnh báo, hiện tượng lừa đảo này đang nở rộ. Có ai làm về tâm linh mà ăn mặc thời thượng như vậy không, đừng nói tôi nhìn mặt bắt hình dong, ai cũng sẽ thắc mắc như vậy thôi.

Vào tới phòng, chúng tôi để hần ta ngồi trên ghế, cũng rót nước mời mọc đầy đủ, xem hần ta như khách ở đây vậy. Đang không biết nên mở lời trước thế nào, người tên Quân kia liền nói:

- Tình hình cậu có vẻ vẫn ổn?

- Tôi ổn, nhưng hai người bạn của tôi đã bị hại tới sắp chết rồi, nếu cứ tiếp tục, có lẽ hôm nay hoặc ngày mai là chúng tôi cũng không xong.

- Vậy cậu biết được những gì rồi?

Tôi bắt đầu kể cho hần nghe, không phải theo trình tự sự kiện xảy ra, mà là theo quá trình tôi điều tra được, từ chỗ nhà thầy Vương, đám cưới ma đó diễn ra như thế nào.

- Theo cậu thì cô gái ấy là bị giết, một người họ hàng đã bán cô ấy cho tộc người Hoa, để họ thực hiện một cổ thuật, cậu nói cổ thuật đó là gì?

- Hoán sinh - Cường lên tiếng.

Quân lập tức chú ý tới Cường, lời vừa rồi rất đột ngột, tôi còn tưởng cậu ta không để ý tới những gì chúng tôi đang trao đổi.

- Hoán sinh, cổ thuật này bị cấm lâu rồi, theo những tài liệu tôi từng đọc, thầy chủ trì sẽ dùng một người con gái còn trinh để làm tế vật, nghi thức diễn ra rất tàn độc, người ta lần lượt móc mắt, cắt lưỡi, chặt tai, xé mũi cô gái. Họ đặt sẵn hai quan tài song song nhau, một bên là người chết, một bên là người sống đã bị lấy hết ngũ quan. Tiếp theo là dùng dầu để dội lên mặt cô gái, người ta muốn cô gái chịu đủ mười tám bậc đau đớn, tượng trưng cho mười tám kiếp trầm luân, đủ để một người hồi sinh chuyển kiếp. Sau khi dội dầu, chủ trì sẽ châm ba mươi sáu mũi kim vào các huyệt quanh đầu, chân và bụng, khiến cô gái chết từ từ từng chút một. Cuối cùng là đem đi chôn sống.

- Tại sao phải móc mắt mũi cô ấy? - Tôi hỏi.

- Để oan hồn không thể tìm được người đã hại mình, chỉ có thể vĩnh viễn lang thang vất vưởng ngoài đời, tìm kiếm ngũ quan trong đau đớn.

- Ngũ quan đó sẽ giấu ở đâu?

- Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, ngay dưới quan tài của cô gái, trước khi hạ quan, người ta chôn chiếc bình đựng mắt mũi đó xuống, cô gái sẽ vì thế mà không thể đi xa được, cũng không thể tìm được chúng.

- Tàn độc như vậy cũng nghĩ ra được sao.

- Vì tàn độc nên sẽ có tác dụng phụ, tôi chưa từng đọc được tài liệu nào ghi về việc hoán sinh thành công, nhưng thất bại thì rất nhiều, hầu hết vật tế sau đó đều hóa quỷ, chúng chất chứa quá nhiều oán niệm, nên thường dùng giết chóc để giải tỏa.

- Vậy cái bình này là được đào từ dưới quan của cô gái đó lên? - Vừa nói tôi vừa bê cái bình trong gầm giường ra.

Tên Âm dương sư đỡ lấy nó, nhìn nút bình và lá bùa trên đó rất lâu, sau mới nói:

- Bểg dính này là mới phải không?

- Đúng vậy, Cường đã mở nắp bình, cậu ta nghĩ là sẽ có chuyện xấu xảy ra nên đã dùng lá bùa để bịt nó lại - Tôi đáp.

Lúc đó tôi thấy hai người bọn họ không hện mà cùng nhìn nhau, cảm giác như kẻ thù vậy, mắt ai cũng sắc lạnh vô cùng.

- Cậu nói là lúc làm âm hôn, ông thầy bùa kia có đưa cho cậu một lá bùa, giờ nó đâu? - Quân lại hỏi.

- À, tôi vẫn giữ, để tôi đi lấy.

Tôi tới tủ quần áo, lục trong túi áo sơmi ra một lá bùa màu vàng, cái này tôi cũng không rõ là giờ nó còn hiệu nhiệm gì không. Tên Âm dương sư kia cầm lá bùa, ngắm nghia trong giây lát chợt cười. Hắn rút một chiếc bật lửa trong túi ra và đánh lửa lên, lá bùa liền bị đốt. Tôi nhìn không hiểu ý hẵn, thấy vẻ hốt hoảng của tôi, Quân nói:

- May là cậu không giữ lá bùa này trong người, biết trên này viết gì không? Đây là bùa thể thân.

- Để làm gì?

- Kẻ nào giữ nó từ không có tội sẽ trở thành có tội, lão già kia có lẽ đã nhận ra đây là cô gái năm xưa bị lão hại chết, sợ cô ấy trở lại báo thù, lão dúi cho cậu lá bùa, để cậu thay lão chịu tội với cô gái kia - Lá bùa bỗng chốc bị lửa hóa thành tro trên sàn nhà.

- Thảo nào, lão không chịu cứu tôi ngay lúc bị quỷ thôi miên, còn để tôi mang lá bùa này về.

- Không chỉ có thế, bình sứ này cũng là một cách để kéo con quỷ ấy tới phòng cậu, nhưng vì đã bị phong ấn lại, con quỷ chẳng biết đường nào mà lần, nó tất sẽ nổi điên lên mà tìm khắp phòng - Vừa nói tên Âm dương sư vừa nhìn thẳng Cường.

- Nhưng mà Mạnh là bị hại trước khi cái bình này được gửi đến, không thể nói là vì con quỷ kia muốn tìm cái bình mà hại những người ở trong phòng này được - Tôi nói.

- Chuyện này có thể là vì mối liên hệ giữa các cậu với con quỷ đó, sự việc xảy ra đầu tiên như thế nào?

Tôi nhớ lại đêm Cường xảy ra tai nạn, đó là lần đầu tiên tôi biết tới ma quỷ thực sự tồn tại, nghĩ tới thời điểm đó, tôi vẫn không nhin nổi mà rùng mình.

- Cậu này là người bị ma nhập, sống được tới giờ thì thực sự kỳ tích đấy. Tôi muốn nghe chính cậu kể lại chuyện xảy ra đêm hôm đó - Tôi để ý từ lúc tới đây, tên Âm dương sư này đã cố ý nhắm vào Cường.

Ban đầu Cường không chịu nói, nhưng tôi đã thuyết phục cậu ta, giờ là lúc nào rồi còn bướng, nếu muốn sống thì nhớ được cái gì nói hết ra. Tên kia có nguy hiểm cỡ nào cũng không thể dùng một hai câu nói mà hại chết người được. Thế là thằng Cường miễn cưỡng kể lại, vụ tai nạn diễn ra thế nào, đầu óc mơ mơ tỉnh tỉnh ra sao, cuối cùng cậu ta đã được bà tào giải thoát.

- Vậy là bố cậu có quen cô gái này?

- Đúng vậy, ông ấy lúc đầu có phản ứng thái quá với chuyện cô ấy có thai, nhưng sau đó thì ông đã cố gắng chuộc lỗi bằng cách cứu chữa cho cô ấy. Tiếc là những người kia đã ngăn cản việc đó, tới cùng bọn họ vẫn đem cô ấy đi.

- Một câu nữa, khi xảy ra tai nạn cậu vẫn còn tỉnh táo phải không?

Cường gật đầu.

- Lúc đó cậu có hoảng loạn, hay nghĩ tới việc cầu cứu ai không?

Mặt Cường hơi bất ngờ, đây giống với màn hỏi cung trong mấy phim truyền hình tôi hay xem.

- Tất nhiên, tôi bị mất máu nên có hơi thiếu bình tĩnh, lúc đó điện thoại trong túi rơi ra, tôi thấy nó sáng và hình như là có ai gọi tới.

- Là ai, cậu nhớ mà - Quân nhìn về mặt lúng túng của Cường.

- Cậu ta? - Tên Âm dương sư lập tức chỉ tôi.

Hắn có ý gì vậy, tôi vẫn chưa hiểu rõ hành động ép cung vừa rồi của tên Âm dương sư. Mà tôi đúng là có gọi cho cậu ta nhưng lúc đó máy bận, chẳng phải Cường đã không bắt máy sao.

- Tôi hiểu rồi - Quân nhếch miệng cười - Các cậu biết người dân tộc tính cách họ thế nào không? Chính là hiền lành, chất phác. Cô gái dân tộc kia vì bỏ chạy khỏi cuộc truy đuổi của đám người lạ mà rơi xuống chân đèo, sau khi được đưa đến viện, cô gái đã cầu xin sự cứu giúp của ông bác sĩ, chính là bố của cậu Cường đây. Vì cái gì? Chính là vì đứa con trong bụng cô ấy, cô ấy coi trọng nó hơn mạng sống của mình. Ông bác sĩ kia đã dùng hết tài năng để cứu sống cả hai mẹ con. Không may là kẻ xấu đã kéo đến, họ gây áp lực với bệnh viện, ép ông ấy phải giao cô gái ra. Trong đám người đó, có người nhà của cô gái.

- Tiếp theo thế nào? - Tôi hỏi.

- Tất nhiên là cô gái bị đem ra làm tế vật, bị hành xác tàn bạo và chôn sống. Nhưng, có một điều mà bọn người xấu kia không biết, cái thai của cô

gái, sinh mạng của cô gái đặt hết vào đứa trẻ chưa thành hình đó. Kết quả là nghi lễ không thành công, cô gái chết một cách oan ức. Chắc các cậu không biết, con gái dân tộc khi có thai, thường đi xin một nhánh ngải non của bà pháp sư về giấu trong cặp váy. Để mong cho đứa nhỏ sau này ra đời được ma ngải phù hộ. Máu của cô gái đã nuôi lớn nhánh ngải, đứa trẻ vẫn lớn lên, bằng một cách khác. Đó là lý do vì sao, khi trông thấy hình hài thật của con quỷ, bụng nó lại to như vậy. Bên trong đó chính là chủ thể của ma ngải.

Tôi càng nghe càng chắc chắn tên này không phải người thường. Từ những lời kể của chúng tôi mà hẳn cũng có thể xâu chuỗi lại, thậm chí còn hình dung ra toàn bộ câu chuyện đã diễn ra cách đây mười sáu năm. Cả tôi và thằng Cường đều bị lời kể của hẳn làm cho kinh ngạc.

- Chuyện con quỷ đào hố lao ra tấn công cậu - Quân chỉ vào Cường- Đó là vì nó nhận ra mùi của bố cậu, cô gái chỉ nhớ được bố cậu là ân nhân, cô ấy muốn bố cậu cứu lấy cô ấy lần nữa. Vì thế mà con quỷ mới xông thẳng vào xe cậu như vậy. Nhưng do quá bất ngờ, cậu đã gây tai nạn, khiến cho bản thân rơi vào nguy kịch. Đùng ngạc nhiên, cô ấy đã muốn trở lại thăm cậu, ngay trong bệnh viện, khi anh bạn này trông thấy một cô ý tá trực đêm đi qua phòng. Thực sự cô ấy không có ý xấu khi tấn công cậu đâu, những gì cô ấy muốn, chỉ là xin cậu tìm lại ngũ quan cho cô ấy được toàn thân mà siêu sinh thôi.

- Vậy tại sao tôi lại liên quan đến chuyện này? - Tôi hỏi.

- Để ý một chút, khi anh bạn này bị tai nạn, cậu ta đã rất cần một người giúp đỡ, và người xuất hiện lúc đó chính là cậu. Cô gái đã nhập vào cậu ấy, bản thân cậu ta còn đang cần trợ giúp, cô ấy đã nghĩ, nếu cậu giúp được ân nhân, vậy cậu cũng sẽ giúp được cô ấy.

- Thế là tôi bị ám sao?

- Đúng vậy, cô ấy đã cố làm thân với cậu, rót nước cho cậu, trò chuyện với cậu, khoe đứa con trong bụng là trai hay gái, dẫn cậu đi chợ phiên,... Chỉ có điều, tôi không hiểu vì sao lại là vòng duối?

- Tôi nghe bà tào nói, cái đó là để se duyên âm.

- Không đúng, quý không thể động vào cây duối, sao cô ấy có thể làm vòng cho cậu được?

Cái này, tôi nhìn Cường, nhận ra ánh mắt né tránh của cậu ta, chuyện này nên giải thích thế nào đây.

- Chưa hết, những gì cô ấy muốn làm, tất cả chỉ là mong cậu cho cô ấy một cơ hội, mười sáu năm vất vưởng trên nhân gian này, không một nơi để về, không một ai nhớ đến, cậu nghĩ cô ấy đã phải khổ như thế nào. Không thể siêu sinh, chỉ vì chấp niệm quá lớn, mười sáu năm qua, thứ cô ấy tìm kiếm chính là cái này đây - Vừa nói Quân vừa nhắc bình sứ lên.

- Tôi không biết được điều này, nếu có thể nói chuyện được với cô ấy, chắc chắn tôi sẽ giúp.

- Quá muộn rồi, cậu đã khiến cô ấy hóa quỷ, không phải vì oán niệm của lần bị hại chết kia. Chính cậu, trong lần âm hôn đó, cô ấy vì cậu mà tới nhà lão thầy bùa, vì cậu mà chấp nhận nhập thân vào hình nhân giấy, cốt chỉ là vì cô ấy tin cậu. Nhưng cậu đã làm gì? Thiêu cô ấy, hại cô ấy một lần nữa chịu đau khổ, cái này có phải là lật lại quá khứ đáng sợ kia không.

Từng lời nói như sát muối vào tim tôi, bất giác sống mũi tôi cay cay, muốn khóc nhưng không thể khóc, những điều này tôi đâu có biết. Quý chẳng phải luôn luôn hại người, ai tin được chuyện người cũng giúp được quỷ. Ngẫm lại, tôi mới hiểu vì sao khi đó cô gái lại kêu cứu thảm thiết như vậy, cô ấy hoàn toàn vô tội.

- Những người có liên quan tới lần âm hôn đó, họ đều là bạn cậu, cô gái khi đã hóa quỷ thì không thể phân biệt được điều gì, nhất tâm muốn trả thù, nhưng tôi có một chuyện muốn hỏi, cái chết đầu tiên có phải là do cô ấy gây ra không?

Câu này là ý gì? Tôi nhìn tên Âm dương sư, thấy hắn đang nhìn chăm chăm vào Cường, mặt cậu ta dần biến sắc. Chẳng lẽ cái chết đó còn chưa rõ ràng, Mạnh không phải vì bị quỷ dồn tới mức phải nhảy lầu sao.

- Tôi hỏi cậu một câu - Quân nhìn về phía Cường - Tại sao Mạnh lại chết?

- ... Cậu ta liên tục gào thét, mắt thì phồng lên và chảy máu,... Lúc đó, tôi phải đi lấy nước, quay lại đã thấy cậu ta chạy ra...

- Cậu muốn lấy nước? Người đó ở trên giường, bình nước chỉ cách giường chưa đầy ba mét, nếu như muốn lấy nước, cậu có thể kéo luôn cả bạn mình tới chỗ bình nước. Tại sao lại buông cậu ta ra? Một người đang hoảng loạn như vậy, sức chống cự không còn, chỉ cần cậu dùng sức là có thể lôi cậu ta đi được, vậy tại sao cậu không làm? Chưa kể, nếu cậu buông tay, cậu ta tự chọc mù mắt thì sao?

Toàn thân tôi toát lạnh, đúng vậy, khi nghe Cường kể, tâm trạng tôi rất rối bời, không suy nghĩ được gì cả, giờ mới thấy hết được sự bất thường trong chuyện này. Tôi đã rất tin tưởng cậu ta, vậy giờ thì sao, Cường bỗng biến thành một người xa lạ trước mắt tôi, cậu ta đã làm những gì?

- Xin lỗi, đó là bệnh nghề nghiệp của tôi thôi, tôi học ngành tâm lý tội phạm, trước mỗi sự vật sự việc, tôi thường căn cứ vào tâm lý của những người liên quan để hiểu rõ bản chất của vấn đề đó. Có thể những gì tôi nói không hoàn toàn chính xác, đó là suy luận của cá nhân tôi, có gì xúc phạm xin hãy bỏ qua - Bỗng Quân chuyển giọng, hắn cười cười nhìn chúng tôi, vẻ mặt nửa tự mãn nửa giễu cợt.

Cái đó giờ không quan trọng, quan trọng là vai trò của Cường trong chuyện này là gì? Tôi nhìn cậu ta, mắt cậu ta né tránh, mồ hôi trán lấm tấm, có một nỗi lo lắng mơ hồ hiện ra trên khuôn mặt Cường. Thậm chí tôi còn bắt gặp chỉ một khắc, khi Cường liếc nhìn tên Âm dương sư, trong khóe mắt cậu ta hằn lên tia máu, sát ý nặng nề, giống như muốn lập tức giết chết hắn ta.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

11. Người Nói Chuyện Với Linh Hồn (2)

Nhất thời tôi không nghĩ được điều gì. Đầu tôi như bị lấp kín bởi rất nhiều vấn đề, chúng đan xen, đồng thời mâu thuẫn với nhau. Những lời thẳng Cường nói với tôi trước giờ, có bao nhiêu phần trong đó là thật? Hay tất cả đều là giả dối. Chỉ giây lát mà nghi ngờ đã tràn ngập trong tôi, khiến bản thân không thể tiếp tục im lặng:

- Có một việc nữa tôi muốn hỏi, giấc mơ mà Cường nói đến, vì sao trong đó lại có sự xuất hiện của tôi?

Quân liếc nhìn tôi, hần suy nghĩ vài phút, có vẻ như câu hỏi này không làm khó được hần. Ngược lại, từ câu trả lời, giả thiết mà tôi đang hướng tới càng được củng cố.

- Giải thích một chút, khi nói về quỷ, ai cũng biết chúng vô thức vô thần, tức là không có ký ức, không có hoài niệm. Người ta vẫn nói, chết đi không thể đem theo bất cứ thứ gì, vốn dĩ trí nhớ cũng chết từ ngày đó. Những gì còn lưu lại, là oán, hận, thù. Chẳng phải cậu từng thấy, trong lần tới chợ phiên âm phủ, mọi người đều có cùng một biểu cảm duy nhất, đó là rầu rĩ. Hạnh phúc, thực ra chỉ tồn tại khi cậu còn sống, vậy nên, hiện tại cậu hãy cố gắng hưởng thụ đi, chết rồi sẽ không tìm được đâu. Cậu hiểu những gì tôi nói không?

Tôi gật đầu, trước giờ tôi chưa từng nghe ai giải thích về thế giới tâm linh thuyết phục như tên Âm dương sư này. Nhìn hần rất trẻ, có thể chỉ hơn tôi vài tuổi, nhưng kiến thức của hần tương đối rộng, tôi không biết đúng sai thế nào, chỉ biết là nghe rất nhập tâm và dễ hiểu.

- Vì thế mà, khi quý nhập vào một người nào đó, tâm thức của người ấy sẽ ảnh hưởng tới suy nghĩ của con quý, cả hai tương tác lẫn nhau. Chủ thể vẫn có quyền suy nghĩ, những gì người đó nghĩ đến sẽ đan xen với ý niệm của con quý. Nếu chủ thể suy nghĩ về một việc gì đó quá nhiều, lập tức điều đó sẽ trở thành một phần trong ý niệm của con quý, và thường thì điều đó mang nghĩa tiêu cực.

Nên hiểu những gì hân nói thế nào đây, nếu theo nghĩa tiêu cực, vậy thằng Cường đã nghĩ xấu về tôi. Không phải, có thể thằng ấy đang âm mưu làm gì đó xấu xa, giống như đã làm với Mạnh. Chẳng lẽ ngay từ đầu, thằng ấy đã lên kế hoạch hại tôi, nhưng do tôi may mắn nên ý định của cậu ta bất thành.

Trong đầu tôi vỡ ra được thêm rất nhiều vấn đề. Không phải chỉ có cái chết của Mạnh, vụ tai nạn của Duy xảy ra vào chiều qua, khoảng thời gian đó Cường cũng không có mặt ở phòng. Cậu ta đã đi đâu, liệu đây là sự trùng hợp hay còn có âm mưu nào đứng sau, mối liên quan giữa chúng là gì?

- Chiều qua, lúc thằng Duy xảy ra tai nạn mày đã đi đâu? - Tôi hỏi Cường.

Ngay lúc đó, Cường đã nhìn tôi, ánh mắt căng thẳng của cậu ta khiến tôi hồi hộp, đừng nói là ngay cả Duy cũng là do mày hại chết. Tôi nghiêng rằng trước sự im lặng của Cường, chẳng lẽ thằng ấy không còn lời nào để bào biện cho tội ác của mình. Hay bây giờ chính Cường cũng đang hối hận về những gì bản thân gây ra, tưởng như mọi chuyện đã hoàn hảo, không ngờ, có người vẫn nhìn thấu được sự thật đó.

- Trả lời tao, Cường! - Tôi tức giận kéo lấy áo thằng ấy, nhìn thẳng mắt cậu ta mà hét lên.

Dường như vẫn muốn giấu, Cường né tránh ánh mắt tôi, không phải là hối hận, đây là không khuất phục, thằng ấy đang nghĩ gì vậy.

- Vì sao mày làm thế? - Tôi siết chặt hai tay, vò nát vai áo thằng ấy.

- Tao không làm gì cả - Cường cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng ngập ngừng - Chiều qua ... là tao ra mộ cô gái kia.

Ra mộ cô ấy làm gì, chỗ đó bây giờ chỉ là một đồng đất, bên trong đã bị tôi phá hết, chẳng còn gì để tìm kiếm nữa.

- Lúc đó còn chưa biết chiếc bình kia là từ đâu ra, nên tao tới đó tìm thử, kết quả là, mộ cô ấy đã bị xới tung, đất chỗ đó bị đào ra thành một cái hố - Cường nói tiếp.

- Nghĩa địa ở ngay trên dốc đèo Cái, có phải mày tới đúng lúc thấy thằng Duy đi xe máy qua, cũng như Mạnh, mày đã hại thằng ấy phải không?

- Không phải - Cường giật áo khỏi tay tôi - Tao tới đó sớm hơn, có lẽ do phải qua công ty nên thằng Duy mới đi chậm như vậy, sau khi chắc chắn là đồ được lấy nên từ dưới mộ, tao đã rời đi ngay.

- Mãi tới hơn 3h mày mới về phòng, trong thời gian đó mày đã đi đâu?

- Tao ... tao tới nhà lão thầy bùa để hỏi về cái bình sứ kia.

- Vậy kết quả thế nào? - Tôi không rời mắt khỏi thái độ của Cường, vẻ ngập ngừng trong lời nói càng khiến tôi nghi ngờ, thằng này chắc chắn có vấn đề.

- ... Tao không gặp ai cả.

Nói dối, tôi biết thằng này nói dối rất kém, mỗi lần cậu ta nói dối là mắt không tập trung được, hoặc là liên tục chớp hoặc là liên tục nhìn

quanh, kể cả giọng nói cũng mất bình tĩnh. Làm thế nào để bắt thằng Cường khai nhận những việc làm xấu xa đó bây giờ, tôi thực muốn cho thằng ấy mấy đấm, sau đó đem đi giao nộp công an xử lý.

- Tôi muốn tới nhà lão thầy bùa đó, để xác nhận xem giả thiết của chúng ta có đúng không, dù lão ta cứng đầu, tôi vẫn có cách để lão phải nói ra, trừ khi - Quân nói tới đó thì ngừng, hấn dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Cường - Lão ta thực sự biến mất.

Nói cũng đúng, muốn biết thằng Cường là đang nói thật hay không, tôi chỉ cần tới tìm lão thầy bùa, nếu người nhà lão ta xác nhận không phải, vậy thằng này hẳn là có liên quan tới vụ tai nạn của Duy. Trước đây tôi từng rất tin tưởng Cường, nhưng giờ tất cả những điều thằng ấy nói, đều đang chống lại lòng tin ấy.

Tôi định đi tìm bà già bán hàng nước để nhờ dẫn đường, nhưng Quân ngăn lại, hấn nói:

- Không cần đâu, lần trước cậu này tới tìm lão thầy bùa, chắc là không muốn ai biết, có thể tự mình đi tới thì hấn vẫn còn nhớ đường chứ? - Suy cho cùng thì người tên Âm dương sư này nhắm vào là Cường, lời vừa rồi khiến cậu ta không thể chối được.

Chúng tôi đi tới nhà lão thầy bùa, đến nơi, tôi đứng ngoài gọi cửa, rất lâu không thấy ai ra mở, giờ đang là gần trưa, bên trong chỉ thấy một khoảng tĩnh lặng. Đợi thêm một lúc, dù tôi có gọi to thế nào, sau cổng hoàn toàn không có tiếng đáp trả. Đang nghĩ cách vào trong, lại thấy Quân từ đâu chạy tới kéo tay tôi, bảo đi theo hấn.

Tôi thấy hấn lên vào sân của một nhà nằm bên trái nhà lão thầy bùa, hình như không có người nào ở trong, nhưng cổng lại mở, hấn bảo tôi canh chừng ở đây, hấn sẽ leo qua tường vách, vì tường bao ngoài quá cao. Nếu thấy ai tới, hãy giả vờ như đang hỏi đường, làm gì để người ta không nhìn

về phía hắn là được. Sau khi sang được bên kia, hắn sẽ ra mở cổng lớn cho tôi.

Hắn đi rồi, tôi và Cường đứng canh chừng, thực lòng tôi đã định quay ra hỏi thằng ấy, vì sao lại muốn hại tôi? Nếu tôi làm gì sai, có thể nói để tôi sửa, mà tôi còn không nhớ mình đã từng gây chuyện lớn gì đắc tội với cậu ta nữa. Trong lòng nặng trĩu, dầu sao tôi cũng không muốn chính mình phải đi tố cáo thằng Cường.

- Mà có quyền nghi ngờ tao, thực tế những chuyện đã xảy ra không đơn giản như mày nghĩ, nhưng đó không phải là vì tao muốn hại mày, dù thế nào thì tao cũng sẽ không để mày bị liên lụy đâu.

Sau lưng tôi bỗng có tiếng thằng Cường nói, tôi lập tức quay lại, nếu không vì đang làm chuyện lén lút, chắc tôi đã lao vào đánh nhau với thằng ấy, nhin lại tất cả, tôi nói:

- Sao mày không giải thích? Mày biết tao vẫn tin mày, nếu giờ mày chịu giải thích thì tao sẽ lập tức chấp nhận, trong đầu tao toàn những câu hỏi, liệu khi nào thì mày sẽ ra tay với tao?

Cường chỉ im lặng nhìn tôi, không còn là ánh mắt lúng túng trước đây, cậu ta thực sự đang lo lắng, về chuyện gì? Có tiếng gọi vọng tới, ngay lập tức tôi thấy Cường nhìn đi nơi khác, bên kia, Quân đã mở được cổng, hắn đang vẫy chúng tôi qua đó.

- Hôm qua, tao đã định giải thích - Cường nói, sau đó quay lưng rời đi.

Tôi chợt nhớ ra, đúng là cậu ta đã muốn nói điều gì với tôi, nhưng chuyện của Duy đã khiến tôi quên mất. Vẫn có thể kể cho tôi nếu như thằng ấy muốn, nhưng tôi nghĩ ngay từ đầu Cường đã cố giấu, cho tới cuối cùng, nếu ý định của cậu ta hoàn thành, vậy tất cả nghi ngờ đều sẽ rơi vào quên lãng.

Chúng tôi qua cổng lớn, khu đại viện và nhà khách đều không có người, cửa vẫn mở, đồ đạc còn nguyên, chắc gia nhân đang làm bận việc ở đằng sau nên không biết chúng tôi tới. Tôi hỏi hai người kia có nên gọi không, Quân liền nói:

- Không còn ai đâu, người ở đây đã bỏ đi hết rồi.

- Sao anh biết? - Tôi ngạc nhiên.

Hắn nói, trước khi mở cổng hắn đã đi một vòng quanh nhà, ở đây hoàn toàn không có ai cả, các phòng đều mở cửa, nếu muốn xem thì để hắn dẫn chúng tôi đi. Tôi bất giác nhìn Cường, mặt cậu ta không hề ngạc nhiên, chuyện này là sao, chỉ trong hai ngày mà lão thầy bùa cùng toàn thể gia nhân đã chạy trốn hết được. Hay đây là kế vườn không nhà trống, dụ chúng tôi vào rồi bắt giết chúng tôi.

Lại thấy tên Âm dương sư kia đã ra mở cửa sau, Cường đi theo, tôi không thể chần chừ thêm nữa, giờ có nghĩ cũng không ra vấn đề, phải tự xem mới biết được. Dãy nhà sau có bốn phòng, chúng tôi ngó qua hai phòng đầu, bên trong chỉ có bàn ghế và giường ngoài ra thực sự không có ai. Muốn tìm thì nên tới nơi lão thầy bùa đó hay đến nhất, có thể là phòng đọc sách, tôi cũng từng được dẫn vào đó, biết đâu lại thấy được manh mối.

Phòng đọc sách nằm ở cuối dãy hành lang, vì cửa không khóa nên chúng tôi cứ thế bước vào, dù bên ngoài là buổi sáng nhưng trong phòng lại tối mờ mờ. Tôi không biết công tắc điện ở đâu, thấy có cửa sổ nên tôi ra mở tạm.

Vừa đẩy cửa sổ ra, tay tôi bỗng va vào giá sách kê cạnh đó, khiến cho nó hơi bị xô đi, bên tai nghe thấy một tiếng "kịch" rất lớn. Ngay lập tức tôi quay lại nhìn xem là cái gì vừa rơi, có một con thú bằng sứ lao từ trên giá xuống, nhưng Cường đã nhanh tay đỡ được nó. Phán xạ tốt lắm!

- Các cậu vào đây mấy lần rồi? - Quân lên tiếng, hẩn nhìn quanh phòng rồi dừng lại ở chỗ hai chúng tôi.

- Mới một lần thôi - Tôi đáp.

- Cậu cũng vậy chứ? - Quân hỏi Cường.

Cậu ta không trả lời, chỉ nhú mày, ý hỏi có chuyện gì.

- Tôi thấy bất ngờ đấy, trong phòng đang tối như vậy, con thú lại đặt ở nơi khó nhìn, thế mà cậu vẫn đỡ được nó. Chắc do trí nhớ cậu tốt.

Nói rồi, Quân đi tới bên kệ sách, nhìn một lúc mới tiếp:

- Mà các cậu có thấy kệ sách này đặt ở đây hơi bất tiện không? Mỗi lần mở cửa sổ là tay lại đụng vào, kê bên này sát như vậy, bên kia thì còn trống, dù là người không để ý nhưng nếu ở trong này liên tục, chắc cũng phải thấy được chứ.

Vừa nói tên Âm dương sư vừa đi sang đầu bên kia của kệ sách, tôi thầm gật đầu, lần trước vào đây tôi không nhớ là kệ sách đặt ở đâu, nhưng chắc không phải để sát cửa sổ như thế này.

- Minh, cậu có thể đẩy kệ sách sang chỗ tôi một chút được không? - Quân chợt gọi.

Tôi lập tức đẩy mạnh, vừa nhích được một đoạn, kệ sách rung lên dữ dội khiến cho đồ đạc để trên đó bị chấn động, và một lần nữa con thú sứ kia lại rơi xuống. Tôi đang chú ý vào cái kệ, chớp mắt liền thấy con thú sứ lướt qua, vội đưa tay đỡ nhưng không kịp, tôi tưởng là nó sẽ vỡ tan, nhưng ngay lúc đó, Cường đã chop được nó.

Tôi bị hành động này làm cho bất ngờ, có thể là cậu ta đoán được con thú sứ sẽ rơi xuống, hoặc là, chính cậu ta đã từng đẩy cái kệ khiến con thú

sứ rơi xuống, giờ thấy tôi làm vậy thì tạo thành phản xạ. Tôi thực sự đã nghĩ như vậy. Mặt Cường hơi tái đi, không phải do tôi đang nhìn thẳng ấy, mà là thứ cậu ta nhìn thấy, sau khi tôi đẩy cái kệ sách ra.

Tôi quay đầu, đập vào mắt là một vệt máu lớn kéo dài trên tường, không phải là máu chảy thành dòng, mà giống như có ai đó va đập vào tường và trượt xuống. Quân cũng đã nhìn thấy, vẻ mặt tên đó dường như không thay đổi, bỗng hần liếc sang Cường, khóe miệng hơi nhếch lên, tôi không đoán được là hắn đang nghĩ gì.

Có phải cũng giống tôi, nghĩ rằng Cường đã tới đây gây án.

- Đây là do quỷ làm phải không? - Tôi hỏi, do trong lòng không muốn chấp nhận, hoặc đúng hơn là tôi muốn một lời giải thích thỏa đáng.

- Không, cậu biết mà, quỷ hành sự không cần giấu xác, cái này, là do người làm - Quân cầm con thú sứ đặt lên kệ - Chúng ta về thôi, ở đây không còn gì để tìm kiếm nữa rồi.

Dọc đường tôi vẫn luôn nghĩ, rốt cục thì Cường đang muốn làm gì, thẳng ấy khiến tôi cảm thấy sợ hãi, giết người chưa bao giờ là chuyện dễ dàng. Tự nhiên tôi cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi càng lúc càng nói rộng, tôi hoàn toàn không nhận ra người đi bên kia, đó là một kẻ giết người, sợ rằng khi biết hết tất cả tôi cũng sẽ bị giết.

- Đừng nghĩ nữa, chuyện của cậu bây giờ quan trọng hơn, trước sau gì tôi vẫn phải giải quyết con quỷ kia, cách của tôi hơi làm khó cậu một chút, cậu có muốn thử không?

Quân đang đi gần đó, có thể vẻ mặt hoang mang của tôi quá dễ thấy, hắn đã tới vỗ vai tôi, khiến tôi bình tĩnh lại.

- Cậu cũng không cố ý khiến cô ấy chịu đau khổ, nghĩ mà xem, mỗi lần nhìn thấy cô gái đó, cậu đều muốn vươn tay ra giúp. Tâm hồn cậu vô

cùng nhạy cảm, có thể nhận biết nỗi đau của người khác, tôi tin cô gái nếu biết được cũng sẽ tha thứ cho cậu thôi.

Mấy lời này là đang an ủi tôi phải không, giờ thì tôi lại thấy bản thân mang đầy tội lỗi, nếu như cô gái đó vì tôi mà không thể siêu thoát, chắc chắn nửa đời còn lại của tôi sẽ không yên ổn. Phải làm thế nào mới được đây.

- Tôi có thể làm gì để giải thoát cho cô ấy?

- Cách của tôi không rườm rà như người khác, nhưng cậu sẽ phải mạo hiểm, tôi nói mình là Âm dương sư, có thể mở được giao lộ giữa nhân gian và địa phủ. Hơi khó hình dung, cậu cứ hiểu là tôi sẽ tạo ra một cánh cổng, bước qua đó là vùng đất chết, cậu hãy cầm chiếc bình sứ kia đi tới gặp cô gái, trả cho cô ấy những thứ đã mất đó.

- Vậy để tôi đi cho, chuyện này chắc không bắt buộc là ai phải đi, tôi sẽ đi thay cậu ta - Cường nói.

Quân có ngừng lại giây lát, ánh cười trong mắt hắt lập tức hiện lên, có gì thú vị trong chuyện này?

- Tùy thôi, nếu như hai cậu thấy khó quá, vậy một mình tôi đi cũng được, tôi đến đây là để làm việc đó mà.

- Tôi sẽ đi, cô ấy có thể nghe hiểu được những gì tôi nói không? - Đừng đùa, nếu phải ở lại với thằng Cường, tôi thà đi gặp cô gái kia để nói chuyện còn đỡ sợ hơn.

- Cái đó thì tôi không chắc, nếu cậu đủ chân thành, có thể cô ấy sẽ hiểu được đôi chút - Quân nói.

Tôi định là khi gặp sẽ nói cho cô ấy nghe những hiểu lầm mà tôi gây ra, dù cô ấy đã hóa ra dạng gì, cái cô ấy muốn tôi sẽ trả lại, nhận thêm một

câu xin lỗi từ tôi, chắc không có gì khó khăn. Nhưng sao có thể tìm được cô ấy, gọi bằng tên có được không.

- Thống nhất vậy đi, giờ tôi muốn tới mộ cô gái đó. Không chốn dung thân, dù mộ có bị hủy hoại tới mức nào, thì đó cũng là nơi duy nhất cô ấy có thể về. Theo kinh nghiệm của tôi, cứ đến đó là sẽ gặp được.

Tôi lập tức đưa tên Âm dương sư tới mộ cô gái. Đúng là nơi này đã bị người ta đào xới tan hoang, mộ của cô ấy giờ chỉ là một cái hố, đất cát xới lên vun thành mấy đống xung quanh. Càng nhìn tôi càng thương tâm, không đành lòng nên tôi đi mượn cái xẻng, xúc hết cát lại, dù sao đây cũng là nhà của cô ấy.

Quân không để ý việc tôi làm, hẩn nhìn hết nghĩa địa, giống như đang tìm cái gì đó, khi tôi hỏi thì hẩn đáp:

- Long mạch, đảo lại sẽ có quý mạch, mở đúng quý môn quan là có thể sang được thế giới bên kia.

Cái gì vậy, tôi không biết hẩn có nghiêm túc khi làm việc này không, nhưng mà thấy có gì đấy không thực tế lắm. Sau khi đã khảo sát địa lý xong, hẩn lảng lạng đi vào khu đất trống cạnh nghĩa địa, rất lâu sau mới thấy quay lại, lúc này tôi và Cường cũng đã lấp mộ xong.

Quay trở về phòng, tôi hỏi hẩn khi nào thì có thể hành động, thêm nữa là có cần chuẩn bị đồ đạc gì không. Quân nói là trước 8h, trời tối là hẩn sẽ dẫn tôi đi, còn đồ đạc thì không cần, hẩn đã lo liệu hết mọi sự rồi. Thấy tôi vẫn không yên tâm, Quân còn nói, người sống đúng là không thể qua được quý môn quan, nhưng mà hẩn vẫn có cách. Kết giới của hẩn giống như một cái lồng, chỉ ngăn cách một khoảng ở địa phủ, tôi hiểu đó là một chiều không gian song song, nơi người sống có thể bước vào bước ra, chỉ cần trụ giữ vẫn còn thì không vấn đề gì.

Tôi hỏi vậy ngoài cô gái kia ra thì tôi có phải chạm mặt những con quỷ khác không. Quân đảm bảo với tôi là không, quỷ không sống hòa thuận, chúng sẽ lao vào giết nhau nếu như chạm mặt, kết giới này có thể tạm thời ngăn lũ quỷ bên ngoài xâm nhập.

Hỏi vậy chứ tôi cũng không hiểu lắm, hẳn nó là sẽ đi cùng tôi, tôi chỉ cần làm việc của mình, những chuyện khác không cần tính đến. Dầu sao thì tôi vẫn chưa thấy hẳn hỏi tới tiền công, nếu tôi có mệnh hệ gì, hẳn chắc chắn sẽ mất trắng, tôi mà là hẳn, không đời nào tôi để chuyện đó xảy ra.

Sau đó tôi có trao đổi với Quân một lúc lâu, cách nói chuyện của hẳn rất tự nhiên, vẻ mặt thì lúc nào cũng cười cười, giống như hẳn muốn tôi không phải lo lắng gì cả. Tôi không rõ hẳn là người thế nào, nhưng hiện tại thì tôi có thể tin tưởng được.

Trời dần tối, tôi nhìn đồng hồ, đã gần 8h, trước đó, bỗng nhiên Cường ra khỏi phòng, không rõ là thẳng ấy đi đâu. Quân bắt đầu chuẩn bị, hẳn cầm theo vali, hỏi tôi đã sẵn sàng chưa, nếu ổn rồi thì ôm theo cái bình sứ này, giờ hoàng đạo đã đến. Tôi gật đầu, kết thúc rồi, tất cả sẽ chấm dứt sau đêm nay.

Đi khỏi khu tập thể, tôi bắt gặp Cường, không phải là đang đi về phòng, cậu ta đứng đây để đợi chúng tôi. Trực giác mách bảo tôi, chuyện này bắt đầu tệ rồi đây.

- Tao sẽ đi với mày - Cường nói.

Tôi nhìn thẳng ấy, rồi lại nhìn Quân, hẳn không làm ra vẻ phản đối, tôi miễn cưỡng im lặng, chắc tên Âm dương sư cũng nghĩ, bây giờ mà gây với thẳng giết người này thì khó mà toàn mạng để về. Bất giác tôi lại thấy căng thẳng, đi gặp quỷ mà còn có một con quỷ đội người theo kèm, làm gì cũng phải cẩn thận gấp đôi.

Đoạn đường không xa, nhưng tôi đi mãi chẳng đến nơi, càng đi, khung cảnh càng xa lạ. Trước đó tôi nhận ra đường này dẫn tới đèo, nhưng sau lại thấy cây cối mau dần, đường cũng trở lên gập ghềnh hơn, vừa đi tôi vừa cảnh giác xung quanh. Trời cũng tối, tôi phải căng mắt ra mới thấy đường, hai người một trước một sau tôi thì đi rất thản nhiên, thậm chí tôi còn thấy họ đi như ở trên đất bằng vậy.

Cứ đi mãi, đi mãi, cuối cùng tôi cũng thấy một khoảng đất bằng phẳng hiện ra, nhìn qua những thân cây chen chúc, có một bóng trắng ẩn hiện ở bãi đất kia. Đi thêm một lúc, tôi có thể thấy rõ hơn, đó là màu da trắng bột, một người ngồi bó gối ở giữa khoảng đất, thân thể không gì che chắn, mái tóc lúa thừa đổ dài trên hai chân. Đó là cô gái phải không?

Đi hết rừng cây, tôi bước ra bãi đất, Quân đã dừng lại, hẩn nhìn cô gái, sau đó tiến tới nói nhỏ với tôi:

- Đi chậm thôi, đừng đánh động, cô ấy sẽ sợ đấy, tôi sẽ đi ngay sau cậu, cứ yên tâm.

Tôi gật đầu, lấy hết can đảm, hai chân bắt đầu di chuyển, khoảng cách giữa tôi và cô gái dần thu hẹp lại. Trong đầu lăm nhăm những lời định nói, tôi tự nhủ phải thật bình tĩnh, dù cho cô ấy có như thế nào cũng phải bình tĩnh.

Còn mười bước chân, tôi nuốt nước miếng, nên chào cô ấy bằng tiếng gì, tiếng dân tộc thì tôi không biết, nói tiếng Kinh có được không?

Chín bước, cô ấy chắc không ngại mà gặp tôi khi trên người trần trụi như vậy chứ?

Tám bước, tôi nghĩ rồi, nếu như cô ấy chịu tha thứ cho tôi, vậy tôi sẽ xây cho cô ấy một ngôi mộ đẹp hơn, khang trang hơn, coi như bù đắp.

Bảy bước, tôi...

Ách!

Bỗng tôi hẫng người, có ai đó vừa đạp vào chân tôi, cơn đau xộc thẳng từ mắt cả chân lên tận óc, ngay lập tức tôi bị đốn gục xuống đất. ĐAU! Là ai vừa đá vậy? Tôi vội ngẩng mặt lên, cô gái không còn ngồi chỗ cũ, từ khi nào mà cô ấy lại đứng dậy rồi, mà đứng dậy kiểu gì thế kia, không phải là hai chân mà là đứng bằng hai chân hai tay, đầu lúc lắc qua lại nhìn tôi.

Toàn thân cô ấy vuông góc với mặt đất, hai tay khuỳnh ra, hai chân khụy xuống, cảm giác như một người tiền sử vậy. Lại còn không mặc quần áo, tôi muốn chọc mù hai mắt quá, người cô ấy như một đồng bầy nhầy, da thịt chảy xệ, bụng căng lớn, thấy cả những mạch máu hằn lên, không phải mạch máu, đó giống rễ cây hơn, phát triển chằng chịt trong bụng cô ấy.

Tôi không dám nhìn lâu vào người một cô gái không mặc gì, mắt vừa liếc lên thấy mặt cô ấy mới đáng sợ. Không có mắt mũi, những nơi ngày trước là mắt mũi, giờ chỉ còn là hố đen, mà không phải chỉ có những lỗ đó, đếm qua tôi cũng thấy mười tám mười chín lỗ lớn bé trên khuôn mặt kia rồi. Kinh hãi tới rợn tóc gáy, tôi giống như sắp tự tay bứt hết tóc trên đầu mình xuống.

Đang khủng hoảng, bỗng tôi thấy có người túm lấy áo mình, lại có tiếng hét:

- Đứng dậy nhanh!

Tôi nhìn sang, thằng Cường đang túm cổ áo tôi, làm cái gì vậy? Tôi vừa chống tay lên, bên tai nghe thấy một tiếng "rắc" giòn tan. Một khúc cây rơi xuống đầu tôi, có đánh nhau ở đây, lập tức tôi bật dậy. Nhìn sang bên kia, thấy tên Âm dương sư đang cầm một món vũ khí, thứ đó có cán dài, cong cong như cái liềm, sắc cạnh, đối diện với thằng Cường bên này, tay cầm một khúc cây, thứ vừa rơi xuống đầu tôi là được cắt ra từ khúc cây đó.

Chuyện gì vậy? Tôi tự hỏi, mắt nhìn hai người bọn họ, sau đó lại nhìn sang cô gái, cô ấy vẫn lúc lắc đầu, chắc cũng chẳng hiểu gì.

Khoan, cái bình sứ của tôi đâu, tôi nhìn quanh, nó đang rơi ở cách cô gái không xa, ngay chân của tên Âm dương sư, tôi lập tức cúi xuống vồ lấy. Nhưng Cường nhanh tay kéo tôi lại, ngay lúc lùi về, tôi thấy tay của Quân chọt vung xuống, ngay sát đầu tôi. Tiếng vũ khí sượt qua sắc lạnh, cảm giác được cả không khí cũng bị thứ đó xé rách.

- Cậu cũng đọc rồi phải không? Tôi biết cậu tới nhà lão thấy bùa để làm gì, những tài liệu ghi chép về cổ thuật đó, trong đấy cũng nói về cách chế ngự quỷ - Quân lên tiếng.

Tôi kinh ngạc nhìn thẳng Cường, trong bóng tối không thấy rõ biểu cảm, nhưng tôi nhận ra được từ ánh mắt cậu ta toát lên một vẻ kiên định vô cùng.

- Tao không giống như mày! - Cường đáp lại, giọng nói đem theo vài phần tức giận.

- Không giống? Mục đích của cậu là gì tôi không biết, nhưng tôi biết, muốn chế ngự con quỷ kia, không phải chỉ là ngũ quan của nó, phải có vật hiến tế đi kèm, hoán sinh là mạng đổi mạng, đáp lễ cũng phải làm như vậy - Tên Âm dương sư cười nói.

Tôi ngẩn người, hẳn đang nói tới tôi sao, vật tế nào ở đây, tôi nhìn Cường, giải thích đi, đừng nói là tôi bị đem tới đây để trả mạng cho cô gái kia.

- Vẫn còn cách, quỷ thì dù có đổi mạng cũng vẫn là quỷ, cô ta đã hại chết hai người, nếu còn tiếp tục lấy mạng nữa, nghiệp sẽ càng nặng, đừng nói là siêu sinh, muốn sống như quỷ cũng khó - Cường gằn giọng.

- Tùy cậu, chúng ta không thù không oán, tôi có việc của tôi, mong cậu đừng xen vào, giết người rất thú vị, cậu chẳng phải đã thấy rồi sao - Tên Âm dương sư giấu cợt.

- Tao không giết họ, những người trong nhà lão thầy bùa là do chính mày giết, trong phòng đó đầy mùi hôi của quỷ đói, mày nghĩ sẽ không ai nghĩ thấy chắc.

Họ đang nói về vụ án mạng trong nhà lão thầy bùa, quỷ đói, sao lại có quỷ đói ở đây, tôi như vừa bị giáng một cú rất mạnh vào đầu, nhất thời suy nghĩ đình trệ. Mà sao Cường lại có thể nghĩ được mùi quỷ, chẳng phải cậu ta cũng là người thường như tôi thôi sao.

- Nhiều lời quá - Hắn chữa vũ khí về phía tôi - Để lại mạng của thằng đó, biến đi, nếu không muốn tao lấy đầu mày. Lưỡi hái của tao cứng hơn xương cổ mày nhiều đấy.

Cường lùi lại, kéo theo tôi cũng bị đẩy đi vài bước. Thứ vũ khí kia tên là lưỡi hái, nếu tôi không nhầm thì thần chết cũng dùng cái đó, hắn ta là thần chết sao. Lưỡi hái từ từ hạ xuống, tới gần chiếc bình sứ thì dừng lại, đồng thời, tôi thấy Cường nói:

- Khi nào tao bảo chạy thì phải chạy thật nhanh, dù thế nào thì cũng phải chạy.

Tôi gật đầu, sau đó nhìn sang cô gái, này giờ cô ấy vẫn đứng bất động, giống như là đang nhận diện tình hình, không biết cô ấy theo phe ai, mặt mũi thế kia thì nhìn thế nào được. Đang nghĩ thì bỗng lưỡi hái của tên Quân vung lên, chỉ một khắc sau đó, tôi lập tức thấy hắn hạ tay xuống.

Choang!

Bình sứ vỡ tung. Cô gái giật bắn người, cùng lúc Cường túm lấy áo tôi hét:

- CHẠY!

Tôi lập tức lao đi. Bất kể phía trước là rừng rậm thế nào, tôi phải chạy, mà chuyện gì diễn ra đằng sau vậy. Dù rất tò mò nhưng tôi không dám quay đầu lại, ở đó không có thêm tiếng động gì lớn, tên Quân có bỏ chạy như tôi không, hấn đập vỡ bình làm gì vậy.

Đang chạy như điên, bỗng tay tôi bị thằng Cường giữ lại, cậu ta nhét vào tay tôi một chiếc túi nhỏ, sau đó nói:

- Vừa chạy vừa mở ra, nhanh lên!

Tôi nghe rầm rập, chân không chậm lại, tay cuống cuồng mở túi, bên trong có một đốm sáng nhấp nháy bay ra.

- Đom đóm! - Tôi reo lên.

- Chạy theo nó, nó bay hướng nào thì đuổi theo hướng đấy, nó chuyên dẫn âm hồn về dương gian đấy! - Cường vừa thở vừa nói.

Hiểu rồi, tôi nhìn theo đốm sáng nhấp nháy trên cao, chạy theo nó thì có thể sẽ tìm được quỷ môn quan, thoát khỏi đây tôi sẽ sống. Nói về đánh nhau tôi không giỏi, nhưng nếu bảo bỏ chạy, không ai đuổi được tôi. Vừa nghĩ đến đó, bỗng có tiếng hét lớn:

- Cẩn thận!

Tôi nhìn sang bên cạnh, thằng Cường cùng lúc chồm tới, đẩy tôi một cái thật mạnh, lực đạo lớn tới mức chân tôi trượt dài trên mặt đất. Lăn ba vòng thì tôi đập lưng vào thân cây, đau tới tê dại, nhưng mà có chuyện gì khiến cho thằng ấy đẩy tôi ác vậy.

Nhìn lại đau đớn, tôi nheo mắt nhìn, ôi mẹ ời, thằng Cường đang bị cô gái, không phải, con quỷ kia đè lên. Hai tay nó giữ lấy hai tay thằng ấy, nó

cúi sâu xuống, tóc tai xõa xuống tận mặt thẳng Cường, tôi có thể thấy cậu ta đang mặt đối mặt với con quỷ ấy. Cảm giác phải ghê tới mức nào?

- Chạy tiếp đi, đừng để mất dấu con đom đóm! - Từ dưới thân con quỷ, Cường hét lên.

Tôi chợt nhớ ra, con đóm đóm, nó đã bay cách tôi một khoảng, giờ đuổi theo vẫn kịp, nhưng mà không được, thẳng Cường sẽ chết mất, tôi không thể bỏ thẳng ấy lại. Vớ tạm một cành cây bên cạnh, tôi vung tay chuẩn bị ném về phía con quỷ.

Phập!

Còn chưa kịp động, mặt tôi lập tức bị cắt một đường, có cái gì đó vừa bay vụt qua, tiếng động nghe ngọt xót. Tên Quân từ phía sau lao lên, nhìn hăn lừ lừ xông đến, tôi lập tức chuyển mục tiêu, từ ném con quỷ, sang ném thẳng mặt hăn.

Vút!

Tất nhiên là hăn tránh được, tốc độ không sụt giảm, tôi có thể thấy con quỷ không đoái hoài gì tới hăn, ngược lại hăn cũng không sợ hãi gì con quỷ. Tôi bật dậy, nắm lấy cán lưới hãi, định rút nó ra, bỗng tôi thấy lưng mình lạnh toát, vừa quay lại nhìn, đập vào mắt tôi là khuôn mặt tổ giò của con quỷ, nó đã buông thẳng Cường ra từ lúc nào.

Tôi bị nó ép sát vào thân cây, sợ tới mức hai mắt nhòa lệ, ôi mẹ ơi, giờ tôi không còn sức để đẩy nó ra nữa.

Phụt!

Ngay lúc kinh hãi nhất, tôi thấy lưới hãi bị rút ra, một tay thẳng Cường đẩy tôi đi, một tay thẳng ấy vung lưới hãi, động tác thành thực vô cùng. Sao

thằng ấy có thể thoát được con quỷ ấy, Cường đứng chắn giữa tôi và con quỷ, dường như nó không định tấn công, toàn thân lùi lại.

- Nhìn cái gì, chạy đi, mất dấu con đom đóm là coi như không có đường về nhà đâu! - Cậu ta quay lại nói với tôi.

Những run sợ vừa rồi khiến hai chân tôi vô lực, trước cái chết cận kề, tôi vùng dậy, mắt tìm kiếm, chân chạy. Con đóm đóm kia, nó đâu rồi, đừng bay nhanh như vậy! Nhìn mỗi mắt cũng thấy cái đốm sáng hạnh phúc đó, tôi như gặp mẹ về vậy, vui mừng khiến tôi thốt lên:

- Tao thấy rồi, tao thấy nó rồi!

Nhưng đằng sau không có tiếng người đáp lại, tôi ngừng chạy, quay đầu nhìn, từ lúc nào mà tôi chỉ còn lại một mình, thằng Cường đâu rồi? Đang hoảng loạn, bỗng từ bên trái có người lao tới, eo tôi bị trúng một đạp, hai chân mất thăng bằng, tôi ôm bụng gục xuống đất.

Người kia đạp lên ngực tôi, đẩy tôi nằm thẳng ra, khuôn mặt tôi nhìn thấy lúc đó là của Quân, thằng khốn, hắn ta một tay tóm đầu tôi, một tay giơ lưỡi hái, nói:

- Mày biết vì sao tao phải tới đây không, vì con quỷ này rất hiếm, nó là thực thể của mẫu tử ngải, một dạng ngải cao cấp đấy, đầu của mày đủ để tao chiếm được nó, ngoan ngoãn một chút đi, nếu không muốn đau đớn.

Tôi sờ quanh mặt đất, vốc được một nắm cát, để cho thằng ấy nói xong thì lập tức quăng vào mặt hắn. Chiêu này sử dụng lúc nào cũng thành công, hắn che mặt, tôi gạt phắt tay hắn khỏi đầu, định bật dậy thì bị tên đó dùng chân đạp dí xuống. Hắn đạp vào đâu vậy, tôi không biết nhưng mà nửa thân dưới của tôi đau quá, thằng khốn!

Đang lúc tôi quần quai, lưỡi hái của hắn chọt hạ xuống, tuy lực không mạnh, nhưng vì nó quá sắc bén, tay tôi chạm phải lập tức bị cứa rách một

vết dài. Cường đau rồi, tôi thăm nghĩ, chẳng lẽ hắn đã giết cậu ta, không thể nào, tôi nhìn trên lưỡi hái, có một vết máu nhỏ xuống.

Huych!

Đúng lúc tôi hoang mang nhất, Cường lập tức lao tới, cậu ta xô ngã tên Quân, tạm thời người tôi được giải thoát, chỗ bị đâm trúng, đau tới mất cảm giác. Tôi lồm cồm bò dậy, nhìn quanh xem có còn con gì muốn lao đến nữa không, chỉ mới nhìn lại, tôi đã thấy con quỷ kia bò tới, vận tốc cực nhanh, tôi chạy ba bước bằng nó chạy một bước.

Lập tức cúi xuống kéo thẳng Cường dậy, cậu ta không biết có bị thương ở đâu không, nhưng giờ cứ phải chạy đã, tôi nhớ lại nơi vừa nhìn thấy con đom đóm, ba chân bốn cẳng lôi theo thẳng Cường lao đi. Chạy được một đoạn thì cậu ta tự di chuyển được, tôi không có thời gian hỏi thương thế của thằng ấy, chỉ biết nhìn khắp nơi, xem con đom đóm bay đường nào rồi.

- Hướng hai giờ, nhanh lên! - Cường nói, tay chỉ về phía rất xa, tôi không thấy cái gì ở đó, nhưng cậu ta đã nói thì phải lập tức làm theo.

Chúng tôi chạy không ngừng nghỉ, nhưng vì địa hình quá xấu, nhiều rễ cây chằng chịt, chạy mãi cũng không được bao xa.

Vút!

Chát!

Tiếng vũ khí xé gió lao đến, đáp lại là một tiếng va chạm chát chúa, tôi bất giác nhìn lại, Cường dùng cành cây đánh văng lưỡi hái sang một bên, Quân cũng vừa chạy tới.

Loạt xoạt. Loạt xoạt.

Từ trong bóng tối, con quỷ xuất hiện, nó nhắm thẳng vào tôi mà xông tới, chỉ nhìn tốc độ của nó thôi mà tôi đã chùn hết chân lại rồi. Rất nhanh Cường gạt tôi sang một bên đứng chắn ngay trước mặt con quỷ, nó lập tức giảm tốc, tới gần thì ngừng lại, cái đầu lúc lắc dữ dội.

Tôi tự hỏi sao con quỷ kia không lao vào tiếp? Cứ mỗi lần giáp mặt thẳng Cường là nó lại lùi về sau, giống như thằng ấy dọa được nó vậy.

- Chạy đi - Cường nói nhỏ.

Tôi thấy cậu ta nhìn tên Quân, lưỡi hái đã về tay hắn, hắn thủ thế chuẩn bị tấn công, tôi thì không phải đối thủ của hắn. Nhưng mà Cường cũng không thể, một mình cậu ta không thể chống lại được hai kẻ thù cùng một lúc như vậy.

- Chạy! - Cường hét lên.

Chân tôi tự động lùi lại, lập tức Quân chồm lên, lưỡi hái vung xuống ngay đầu Cường, cậu ta cúi người lẹ được trong gang tấc. Tôi không có vũ khí để chiến đấu, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy Cường chắc chắn sẽ bị chém trúng. Đang do dự, mắt tôi lếc qua chỗ con quỷ, không thấy nó đâu nữa. Tiên sư, con quỷ đâu rồi.

Vừa tự hỏi, tôi lập tức có câu trả lời, con quỷ vòng qua thân cây, tránh chỗ thẳng Cường đứng, nó nhảy thẳng xuống trước mặt tôi. Tôi không dám mở mắt, cứ thế quay đầu bỏ chạy một mạch, sợ rằng nhìn thấy nó, nhục khí trong tôi sẽ tiêu tan hết.

Chạy điên cuồng được một lúc mà tiếng loạt xoạt phía sau vẫn không dứt, cảm giác nó càng tiến gần tới mình hơn, tôi thò ra đằng tai, mắt nhìn khắp trên dưới, con đóm đóm đó kia rồi! Đang định quẹo trái đuổi theo thì chân tôi vướng phải rễ cây, một cảm giác rất tuyệt vọng truyền tới trước khi tôi đập mặt xuống đất. Gần như ngay lập tức, con quỷ chồm lên người tôi, chân tay tôi đều bị nó đè chặt.

Giờ tôi mới hiểu sợ tới tiếu ra quần là như thế nào. Nói vậy chứ tôi không tiếu ra quần, chỉ là toàn thân tôi cứng đờ, nước mắt tự động chảy, dù không muốn nhìn nhưng tôi vẫn phải hé mắt xem con quỷ kia định làm gì mình. Nó lúc lắc cái đầu, trái phải, trái phải, tôi như bị thôi miên theo nó, đột nhiên tôi thấy hai bàn tay luồn ra trước cổ nó, lập tức đầu nó bị giật ngược lại.

Tay con quỷ không thể giữ tay tôi được nữa, tôi được đà bật dậy đẩy cho nó một cái thật mạnh. Nhưng mà không ổn, chỗ tôi vừa đẩy, là bụng nó, cảm giác như có cái gì đang chuyển động bên trong, tôi rút tay lại. Cùng lúc hai bàn tay đang giữ cổ nó buông ra, con quỷ ngã ngửa ra sau, đè cả lên hai chân tôi.

Cường vươn tay kéo tôi dậy, tôi nhìn cậu ta, rồi lại nhìn xung quanh, Quân đâu rồi, hẳn đã bị cậu ta đánh bại sao. Chân vừa thoát khỏi con quỷ, hai người tiếp tục bỏ chạy, lần này do kiệt sức nên tốc độ của tôi giảm hẳn, Cường cố gắng kéo tôi theo, nhưng càng lúc tôi thấy chân mình càng nặng. Thịch.

Bỗng tôi bị kéo giật lại, hai chân như có cái gì tóm trúng, cảm giác được là hai bàn tay, bé thôi nhưng sức lực khủng khiếp. Tôi chưa kịp quay lại, lực kéo lập tức lôi tôi ngã sấp xuống. Tim phổi giống như bị cú va đập đó làm cho vỡ nát, tôi đau tới không kêu được, chỉ biết cố gắng nhìn ra sau xem là cái gì đang tóm lấy chân mình.

Kia là hai bàn tay trắng bệch, có một thứ nước nhầy vẫn bám trên bàn tay đó, nhìn xuống tiếp tôi càng kinh hãi, một đứa trẻ từ đâu chui ra, toàn thân bọc bằng một lớp màng, hai mắt to gần hết mặt, đen như hắc ín. Tôi chưa kịp kêu lên thì đã thấy nó há miệng:

RÉCCCCCCCC!

Tiếng thét chói tai vô cùng, giống như là tiếng người ta cào vào cửa kính phóng đại lên vậy. Cùng lúc tôi bị hai bàn tay đó kéo tuột về phía sau, vận tốc nhanh tới không kịp níu kéo bất cứ thứ gì trên đường đi.

- Con quỷ nó để luôn ra đây rồi!

Trong lúc hoảng loạn, tôi gào lên, hai chân giãy giụa, cố gắng vùng khỏi hai tay con quỷ con.

Bốp!

Tiếng vật gì bị đá văng phát ra dưới chân tôi. Cảm giác mình bị lôi đi ngừng lại, nhìn xuống mới thấy, con quỷ đã bị sút bay đi đâu mất. Cường thở hồng hộc ngay gần đó, có vẻ như cậu ta đã phải đuổi theo tôi một đoạn khá xa, sau đó mới tung ra cú đá chặn đó. Tôi bò dậy, đau và mệt khiến tôi không thể thở nổi, cố gắng lắm tôi mới bám được vào một thân cây, tim đập dồn dập trong lồng ngực.

- Cố lên, chạy tiếp đi, hướng 8h ấy, không chạy thì không đuổi kịp con đom đóm đâu - Cường vừa thở vừa nói.

Tôi xua tay, giờ tới thở còn khó khăn, không thể nhấc chân lên được nữa.

- Mà mày biết kia gọi là gì không? Ấu ngải đấy, con quỷ kia sinh con, ngải được nuôi dưỡng trong người nó, kia chính là chủ thể của ngải, đó là cấp cao nhất của ma ngải, giờ thì mày có muốn chạy cũng không được nữa đâu - Quân vừa nói vừa tiến tới gần tôi, lưỡi hái sáng quắc trong tay hăm.

Giờ thì tôi chết chắc rồi, sức đâu mà chống cự nổi thằng điên này, tôi liếc mắt nhìn thẳng Cường, cậu ta đang mò mẫm đi đâu đó, quay lưng lại với tôi. Bỏ chạy sao, cũng đúng thôi, đáng nhẽ tôi đã có thể chạy thoát, nhưng tôi lại không làm, cậu ta cũng đã cố hết sức rồi. Tôi hít một hơi, dựa lưng lên thân cây, mắt nhìn tên Âm dương sư bước tới chỗ mình.

May mắn là tôi đã gọi điện về cho mẹ trước khi những chuyện này diễn ra, còn về lời hứa, chắc tôi sẽ đền trả mẹ vào kiếp sau vậy. Nghĩ mà muốn khóc quá, tôi thực sự không định chết ở đây. Mắt thấy lưỡi hái của tên Quân kia giờ cao, vài giây nữa thôi là tôi sẽ mất hết tri giác, thở dài lần cuối, tim tôi thắt lại.

Xoạt!

Đột nhiên từ phía sau có một vòng dây quấn quanh cổ tên Âm dương sư, đột ngột tới mức, hắn không kịp trở tay, vòng dây đó ngay lập tức siết chặt lại, ép cho hắn phải ngừng hoạt động. Tôi nheo mắt, đúng là Cường rồi, cậu ta đã trở lại, nhưng mà kiếm ở đâu được cái dây chắc chắn vậy?

Tôi nghiêng đầu nhìn, ngay cạnh đó là con quỷ, không biết nó đứng đó làm gì, cái dây là từ người nó thì phải. Dây gì vậy? Ngay lập tức tôi thấy đầu dây bên kia, chính là con quỷ con đang treo lưng lửng. Đây là dây rốn của con quỷ!

Gần như cổ họng tôi nghẹn lại, có cảm giác như mình sắp nôn ra hết mọi thứ. Tôi cố gắng nhin, nhưng càng nhìn tôi càng thấy ghê tởm.

- Chạy đi, tao không giữ được lâu đâu - Cường nói, giọng yếu đi rất nhiều.

Tôi lùi lại, trước khi quay người đi, tôi thấy tay cầm lưỡi hái của tên Quân đưa lên, hắn lách lưỡi hái vào đoạn dây quấn cổ. Không xong rồi, dây rốn dù rất dai, nhưng lưỡi hái của tên đó còn sắc bén hơn nhiều, một đường cắt cũng đứt thành mấy đoạn. Mà chẳng phải cắt xong thì tên đó cũng thành bà đỡ cho con quỷ con sao, nó sẽ theo phe hắn mất.

Vừa nghĩ tôi vừa cố gắng bỏ chạy, tự nói với bản thân, Cường sẽ không sao đâu, giờ phải tìm được đường ra trước đã, hai mắt sẽ là vũ khí cho tôi. Nhìn mãi rồi tôi cũng thấy chấm sáng kia ẩn hiện, như có thêm

động lực, tôi di chuyển từ thân cây này sang thân cây khác, chân cố gắng chạy.

Đốm sáng nhấp nháy liên tục, phải sống ra khỏi đây, không được gục ngã, Cường đã trông cậy vào tôi nhiều như vậy, không đời nào tôi lại phụ công cậu ta. Bước chân rệu rã, toàn thân đau đớn, những đe dọa bây giờ không đáng sợ bằng khiến người khác thất vọng về mình.

Loạt xoạt, loạt xoạt.

Ánh nhìn của tôi lập tức chuyển từ con đom đóm sang một bóng đen di chuyển linh hoạt trên cao. Nó bay từ cây này sang cây khác, nhanh như sóc, nhìn hình dạng thì tôi nhận ra, đó là con quỷ con. Mẹ ơi, nó vừa mới đẻ được mấy phút, giờ thì khinh công cũng cao cường luôn rồi, đúng là hổ mẫu sinh hổ tử.

Tôi nhặt một khúc cây trên đường, vừa nhìn hướng con quỷ con lao tới, vừa chạy. Không được chậm trễ, tôi đang là niềm hy vọng của thằng Cường, ít nhất cũng phải thấy được cửa ra rồi hãy bị chặn lại. Chưa nghĩ được nhiều, bóng đen bên kia bỗng vồ tới. Mắt thấy nó chuẩn bị tiếp cận mình, tôi vung que gỗ đánh chặn nó.

Tưởng một gậy đó sẽ vụt cho con quỷ con bay đi như thằng Cường từng làm, nhưng sau khi vụt xong, tôi thấy tay mình nặng trĩu. Nhìn lại mới biết, con quỷ con đã bám dính trên khúc cây của tôi, hơn nữa, còn vừa há miệng đớp khúc gỗ, vừa từ từ tiến tới. Trong giây lát, tôi thấy khúc gỗ càng lúc càng ngăn lại, cảm giác như nó sắp găm thẳng tới tay tôi.

Vội buông khúc cây xuống, con quỷ con tiếp đất, nó cũng bò bằng tứ chi giống mẹ nó, nhưng ngoài bò đi, nó còn biết nhảy nữa. Và chỉ vừa bò được mấy giây, nó lập tức chồm lên người tôi, sức bật kinh người, mắt tôi thấy nó chuẩn bị tóm trúng mặt mình, phản xạ tự nhiên là đưa tay lên chắn.

Con quỷ con vồ được tay tôi thì lập tức há miệng ra đớp. Cái đạch! Đau thấu xương, một cái tớp đó phải bằng ba lần chó cắn, tôi dùng tay còn lại đẩy mặt nó ra, nhưng không thể, toàn thân nó nhót nháp, tay tôi vừa chạm tới liền bị tuột đi ngay. Vừa kinh vừa sợ, tôi đập tay vào thân cây gần đó, dúi cho con quỷ kia chết ngạt, nhưng nó dai sức vô cùng, có đập bao nhiêu cũng không chịu buông.

- Bỏ nó ra đây! - Tôi nghe thấy tiếng Cường gọi mình.

Lập tức quay lại, tôi thấy thằng ấy dùng hai bàn tay tóm lấy hàm trên hàm dưới của con quỷ con, gân tay nổi lên, cùng lúc cơ mặt cậu ta nhăn lại. Cường dồn sức vào ngón tay, cạy miệng con quỷ con ra khỏi tay tôi. Động tác rất chậm, vì con quỷ cũng khỏe, nó nguyện chết cũng không nhả tay tôi ra, Cường thậm chí đã phải hét lên mới có thể bạnh được hàm nó. Tôi nhìn cái miệng đang ngậm tay mình từ từ bị kéo ra, răng của nó rất dài và nhọn, lờm chờm như mảnh sành người ta rắc ở bờ rào, thịt ở chỗ bị nó ngoạm trúng chắc đã nát bấy.

Tay vừa được nối lỏng, tôi lập tức rút về, vạch áo lên xem, tôi thấy hai hàm răng cắm sâu vào da thịt tạo thành những cái lỗ, ở đó máu chảy ra không ngừng. Nếu ngậm lâu thêm chút nữa, chắc nó có thể cắn rời cả mảng thịt tôi ra rồi. Cường giữ chặt hai hàm răng con quỷ, vung tay ném nó bay ngược về phía sau, tiếp đó cậu ta nhìn lại vết thương trên tay tôi, hỏi tôi có ổn không. Ổn cái nỗi gì, nghĩ là thế nhưng tôi vẫn gật gật đầu, thầm nghĩ mình phải mạnh mẽ lên.

Có cái gì vừa lóe sáng sau lưng thằng Cường, tôi giật mình, là lưỡi hái, ngay lập tức tôi đẩy thằng ấy sang một bên, lưỡi hái lia sượt qua vai cậu ta, phần chớp của nó còn gần chạm tới mặt tôi, cảm giác lạnh toát. Tôi loạng choạng lùi lại, Quân không ngừng tay, chỉ trong chớp mắt hấn áp sát tôi, tay vung lưỡi hái lên. Lưng tôi đập vào thân cây, không thể lùi tiếp được, mắt thấy lưỡi kim loại lia tới, lần này tôi không thể tránh đi đâu được.

Phập!

Lưỡi hái cắm ngập thân cây, tới gần cổ tôi thì ngừng lại, do vị trí quá gần nên Quân không chú ý, lưỡi hái quét xuống lập tức bị chặn lại. Tôi nuốt nước miếng, thấy hắn đang mất tập trung do phải rút lưỡi hái ra, tôi giơ chân đạp cho tên đó một cái, hắn còn nhanh hơn, tôi chưa chạm được vào hắn thì mặt đã ăn một đấm.

Máu mũi cũng đổ rồi, giờ thì trên người tôi không chỗ nào là không bầm dập. Hai mắt lúc sáng lúc tối, nhìn cái gì cũng ra bốn năm bản copy, chắc tôi sắp tới cực hạn rồi. Tên Âm dương sư lại túm đầu tôi kéo lên, một tay hắn dùng lực rút lưỡi hái rồi giơ cao, nhìn hắn cười mà tôi thấy muốn khóc quá.

Bốp!

Vũ khí của hắn liền rơi xuống, tôi thấy hắn ôm tay, và Cường từ phía sau lao đến, cậu ta nhanh chóng nhặt lưỡi hái lên, chĩa nó về phía Quân, nói bằng giọng đe dọa:

- Tao cũng sử dụng được lưỡi hái, nếu mày không tin, thử bước lên một bước xem đầu thằng nào rơi trước.

Nói xong lại quay ra nhìn tôi:

- Hướng 1h, nhanh đi đi, sắp tới cửa ra rồi.

Một lần nữa tôi lại được Cường cứu, muốn nói lời cảm ơn, nhưng do quá cấp bách, tôi chỉ biết gật đầu, xoay chân rời đi. Đây không phải là do tôi may mắn, đây là do tôi tích được đủ đức từ kiếp trước, nên tới kiếp nay tôi mới có được một người anh em tốt như cậu ta.

Theo hướng Cường chỉ, tôi lần mò chạy tới, con đom đóm thực ra bay không nhanh, chạy được mấy phút, tôi đã thấy nó nhấp nháy xa xa. Đột

nhiên đốm sáng biến mất. Tôi kinh ngạc, nó đi đâu rồi, hay là đậu vào đâu, tôi nhìn quanh, khi chắc chắn là không thấy nó nữa, tôi hoảng hốt gào lên:

- Tao không thấy con đom đóm đâu nữa rồi! Cường, con đom đóm biến mất rồi!

Một lát sau, tôi thấy cậu ta chầm chậm bước ra từ sau một thân cây, hình như một bên tay cậu ta bị thương. Thấy tôi định bước đến, Cường ra hiệu không cần, nói:

- Tìm đi, tới quẻ môn quan rồi, gần đây sẽ có một cái cọc, trên cọc được buộc bùa vàng, tìm được nó rồi thì nhổ lên, hành động càng nhanh càng tốt. Tao vẫn ổn, chỉ hơi kiệt sức thôi.

Tôi gật đầu, tìm cái cọc buộc bùa vàng, lăm nhăm trong đầu mấy lần, mỗi lần cúi xuống là mắt tôi lại hoa lên, rất khó để nhìn thấy những thứ mọc ở dưới đất.

Phập!

Vai tôi đau nhói, có thứ gì đó vừa cắm lên lưng tôi. Đầu gối tôi khụy xuống, cảm giác nóng hổi chạy khắp cơ thể. Chắc là máu tôi đang chảy, thực sự đau đến muốn ngất đi được.

- Mày không được ngất! - Tiếng Cường nói rất gần. Lưng tôi lại nhói lên, lần này là thứ cắm trên lưng đã được rút ra.

Tôi mở mắt, đầu đang gục xuống nên nhìn cái gì cũng bị xoay ngược lại. Cố gắng ngẩng mặt lên, tôi thấy Cường đang vật lộn với ai đó, hình như là, là Quân. Mẹ kiếp, thằng khốn đó lại lừa tôi, h dẫn tôi tới đây cốt là vì muốn tôi làm tế vật cho cô gái kia. H dẫn tôi, sau đó chiếm lấy cô gái, tiếp theo thế nào thì tôi không biết. Giờ tôi không muốn nghĩ gì nữa.

Trong mắt bỗng thấy có cái gì màu vàng hiện lên, tôi với tay, là một mảnh vải màu vàng, để làm gì nhỉ? Tôi thử giật mấy cái, nó bị buộc vào một cái que gỗ, cắm xuống đất, giật không ra được. Vải vàng buộc vào que gỗ sao, vải vàng buộc cọc gỗ, bùa vàng buộc cọc gỗ? Tôi lập tức nhận ra kia là cái gì, Cường nói rằng nếu thấy được cái đó thì phải lập tức nhổ nó lên.

Bằng số sức lực còn lại, tôi ngồi dậy, quay sang nói với cậu ta:

- Thấy rồi, tao thấy cái cọc gỗ đó rồi.

Cường đã ghi chặt được tên Âm dương sư, nghe tôi nói thì đáp:

- Nhổ nó lên, nhanh!

- Không được nhổ, sẽ đóng quỷ môn quan lại mất... - Quân ngay lập tức nói.

Quỷ môn quan đóng lại thì sao, tôi định hỏi, nhưng Cường quát lên:

- Nhanh, nhổ lên!

Được, tôi nín thở, dồn sức vào hai cánh tay, hàm răng cắn chặt vào nhau, bao nhiêu sức lực còn lại đều dùng để nhổ cái cọc đó lên. Tên Âm dương sư vùng dậy, hấn đạp Cường sang một bên, thấy hấn tiến tới, tôi càng cố gắng gồng mình. Cường nhanh chóng lao lên xô ngã tên Quân, hấn gào:

- Mày nhổ nó lên là tất cả những người còn ở trong kết giới, kể cả bạn mày cũng sẽ không thể về được nhân gian đâu.

Có thật vậy không? Tôi giữ chặt cọc gỗ, mắt nhìn Cường.

- Tao sẽ theo sau mày, nhổ đi - Cường nói, mắt nhìn tôi kiên quyết.

Cậu ta luôn nói thật, trước giờ tôi vẫn tin như vậy. Cùng lúc tay tôi nhô được cái có gỗ kia lên, người nghiêng về phía sau, toàn thân hệt hăng. Tôi không rõ là mình đang ở đâu, chỉ thấy va đập rất nhiều, xung quanh liên tục xoay tròn, cảm giác như đang lặn xuống từ trên một con dốc vậy.

Tới khi không còn cảm thấy đầu óc xoay mòng mòng nữa, tôi mở mắt. Đây là mặt đường bê tông, tôi nhận ra màu trắng xám này. Vậy là tôi thoát rồi, thằng Cường vẫn đang ở trên kia, tôi phải lên cứu cậu ta. Nhưng dù có cố gắng đến mấy, người tôi cũng không thể nhấc lên nổi.

Tôi nheo mắt nhìn, trên kia có ánh sáng lấp lóa, có phải là Cường đã thoát rồi không?

- Cường!

Tôi gọi, bản thân cũng không nhận ra giọng của mình nữa, nó khàn đặc và rất khó nghe. Gọi tới ba câu, ánh sáng trên kia bắt đầu rọi xuống, một quầng sáng chiếu thẳng vào mắt tôi. Khiến tôi không nhìn thấy gì, bất giác nhắm nghiền mắt lại, ngay lúc đó tôi nghe thấy tiếng người nói:

- Có người rơi xuống chân đèo kia, ...

Tiếp theo hai tai ù đi và toàn thân nhẹ bẫng. Xung quanh dần trở lên yên tĩnh, đầu tôi cũng đã không còn đau như trước nữa, các vết thương dần được xoa dịu, chắc tôi sắp chết. Cảm giác sợ hãi đối với cái chết không còn hiện hữu, tôi dần lịm đi.

Có tiếng khóc văng vẳng bên tai, nghe như từ nơi nào xa lắm vọng vào tâm trí tôi. Ngắm một lúc, nhận ra không phải là tiếng khóc ở xa xôi gì, ngay bên cạnh thôi, có người còn đang cầm tay tôi nữa, cảm giác được hơi ấm của người đó truyền vào lòng bàn tay. Tôi đã chết rồi mà, sao vẫn có thể nghe được những âm thanh chân thực ấy.

Không chỉ nghe, tôi còn thấy được luôn, trước mắt xuất hiện một màu sáng trắng, lần lượt là khuôn mặt của mẹ, bố, một vài người xa lạ, họ ngó tôi rồi nhìn nhau khóc. Chuyện gì vậy, tôi chớp mắt, giờ thì có thể nghe ra lời bọn họ đang nói:

- Nó mở mắt kìa bố nó, thằng Minh mở mắt nhìn tôi kìa.

- Không sao rồi, may mà cứu chữa kịp thời, không sao nữa rồi.

Tôi liếc sang, mẹ tiến tới ôm tôi, tiếng nói nghẹn ngào, tự nhiên tôi cũng muốn khóc, đã xảy ra chuyện gì, trong lòng tôi tự hỏi. Ngay lập tức, những hình ảnh ma quái hiện lên trước mắt, tôi đã chạy rất nhiều, tới mức hai chân không thể di chuyển được nữa, tay tôi bị một con quỷ cắn trúng, nơi vết thương giờ gần như tê liệt, tôi còn bị lưỡi hái cắm vào lưng, bị đánh rất nhiều nữa, tới cùng, tôi đã nghĩ mình chết luôn rồi.

Thực tế là tôi không chết, dù kiệt sức và mất máu, nhưng vết thương không quá nghiêm trọng, người mà tôi gặp đêm hôm đó, họ đang đi soi chuột, nghe tiếng tôi gọi thì ra xem. Lúc tôi ngất đi, họ đã chuyển tôi vào bệnh viện, tôi được cấp cứu kịp thời, hiện đã là hai ngày tính từ đêm hôm đó. Khi bố mẹ tới, tôi vẫn hôn mê và hai người còn tưởng tôi không qua khỏi.

Thật tốt là cuối cùng tôi cũng được gặp bố mẹ, tôi cố gắng cười an ủi mẹ, đúng rồi, còn một người bạn nữa đi cùng tôi, cậu ta cũng bị thương, tôi hỏi y tá xem giờ cậu ta đang nằm ở giường nào. Y tá lắc đầu, cô ấy nói đêm hôm đó, người ta chỉ đưa một mình tôi vào viện.

Tôi hỏi đi hỏi lại, còn miêu tả ngoại hình, mặt mũi, thậm chí còn lấy cả điện thoại ra để cho họ xem ảnh. Nhưng nhận lại vẫn là cái lắc đầu. Người ta chỉ thấy mình tôi rơi từ trên dốc xuống, trên người đầy thương tích, ngoài ra, không thấy có ai xung quanh nữa.

"Tao sẽ theo sau mày."

Chẳng phải Cường đã nói với tôi như vậy.

Tôi nhờ bố mẹ, muốn họ thuê vài người, tìm kiếm quanh khu vực nghĩa địa trên dốc đèo Cái, người đó đã cứu tôi, không thể nào tôi thoát mà cậu ta thì bị kẹt lại được.

Kết quả vẫn không tìm thấy. Xung quanh đó, trên dưới dốc, rộng hơn là cả trong rừng cây phía sau, hoàn toàn không phát hiện thêm ai khác. Tôi từ hy vọng chuyển sang tuyệt vọng, một tuần sau, tôi được phép xuất viện. Việc đầu tiên tôi làm, chính là ra nghĩa địa, nơi đây vẫn vậy, hoang tàn và lạnh lẽo, giống như đêm hôm đó tôi tới, nhưng bên cạnh giờ đã thiếu đi một người. Cậu ta cứ như vậy biến mất, dù có tìm kiếm bao lâu, cũng không thể thấy được. Vĩnh viễn từ nay, có thể tôi sẽ quên đi khuôn mặt cậu ta, nhưng cảm giác trống trải này, chắc chắn không cách nào xóa đi được.

Tôi có gọi thử về nhà của Cường, số điện thoại đó không liên lạc được, có lẽ người ta đã thay số. Xin được địa chỉ nhà cậu ta, tôi tìm tới nơi, muốn gặp mẹ và dượng của cậu ta, nhưng người trong đó đã chuyển đi từ lâu, căn nhà giờ để trống. Mọi thứ liên quan tới Cường dần bị xóa sạch, tới cả trí nhớ của mọi người về cậu ta, cũng dần biến mất.

Sau ba tháng, tôi kết thúc tìm kiếm, kiên trì bao nhiêu cũng vô ích, cậu ta cùng tên Âm dương sư, có lẽ đã bị giữ lại ở bên kia quỷ môn. Tôi vẫn còn nợ cậu ta một lời cảm ơn. Nhớ tới lúc đó, khi cậu ta cầm chiếc lưỡi hái lên, hình dung của tôi về Cường có phần giống với thần Chết. Thần Chết tồn tại là để bảo vệ linh hồn con người, cậu ta cũng vậy.

Tôi xin được một công việc ở thành phố, làm nhân viên văn phòng, ngày ngày ngồi bàn giấy. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ tới những ngày còn ở Thái Nguyên. Duy cũng đang dần hồi phục, tôi vẫn hay qua bệnh viện thăm

cậu ta. Vụ tai nạn khiến Duy trở thành người thực vật, nhưng gần đây đã có tiến triển tốt, tôi nghĩ cậu ta cũng sẽ sớm tỉnh dậy thôi.

Tối hôm nay, tôi ngồi trước màn hình máy tính làm việc, đang lúc tìm kiếm thông tin trên mạng, tôi bắt gặp một đường link quen thuộc, 11 Âm binh, đây là trang web của tên Âm dương sư. Họ vẫn hoạt động, bất giác tôi click vào dòng link, trang web mở ra, phòng chat hiển thị 11 người đang online. Tôi vào phòng chat, đập vào mắt tôi là một cái tên "Người nói chuyện với linh hồn", và nó vẫn sáng.

"Xin chào, lâu rồi không gặp."

Tin nhắn từ bên kia bỗng gửi tới hộp thư của tôi, sau lưng tôi lạnh toát...

___Giải Ngải Ký Hoàn___

Phần 2: 11 Âm Binh.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

12. Thầy Trừ Tà

" Người ta sẽ không tin vào những gì người ta không thấy. Trong thế giới cơ bản, chỉ tồn tại hai dạng ý chí là thiện và ác. Tâm linh giới cũng vậy, luôn có hai phe chính đạo và tà đạo, những gì con thấy tùy vào tâm của con mà phân ra thiện ác, và tùy vào hành động của con mà nhận biết được chính tà."

" Mẹ và dưỡng con vì sao lại chết?"

" Con đã thấy những gì?"

" Rất nhiều ma quỷ, còn có một người, đeo mặt nạ, trời bên ngoài rất tối, con không nhìn rõ mặt người đó. Chúng là ai vậy thưa thầy?"

" Trong các nghề tâm linh, có một nghề hoàn toàn tà đạo, pháp lực của chúng rất cao, âm binh là tay sai của chúng, bất chấp nhân tính, chúng dùng người làm mồi nuôi quỷ."

" Đó là nghề gì?"

" Âm dương sư."

Mới đó đã 12 năm. Chuyện xảy ra trong một đêm hè, giữa tháng Bảy âm lịch, khi mà Cường còn là một cậu nhóc 10 tuổi. Cha mất tích khi cậu lên chín, gần 2 năm sau mẹ cậu tái hôn với một người đàn ông, cuộc sống

trong một năm tiếp theo, đối với Cường, vẫn là quãng thời gian hạnh phúc nhất.

Cho tới buổi tối hôm đó, Cường cùng chị gái chơi ngoài sân nhà, trò trốn tìm luôn rất thú vị, cậu bật mắt còn chị đi trốn. Sân không đủ rộng nên chị thường chạy ra đường, Cường tìm quanh nhà không thấy, nhìn sang cây cột điện bên kia, nơi ánh sáng không chiếu tới, có một chiếc dép thò ra. Cậu nghĩ đó là chị mình, nên đã chạy sang.

" Em đi đâu vậy?"

Có tiếng chị gái gọi từ phía sau. Cường dừng lại, cậu đã đứng cạnh cây cột điện, quay đầu nhìn trong sân, Cường thấy chị gái đang gọi mình. Vậy ai nấp sau cột điện? Ngay lúc đó, Cường thấy mắt chị mở to, miệng cứng đờ, dường như thứ chị nhìn thấy rất đáng sợ.

" Mẹ! Mẹ ơi!"

Chị gái hét lên, đồng thời Cường quay đầu lại, có một khuôn mặt ló ra từ sau cây cột điện, là mặt nạ giấy, hình thù giống mặt trẻ con, mắt to miệng rộng, trên má có những mảng bong tróc kỳ dị. Dần dần tới toàn thân cũng lộ ra, người đó cao lớn, mặc một bộ quần áo đàn ông, nhìn vừa giống người vừa giống ma. Trong đời chưa bao giờ Cường thấy cái gì đáng sợ hơn thế, toàn thân cậu bất động, sợ tới không dám nhìn đi chỗ khác.

Leng keng.

Bỗng có cái gì chạm vào tay Cường, cảm giác lạnh ngắt, giống như Vừa nhìn, từ trên cây cột điện, có một con gì đang bò xuống, tay nó với lấy tay cậu, trong bóng tối chỉ thấy bàn tay năm ngón trắng bệch, nhỏ và ngắn như tay trẻ con. Bất giác Cường ngược mắt lên cao, đập vào mắt cậu là ba bốn cái mặt trẻ con đang nhòm xuống, có khuôn mặt cười, có khuôn mặt khóc, chúng dính vào nhau trên cùng một cái đầu lớn. Thứ đó bám lấy cột

điện, nửa thân ẩn trong bóng tối, nửa thân rũ xuống trước mặt Cường, miệng nó chảy đầy dãi, giống như một đứa trẻ con hau háu nhìn thấy đồ ăn.

Khúc khích...

" Cường!"

Tiếng mẹ hét lên, chân cậu lùi một bước, thứ kia vươn một bước, thân thể nó càng hiện ra, không phải chỉ có hai tay, cách một đoạn thân lại mọc ra thêm hai cái tay nữa, trong bóng tối Cường nhận ra thân nó quấn quanh cột điện. Người đàn ông đeo mặt nạ cũng tiến tới, hai tay người đó thủ thế như chuẩn bị vỗ lấy cậu, trên cổ tay có đeo một cái sắc, mỗi lần người đó di chuyển, sắc lại rung lên, phát ra một tiếng.

Leng keng.

Lúc ấy, Cường đã sợ tới phát khóc, toàn thân run rẩy, hai chân đột ngột khụy xuống, không hiểu sao cậu không thể bỏ chạy, tới cùng là ngã ngồi dưới đất.

Tiếp theo, thứ bám trên cột điện từ từ há miệng, da mặt nó toác dần, khoe ra hai hàm răng dài và nhọn kéo tời tận mang tai, nước dãi còn nhỏ cả xuống chân Cường, khiến cho toàn thân cậu chết lặng. Nó ré lên một tiếng hãi hùng, chớp mắt liền lao người tới ngoạm vào đầu cậu, Cường chặn tay lên và nhắm chặt hai mắt lại. Đúng lúc đó cậu thấy có ai đó đè lên người mình.

Là mẹ, Cường không thấy đau đớn, mẹ vòng tay ôm chặt cậu, vội mở choàng hai mắt, đối diện với Cường là bốn con mắt thao láo đang nhìn qua vai mẹ. Cậu khóc thét lên, thứ đó đang ngoạm chặt vai mẹ, Cường vươn tay cố đẩy nó ra, máu chảy đầy tay cậu. Mẹ nhanh chóng đứng dậy, mặc cho nó vẫn cắn trên vai, mẹ bế Cường bỏ chạy.

Bên kia dượng cũng đang lao tới, ông đỡ lấy Cường từ tay mẹ, sau đó đặt cậu xuống, một tay ông vung gậy đập vào thứ trên lưng mẹ, một tay ông chặn trước mặt Cường.

" Chi, kéo em vào nhà nhanh lên!"

Dượng hét lớn, rất nhanh sau đó, chị gái túm lấy tay cậu, dẫn cậu chạy vào nhà. Cường vẫn cố ngoái lại nhìn, mắt thấy thứ kia giằng xé vai mẹ, bất chấp dượng có vụt nó nhiều thế nào, nó cũng không buông mẹ ra. Rồi tiếp theo nó tấn công cả dượng. Mẹ đau đớn ôm vai nằm gục dưới thân nó, Cường đã muốn dừng lại, nhưng chân cậu không nghe lời, lý trí gào thét với cậu rằng, cậu cũng đang sợ hãi.

Những tiếng vật lộn vẫn vang lên không ngừng. Xen với đó là từng tiếng thét ngắt quãng.

Người đàn ông đeo mặt nạ không quan tâm tới hai người kia, hẩn đi theo Cường, từng bước rất chậm. Từ người đàn ông đó tỏa ra một sự chết chóc mãnh liệt, trong hai hốc mắt trên mặt nạ, ẩn hiện hai đốm sáng như mắt dã thú. Vào tới nhà, chị gái đóng chặt cửa, Cường biết chị đã khóc và run sợ thế nào, nhưng vì cậu, chị vẫn phải bình tĩnh. Hai người chạy vào nhà bếp, chị đẩy Cường vào trong hộc tủ, với lấy con dao và ngồi chặn bên ngoài, nước mắt chảy đầy mặt.

Bên cửa sổ bỗng có bóng người, lắc lư qua lại, chị gái cố gắng chặn cho Cường, cậu chỉ dám hé mắt qua cánh tay chị, im lặng không phát ra tiếng động.

Leng keng.

Bóng người tới gần hơn, in thành một vệt đen sẫm trên cửa kính, hai chị em nín thở, nước mắt cũng không dám rơi. Dừng lại rồi, bên ngoài không một tiếng động, đây là cái bẫy, Cường biết người kia đang muốn rình cậu chạy ra.

Leng keng.

Đột nhiên bóng đen biến mất. Cường giật mình, cậu cắn chặt môi dưới, có phải người đó đang vào nhà. Bàn tay chị nắm chặt lấy tay cậu, cảm nhận từng tiếng nấc nghẹn của chị, Cường nín khóc.

" Lũ trẻ đâu rồi? Tìm xem chúng có trong nhà không."

Bỗng có tiếng người ồn ào bên ngoài cửa, hai chị em nhận ra kia là tiếng chú hàng xóm, không phải chỉ có tiếng của chú ấy, còn rất nhiều người nữa đang xì xào. Liên tiếp là những tiếng đập cửa thùng thùng dội lại, người ta tìm được Cường và chị gái đang ngồi thu lu trong góc bếp, nét mặt sợ hãi, thần trí hoảng loạn.

" Có phải là chó cắn không? Con chó nào có thể cắn ra như vậy?"

" Nghe nói là chồng thì mất nửa mặt, còn vợ thì nguyên một bên xương sườn, xác thịt vung vãi khắp nơi, máu me khiếp lảm."

" Hai đứa con nhà ấy hỏi cái gì cũng không biết, còn bảo là có con sâu to lắm cắn bố mẹ nó, chắc sợ tới phát điên rồi."

Trong đám tang tổ chức vội vàng, Cường và chị ngồi bên quan tài đã được đóng kín của dượng và mẹ. Cậu không được nhìn mặt hai người, có thể xác của họ không còn nguyên vẹn, sau khi đặt vào quan tài, người ta lập tức đóng đinh và chuẩn bị hạ táng ngay.

Không ai hiểu những gì hai đứa trẻ nói, bản thân Cường cũng không thể tin nổi, chuyện như vậy lại có thể xảy ra. Có một vị thiền sư, là bạn của dượng đã tới siêu độ cho dượng và mẹ, ông ấy ngồi bên cạnh Cường rất lâu. Cho tới khi cậu nói:

" Tại sao không ai tin lời bọn con?"

Thiền sư nhẹ nhàng khuyên giải cậu, ba chữ "Âm dương sư" từ đó khắc sâu vào tâm trí Cường, khiến cho mỗi lần nhắc tới, nó lại như một vết dao cứa vào ký ức. Cường thôi đau buồn, cậu hận mình quá yếu đuối, vì yếu đuối mà mẹ phải chết, nếu không có chị gái, chắc cậu cũng không sống nổi.

Lúc đó Cường đã nghĩ, cậu phải trở lên mạnh mẽ, để bảo vệ chị và để trả thù cho mẹ. Còn một việc nữa, Cường muốn đi tìm người cha mất tích của mình, thâm tâm cậu luôn tin rằng ông ấy vẫn sống và đang lưu lạc ở nơi nào đó. Dù cho cha đã bỏ mẹ con cậu, nhưng giờ cậu chỉ còn ông ấy và chị gái là những người quan trọng nhất.

"Làm thế nào để con có thể bảo vệ người con yêu thương?"

Cường cúi mặt hỏi, nước mắt vẫn rơi.

"Khiến cho bản thân mạnh mẽ, từ trong tâm tưởng tới thể xác. Con có muốn theo ta học đạo không?"

Thiền sư đáp. Bàn tay ấm áp của ngài xoa đầu cậu. Ngay lập tức cậu gạt nước mắt và gạt đầu. Muốn học được đạo, tâm phải tịnh, chí phải vững, gạt bỏ hết hận thù trước mắt, một đứa trẻ không nên có oán hận từ quá sớm. Trút bỏ được hết tham, sân si, trong lòng không vướng bận, đặc đạo không phải là pháp lực cao minh, mà là lòng sáng tỏ, ngộ được thiện ác, hành xử phân minh.

Người nhà đồng ý để Cường theo thiền sư học đạo. Chị gái được một người dì nhận nuôi, dù vậy thỉnh thoảng cậu vẫn được gặp chị.

Năm tháng trôi qua, sau 11 năm theo học, Cường được xuống núi. Gác lại mối thù năm xưa, Cường lên đường đi tìm người cha mất tích, nơi đầu tiên cậu tới, chính là đất Thái Nguyên.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

12. Thầy Trừ Tà (2)

- Tao sẽ theo sau mày, nhớ đi.

Lời vừa dứt, Minh bên kia lập tức nhổ cây cọc buộc bùa vàng. Trong chớp mắt quỷ môn quan biến thành một vòng xoáy hút lấy người cậu ta, Minh như bị hố đen nuốt trọn, vài giây trước vẫn còn nghe thấy tiếng hét vọng lại, sau thì tất đều biến mất. Trỏ lại một vùng tĩnh lặng, trên mặt đất không còn chút dấu tích nào của cậu ta.

- Mày xuống khỏi người tao ngay, thằng ngu này.

Cường bị giọng người bên dưới đánh động, cậu nhìn xuống, Quân đang bị hai chân cậu đè chặt, tay hấn ngo nguậy muốn bò ra. Trong đầu Cường bây giờ chẳng còn suy nghĩ chống trả gì nữa, dẫu sao thì quỷ môn quan cũng đóng lại rồi, chắc chắn cậu sẽ bị nhốt chết ở đây. Ngay cả tên lừa đảo nào cũng không ra được, như vậy cũng tốt, hấn sẽ không thể hại thêm ai khác nữa.

- Chính mày đã để thằng ấy nhổ cái cọc lên, sao giờ còn làm mặt tiếc nuối, tao còn tưởng mày biết cách mở quỷ môn chứ, rõ là khốn nạn mà - Quân vịn người ngồi thẳng dậy, tay với cái lưỡi hái, hấn chùi hết máu trên đó vào áo, xong giơ lưỡi hái lên soi xem đã sáng bóng chưa.

- Lũ Âm dương sư chúng mày nên chết hết đi mới phải - Cường gằn giọng.

- Đúng là chuyện này xui tận mạng, đã không được đồng tiền nào, lại bị mấy đứa khí gió như mày bám lấy, mà mày là cái dạng gì vậy? - Bên kia

lại thấy Quân cười nói.

Nghe tên đó hỏi mình, Cường quệt máu vào ngón tay cái, sau đó chấm một vết lên huyệt mi tâm giữa hai đầu mày. Mặt Quân không quá ngạc nhiên, hần nói:

- Thì ra là thầy trừ tà của Thiền Mật Tông, thảo nào tao thấy cách hành xử của mày rất quen. Mấy đạo pháp quê mùa ấy chẳng đuổi nổi quỷ đầu, còn bày đặt siêu độ thì ảo tưởng quá rồi. Chắc mày mới xuống núi?

Mật Tông hay còn gọi là Kim Cang thừa, là một tông phái của Đạo Phật dùng các "Mật Ngữ" của chư Phật để tạo chú trừ tà. Mật trong Mật Tông có nghĩa là "Chân ngôn" hay hiểu đơn giản là "chú", đây chính là cảnh giới cao nhất của phổ độ trong tam giới. Mật Tông bao gồm bốn dòng chính, Cổ Mật - Nyingma, Kagyu, Gelug và Sakya; Thiền Mật Tông được hình thành từ Cổ Mật, là một phái thiên về trận pháp và siêu độ chúng sinh.

Nói về trận pháp, đây là sự kết hợp giữa quyền ấn và khẩu quyết. Quyền ấn là việc dùng tay kết thành hình thù tượng trưng trong Phật pháp, đại diện cho một hoặc nhiều vị thần trong Tam giới. Khẩu quyết là chú để triệu hồi năng lực của vị thần đó, chú mạnh hay yếu là do cấp độ tu luyện của thầy trừ tà. Hiểu đơn giản như thầy trừ tà có một chiếc điện thoại, Quyền ấn là số điện thoại, khẩu quyết là tên người gọi, muốn triệu hồi được thần thánh thì phải có cả hai yếu tố trên. Mỗi trận pháp lại có một tên riêng, muốn sử dụng được linh hoạt phải có ngộ tính và thời gian dài khổ luyện.

Khẩu quyết hay chú trong Mật Tông gồm có năm bộ, Phật bộ do chư Phật đứng đầu, Liên Hoa bộ do Quán Tự Tại Bồ Tát đứng đầu, Kim Cang bộ do Kim Cang Tát Đỏa Bồ Tát đứng đầu, Bảo bộ do chư Thiên đứng đầu, Yết Ma bộ do chư Quỷ đứng đầu. Thiền Mật Tông chuyên về hàng yêu phục ma, siêu độ chúng sinh, trong năm bộ thì Kim Cang bộ và Yết Ma bộ là liên quan trực tiếp tới hộ pháp và trừ quỷ, đây cũng là hai bộ pháp tu luyện chính của phái.

- Mà nhận ra từ khi nào? - Cường hỏi.

- Giờ là thời nào rồi mà vẫn còn dùng vòng đuổi trừ tà? May mắn cho mà là con quỷ cái ấy không có ý xấu, lần đầu tao nghe thằng kia kể chuyện, tao đã nghi ngờ. Mà biết quỷ là loài thế nào không, một khi đã bị ám, nó sẽ khiến người kia sống dở chết dở, làm gì có chuyện nó thân mật như vậy.

Trong suốt quá trình bị ma nhập, Cường vẫn hoàn toàn tỉnh táo, cậu có thể dùng "phù" hoặc chú để trừ ma, nhưng bản thân Cường nhận thấy cô gái này không hề có ác ý hại người. Thậm chí trong khi bị thao túng suy nghĩ, Cường đã giác ngộ được lời của Thiền sư, muốn siêu độ cho quỷ, phải hiểu được oán, thù, hận trong đầu nó. Thực thể của quỷ không tồn tại ở nhân gian, thứ hiện hữu là oán niệm, độ mạnh yếu cũng tùy vào oán niệm nhiều hay ít. Đối với cô gái này, oán niệm gần như không tồn tại.

Vì thế mà Cường mới cố tìm hiểu, xem cô ấy cần gì mà không chịu đi siêu sinh. Những gì còn sót lại trong đầu cô ấy dần chắp nối lại thành một câu chuyện dài, kết cục hoàn toàn bi thảm. Hơn nữa, cô gái này lại có liên quan tới cha Cường, cậu tới đây cũng là vì muốn tìm tung tích của ông ấy, đây giống như đầu mối cho cậu vậy.

Người bị cô gái ám là Minh, ban đầu Cường không hiểu nổi, cậu ta thì có liên quan gì tới chuyện này. Cô gái muốn làm rất nhiều chuyện với Minh, tranh thủ mọi lúc để được gần cậu ta, cốt là để nói vài câu, thậm chí là kéo Minh đi xem cô ấy chải tóc. Tới khi cô ấy muốn được dẫn Minh đi chợ phiên Âm phủ, nghĩ rằng việc này sẽ nguy hiểm tới tính mạng cậu ta, Cường đã đi tìm cây đuổi. Cây này dương tính rất cao, người ở vùng núi thường dùng cây này kết thành vòng đeo tay cho trẻ nhỏ, vì nó có khả năng xua đuổi tà ma.

Muốn để cho cô ấy không nghi ngờ thì chỉ có thể dùng biện pháp nhẹ như vậy. Trừ khi cô ấy có ác ý hại Minh, nếu không Cường vẫn sẽ âm thầm

theo dõi cô ấy.

- Hơn nữa thằng Minh đó cũng không biết gì về ma tà nên mới không nghi ngờ mày, làm sao một cô gái dân tộc lại có thể biết được bí thuật nuôi ma xó? - Quân cười khẩy - Chưa kể con quỷ cái đã bị cắt lưỡi, tới rên còn không được. Thật tình, chẳng hiểu nổi Mật Tông của mày, lúc nào cũng lẫn trốn, làm việc thì bí hiểm, so với tà đạo bọn tao còn đáng nghi hơn nữa. Cứ công khai mà hành động có lẽ mày đã siêu độ nó thành công.

Đúng là trong lần đi chợ phiên đó, khi ngửi thấy mùi của quỷ đói, Cường đã không kiềm chế được mà nói ra những điều chỉ có người trong nghề mới biết. Thiền sư luôn dặn, đi ra ngoài hành sự phải cẩn thận, việc gì cần thiết mới được lộ diện, Mật Tông cốt là làm việc bí mật, quỷ không biết thần không hay.

Nói tới đó, hắt ngừng một lát, nghĩ ra cái gì rồi mới tiếp:

- Cơ mà theo tao thấy, đạo pháp của mày gần như không có gì. Quyền pháp thì có thể luyện mà thành, đánh một lần hai lần sẽ quen. Nhưng pháp lực mạnh yếu dựa vào kinh nghiệm, mày thấy đấy, cứ nhìn thằng yếu mệnh đầu tiên ngã chết, nghe nói chúng mày thường dùng ấn chú để trừ tà, tưởng thế nào hòa ra thứ đó chỉ như vậy.

Bất giác Cường nhìn tên đối diện, mặt hắt thản nhiên, dường như hắt đã nhìn thấu được cả suy nghĩ của cậu. Thiền sư giảng rằng, mọi loài đều phân thiện ác, ngay cả quỷ cũng vậy, để phân biệt được rõ, phải hiểu tâm ý của chúng, hóa giải được oán hận thù của quỷ, chúng sẽ được giải thoát. Cái đó gọi là siêu độ.

Nhưng muốn bảo vệ được người khác, trước hết phải tự bảo vệ được bản thân, tại Thiền viện có rất nhiều Quyền sư, thân thủ hơn người, Cường theo bọn họ ngày ngày học quyền pháp. Lâu dần phản xạ của cậu cũng trở nên nhanh nhạy, có thể dùng đó để tự vệ, cứu người.

Chuyện lần đó thực sự rất bất ngờ, đang nằm trên giường đột nhiên Mạnh bật dậy, cậu ta không ngừng gào thét, hai tay còn liên tục móc mắt, giống như đã phát điên. Từng được học cách trấn an tinh thần người khác, nhưng đây mới là lần đầu Cường thực nghiệm, cậu đã hơi do dự.

Ngộ tính của Cường không cao nên Thiền sư chỉ dạy cậu nhưng cách kết ấn trừ tà và phá giải trận pháp Âm dương cơ bản, phòng trường hợp nghiệp của quý quá nặng, không thể siêu độ thì phải dùng tới. Bộ ấn chú mà cậu được truyền lại là " Kim cang quyền ấn", chia làm bốn cung là Hóa, Phá, Nhập, Trấn, bao gồm 36 quyền ấn và khẩu quyết.

Hóa và Phá là dùng cho quý. Sau khi đã hóa giải thành công oán, thù, hận của quý, thầy trừ tà sẽ thi triển trận pháp, triệu hồi ra chính thần phổ độ, dẫn quý về vòng siêu sinh. Đó gọi là Hóa. Nếu trường hợp không thể giải trừ được tai kiếp của quý, thầy trừ tà bắt buộc phải dùng tới ấn chú Phá, triệu hồi tà thần hiếu sát, cái này đặc biệt ở chỗ, người triệu hồi bắt buộc phải đánh đổi cống phẩm.

Nhập và Trấn là để an lòng người. Vì quý có thể phạm vào thân xác người sống, điều khiển đầu óc họ, khiến họ làm điều sai trái. Muốn cứu người, thầy trừ tà sẽ dùng bộ pháp Trấn. Cung này gồm ba đạo là An, Giải và Khóa, trong đó Khóa có thể dùng cho quý, vì thần hộ pháp của Thiền Mật Tông cũng có thể trị quý. Trường hợp nặng nhất khi không thể dùng Trấn, đó là người bị quý nhập muốn tự sát, thầy trừ tà sẽ triệu hồi Hòa thần nhập tâm, trục quý từ trong suy nghĩ. Đó gọi là Nhập.

Thường thì khi dùng tới Phá, thầy trừ tà sẽ lấy máu kết thành càn khôn trong không khí, cùng với khẩu quyết tạo pháp lực xoay chuyển âm dương. Tà thần không cho không ai cái gì, đó cũng là sức mạnh hàng yêu phục ma lớn nhất của Mật Tông, chỉ có điều, muốn triệu hồi được Tà thần, căn cơ và đạo pháp thầy trừ tà phải lớn. Hầu hết đều phải từ bậc Mật Tông Du già mới có khả năng gọi ra được.

- Thằng đó yếu bóng vía, thực chất quỷ không xuất hiện thường xuyên tại một địa điểm, những gì nó thấy chỉ là do ảo tưởng thôi. Mà có nhận ra nó thấy quỷ mấy lần không? - Quân hỏi.

- Hai lần - Cường đáp.

Thực chất Mạnh chỉ thấy quỷ một lần ở nhà thầy bùa và một lần trong phòng, chính lúc cậu ta bị quỷ lôi đi. Vì hình hài của con quỷ đó quá khủng bố nên cậu ta luôn bị nó ám ảnh trong đầu, nhắm mắt cũng thấy quỷ, mở mắt cũng thấy quỷ, thần trí dần mất kiểm soát.

Biến cố đột ngột xảy ra, bước đầu Cường thi triển trận pháp trấn hồn, tay phải bấm ngón cái vào đầu ngón giữa, ba ngón còn lại dựng thẳng, hướng bàn tay xuống dưới, bàn tay phải dựng thẳng hướng lên trên hợp với tay trái tạo thành chữ "An" trong tiếng Phạn. Tư thế giữ nguyên, tiếp theo bên tay phải bấm ngón cái vào đầu ngón giữa, xoay ngược hướng hai bàn tay, đó là biểu thị cho Âm Dương. Cuối cùng dựng thẳng hai bàn tay, mở lòng bàn tay tượng trưng cho đài sen và liên tiếp đan hai ngón út và áp út vào nhau, ngón giữa dựng thẳng, ngón cái và ngón chỏ kết thành hình Kim Cương.

Đây là bộ pháp trong Hộ thân tam muội gia ấn.

Đồng thời vừa kết ấn, Cường vừa đọc khẩu quyết bằng tiếng Phạn:

"Omī svabhàva 'suddha sarva dharma svabhàva 'suddha uhamī "

Tức: "Án Tát phộc bà phộc, thâm đà tát phộc, đạt ma tát phộc bà phộc, thâm độ hàm."

Sau khi dứt lời, Cường lập tức dựng dùng tay phải đặt lên cổ tay trái, bàn tay trái dựng thẳng, pháp lực theo lòng bàn tay thoát ra. Cường hô lên:

" Trấn!"

Vị trí lòng bàn tay hướng đến là trán Mạnh, ngay lập tức khiến cậu ta ngậy người. Trận pháp vừa rồi dùng để triệu hồi ra Manjushri, hay còn gọi là Mạn Thù Sư Lợi. Là Hòa thần thông tuệ nhất, vũ khí của ngài là kiếm Bát Nhã dùng để đoạn trừ tất cả vô minh ngu muội hôn ám. Trận pháp này vừa có thể dùng để bảo vệ bản thân, vừa có thể đả thông tư tưởng người khác.

Mạnh lúc đó đã không còn gào thét, cậu ta từ từ phục hồi suy nghĩ, những lời nói ra đều là chính mắt cậu ta thấy:

" Quỷ.... Nó đang ở trong phòng này... nó muốn tìm mắt mũi..."

Cùng lúc mắt cậu ta đảo từ bên trái, sang bên phải, sau đó nhìn chăm chăm vào góc phòng, toàn thân run rẩy. Cường không thể nhìn thấy hình hài con quỷ đó thế nào, nhưng qua tròng mắt Mạnh, Cường thấy một bóng đen ẩn hiện ở góc phòng.

Phải nghĩ cách bắt được nó, trước hết vẫn là giữ chân nó lại, đề phòng nó mạnh động tấn công người. Tay Cường lập tức kết ấn Khóa, cậu chấp hai tay lại, đem hai ngón giữa đan vào nhau, hai ngón trỏ chụm lại giống hình tòa tháp, hai ngón cái đan chéo, ngón út dựng thẳng. Tiếp theo giữa lòng bàn tay, các ngón út, áp út và giữa liên tiếp bắt thành hình chân rết, ngón trỏ nằm ngang tựa nhau, đặt hai ngón cái vịn dưới gốc ngón trỏ. Tư thế giống như chiếc xích móc quần quanh hai bàn tay.

Đồng thời Cường nhắm khẩu quyết:

"Ná ma tất để la dã địa vĩ ca năm, đất tha nghiệt đa nam. Ấn Phộc nhật lăng ngân nễ dã yết lợi sa dã, sa phộc hạ".

Cùng lúc, Cường quay người hướng lòng bàn tay về phía góc phòng, tay phải nắm cổ tay trái, tập trung phát lực:

" Khóa!"

Bộ pháp này dùng để gọi Vajrapani, hay Kim Cương Thủ Bồ tát. Đây vừa là Chiến thần vừa là Hộ thần, công thủ đều toàn diện, hiện thân của ngài vô cùng hung dữ, trong dạng Hộ thần, vũ khí của Kim Cương Thủ Bồ tát là thông lọng và gông. Tùy vào pháp lực mà quý sẽ bị cầm chân trong bao lâu.

Trong góc phòng không thấy có gì thay đổi, Cường đã dồn rất nhiều pháp lực vào một chiêu đó, nếu thành công, từ hai bên tường sẽ nổi lên những hình gông xích bắt lấy con quý, ngay lập tức không cho nó tiếp tục di chuyển. Nhưng trên tường vẫn phẳng lì, gông không thấy mà quý cũng không, Cường thầm nghĩ do mình đã sai ở bước nào, hay là...

" Cứu!"

Ngay lúc cậu đang ngẩn người suy nghĩ về thủ pháp của mình vừa rồi đúng hay sai, sau lưng chợt có tiếng người thét lên. Quay đầu nhìn bỗng thấy một cảnh kinh người, toàn thân Mạnh như bị nhấc bổng lên, trong không khí giống như có một cái móc kéo lấy cậu ta. Cường vươn tay chụp lấy, nhưng không kịp, chỉ chớp mắt đã thấy Mạnh bị lôi đi. Tốc độ thật khủng khiếp, thể lực kia hất tung cánh cửa, Mạnh chơi vơi giữ không trung, cậu ta thậm chí còn không kịp kêu cứu.

Cảnh tượng tiếp theo thực sự khiến cho Cường suy sụp, Mạnh như bị ném qua ban công, cậu với tay không kịp, kết quả là bên dưới vọng lên một tiếng "bịch" rất lớn. Quá nhanh, chưa nói trận pháp vừa rồi cậu thực hành đúng thì với tốc độ như vậy, sao có thể bắt kịp được nó.

Cùng lúc, Cường lại nghĩ, vì sao oán niệm của cô gái đột ngột tăng vọt như vậy. Đây có phải là sức mạnh của quý, cô ấy đã hóa quý rồi phải không. Trong đầu Cường nhớ lại, cảnh mẹ và dượng bị quý tấn công, cậu khi đó không thể chống trả, 12 năm sau, cậu lần đầu gặp lại quý, vẫn là cảm giác bất lực đó. Nguyên nhân do đâu mà chuyện này xảy ra?

Trước đó cậu chưa từng cảm thấy ác ý toát ra trong suy nghĩ cô gái, vậy từ khi nào cô ấy lại có được sức mạnh này. Sau khi bị lửa thiêu, cô ấy không những không bị tiêu diệt, oán là từ lúc đó tích tụ thành, nó ăn mòn linh hồn cô ấy. Khiến cho cô ấy nghĩ rằng những ai có mặt trong buổi tối hôm đó đều phải đền tội.

Chuyện này bắt đầu sai lầm từ những lần Cường mơ thấy Minh xuất hiện cùng cô gái. Nguyên nhân của chuyện đó đúng như theo Quân nói, Cường vì không hiểu sao cô gái lại ám Minh nên cậu đã nghĩ rất nhiều tới mối quan hệ của hai người bọn họ. Cũng vì thế mà cô gái đã bị những suy nghĩ ấy ảnh hưởng, bản thân cô ấy đã quên đi hết những khuôn mặt trong quá khứ, Minh chỉ dần dần hiện lên khi cô ấy cảm thấy ở bên cạnh cậu ta không có gì nguy hiểm. Giống như ở bên người đàn ông trước kia đã yêu thương cô.

Cường lại nghĩ khác, cậu tự hỏi cô ấy sẽ làm gì khi hình ảnh đó hiện lên ngày một rõ rệt như vậy. Muốn siêu độ cô ấy, phải tìm cách nói cho cô ấy hiểu, nhưng suốt một thời gian dài cô ấy tồn tại cùng với Cường, cậu chưa từng thấy cô ấy nói một lời nào. Giống như cô ấy bị câm vậy. Vì không thể giao tiếp được với cô gái, Cường không thể hiểu được suy nghĩ của cô ấy, cậu sợ rằng một ngày nào đó cô gái sẽ hại chết Minh.

Cho tới khi Minh đi tìm gặp lão thầy bùa, nghe ông ta giải thích ý nghĩa của những gì xảy ra trong mơ, Cường vẫn tin suy nghĩ mình là đúng. Cậu không ngăn cản lần âm hôn đó, càng không ngăn hành động hỏa thiêu cô gái của lão ta. Tất cả niềm tin của cô ấy, trong phút chốc theo ngọn lửa hóa thành tro bụi, tuyệt vọng khiến cô ấy trở lên giận dữ, và kết quả chính là hình thành oán niệm.

Thiền sư đã dạy, càng nóng vội thì càng khó thành công. Dù là 11 năm học đạo, nhưng tới giờ cậu vẫn không lĩnh hội được điều đó. Rốt cuộc lần đầu trừ tà của cậu đã thất bại thảm hại, không chỉ khiến người khác bị kéo vào cuộc, mà còn làm cho một quý hồn nghiệp chướng chồng chất. Ngoài

mặt thì Cường tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong tâm tưởng cậu đã hoang mang vô cùng.

Dẫn đến việc Cường tìm tới nhà lão thầy bùa, cậu muốn biết có phải chính lão đã quật mồ cô gái để lấy bình sứ lên không, và mục đích của lão khi làm điều đó là gì. Phải đợi rất lâu gia nhân nhà đó mới chịu ra mở cửa, bọn họ nhận ra cậu nên ngăn không cho cậu vào gặp lão ta. Nhưng mà tới quý còn không ngăn được, mấy người này là cái gì, một mình Cường chấp ba tên gia nhân, lẳng nhăng một lúc thì cậu cũng qua được cửa chính.

Tìm khắp nhà khách không thấy lão thầy bùa, Cường đi xuống sân sau, lão già vẫn đinh ninh là người nhà lão chặn được cậu nên cứ ung dung viết thư pháp trong phòng đọc sách. Tới khi Cường ập vào, lão bị dọa cho sợ tới ngất người, Cường túm lấy cổ lão hỏi, chuyện của cô gái trước đây là như thế nào. Lão già loanh quanh chối không biết, mỗi lần kêu không biết, Cường lại càng siết chặt tay, thân già không dám làm liều, lão lập tức xin tha và hứa sẽ kể hết mọi chuyện cho cậu.

Mười sáu năm trước, con trai trưởng tộc người Hoa bị bệnh qua đời, đau đớn trước cái chết của con mình, trưởng tộc tới tìm lão thầy bùa, muốn xin lão cứu con trai sống lại. Tiền bạc bao nhiêu không thành vấn đề. Trước nguồn lợi to lớn như vậy, lão thầy bùa quyết thử thuật Hoán sinh. Không thể giết người trong tộc, lão đi vào bản, hỏi mua con gái còn trinh đem về, với lí do làm vợ lẽ cho nhà tộc trưởng.

Có nhà họ Giàng kia, gia cảnh không lấy gì làm giàu có, thấy tiền thì mờ mắt, người bác ruột liền đồng ý bán đứa cháu gái, đó là con của người em trai quá cố, hiện đang làm y tá tại bệnh viện tỉnh. Sau khi đi làm về, cô gái bắt gặp rất nhiều người lạ ở trong nhà mình, nói là muốn bắt cô về làm vợ, sợ hãi cô van xin họ, than rằng cô đã có người trong mộng. Nhưng người bác đã nhận tiền rồi, nên cô vẫn bị bắt đi, tuyệt vọng, cô gái bỏ chạy vào rừng.

Đám người hô hoán đuổi theo, cô chạy tới nghĩa địa, trời đã về tối nên hai mắt không thấy đường. Rồi cô trượt chân, người lảo đảo xuống, máu chảy đầm đìa. Có người trong bản đã thấy cô ngã xuống, họ nhanh chóng đưa cô vào viện, để bác sĩ chữa trị cho cô. Những tưởng thoát được nguy hiểm, đám người lạ vẫn đuổi theo, họ kéo cả người bác ruột kia tới đòi người. Kết quả là cô gái bị đem đi, khi máu vẫn chảy và nước mắt không ngừng rơi.

Sau đó thì họ tiến hành thuật Hoán sinh, kết quả thất bại, cô gái sau ba ngày chôn sống cũng chết, người con trai của tộc trưởng vẫn không sống lại. Mọi chuyện dần bị đẩy vào quá khứ, nếu như ngày hôm nay không tới thì sẽ chẳng có ai biết được sự thật này.

Nghe tới đó, Cường giận dữ nắm chặt hai bàn tay, hận không thể một đấm mà giết chết lão già trước mặt, chỉ vì một nghi lễ viễn vông mà hại chết một mạng người. Cậu gằn giọng hỏi lão, vì sao lão lại gửi cái bình sứ kia tới chỗ cậu. Lão già run rẩy đáp, lão nhận ra cô ấy, nghĩ rằng cô ấy tới đây trả thù nên muốn đổ hết tội lỗi lên đầu mấy người bọn cậu. Cường bắt lão giao ra tài liệu về Hoán sinh, đọc tới cuối thì có ghi cách trị quỷ, lấy bình sứ đựng ngũ quan, cùng với đầu của tế vật sống, dâng sau còn có một nghi thức rườm rà nữa.

Chỉ có duy nhất cách này được ghi lại. Cường lặng đi, phải giải thích thế nào cho Minh hiểu, cậu sẽ không để thêm ai khác phải chết nữa, nhưng bằng cách nào mới được. Suy nghĩ tới tận lúc trở về phòng, đối diện với Minh, Cường quyết định nói ra thân phận của mình, những gì cậu làm tới đây, có thể sẽ nguy hiểm, nhưng không vì thế mà cậu khiến người xung quanh mình chịu liên lụy.

Chưa kịp nói thì tai họa một lần nữa lại ập đến. Duy bị tai nạn, mỗi đe dọa bây giờ tập trung vào hai người là cậu và Minh. Căng thẳng kéo dài cho tới khi nghe được Duy đã qua cơn nguy kịch, đây là do may mắn, hay

là do cô gái kia lúc xuống tay đã nghĩ lại? Những câu hỏi xoay vần trong đầu Cường, cuốn đi phần nào những điều cậu muốn nói.

Sau cùng, khi Minh kể về cuộc nói chuyện với một Âm dương sư nào đó, thực sự cậu không còn nghĩ được gì nữa. "Âm dương sư", ba từ này ám ảnh quá khứ Cường, khiến bản thân cậu không bao giờ quên được, mỗi ác cảm đối với những kẻ tà đạo đó. Chỉ cần nhắc tới là bao nhiêu hình ảnh trong đêm định mệnh đó lại tràn về, giằng vặt tâm trí Cường, có thể kể mà Minh nhắc tới không phải là con quỷ đó, nhưng có thể bọn chúng quen biết hoặc có mối liên quan với nhau.

Vì thế mà Cường quyết định im lặng.

- Mà nói là vì mẫu tử ngải nên mới ở đây, chẳng lẽ mà đã biết trước chuyện này rồi sao? - Cường hỏi.

- Không, tao chỉ làm vì muốn kiếm tiền thôi, tới khi tao đến mộ thì mới thay đổi quyết định. Mà biết cái lỗ hổng trong quan tài của đứa con gái được hình thành như thế nào không? - Quân hỏi lại.

Cường lắc đầu. Tên đó liền nói:

- Để tao giải thích cho mà, nhánh ngải đâm rễ vào trong người đứa con gái, bọc lấy cái thai, mà có thể thấy bên trong bụng nó chẳng chịt những rễ, đứa trẻ bên trong giống như nhân của cây ngải đấy. Đó là Tử. Có rễ tất nhiên sẽ có thân, cây ngải phát triển dựa vào chất dinh dưỡng trên người của đứa con gái. Đó là Mẫu. Nó không có cành lá gì, chỉ nguyên một cái thân với rất nhiều tua rua phát triển ra xung quanh. Trong một thời gian dài, nó phá hủy vỏ quan, xuyên thủng tầng đất, cứ như vậy vươn ra bên ngoài. Quá trình đó diễn ra trong 16 năm, hố cũng lớn dần, từ đầu chỉ là một cái lỗ bằng ngón cái, cuối cùng thì to như mà thấy, vết tích còn mới nguyên, vì cho tới khi mà xuất hiện, nó mới ngừng phát triển.

- Sao tao không thấy thân cây đó đâu nữa? - Cường ngắt lời tên kia.

- Con quý cái bây giờ mà nhìn thấy, chính là thực thể của Mẫu ngài, nó vẫn bọc cái thai và tiếp tục nuôi nấng con quý con bên trong đó - Quân đáp.

- Có phải mà đã giết hết người trong nhà lão thầy bùa kia không?

- Đúng vậy, mà thấy thương cho lão ta à?

- Không phải, tao không hiểu mà làm vậy được cái gì?

Quân chột cười:

- Lúc tới nhà lão già đó, tao thấy được một chuyện. Mà chắc không xem được phong thủy, cái chỗ mà lão già đó ở, long mạch cực kỳ dồi dào. Giống như lão đang hút hết long mạch của cả vùng này vậy. Nhưng đó không phải cái tao quan tâm, lão là người Hoa, chắc chắn sẽ chọn nơi đất tốt để xây nhà, giàu được như vậy cũng một phần là nhờ vào vị trí thuận lợi. Cái khiến tao hưng phấn, chính là tiếng gào khóc thảm thiết phát ra từ xung quanh nhà đó.

- Gào khóc?

- Tao nghe được tiếng quý - Quân chỉ vào tai mình - Rất rõ ràng, mà biết bùa của người Hoa vận hành thế nào không? Đâu phải là chỉ cần một tờ giấy vàng mà có thể trị được quý, trong mỗi tờ giấy đó đều được yểm một âm binh. Quanh nhà lão chôn rất nhiều xương cốt người chết, có thể lão đi đào trộm ngoài nghĩa địa, hoặc là giết người rồi chôn xuống, tao không biết, nhưng chúng bị yểm xung quanh nhà, giống như một bức tường bao rất lớn. Tao chưa thấy nơi nào âm khí thịnh tới như vậy.

- Ý mà là gì?

- Vẫn chưa hiểu sao. Nơi nào có long mạch, đảo lại sẽ có quý mạch, long mạch dồi dào như vậy, chắc chắn quý môn quan sẽ cực kỳ lớn. Chính

cái đấy khiến tao rất phấn khích, nhưng lão thầy bùa kia trấn yểm rất chặt chẽ. Muốn mở được quỹ môn, tao đành phải giết lão, may mắn là lão ngoài việc vẽ bùa ra thì chẳng giỏi cái gì khác, chỉ lia một cái là lão đứt đầu.

- Tại sao tự nhiên mày lại muốn mở quỹ môn quan?

- Âm khí không thể tự tiêu tán, nếu tiếp tục để lão thu thập thêm âm binh, chắc chỗ đó sẽ thành một cái hố đen, sau đó long mạch không chịu được mà đứt gãy. Vậy thì sớm muộn quỹ môn quan cũng mở thôi. Tao chỉ thả mấy con quỷ đói ra để nó hút bởi âm khí, không ngờ chúng nó ăn luôn cả người, cái này không trách tao được.

- Vậy còn việc mày bôi máu lên tường, kê lại tử sách, tất cả những cái đó chẳng lẽ chỉ vì muốn đổ tội cho tao?

- Đúng rồi, tao cũng không ngờ mày lại phối hợp ăn ý như vậy. Thêm nữa là tao nhận ra được mày phản xạ rất tốt, may là tao đem theo vũ khí, nếu không chắc sẽ không thắng nổi mày.

Rõ ràng rồi, tất cả những chuyện diễn ra trước giờ đều đã được giải thích, trong suy nghĩ Cường không còn vướng bận gì nữa. Dầu sao thì cũng đâu có đường ra, không thể tiếp tục tìm cha, chị gái sẽ chẳng có ai bảo vệ. Và cái chết của mẹ, báo thù bây giờ cũng không được nữa rồi.

- Tao có chuyện này muốn hỏi mày - Cường nói.

- Còn cái gì chưa hiểu à? - Quân cười đáp.

- Vốn tao nghĩ mày là người trước đây tao gặp, nhưng cuối cùng lại không phải, dù không thể ra khỏi đây, nhưng tao vẫn muốn biết ...

- Khoan khoan, tao sẽ không trả lời cái gì ngoài chuyện này đâu, nếu muốn thì trả tiền rồi hỏi gì thì hỏi - Quân nghiêm túc nói.

Cường nhìn hăn, có ra được khỏi đây nữa đâu mà cần tiền, mà cậu làm gì có đem theo tiền bên người lúc này. Bị người khác dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, Quân lại nói:

- Thời buổi kinh tế thị trường, đâu có cái gì cho không được. Không có tiền thì cái khác đi.

Lần này thì Cường chuyển từ khó hiểu sang tức giận, thẳng khốn kia vẫn muốn kiếm chuyện với cậu, giờ chắc cậu nên dùng nắm đấm để trao đổi với hăn.

- Đừng đem cái mặt đó dọa tao, nếu như không vì mày thì tao đã không phải vật vờ ở đây như vậy. Người đáng ăn đòn là mày đấy - Tên đó cứ nói là lại cười, không cần biết điều đang nói có vui hay không, mặt hăn nhơn nhơn thấy rõ.

- Mày có biết Âm dương sư nào đội mặt nạ trẻ con không?

Nụ cười của Quân chợt biến mất, mặt hăn nghiêm túc hăn lên, gác lưỡi hái sang một bên, hăn nói:

- Đó là thành viên trong nhóm tao, mày biết hăn sao?

- Tao có thù với hăn, mày biết những gì về hăn?

- Thù sao? Cái này hơi bị lạ đấy, hăn có một sở thích duy nhất, đó là trẻ con. Tao hay thấy hăn nói cái gì mà chúng rất mềm, thơm và sờ vào cảm giác rất kích thích, không phải là nói lũ trẻ, cái hăn nói là thịt của chúng ấy. Một thằng có sở thích bệnh hoạn.

- Thứ đi cùng hăn là cái gì vậy? Nó có cái đầu lớn, trên đó là rất nhiều khuôn mặt, thân mọc ra rất nhiều tay nữa.

- À, đó là Bé Bự của hăn. Người ta gọi hăn là Ông ba bị chín quai mười hai con mắt, con quỷ khổng lồ ấy là hiện thân cho cái thứ mười hai con mắt đó. Nó được nuôi lớn bằng cách ăn thịt trẻ con, mỗi lần như vậy là nó lại mọc ra một cái tay trên thân. Tao cũng chẳng nhớ nó có đít hay không nữa. Nhưng chắc là có.

- Nói vậy thì hăn đã giết rất nhiều trẻ con?

- Chắc rồi. Trong nhóm tao thì thằng ấy là đáng ghê tởm nhất, nhưng cũng khó gặp nhất, thường thì hăn chỉ xuất hiện ở nơi có nhiều trẻ con. Bọn tao thì chẳng đến đó làm gì.

Thấy Cường không hỏi gì thêm nữa, Quân nhìn cậu, nghĩ cái gì đó rồi nói:

- Nếu mày định trả thù, quên đi, đến tao còn phải ngại hăn, trình độ mày chắc chẳng kịp giãy chết - Nói rồi Quân đứng dậy, hăn cầm lưỡi hái lên, chần nản nhìn quanh.

Loạt xoạt.

Con quỷ cái từ sau thân cây bò ra, trên lưng nó là con quỷ con.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

12. Thầy Trừ Tà (3)

Thấy có động, Cường quay lại, bên kia là hai mẹ con nhà quý vừa từ trong rừng bước ra. Quý mẹ bò đi rất chậm, tay nó lần từng chút trên mặt đất, vốn dĩ nó vẫn bị mù. Trên lưng quý mẹ là quý con, một tay bám vào người mẹ nó, một tay nó ôm cái bọc lá, không rõ bên trong có gì.

Khóe miệng Quân nhếch lên, mắt hấn tối lại, trên mặt từ từ hiện ra một nụ cười âm hiểm. Hấn nhìn Cường vẫn đang ngồi dưới đất, nói:

- Mà may mắn đấy, quý môn có hai cách mở, một là mở từ nhân gian, dùng máu người để tạo kết giới, hai là mở từ cõi âm, dùng máu quý tạo kết giới. Mà quý thường chỉ toàn xác khô, trừ con quý nào được sinh ra từ cõi chết này mới có máu. Cái này hiếm lắm đấy.

Lời vừa dứt, hấn gác lười hái lên vai, nghiêng đầu quan sát từng cử động của hai mẹ con nhà quý. Tư thế của hấn giống như dã thú rình mồi, hai chân di chuyển nhẹ nhàng, người hơi ngả về phía trước, tay siết chặt vũ khí, mắt nhìn con mồi không rời. Tuy vậy, sát khí toát ra từ người hấn không nhiều, dường như hấn vẫn nhịn lại phần khích để đợi cho con quý kia tiến đến gần hơn.

Con quý con bắt đầu tỏ thái độ hung dữ, nó liên tục khoe hàm răng lởm chởm dọa lại hai người, từ cổ họng nó phát ra những tiếng "guuuu", hai tròng mắt đen mở lớn, toàn thân cảnh giác. Quý mẹ bò dần tới nơi phát ra năng lượng, Cường chưa biết ý đồ của hai mẹ con nó là gì, chỉ thấy từ cái bọc lá trong tay con quý con tỏa ra một thứ mùi rất khó ngửi. Giống như lần đó cậu mở bình sứ ra, mùi của xác chết ngâm trong rượu.

Xoạt!

Tới khi chỉ còn cách vài mét, tốc độ di chuyển của quỹ mẹ chậm dần, nó lúc lắc đầu, cảm giác được ở đây có hai luồng năng lượng đối nghịch đang tồn tại. Và một trong hai luồng đó đang áp sát nó. Quân đột ngột hạ lưỡi hái xuống, ngay lập tức hấn bứt tốc, lao tới tấn công hai mẹ con nhà quý.

Sát khí bùng nổ, cả một vùng chìm ngập trong chết chóc tỏa ra từ bước chân hấn, ánh cười không dứt, mặt hấn đại đi, dường như lúc này hấn mới là con quý đáng sợ nhất ở đây. Quý con lập tức ré lên một tiếng cao vút, không sợ hãi, nó nhảy khỏi lưng quỹ mẹ, thủ thế chống trả chặn trước mặt tên Âm dương sư.

Phập.

Từ đâu bay tới một cành cây cắm xuống trước mũi chân Quân, tập kích bất ngờ khiến hấn lơ đã, vội nhảy sang một bên, hấn nhanh tay đâm mạnh mũi lưỡi hái xuống đất để giữ thăng bằng. Nhìn lại, là Cường vừa phi cành cây kia tới, tay cậu vẫn giữ nguyên tư thế, hấn hừ nhẹ, nói:

- Mà mày thích xen vào chuyện người khác vậy? - Đồng thời giật tay nhắc lưỡi hái khỏi mặt đất.

- Cấm mày động vào bọn chúng - Cường đe dọa, vừa nói cậu vừa tiến tới trước mặt Quân.

Nghe lời đó mà tên kia bật cười, hấn nhún vai, liếc mắt nhìn hai mẹ con nhà quý đang đứng gần đó, Quân tiếp:

- Vẫn muốn siêu độ sao, haha. Đánh nhau với mày chắc tao không thắng nổi, vậy cho phép tao gọi một vài đứa nhỏ nhà tao tới đây chơi với mày - Tay hấn rút ra hai tờ giấy màu vàng, bên trên vẽ loằng ngoằng những chữ khó hiểu.

Cường chưa kịp nhận ra hắc định làm gì, mắt thấy hai lá bùa được thả rơi dưới đất, Quân dùng lưỡi hái cửa một đường trong lòng bàn tay, máu chảy từ mũi lưỡi hái nhỏ thành giọt xuống hai lá bùa. Hắc hành động rất nhanh, máu rơi xuống không hề tụ lại, mà chảy theo những nét vẽ trên lá bùa, lại thấm từ trên xuống dưới. Linh cảm thấy chuyện không ổn, Cường lập tức lao tới, cùng lúc là bên kia tay Quân giơ cao lưỡi hái, mặt hắc cười xảo trá, ánh mắt đầy phấn khích cong cong, hắc hét lên:

- Số 3, số 8, đến giờ ăn rồi! - Lưỡi hái hạ xuống, mũi nhọn xuyên qua hai lá bùa, tà lực như sóng xung kích đánh văng trong không gian, Cường không cảm giác được ảnh hưởng của nó tới bản thân.

Nhưng ngay lập tức, mặt đất rung chuyển, cảm giác càng lúc càng dữ dội, giống như có cái gì đang điên cuồng xông đến. Tiếng động phát ra từ trong rừng, cây rừng rắc gãy, lá bay xào xạc. Con quỷ con lập tức leo trở lại lưng mẹ nó, có thể nó nhận ra thứ đang tới kia là cái gì. Đồng loại?

Nếu thật là vậy thì sẽ rất nguy hiểm. Cường lập tức thi triển trận pháp hộ thân, cụp chặt hai tay lại, co hai ngón trỏ và hai ngón vô danh vào lòng bàn tay sao cho lưng ngón dựa nhau, dựng thẳng hai ngón cái. Tiếp theo, đem hai ngón cái vịn đốt dưới hai ngón trỏ, kết thành hình lưỡi kiếm cố bất hoại của Kim Cương. Xoay hai tay đan chéo vào nhau, bên phải đè bên trái. Dựng thẳng hai ngón giữa, co hai ngón trỏ như hình móc câu nhưng không để dính vào lưng ngón giữa, lấy hai ngón cái đè hai ngón áp út.

Đồng thời, đọc khẩu quyết:

"Ấn chỉ lị, chỉ lị, phộc nhật la, phộc nhật lị, bộ luật, mãn đà, mãn đà, hồng, phát tra"

Đây cũng là bộ pháp trong Hộ Thân Tam Muội Gia Ấn.

Nghe tiếng động đã tới gần, Cường hướng bàn tay về phía rừng cây, tay phải nắm lấy cổ tay trái, ngay khi thứ bên trong đó xuất hiện, Cường

hồ:

"Trấn!"

XOẠT.

Một tiếng móng vuốt cào lên thân cây, bên kia có bóng đen vừa tung người vồ tới, cú nhảy cao hơn 2m, tốc độ như mũi tên bắn đi, trong giây lát đã ập xuống đầu Cường. Trận pháp thi triển vốn rất linh hoạt, lập tức cậu ngã người ra sau, hướng lòng bàn tay lên, pháp lực theo tiếng hô bùng phát.

Bộ pháp vừa rồi là để triệu hồi thần Vajrakilaya - Kim Cang Đồng Tử. Ngài có ba đầu, sáu cánh tay và bốn chân, là đại diện cho tam thân Pháp thân, Báo Thân, Hoá Thân. Lục độ Ba La bao gồm Mật Bồ Thái, Trì Giới, Tinh Tấn, Nhẫn Nhục, Thiền Định, Trí Tuệ - Bát Nhã và Tứ Vô Lượng tâm là Từ, Bi, Hỷ, Xả. Ở dạng Pháp thân, vũ khí của ngài là khiên Thời Luân, biểu tượng cho bánh xe thời gian, có thể chống lại mọi nghiệp chướng.

Vì thế khi thi triển bộ pháp thành công, khiên Thời Luân sẽ xuất hiện, chắn trước mặt thầy trừ tà, tạo thành một bức tường bảo vệ vững chắc. Mắt thấy khiên Thời Luân mở ra, thứ khổng lồ kia lập tức bị đánh bật, nó văng người ra xa, khoảng cách cũng tới vài mét. Cường hạ tay xuống, pháp lực của cậu không thể phục hồi ngay được, một chiêu vừa rồi tốn quá nhiều sức lực.

VỤT!

Bóng đen thứ hai chạy theo đằng sau, nó vung tay giáng một đòn xuống ngay bên vai trái Cường. Cánh tay nó vừa dài vừa nặng, cảm giác giống như một quả tạ đập vào da thịt. Toàn thân Cường chấn động, đầu gối tưởng khụy xuống, đau tới rớt một bên bả vai. Cậu vừa định dùng tay hất thì cảm thấy lưng vai nhói lên, là nó vừa lấy móng vuốt nắm vào vai cậu. Tay nó bấu chặt, mặt Cường nhăn dúm, lập tức tóm lấy cổ tay thứ kia, da thịt nó lạnh như đá, cứng rắn như sắt thép.

Cường dùng tay trái giữ lấy tay thứ kia, tay phải nắm quyền, chọn chỗ khủy tay của nó mà giáng đòn, đập liên tiếp hai cái không thấy nó xuy xuyên. Thứ kia giống như bị chọc điên, nó ngoác miệng gào vào mặt cậu, tưởng hai tai điếc đặc đi, mặt còn bị hàm răng chìa ra kia chọc gần trúng. Ngậm miệng, nó vung tay quăng Cường bay xa tí. Tiếp đất bằng lưng không bao giờ thoải mái, chưa kể là hạ cánh từ độ cao hơn một mét và lực quăng mạnh như vậy, chắc cậu chết mất.

Bốp.

Thân người Cường đập vào thứ gì đó, vẫn chưa hết đà lên theo quán tính, lưng cậu bật lên và lăn đi vài vòng. Tiếp đất như vậy coi như cũng ổn, chỉ là vai đang chảy máu nên hơi đau, còn những chỗ khác trên người thì không vấn đề. Cường nhồm dậy, nhìn về phía mình vừa bay qua, cậu kinh ngạc, là con quỷ mẹ vừa đỡ cho cậu một mạng, nó khom khom người lúc lắc đầu nhìn cậu, đáng vẻ khúm lúm.

Tại sao? Cường tự hỏi, phía sau quỷ mẹ là bóng dáng thứ kia, giờ thì cậu có thể nhìn rõ nó. Trong tư thế khụy đầu gối, thứ đó cao hơn 2m, hình dáng đồ sộ, đầu nhỏ, không có mắt và mũi, miệng rộng, tai vát như tai dơi. Hai tay nó dài chạm đầu gối, chân khuỳnh khuỳnh thủ thế, từ dáng vẻ đã toát lên sự hung tàn của quỷ đói.

Máu chảy thành dòng, từ bả vai xuống cánh tay, qua kẽ tay rồi nhỏ tong tong trên mặt đất. Cường chặc lưỡi, tình hình này thì phải dùng "Phá" để giải quyết rồi, có điều tà thần rất khó triệu hồi, ở cấp độ như cậu hiện tại, chưa chắc đã gọi được vị nào ra. Đành liều một phen, bằng tốc độ nhanh nhất có thể, Cường dùng cả hai bàn tay quét máu vẽ thành một vòng tròn những chữ Phạn dưới chân, đây là "chú". Chú này chia làm hai bộ, vòng ngoài là thiên ấn:

"Ná ma tất để la dã địa vĩ ca nẫm, đát tha nghiệt đa nam. Án Phộc nhật lăng ngân nễ dã yết lợi sa dã, sa phộc hạ"

Vòng trong là tâm ấn:

"Án Bả ná mô nạp bà phộc dã, sa phộc hạ"

Thiên ấn dùng để nói về cống phẩm đánh đổi, ý câu này là "Máu, Nước Mắt và Lòng Từ Bi."

Tâm ấn là khẩu quyết gọi tà thần. Vốn dĩ vị thần mà cậu muốn gọi cũng đã ở sẵn địa phủ, cậu chỉ cần gõ đúng cửa là ngài ấy sẽ lập tức xuất hiện.

Trung tâm của hai vòng tròn đó là một từ "Án". Trong Mật Tông, từ Án có ý nghĩa là lời thỉnh cầu ứng nghiệm, mọi quỷ thần, quỷ vương đều phải nghe từng lời chú. Nó là căn bản, mẫu lực, nguồn gốc của chân ngôn. Án còn có nghĩa là quy mạng, quy y, hiểu đơn giản như cái công tắc tắt bật năng lượng tối thượng của tà thần.

Sau khi vẽ xong chú, Cường bắt tay kết ấn, xoay ngang cổ tay, lòng bàn tay chụm lại, hai ngón cái bấm vào đốt cuối của hai ngón áp út, đầu hai ngón út chạm nhau, ba ngón còn lại mở rộng. Đây là biểu tượng cho cấp cao nhất của Kim Cang quyền ấn. Từ từ xoay hai bàn tay ngược hướng, giữ nguyên tư thế ngón tay, cho tới khi bàn tay phải hướng xuống dưới, bàn tay trái hướng lên trên, máu sẽ chảy từ đầu ngón giữa tay trái, qua lòng bàn tay tới đầu ngón giữa tay phải. Ấn này thể hiện sự giao hòa, Âm Dương vô cực.

Hai con quỷ một xa một gần, chúng tiếp tục di chuyển, lần này tốc độ đã thay đổi, con ở gần nhớ vị trí vừa ném Cường đi, nó hùng hổ xông tới. Hiện tại không có nhiều lựa chọn, tay cậu lại đang chảy máu, có thể dùng đây làm cống phẩm đánh đổi để triệu hồi tà thần, coi như là một cách tiết kiệm hiệu quả.

Mắt thấy con quỷ kia còn cách vài mét, không chút do dự, Cường dùng tay phải nắm lấy cổ tay trái, lòng bàn tay trái úp lên chữ "Án" được vẽ

bằng máu trên mặt đất. Miệng hô:

" Phá!"

Bộ pháp này thuộc Kim Cang bộ tam muội gia ấn. Dùng để gọi ra thần đứng đầu Bát đại Hộ Pháp trong Mật Tông, Yama - Thần Chết. Đây là vị thần hung ác nhất trong các vị tà thần, ngài xuất hiện với vương miện Tam Đầu Lô, một tay cầm chùy Kim Cang, một tay cầm đầu trâu. Sức mạnh của Yama bắt nguồn từ tội ác của loài người, càng thịnh nộ thì vị thần này càng lớn mạnh.

Tâm ấn sẽ kết nối với suy nghĩ của thầy trừ tà, hướng pháp lực vào kẻ chịu trừng phạt. Từ mặt đất nơi con quỷ đang chạy tới, lập tức xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu xanh đen, bàn tay đó chụp lấy người con quỷ, khiến nó bị kéo xuống mặt đất. Đồng thời một bàn tay cầm chùy khác trồi lên, giáng những đòn đầy uy lực xuống thân xác nó. Giống như dùng chày giã cua, con quỷ bị vền tới nát bấy.

- Quả thực là được mở rộng tầm mắt, nghe danh ấn chú Yama đã lâu, hôm nay mới tận mắt chứng kiến. Uy lực ngoài sức tưởng tượng - Quân đứng cách đó khá xa, hẩn nhìn cảnh con quỷ đói bị giã vụn, bất giác thốt lên một câu tán thưởng. Thậm chí hẩn còn dành cho trận pháp này một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Không có thời gian quan sát xung quanh, Cường lập tức đối mặt với con quỷ còn lại, nó vượt qua xác con quỷ trước, chồm tới chỗ cậu, hai cánh tay dài quật xuống. Mồ hôi chảy đầy trán Cường, người cậu lạnh ngắt, cảm giác mất máu chưa lúc nào rõ rệt như vậy, giống như huyết áp của cậu đang tụt dốc không phanh. Thân người vừa nghiêng đi, một đòn đánh xuống kịp né, nhưng không thể giữ nổi thăng bằng, Cường ngã vật ra đất, gân xanh nổi khắp thái dương.

Con quỷ không ngừng tay, nó đập liên tiếp sang hai bên, khiến cho Cường cũng phải co người lại mà tránh. Cậu nghĩ cứ như vậy sẽ khó sống, tiện vẫn còn máu, có thể triệu hồi thêm một tà thần nữa. Lập tức Cường chấp hai bàn tay lại, đầu ngón cái chạm vào lưng đốt thứ hai ngón áp út, hai lòng bàn tay úp vào nhau, bàn tay đặt ngược hướng. Đây là hình Phôi càn khôn, vốn là để triệu hồi Yaksha - Dạ Xoa, tay chân thân cận với Yama - Thần Chết. Nhưng chưa kịp đọc khẩu quyết thì miệng Cường đã bị tay con quỷ túm chặt, nó nắm đầu cậu nhấc lên, bàn tay siết chặt lại.

Quá chậm, ấn chú còn chưa hoàn thiện một nửa, hai tay Cường lập tức túm lấy cánh tay đang nắm đầu mình lên. Không thể đập cho nó gãy được, tay trái Cường gần như vô lực, chỉ một mình tay phải thì không ăn thua. Mà muốn đánh tới những nơi yếu hại khác trên người con quỷ thì càng khó, tay nó dài như vậy, có với đứt tay cũng không được. Nhưng dùng chân thì có khả năng.

Cường lập tức tung người đu lên cánh tay rắn như thép của con quỷ, toàn thân cậu bây giờ bám chặt lấy tay nó, dồn sức vào hai chân đạp thẳng vào cái đầu nhỏ của nó. Đạp không được thì đẩy, Cường căng chân, nghiêng rằng đẩy cái đầu con quỷ ấy nghiêng về một bên. Ban đầu cậu nghĩ nó sẽ đau mà buông cậu ta, gồng hết sức lên, đầu nó ngoặt hẳn sang trái rồi, mà tay nó vẫn nắm chặt.

Bứt!

Chân Cường bỗng hẫng một cái, người cậu lập tức tuột khỏi tay con quỷ, hé mắt nhìn, Cường thấy một cảnh kinh hoàng. Con quỷ bị cậu đạp tới rụng cả đầu, tiếng vừa rồi là âm thanh cổ nó đứt làm đôi. Nó bây giờ không thể gọi là quỷ đói được nữa, còn miệng để ăn nữa đâu mà đói. Nhưng mà, tay nó vẫn nắm chặt, thậm chí nó vẫn hoạt động bình thường, giống như cái đầu kia có hay không cũng chẳng quan trọng.

Thế này thì không ổn, đập tới đứt đầu rồi mà con quỷ vẫn sống, đánh vào đầu thì nó mới chết đây. Cường còn không thể nghĩ nổi cách, đầu cậu đau quá, cảm giác được bàn tay kia đang siết chặt hơn, nó muốn bóp nát đầu cậu. Đành phải chơi rắn với nó vậy, nhìn lại đau đớn, Cường nín thở, hai bàn tay tóm chặt năm ngón đang chộp lấy đầu mình, mỗi tay nắm lấy hai ngón, cậu dồn lực vào bắp tay, còn bao nhiêu sinh khí cũng đem ra dùng hết cho một lần thoát hiểm này. Cổ họng Cường rung lên, gân xanh nổi đầy hai cánh tay, máu từ vết thương trên bả vai bị các thớ thịt ép chặt tới ngừng chảy, không khí xung quanh cậu cũng như cô đặc lại.

Roẹt Roẹt Roẹt!

Tiếng da thịt bị xé rời vang lên, cánh tay con quỷ lập tức tách làm đôi, có thể thấy cả xương trắng và những thớ cơ màu xám ngoét bung ra. Cường thoát chết, hai cánh tay cậu bây giờ cũng không thể dùng được tiếp, cơ và bắp tay đều tê dại đi, tới nhắc lên còn khó. Tiếp đất bằng hông khiến cậu quần quai một lúc, liếc nhìn con quỷ bên kia, nó đang ôm cánh tay bị rách, chắc nó cũng biết đau, nhưng do mất đầu rồi nên không kêu gào được gì cả.

Récccccccccccccc

Một tiếng thét sắc nhọn vang lên, Cường ngoái đầu nhìn, là từ phía tên Quân phát ra, hắn đã bắt được con quỷ con, nó đang bị treo trên lưỡi hái của hắn. Trong lúc cậu vật lộn với thủ hạ của tên đó, hắn liền đi bắt con quỷ con, sau khi đỡ được Cường, quỷ mẹ quay lại nhưng không giữ kịp, chỉ thấy cái bọc lá vứt dưới đất, quỷ con đã bị lưỡi hái cắm trúng.

Từ bọc lá, Cường thấy ngũ quan đã nát rữa của quỷ mẹ, có lẽ vừa rồi hai mẹ con nhà quỷ quay lại chỗ cũ để lấy chúng. Con quỷ con rên khóc thảm thiết, tay nó cố giữ lấy lưỡi hái, muốn rút thân ra khỏi đó, nhưng vì lưỡi hái hình vòng cung, càng chuyển động thì vết đâm càng lún sâu. Lưỡi hái xuyên trúng giữa ngực con quỷ con, máu đen đặc quánh chảy ra đầy nền đất, nó đang yếu dần.

Quý mẹ không dám tiến tới chỗ Quân đứng, chỉ biết bò quanh cách đó vài mét, dáng vẻ bồn chồn. Nó nhận ra hắc có xăm một hình quỷ thuật trên tay trái, muốn luyện quỷ thành công, mỗi Âm dương sư phải có ít nhất một hình xăm quỷ thuật, vừa có thể trị quỷ vừa để phô trương thanh thế. Quỷ thuật mà Quân mang trên người là Oni, hiện thân của ác quỷ cai quản địa ngục.

Bản thân Cường muốn tới đây để siêu độ cho quỷ mẹ, không may là quỷ con lại ra đời. Hiện tại tên Âm dương sư kia sắp giết chết quỷ con, cậu không thể chống mắt nhìn nó bị hại như vậy, đã không thể giúp được nó yên ổn siêu sinh, ít nhất cũng phải giữ được mạng cho nó. Chưa kể quỷ con chết, quỷ mẹ có khi còn hóa điên, cái này mới nguy hiểm, nó bỏ chạy thì có giới mới giữ lại được.

Bắt buộc Cường phải nhồm dầy, cậu nặng nề nhấc thân hình như rối đứt dây của mình lên, trong bộ pháp hộ thân, không có một ẩn chú hồi sức nào, nếu có chắc cậu sẽ không ngần ngại mà triệu hồi ra. Không nghĩ tới bản thân đang rơi vào hiểm cảnh thế nào, Cường lão đảo bước đi, da thịt ở hai cánh tay đã tái ngắt, mỗi lần di chuyển, xương cốt tứ chi lại kêu lên răng rắc.

Trong đầu chỉ có một mục đích duy nhất, đó là ngăn chặn hành vi tội ác của tên Quân kia, nhưng dù là ý chí cậu có mạnh mẽ thế nào thì thực tế trước mắt vẫn là, cậu đã kiệt sức. Quân thấy cậu tới gần, hắc ngoác miệng cười, từ ánh mắt bỗng toát lên một vẻ phẫn khích kỳ lạ, giống như hắc thấy được điều thú vị từ ba số phận kia. Một con quỷ con đang giãy chết, một con quỷ mẹ bất lực, và một thằng trừ tà yếu đuối, tất cả đều đang đau đớn trước hành động của hắc. So với kiếm được nhiều tiền thì cảm giác lúc này có sung sướng hơn một bậc.

Dù vậy, hắc vẫn kiềm chế cơn phẫn khích của mình lại, còn nhiều dịp khác để xem trò vui, tốt nhất vẫn nên làm ở dương gian, âm giới không phải chỗ hắc yêu thích. Quân trở tay cầm ngáp lưỡi hái xuống nền đất, sát ý

trong mắt hần lóe lên, ngực con quý con lập tức bị đâm nút cán, máu đen loang ra thành vùng. Tận mắt chứng kiến cảnh đau lòng đó, Cường chỉ biết nghiêng rằng, hai bàn tay bất giác nắm chặt lại, giờ bước đi với cậu còn khó khăn, khoảng cách xa như vậy, có bay tới cứu cũng không kịp.

Quân rê lưỡi hái trên mặt đất thành một đường thẳng, lưỡi hái chạm tới đâu, nơi đó đất thấm đẫm máu đen của quý con, nó đã ngừng động đậy. Hai mắt nó vẫn mở lớn, nhưng trong đó không còn chút sinh khí nào. Quý mẹ đứng lặng, đầu nó lúc lắc quanh tứ phía, giống như nó không cảm nhận được quý con tồn tại nữa.

- Tay không mà hạ được hai xác quý của tao, mày cũng rất được, bình thường là tao sẽ lấy đầu mày luôn, nhưng tao nghĩ để mày sống thì vui hơn
- Quân hất quý con sang một bên, lăn được hai vòng thì nó dừng lại, nằm im úp mặt dưới đất.

- Tao sẽ giết mày - Cường nói như hét lên.

- Ok, tao sẽ đợi mày tới, nhưng mà tao không nghĩ là lúc chúng ta gặp nhau, mày sẽ muốn giết tao đâu - Vừa nói Quân vừa dùng lưỡi hái vạch ra vài ký tự dưới đất, sau đó hần chỉ chỉ vào những chữ đó - Đây là địa chỉ của tao, khi nào tới nhớ mang theo nhiều tiền vào, với mày thì tao sẽ lấy đắt hơn người thường đấy.

Dứt lời hần lấy hai lá bùa để vào hai đầu đoạn thẳng do máu quý con tạo ra. Vết cắt trong lòng bàn tay của hần vẫn chưa khép miệng, chỉ cần động mạnh là máu lại chảy ra, hần nắm chặt bàn tay, ép cho thứ dịch màu đỏ đỏ chảy thành dòng xuống lá bùa, lập tức có một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên. Vừa định bước qua tường lửa, hần chợt quay lại nói:

- À, có cái này tao muốn nói cho mày, Ông ba bị mà mày muốn trả thù, hần có một khả năng đặc biệt, chỉ với quyền thuật và mấy ngón pháp lực mèo cào kia, mày chắc chắn chết.

Dứt lời, hắn gác lưỡi hái lên vai, chiếc vali không biết từ khi nào đã nằm trong tay hắn, hắn cười một tiếng rồi quay lưng bước vào tường lửa, trong giây lát đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Nơi vừa rồi hắn dùng lưỡi hái khắc lại, Cường đọc được dòng ký tự:

"Ngách 1031, Đường Đuôi Cá, GP, HN"

Cường nhìn tường lửa màu lam đang cháy rùng rục kia, có thể nó không giữ được bao lâu, chỉ một lát nữa lửa tắt, cậu sẽ không thoát khỏi đây được. Cách đó không xa là xác quỷ con, quỷ mẹ đã bò tới gần, nó lúc lắc đầu, hai bàn tay khô cứng đỡ lấy thân thể đứt lìa của quỷ con. Cảm xúc đã chết trong nó, nhưng khi chạm vào xác quỷ con, Cường thấy vai nó khẽ run lên.

Liệu giờ cậu có thể siêu độ được cho quỷ mẹ nữa không? Cường nhớ lại vừa rồi, khi bị thủ hạ của tên Âm dương sư kia ném đi, quỷ mẹ đã lao ra đỡ cho cậu. Hơn nữa, lần nào tới gần cậu, quỷ mẹ không hề tấn công, nó luôn giữ khoảng cách, Cường tự hỏi, vì sao vậy?

Cậu bước tới gần chỗ quỷ mẹ ngồi, cố gắng không khiến cho nó cảm thấy căng thẳng hoặc sợ hãi. Quỷ mẹ nâng xác con mình lên, nó yên lặng ngồi bó gối, giống như đợi quỷ con sống lại. Cường vươn tay tới gần vai nó, hai đầu mày cậu nhíu lại, nhẹ nhàng nhất có thể, cậu hạ tay xuống.

Đột nhiên con quỷ ngẩng mặt lên, đối diện với cậu là khuôn mặt đầy lỗ của nó, cái chạm vừa rồi vẫn khiến nó giật mình, quỷ mẹ ôm lấy xác quỷ con, người nó lùi lại. Cường lập tức nói:

- Đừng sợ, tôi không có ác ý.

Quỷ mẹ không biết có nghe hiểu những gì cậu nói không, nhưng nó ngừng lại, thấy nó vẫn co người sợ sệt, Cường tiếp:

- Tôi tới đây để giúp em, tôi biết em đã chịu nhiều khổ cực thế nào trong mười sáu năm qua, vốn dĩ em không muốn hại ai, là tại con người chúng tôi đã kéo em vào tội lỗi này. Em không đáng phải chịu những đau đớn đó nữa, kẻ hại em ngày trước đều đã bị người khác giết hết rồi, những gì của em tôi sẽ trả lại cho em - Vừa nói, Cường vừa đưa bọc lá đựng ngũ quan của cô gái ra.

Ngập ngừng một lát, quý mẹ lúc lắc đầu, nó không nhận lấy bọc lá kia, chỉ lặng im nhìn cậu, giống như không nghe hiểu cậu nói gì. Cường đặt bọc lá xuống ngay cạnh nó, khoảng cách của cậu bây giờ đã gần hơn, quý mẹ cũng không có ý định bỏ chạy.

"Ân... nhân..."

Có tiếng thì thầm vang lên bên tai Cường, khiến cho tim cậu nhói lên, lần đầu tiên cậu được nghe giọng cô gái đó, có phải trước giờ cô ấy vẫn luôn nhằm cậu với người cha mất tích. Để tới bây giờ, khi nhận được lại đầy đủ ngũ quan, cô ấy mới có thể thốt ra được những lời ấy.

- Tôi không phải ân nhân của em - Cường chạm tay lên khuôn mặt lỗ đố của quý mẹ.

"Ân... nhân..."

Vẫn là giọng thì thầm đó, có chút ghen ngào dội lên trong lòng cậu, những điều cậu muốn nói với người con gái này còn rất nhiều, nhưng tất cả đều gói gọn trong một câu:

- Tôi xin lỗi.

Nén lại hết những xúc động trong lòng, thời gian cho cả hai không còn nữa, cậu phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng trước hết là phải hoàn thành siêu độ cho cô gái này. Cường hỏi:

- Những oán niệm của em đối với thế giới này đã tiêu tan hết, đứa con chưa thành hình của em, thực chất đã hóa thành ma ngải, dù cũng là một phần của em, nhưng nó đã chết theo em lâu rồi. Xin em hãy yên tâm siêu sinh.

Quý mẹ yên lặng, đầu nó cũng thôi lúc lắc mà ngả vào lòng bàn tay của Cường, cảm nhận hơi ấm từ đó tỏa ra. Đó giống như dấu hiệu đồng ý, cậu khẽ cười, trong lòng thở phào. Cường giữ nguyên tư thế, tay còn lại dùng máu quệt vào ngón cái, sau đó chấm lên mi tâm giữa hai đầu mày quý mẹ. Xong xuôi cậu mới từ từ rút tay lại, đây là ấn chú trong bộ pháp Bảo Xa Lạc ấn, cùng với khẩu quyết:

"Án. Đồ lỗ, đồ lỗ, hồng."

Cường đặt tay phải lên cổ tay trái, hướng lòng bàn tay trước trán của quý mẹ, sau cùng hô lên một câu:

- Hóa.

Từ chấm máu trên chán, thân xác quý mẹ dần tan rã, giống như cát bụi rơi dưới chân Cường. Cô gái ấy đã phải chờ đợi thời khắc này rất lâu, không phải là được tái sinh lần nữa, mà là thực sự rời xa thế giới này. Cường nhìn theo tới khi xung quanh chỉ còn lại mình cậu, từ đồng tro tàn bay lên một con đom đóm, ánh sáng nhấp nháy đó khiến cậu an lòng. Đom đóm bay qua tường lửa xanh lam trở về với nhân gian, lửa đang lụi dần, không còn gì vương bận, Cường quay người đi theo ánh sáng nhấp nháy kia.

Bước chân cậu nhẹ bằng.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

13. Rời Đi.

Ngay sau khi ra khỏi quý môn quan, lửa âm phủ tàn lụi cũng là lúc cánh cửa giao giữa hai thế giới khép lại. Bên ngoài đang là 4h sáng. Trời mờ mờ sương, nghĩa địa lúc này vẫn chìm trong bóng tối, sự hoang lạnh của không gian càng thấm vào da thịt, kéo theo cơn đau trở lên rõ rệt hơn. Cường thử chạm vào vai trái, tê dại, cậu hầu như không cảm thấy gì từ bàn tay tới bả vai, thậm chí áo chỗ đó vẫn còn ẩm vì máu.

Giờ cậu có hai sự lựa chọn, một là đi tới viện trước rồi về phòng dọn đồ, hai là về phòng dọn đồ trước rồi tới viện. Nếu vác xác thẳng từ đây về phòng có lẽ cậu sẽ chết trước khi đến nơi, ngược lại, nếu lết tới bệnh viện, dù có ngắc ngoải thì ở đó người ta cũng sẽ hồi sức cho cậu sống lại. Cường quyết định rất nhanh, đầu tiên là tới viện xử lý vết thương trước, tạm ổn rồi thì rời đi cũng chưa muộn.

Việc cậu muốn làm ở đây là tìm kiếm tung tích của cha mình, nguyên nhân thay đổi con người ông ấy, bắt nguồn từ chính cái chết của cô gái kia. Cũng không còn gì quan trọng để ở lại nữa, Cường muốn sớm rời khỏi vùng đất này. Từ khi xuống núi, cậu chưa về thăm chị gái lần nào, chỉ thỉnh thoảng gọi điện cho chị, chuyện vừa rồi khiến cậu thiếu chút nữa là không gặp được chị ấy, sợ rằng lần sau sẽ không có may mắn như vậy.

Một điều nữa khiến cậu muốn nhanh chóng được trở về, là vì đứa con gái đầu của chị, cậu còn chưa được gặp mặt nó, mới được nghe giọng nó qua điện thoại. Chị cậu lấy chồng cách đây bốn năm, gần hai năm sau thì chị sinh hạ con bé, lần trước tới thăm cậu ở Thiên viện, chị có cho cậu xem ảnh nó, nhưng vì bé quá nên chị không thể đưa nó tới gặp cậu được. Hôm

vừa rồi, cậu có gọi về cho chị, chị bảo con bé đã lên hai tuổi, nó có thể nói được nhiều từ rồi, còn cho cậu nghe nó bi bô qua điện thoại.

"Gọi cậu đi con."

"Cậu!"

Vì thế mà Cường càng sốt sắng muốn được trở về, giờ cậu đã có thêm một người để bảo vệ, có lẽ từ nay về sau cậu phải cẩn thận hơn rất nhiều. Nghĩ tới đó, Cường tự thấy bản thân còn quá kém cỏi. Chỉ mới lúc này, khi cậu rơi vào hiểm cảnh, thập tử nhất sinh, bản thân còn tuyệt vọng chờ chết, chẳng phải như vậy là buông xuôi quá sớm sao. Nếu không thấy cậu về, chị sẽ còn đau lòng tới mức nào nữa. Chợt Cường nhận ra, trước giờ cậu chưa từng bảo vệ được chị, chỉ có chị luôn bảo vệ cậu, dù ở cách cậu rất xa, tình cảm của chị vẫn chạm được tới lý trí cậu.

Mãi nghĩ, cuối cùng Cường cũng đi được tới cổng bệnh viện, có một bảo vệ thấy cậu bước loạng choạng, vai đầy máu, quần áo tả tơi, ông ta vội vàng chạy tới đỡ cậu. Vừa gọi người trong viện ra, ông ấy vừa hỏi Cường:

- Làm sao mà ra nông nỗi này?

- Cháu bị ngã từ trên dốc xuống - Nghĩ tới Quân, Cường tiếp - Rồi bị chó cắn nữa.

- Đi đêm làm gì mà để bị chó nó cắn cho, chắc không gây chân tay gì chứ, mau vào viện đi, máu chảy nhiều thế này thì nguy hiểm lắm.

Cường được đưa vào phòng cấp cứu, họ khâu cho cậu mười hai mũi ở vai, chỗ bị con quỷ đói túm trúng, qua lời miêu tả của các y tá thì đây chẳng khác gì bị hàng chục nhát dao chọc nát. Tay trái có thể phải băng bó trong thời gian dài, kể cả về sau, Cường cũng không được hoạt động mạnh, dây chằng chỗ đó gần như đã đứt hết, nối lại cũng chỉ hồi phục được 80% thôi. Truyền máu tiếp nước, thuốc thang suốt một buổi sáng, Cường dần

thấy người đỡ đau nhức, thế mới hiểu sức trẻ rất quan trọng, già vài tuổi nữa, có lẽ Cường đã sớm đi đầu thai rồi.

Nghe y tá nói đêm hôm qua cũng có một vụ ngã từ trên dốc xuống, thương tích nghiêm trọng lắm, giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh ở phòng cấp cứu. Cường nghĩ ngay tới Minh, lúc đó cậu ta bị quỷ con lôi đi, rồi còn bị tên Âm dương sư quăng lưỡi hái trúng lưng nữa, ra khỏi quỷ môn quan thì trượt chân ngã từ trên dốc xuống, không biết tình hình có nguy hiểm tới tính mạng không.

Vì cùng nằm ở khoa ngoại nên sau khi truyền nước xong, Cường lập tức đi tới phòng cấp cứu, cậu muốn xem người bạn của mình giờ ra sao. Người nhà của Minh còn chưa tới, trong phòng chỉ có Minh và một chị y tá đang theo dõi sức khỏe của cậu ta. Hỏi chị y tá mới biết, Minh đã qua cơn nguy kịch, nhưng cậu ta vẫn hôn mê sâu, có thể do phải căng thẳng trong thời gian dài cộng với mất máu khiến Minh bị kiệt sức. Thương thế tuy nghiêm trọng nhưng không ảnh hưởng nhiều tới tính mạng, có thể là mai hoặc ngày kia cậu ta sẽ tỉnh, tỉnh dưỡng tốt thì chỉ vài tuần là được xuất viện.

Nghe vậy thì yên tâm rồi, Cường thở phào, mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, dù đối với Minh, cậu ta chỉ là người vô tình bị liên lụy vào, chịu nhiều nguy hiểm như vậy là hơi bất công với cậu ấy. Chị y tá nhìn cánh tay đang băng bó của Cường, hỏi:

- Hai người cùng đi với nhau phải không? Có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cường không trả lời ngay, cậu nhìn Minh năm năm nghiền mắt, so với cánh tay bị cào nát này, Minh bây giờ còn phải chịu đau đớn hơn cậu rất nhiều lần. Mong sao cậu ta sẽ sớm bình phục, và quên hết những gì diễn ra ở đây, ác mộng này không nên đeo bám cậu ta nữa.

- Chị là y tá riêng chăm sóc cậu ta phải không? - Cường quay lại hỏi.

- Vâng - Chị y tá đáp.

- Khi nào cậu ta tỉnh dậy, nếu có hỏi về tôi, phiền chị đừng nói gì cả, cứ trả lời rằng không biết không gặp người đó - Cường nói với vẻ thành khẩn.

- Anh mắc nợ gì người này sao? - Chị y tá nhìn Cường, ra vẻ khó hiểu.

- Không, chỉ là từ bây giờ tôi không còn liên quan tới cậu ta nữa. Cậu ta cũng không cần biết tôi còn sống, như vậy sẽ tốt hơn - Nói tới đây, Cường mỉm cười với chị y tá - Trăm sự nhờ chị.

Bất ngờ gặp phải nụ cười chân tình của Cường, chị y tá gật đầu, trong lòng có chút ấm áp kỳ lạ:

- Được, tôi sẽ không nói gì về anh đâu.

Kết thúc cuộc trò chuyện bằng một lời cảm ơn, Cường rời khỏi phòng cấp cứu, việc cuối cùng cần làm cậu cũng đã hoàn thành rồi, bây giờ nên nhanh chóng rời khỏi đây. Bước đến hành lang, Cường bắt gặp bố mẹ Minh đang vội vã đi tới, họ không nhận ra cậu, chuyện xảy ra với Minh có thể là cú sốc rất lớn với họ. Nhìn họ chạy vào phòng cấp cứu, Cường lặng lẽ quay đi, không gặp lại, chắc chắn sẽ không gặp lại nữa.

Trở về phòng, Cường thu dọn đồ đạc, người duy nhất vẫn có thể tới để mang đồ đi, chỉ có mình cậu. Trong các ngăn tủ, vẫn còn quần áo của Minh và Mạnh, ba lô của Duy cũng ở đây, cảm giác mọi người chưa ai rời đi, Cường bỗng ngồi lặng giữa phòng. Giống như cậu muốn đợi ai đó tới, để nói lời tạm biệt, rời đi lúc này, bỗng thấy quá vội vàng.

Nhưng dù có chờ bao lâu, cũng không thể gặp được ai nữa, cứ như vậy, Cường đưa mắt nhìn ra ngoài cửa. Những kỷ niệm ở đây, còn nhiều hơn là 11 năm sống trong Thiền viện, vì đây là nơi đầu tiên cậu được sống lại tuổi thơ, với gia đình. Họ không phải anh em thân thích của cậu, nhưng

chưa bao giờ họ coi cậu như người ngoài, cậu đã nghĩ sống như này mãi cũng được. Tối cùng, hạnh phúc cũng chỉ kéo dài được hơn một năm, giống như hồi cậu được ở với mẹ và dượng. Đây có chẳng chính là số phận.

Trời đang qua chiều, Cường không đợi nữa, bên ngoài chỉ còn lại chút nắng cuối ngày, 6h sẽ có một chuyến xe về thành phố, cậu phải đi thôi. Khóa cửa lại, Cường cất chìa khóa vào túi, chắc chắn từ giờ cậu sẽ không còn dùng tới nó nữa, nhưng đây cũng là tất cả những gì cậu có thể đem theo, sau khi rời khỏi nơi này.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

13. Bé Bự.

9h tối, Cường xuống xe khách. Cậu đi tiếp một đoạn khá xa, theo địa chỉ ghi trong sổ tay, Cường tìm được nhà chị gái đang sống. Gia đình nhỏ của chị sống ở khu đô thị phía Nam HN, cách trung tâm 8km, nhà cũng không khó tìm, cứ nhìn sổ nhà là có thể thấy được.

Đứng trước nhà số 492, Cường nhấn chuông cửa. Trong nhà có tiếng bước chân chạy ra, cửa vừa mở, người bên trong bỗng đứng lặng không thốt lên lời. Sau vài giây, người đó lập tức lao tới ôm chầm lấy Cường, bờ vai run lên theo tiếng nói nghẹn ngào:

- Sao giờ mới chịu về,

Vì tay trái đang băng bó, Cường phải đặt ba lô xuống mới có thể vỗ vai an ủi chị, khó mà tìm được lời nào để nói trong lúc này. Từ lần cuối gặp chị, tới giờ cũng hơn một năm, trên đường đến đây Cường đã nghĩ ra rất nhiều cách để giải thích, nhưng vừa gặp lại, cậu không còn biết nói gì nữa. Cảm xúc bây giờ lẫn át hết suy nghĩ trong cậu rồi.

- Tay làm sao lại băng bó đây? - Chị chạm vào tay trái cậu.

- Em bị ngã - Cường đáp.

Chị nhìn cậu vừa khóc vừa trách:

- Lần trước ngã xe, chân đã khỏi chưa?... Sao ngã lắm thế, đi đứng làm sao mà suốt ngày ngã?...

Cậu như thế này, bảo sao chị yên tâm được...

- Em nghỉ việc ở đó rồi, giờ em về đây làm, chị khỏi lo - Cường cười đáp.

Chị kéo cậu vào nhà, hỏi cậu ăn uống gì chưa, có mệt lắm không. Lúc anh rể thấy Cường thì mừng ra mặt, còn tới vỗ vai mấy cái hỏi han sức khỏe, chỉ có con gái chị là chưa từng gặp cậu, nó cứ đứng từ xa nhìn mà không dám tới chào. Mãi sau thì nó cũng biết Cường là cậu ruột nó, đặc biệt còn cho nó quà bánh, tận lúc đấy con bé mới thấy bớt sợ.

Tiếp theo là cuộc trò chuyện của hai anh chị với Cường. Họ hỏi cậu rất nhiều, thời gian qua sống thế nào, làm việc ra sao, trở về lần này muốn đi làm gì, có định quay lại Thiền viện nữa không... Cường không kể về chuyện cậu đi tìm cha, cũng không kể về những gì xảy ra ở Thái Nguyên.

Trong tất cả các câu trả lời, cậu nói dối hơn một nửa. Chị đang có cuộc sống bình yên như vậy, nói những điều đó ra sẽ khiến mọi thứ bị xáo trộn. Tốt nhất vẫn nên giữ kín.

Tối quá đêm, con gái chị cũng đã ngủ gật trong lòng bố nó, tiếp theo đây mọi người còn rất nhiều thời gian để cùng tâm sự, đi đường xa cũng mệt rồi, chị dọn một phòng rồi bảo cậu chuẩn bị đi ngủ. Đêm đầu tiên sau khi trở về, cậu đã vui mừng tới không thể chợp mắt.

Phải gần sáng Cường mới ngủ được, đang lúc ngon giấc thì thấy có cái gì vỗ vỗ lên mặt. Cường mở mắt, khuôn mặt bầu bĩnh của cháu gái lộ ra ngay cạnh giường cậu, hình như con bé không còn rụt rè như tối hôm qua nữa. Cậu lập tức tỉnh táo, nghĩ hỏi nó vài câu thì chị bước vào, nói:

- Bông, để cậu ngủ, đêm qua cậu rất mệt đấy con.

Nhìn đồng hồ, giờ là 7h30, Cường lập tức bật dậy, nói với chị:

- Em dậy lâu rồi, mà con bé cũng dậy sớm vậy chị?

- Chị và anh phải đi làm bây giờ, con bé chị gửi bên nhà bà nội, cứ tầm này là nó dậy, vừa xong nó hỏi chú hôm qua đâu rồi mẹ, chị chỉ phòng này thế là nó tự động mở cửa vào.

Con bé nhìn Cường, có thể do hôm qua cậu cho nó nhiều quà quá, nên nó nghĩ hôm nay gặp lại thì cậu sẽ có quà cho nó tiếp. Cường xoa đầu con bé, nói:

- Hôm nay không sang bà nội nữa, ở nhà với cậu được không?

Con bé quay sang mẹ nó, thấy mẹ gật đầu, nó cũng gật đầu. Trẻ con vốn rất dễ hiểu, chỉ cần lần đầu tạo ấn tượng tốt với nó, về sau nó sẽ rất nghe lời. Tay Cường chưa khỏi, có thể mười ngày nữa mới tháo băng được, thời gian này cậu sẽ ở lại nhà chị gái. Khi nào tay ổn rồi Cường sẽ tìm việc và đi thuê nhà ở bên ngoài.

Cậu cũng nói rõ với chị là như vậy, dù chị khuyên ở lại, nhưng Cường biết chị còn phải chăm sóc gia đình riêng, sẽ rất bất tiện nếu thêm cả cậu ở đây nữa. Mà dù có ra ngoài thuê thì cậu cũng sẽ ở gần thôi, còn phải thường xuyên sang chơi với con bé này, cậu về đây phần lớn là vì nó.

Rồi từ hôm đó, con bé quen với sự có mặt của Cường trong nhà. Những ngày đầu, nó còn giữ khoảng cách với cậu, khi nào bố mẹ không có nhà bất đắc dĩ lắm nó mới gọi tới. Về cơ bản thì trẻ con rất dễ thích ứng với những điều mới mẻ, sự xuất hiện của Cường chính là như vậy. Cậu chiều theo con bé, dù rất muốn cưng nựng nó nhưng nếu nó chưa tin tưởng, cậu sẽ chỉ đứng ở xa mà quan sát thôi.

Dần dần Cường cũng chiếm được lòng tin của con bé. Cậu thường hay kể chuyện cho nó nghe, xem tivi cùng nó, cho nó ăn, chơi đồ hàng với nó. Thời gian một tuần là quá ít để cậu được gần gũi cháu gái mình, nhưng từng đó cũng đủ để con bé xây dựng một tình cảm gần bó với cậu. Một

ngày nó gọi cậu nhiều như là gọi bố mẹ nó, chỉ đơn giản là vì cậu thương nó nhiều như bố mẹ thương nó vậy.

Sau một tuần đó, Cường tới bệnh viện, bác sĩ gỡ băng và kiểm tra vết thương cho cậu. Mũi khâu đã lành miệng, có thể trong tháng tới là tháo chỉ được, họ nói, cậu bình phục rất nhanh, tỷ lệ để lại tật ở tay gần như bằng không. Trở về từ bệnh viện, Cường đi tìm việc, tay cậu vẫn phải hạn chế vận động, băng cấp thì cậu không có, buôn bán cũng không giỏi, công việc phù hợp nhất bây giờ có lẽ là làm bảo vệ. Nghĩ vậy, Cường liền đi tới những công ty tư nhân nhỏ, hoặc nhà hàng, khách sạn gần đó, xem họ có tuyển người không. Đi mất nửa ngày, cuối cùng thì cũng có nơi nhận cậu vào làm.

Đó là một siêu thị nhỏ, công việc chủ yếu là đứng kiểm hàng của khách, cất giỏ hàng khi khách để quên ở ngoài quầy, sắp xếp lại thùng hàng cho khách. Tạm thời làm việc trong thời gian chờ tay lành lại, sau đó Cường sẽ tìm việc khác. Chỉ là lương ở đây không được cao, cả thuê nhà và phí sinh hoạt thì có lẽ không còn để dành được đồng nào, dự định tiếp tục tìm cha sẽ phải rời lại một thời gian nữa.

Cường dùng nốt số tiền tiết kiệm được khi còn đi làm ở Thái Nguyên để thuê nhà, một lúc phải đóng ba tháng tiền phòng khiến cậu hơi tái mặt. Căn phòng cậu thuê ở gần nhà chị gái, từ đây tới chỗ làm cũng không xa, giao thông đi lại thuận lợi. Bước đầu cậu thấy cuộc sống đã tương đối ổn định, so với trước đây thì bây giờ cậu thấy yên tâm hơn, ít nhất là cũng được ở gần người thân.

Thời gian trôi đi, mỗi ngày cậu ra ngoài mười tiếng, sáng đi làm tối trở về, ngày nghỉ thì qua chơi nhà chị gái, cuộc sống đơn giản nhưng hạnh phúc. Tối ngày hai mươi hàng tháng thì Cường được nhận lương, cậu thường mua quà cho cháu gái, tiền nhà đã đóng nên không phải bận tâm, tiền ăn không quá tốn, thỉnh thoảng chị còn gửi cho miếng thịt miếng cá.

Thương thế của Cường hồi phục rất nhanh, hằng ngày cậu dành ra hai tiếng buổi sáng trước khi đi làm để tập quyền thuật. Đúng là không thể nâng cao đạo pháp bằng cách này, nhưng đã có nền tảng quyền thuật thì nên phát huy nó tối đa. Hai tháng sau cậu đã có thể hoạt động cánh tay bình thường, đòn đánh dần trở lại vững vàng, cử động vai cũng linh hoạt như trước. Làm nốt tháng này có lẽ cậu sẽ nghỉ việc để làm cái gì đó phù hợp hơn.

Thời tiết dần sang đông, một ngày, chị gái gọi điện cho Cường, qua điện thoại cậu nhận ra giọng chị có phần lo lắng:

- Hôm nay có đi làm không Cường?

- Em có, chuyện gì vậy chị? - Cường đáp.

- Bông nó bị sốt cao, giờ phải đưa nó vào viện, anh nhà chị lại đi công tác chưa về, cậu qua đưa chị tới viện được không? - Giọng chị trầm hẳn xuống.

- Em tới ngay - Cường lập tức đáp.

Cậu qua gặp quản lý siêu thị, thông báo nhà có việc đột xuất nên cậu phải nghỉ, thậm chí còn không ở lại nghe quyết định của quản lý, Cường vội vã chạy tới nhà chị. Con bé đang sốt cao, hai má đỏ rực, nó ngủ ly bì, chườm đá cũng không đỡ được, nhiệt kế lúc nào cũng ở 39 độ. Hai người nhanh chóng lấy xe đưa con bé tới bệnh viện nhi trong nội thành.

Bác sĩ chuẩn đoán Bông bị viêm phế quản cấp, thời tiết đã sang đông, nên để ý không cho trẻ uống nước đá hay ăn đồ lạnh. Con bé được tiêm một mũi hạ sốt, vì còn quá nhỏ nên các bác sĩ yêu cầu để nó ở trong viện theo dõi. Cường ở lại với chị tới tối hôm đó, con bé có tỉnh một lúc, dù rất mệt nhưng nó không khóc hay sợ hãi, bi bô nói chuyện vài câu rồi nó lại thiếp đi.

Tối 10h, bệnh viện yêu cầu chỉ có một người nhà được ở lại, chị gái bảo Cường về nhà, mai lại tối, đêm nay chị ở đây trông cháu. Cường gật đầu, nhìn con bé nằm trên giường bệnh, má vẫn đỏ lên vì sốt, tiếng thở rất khê, cậu đau lòng. Sáng hôm sau, bệnh viện vừa mở cửa thì Cường vào, chị gái suốt đêm không ngủ, con bé chỉ hạ sốt được vài tiếng, tới gần sáng thì nó ho rất nhiều, chị thương con tới phát khóc. Thấy rõ những mệt mỏi trên gương mặt chị, Cường bảo chị về nhà nghỉ, chiều hãy quay lại. Ở đây có cậu rồi, hơn nửa giờ con bé đã hạ sốt, lúc nào nó dậy, cậu sẽ gọi điện báo chị.

Chị gái lưỡng lự một lát rồi đồng ý. Chồng chị đi công tác từ hôm kia, chị đã gọi điện cho anh, thấy bảo anh ấy sẽ thu xếp để về nhà trong hôm nay, bên đó anh cũng lo cho con bé lắm. Cường ngồi cạnh giường, cậu nắm lấy bàn tay nhỏ nóng hổi của con bé, cảm giác từng hơi thở non nớt, bản thân không thể giúp gì được nó khiến cậu thấy mình bất lực.

Hơn 9h30 thì Bông tỉnh. Con bé ăn được cháo, uống thêm chút sữa, bị đau họng nên nó hơi quấy, bác sĩ phát thuốc thì Cường dỗ nó uống, nói rằng vậy mới không đau, nhanh khỏi bệnh sẽ được về nhà. Chiều hôm đó, chị gái tới rất sớm, nghe Cường thông báo con bé đã hạ sốt, có thể ngồi chơi bình thường rồi, chị cũng yên tâm hơn. Con bé sẽ ở viện thêm mấy hôm nữa, vì viêm phổi cấp là bệnh nguy hiểm, nếu để tái phát có thể thành mãn tính.

Tối hôm đó, tới giờ giới nghiêm của bệnh viện, Cường tạm biệt con bé. Cậu định bảo để mình trông nó đêm nay, nhưng thấy chị không muốn rời xa con gái, cậu lại thôi không nói nữa. Tình trạng con bé đã khá hơn nhiều rồi, nó không quấy khóc, uống thuốc xong thì buồn ngủ, dù vậy nó vẫn nhất định đợi tới khi Cường đi rồi thì mới chịu ngủ.

Phòng bệnh ở tầng bốn, Cường đi cầu thang bộ xuống, ở trong thành phố nên đêm cũng không hoàn toàn yên tĩnh. Gần tới tầng ba, cửa thang

máy ở đó bỗng kêu "Ting" một tiếng, nhưng không thấy có tiếng người bước ra.

Leng keng.

Bỗng từ phía thang máy vang lên tiếng động giống như lắc tay va vào nhau. Thử liếc qua góc hành lang bên kia, Cường thấy cửa thang máy vẫn mở, không ai bước vào, cậu nhìn tới khi hai cánh cửa tự động đóng lại. Có ai vừa đi ra thì phải, nếu không sao thang máy lại mở cửa. Cường tự hỏi. Dẫu vậy cậu cũng không để tâm nhiều, lại tiếp tục bước xuống cầu thang tầng hai.

Leng keng.

Lại là tiếng lắc tay đó. Một linh cảm rất xấu vừa dội lên trong lòng Cường, cậu nhìn lại xung quanh, hành lang sáng trưng, trên dưới đều không một bóng người. Tiếng lắc tay này khiến Cường phải cau mày, cậu đã từng nghe thấy nó ở đâu, rất lâu rồi, ấn tượng này mỗi khi nghĩ tới làm tim lại nhói lên.

Ting!

Cửa thang máy tầng hai vừa mở ra. Không có tiếng bước chân. Suy nghĩ của Cường bị đánh gãy, cậu xuống tầng hai, ở đó không có ai. Cầu thang máy nằm ngay cạnh cầu thang bộ, nếu muốn đi đâu thì cũng phải qua trước cầu thang bộ mới tới được. Cường nhìn cánh cửa inox sáng mờ khép lại.

Leng keng.

Ngay bên tai phải, vừa rồi tiếng lắc phát ra rất gần. Nhìn sang, đó là ban công, chỉ có khoảng không tối đen.

Ting!

Cầu thang máy trước mặt bỗng mở ra. Bên trong không có người, ai đã bấm cửa? Chờ một lát cửa lại từ từ khép lại. Trên một cánh inox sáng mờ hiện lên bóng ảnh cậu, bỗng Cường chết lặng, bên cánh còn lại, cũng xuất hiện một bóng ảnh. Thân hình người đó kéo dài theo đường vân trên cửa, cái đầu bành ra kỳ dị, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ.

Cường kinh thần nhìn sang bên cạnh, hắt ở đây. Tên đeo mặt nạ trẻ con, tiếng lắc tay đó là của hắt. Nhưng xung quanh Cường không có ai, hắt đã biến đi đâu?

Lách cách... Lách cách...

Tiếng động đều đặn phát ra từ trần nhà. Cường ngẩng đầu nhìn lên, cậu không thấy có thứ gì kỳ lạ, liếc nhanh bốn góc, đột nhiên, từ góc ban công tầng ba có hai con mắt to thao láo nhìn ngược xuống. Ngay lập tức nó thu lên, Cường nhào người khỏi ban công tầng hai, nhìn về hướng vừa rồi, mồ hôi trên trán túa ra không ngớt. Ngoài rìa ban công tầng ba trống không.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

13. Bé Bự (2)

Bất an trong lòng thôi thúc Cường quay lại phòng bệnh của cháu gái. Chắc hẳn có thứ gì đó vừa xuất hiện, thính giác và thị giác cùng lúc trở lên mơ hồ, một khắc đó quá khứ giống như tia chớp lóe lên trong đầu Cường. Đêm hôm đó đang tái hiện.

Cường xoay người lao lên cầu thang, đột nhiên cậu cảm thấy căng thẳng vô cùng, tại sao cậu không nghĩ thấy mùi của quý? Có phải là vì đây là bệnh viện nhi, thứ đó được nuôi bằng trẻ con nên mùi của nó lẫn với bọn trẻ ở đây. Còn nữa, nó bò đi đâu vậy, nó di chuyển quá nhanh, mới đó đã không thấy đâu rồi. Ngàn vạn lần dừng lên tầng bốn!

Những tiếng lách cách liên tiếp vừa rồi, giống như tiếng chân rết bò trên trần nhà, tạo ra tiếng động lớn như thế, con quý đó phải to tới mức nào. Có khi nó đã phát triển, bệnh viện này giống như kho thịt sống dồi dào cho nó, ngốn vài đứa trẻ trong một bữa đối với nó là bình thường. Kẻ nuôi dưỡng con quý đó, tâm địa hẳn phải méo mó tới mức nào, sao có thể làm được chuyện ghê tởm như vậy.

Tới tầng ba, Cường liếc qua, ban công hành lang đều trống không. Tìm cậu thất bại, không thở nổi, nếu nó không có ở đây, nếu nó lên tầng bốn, nếu nó đúng là con quý đó, vậy Bông sẽ ra sao? Cường không dám nghĩ tới tình huống xấu nhất, cậu mới rời phòng con bé cách đây mấy phút, có chuyện gì cũng không thể diễn ra nhanh thế được.

Cửa phòng Bông đang mở. Bên trong không có ánh đèn. Cường điên cuồng chạy đến, tới trước cửa cậu dừng lại, thở dốc, hai mắt hoảng loạn

nhìn khắp phòng. Con bé đang nằm trên giường. Ồn trời, con bé vẫn còn ở đây! Như có tảng đá theo tiếng thở phào của cậu rơi xuống, cậu đã tới kịp, con bé vẫn bình yên.

Rời mắt khỏi Bông, Cường nhìn sang chị gái, trong phòng không bật đèn, bằng ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, cậu thấy chị đang đứng lặng bên cửa sổ. Cửa sổ mở rộng. Chị quay mặt nhìn về phía Cường, từ nãy tới giờ, chị gái chỉ đứng yên nhìn, giống như sự xuất hiện của cậu khiến chị ngạc nhiên lắm. Cường đi vào phòng, cậu nói:

- Em nghĩ hay chị để em trông con bé ...

Suyt!

Chị gái làm hành động giữ yên lặng.

- À, con bé vừa ngủ phải không? - Hiếu rồi, chắc vì vậy mà chị không nói gì khi thấy cậu quay lại.

Nhưng không nên để cửa sổ mở như vậy, trên tầng bốn gió rất mạnh, sao tự nhiên chị lại muốn mở nó ra. Cường thấy thân hình chị từ từ chuyển động, lắc lư qua lại, giống như đang tiến tới chỗ cậu, nhưng tuyệt nhiên không cảm giác được bước chân từ phía chị.

- Em đi đâu vậy?

Từ sau lưng bỗng có tiếng nói. Là giọng của chị.

Thịch.

Có một luồng điện chạy dọc sống lưng Cường, khiến cho cậu toàn thân bất động, mắt như dán vào bóng đen đang tiến đến trước mặt. Bàn tay cậu nắm chặt lại, mồ hôi lạnh như băng chảy từ trán xuống cằm. Nếu chị gái đang nói ở phía sau, vậy "chị" nào đứng trong phòng này đây.

Vừa nảy ra suy nghĩ đó, khuôn mặt người đối diện lập tức ló ra từ bóng tối, không phải mắt mũi của chị, kia là một cái mặt nạ trẻ con. Giữa khoảng không sáng tối chập chờn, Cường nhận ra một nửa khuôn mặt bằng giấy bồi với hai hốc mắt khoét rộng, nửa miệng há to, không rõ là đang cười hay đang la hét.

Lách cách... lách cách...

Âm thanh ma quái phát ra từ trần phòng, có thứ gì đó đang chuyển động trên đầu Cường, tạo ra những tiếng ma sát rất lớn, nó lan dần ra phía sau lưng, cảm giác được nó đang tiến tới cửa.

Tách... Tách...

"Chị!"

Cường thăm gào lên, quay người nhìn về phía sau. Đập vào mắt cậu là một con rết người với thân hình đồ sộ, trên thân mọc ra đầy những cánh tay trẻ con, chỉ tính phần thân đang bò xuống từ trần nhà đã có hàng chục cái tay như vậy. Vì người nó quá dài, bức tường kia dường như không đủ chỗ chứa hết các đốt trên thân nó, bắt buộc con rết chỉ bám được nửa người trên tường, phần còn lại vẫn treo trên trần nhà.

Cái đầu lớn với mười hai con mắt mọc xung quanh, nhìn từ hướng nào cũng thấy mắt nó trừng trừng liếc tới, nhưng biểu cảm của mỗi góc lại khác nhau. Có khuôn mặt đang mếu, khuôn mặt đang cười, có khuôn mặt lại phùng má giận dữ, tất cả có sáu biểu cảm của trẻ con, giống như từ sáu cái đầu hợp lại. Vừa quay ra nhìn, Cường đã thấy nó đang rình ở một bên cửa, miệng há ngoác, nước dãi tràn đầy mép, hai con mắt chính diện trợn lên đầy tơ máu, tay nó giơ cao chuẩn bị tung ra cú vồ quyết định.

Tách...Tách

Thấy chị gái sắp bước vào, con quý rướn người cao lên, sáu con mắt nó lia láu nhìn sang Cường, giống như khiêu khích cậu. Ngay lập tức, Cường tung người về phía chị, quay lưng chắn ngang trước mõm con quý, hành động đột ngột đó khiến cho hai người ngã ập xuống sàn, tay cậu đỡ cho lưng và đầu chị không bị va đập mạnh, trong khi mặt Cường thì đập trúng cánh cửa. Máu mũi lập tức chảy đầy mặt, bất chấp đau đớn, Cường ôm mũi bật dậy, cậu bỗng thấy kỳ lạ, tại sao con quý không tiếp tục tấn công?

- BÔNG!

Tiếng chị gái hét lên thất thanh.

Cũng là biểu cảm kinh hãi này, trong đêm 12 năm trước, chị gần như chết lặng trước cảnh tượng đó. Vừa kịp xoay người, từ phía sau lập tức có thứ gì lao tới, không phải là con quý tấn công, mà là nó đang bỏ chạy. Tại sao nó lại bỏ chạy, thứ đầu tiên Cường nhìn thấy, chính là khuôn mặt bầu bĩnh của Bông đang nằm trong mấy cái tay của con rết người. Nó đã bắt con bé đi.

Diễn biến quá nhanh, con quý trăm tay kia sắp bỏ chạy khỏi phòng, vì còn phải công theo cả tên đeo mặt nạ nên nó không thể bò ra bằng đường cửa sổ. Nếu lao vào đánh nhau với nó, có thể hại tới chị và Bông, đấy là còn chưa chắc cậu đã đánh lại được nó. Con quý bò bằng tất cả tay một lúc, phải ngăn nó di chuyển trước, chuyện tiếp theo thì tùy sẽ cơ ứng biến.

Cường bình tĩnh bắt tay kết ấn, lần này cậu dùng bộ Khóa để chặn con quý đó. Hai bàn tay kết thành hình sợi xích, muốn thành công phải chắc chắn không để bước này có sai sót, chỉ cần kết nhầm một công đoạn, sẽ không còn thời gian để chặn con quý kia. Nén lại những căng thẳng dồn dập trong lòng, Cường nhắm khẩu quyết:

"Ná ma tất để la dã địa vĩ ca năm, đất tha nghiệt đa nam. Ân Phộc nhật lãng ngân nề dã yết lợi sa dã, sa phộc hạ".

Cầu cho Kim Cường Thủ Bồ Tát hiện thân, để ngài cứu lấy đứa nhỏ vô tội kia, chỉ cần giữ chân được con quý đó, Cường sẽ dùng cả tính mạng để tiêu diệt nó. Bộ pháp vừa hoàn thành, con quý cùng tên đeo mặt nạ đã tiến ra tận ngoài ban công, vì thân hình nó quá cồng kềnh, di chuyển tuy nhanh đầu thì có thể ra ngoài, nhưng thân vẫn đang loanh quanh trong phòng.

Cường hướng bàn tay trái về phía thân giữa của con quý, tay phải nắm cổ tay trái, hô:

- Khóa!

Ngay lập tức một sợi xích màu xanh đen trời ra từ trên trần nhà, đúng vị trí con quý đang bò qua, sợi xích nhanh chóng quấn lấy phần thân giữa của nó, giật phăng nó dính vào trần nhà. Bị tập kích bất ngờ, tay con quý vừa nhỏ vừa ngắn, ăn một đập như vậy, Bông lập tức tuột khỏi tay nó. Ban công không quá rộng, phần đầu của con quý đã ngoi được ra ngoài rìa, Bông lúc đó chới với giữa không trung. Cho tới khi Cường giữ được con quý lại, chấn động của vụ va chạm khiến Bông bị hất văng khỏi ban công. Chớp mắt liền thấy Bông rơi vụt xuống.

Chị gái nhào theo con, nhưng bị Cường kéo lại, ngay sau đó cậu lập tức tung người nhảy xuống, chỉ một khắc đó, tay Cường giữ được ngực áo của con bé. Chưa qua hiểm cảnh, tay còn lại cậu chỉ kịp bám vào thềm dưới ban công, cánh tay trái chưa hoàn toàn hồi phục đột nhiên bị kéo căng, sức nặng của Cường lập tức dồn lên bốn đầu ngón tay bám trụ kia. Sợ rằng chỉ cần một cơn gió cũng có thể làm cậu tuột tay.

Tuột tay cũng được, Cường nghĩ vậy, cậu cố giữ thêm một lúc, để ôm được Bông vào lòng, nếu rơi xuống, vẫn có thể bảo vệ cho nó khỏi va

chạm.

Vụt.

Đột nhiên bàn tay bên dưới hụt hẫng, Bông biến mất. Không phải là con bé biến mất, khi mà cậu chưa kịp ôm con bé lên, cái đầu khổng lồ của con quỷ đã lao tới ngoạm lấy người nó. Cường cắn chặt môi dưới, trán cậu cau chặt lại, trong mắt tóe lửa, nhìn mảnh áo còn giữ trong tay, bên kia là cơ thể bé nhỏ nằm nguyên dưới hàm răng nham nhở, mặt con quỷ thích thú nhìn Cường phát điên.

Tại sao con quỷ thoát được xích địa ngục, Cường tự hỏi. Có phải do vừa rồi cậu không thể tập trung dồn lực vào lòng bàn tay, tình huống nguy cấp khiến cho Cường đã phân tâm đi ít nhiều. Hơn nữa, thời gian qua cậu cũng không luyện thêm đạo pháp, cậu thực sự hận bản thân mình đã quá chủ quan.

Cường lập tức dùng bàn tay còn lại bám lấy thêm ban công, định đu người lên, nhưng đột nhiên bên tay trái kia đau nhói. Nhìn lại mới biết, có một bàn chân đi giày đang giẫm lên bốn ngón tay cậu. Không biết từ lúc nào mà tên đeo mặt nạ đã trèo ra ngoài ban công, hẳn đứng ở bậc thềm, ngay trên những ngón tay đang đu bám của cậu.

- Rất thú vị.

Từ sau chiếc mặt nạ phát ra tiếng nói, giọng người này không già không trẻ, ở đây gió to, nghe loáng thoáng thì giống như truyền qua loa đài, rè rè rất khó nghe. Cường nghiến răng, nhìn hẳn đứng đó cười nói, mỗi thù ngày trước như vết thương cũ bị rạch lại, cho tới bây giờ, cậu vẫn không thể trả thù được hẳn.

Nhìn sang bên kia, con quỷ vẫn ngoạm chặt người Bông, con bé không động đậy, một tay rủ xuống, mái tóc ngắn xõa lên khuôn mặt bầu bĩnh. Không được, cậu phải cứu lấy nó, thâm tâm Cường như muốn thét

lên, càng cố gắng giằng tay khỏi chân kẻ thù, hấn càng giậm mạnh xuống. Máu từ bốn đầu ngón tay chảy thấm vào thềm xi măng, Cường không hay biết, cậu không dám rời mắt khỏi từng cử động của con rết người kia, dù không tự tìm cho mình một hy vọng để cứu lấy Bông, nhưng trong mắt cậu vẫn được thấy hình ảnh con bé.

Hằng.

Tên đeo mặt nạ nhấc chân khỏi tay Cường, hấn quay mặt nhìn sang bên phải, ở đó là cầu thang, hình như có người đang chạy tới. Chắc do tiếng la hét của chị gái quá dữ dội nên họ nghe thấy. Ngay lập tức Cường tuột tay khỏi thềm ban công, người cậu rơi thẳng xuống dưới.

Bây giờ cái chết đối với Cường đã trở lên vô nghĩa, mắt thấy tên đeo mặt nạ cười lên con rết người, khuôn mặt con quỷ đó ám ảnh tâm trí cậu, miệng nó ngoạm chặt người Bông, cánh tay con bé đung đưa. Chúng đem theo con bé, hàng trăm cánh tay bám lên tường, chỉ vài giây, trước khi Cường tiếp đất, cậu đã không còn thấy Bông nữa.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

14. Đặt Cược.

Còn tưởng thân xác cũng chết theo tâm tưởng ngay lúc đó, trong đầu Cường mọi thứ đều trống rỗng và tối đen giống như khoảng không trước mặt. Một lần nữa, cậu không thể bảo vệ được người thân của mình, cũng là một lần nữa, cậu tận mắt chứng kiến kẻ thù ra tay tàn bạo, nhưng bản thân chỉ có thể bất lực đứng nhìn.

Cường rơi trúng vào lùm cây trồng ngoài hành lang bệnh viện, tới khi mọi người giúp cậu ra khỏi lùm cây, quần áo cậu đã rách tướp, trên người còn chằng chịt những vết chầy xước. Tuy không đến mức gãy chân gãy tay, nhưng các bác sĩ cũng phải lật Cường nằm úp trên giường bệnh, họ mất hai giờ để gắp hết những dằm cây đâm sâu trong da thịt cậu. Suốt quãng thời gian đó, Cường chỉ biết ngẩn người, không có suy nghĩ gì, càng không bị những đau đớn bên ngoài kia ảnh hưởng.

Rơi từ tầng bốn xuống không chết, đây là may mắn hay là sự trừng phạt cho cậu, khiến cậu tự giã vạt chính mình, tâm can thực ra đã chết từ giây phút đó rồi. Bác sĩ băng bó hoàn tất, Cường nặng nề ra khỏi phòng cấp cứu, dù đang là nửa đêm nhưng sau chuyện vừa rồi, bệnh viện bỗng nhiên tấp nập hẳn. Đang không biết đi đâu, chợt Cường nghe thấy tiếng người gào thét:

- Con ơi,... con ơi,... con tôi đâu rồi bác sĩ, con ơi, Bông ơi,...

Nhận ra giọng chị mình, Cường như bừng tỉnh, cậu vội chạy lên cầu thang, trong lòng lạnh băng, biết đối mặt với chị thế nào đây. Tới tầng bốn, trên hành lang có vài người đang đứng, họ vừa khuyên can vừa kéo lấy

thân thể chị, để chị khỏi nhào ra ngoài ban công. Chứng kiến cảnh tượng đó, tim Cường thắt lại, hai bàn tay bất giác nắm chặt, cậu cố nén lại những giọt nước mắt sắp tuôn trào.

Lúc cậu nhảy xuống giữ lấy Bông, chị đã ngất lịm đi, một người phụ nữ mềm yếu như chị sao chịu nổi cảnh tượng đáng sợ đó. Khi phải nhìn tận mắt cả con và em mình cùng lúc gặp nạn, chưa kể những thứ ma quỷ xuất hiện trước đó, chúng gợi lại nỗi đau chị vẫn chôn giấu trong lòng 12 năm nay, cái chết đau đớn của mẹ và dượng. Giờ đây lại phải đối mặt với việc chị sẽ mất cả đứa con gái và người em trai, bảo sao trái tim chị không vỡ nát, tinh thần nào đủ vững vàng mà chấp nhận hiện thực đó.

- Con gái cô ấy bị bắt cóc đấy.

- Khổ thân, kẻ nào nhẫn tâm thế, tôi có nghe thấy ai đẩy hét, nhưng đang cho con ngủ, chẳng kịp chạy ra xem thế nào.

- Em trai cô ấy còn bị ngã từ tầng bốn xuống, nghe bảo lúc mọi người tới tên bắt cóc đã chạy thoát rồi, cô ấy thì ngất ở ban công.

Những lời thì thào xung quanh lọt vào tai Cường, chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh. Thực tế chỉ chưa đầy năm phút, từ lúc chị thấy con rết người kia bắt Bông đi, tiếng hét của chị đã đánh động mọi người, nhưng vì đang trong giờ giới nghiêm, là bệnh viện nhi nên không có nhiều người còn thức lúc đó.

Quá trình chống trả tiếp theo, chi tiết nghe thì dài dòng, nhưng hành động lại rất chóng vánh. Chỉ là Cường giữ được con quý lại, đồng thời cậu phải lao xuống cứu Bông, nhưng sau đó con quý thoát được, và nó lại giật Bông khỏi tay cậu. Tổng thời gian có thể chỉ tính bằng giây, cho tới lúc mọi người xuất hiện, tên đeo mặt nạ cười lên con quý, hắn đã mở sẵn một kết giới nối với cõi âm, bằng chính máu của Cường. Trước khi có ai đó nhìn thấy, hắn liền bước vào, đem theo cả Bông, biến mất.

- BÔNG...

Tiếng khóc của chị gái chen vào giữa dòng hồi tưởng của Cường. Trước mắt cậu là thực tế, Bông đã bị bắt đi, có thể con bé vẫn chưa bị giết, dù con quỷ ngoạm lấy người nó, nhưng Cường không thấy có máu chảy ra. Nếu tên đeo mặt nạ kia muốn bắt con bé về để làm đồ chơi, vậy cậu vẫn còn hy vọng cứu được nó.

Chị gái oằn người gào khóc mặc cho những y bác sĩ có khuyên can thế nào, trong suy nghĩ chị bây giờ toàn tiêu cực. Bông có xảy ra chuyện gì, chị cũng không thiết sống nữa, con bé là sinh mạng của chị. Cường tới đỡ chị dậy, thấy cậu chị vội hỏi:

- Bông đâu Cường? Bông đâu?

Cậu ôm lấy chị, tự dặn lòng rằng con bé vẫn sống, dù nó đang gặp nguy hiểm nhưng chắc chắn vẫn sống. Vì vậy mà chị đừng lo, bằng mọi giá cậu cũng sẽ đưa được con bé về.

- Em sẽ tìm được Bông, sớm thôi con bé sẽ về với chị, em nhất định sẽ đưa nó về.

Chị vẫn khóc. Cường dìu chị vào phòng, mấy phút sau thì anh rẽ tới. Anh đã về từ lúc 11h, nhưng vì đang đêm nên anh định sáng mai mới tới thăm con gái, không ngờ người ta gọi điện báo con anh đã bị bắt cóc. Anh tới viện mà trong tình trạng hoang mang, thấy chị, anh cũng không cầm nổi nước mắt.

Cường kể sơ qua cậu chuyện cho anh rẽ nghe, cậu lược bỏ những chi tiết ma quái trong đó, thay bằng một kẻ tâm thần đột nhiên tấn công chị gái và cướp con bé đi. Anh rẽ đã lập tức gọi điện báo công an, ngay trong đêm, họ cử ba đồng chí xuống bệnh viện điều tra vụ việc. Một đồng chí gặp riêng Cường để lấy lời khai, vì cậu là người trực tiếp liên quan tới diễn biến vụ bắt cóc.

Dù các đồng chí công an làm việc rất nghiêm túc và nhiệt tình, nhưng tự Cường nhận thấy, chuyện này không thể giải quyết bằng cách đó được. Cậu biết kẻ thủ ác là ai, hình dáng của hắn, giọng nói của hắn, tất cả cậu đều nhớ như in. Nhưng hắn không phải người thường, ra tay chớp nhoáng, nếu không nhờ may mắn rơi xuống lùm cây, chắc Cường cũng không sống được mà ngồi đây trình báo.

Muốn cứu được Bông, trước hết vẫn là có được tung tích của tên đeo mặt nạ. Trong tất cả các cách, nhanh nhất và có thể là thực tiễn nhất, vẫn là tìm tới một người. Cường dùng cả đêm để suy nghĩ hết mọi cách, bỏ qua việc tìm kiếm trong bệnh viện như các đồng chí công an đang làm, tự mình đi tìm thì càng không thể, những nơi có nhiều trẻ em, trong thành phố này rất nhiều nơi như thế. Trường hợp này rất khẩn cấp, qua một ngày là hy vọng sẽ càng giảm xuống.

Tới 8h sáng, các đồng chí công an dừng tìm kiếm trong khu vực bệnh viện, kết quả không khả quan, vì họ thậm chí còn không thể tìm được một dấu vân tay đáng ngờ nào. Như một đồng chí nhận định, kẻ thủ ác đã bốc hơi khỏi hiện trường gây án. Mà đúng là hắn đã bốc hơi thật, chỉ là cách thức vô cùng ma quái, có nói ra cũng không ai tin được.

Cường để chị gái lại cho anh rể chăm sóc, tình trạng chị vẫn không khá hơn, dù đã mệt tới thiếp đi, nhưng thần trí lúc mơ lúc tỉnh. Cậu rời khỏi bệnh viện, trước tiên là phải đi rút tiền, có bao nhiêu tiền tiết kiệm, Cường cũng cầm theo hết. Người mà cậu cần tìm, như hắn nói thì cứ có tiền, muốn hắn làm gì cũng được.

" Ngách 1031, Đường Đuôi Cá, GP, HN."

Dù đã có địa chỉ của hắn, nhưng sẽ mất một lúc để tìm tới nơi, đường xá trong nội thành rất rắc rối, nhà lại trong ngõ ngách, muốn nhanh cũng không được. Lần mò tới hơn 9h, cuối cùng thì Cường cũng tới được ngách 1031. Đường ở đây vừa nhỏ vừa sâu, hai người đi bộ còn phải tránh nhau

mới qua lọt. Cuối ngách là một dãy nhà tập thể xuống cấp, cao năm sáu tầng, bên ngoài quét ve vàng, nhà nào cũng giăng đầy quần áo phơi kín cửa.

Không có số nhà, Cường định đi vào rồi gặp ai đó hỏi thăm, nhưng mà ngay khi bước lên cầu thang, đập vào mắt cầu là hàng chữ sơn đỏ trên nền tường xám rất rõ ràng:

"Tìm Quân => Lên tầng ba"

Quân là tên hăn, tìm Quân là tìm hăn phải không? Cường cau mày, muốn biết thì cứ lên tầng ba sẽ rõ. Đi hết hai tầng, trên tường cầu thang tầng ba có vẽ một mũi tên chỉ sang trái. Đi theo mũi tên, thấy ở hành lang bên trái có sáu phòng, năm phòng có phơi quần áo chắn màn ngoài cửa, duy nhất một phòng không phơi phóng gì. Cường bước tới trước cửa phòng đó, thấy trên cửa viết:

"Quân."

Đây là phòng hăn, cậu lập tức gõ cửa. Không phải chờ lâu, bên trong có tiếng người vọng ra:

- Mời vào! Cửa không khóa đâu.

Cường mở cửa, không gian bên trong khá chật chội, nhưng được cái ngăn nắp, từ phải qua trái lần lượt là giường ngủ, cách một đoạn là bàn làm việc với giá sách, cách một đoạn nữa là kệ bếp nấu ăn, ngay cạnh là cửa sổ. Có một chiếc tủ đặt bên trái cửa, bên phải là phòng tắm. Đại loại là căn phòng này không đến nỗi xấu tính như người chủ của nó, hăn ngồi trên bàn làm việc, đối diện ngay cửa bước vào.

- Ngồi đi, ngồi đi, thời gian qua vẫn sống tốt chứ thầy trừ tà? - Quân tí mắt cười.

- Tao có việc cần hỏi mày, đừng dài dòng nữa - Cường nói.

- Có mang theo tiền không? - Quân nhướn lông mày lên.

Cường lấy ra tất cả tiền mà cậu mang theo, đặt lên mặt bàn. Tên kia nhanh tay cầm lên đếm, hăn đếm đi đếm lại, được một lát mới quay ra nói:

- Vì mày đã tới đây, nên tao sẽ trừ cho mày tiền đi lại. Chỗ này tao tính mày được hỏi ba câu. Sẵn sàng chưa, chúng ta bắt đầu nào.

- Cho tao địa chỉ của tên đeo mặt nạ?

- Không biết.

- Mày với kẻ đó cùng làm trong một tổ chức, sao có thể không biết?

- Bọn tao hoạt động riêng rẽ, mỗi thành viên ở một nơi, không cùng một mục đích, tham gia tổ chức chỉ là để trao đổi thêm kinh nghiệm thôi.

Cường nhìn vẻ mặt thản nhiên của hăn khi trả lời, dường như đó là sự thật, nếu cả hăn cũng không biết tên đeo mặt nạ kia ở đâu, vậy chuyện này phải làm sao đây. Đắn đo giây lát, Cường lại hỏi:

- Mày có cách nào liên lạc với hăn không?

- Không có. Tên đó đặc biệt khó gặp, bọn tao thường trao đổi qua trang web, hăn lớn tuổi nên rất ghét công nghệ, trước giờ tao chỉ mới gặp hăn vài lần.

- Nếu bắt được con mồi, hăn có giết luôn không?

- Ting! Ting! Hết rồi nhé, mày chỉ được hỏi ba câu thôi, muốn hỏi thêm thì trả tiền đi - Quân đột nhiên reo lên.

"Thằng khốn."

Cường thầm chửi, tay nắm chặt lại, cậu đã định lao vào đấm hăn. Nhưng Cường lập tức dừng tay, khi cậu thấy trên mặt tên kia hiện ra một nụ cười bất thường, hăn nói:

- Đừng manh động, từ khi bước vào đây, với người khác thì chỗ này chỉ là một căn phòng bình thường, nhưng với mày thì đây giống như cái bẫy vậy, chẳng lẽ mày không biết?

Từ bốn góc phòng xuất hiện những bóng đen rất lớn, có thể thấy đó là lũ quỷ đói được tên Quân kia nuôi dưỡng, nơi này chính là đại bản doanh của hăn. Nhưng mà giờ còn cái gì nguy hiểm hơn việc không cứu được cháu gái nữa, Cường thậm chí không nhìn tới những bóng đen đó, nếu tên này đã không muốn nói, vậy cậu cũng chẳng còn lý do mà ở lại.

Tiếp tục lẳng nhăng với hăn, sẽ chỉ thêm lãng phí thời gian, cơ hội sớm tìm được tên đeo mặt nạ cũng khó khăn hơn. Nghĩ vậy Cường lẳng lặng rời đi, trong đầu rối như tơ vò, biết đi đâu tìm người bây giờ, còn ai có thể giúp đỡ được cậu nữa.

- Thầy trừ tà, mày thật sự muốn tìm gặp Ông ba bị phải không? - Quân chợt nói.

Cường nhìn tên kia, mặt ra vẻ khó hiểu. Hăn nói vậy là có ý gì.

- Vẫn có thể gặp được Ông ba bị, tối mai tổ chức sẽ họp định kỳ hàng tháng. Thường thì hăn ít khi xuất hiện, nhưng như mày nói thì có vẻ hăn đang ở gần đây, khả năng mai hăn cũng sẽ đến - Quân dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Cường.

- Vậy thì sao? - Như có hy vọng, Cường quay lại trước bàn làm việc của tên kia.

- Tao có ý này, chúng ta đặt cược đi. Tao sẽ đưa mày tới cuộc họp, nếu như Ông ba bị không tới, vậy tao sẽ không lấy tiền. Còn nếu hăn tới, mày

sẽ phải trả tao tiền, như vậy rất hợp lý phải không? - Quân nói, mặt hăn càng lúc càng nguy hiểm.

Đây có phải là cơ hội cho Cường? Nếu cậu không đồng ý với hăn, vậy coi như cậu mất đi manh mối duy nhất để tiếp cận tên đeo mặt nạ. Nhưng nếu đồng ý, cậu sẽ tự đặt mình vào nguy hiểm, đây có thể là một cái bẫy, cậu không biết ý đồ của hăn, những kẻ như hăn sẽ không đơn giản mà giúp đỡ cậu.

- Mà làm vậy chỉ vì tiền thôi sao? - Cường hỏi.

- Đúng. Thậm chí nếu mày có nhiều tiền, tao sẽ bán mạng cho mày. Tao chỉ cần tiền thôi - Quân cười híp mắt.

Nhìn hăn lúc này rất giống một ông thần tài, chỉ có điều là gây hơn và gian xảo hơn. Sẵn sàng bán mạng để kiếm tiền, với khả năng của hăn chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tại sao hăn lại ở trong một căn phòng tuềnh toàng như vậy. Nhìn hăn cũng không giống một kẻ có tiền lắm.

Dù sao tình thế lúc này đang rất nguy cấp, không còn thời gian để suy nghĩ nữa, trước mắt phải gặp được tên đeo mặt nạ, chuyện gì cũng để sau. Chỉ có hơn một ngày để chuẩn bị, nếu như còn chần chừ cậu sẽ không sẵn sàng để đối đầu với kẻ thù đêm mai. Sơ suất đêm qua là một ví dụ, nhất định không được để chuyện đó tái diễn.

Cường gật đầu đồng ý. Mặt tên Quân hơn hờ hăn lên, hăn đứng dậy, nói:

- Thỏa thuận vậy đi, mày về nhà chuẩn bị, 6h chiều mai qua đây, bình thường thì cuộc họp sẽ được tổ chức ở phòng này, nhưng do sự có mặt đặc biệt của mày, giờ tao phải đi thuê chỗ nào rộng rãi hơn. Nhớ mang theo nhiều tiền một chút, tao còn mấy gói ưu đãi kèm theo, miễn là mày chịu chơi thì tao cũng tới bến luôn - Nói xong hăn cười haha, có vẻ rất thích chí.

Mặc kệ hăn giờ trò gì ngày mai, Cường chỉ cần tập trung vào tên đeo mặt nạ, nếu kẻ đó tới, cậu không hy vọng sẽ còn mạng để trở về. Mục tiêu của cậu là phải cứu được Bông, muốn làm được như vậy, cậu phải hạ được tên đeo mặt nạ. Khả năng đó đối với Cường không cao, nhưng bằng mọi giá cậu phải làm được.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

14. Đặt Cược (2)

Cường trở về phòng, những gì cậu cần làm bây giờ là nhanh chóng cải thiện đạo pháp, chỉ trong một ngày mà muốn nâng cao được khả năng này là bất khả thi. Pháp lực của cậu đang trong trạng thái ngủ đông, nếu đột ngột đẩy mạnh nó lên tới cực hạn, có thể gây nguy hiểm cho bản thân, nhưng chỉ bằng cách này, Cường mới có cơ hội thắng.

Đẩy mạnh bằng cách nào? Không phải là liên tục sử dụng các bộ pháp, điều đó chỉ càng khiến cho thể lực của Cường nhanh chóng tiêu hao. Cách tốt nhất bây giờ, chính là ngồi thiền. Căn nguyên của đạo pháp bắt nguồn từ tâm, bộ pháp có linh hoạt, quyền thuật có vững vàng hay không, đều xuất phát từ trong tâm tưởng.

Ví như một người có ý định làm một việc gì đó, ban đầu chỉ là suy nghĩ hời hợt, có thể tới cùng công việc đó không hoàn thành được, hoặc nếu hoàn thành thì cũng chỉ ở mức độ trung bình. Nhưng một khi người đó đã chuyên tâm vào công việc, bỏ hết mọi phiền toái tính lại phía sau, trong suy nghĩ lúc nào cũng hướng về việc đó, vậy tới khi kết thúc, thành quả nhận lại sẽ rất mỹ mãn.

Đó là khởi nguồn của mọi chân lý. Đạo pháp cũng không phải ngoại lệ, thiền tịnh giúp cho tâm thần thư thái, trí não khai thông, khí huyết tuần hoàn, có như vậy cơ thể mới vận hành được linh hoạt. Thiền tịnh cũng rất tốt cho tâm trạng, muốn pháp lực đạt được hiệu quả tối ưu nhất, thầy trừ tà phải thật bình tĩnh, tập trung. Dù tình thế cấp bách ra sao, chỉ cần giữ được một cái đầu lạnh, chắc chắn vẫn nghĩ được ra cách thoát thân an toàn.

Nhưng không phải nói thiền là ngồi lì một chỗ từ sáng tới tối. Thiền Mật Tông bao gồm rất nhiều tư thế, tùy vào cơ địa mà có thể phát huy tác dụng tốt nhất. Một trong số đó, phải kể đến tư thế nhất trụ, tức là dùng chân trái làm trụ, chân phải bắt chéo lên đùi chân trái, từ từ khụy chân trái xuống, giống như đang ngồi trên một cái ghế vô hình vậy. Hai bàn tay úp ngược chiều nhau, đặt trước bụng, đó là để điều hòa khí lực trong người.

Cường dùng tư thế nhất trụ để làm phương pháp đả thông pháp lực. Giữ nguyên tư thế trong vòng ba tiếng, người bình thường khi thực hiện tư thế này, chỉ qua năm phút chân trụ sẽ mỏi nhừ, vì trọng lượng toàn thân sẽ dồn lên bàn chân đó. Nhưng khi đã luyện tới cảnh giới nhập tịnh, khí lực sẽ lưu thông đồng đều khắp cơ thể. Áp lực không còn dồn lên chân trụ, dù giữ nguyên tư thế trong bao lâu, cơ thể cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Sau ba tiếng, Cường đứng lên thả lỏng toàn thân, cơ thể cậu bây giờ mang đầy thương tích, thiền tịnh xong những vết thương lại thi nhau nhói lên, khiến cho cậu phải nhíu mày. Tới mai cũng không thể khỏi nhanh như vậy, phải có cách nào đó, nếu không đây sẽ trở thành trở ngại lớn cho cậu.

Sáng hôm sau, Cường tới viện, cậu hỏi bác sĩ xem ở đây có loại thuốc nào giảm đau có tác dụng lâu dài không. Các bác sĩ chỉ đưa cho cậu hai vỉ Panadol, cái này dùng cũng vô hiệu, cậu hoạt động mạnh thì đau vẫn hoàn đau. Ra tới hiệu thuốc ngoài, Cường lại hỏi dược sĩ ở đó, vì biết trong bệnh viện bán thuốc theo đơn là chủ yếu, ra ngoài thì mới có thuốc lẻ. Dược sĩ hỏi dùng viên uống hay tiêm. So với uống thì tiêm tác dụng nhanh hơn. Thế là Cường lấy hai liều thuốc tiêm.

Gần hai ngày, 12 tiếng ngồi thiền và hai liều tiêm giảm đau, đó là những gì Cường kịp chuẩn bị trước khi lên đường tới nhà Quân. Phải tiêm thuốc trước khi đi để thời gian thuốc có tác dụng kéo dài cho tới hết ngày hôm nay. Tới nơi, Quân đã đứng đợi cậu sẵn, hai người lập tức tới điểm hẹn.

Đó là một nhà kho rộng rãi đã được dọn dẹp gọn gàng, có thể thấy nơi này vừa mới được quét tước lại, và có lẽ người làm điều đó là tên Quân kia. Hẳn đã kê sẵn ba cái bàn, một cái thẳng hướng cửa vào, hai cái hai bên, để ra một khoảng trống rất lớn ở giữa, đó là nơi duy nhất được bóng đèn điện chiếu tới. Nhìn qua rất giống một đấu trường.

Quân nhìn đồng hồ, sau đó quay ra nói với Cường:

- Thành viên trong tổ chức sẽ tới đây bây giờ, từ từ mà quan sát thôi.

Vừa dứt lời, từ bên ngoài có người mở cửa bước vào. Người kia là một cô gái, dáng người cân đối, mặc một thân váy áo thướt tha, khuôn mặt có nhiều nét đẹp hiện đại, đặc biệt trên tay còn ôm theo một con manocanh nam, không biết để làm gì. Vào tới nơi, cô gái lập tức thốt lên:

- Nhớ anh quá, lại đây cho người ta hôn cái nào.

Từ "nào" lập tức bị chặn đứt khi cô gái thấy Cường, hai mắt cô ta sáng rực lên, cô nhìn Quân hỏi:

- Anh giai nào kia, nhìn cũng ngon lành quá.

Quân không cười, mặt hắc lạnh băng, hắc đáp:

- Về chỗ đi, nhiều lời quá.

Bị Quân thẳng thừng từ chối, cô gái tỏ ra thất vọng, nhưng sau đó cô ta nhanh chóng ôm con manocanh nam kia ngồi sang bên bàn trái, có vẻ cô gái này đã quen với thái độ ấy của Quân. Ngay khi cô ấy vừa đi, Quân nghiêng người nói nhỏ với Cường:

- Thằng ấy như vậy lâu rồi, lúc đầu tao cũng tưởng nó là nữ, tới lúc check hàng thì mới biết, kệ nó.

"Thằng"? Vậy ra đó là con trai, Cường nhìn cô gái, vẻ ngoài như vậy sao có thể là trai được? Đúng lúc ấy, cô gái cũng liếc sang Cường, còn tình tứ nháy mắt với cậu, trong bóng tối, tự nhiên Cường thấy khuôn mặt cô ta thay đổi. Cằm vuông, má cao, trán rộng, đặc biệt là còn có râu. Công nghệ gì mà ra sáng thì đẹp, vào tối là lộ nguyên hình như vậy.

Đang nghĩ bồng bên ngoài lại có người bước vào. Người kia là nam, dáng vẻ cùng khổ, tuy còn trẻ nhưng mặt mũi hốc hác, không khác gì một bệnh nhân ho lao.

- Khục! Khục! Khục! Sao tự nhiên chuyển địa điểm, có biết tao tìm, Khục, Khục, Khục...

Không nói được hoàn thiện một câu, người kia ôm ngực ho rũ rượi, tưởng như sắp thổ huyết đến nơi. Ho từ lúc bước vào tới lúc ngồi xuống bàn, dứt cơn thì người đó ngửa cổ thở hồng hộc. Quân vừa nói vừa cười:

- Không kiếm được em nào để ăn sao, nhìn mày sắp kiệt sức đến nơi rồi đấy.

Sau đó lại quay sang nói nhỏ với Cường:

- Hắn chỉ thích đàn bà thôi, bình thường nhìn như con gà hen, nhưng gái vào là cường tráng lắm. Mày đừng lo, hãy lo thằng bên kia kìa.

Nói rồi lại chỉ vào cô gái đang ngồi ôm manocanh, có vẻ như từ này tới giờ cô ấy nhìn về phía Cường không rời mắt. Cậu tự hỏi đây là tổ chức vớ vẩn gì vậy?

Theo sau là một người nữa bước vào, người này trông có vẻ bình thường, là nam, tuổi tầm 26, mặc quần tây áo sơ mi, nhìn rất quen mắt. Cường đột nhiên nhìn Quân, hắn cũng mặc một bộ y chang người kia, hai người bọn họ trông như anh em sinh đôi vậy.

- Mày thôi đi được rồi đấy - Quân cười khẩy nói.

Người kia cũng cười, nhưng không đáp, chỉ nhẹ nhàng đặt một tay lên vai phải, từ từ cúi người xuống. Tư thế giống như cúi chào, Cường không hiểu lắm, nhưng khi người kia ngẩng lên, trang phục trên người đã thay đổi, từ sơ mi quần tây chuyển sang áo phong quần bò. Lần này thì giống đồ cậu mặc trên người, giống tới từng họa tiết, kia có phải là một ảo thuật gia.

Bên ngoài lại có người đi vào, vẫn là nam, người đó cao lớn, thân hình cường tráng, bắp tay to gấp đôi bắp tay Cường. Tuổi cũng không nhỏ, có lẽ cậu gọi là chú thì vừa, người đó tiến tới bắt tay vỗ vai Quân, trông hắn ta cau mày sau mỗi cái vỗ vai kia là biết, sức lực người đó phải không phải bình thường.

- Mày có đã cảm thấy sự xuất hiện của tên đeo mặt nạ gần đây không?
- Quân vừa xoa xoa vai vừa hỏi.

Cường lắc đầu, có thể cảm nhận được sự xuất hiện của kẻ đó, bằng cách nào? Bỗng nhiên mũi cậu ngửi thấy một mùi gì rất thơm, ai đó dùng nước hoa ở đây, thơm tới ngây ngất. Nhìn ra cửa, có một cô gái đang đứng tạo dáng ở đó, chiếc váy trễ sâu kéo ánh nhìn của mọi người vào khoảng trống mênh mông trước ngực, váy ngắn trên đùi non khoe ra cặp chân thẳng tắp. Quả là một kỳ quan của tạo hóa, Cường ở trên núi nhiều, đây là lần đầu cậu thấy một cô gái gợi cảm như vậy.

Đến cả Quân còn phải nhìn bằng ánh mắt thích thú, khi hắn thấy Cường chăm chú quan sát cô gái đó, hắn liền nói nhỏ:

- Nhà cô ấy ở Phạm Văn Đồng, cần địa chỉ không tao cho.

Cường chớp mắt, vừa rồi là gì vậy, cậu bị cô ấy mê hoặc phải không? Tự nhiên đầu óc trống rỗng, cảm giác như một đoạn ký ức vừa bị xóa đi, nhưng trong lòng lại thấy rất dễ chịu. Cô gái kia ngồi xuống cạnh cô gái ôm

manocanh, hai người nhìn nhau như kẻ thù, nhưng có vẻ họ chỉ quen ngồi cạnh nhau, nên cũng không ai chịu đổi chỗ.

Đợi một lát, Quân liên tiếp nhìn đồng hồ. Bây giờ đã hơn 6h30, mới có năm người tới, tổ chức có mười một người, tính cả Quân thì còn năm người chưa tới. Nhìn mấy người ở đây, Cường nghĩ những kẻ còn lại sẽ trông như thế nào, chắc cũng không thể giống người thường.

Rầm!

Cánh cửa đột nhiên bị đập tung, một gã đàn ông to béo bước vào. Gã bước ruỳnh ruỳnh tới trước mặt Quân, tên kia vẫn thản nhiên nhìn người mới vào, từ người gã bốc ra một thứ mùi gây gây, giống như mùi trong lò mổ. Gã mặc một chiếc tạp giề màu cháo lòng, bên trên vẫn còn dính đầy máu, khô tươi lẫn lộn, chắc vừa mổ xong con lợn thì bị gọi tới đây.

Gã đàn ông rút từ phía sau ra một con dao bầu, Cường giật mình, mắt thấy bàn tay cầm dao xoay mấy vòng rất điệu nghệ, đột nhiên, gã phi con dao tới. Mũi dao cặp phập xuống ngay mặt bàn nơi Quân đứng, Cường thấy một giọt mồ hôi chảy ra từ trán tên kia, tuy hấn vẫn bình tĩnh, nhưng có vẻ tình hình rất căng thẳng.

- Muahahahah.

Gã đàn ông cười váng lên, sau đó rút con dao bầu ra, vừa cười vừa nghiêng ngả bước đi. Mãi sau, Quân mới nhỏ giọng nói:

- Đó là con quỷ sống duy nhất mà tao muốn giết, thằng đồ tể.

Đây là cuộc họp định kỳ hàng tháng mà hấn nói, vậy là tháng nào hấn cũng phải gặp tên đồ tể này, rồi bị gã cầm dao dọa cho sợ toát mồ hôi. Thần kinh tên này công nhận tốt, tuy là không rõ vì sao hấn lại để yên cho người ta trêu đùa mình như vậy.

Chờ thêm vài phút, bên ngoài xuất hiện một người, là nam, mặt mũi ưa nhìn, cao ráo, quần áo đầu tóc gọn gàng, nhìn qua giống người bình thường. Quân lập tức lên tiếng:

- Đại ca, lâu rồi không gặp. Đi du học về sao không báo một tiếng.

Cường dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người kia, đi du học về mà làm nghề này, không phải quá phí phạm tài năng sao. Người kia chỉ cười, vẻ ngoài điềm đạm cùng với phong thái lịch sự đó, thật không thể tin nổi.

Khúc khích...

Trong bóng tối ngoài cửa sổ có tiếng trẻ con cười. Tim Cường cũng nhảy lỗi một nhịp. Có phải hắc đang tới, hắc có đem Bông theo không.

Khúc khích...

Cánh cửa lại mở ra. Một người đàn ông bước vào, trên đầu người đó đeo một chiếc mặt nạ, mắt to miệng rộng, chính là tên đeo mặt nạ trẻ con. Hắc đứng nhìn quanh phòng một lát, giống như đứa trẻ lần đầu vào lớp, ngơ ngác quan sát mọi người. Sau đó mới chậm rãi bước vào, mỗi lần hắc di chuyển, có một tiếng leng keng rất nhẹ vang lên.

Xoạt.

Cường nghiến răng, tại sao hắc chỉ đi một mình, Bông đâu, hắc đã giấu con bé đâu rồi. Cậu đã định đập bàn lao lên, nhưng Quân giơ tay chặn lại. Hắc liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, sau đó bắt đầu nói:

- Kính thưa quý vị, thay vì ngồi họp như bình thường, hôm nay chúng ta sẽ được chứng kiến một trận huyết chiến. Anh bạn đứng sau lưng tôi đây muốn được thượng đài với Ông ba bị. Chắc mọi người sẽ không phải đổi chữ.

- KHÔNG!

Tiếng hô đồng thanh vang lên. Những người có mặt trong phòng bắt đầu reo hò nhiệt liệt.

- Trước khi bắt đầu. Tôi muốn mọi người cùng tham gia một trò chơi nho nhỏ. Tất cả mọi người hãy cùng đặt cược, xem ai sẽ là người thắng trong trận này. Tôi xin được bắt đầu trước.

Tôi đặt cho anh bạn này.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

14. Đặt Cược (3)

Quân đặt một sấp tiền lên bàn. Ngay lập tức bảy cặp mắt cùng nhìn về phía Cường, những người có mặt trong phòng bắt đầu đánh giá cậu. Tên đeo mặt nạ bên kia không thấy động tĩnh gì, hai tay hăm liên tục vỗ vào nhau không thành tiếng, giống như đang nhịp theo một giai điệu nào đấy. Chiếc lắc tay cũng theo đó mà rung lên.

Leng keng... leng keng...

- Em theo anh Quân, đặt gấp đôi - Cô gái ôm manocanh cũng chổng tiền lên bàn, mắt liếc liếc Cường, ánh cười không ngớt.

- Tôi theo Ông ba bị, bằng tiền - Ảo thuật gia đặt một bộ bài lên bàn, hăm giữ tay trên bộ bài, sau đó buông ra, bài đã biến thành tiền.

- Nhanh nào, có người sắp không đợi được nữa rồi - Quân lên tiếng thúc giục mọi người, mắt hăm nhìn sang Cường, khóe miệng nhếch lên.

Đúng là Cường đang phải cố gắng kiềm chế, bàn tay của cậu không ngừng run lên, bỏ ngoài tai những lời bàn tán xung quanh, trong suy nghĩ của cậu bây giờ chỉ tồn tại duy nhất một điều. Giết kẻ trước mặt.

Hăm không đem theo Bông, tại sao lại như vậy, con bé vẫn an toàn, hay là...? Có một suy nghĩ vụt qua trong đầu Cường, bàn tay chợt siết chặt lại, những lúc thế này không được để ý chí lung lay, vẫn còn hy vọng, phải tin rằng con bé không sao. Cường tự nhủ với bản thân, sát khí tỏa ra ngùn ngụt, như có hai đốm lửa bùng cháy trong mắt cậu, quỷ thần xuất hiện cũng không ngăn cản được cơn thịnh nộ của Cường lúc này.

- Tôi cũng theo Ông ba bị, bằng tiền, khục khục khục... - Người đàn ông ho lao một tay đặt tiền lên bàn, một tay ôm ngực thở hắt ra.

Ruỳnh! Ruỳnh! Ruỳnh!

- Ông ba bị! Ông ba bị! - Gã đồ tể liên tiếp đập hai tay xuống bàn, ra vẻ phấn khích, trước mặt để ba sấp tiền, gã cũng đặt cho tên đeo mặt nạ.

- Còn ai nữa không? - Quân hỏi lại, hắn đưa mắt nhìn một vòng quanh hai dãy bàn. Ba người còn lại vẫn muốn quan sát tiếp, họ chưa biết Cường là người thế nào, liều lĩnh đầu tư như vậy sẽ nguy hiểm. Cũng được, đêm nay còn dài, Quân chặc lưỡi, hắn đang rất hào hứng, không thể hoãn sự sung sướng này lại được.

- Này anh bạn, cố gắng thể hiện cho tốt, cơ hội này có một không hai đấy, tiền này tôi đặt hết cho cậu, đừng phụ lòng tôi - Quân nói với Cường, giọng điệu đầy tin tưởng.

Đối với hắn thì đây giống như một cuộc làm ăn lớn, vừa béo bở vừa mạo hiểm. Quân lợi dụng máu trả thù đang sôi sục trong Cường, chính điều này khiến hắn mạnh dạn đầu tư 30% vào đó, hắn còn từng đánh nhau với cậu nên 30% tiếp theo hắn rất chắc chắn, trận này chỉ cần quá bán là đủ. Cường còn rất tiềm năng, những người ở đây chưa ai biết năng lực của cậu, đương nhiên họ sẽ đặt cho Ông ba bị, Cường mà thắng, tất cả tiền sẽ về tay hắn.

Nhưng mà Quân cũng biết, để hạ được Ông ba bị thì rất khó, bản thân hắn cũng không chắc đã đánh thắng được. Chỉ có điều, hắn không thích đặt vào cái gì quá chắc chắn, mạo hiểm như vậy mới thú vị. Thương trường cũng là chiến trường, kiếm tiền có bao giờ dễ dàng.

Mấy lời vừa rồi chỉ như gió thoảng qua tai Cường, cậu tập trung quan sát cử chỉ của tên đeo mặt nạ. Hắn hoàn toàn thả lỏng, có phải hắn đã có tính toán từ trước, trông hắn không có điểm nào giống như chuẩn bị lâm

trận. Nhịp vỗ tay vẫn đều đều, không nhanh không chậm, thỉnh thoảng hẳn lại nhún một cái, động tác như một đứa trẻ đang bắt nhịp.

Leng keng... Leng keng...

- Không làm mất thời gian của mọi người nữa. BẮT ĐẦU ĐI! - Quân cao giọng tuyên bố.

Cùng lúc, hai bàn tay đang vỗ của tên đeo mặt nạ đập lại.

Keng!

Rầm!

Một tiếng động long trời vang lên, chiếc bàn mà tên Quân đang đứng vừa bị hất văng đi, mặt đất giống như bị cày tung, bụi bay mù mịt. Không phải Cường vừa động thủ, mà là một thứ khổng lồ từ phía sau vọt tới, tông thẳng vào người cậu. Tốc độ và sức mạnh của nó thật khiến người khác kinh hãi, Quân vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn cái bàn vừa bay ra xa, hẳn thềm chập lười một cái.

Xung quanh dội lên rất nhiều tiếng "Ồ", một phần họ cũng bất ngờ vì màn tập kích vừa rồi, một phần khác lại vì người bị tập kích kia. Khói bụi tan đi, thân hình đồ sộ của con rết trăm tay hiện ra, dưới cái đầu lớn, với sáu khuôn mặt trẻ con và một cái miệng đầy răng nhọn đang ngoác rộng, là Cường.

Ngay khi tiếng lắc tay vừa dứt, từ bóng tối phía sau lóe lên mười hai con mắt đỏ rực, chỉ chưa đầy một giây tiếp theo, con rết người lao tới, miệng nó tớp xuống đầu Cường. Vì vận tốc quá cao nên khi hai bên va chạm vào nhau, con quỷ kia vẫn tiếp tục lao đi, sàn nhà xung quanh bị mấy chục cái tay của nó bầy tung lên.

Cường dùng tay giữ chặt hai hàm của con quỷ, đầu cậu chỉ cách cái lưỡi nó vài cm, nước dãi từ trên đổ xuống như mưa. Để dừng con quỷ lại, Cường phải xuống tấn ở hai chân, kết quả là vẫn bị nó kéo đi hơn ba mét.

RÉCCCCC

Con quỷ tập kích bất thành, nó ré lên một tiếng rồi vung đầu thật mạnh, tay Cường lập tức tuột khỏi hàm nó. Vừa vung lên nó lập tức quật đầu xuống, lần này nó quyết tâm dồn toàn lực ngoạm tới, tốc độ cũng gia tăng đáng kể. Không cần tính toán cũng biết là dùng tay chỉ vô dụng, Cường bật người ra sau, liên tiếp tránh được ba phát ngoạm điên cuồng của con quỷ.

Đòn phủ đầu của tên đeo mặt nạ quá dồn dập, hẵn không để Cường có thời gian suy nghĩ, cậu thậm chí còn không kịp liếc sang hẵn. Có vẻ như hẵn hoàn toàn rảnh tay. Như vậy chẳng phải là yếu thế quá sao, Cường cắn chặt môi dưới, con quỷ kia nhanh một, cậu phải nhanh mười.

Ngay lúc con quỷ quật cái đầu vĩ đại của nó xuống, Cường không né đi mà chỉ đứng chệch sang trái hai bước, trước khi nó kịp ngẩng lên thì cậu đã tóm lấy một cánh tay nó. Lợi dụng sức tấn công như vũ bão không thấy trời đất là gì kia, Cường cũng bị nó hất lên theo, cậu đu người quàng chân qua cổ con quỷ, động tác nhanh gọn như người ta nhảy ngựa vậy.

Bước đầu đã thành công, đối mặt với Cường bây giờ là hai khuôn mặt một méu một giận dữ ở sau gáy con quỷ. Mặt kệ nó trừng trừng nhìn mình, Cường lập tức vươn tay ra mặt chính diện của nó, phải nói là con quỷ này có cái đầu to kinh người, vòng tay cậu không khép lại được.

Phải áp người vào hai con mắt đang mở thao láo không phải là một cảm giác hạnh phúc gì, Cường với tay tóm lấy hàm trên của nó, hai đầu gối quặp lấy hàm dưới. Tư thế này vừa chắc chắn, vừa an toàn, con quỷ có lắc

mạnh tới thế nào thì Cường cũng không bị văng ra. Tay của nó vừa ngắn vừa nhỏ, có vớ cũng không tới được chân cậu.

Tiếp theo là đòn quyết định, Cường duỗi thẳng lưng, hai tay nắm hàm trên kéo căng lên, đầu gối kẹp hàm dưới dồn sức đẩy xuống. Khiến cho miệng của con quỷ đã rộng lại càng rộng hơn, ban đầu nó chỉ há 90 độ, bây giờ thì nó há hẳn 180 độ. Người xung quanh có thể thấy cả Amidan trong họng nó. Dãi dớt chảy đầy chân Cường, đau đớn khiến nó vùng vẫy dữ dội, nhưng mà vô hiệu, càng quấy Cường càng kéo mạnh hơn.

Roẹt!

Hai hàm của con quỷ lập tức bị xé toạc, đầu và hàm trên nó oặt ra sau, cằm và hàm dưới lủng lẳng trước cổ. Hàng chục cánh tay của nó lập tức thôi ngọ nguậy, thân hình đồ sộ đổ ập xuống sàn, cả căn phòng như chấn động vì cú va chạm đó. Cùng lúc, Cường nhảy khỏi cổ con quỷ.

Rào! Rào! Rào!

Khán phòng vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đâu đó còn có người huýt sáo "Biz! Biz".

Quân đã ra dựng lại cái bàn bị đổ, hẳn cũng chứng kiến toàn bộ quá trình hạ gục con rết khổng lồ kia, quả thực là mãn nhãn. Sau khi thấy tiếng vỗ tay ngớt dần, hẳn nói:

- Có ai muốn cược tiếp không?

- Tôi! - Chú lực sĩ lập tức giơ tay - Đặt cho anh bạn kia, bằng tiền!

Dứt lời thì chú ta đập tiền lên bàn, nghe được cả tiếng rảng rắc của mặt bàn gãy nứt. Hai người còn lại vẫn không tham gia, họ nhận ra là Cường rất đặc biệt, nhưng thể hiện như vậy là chưa đủ. Cả khán phòng lại nín thở tiếp tục theo dõi trận chiến.

Cường đứng đối mặt với tên đeo mặt nạ. Trên áo cậu đã lấm tẩm máu, có vẻ như những vết thương bắt đầu rách ra, nhưng vì đã tiêm hai liều thuốc giảm đau, Cường hoàn toàn không cảm thấy gì. Tên đeo mặt nạ nhìn con quỷ của mình nằm bất động dưới chân Cường, hần lúng túng vừa muốn chạy tới chỗ nó, vừa ra vẻ sợ hãi Cường.

- CHÁU GÁI TAO ĐÂU? - Cường hét lên.

Tên đeo mặt nạ giật bắn người, hần ngơ ngác nhìn cậu, trong hai hốc mắt là một khoảng tối đen kỳ lạ.

- Cháu? Cháu nào? - Hần hỏi lại.

- ĐỪNG GIẢ DIỆN, ĐÊM HÔM KIA CHÍNH MÀY TỚI VIỆN BẮT CON BÉ ĐI - Cường vừa bước tới gần tên đeo mặt nạ, vừa hét.

Tên kia lùi lại, hần cúi mặt làm như đang suy nghĩ, hai tay lại vỗ vỗ vào nhau, được năm bước, đột nhiên hần ngẩng đầu reo lên:

- A!

Roẹt! Roẹt! Roẹt!

Từ bên trái có thứ gì đó ập tới, sức gió khủng khiếp, Cường không kịp liếc mắt, theo phản xạ, cậu tung người bật cao, ngay lập tức dưới chân Cường là cái đầu quỷ lướt qua. Vì miệng bị rách tới không ngậm lại được, con quỷ phải tấn công trong tư thế nghiêng đầu, hàng trăm cánh tay của nó vận động hết tốc lực. Chỉ tiếc là phản xạ của Cường vẫn nhanh hơn nó một bước.

Con quỷ không kịp dừng lại, nó lao thẳng vào dãy bàn kê bên phải, khiến mấy người đang ngồi đó bỏ chạy tán loạn.

- Khục! Khục! Hộc... Cứu tao, ... nó đè lên người tao rồi.... - Tiếng bệnh nhân ho lao thốt lên yếu ớt, cái bàn vừa bị xô đổ đè lên người hắn.

Quân đứng gần đó phải ra tay tiếp ứng, vừa kéo được bệnh nhân ấy ra, hắn nhanh tay rút từ trong túi người kia một tờ tiền, miệng cười nói:

- Tao lấy rẻ cho mày lần này.

Con quỷ bắt đầu có dấu hiệu hồi phục, vết rách trên miệng khép dần lại. Nó từ từ nhấc người dậy, giống như một con rắn mang bánh đang phô trương thanh thế. Trong thời gian đó, Cường nhanh tay kết ấn.

Đã đánh nhau thì không thể không triệu hồi tà thần. Cường nhặt một mảnh gỗ nhọn trên sàn nhà, rồi đâm nó vào lòng bàn tay cho máu chảy. Sau khi vứt mảnh gỗ đi, cậu chụm hai cùi tay lại, hai ngón chỏ bấm vào đầu hai ngón giữa, những ngón khác dựng thẳng. Đây là tượng trưng cho hình cánh cung, tiếp theo từ từ xoay người hướng hai bàn tay, giữ nguyên tư thế và úp lòng bàn tay vào nhau. Vị thần mà cậu chuẩn bị gọi ra đây, ngài cai quản cả ba cõi trong trời đất, ấn này dùng để nói về sự hội tụ. Cuối cùng cậu xoay hai bàn tay lại, chụm hai ngón út và hai ngón ngỏ lại với nhau, hai ngón áp út và hai ngón giữa đan xen, hai ngón cái chạm vào đốt cuối ngón chỏ. Đây là biểu tượng cho hình mũi tên.

Đồng thời, Cường đọc khẩu quyết:

"Năng mạc tam mãn đa một đà năm. Nga nga năng, sa mãng sa mãng, sa phộc hạ."

Kết thúc khẩu quyết cùng ấn chú, Cường đặt tay phải lên cổ tay trái, lòng bàn tay hướng về phía con quỷ, ngay khi nó vừa khôi phục được hoàn toàn vết thương, nó lập tức gào lên:

RÉCCCCC

Cùng lúc Cường hô:

- PHÁ!

Khoảng mười cánh tay ở cả hai bên trái phải con rết bỗng bị bắn rời, giống như là có đại bác vừa bắn tới người nó, tiếng gào vừa rời lập tức chuyển thành tiếng hét đau đớn. Con quỷ theo quán tính bị ngã ngửa ra sau. Cả khán phòng bàng hoàng vì trận pháp của Cường, mất mấy giây mới có người hỏi nhỏ:

- Đây là ảo thuật gì vậy?

- Không phải ảo thuật, đó là pháp lực của thầy trừ tà Thiền Mật Tông. Ấn chú kết hợp với khẩu quyết, tu thành đặc đạo sẽ tự nhiên sản sinh ra pháp lực, cái vừa rời anh bạn đó dùng là triệu hồi sức mạnh của thần trong Mật Tông Tây Tạng - Quân tử tốn trả lời.

- Thần gì vậy? - Người khác lại hỏi.

- Thần Chiến Tranh - Begtse. Một tà thần cực man rợ, vũ khí mà thần đó dùng, như vừa rời mọi người thấy, chính là Cung Tiễn thủ, sức mạnh của mũi tên sấm sét đấy.

Lại có rất nhiều tiếng người "Ồ" lên. Họ cùng nhìn về phía Cường, thấy bàn tay cậu hình như chưa dừng lại, động tác kết ấn tiếp theo đã chuẩn bị thành hình. Lần này cậu triệu hồi thêm Yaksha - Dạ Xoa, vì con quỷ chưa kịp hồi phục được, có thể mượn sức của Dạ Xoa để chôn vùi nó xuống lòng đất.

Kết xong ấn chú, Cường hướng lòng bàn tay về phía con quỷ đang lăn lộn dưới đất, miệng hô lên:

- TRẤN!

Đột nhiên, có một bàn tay úp vào lòng bàn tay đang phát lực của Cường, tên đeo mặt nạ từ đâu hiện ra, hấn di chuyển yên lặng như một bóng ma, khiến Cường không kịp phòng thủ. Ngay lập tức cậu buông tay phải khỏi cổ tay trái, đồng thời rút cánh tay trái lại, có thể nhìn thấy được, pháp lực bị dội ngược lại khiến cho cánh tay Cường chấn động. Cậu ôm lấy cánh tay, chân lùi lại chục bước.

Khúc khích.

Tên đeo mặt nạ không tiếp tục áp sát, hấn phát ra tiếng cười như của trẻ con, hai bàn tay lại vỗ vỗ vào nhau. Gần như là cùng lúc, con rết người kia vùng dậy, miệng nó đang nhai ngấu nghiến cái gì đó. Nhìn kỹ thì hóa ra là mấy cánh tay vừa rồi bị bắn rụng. Từ vết thương lại mọc ra những cánh tay mới, con quỷ giống như bất khả chiến bại.

Không thể để cho nó kịp hồi phục được, Cường nhận ra một điều, hai bàn tay đang vỗ vào nhau của tên đeo mặt nạ, chính âm thanh đó điều khiển hành động của con quỷ. Phải chặn hấn lại trước khi hấn phát lệnh tấn công mới.

Nghĩ là làm, Cường bứt tốc lao tới trước mặt tên đeo mặt nạ, hấn có vẻ bình tĩnh, tới né tránh cũng không cần, hấn giữ nguyên vị trí đối đầu với cậu. Chắc hấn cũng giỏi cận chiến, Cường lập tức trở lên cẩn trọng hơn, một tay cậu vung quyền, tay còn lại phòng thủ. Tên đeo mặt nạ nghiêng đầu tránh được một quyền, tay hấn giờ lên.

Leng keng.

Tiếng lắc đột ngột truyền vào tai Cường. Tri giác mất kết nối với não bộ, toàn thân cậu bất động, hai mắt tối sầm lại. Chuyện gì đang diễn ra, tên đeo mặt nạ đó, hấn vừa làm gì vậy.

Bốp!

Cường tỉnh lại, cậu chớp chớp mắt, có cái gì như nước đang chảy vào mắt cậu. Không phải nước, là máu. Vừa rồi khi Cường đứng như trời trồng cạnh tên đeo mặt nạ, con quỷ đã xông tới tọt cậu, nhưng mà vì đang đứng gần chủ nó, kết quả nó phải khép bớt cái mồm lại, chỉ có hàm răng khùng khiếm kia là va trúng Cường. Lực tấn công mạnh đủ để húc Cường đâm vào sàn nhà, khiến đầu cậu chảy máu ròng ròng.

Cũng nhờ cú va chạm đó mà Cường lấy lại được cảm giác, chỉ là đầu bị đập mạnh quá nên tới giờ vẫn choáng váng. Cường loạng choạng đứng dậy, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì với cơ thể cậu? Đột nhiên não bộ mất kiểm soát, mọi hoạt động đều ngừng trệ, giống như, cảnh tượng hồi nhỏ tái hiện trong đầu Cường. Khi đó, cậu cũng không thể bỏ chạy như vậy, tình hình lúc đó giống với bây giờ ở điểm nào? Cậu đứng quá gần tên đeo mặt nạ, và cũng trực tiếp nghe thấy tiếng lắc tay của hắn.

Vừa đứng dậy, con quỷ bên kia lại lao tới. Nó tấn công dồn dập khắp xung quanh vị trí của Cường, không phải tự nhiên mà nó lại làm thế, do tên đeo mặt nạ kia dùng tiếng vỗ tay điều khiển nó. Cường tránh trái, né phải, chân liên tục di chuyển, nếu cứ tiếp tục nhảy qua nhảy lại như vậy, thể lực của cậu sẽ cạn kiệt.

Hắn có một khả năng đặc biệt, vậy chiếc lắc tay kia chính là khả năng đó của hắn. Chưa rõ là khả năng gì, nhưng tốt nhất không nên tới gần hắn nữa, nếu còn tiếp tục bị đóng băng, có thể Cường sẽ không thoát khỏi cái chết. Điều khiến cậu phải suy nghĩ bây giờ, chính là làm cách nào tiêu diệt được hắn, không thể cận chiến, muốn thắng cậu phải có...

- Thầy trừ tà! Tao có dịch vụ cho thuê vũ khí này, hay là mày dùng tạm lưỡi hái của tao đi! - Quân bên kia chột nói.

Vũ khí! Đúng vậy, muốn thắng cậu phải có vũ khí.

Nhìn về nơi Quân đang đứng, hắn đã cầm sẵn lưỡi hái trong tay, vẻ mặt hớn hờ, thấy Cường quay sang nhìn mình, Quân hiểu ra thời cơ kiếm tiền đã đến. Hắn lập tức ném lưỡi hái qua, không quên nói với theo:

- Tiền thuê vũ khí tao sẽ tính luôn vào tiền cược, yên tâm mà chiến đầu!

Lưỡi hái cắm xuống ngay cạnh nơi Cường đứng, một tay cậu rút nó lên, tay còn lại vuốt hết máu đang chảy từ trán xuống. Giờ thì nhìn rõ hơn rồi, trong tay còn có vũ khí, cảm giác khí thế áp đảo hắn. Cường vung lưỡi hái, thứ này không khó sử dụng lắm, hồi còn ở Thiên viện cậu từng được học côn, những vũ khí cán dài như này tương đối quen thuộc với Cường.

Thay vì tiếp tục tránh né, Cường trực tiếp lao vào chặt chém con quỷ, mục đích của cậu thực ra không phải là xử lý nó, cậu muốn thu hẹp khoảng cách với tên đeo mặt nạ kia. Lưỡi hái trong tay Cường liên tiếp nhắm tới những vị trí khó bảo vệ của con quỷ như vai, tay, đốt thân. Dù cơ thể con quỷ cồng kềnh, nhưng quanh đầu nó có rất nhiều mắt, thành ra nó có thể phòng thủ rất tốt, tầm nhìn gần như không góc chết.

Lưỡi hái luân phiên chuyển từ tay trái sang tay phải, vung lên phía trước, lia về phía sau, linh hoạt như tay chân của Cường vậy. Đang từ bại, Cường lập tức dành thế chủ động, tên đeo mặt nạ bắt đầu lộ ra sơ hở. Hắn không thể đoán được đòn đánh của Cường sẽ tới từ hướng nào, dù mắt bắt kịp với tay cậu, nhưng kỹ năng lại biến ảo khôn lường.

Cường liên tục áp sát, con quỷ bị chặt mất tám cánh tay một lúc, thân hình đồ sộ mất thăng bằng, nó nghiêng ngả đổ sang một bên. Chính lúc đó là cơ hội của Cường, cậu bắt tốc lao qua nơi con quỷ đang đứng, lưỡi hái sẵn sàng phạt đứt hai bàn tay của tên đeo mặt nạ.

RÉCCCCC

Con quỷ vẫn không dừng lại, nó tuân lệnh của tên kia rượt ngay sát sau lưng Cường, cậu nghiêng rằng, thứ này quá vương váu, nếu không giải quyết nó bây giờ, cậu sẽ khó mà hoàn thành mục đích. Đang chạy Cường lập tức ngoặt lại, cậu quay người đối mặt với con quỷ. Nó không ngừng lại, ngay khi định chồm lên ngoạm lấy người Cường, hai tay cậu dồn lực, một đường cong sắc bén vung lên.

Phăng!

Cái đầu vĩ đại lập tức bị chặt lìa khỏi cổ, do vẫn còn đà nên thân xác của nó tiếp tục lao đi, còn đầu thì rơi lại. Khán phòng bỗng lặng thinh. Mọi người bị cảnh tượng vừa rồi làm cho kinh ngạc, tới cả Quân cũng phải dùng ánh mắt trầm trồ nhìn theo. Cường hạ lưỡi hái xuống, sắp tới giới hạn của cậu rồi, cơ thể không chống chịu được lâu nữa, nhanh chóng kết thúc chuyện này thôi.

Cường lê lưỡi hái theo từng bước chân, giờ kẻ thù của cậu không thể trốn thoát được nữa. Tay hắn đã ngừng vỗ, phải rồi, con quỷ kia đã bị cậu giết chết, hắn có vỗ tới gãy tay cũng vô dụng. Trong lòng Cường chợt dâng lên cảm giác sung sướng tột cùng, siết chặt lưỡi hái trong tay, chỉ lát nữa thôi, kẻ thù của cậu sẽ phải trả giá cho những việc hắn đã làm trong quá khứ. Sát ý càng lúc càng mãnh liệt, khoe miệng Cường nhếch lên, đây chính là khí thế của kẻ chiến thắng.

Leng keng.

Chợt tên đeo mặt nạ vỗ tay.

Cường đang đứng cách hắn mười bước chân, nếu hắn muốn dùng lực tay để khiến Cường bất động thì không được. Cái đầu con quỷ vẫn nằm im ở kia, hắn vỗ tay làm gì?

Lách cách... lách cách...

Từ phía sau có một bóng đen trời lên, lớn đến mức nó chặn cả ánh đèn trên đầu Cường. Trán cậu toát mồ hôi, chẳng lẽ con quỷ kia còn chưa chết?

Leng keng.

Cường chửi thề một câu, vung lưỡi hái ra sau.

Phập.

Tay của cậu bị thứ gì đập trúng, đồng thời lưỡi hái bị hất văng đi. Tất cả chỉ diễn ra trong một tích tắc, Cường lập tức bị đè xuống sàn nhà. Từ chân tới ngực cậu đều bị con rết trăm tay chồm lên, nó bấu chặt vào người cậu. Không phải đau, mà là kinh ngạc, mắt Cường thấy một cái đầu mới đang hình thành trên cổ con quỷ.

Leng keng.

Tên đeo mặt nạ bước tới gần. Con quỷ này là thứ gì vậy? Mất đầu nó cũng không chết, phải dùng cách nào mới giết được nó?

Từ cái đầu mới bắt đầu xuất hiện những con mắt, trước mặt Cường là một khuôn mặt trẻ con đang hoàn thiện. Mắt này, mũi này, cả nét mặt này, không sai, đây là khuôn mặt của Bông.

- BÔNG!

Cường hét lên, hai tay vội lấy cái đầu lớn của con quỷ. Đúng là Bông rồi, con bé đang ở đây, cuối cùng thì cậu cũng tìm được nó. Nhưng mà sao con bé không nói gì, nó đột nhiên mở to đôi mắt trừng trừng nhìn cậu. Bông có nghe thấy tiếng cậu gọi không, nó còn nhận ra trước mặt nó là ai không, Cường như phát điên lên, bàn tay muốn chạm tới khuôn mặt kia nhưng không thể.

Miệng con quý từ từ há rộng, khuôn mặt Bông như biến dạng, nhưng mặc kệ nó có hóa thành cái dạng gì, Cường vẫn nhận ra nó là cháu gái mình. Con bé phải về nhà, chị cậu không thể sống thiếu nó, nhưng tại sao cậu càng gọi thì con bé càng im lặng. Tại sao?

- Đủ rồi.

Quân lên tiếng, một tay hắt chạm vào đầu con quý, tay còn lại cầm lưỡi hái, mắt nhìn tên đeo mặt nạ.

- Dừng lại đi.

Ngay nơi hắt chạm vào, có một lá bùa màu vàng dán ở đó. Tên đeo mặt nạ lập tức ngừng tay, nếu hắt tiếp tục điều khiển con quý, Quân sẽ dùng lưỡi hái này triệu hồi ra quý đối thủ chính đầu con rết người kia. Tình hình sẽ bất lợi cho hắt, vì quý đối của Quân rất háu ăn, con rết người này còn chưa khôi phục nguyên hình thì đã bị quý đối chén sạch rồi.

Khúc khích.

Tên đeo mặt nạ lập tức rời đi, giống như là hắt đã chán chơi trò này rồi, ở lại đối với hắt cũng không có gì thú vị nữa. Con rết người lập tức lui vào bóng tối, tiếng chân nó bò trên sàn nhà xa dần, sau đó cũng biến mất.

- Những ai đặt cho anh bạn này hãy để lại tiền trước khi rời khỏi đây, những người thắng cược hãy cầm tiền rời ra về. Buổi họp hôm nay của chúng ta kết thúc ở đây - Quân quay ra nói với mọi người.

- Vậy mà còn tưởng thắng rồi chứ - Cô gái ôm con manocanh đứng dậy, số tiền cược đành để lại trên bàn.

Ngay cả Quân cũng phải để lại tiền, mặt hắt ra vẻ tiếc rẻ. Sau cùng chỉ còn lại hắt và Cường. Nhìn người đang ngồi dưới đất kia, vẻ mặt thất thần,

dường như một chút sinh khí cũng không còn, máu đã thấm ướt áo, khắp người đầy những vết thương.

Cường vẫn chưa thể chấp nhận hiện thực này. Hy vọng cứu được cháu gái đã tan biến, con bé đã nhập thành một thể với con quỷ, có phải vì nó đã ăn con bé rồi không. Sau tất cả, cậu không thể cứu được Bông, cậu không thể hoàn thành lời hứa với chị. Cùng lúc, Cường cũng nhận ra, có phải tên đeo mặt nạ kia vẫn đùa giỡn với cậu, mọi thứ đều là hăn sắp xếp, cậu vĩnh viễn không thể thắng được hăn.

Bốp!

Cường nhận một tát từ tay Quân, hăn ngồi xuống trước mặt cậu, nói:

- Lại tại mày mà tao thua cược. Để tao tính cho mày xem hôm nay tao thất thu bao nhiêu, tiền thuê phòng này, tiền cho thuê vũ khí này, tiền môi giới này, tiền cược này, kể cả tiền sửa lại chỗ này, tất cả mày sẽ phải trả lại tao.

Những lời kia hoàn toàn không lọt vào tai Cường, từ lúc nào mà mắt cậu đã nhòa đi, nước mắt rơi lã chã. Cái tát vừa rồi không đủ để khiến cậu phải khóc, cậu khóc vì nhận ra mình quá kém cỏi, quá bất lực, tới một đứa bé cũng không thể bảo vệ được. Vậy thì thời gian qua cậu tồn tại để làm gì, chẳng phải quá vô nghĩa sao?

- Ký tên vào đây - Quân kéo lấy tay Cường - Đừng có khóc nữa, mày không chết được bây giờ đâu. Tổng cộng là năm mươi tám triệu sáu trăm mười hai nghìn, chắc mày chẳng có tiền trả đâu.

Cường mặc kệ tên đó, hăn dí cả tờ biên lai vào mặt cậu, giờ cậu chẳng nhìn thấy gì cả, trong mắt chỉ toàn một màu đỏ của máu. Giằng co mãi cũng không lấy được chữ ký, Quân nổi cáu:

- Mày muốn quýt của tao à. Thế này đi, từ mai qua chỗ tao làm việc, tao sẽ trừ lương vào số tiền nợ của mày. Nếu lúc nào gặp lại Ông ba bị, tao sẽ để mày đánh nhau với hắn tiếp. Còn nước còn tát, vừa rồi cái mày nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi. Hắn thôi miên mày đấy.

Cường lập tức nhìn tên kia. Hắn nói tiếp:

- Khả năng của hắn là tạo ra những hình ảnh đau buồn, đáng sợ nhất trong suy nghĩ của người khác. Lần sau thì tránh hắn xa xa ra, muốn đánh thì ném những cái như phi tiêu, dao găm vào, đứng cách vài mét vẫn bị ảnh hưởng như thường.

Nói rồi lại dí cái biên lai vào mặt Cường, ép cậu ký tên vào tờ giấy đó, Cường lại hỏi:

- Hắn sẽ làm gì khi bắt được con mồi?

- Tùy, nếu thích thì hắn sẽ để chơi một thời gian, còn không thích, hắn sẽ cho Bé Bự ăn.

Bông rất ngoan, có thể hắn sẽ không giết con bé ngay, như vậy thì vẫn còn cơ hội cứu nó. Cường nghĩ, cần phải tìm được tên đeo mặt nạ càng sớm càng tốt. Coi như cậu còn được một tia hy vọng, trừ khi chính tai nghe tên đó nói đã giết con bé, vậy chuyện này mới hoàn toàn kết thúc.

Bất giác Cường cầm bút ký vào tờ biên lai. Quân lúc này mới vui vẻ nói:

- Được rồi, từ mai nhớ tới làm sớm. Nếu mày trốn, bằng cái này tao vẫn sẽ tìm được mày, vậy nên đừng cố gắng vô ích.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

15. Chó Diên.

Cường trở về, cậu tới bệnh viện để băng bó vết thương trước, hiện tại chẳng còn ai lo lắng được cho cậu, nếu không thể tự chăm sóc tốt bản thân, việc cứu Bông sẽ càng khó khăn. Vết thương cần thời gian để hồi phục, nghỉ ngơi được lúc nào tốt lúc đấy. Mục tiêu của cậu bây giờ không phải là trả thù, với khả năng hiện tại, cướp Bông khỏi tay tên đeo mặt nạ là hơi quá sức với cậu. Chưa nói tới việc tìm kiếm hãn cũng không dễ dàng, qua một ngày hy vọng lại với đi một phần, đây là mâu thuẫn lớn nhất đối với Cường.

Cậu cần thời gian để hồi phục vết thương, nhưng đồng thời lại phải đẩy nhanh quá trình tìm kiếm kẻ thù, tâm lý Cường chưa bao giờ thôi giãn vật giữa hai vấn đề này. Ngay trong lúc băng bó tại bệnh viện, Cường cũng không để ý lời bác sĩ nói, những vết thương mới của cậu rất sâu, nếu còn tiếp tục hoạt động mạnh, cậu có thể chết vì mất máu. Tạm thời Cường ở lại bệnh viện một đêm, vừa để truyền máu vừa để yên ổn nghỉ ngơi, những lúc như thế này, càng chui vào một góc thì càng không thể giữ đầu óc bình tĩnh được. Quân bảo mai tới làm việc, kệt hãn, ai biết hãn muốn kiếm chuyện gì với cậu, tâm trạng đang không tốt, gặp hãn rồi lại đánh nhau, có khi cậu sẽ chết trước khi tìm được tên đeo mặt nạ. Miên man suy nghĩ, Cường ngủ mất lúc nào không biết, mấy ngày căng thẳng vừa qua đã vắt kiệt sức của cậu, vừa nhắm hai mắt lại, Cường lập tức mơ thấy rất nhiều thứ.

Có khi là hình ảnh của đêm định mệnh đó, mẹ và dượng bị con rết người kia tấn công, cậu cũng không còn bé nữa, nhưng vẫn chỉ có thể đứng nhìn. Cường đã muốn lao tới, nhưng hai chân cậu không nghe lời, ngược lại, cậu còn cảm thấy toàn thân run rẩy, giống như cậu của 12 năm trước,

không có một chút suy nghĩ chống trả nào. Rồi con quỷ ấy đột nhiên lao về phía cậu, nó ngoạm lấy Bông, Cường giật mình, cậu nhìn vào lòng bàn tay, có gì đó lạnh toát trong tay cậu.

Máu.

Mảnh áo của Bông thấm đầy máu, máu ở đâu vậy, có phải là của Bông? Mồ hôi chảy dọc sống lưng cậu, không thể nào, Bông không chảy máu, đây là máu của cậu. Toàn thân Cường đầy những vết thương, đau đớn không xuất phát từ thể xác, mà là liên tiếp những vết cắt trong tim, trong ký ức dội lại. Cậu tự hỏi mình đã làm gì trong suốt thời gian qua, không phải là cố gắng tôi luyện bản thân để có ngày trả thù sao? Những gì cậu nhận lại, rốt cuộc chỉ là những vết thương mới, sâu hơn, khó lành hơn.

Có tiếng khóc văng vẳng trong tâm trí, là chị gái đang thổn thức. Chị đã bảo vệ cậu suốt tuổi thơ, bây giờ chị lại đang gục dưới chân cậu, nghe chị nức từng hồi mà Cường thấy mình bất lực. Cậu nghĩ mình đã trưởng thành, đã đủ vững vàng để có thể quay lại bảo vệ chị, nhưng thực tế không phải như vậy. Sau tất cả, nước mắt của chị lúc nào cũng rơi vì cậu, buồn bã và thất vọng, cậu không thể xóa đi những cảm xúc tiêu cực đó, thậm chí niềm tin của cậu vào bản thân cũng dần vơi đi.

Thực tế là cháu gái cậu đang bị một tên biến thái bắt cóc, cậu giống như một người bình thường đối với hắn, chỉ có thể tìm kiếm trong vô vọng. Dù đã 12 năm trôi qua, cậu nghĩ rằng bản thân đã tích lũy được chút khả năng, nhưng nhìn lại, hắn cũng không phải chỉ giậm chân tại chỗ. Cũng chính thực tế đã dạy cho cậu thấy, muốn mạnh, phải tàn độc.

Giống như lúc cậu nắm chặt lưỡi hái trong tay, tiếng kim loại kéo lê trên sàn nhà, bản thân cậu đã hưng phấn tới mức nào? Một cảm giác rất lạ mà chưa bao giờ cậu được trải qua, dù là chính tay siêu độ được bao nhiêu ma quỷ, cứu được bao nhiêu sinh mạng, cũng không so sánh được với vài giây ngẩn ngui đó. Máu trong người cậu sôi sục, tim như trống đánh dồn

dập trong lồng ngực, mỗi nhịp thở là một lần cậu tự gào lên với bản thân mình.

"GIẾT."

Giống như có một con thú hoang thoát ra khỏi những xiềng xích chặt chẽ, nó lồng lộn lên trong đầu cậu, cắn nuốt lấy phần người còn sót lại và dần dần điều khiển suy nghĩ cậu. Đúng vậy, chỉ có nó mới làm được những điều tàn ác ấy, bản thân cậu chưa từng muốn giết hại ai. Cường không muốn chấp nhận, cậu tự lừa dối bản thân, rằng mình đã bị cơn giận che mù mắt. Tới cùng, cậu hiểu ra đây là cảm giác khi đối mặt với kẻ thù, cậu thực sự đã biến thành một con người khác, cũng như hăn, khát máu và hiếu chiến vô cùng.

Sâu trong tiềm thức, Cường nhận ra mình vẫn còn giữ được một chút ấm áp, là bởi hình bóng người cha. Chính mỗi lúc nhớ về cha, cậu thường cảm thấy bình tâm hơn. Có thể vì cha trong trí nhớ của Cường không gắn với bất cứ một ký ức đau buồn nào, cho tới khi ông biến mất, nụ cười và những cái xoa đầu của ông chính là liều thuốc làm dịu đi những đau đớn trong tâm hồn cậu. Cường sẽ không buông bỏ hy vọng tìm được cha, dù có bao nhiêu năm trôi qua, cậu tin rằng ở nơi nào đó, cha cũng đang tìm hai chị em cậu.

Cường mở mắt.

Ánh nắng bên ngoài rọi qua tấm kính, chiếu thành những vệt dài lấp lánh khắp căn phòng. Không gian như được bao phủ bởi một màn ánh sáng kỳ ảo, che đi cả những góc khuất tăm tối nhất trong tâm hồn con người, lại một ngày mới vừa đến. Cường cựa tay muốn ngồi dậy, cậu không nhận ra nổi cơ thể mình, nặng nề và mệt mỏi. Thuốc giảm đau đã hết tác dụng, giờ mới thấy bị thương khốn đốn như thế nào, chỉ cần chạm nhẹ là vết thương nhói lên, mà không phải chỉ một chỗ, nó còn lan ra cả những chỗ khác. Đau tới điên người.

- Để tôi đỡ anh, từ từ thôi.

Có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên, cùng với đó là hai bàn tay thon nhỏ chạm vào người cậu, dịu dàng tới mức khiến cậu phải ngạc nhiên. Bất giác ngẩng đầu nhìn, hiện lên trước mắt Cường là nụ cười ấm áp hơn cả ánh nắng ngoài kia, trong một khắc, khuôn mặt cô gái như bừng sáng. Lập tức có tia sét lóe lên trong tâm trí Cường, tim như vừa nổ đoàng một tiếng, mất mấy giây nhịp đập mới trở lại bình thường. Thầm nghĩ, có phải vừa rồi cậu trúng tiếng sét ái tình không, người được cả mùi thịt cháy đâu đây rồi.

Cô gái bị cậu nhìn tới đỏ mặt, cơ bản là vì Cường cũng có vài điểm thu hút, dù có bị thương tích chằng chịt thì cậu cũng không mất đi vẻ nam tính. Nhận ra sự lúng túng trên mặt cô gái, Cường quay đi, cậu đã quên luôn cả mục đích ngồi dậy của mình là gì.

- Anh có định làm gì không? Muốn đi ... ừm... vào nhà vệ sinh không?
- Cô gái ấp úng hỏi.

Đúng rồi, Cường nhớ ra, cậu phải nhanh chóng đi khám lại vết thương, còn phải về xem chị gái thế nào. Dù rất đau nhưng Cường vẫn cố nhịn lại, cô gái chỉ phải dìu cậu đứng dậy, cậu cảm ơn cô ấy rồi tự lết vào nhà vệ sinh. Cơ và khớp của cậu sau một đêm vận động kịch liệt, tới khi nghỉ ngơi liền rơi vào trạng thái đông cứng, để già đông cậu phải chịu đau một lúc, từ từ rồi dần lại vào đây ngay thôi.

Lúc bước khỏi phòng vệ sinh, Cường bắt gặp cô gái đang dọn giường của cậu, qua phút giây ngỡ ngàng ban đầu, tự nhiên cậu muốn nói chuyện với cô ấy. Nghĩ rồi cậu lên tiếng:

- Em là y tá ở đây à?

Vì Cường thấy cô gái còn khá trẻ, kém cậu ít cũng phải hai tuổi, khuôn mặt ưa nhìn, đáng người lại nhỏ nhắn, càng nhìn càng thấy đáng yêu. Nghe Cường hỏi, cô gái đáp:

- Vâng, em đang làm thực tập sinh.

Nói tới đó, cô gái lại cười, lần này thì không phải là sét đánh nữa rồi, đây là cô ấy đang tưới dầu vào đám cháy ấm ỉ trong lòng Cường. Để giữ không khí tự nhiên, Cường hỏi lảng đi:

- Em tên là gì?

- Dạ, Vy anh ạ - Vừa nói cô gái vừa giơ bảng tên dính trên áo lên - Anh là Cường ạ, em thấy tên ghi ở giấy theo dõi sức khỏe.

Nói gì tiếp bây giờ, Cường ngẩn người, đầu cậu vẫn chưa hết choáng do ảnh hưởng của cú va đập đêm qua. Chợt đưa tay lên vết thương, có một miếng gạc được băng ở đó, cảm giác nặng trĩu lại ùa về trong lòng cậu.

- Anh làm gì mà để bị thương như vậy? Mấy ngày tới anh nhớ chú ý dùng va chạm mạnh, sẽ lại chảy máu đấy - Cô gái vừa nói, vừa tiến lại gần chỗ Cường đứng, từ giọng nói tới nét mặt đều thể hiện một sự quan tâm chân thành.

Bỗng ánh sáng phía sau lưng cô gái bị cái gì đó che lấp, Cường nheo mắt nhìn, bóng đen đó có hình thù đặc biệt, giống với một thứ cậu từng gặp trước đây. Nó bám ở ngoài cửa sổ, đây là tầng hai, bên đó còn không có ban công, nó bám bằng cách nào được? Vừa tự hỏi, Cường chợt toát mồ hôi lạnh, kia chẳng phải quỷ đói sao, cái đầu nhỏ với hai tai nhọn như tai dơi, không có mắt mũi, miệng thì rộng và lúc nào cũng chảy đầy dớt dãi. Con quỷ dí sát mặt vào cửa kính, nhìn hành động thì không giống nó định chui vào.

Cường túm lấy hai tay cô gái, nhìn vào mắt cô ấy và nói nhanh:

- Tôi để quên điện thoại trong nhà vệ sinh rồi, phiền em vào lấy giúp tôi được không?

Cô gái hơi giật mình, ngại ngừng một chút rồi gật gật đầu. Cô ấy vừa đi khỏi, Cường liền lết tới cửa sổ, con quỷ thấy cậu tiến tới, nó lập tức bò về phía tay trái. Cường mở cửa sổ, nhòm sang thấy hai tay nó bám tường, đi vài bước lại ngoái nhìn cậu. Tên khốn kia nghĩ cái gì mà để cho con quỷ này đi lung tung như vậy, nhờ nó đói quá ăn người thì làm sao.

Không thể tiếp tục ở lại đây được, Cường theo lối cửa chính ra khỏi phòng. Ngay lúc cậu vừa đi, cô gái cũng từ trong nhà vệ sinh bước ra, không tìm được điện thoại, giờ cũng không thấy người đâu, vẻ mặt cô gái có đôi chút thất vọng.

Ra tới cổng bệnh viện, từ một con ngõ, Cường lại thấy bóng dáng thứ không lồ kia, có phải Quân cũng ở gần đây? Nghĩ vậy Cường lập tức đuổi theo, cứ được một đoạn cậu lại nghỉ lấy sức, con quỷ cũng không đi xa, hình như nó muốn dẫn cậu đến nơi nào đó. Lòng vòng một lúc, cuối cùng Cường cũng nhận ra, trước mặt cậu là khu tập thể sau ngách 1031.

Rầm!

Cường đập cửa bước vào, vì cú đập đó mà cậu hao đi vài phần sức lực, phải ôm ngực thở một lúc mới bình tĩnh được.

- Mà đến muộn, ngày đầu đi làm nào cũng vậy. Mà bị trừ lương hôm nay, thêm nữa là tao phải để đàn em đi tìm mày, mai mày cũng không có lương - Quân ngồi sau bàn giấy, hắn vừa nói vừa đập tài liệu xuống bàn.

Sao hắn biết cậu ở trong viện mà tới tìm, Cường khó hiểu. Lại thấy Quân nói:

- Mày nghĩ sao tao biết mày ở đâu mà tìm chứ gì? Là vì cái này - Tay hắn cầm tờ biên lai ghi nợ hôm qua - Mày ký vào đây thì coi như bán mạng cho tao rồi, dù có trốn ở đâu cũng bị phát hiện thôi - Nói xong hắn cười phớ lớ.

Cười chán hần lại nói:

- Để tao giới thiệu, tao đang là thành viên đội thanh tra của cục phòng chống tội phạm thành phố. Cũng chẳng to tát gì, chỉ là làm về động cơ với tâm lý tội phạm thôi, công việc ở đó không nhiều, ngoài mấy vụ giết người vì cướp của, lụy tình, thù hằn cá nhân ra, tao chẳng có gì để làm ở đây. Vậy nên tao được tị ngoại để hoạt động, ai thuê gì tao làm đấy, cốt là kiếm được tiền. Không tin mày có thể nhìn vào đây.

Hần giơ cái thẻ chức vụ ra, Cường không nhìn kỹ, nhưng đúng là trên đó ghi Cục phòng chống tội phạm thành phố. Có gì đấy không đúng lắm, một kẻ như hần đi chống tội phạm, mâu thuẫn như vậy cũng làm được.

- Từ hôm nay, mày được thăng chức làm trợ lý, đi ra ngoài nhớ xưng hô đảng hoàng, nếu cần nói gì thì phải gọi là Thanh tra, không được tự ý hành động - Hần vừa nói vừa sắp xếp mấy tập hồ sơ trên bàn.

Cường mặc kệ tên đó, cậu kéo một chiếc ghế ra ngồi, vừa rồi phải đuổi theo gấp quá, bây giờ mới được thở lấy sức. Ngồi chưa ấm chỗ, đột nhiên Quân ném cho cậu chiếc vali, hần rời khỏi bàn giấy, vừa bước ra cửa vừa nói:

- Đi thôi, có việc phải làm rồi.

Bất đắc dĩ Cường đứng dậy, tên này thì có việc quái gì để làm, hay là đi loanh quanh giết người, hần dám lắm, dù là thanh tra thì hần vẫn là Âm dương sư. Làm gì cũng vì tiền, vậy mà tới cái văn phòng cũng không có, hần kiếm tiền làm gì? Để gửi tiết kiệm, về già có cái phòng thân chắc, người như hần mà đòi sống được tới già, nằm mơ đi. Trong một lúc Cường nghĩ ra được rất nhiều thứ, không biết hần đang dẫn cậu đi đâu nữa.

- Đi đâu vậy? - Cường hỏi.

- Tìm người - Tên kia ngẫm nghĩ một lát, sau đó lại nói - Tao đang theo một vụ, xảy ra cách đây khá lâu rồi, có hai người bị hại chết, nhưng mà không tìm được thủ phạm, ngày ấy người ta kết luận họ bị giết do thú hoang tấn công, trong hồ sơ ghi là chó dữ.

- Mà định tìm con chó ấy à? - Cường tiếp.

- Đúng vậy - Quân quay lại cười - Là mà không biết thôi, trong tổ chức có một Âm dương sư rất đặc biệt. Hắn là người cuối cùng tham gia, cũng là tên khó bảo nhất, so về tuổi thì cũng trẻ nhất, hôm qua hắn không tới họp, nếu hắn tới tao đã khỏi phải mất công đi tìm.

- Hắn là chó à? - Tự nhiên Cường thấy buồn cười theo.

- Không, sắp tới rồi, mà sẽ biết thằng ấy là cái dạng gì - Đi thêm một lát, Quân liền chỉ tay về phía trước, Cường nhìn theo tay hắn, thấy đó một bãi rác rất lớn - Vào đó tìm thằng nhóc ấy đi, nhanh lên.

Dứt lời, Quân lấy lại cái vali, hắn đẩy Cường vào bãi rác, bắt cậu tìm một người mà cậu chẳng biết hình dáng như thế nào. Tất nhiên là Cường không chịu, hắn liền nói:

- Khả năng của hắn có thể giúp mà, đương nhiên là trong trường hợp hắn không nổi điên lên. Vì tên hắn là Chó điên mà.

Nói tới đó, Quân trèo lên một chỗ cao ráo hơn để ngồi, cách bãi rác một đoạn, ổn định rồi hắn mới tiếp:

- Trong tổ chức bọn tao, mỗi người có một biệt danh, như tao là Người nói chuyện với linh hồn, tên đeo mặt nạ là Ông ba bị, nhưng Chó điên là biệt danh mà cũng là tên của hắn luôn. Bọn tao chỉ có một điểm chung là cùng làm Âm dương sư, ngoài đời thì mỗi người một ngành nghề. Mà thấy đấy, có người làm về giết mổ lợn, người khác thì làm gái gọi, rồi cả luật sư, quần áo thời trang, như tao là thanh tra nữa.

- Tên đeo mặt nạ làm nghề gì? - Đang lui cui tìm kiếm, Cường chột hỏi.

- À, hắn thì tao không biết, tao chẳng biết hắn ở đâu, từ lúc hắn vào tổ chức, tao mới gặp hắn có ba bốn lần - Quân đáp.

Cường thở dài, bắt cậu tìm một người mà cậu không biết, mà ở đây thì có thể tìm được ai, đồng nát à?

- Người mà muốn tìm làm cái gì ở đây? - Cường lại hỏi.

- Không phải làm gì, đây giống như nhà của hắn. Thằng đó là ăn xin - Quân nói.

Cường lập tức ngẩng đầu lên, tổ chức của hắn bỗng giống như hội bảo trợ người vô gia cư vậy, có cả ăn xin và gái gọi.

- Có người giới thiệu hắn vào tổ chức, cơ bản là hắn cũng không nhận thức được việc đang làm là Âm dương sư, chẳng mấy khi hắn tham gia họp định kỳ, nhưng không phải khó gặp. Lần gặp gần nhất là ở đây, mà tìm nhanh đi, tao có việc phải hỏi hắn - Quân lại mở tập hồ sơ trong vali ra, sau đó hắn không nói gì nữa.

Sau hơn một giờ tìm kiếm, quanh bãi rách chỗ nào có ống cống, lều bạt Cường đều đã nhòm rất kỹ, làm gì có người nào sống ở đây, nếu có thì chỉ cần gọi là hắn sẽ ra thôi. Đang loay hoay không biết làm thế nào, đột nhiên Quân gọi:

- Đừng tìm nữa, tao biết thằng đó ở đâu rồi - Trong tay hắn cầm một tờ báo cũ, không biết nhặt lên lúc nào, hắn vớt vali và tờ báo đó cho Cường.

Trên báo có dòng tít "5 người bị chó dữ tấn công tới chết tại khu xây dựng bỏ hoang đường Thái Hà". Đại loại là vào hồi 4h30' sáng, một nữ công nhân vệ sinh đi ngang qua khu vực đường TH, ngay trước khu nhà

cao tầng bỏ hoang, đã phát hiện rất nhiều bộ phận cơ thể người vương vãi trong đám cỏ mọc xung quanh khu xây dựng. Ngay lập tức người này đã báo cho cơ quan chức năng xuống điều tra, bước đầu họ tìm được 5 tử thi đã bị cắn nát toàn thân, có nhiều bộ phận không còn nguyên vẹn, phần lớn nội tạng đều biến mất. Căn cứ vào vết răng cùng với những dấu hiệu để lại hiện trường, cơ quan chức năng xác định những nạn nhân trên đã bị một đàn chó dữ tấn công, hiện tại sự việc vẫn đang được điều tra làm rõ. Số báo mới ra ngày hôm qua.

Bị chó dữ tấn công, người mà Quân muốn tìm tên là Chó điên, có khi nào hẳn chính là thủ phạm gây ra những vụ giết người này. Cường nghĩ, có thể tấn công cùng lúc năm người như vậy, còn cắn được tới mức không nhận dạng được, tên này phải điên tới mức nào? Dù biết mấy tên Âm dương sư kia đều giết người không ghê tay, nhưng để làm được chuyện như vậy, thần kinh tên này chắc chắn là có vấn đề nặng nhất. Đã thế còn ăn nội tạng, không thể hình dung nổi hẳn trông như thế nào, nghĩ mà Cường cảm thấy buồn nôn tận họng, ghê tởm vô cùng.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

15. Chó Diên (2)

Hai người đi tới đường Thái Hà, nơi mà bài báo nói tới, thực ra không khó tìm. Đi tới cuối đường, rẽ trái là sẽ tới một bãi đất trống rất rộng, giữa mênh mông cỏ dại là một tòa nhà đang thi công dở dang, vài bạt đã rách nát, tường phủ rêu xanh, nhìn qua cũng biết là người ta phải bỏ hoang nó gần thế kỷ rồi. Chỉ có một lối đi rất nhỏ không bị cỏ lấp, dẫn vào tới trước cửa tòa nhà đó, ở đây người ta chằng rất nhiều biển cấm, tất cả đều có ghi dòng chữ:

"Khu vực nguy hiểm, cấm vào".

Quân không để ý tới biển cấm, hần băng qua lùm cỏ đã được phát quang để phục vụ điều tra, nhìn những vũng máu khô đen lại dưới nền đất, có thể tưởng tượng ra hiện trường trước khi được dọn dẹp như thế nào. Chỗ này một đồng thịt, chỗ kia vài khúc xương, có chỗ thì lẫn lộn những máu và nội tạng linh tinh, cây cỏ cũng bị quần xéo tới nghiêng ngả. Máu không được rửa sạch trên nền đất, ngoài những mảnh xác thịt vung vãi đã được thu dọn, thỉnh thoảng trong những lùm cỏ lại bay lên một đám ruồi xanh, chắc là trong đó có miếng thịt vụn rơi lại.

Mùi máu thịt phân hủy bốc lên gây mũi, đứng từ ngoài đường lớn cũng có thể ngửi thoang thoang cái mùi kinh người này, thiết nghĩ trên đời chẳng còn cái gì ghê tởm hơn cảnh người ăn thịt người như vậy. Quân quan sát một lát, hần nhìn vào trong tòa nhà, nếu đi sâu thêm vài mét sẽ hoàn toàn không thấy gì, dù bên ngoài trời đang có nắng, nhưng vì vài bạt rủ xuống che lấp phần lớn cửa sổ của tòa nhà, nên bên trong lúc nào cũng tối tăm như thế.

Gruuuuu

Có tiếng gì vừa phát ra từ sâu trong bóng tối trước mặt. Cường cảnh giác, không phải là cậu sợ, chỉ là không khí ở đây rất khả nghi, có thể kẻ giết người điên loạn kia vẫn chưa rời khỏi đây. Hắn vừa có thể cắn chết người, vừa đứng trong hàng ngũ Âm dương sư, so với Quân còn phải đề phòng hơn gấp bội. Chưa nói tới, hắn còn bị điên nữa, không thể đoán biết mục đích cũng như động cơ của hắn là gì.

Gruuuuu

Tiếng gừ rất rõ ràng, giống như tiếng động cơ phân khối lớn nẹt bô, Cường bất giác nuốt nước miếng, nhưng nuốt không trôi, thứ mùi pha giữa xác chết thối rữa và ẩm mốc ở đây khiến cậu nghẹn họng. Quân lại bình thản hơn, hắn nhìn trên dưới như muốn tìm cái gì đó, nếu là tìm Chó điên, tốt nhất hắn lên lao luôn vào trong tòa nhà mà tìm.

- Mày đi vào địa phận của tao rồi đấy.

Đột nhiên có tiếng nói, đồng thời trước mắt Cường xuất hiện một người, theo như Quân từng miêu tả, hắn trẻ nhất trong số các Âm dương sư. Kia thực chất chỉ là một đứa nhóc, tuổi tầm 14, 15. Quần áo rách rưới, người lấm lem bụi bẩn, mặt mũi tuy nhìn xa không rõ, nhưng riêng hai con mắt lúc nào cũng sáng rực lên.

Cường liếc sang Quân bên cạnh, muốn hỏi đây là Chó điên, lại thấy mặt hắn hình như đã biến sắc, có cái gì giống như mất tự tin toát ra từ phía hắn. Nghe thằng bé nói vậy, Quân hỏi lại:

- Địa phận của mày tính từ đâu vậy?

Thằng bé kia chỉ tay ra sau hai người, mặt không cảm xúc đáp:

- Cây cột điện kia.

Từ chỗ cả hai đang đứng tới cây cột điện, khoảng cách là hai trăm mét, không xa lắm, nhưng phải băng qua một lùm cỏ rậm rạp. Cường rõ ràng thấy Quân nhìn đi nhìn lại mấy lần, hình như hắn đang tính toán khoảng cách, trán bắt đầu đổ mồ hôi.

- Vậy để tao quay lại đó - Quân cười cười, chân bõn chồn như sắp bỏ chạy.

Cường nhìn hắn, rồi lại nhìn thằng bé kia, còn chưa hiểu vì sao hắn thay đổi thái độ như vậy, đột nhiên cậu chết lặng. Từ phía sau thằng bé lù lù xuất hiện một bóng đen, thứ đó cao tầm hơn một mét, lông lá đầy người, nhìn qua là biết không phải thứ hiền lành gì. Mắt thấy nó càng tiến ra ngoài ánh sáng, Cường càng thấy khó thở, kia là một con chó chiến cỡ bự.

Nếu ai biết một chút về chó, có thể ví như sau, nó cao như giống Great Dane, thân hình lực lưỡng như Doberman, lông vừa dài vừa dày như sói Bắc Cực, mỗi bước di chuyển móng vuốt lại cào dưới nền đất lên một đám khói bụi, cách xa hàng trăm mét vẫn cảm giác được sự hung tợn toát ra từ bước chân nó. Khuôn mặt nó lại khiến người ta ớn lạnh, mõm cậu lại thành những nếp gấp lớn để lộ ra hai hàm răng sắc nhọn như bẫy gấu, hai con mắt đỏ quạch, lông cổ dựng đứng lên thể hiện sự thiếu thận thiện đối với hai người mới đến.

Nói chung, con chó kia to như con bê, vì nó to nên nhìn nó rất đáng sợ. Cổ họng nó còn phát ra tiếng gruuuu như tiếng động cơ xe máy, toàn thân rung lên nhè nhẹ, tinh mắt sẽ thấy xung quanh nó bốc ra một làn khói mỏng, giống như nguy hiểm đã biến thành vật chất bao lấy toàn thân nó. Giữa thằng bé và con thú khổng lồ kia có một mối liên hệ vô hình, có thể nhìn ra là ánh mắt của cả hai đều âm hiểm giống nhau, đôi mắt đó vốn dĩ không thuộc về nhân gian, so với dã thú còn đáng sợ hơn một bậc.

Giống như trong truyền thuyết về tà thú của Mật Tông, có một giống quỷ không thể thuần phục, chúng lần trốn trong những nơi thâm sâu nhất

của quỷ ngục. Đừng nói thú vật không có linh hồn, chúng là loài hạ đẳng, vốn dĩ lúc còn sống đã chịu nhiều uất ức, nên khi chết đi âm khí khó mà tiêu tán, không có suy nghĩ, không có hình dạng, tồn tại chỉ để giết chóc. Đó là Quỷ Súc.

Nhưng đây không phải Quỷ Súc, có thể gọi nó là Chó Đen, vì vẫn có người thuần phục được nó, chỉ là nó hung dữ quá nên khiến Cường liên tưởng tới truyền thuyết ấy thôi. Nói gì thì nói, khí thế của hai kẻ đó quả thực áp đảo, Cường liếc sang Quân, kinh ngạc khi không thấy hấn đâu nữa, ngoái lại phía sau, hấn đã bỏ chạy hơn mười bước.

- Đuổi theo!

Nghe tiếng thằng bé, Cường vội quay lại, thiên địa ời, chỉ một cái nhún chân, Chó Đen đã bật lên cao quá đầu người, trong tích tắc liên tiếp đất ở khoảng cách hơn mười mét. Nó lao tới như vũ bão, từ những tiếng gruuu trong cổ họng, Cường nghe thấy nó gầm lên, chỉ nhìn thôi đã thấy kinh người rồi.

Bỏ chạy sao, không kịp, một bước của nó bằng cả chục bước của cậu, chưa kể cậu đang bị thương như vậy, có dốc toàn lực chạy cũng không thoát được. Mà đứng lại đánh nhau với nó sao, đó mới gọi là đại ngu, tốc độ của Chó Đen so với quỷ đói nhanh gấp vài chục lần, còn so với Bé Bự thì ít cũng nhanh hơn chục lần. Tốc độ kết ấn của cậu còn kém cả quỷ đói, cậu mới cho tay lên thôi chắc mạng đã vong luôn rồi.

Tay, Cường nhìn xuống tay mình, cái vali của Quân vẫn nằm trong tay cậu. Cường nhìn Chó Đen đang xông tới, nuốt tậm một ngụm nước miếng đắng ngắt, thử liệu xem đây có phải Quỷ Súc không. Nghĩ là làm, trước tiên là bỏ chạy đã, kéo dài được khoảng cách bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Quân chạy trước cậu, giờ thì hấn cách cột điện một trăm mét.

Vút!

Bốp!

Quân lập tức ngã sấp xuống. Vừa rồi là Cường tính toán ném cái vali về phía hăn, may mắn làm sao lại trúng ngay đầu tên đó, hăn bị trúng đòn bất ngờ, tất nhiên là sẽ bị không thể phòng bị. Chớp thời cơ, bằng tốc độ nhanh nhất có thể, Cường cắn chặt môi lao về phía trước, cậu còn không có thời gian để nhìn lại, toàn thân như bị đốt cháy, so với đánh nhau còn căng thẳng hơn nhiều.

Đây chính là bị chó đuổi. Ai từng bị chó đuổi sẽ biết cảm giác gan teo nhỏ lại nhanh tới thế nào, bao nhiêu can đảm đều theo bước chân rơi vãi hết, nếu thoát được thì đó là ý trời, không thoát thì đành chấp nhận là số quá đen. Trong cuộc đua may rủi này, ai nhanh chân hơn người ấy sống. Hiện tại thì Quân đã bị tụt lại, Cường dẫn đầu đoàn đua, đích tới đã gần ngay trước mắt.

Sạt sạt sạt!!!

Tiếng chân rê đi trên nền xi măng, bụi theo bước đà của Cường bay trắng một khoảng đất. Đến nơi rồi, cột điện đây rồi, thiên địa ơi, có phải chạy tiếp không? Cường lập tức đổ gục xuống nền đất, bỏ lại tiếng gầm rống của Chó Đen sau lưng, cậu nghe thấy tiếng thở mình cũng gần bằng tiếng nó rồi. Hồng hộc. Nheo mắt nhìn lại, qua làn khói bụi tan đi, Cường thấy được một cảnh xưa nay hiếm.

Kia không chỉ là một con Chó Đen, có tới ba con Chó Đen đang lần lượt xông tới, Quân vẫn chưa thể đứng dậy, hăn đang làm gì trong lùm cỏ vậy? Cường nghĩ mà thót tim, kia chắc chắn không phải Quỷ Súc, cậu đã ném cái vali đi và chạy hăn về hướng khác, con Chó Đen đầu tiên đã đuổi theo cái vali mà quên luôn cậu. Chó thì muôn đời là chó, chúng có thói quen đuổi theo cái gì nhỏ hơn, vì biết là thứ đó ít nguy hiểm hơn.

Chó Đen đầu tiên xô đến chỗ Quân, tưởng như tên đó chịu chết rồi, nhưng không, Cường kinh ngạc thấy hắn từ trong lùm cỏ bật lên, tư thế chông cây chuối, lấy hai tay làm điểm tựa. Chó Đen thứ hai dàn xếp lao vào tốp lấy người hắn, hàm của nó vừa vặn ngoạm đứt được phần giữa tên kia. Tốc độ của hắn còn nhanh hơn nữa, vừa tung người lên xong lập tức thu hai chân lại, cuộn mình lăn một vòng tiếp đất, an toàn thoát chết. Chó Đen thứ ba không chần chừ lao tới, trong tích tắc đã vồ lấy cái đầu nhỏ của Quân, khói bụi theo đám bọt họ bay mù mịt.

Một giây sau Cường mới thấy được tình hình bên kia, Chó Đen thứ ba ngoạm trúng cái vali chắn trước mặt Quân, hàm của nó ngậm hết hai phần ba chiều dài cái vali. Quân lập tức bật người ra sau, trong tay hắn là lưỡi hái, vừa rồi là hắn lui cui lấy lưỡi hái ra nên không kịp bỏ chạy, vũ khí dạng khớp nối nên có thể dễ gọn trong vali đem bên người.

Thế trận bây giờ có thể miêu tả như sau, ba con chó đen đứng thành hình tam giác, Quân ở giữa hình tam giác đó. Hắn dùng ba giây để nhìn ba con ác quỷ này, con nào cũng nhe răng sẵn sàng chồm lấy hắn, lưỡi hái trong tay so với ba hàm răng kia quả thực yếu thế hơn rất nhiều. Chợt Quân hét lên:

- Trợ lý, qua giúp một tay, xóa nợ một nửa.

Cường không đáp. Hiếu rồi, Quân lặng lẽ gật đầu, quả thật những lúc như thế này hắn rất muốn đánh ai đó, nhưng không phải là với mấy con chó này. Không có chuyện lũ quỷ này chịu để hắn suy nghĩ đối sách, càng không nghe hắn nói lí lẽ, vậy thì đánh làm cái gì nữa. Hắn chặc lưỡi một cái, mắt thấy Chó Đen một đã hành động, giờ mà hắn được lựa chọn, chắc chắn hắn sẽ không tới đây.

Chó Đen một lao lên kèm theo tiếng gầm lớn, mục đích của nó là vặt đầu Quân xuống, liếc mắt lại tới con Chó Đen hai bên trái thủ thế nhào vào, nó sẽ chặn cánh tay cầm lưỡi hái, còn Chó Đen ba sẽ nhắm bắt chân mà

cẩn, mục đích để hăn không thể chống trả hay bỏ chạy được. Giỏi lắm, chúng mày sắp thành Khổng Minh hết rồi, giàn xếp quá hoàn hảo, chỉ tiếc là tao không phải quân Tào để dễ dàng bại trận trước ba đứa chúng mày. Quân vượt mồ hôi trên trán.

Lưỡi hái của hăn lập tức vung tới vị trí Chó Đen hai, lúc bấy giờ nó đang chuẩn bị nhảy vào, nếu phải đối mặt cùng một lúc với ba con ác khuyến này, nên chọn một con ít phòng thủ nhất. Chó Đen hai phản xạ tức thì, bật người lại mấy mét, Quân tạo được chỗ trống để né con Chó Đen một đang vồ tới, vì Chó Đen một tót trượt nên Chó Đen ba cũng bị cú tiếp đất của nó chặn lại hướng tấn công. Thế là Quân có được một điểm ưu thế.

Bọn chúng sẽ tấn công liên tiếp, có khoảng cách rồi thì nên tìm hướng mà bỏ chạy, ba đánh một chắc chắn chết, chần chừ một giây cũng khó toàn mạng. Vậy là Quân bứt tốc bỏ chạy ngược về phía tòa nhà. Chó Đen hai vừa nhảy lùi mấy mét, tưởng là tên kia tiếp tục xông tới, ai ngờ hăn ngoặt hướng bỏ chạy, nó còn đang lấy đà lùi tiếp. Chó Đen ba vẫn đứng ngoài nên có thời gian quan sát, thấy hăn bỏ chạy lập tức lao theo rượt.

Giờ thì chỉ là một đấu một, Quân thầm nghĩ có cửa rồi, hăn chạy trước nó 30 giây, trong 30 giây này hăn đã kịp rút ra ba lá bùa, nếu như lần này hăn dừng lại không đúng lúc, vậy con quỷ kia thắng, ngược lại thì hăn thắng. Là sao? Hăn lập tức ném một lá bùa xuống đất, hai chân ngoặt lại, mặt đối mặt với con ác khuyến, ngay sau đó hăn dùng mũi lưỡi hái vạch một đường thẳng tắp trên mặt đất, nơi dừng lại chính là vị trí đặt lá bùa thứ hai. Vừa kịp lúc Chó Đen ba chồm tới, Quân dùng lưỡi hái cắt một đường trong lòng bàn tay, máu chảy dọc theo đường thẳng nối giữa hai lá bùa.

Một ngọn lửa xanh lam lập tức bùng lên, quỷ môn quan mở ra, cùng lúc Chó Đen ba nhào tới, nó lao thẳng vào tường lửa. Chó Đen ba lập tức rơi vào âm giới, Quân không ngu mà để nó quay lại, hăn nhanh tay giật lá bùa kia ra, quỷ môn quan trong chớp mắt biến mất. Cường lúc này mới hiểu, vì sao lúc vừa rồi bỏ chạy, hăn lại chọn lao về hướng tòa nhà, cửa nhà

nào cũng có long mạch chạy qua, hần tính toán trong thời gian ngắn nhất chỉ kịp tới đó, vậy nên mới có thể mở được quỹ môn quan.

Không có một giây ăn mừng, Chó Đen một đã xông vào, vì quá tập trung vào Chó Đen ba, Quân bị con ác khuyến đè dí xuống mặt cỏ, miệng nó ngậm chặt cán lưỡi hái. Dãi nhỏ xuống mặt Quân, máu khiến cho tay cầm của hần trơn tuột, bị cả thân hình trăm cân của Chó Đen một đè lên, hần không thể xoay sở kịp. Chó Đen hai cũng đang xông đến, nguy hiểm cùng lúc tăng lên gấp đôi.

Con ác khuyến đang đè trên người Quân chọt nhả cán cầm ra, nó định sẽ ngoạm thêm một cái quyết định nữa. Chính lúc này, một tay Quân xoay lá bùa đâm máu còn lại ra, tay kia rút lưỡi hái về, trước khi Chó Đen một cúi xuống, cổ nó lập tức bị lưỡi hái móc trúng, cùng với đó là lá bùa đã sẵn sàng triệu hồi:

- Số 11, tới giờ ăn rồi!!! - Quân gào lên.

Triệu hồi ở âm giới thì quỷ đói sẽ xuất hiện từ dưới lòng đất, còn triệu hồi ở dương gian, cứ cầm lưỡi hái vào đâu thì quỷ sẽ được triệu hồi tại đó. Ngay lập tức đầu Chó Đen một nổ tan, xác thịt bắn tứ tung, thân hình quỷ đói trồi ra từ cái đầu của nó, trong tư thế này, Quân suýt chết vì bị một lúc hai con quỷ đè lên, xương cốt đã nghe thấy tiếng nứt gãy răng rắc. Là bất đắc dĩ lắm hần mới phải làm vậy, nguy cơ bị chính quỷ đói của mình đâm chết là rất cao.

May cho hần, con quỷ đói kia đã chống hai tay xuống trước khi hần tắc thở, nhờ vậy mà Quân có được một chỗ để ngoi ra. Chó Đen hai có đôi chút giật mình, tư duy của động vật là thấy cái gì to hơn đều phải dè chừng, nó lùi lại quan sát con quỷ đang lớn dần từ trong cơ thể của Chó Đen một. Quân kịp chui ra trước khi con quỷ đói đổ ập người xuống, hần vừa ngồi vừa thở hổn hển, chưa phải đã thoát chết, giờ còn xem vận số hần may mắn tới đâu.

Quân biết quỹ đôi của hắn không nhanh được bằng Chó Đen, chưa nói tới nó còn bị mù, Chó Đen di chuyển không một tiếng động, chắc chắn nó không thể bắt kịp tốc độ của Chó Đen. Nhìn về phía cột điện, hắn tính toán còn tầm hơn một trăm mét. Sao chạy được đây?

Đột nhiên hắn nhìn con quỹ đôi đang lồm cồm bò dậy từ dưới đất, có cách rồi, quỹ đôi không thể đánh lại được Chó Đen, nhưng ít nhất có thể giúp hắn bỏ chạy. Trước khi con ác khuyến kia kịp nhận ra hành động của hắn, Quân đã leo luôn lên cổ quỹ đôi, thân hình quỹ đôi cao hơn hai mét, nhất thời Chó Đen sẽ không cắn trúng được hắn. Hắn điều khiển quỹ đôi chạy về phía cột điện, bản năng của động vật sẽ không ra khỏi địa bàn, ít nhất trong hiện tại là như vậy.

Nhưng hắn hơi nhầm, Chó Đen không thể cắn trúng được hắn, nó vẫn có thể cắn đổ được quỹ đôi, tư duy của nó rất tốt, thấy thứ gì cao hơn, nó thường nhắm vào chân để hạ gục đối phương. Và thế là Quân chỉ kịp cười một cái trước khi miệng ngậm đầy cỏ. Lúc đó hắn nghĩ số mình tới đây là hết, còn một việc chưa làm xong, nhắm mắt lúc này quả thật không cam tâm.

- KHÓA!

Cái gì vậy? Đột nhiên phía trước hắn có tiếng người hô lên. Chó Đen cùng với quỹ đôi lập tức bị một sợi xích màu xanh đen trồi lên từ dưới lòng đất quấn lấy. Quân ngược mắt nhìn, Cường cách đó hai mươi bước chân, vẫn đang giữ nguyên tư thế thi triển bộ pháp. Vừa rồi lợi dụng Chó Đen không để ý, cậu lập tức áp sát trận địa, với sức lực hiện tại, ước chừng chỉ còn dùng được đòn phòng vệ nên Cường dồn lực giữ chân Chó Đen cho Quân thoát thân.

Tên đó được cứu thì mừng ra mặt, hắn lập tức bật dậy, còn tưởng hắn đã kiệt sức, nhưng vừa đứng lên hắn đã chạy đi tìm lưỡi hái. Không biết hắn nghĩ gì mà lúc thấy lưỡi hái, hắn lại vòng lên chỗ Chó Đen, kề vũ khí

vào cổ con ác quỷ đang nhào người muốn thoát, Quân hồ hởi xuống tay.

Chát!

Cường lập tức chặn vũ khí của hắn lại, cậu quay mặt về phía tòa nhà nói:

- Xin lỗi, chúng tôi tới đây không phải để gây chiến, có việc cần nhờ tới người anh em, nếu được chỉ cần trả lời rồi chúng tôi sẽ đi ngay.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

16. Mộ Búp Bê.

Chó Diên bước tới trước mặt Cường. Nó không dùng ánh mắt thù địch nhìn cậu, nhưng khi liếc qua Quân, mắt nó chột hằn lên tia máu. Cảm giác được giữa hai người bọn họ tiềm ẩn một mâu thuẫn nào đó, nó hất đầu về phía Cường, nói:

- Sau những chuyện xảy ra với chị Như, mày vẫn muốn có thêm đồng minh sao?

Đột nhiên thằng bé nhắc tới một người xa lạ, Cường quay sang nhìn Quân, hăn chớp mắt, biểu cảm bỗng thay đổi. Rõ ràng là đầu mày hăn hơi nhú lại, để né tránh cái nhìn của thằng bé, Quân xoay người lảng đi chỗ khác. Cường nhận ra thằng nhóc này không điên, thậm chí nó rất bình thường, nó biết dùng kính ngữ với người lớn, nhưng khi xưng hô với Quân, thằng bé luôn tỏ thái độ căm ghét.

- Tại mày mà chị Như phải chết, tao đã ngăn chị ấy lại, nhưng mày thì không,... - Thằng bé nghiêng răng nói.

- IM ĐI! - Quân quát lên, hăn chỉ chặn những lời tiếp theo của Chó Diên lại, ngoài ra không nói thêm gì nữa.

Là sao đây? Cường nhìn Quân đang nhặt đồng hồ rơi từ trong vali ra, vừa rồi con ác khuyến ngoạn bẹp cả vỏ nhôm của vali, đồng giấy tờ bên trong đã bị nhấn dúm lại. Thằng bé nghe hăn quát thì không dám nói tiếp, nó vốn vẫn là trẻ con, bị mắng thì ra vẻ tiu nghỉu.

- Đọc đi - Quân đưa hồ sơ cho nó.

Ban đầu Cường nghĩ nó sẽ nổi điên lên xé mấy tờ giấy đó đi, nhưng bất ngờ là thằng bé vẫn nhận tập hồ sơ, nó bắt đầu đọc thầm, thỉnh thoảng chữ nào không đánh vần được thì nó hỏi Quân. Vừa rồi thằng bé còn bưng bưng khí thế muốn giết tên kia, sao giờ hai người đó lại làm như chưa có gì xảy ra. Cường nghĩ mãi cũng không hiểu đây là mối quan hệ gì, kiểu như hai anh em trong một gia đình không hòa thuận, mỗi lần gặp là đánh nhau sống chết, sau đó lại yên ổn được ngay.

Quân kiên nhẫn đợi cho thằng bé đọc hết mấy tờ hồ sơ, sau đó hỏi:

- Trước khi mấy con chó này là của mày, chúng nó có từng lộng hành ở đâu không?

- Không - Chó Điên trả lời dứt khoát.

- Mày chắc chứ? - Quân nhấn mạnh.

- Đó là anh em tốt của tao, chúng không phải thú hoang như trong này nói, bình thường chúng sẽ tìm nơi vắng người để sống, những khu dân cư thì chúng không bao giờ bước vào. Chỉ khi có kẻ xâm phạm lãnh thổ, gây nguy hiểm tới chúng thì chúng mới tấn công thôi - Thằng bé đáp.

- Vậy mấy xác người kia sao lại ở chỗ mày? - Quân tiếp.

- Là mấy người đó đuổi theo tao, may mà tao kịp chạy về đây, bọn họ làm ở khu công nghiệp đằng kia - Thằng bé chỉ tay về phía có cột khói bốc ra từ mấy nhà máy xa xa. Đây không phải lời nói dối, thằng bé này có vẻ ít được giao tiếp với xã hội, nói chuyện rất tự nhiên, mỗi câu trả lời nó đều nhìn thẳng vào người đối diện.

Mấy người mà báo đăng tin, chắc họ có ý đồ xấu khi tiếp cận thằng bé. Tình hình lúc đó tạm hiểu là, thằng bé đi chơi từ bên ngoài về, có một nhóm năm người tụ tập ngoài đường lớn, bọn họ trêu chọc rồi đi theo thằng

bé về tận khu nhà hoang này. Chó Diên không cố tình tấn công bọn họ, chỉ là do những người đó xâm phạm địa phận của thằng bé, đồng thời còn khiến nó cảm thấy bị đe dọa. Sự việc tiếp theo, như trong báo viết lại, năm người bị chó dữ cắn tới chết.

Quân thở dài, hẳn định nói gì đó, nhưng lại thôi. Tiếp theo hẳn rút ví ra, lấy một ít tiền rồi đưa cho thằng bé, nói:

- Còn tiền ăn không? Tự nhiên mày chuyển chỗ ở, lần sau đi đâu phải báo tao một tiếng.

Chó Diên không đáp, nó nhận tiền rồi nhìn sang Cường, rất lâu mới lên tiếng:

- Thả người anh em của tôi ra đi.

Mọi chuyện đã được làm rõ, Chó Đen giờ không còn nguy hiểm nữa, Cường lập tức gạt đầu. Cậu hóa giải pháp lực, ác khuyến cụp đuôi luôn ra phía sau Chó Diên, dù sao nó cũng vẫn rất to để nấp sau lưng thằng bé như thế. Sau một hồi vật lộn, những gì cần nói cũng đã nói, ai lại chuẩn bị về nhà này.

Cường phui hết bụi bẩn trên quần áo, cậu cũng đang định rời đi, bỗng thấy Quân nhìn mình, Cường hất cằm ý hỏi có chuyện gì?

- Mày không nhận ra năng lực của Chó Diên sao? Con thú đen lông lá kia đánh hơi được ở mọi địa hình đấy, dù có trốn kỹ thế nào, nó cũng vẫn tìm đến tận nơi được - Quân chỉ vào con chó - Mà nó thì nghe lệnh của thằng nhỏ, muốn tìm cái gì thì bảo thằng ấy đi.

Trong đầu Cường như vừa có tiếng nổ. Phải rồi, nó là chó mà, còn là thú nuôi của Âm dương sư, ngoài tài năng chiến đấu, chắc chắn nó phải có gì đó đặc biệt hơn nữa. Mũi Chó Đen ngửi được những gì, có thể tìm đến chính xác vị trí của con quỷ kia không? Tên đeo mặt nạ sẽ giấu Bông ở nhà

hắn, hoặc nơi mà hắn hay lui tới, nếu tới được đó vậy cơ hội cứu con bé sẽ cao hơn.

- Xin lỗi, tôi quên mất một chuyện - Ngay lập tức Cường quay lại, cậu dùng những lời ngắn gọn nhất để nói với Chó Đen - Tôi có một đứa cháu gái, chỉ nhỏ từng này thôi, cách đây bốn hôm, có một kẻ đã bắt cóc nó. Đó lại là thành viên trong tổ chức của người anh em, tên là Ông ba bị, người anh em có thể giúp tôi tìm được nơi hắn giấu con bé không?

Chó Đen nghe tới tên Ông ba bị, thằng bé mở to mắt, vẻ mặt hoang mang liếc về phía Quân, đúng như Cường nghĩ, kẻ đó chắc chắn từng là nỗi khiếp sợ với bất kỳ đứa trẻ nào, kể cả thằng bé này. Bên kia thấy Quân gật đầu, Chó Đen lúc này mới nói với Cường:

- Có vật gì làm dấu không?

Cái đó là dùng để đánh hơi? Cường nghĩ ngay tới quần áo của Bông, như vậy chưa đủ, muốn tìm tới hang ổ của tên đeo mặt nạ, tốt nhất là phải có mùi của hắn hoặc của con quý kia nữa. Nghĩ một lát, Cường chợt nhớ ra mảnh áo cậu giữ được trong buổi tối ở bệnh viện, lúc con rết người ngoạm Bông đi, nó đã cắn vào cái áo. Tính ra là bốn hôm rồi, mảnh áo ấy còn dùng được nữa không, chưa kịp hỏi, mặt Chó Đen bỗng căng thẳng. Thằng bé quay mặt nhìn về phía đường lớn, ngay lập tức nó chặn lời Cường, nói:

- Về đi, tối quay lại, có rất nhiều người đang tới đây.

Dứt lời, thằng bé leo lên lưng Chó Đen, một chũm một tứ tức tốc chạy vào tòa nhà, Quân nhìn theo tới khi bóng tối bên trong nuốt chửng chúng, hắn túm lấy Cường, kéo cậu rời khỏi khu đất trống. Cường lấy làm lạ, chuyện gì có thể khiến thằng bé bỏ chạy vội vã như vậy, mà ai đang tới đây? Vừa bước ra ngoài đường lớn, cậu liền nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hú lên, nhưng khoảng cách còn rất xa, ước chừng phải năm phút nữa mới chạy tới.

Thì ra Chó Diên nghe thấy tiếng xe cảnh sát, có lẽ thằng bé từng vì vụ án mạng kia mà bị bọn họ làm cho hoảng sợ. Nếu chỉ là một vài người đơn lẻ, chắc thằng bé cũng không ngại mà thả chó để chúng ngoạm chết bọn họ rồi. Nhận định bên phía cảnh sát về vụ án này là rất nghiêm trọng, như Quân nói thì phía cảnh sát cũng đang rảnh rồi, thành ra có bao nhiêu người họ đều kéo hết tới đây.

- Thằng bé đó không giống bị điên, sao lại gọi nó là Chó Diên? - Trên đường về, Cường hỏi.

- Ai khi nghe cái tên đó đều nghĩ nó điên, nhưng thằng bé lại thấy tên đó rất bình thường. Bầy ma thú kia là gia đình của nó, đặt tên sao cho hợp với bầy đàn thì thôi - Quân đáp.

Sau đó hẳn có kể qua cho Cường nghe về quá khứ của thằng nhóc Âm dương sư đặc biệt này. Mới đẻ không lâu thì nó bị bỏ rơi ngoài nghĩa địa, có người quản trang kia thấy một hôm xuất hiện đàn chó lạ, chúng xúm vào một chỗ không biết định đào xới mộ hay định làm gì. Lão liền đánh đuổi đàn chó đi, và thấy thằng bé đang nằm trên một ngôi mộ ở đó. Người quản trang đã nuôi dưỡng nó, rồi một ngày lão ấy cũng già mà chết, chẳng ai nuôi dưỡng nữa thì nó đi làm ăn xin. Nhưng ít khi người ta thấy nó vào những khu dân cư kiếm ăn, thời gian chủ yếu nó dành để lang thang cùng đàn chó lạ, cái ăn đều là do bọn chúng kiếm cho nó. Hình như là tới năm bảy tuổi, lại có một nhà bao nuôi nó.

Đúng hơn là có một người, con gái của một nhà làm ma chay trong vùng, thương cho số phận của thằng bé nên hằng ngày đã qua ngôi nhà cũ trong nghĩa địa để chăm sóc nó. Chỉ là ngày hai bữa cơm và thỉnh thoảng dạy nó học chữ, thằng bé cũng là đứa thông minh, được người khác quan tâm thì hết sức học tập. Người đó còn đặt cho nó một cái tên đàn hoàng, ban đầu gọi nó Chó Diên, nhưng từ đấy về sau nó dần quen với cái tên mới kia.

Nhưng rồi người đó cũng bỏ nó mà đi, cách đây gần một năm, nó cũng bỏ luôn cái tên mới đó mà trở lại làm Chó Điên. Trước khi chuyện xấu xảy ra, cô ấy đã để nó gia nhập hội 11 Âm binh, muốn là có người thay cô ấy quan tâm nó, hiện tại là tên Quân này. Thằng bé đó là một Âm dương sư bẩm sinh, vì số phận của nó quá nghiệt ngã, ông trời đã bù đắp cho nó một chút khả năng, nó cũng chưa từng dùng khả năng ấy giết hại ai. Sự việc vừa rồi là vì nó bị đe dọa nên mới dẫn tới giết người, bầy chó không cho phép bất cứ ai tiến vào địa bàn của chúng mà có thể làm hại tới thằng bé.

- Cô gái đó tên là Như phải không? - Cường hỏi.

Quân không đáp, mặt hắn có chút trầm ngâm, có lẽ hắn và cô gái từng có thời gian thân thiết với nhau, chuyện xấu mà hắn nói tới mỗi khi nhắc đến lại làm hắn đau lòng. Cường bỏ qua câu hỏi đó, cậu nghĩ ra một chuyện, lại nói:

- Tao thấy khi nhắc tới Ông ba bị, Chó Điên có vẻ sợ hãi, tên đó cũng đã từng tấn công thằng bé rồi sao?

- Lần đầu ra mắt tổ chức, trong một cuộc họp định kỳ, Ông ba bị đã muốn bắt nó đi. Tên đó hành động phần nhiều là tự phát, dù xung quanh có bao nhiêu người nhưng hắn vẫn ra tay - Quân đáp.

Hắn lại kể, hôm nay là ngày nhiều tâm sự với hắn, vậy nên có chuyện gì hắn cũng muốn giải bày ra. Giống như lần họp định kỳ đêm qua, mọi người trong tổ chức đều được mời tới. Chỉ khác một điều là đêm ấy có đông đủ các Âm dương sư, lúc đó tổ chức mới có 10 người, Chó Điên là thành viên cuối cùng tham gia, cũng là người đêm đó ra mắt.

Tên đeo mặt nạ tỏ ra rất phấn khích khi thấy sự xuất hiện của thằng nhóc, thậm chí hắn không thể ngồi yên trên ghế để nghe hết lời giới thiệu. Ngoại hình của Chó Điên không được phổng phao như bạn bè cùng tuổi, nhưng đó lại đúng kiểu mà hắn thích, trong mắt hắn thằng bé giống một cái

bánh mật biết đi vậy. Hẳn lúc đó thực sự là một kẻ điên phải kiềm chế, sau chiếc mặt nạ, hai con mắt nhìn như muốn xuyên thủng thẳng bé kia.

Tới khi thẳng bé được ngồi riêng ra một chỗ, Ông ba bị mon men tới gần, hẳn muốn làm thân với thẳng bé, nhưng vốn dĩ Chó Điên không thân thiện người lạ. Sống với ma thú một thời gian dài nên thẳng bé hình thành một thói quen, đó là tỏ ra nghi ngờ đối với bất cứ ai tiếp cận nó. Thái độ bất thường của tên đeo mặt nạ khiến thẳng bé càng trở lên dè chừng, bản năng mách bảo nó, người này không đáng tin, có thể còn làm hại nó nữa.

Không phải chỉ có mình Chó Điên để ý, suốt buổi tối hôm đó, còn một người nữa cũng không ngừng quan sát Ông ba bị. Đó là người giới thiệu thẳng bé vào tổ chức, Quân không nói tên cô gái ấy, nhưng trong lời kể, Cường nhận ra hẳn luôn dành một sự tôn trọng rất lớn đến cô ấy. Cô gái đã lập tức tách thẳng bé và tên đeo mặt nạ ra trước khi tên đó kịp tiếp cận thẳng bé.

Ngay khi bị giật mất con mồi, Ông ba bị giống như đứa trẻ bị tịch thu đồ chơi, hẳn giãy nảy lên và bật ra những tiếng thút thít sau chiếc mặt nạ. Cả phòng họp bỗng cảm thấy kỳ lạ, họ tự hỏi, sao tới cả thành viên cùng tổ chức, tên đeo mặt nạ kia cũng thấy hứng thú được, hẳn không biết kiềm chế sở thích bệnh hoạn của mình lại sao?

Và đúng là hẳn không nhịn được, nửa giây trước còn giở trò khóc mếu, nửa giây sau, hẳn lập tức chộp lấy vai cô gái, giữ cho cô ấy không đem thẳng bé kia đi. Chiếc lắc tay của hẳn rung lên, một chuỗi âm thanh leng keng ma mị đồng thời phát ra, chúng truyền vào tai cô gái, khiến cho mọi cử động của cô ấy đều bị vô hiệu hóa.

Lách cách...

Con rết người của tên đeo mặt nạ từ trong góc tối lù lù xuất hiện. Ngày đó, cuộc họp vẫn được tổ chức tại nhà riêng của Quân, có điều không

phải căn phòng hiện tại hắn đang ở, sau sự việc này, hắn đã phải đền bù rất nhiều và còn phải bỏ trốn một thời gian để chạy nợ. Bé Bự giống như một cái vòi rồng từ trên trần nhà rủ xuống, vừa chạm đất đã cày tung một khoảng sàn gỗ của phòng Quân. Đến hắn còn bị đòn tấn công bất ngờ của nó làm cho kinh thần hoảng sợ.

Những người có trong phòng lập tức đứng cả dậy, họ chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, thì khắp phòng lại rung chuyển lần nữa. Tên đeo mặt nạ vỗ hai tay vào nhau, hắn dùng tiếng lắc tay để điều khiển con rết người, hành động tiếp theo vô cùng ảo diệu. Vừa chạm đất, con rết tức tốc bò tới trước mặt cô gái, ý đồ của nó là ngoạm một cái mất đầu cô ấy, lúc bấy giờ Ông ba bị tính toán kẻ ngáng đường hắn đang không thể di chuyển, tấn công chớp nhoáng chắc chắn thắng lợi.

Chỉ là hắn không ngờ tới một trường hợp, Chó Diên đứng ngay bên cạnh đâu phải bù nhìn, tên đeo mặt nạ đã không nhận ra khả năng của thằng bé đó. Mắt thấy cái đầu cỡ bự kia chỉ còn cách hai bước chân, Chó Diên lập tức nhảy lên chiếc ghế đang ngồi, liền sau đó thằng bé tung người vồ tới. Vì thằng bé không được cao, tầm với hạn chế, nên nó phải dùng tới bước đà này để tiếp cận kẻ thù.

Người ta chỉ kịp thấy có một bóng đen lao vụt tới bám chặt lấy vai và thân con rết quý, tốc độ tuy ngang ngửa nhưng sức lực lại thua xa, nhìn như con nhái bèn bám lấy cánh tay gấu. Nhưng chính vì thấy sự so sánh quá khập khiễng đó nên khi con rết quý bị hất văng ra ra gần như cùng lúc, người ta mới cảm thấy kinh ngạc gấp bội lần.

Nhìn lại, không phải Chó Diên chỉ lao tới đẩy con rết quý ra, thằng bé còn ngoạm vào cổ họng thứ đó, rằng nó không ngừng giằng xé xương thịt ở cổ con quý ấy. Đau đớn khiến cho toàn thân Bé Bự giãy giụa, bắt buộc nó phải ngừng tấn công mà chuyển sang phòng thủ, không may cho nó, Chó Diên lại chọn đúng điểm mù của mắt nó.

Bé Bự có mười hai con mắt, nhìn được bốn phương tám hướng, duy nhất chỉ có phần dưới cằm của nó là không thể thấy được. Vì cái đầu quá to, còn cái cổ lại là kích thước bình thường, thành ra nó chỉ nhìn được tới vai, còn cổ thì hoàn toàn mù tịt. Chó Điên không căn cứ vào điều đó để tấn công, thằng bé có bản năng của loài thú săn mồi, căn vào động mạch chủ ở cổ, mất máu sẽ khiến kẻ thù yếu đi và dễ giết hơn. Không ngờ thằng bé còn nằm trúng được cả điểm chết duy nhất này của con quỷ kia.

Ngoạm được một cái, Chó Điên lập tức cắn lấy cần để, cơ hàm của nó khỏe tới mức có thể nghiền nát được xương cổ của con quỷ. Nghe được trọn vẹn cả tiếng rau rầu giòn tan của nó. Cho tới khi mọi người định thần được cục diện, trước mắt họ đã là con rết người quằn quại với hàng chục cái tay co giuỗi không ngừng, nó ngã nhào dưới sàn nhà, toàn thân giãy đành đạch lên, và cái cổ đã bị cắn đến xơ xác. Xương sống cổ đã bị nhai vụn, những bó cơ, gân đứt thành hai đoạn đâm chĩa lung tung bên ngoài lớp da rách toang hoác.

Cảnh tượng càng thêm kích động, khi người ta thấy Chó Điên rất ra dáng thú hoang, khi một chân thằng bé đạp ngửa cằm con rết quỷ, một chân giẫm lún ngực thứ đó, dáng người khum khum nửa ngồi nửa đứng, hai tay nó chạm vào những sợi gân đang bung ra dưới cổ kia. Trong mắt thằng bé giống như là hai cục lửa, cháy đỏ rừng rực và tỏa ra đầy mùi sát khí. Miệng Chó Điên vẫn đang nhổ phì phì mấy miếng thịt quỷ hôi tanh mà vừa rồi còn ngậm lại.

Quả là tài không đợi tuổi, Cường thầm nghĩ, thằng bé này so với mấy con Chó Đen chắc cũng không kém phần hung dữ. Như lời Quân kể thì lúc đó mọi người không ai bảo ai mà cùng bước lùi lại, có người còn lùi thẳng ra cửa, chỉ trực mở cửa bỏ chạy luôn. Không phải riêng người nào, khi bắt gặp một thứ giống như thú bốn chân, tâm lý thường sẽ bị lung lay, dù nó không có ý định tấn công, nhưng tự thân vẫn nảy sinh ra sợ hãi mà né tránh nó.

Quân không thể bỏ chạy, vì đây là nhà hắc, việc hắc cần làm là giải quyết vụ lộn xộn này, thành ra hắc đành phải nhập cuộc. Mặc kệ Chó Điên đang định làm gì, Quân nhanh chóng tiếp cận cô gái đang bị tiếng chuông khổng chế, hắc dùng hai cái búng tay để thần trí cô tỉnh táo trở lại. Ông ba bị lại đang chú ý về phía thẳng nhóc, tới khi quay lại đã không thấy cô gái kia trong tầm tay nữa, trước mặt tên đó giờ là Quân, biểu cảm của hắc rất hiếm khi tức giận như vậy.

Ngay lập tức tên đeo mặt nạ lùi lại, khả năng thôi miên của hắc gần như không ai chống chịu được, tới hiện tại mới có một người nằm ngoài tác động ấy. Đó là Quân, vì tai hắc nghe được tiếng quý, những tác động ngoại cảm vào thần kinh của hắc đều không có hiệu quả. Phải đánh nhau với Quân thực sự rất khó thắng, khi mà hắc vừa dùng được vũ khí tầm xa, vừa nuôi rất nhiều quý đối, lại không bị khả năng tiềm ẩn ảnh hưởng. Tốt nhất không lên liều mạng.

Leng keng... leng keng...

Tiếng lắc tay va vào nhau dồn dập, Bé Bự không chết, ngay sau đó cổ của nó bắt đầu có dấu hiệu liền lại. Vừa rồi Chó Điên xuống khỏi xác rất người, những tưởng nó đã chết, không ngờ, quay đi vài giây đã thấy nó ngóc đầu dậy. Thằng bé lập tức rơi vào thế bị động, muốn vồ tới lần nữa cũng không kịp, con rết người đã dựng cái thân hình đồ sộ của nó dậy, những cánh tay co giuỗi liên tục phòng thủ không để cho Chó Điên nhìn ra một tia sơ hở nào.

Thằng bé lúc bấy giờ không còn là đối thủ với thứ kia nữa, buộc lòng nó phải tìm đường thoát thân, trong đầu nó nghĩ tới việc nhờ tới người giúp đỡ. Ngay lập tức nó bỏ chạy, tiếng leng keng tràn đầy căn phòng, hồi thúc con rết đuổi theo bước chân thằng bé, tên đeo mặt nạ muốn thú nuôi của hắc đánh nhanh thắng gọn trong một chiêu sau đó.

Con quỷ rết thu người rồi đột ngột lao tới vị trí Chó Điên đang chạy, thẳng bé phản xạ tức thì, nhảy né về một hướng, chân không ngừng lại. Hai bên một tấn công một bỏ chạy, được ba lần cày xới mặt sàn trong phòng thì thẳng bé bị dồn vào chân tường. Quân thấy phòng mình bị phá tới tan hoang như vậy, hân phát điên lên, lập tức vung lưỡi hái đuổi theo tên đeo mặt nạ, muốn chặt đứt hai bàn tay đang rung rung kia đi.

Bên kia con quỷ đã nhận lệnh, nó rướn người lên lần nữa, nhắm kỹ mục tiêu trong giây lát. Cuối cùng nó há miệng thật lớn rồi lao người xuống ngoạm Chó Điên.

Bốp!

Toàn thân con rết người đột ngột khựng lại. Tất cả những cánh tay đang múa may trên thân nó cũng dừng theo. Dù cho tiếng leng keng vẫn vang lên đều đều, nhưng tuyệt nhiên, con quỷ hoàn toàn không đáp lại tiếng chuông đó. Trước mặt nó không chỉ có Chó Điên, từ lúc nào cô gái đã chen vào đứng chắn giữa nó với thẳng bé, tay cô ấy vừa vỗ vào mặt nó, cùng với đó là một tờ bùa vàng dán lên.

- Có thể khiến cho con quỷ ấy bất động, cô ấy đã dùng thuật gì vậy? - Cường cắt ngang câu chuyện của Quân, cậu kinh ngạc hỏi.

- Cẩn thi - Quân đáp.

Cẩn thi? Đây là một tà thuật của phái Âm dương sư đặc biệt khác, bắt nguồn từ Trung Quốc, khác với những người chuyên dưỡng quỷ, Âm dương sư này hành nghề dưỡng thi. Tức là nuôi xác chết. Đại loại là họ có khả năng điều khiển xác chết thành những cỗ máy chiến tranh, hay còn gọi là Cường thi, không phải là dạng nhảy như lên đồng hay căn người loạn bậy, những xác chết được Âm dương sư dưỡng thường có kết nối tư duy với người thi triển thuật. Về thân thủ cũng như năng lực hành vi đều rất

mạnh, muốn Cường thi trở thành bất khả chiến bại, Âm dương sư phải là một người pháp lực cao cường, tu vi hơn người.

Nhìn theo một khía cạnh nào đó, thì những Âm dương sư này cũng làm nghề dưỡng quỷ, vì không tự nhiên mà họ có thể vực dậy một xác chết cứng đờ. Thứ họ dùng, chính là một lá bùa vàng có vẽ những hình thù loằng ngoằng bên trên, chất liệu để làm ra lá bùa đó là bí truyền, có người nói rằng giấy làm bùa được trộn từ bột giấy và xương cốt người chết, còn mực viết thì pha giữa mực Tàu và máu Âm dương sư. Cái đó chưa hẳn đã quan trọng, cái quan trọng là trong mỗi lá bùa phải được yểm một âm binh, do chính Âm dương sư kia thu phục được. Có như vậy khi xác chết kia sống lại mới nghe theo điều khiển của người nuôi nó.

Cách thức dùng một âm binh điều khiển xác chết được gọi là Cản thi. Tức là chi phối được hành động của vật chủ, lá bùa đó đặc biệt ở chỗ, áp dụng được trên mọi đối tượng, dù là người sống, người chết, thậm chí cả quỷ. Vì thế khi cô gái này dán lá bùa vàng lên trên mặt con rết người, để lá bùa phát huy tác dụng, cô ấy đã nhẩm một câu thần chú, như thế nào thì chỉ có người trong nghề mới rõ. Ngay lập tức, xác con quỷ bị âm binh chiếm lấy, hành động của nó bị cản lại, như trong trường hợp này thì nó bị đứng hình.

Cô gái đó chắc là Âm dương sư cuối cùng vắng mặt trong tổ chức này hôm qua, Cường thầm nghĩ, năng lực của cô ấy còn rất mới mẻ với cậu. Có thể làm cho con quỷ như vậy ngừng lại, đối phó với tên đeo mặt nạ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Bây giờ cô gái ấy đang ở đâu? - Cường hỏi.

Quân không trả lời, mãi một lúc lâu sau hẵn mới tiếp, nhưng không phải là đáp lại câu hỏi của Cường, hẵn chỉ kết nốt đoạn cuối của câu chuyện. Sau khi cô gái chặn được hành động của con quỷ kia, tên đeo mặt

nạ lập tức chuyển hướng, đang từ chạy trốn lưỡi hái của Quân, hăn đột ngột lao về phía cô gái.

Chó Diên đã thoát được nguy hiểm, thằng bé lập tức rời khỏi chân tường, Quân đoán được tên đeo mặt nạ kia sẽ tấn công thằng bé, vì khoảng cách bỗng dưng bị nới rộng và tình hình lại cấp bách, hăn chặc lưỡi một cái rồi vung tay ném lưỡi hái đi. Cốt là để chặn đứng bước chạy của Ông ba bị.

Khúc khích.

Từ phía tên đeo mặt nạ phát ra một tiếng trẻ con cười thích thú, theo đó hăn liền tung người một cú ngoạn mục ngay trên mũi lưỡi hái, dường như tên đó đoán được Quân định làm gì. Và vì thế hăn đã dễ dàng dẫn dụ được Quân vào bẫy, nơi lưỡi hái hướng tới, chính là vị trí cô gái đang đứng.

Nhưng cô gái không sao, hăn đã ngừng lại một giây khi kể tới đó, thân thủ cô ấy vốn rất tốt, chỉ cần di chuyển sang trái hai bước trước khi lưỡi hái cắm ngập xuống đất, cô ấy an toàn. Chỉ mấy giây ngắn ngủi đó, tên đeo mặt nạ đã kịp trèo lên người Bé Bự, hăn lập tức với tới vị trí dán lá bùa và giật nó ra. Tay hăn bắt nhịp điều khiển con rết khổng lồ, từ trên tường hăn vẽ ra một đường thẳng và đánh hai lá bùa lên đó, quỷ môn quan lập tức mở ra, cả con quỷ và hăn nhanh chóng rút vào trong đó.

Đây giống như bỏ chạy thì đúng hơn, Cường đã nghĩ. Nhưng trước khi kịp hỏi lại, Quân đã lên tiếng trước:

- Về chuẩn bị đi, nhớ những gì Chó Diên dặn, mang theo cái gì dùng được ấy, cố gắng trong đêm nay sẽ khép lại hết những chuyện này.

Sau đó hăn ngoảnh vào con ngách xa lạ, không rõ đây có dẫn tới khu tập thể nơi hăn sống không, chỉ biết hăn cứ lạng lẽ đi sâu mãi vào trong đó.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

16. Mộ Búp Bê (2).

Cường về tới nhà, cậu lục tìm trong ngăn kéo, may mắn là mảnh áo của Bông vẫn còn ở đó. Nhớ lại đêm trong bệnh viện, sau khi bị rơi từ ban công tầng ba xuống, cậu vẫn nắm chặt mảnh áo trong tay. Tới tận lúc tỉnh lại, Cường còn cẩn thận cất nó vào túi quần, cuối cùng thì thứ này cũng tới lúc phát huy tác dụng.

Ngọn lửa hy vọng trong Cường lại được khơi lên, có thể tới hang ổ của tên đeo mặt nạ, đối với cậu là may hay rủi thì chưa rõ, nhưng bản thân chắc chắn được một điều, cậu sẽ cứu được Bông trở về. Cường ăn một bữa để lấy sức, tình hình vết thương không khả quan lắm, sau cuộc chạy đua vừa rồi, có những miệng rách đã vỡ ra. Đành phải tiếp tục dùng tới liều tiêm giảm đau để duy trì sức chịu đựng, dẫu biết lạm dụng thứ thuốc đó liên tục sẽ gây nguy hiểm cho cơ thể, nhưng Cường vẫn bất chấp.

Qua hiệu thuốc, cậu rẽ vào nhà chị gái, sắc mặt chị mệt mỏi, nhưng trông đã có phần bình tĩnh được hơn trước, thấy Cường tới, chị liền ra nói chuyện với cậu. Anh rẽ xin nghỉ phép một thời gian để ở nhà chăm sóc vợ, hiện tại anh đang tới đồn công an làm việc, như chị nói là đẩy nhanh tiến độ tìm kiếm con bé. Nhắc tới nó mà chị không kìm được nước mắt, tâm trạng của một người mẹ mất con, thực sự chưa bao giờ nguôi ngoai được.

Cường nắm tay chị, ôm lấy bờ vai đang run lên nghẹn ngào, đợi tới khi chị nhịn lại đau buồn, cậu mới nói:

- Tối nay Bông sẽ về, em sắp đi đón nó rồi, chị hãy đợi em. Con bé sẽ về bên chị, sớm thôi.

Lúc đó chị đã nhìn Cường, chưa bao giờ chị nghi ngờ lời cậu nói, một nụ cười đầy tin tưởng hiện lên trên gương mặt chị. Vẫn còn những giọt nước mắt lăn dài, nhưng hy vọng giống như lan truyền qua cái nắm tay thật chặt ấy, nó giúp chị cảm thấy yên lòng. Đối với Cường, cậu lại như được tiếp thêm sức mạnh, để đương đầu với bất cứ trở ngại nào, chỉ cần có một người luôn dành trọn niềm tin cho cậu.

Tối hôm đó, Cường và Quân tới khu đất trống trên đường TH để gặp Chó Diên. Thằng bé không để hai người phải đợi, nó đã trực sẵn ở ngoài cột điện, sau khi nhận từ tay Cường mảnh áo của Bông, nó đưa cho Chó Đen ngửi. Cái mõm lớn nghech lên, dường như con chó đang cảm nhận tất cả những luồng không khí dịch chuyển xung quanh nó. Đột nhiên, con chó cắn lấy mảnh áo, một chân trước liên tiếp cào đất, đầu lắc mạnh, lông bờm quanh cổ cũng phải rung lên theo.

Ma thú đã phát hiện mục tiêu, Chó Diên lập tức trèo lên lưng nó, thằng bé ra hiệu cho hai người đuổi theo. Bước chân của Chó Đen lúc nhanh lúc chậm, nó vừa đánh hơi vừa tìm đường vắng người để chạy. Tốt nhất là không để ai bắt gặp khi đang hiện nguyên hình như vậy, hơn nữa, nếu di chuyển ở chỗ không người, mùi sẽ dễ phát hiện hơn.

Trong lúc đuổi theo Chó Đen, Cường không hỏi thêm điều gì, ban đầu cậu còn chưa rõ là con chó này sẽ dẫn mình tới chỗ con quỷ hay là tới chỗ giữ Bông. Nhưng sau một hồi lần theo dấu vết, cậu đã nhận ra, nó có thể chọn lọc được mục tiêu cần phát hiện. Chó Đen không chạy tới khu nhà xưởng Quân thuê hôm qua, dù đó là nơi tên đeo mặt nạ để lại dấu vết mới nhất. Con chó lần theo mùi mà chạy đến bệnh viện, nó bình tĩnh phân tích mùi trong không khí, dù là tên đó đã mở quỷ môn quan để lẫn trốn, nhưng ma thú có thể ngửi thông giữa hai giới, không cái gì qua được mũi nó.

Âm khí lưu thông qua hai đầu, một đầu mở ở bệnh viện, đầu còn lại sẽ là cửa ra, sau khi Chó Đen bắt được vị trí, nó liền kéo mọi người chạy tới một vùng dân cư đông đúc, cách đó vài km. Vì phải né tránh con người, ma

thú bước đi rất cẩn trọng, tai của nó còn có thể định vị được bất cứ tọa độ nào trong bán kính 1km, đảm bảo không nghe thấy tiếng chân người, nó mới tiến vào. Nếu có thể nuôi được một con chiến thú lành lợi như thế này, quả thật so với vũ khí còn tốt hơn rất nhiều lần.

Ba người một chó cứ như vậy lần lút di chuyển, họ đi qua vài con ngõ, xuyên cả mấy khu vườn cây ăn quả, Chó Đen đột nhiên dừng lại. Cường nhìn thẳng bé ngồi trên lưng nó, do đang lấp trong một con hẻm cụt, ngoài đường vẫn còn người qua lại, cậu không thể lên tiếng hỏi thẳng bé đã tới nơi chưa. Đáp lại là ánh nhìn sáng quắc của Chó Đen, nó hất cằm về phía một căn nhà đã khép chặt cửa phía trước, ý nói đúng là nơi đấy.

Nhìn qua thì có vẻ là nhà đó ban ngày mở cửa bán hàng quán, bề ngoài không mấy đặc biệt, nhà xây hai tầng, đoán chừng mỗi tầng diện tích khoảng ba phòng, cũng được coi là rộng rãi. Ngoài cửa không hề biển hiệu, xung quanh mỗi nhà một ngành nghề, không nghĩ được chủ quán buôn bán gì. Có thể là bán đồ lưu niệm hoặc tạp hóa linh tinh, hoặc cũng là một xưởng thủ công gì đó.

Đó là nơi ở của tên đeo mặt nạ, Cường thầm đánh giá, so với sở thích bệnh hoạn của hắn, nơi này quá mức bình thường. Chưa kể hắn còn mở quán ở một nơi đông người như vậy, chắc chắn sẽ không phô trương thú vui của mình cho thiên hạ thấy. Hiện tại quán đã đóng cửa, bên trong đèn đuốc tối om, không biết tên đeo mặt nạ đang ở phòng trong hay là đã ra ngoài rồi.

Quân ra hiệu cho Chó Đen quay về, hắn không muốn thằng bé đi tiếp nữa, như vậy sẽ rất mạo hiểm cho nó. Ban đầu thằng bé không nhúc nhích, nó lờ đi mấy lời tên kia nói, mắt chăm chăm nhìn về phía cửa hàng. Rồi đột nhiên Chó Đen giẫy lên, bốn chân bồn chồn, nó phát hiện có người đang tới gần con hẻm này. Bắt buộc thằng bé phải rời đi, đưa mắt nhìn hai người một lượt rồi Chó Đen ôm ma thú lần vào bóng tối.

Tiếp theo bọn họ chia ra hành động, Quân đi quanh các nhà gần đó thám thính, đảm bảo không có ai để ý tới cửa hàng kia, đồng thời phân tích địa hình xung quanh. Hắn làm về mảng tội phạm, nên nắm rất rõ tâm lý những kẻ chuẩn bị gây án, vì sao chúng vẫn bị bắt dù đã có kế hoạch kỹ lưỡng, chính là do những yếu tố bên ngoài không ngờ tới gây ra.

Sau một lúc đi bộ, Quân rút ra được mấy chú ý, thứ nhất, quán hàng ở đây không đông khách, có thể là do bây giờ đã hơn 9h tối, người ta không có nhu cầu mua bán gì nữa. Thứ hai, những chủ quán bên kia đều ngồi im trong quầy, hầu như không thấy họ ngó ra ngoài đường, hoặc quan tâm tới những nhà hàng xóm xung quanh. Hai điểm này đều có lợi cho bọn họ, gần như là không ai chú ý tới căn nhà đóng kín cửa kia.

Còn một điểm nữa, đó là không khí xung quanh căn nhà, nhìn từ chính diện, nghiêng trái, nghiêng phải, Quân đều không thấy một tia sáng nào phát ra. Nhà nào cũng bật đèn sáng trưng, nhưng riêng vị trí trung tâm này lại chìm trong bóng tối. Đây giống như một điểm chết của nhân gian, âm khí không nhiều, nhưng cảm giác lạnh lẽo rợn người. Không rõ bên trong chứa cái gì, Quân lắng tai nghe, âm thanh vọng lại rất yếu ớt, chỉ loáng nhận ra được giữa những ồn ào của đô thị là một vài tiếng trẻ con khóc hờn.

Hắn vòng ra phía sau nhà, Cường đang ở đó, đợi hắn tới gần, cậu liền hỏi:

- Bên ngoài thế nào?

- Mấy quán đó chắc sắp đóng cửa rồi, khách thì hầu như không có -
Quân đáp - Tình hình ở đây thì sao?

Cường miêu tả qua những gì cậu thấy được từ căn nhà, tường bao phía sau tương đối cao, có một cây cột điện ở cạnh bờ tường, quanh đây không có đèn đường, nếu lách người vào khoảng giữa bờ tường và cột điện, rồi từ

từ bò lên, rất khó để người khác phát hiện ra. Vì tầng một đã xây mái chắn kín nên chỉ có thể đột nhập từ tầng hai. Men theo tường bao giữa nhà tên đeo mặt nạ và nhà hàng xóm có thể trèo lên được ban công tầng hai, có một cánh cửa phụ ở đó.

- Thấy gì bất thường không? - Quân hỏi.

- Trong nhà không có động tĩnh, mọi cửa sổ đều được che rèm, cũng không thấy có ánh sáng lọt ra - Cường nhìn lên ban công tầng hai.

Nhìn từ phía sau cũng không thấy có ánh đèn, cả căn nhà tăm tối tới mức khó tả. Linh cảm bên trong có điều bất thường, Cường lập tức trèo từ cột điện lên bờ tường, từ bờ tường lại đi thêm một đoạn, xung quanh mọi nhà vẫn im lìm, cậu nhẹ nhàng bật người vào ban công. Cửa vào bị khóa, Quân ra hiệu cho cậu canh chừng, để hấn phá cửa.

Hắn lấy ra một cuộn băng dính khổ to trong vali, sau đó dán chúng thành một lớp rất dày trên mặt kính, thao tác nhanh gọn, nhìn là biết thanh tra chỉ là nghề tay trái, nghề chính của hắn là ăn cắp. Cường cảnh giác nhìn ba mặt ngoài ban công, không có dấu hiệu bị phát hiện, lúc này cậu liếc mắt nhìn vào cửa sổ.

Thịch.

Trên rèm cửa có một khe hở rộng chưa đầy ba đốt ngón tay, bên trong không có đèn chiếu sáng, thoạt nhìn sẽ không cảm thấy gì khác thường. Nhưng nếu cố tình hé mắt qua khe hở kia, sẽ đột nhiên bắt gặp một con người mở tròng tròng nhìn ra ngoài, giống như đang quan sát nhất cử nhất động của những kẻ lạ mặt đến đây.

Thịch.

Da đầu Cường tê dại đi, bên trong có người, hơn nữa còn phát hiện ra bọn họ đang định đột nhập vào nhà. Bao nhiêu ánh sát từ bên ngoài lọt qua

khe hở đều bị bóng tối hun hút kia nuốt chửng, thứ duy nhất phản quang lại chính là góc mặt đang rình gần rèm cửa. Không phải mắt người lớn, nước da trắng hơi ửng hồng, lông mày nhạt, tóc để mái bằng, ánh mắt tuy dọa người nhưng không có ác ý.

Thịch.

Có điều con mắt này tạo cho người nhìn cảm giác không thật. Sau vài giây quan sát, ánh mắt ấy thực chất không đặt về phía Cường, người bên trong đơn giản chỉ là đứng nhìn ra ngoài, không chớp mắt, cũng không để ý hành động của cậu. Biểu cảm trên gương mặt cứng đờ giống như mặt của một con búp bê, chỉ là do đường nét tạo hình mô phỏng người thật, nên vừa nhìn sẽ dễ tưởng nhầm.

Rắc... Rắc...

Có tiếng thủy tinh nứt rất khẽ vang lên. Cường chớp mắt, bên kia Quân đang đập đập mặt kính dưới lớp băng dính. Tiếp theo, hần từ từ bóc lớp băng dính đó ra, nơi vừa rời bị đập đập tạo thành một lỗ hồng lớn, có thể thoải mái cho tay vào trong mở khóa cửa ra được. Quân đưa miếng băng dính đầy thủy tinh vụn cho Cường, hần cẩn thận nhìn vào trong phòng, tối tới mức không thấy được năm đầu ngón tay. Kính cửa này được tráng một tầng bạc ở mặt ngoài, gọi nó là gương thì đúng hơn.

Quân nhặt mấy viên thủy tinh vụn ném vào trong, đồng thời nín thở nghe động tĩnh, ngoài những tiếng va chạm nhỏ dần, hần không nghe được thêm bất cứ một âm thanh nào khác. Thấy chưa có gì nguy hiểm, Quân nhanh chóng kéo then cài cửa, vừa xoáy năm tay mở chốt cửa lập tức hé ra, hần đứng né sang một bên, hất cằm về phía Cường, mắt liếc vào trong.

Lúc đó, Cường bất giác nhìn qua khe cửa sổ, trước giờ luôn có một nỗi bất an trong lòng cậu, hiện tại nỗi bất an đó đã hóa thành sự thật. Khuôn mặt vô cảm kia từ khi nào lại biết nhoẻn miệng cười, cái đầu chậm chậm

quay từ trái sang phải. Ánh sáng chiếu tới đâu, Cường hồi hộp nhìn theo tới đó, chính cậu cũng không rõ mình đang chờ đợi cái gì từ cảnh tượng kỳ dị này. Hết mặt rồi tới tai, cái đầu vẫn quay, lại một góc mặt khác hiện ra, cái đầu không dừng lại...

Cạch.

Bỗng có cái gì rơi xuống đầu Cường, là một viên vụn thủy tinh, thêm một viên nữa vừa bay tới, cậu ngẩng đầu nhìn lên, Quân ở phía đối diện đang chửi thề, hắt hắt đầu về phía cánh cửa đã mở. Cường lúc này mới sực nhớ ra mình đã xao nhãng mục đích tới đây, cậu lập tức gạt hết những suy nghĩ mông lung kia đi, tay với lấy nắm cửa, từ từ mở rộng nó ra.

Không một tiếng động.

Cửa vừa mở, bên trong liền có ánh sáng chiếu vào, Cường nhìn quanh căn phòng một lượt, bằng mắt thường có thể thấy đây là một cái nhà kho. Đồ đạc để đầy khắp phòng, có bàn ghế, giường tủ và rất nhiều bóng đen hình dáng khác thường đặt xung quanh. Nhiều đến nỗi Cường không biết có ai nấp phía sau chúng hay không nữa, vì trong số những bóng đen đó có những cái rất giống hình người.

Liều mạng bước vào, cảm giác đầu tiên ập tới là lạnh ngắt tận xương tủy, nơi đây giống như đã bỏ hoang từ lâu, nền đá hoa dày những bụi và rác, có những mảnh vải màu da người vứt vung vãi trên sàn nhà. Cường nhặt một mảnh lên, thứ này sờ mịn, có khả năng đàn hồi, cảm mát tay hơn cao su, không biết làm từ chất liệu gì.

Nhìn những bóng đen vừa rồi, hóa ra chúng đều là búp bê, kích thước bằng một đứa trẻ, chất liệu giống như mảnh vải cậu đang cầm trên tay. Có một vài con đã hoàn chỉnh, còn phần lớn đều dở dang, có thể chúng là sản phẩm lỗi nên bị vứt chõng chất trong kho này.

Choang!

Cường nheo mắt, Quân vừa mở đèn pin ra soi, thử hắt đang nhìn tới chính là cái khiến cậu suy nghĩ này giờ, một chiếc đầu trẻ con có ba mặt, treo ngay sát rèm cửa sổ. Thứ đó hiện lên dưới ánh đèn pin, dù rất rõ ràng, nhưng vì đột nhiên nhìn thấy nên cảm giác có đôi chút rợn người. Tóc nó được buộc cao trên đỉnh đầu, có một sợi dây nối giữa tóc và thanh kim loại căng ngang trên tường, vừa rồi Quân mở cửa có động tới thanh kim loại đó, nên cái đầu cũng bị đung đưa theo. Bên cạnh cái đầu ba mặt ấy là một vài bộ phận cơ thể đã tách rời như bàn tay, cánh tay, bàn chân, cũng được treo trên đó.

So với những con búp bê chồng chất quanh đây thì biểu cảm trên khuôn mặt kia có vẻ giống thật nhất. Ba khuôn mặt được khâu vào cùng một cái đầu, mỗi khuôn mặt là một biểu cảm, cười, khóc, ngạc nhiên, cái mặt ban này Cường thấy là đang ra vẻ ngạc nhiên. Có thể nhận ra ở đây đều là búp bê trẻ con, tay chân kia cũng mô phỏng theo hình dáng đó. Tạm đoán là, những phần được tách riêng ra treo lên thanh kim loại đều đã là sản phẩm hoàn hảo, còn tất cả những thứ dù đã thành hình, hay còn dở dang cũng chỉ là đồ bỏ thôi.

Được làm từ cùng một chất liệu, chỉ khác tay nghề, tên đeo mặt nạ định dùng những con búp bê này làm gì? Quân thử chạm vào cái đầu ba mặt, bỗng tay hắt rút lại, trong một khắc đó, toàn thân hắt như có luồng điện cao áp chạy qua. Còn hơn cả điện giật, vừa rồi khi chạm vào thứ kia, có tiếng gào khóc đột ngột đập vào tai hắt, âm thanh to đến mức khiến đầu óc hắt choáng váng. Quân nghĩ, có gì đó bất thường ở đây, nơi này đáng ra phải bị ma ám rồi, nhưng hắt lại chẳng nghe thấy tiếng người âm nào cả, cho tới khi chạm vào cái đầu này.

Cường cũng phát hiện ra, trong căn phòng ngoài mùi bông nhồi, mùi nấm mốc, còn có một thứ mùi đặc biệt nữa. Chỉ thoang thoảng rất nhẹ, dường như lúc có lúc không, nhưng cậu vẫn nhận ra, mùi phần rôm trẻ em tỏa ra trong này. Chắc là hương liệu mà tên đeo mặt nạ sử dụng để khử mùi

cao su trên chất liệu làm búp bê. Thử ngửi miếng vải nhặt trên sàn vừa rồi, đúng là có mùi phấn rôm, hơn nữa cậu chắc chắn được rằng, đây không phải làm từ cao su.

Dưới ánh sáng Cường quan sát kỹ bề mặt vải, trơn nhẵn, màu sắc trắng đều, dùng móng tay bấm xuống có để lại vết, còn thấy những chấm tròn như đầu kim trải đầy khắp bề mặt. Mặt trước mặc sau không cùng màu, nếu mặt trước trắng phớt hồng, thì mặt sau là trắng bệch, phân ra làm hai tầng rõ rệt. Cầm nó trên tay khiến Cường liên tưởng đến một miếng bì lợn tươi, khác một chỗ là bì lợn cứng và lỗ lang lông to, thứ này gọi là da người thì đúng hơn.

Cạch.

Cường bị đánh động, vừa nhìn liền thấy Quân đã mở cửa đi ra ngoài, hẳn không muốn ở lâu trong căn phòng đầy tiếng thét này nữa. Trực giác mách bảo rằng đây chưa phải là nơi chứa nhiều bí mật nhất trong căn nhà. Cần tiết kiệm thời gian, nếu Cường tới để tìm người thì nên nhanh chóng đi tiếp, còn chần chừ ở đây không chừng sẽ muộn mất.

Bên ngoài là hành lang, có một căn phòng ở tay trái, và một canh phòng ở đối diện với nhà kho, bên kia cầu thang. Cường mở cửa vào căn phòng bên tay trái, Quân kiểm tra căn phòng đối diện. Tên đeo mặt nạ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, để nhanh chóng đạt được mục đích, hai người phải chia nhau ra hành động.

Trong căn phòng Cường vừa bước vào, cậu không thấy có gì bất thường, đây là phòng ngủ của hẳn, giường tủ, bàn ghế đều sạch sẽ, chứng tỏ hẳn thường xuyên dùng căn phòng này. Tìm khắp các góc gác trong phòng cũng không thấy Bông đâu, vậy là hẳn không giấu con bé trong phòng ngủ. Cường lập tức rời đi, từ ngoài hành lang cậu đã thấy ánh sáng hắt ra bên căn phòng cạnh cầu thang. Quân có thấy gì trong đó không?

Cường lách người qua khe cửa, chân chưa bước hết cậu lập tức khựng lại, đập vào mắt Cường là một khuôn mặt bé gái, biểu cảm vui vẻ nhìn cậu, nhìn tới không chớp mắt, nụ cười như đóng đinh trên mặt. Quay đi hướng khác, lại bắt gặp một bé trai, mặt mũi khôi ngô, ánh mắt biết nói, vẻ mặt rạng rỡ, nhưng cũng chỉ có duy nhất một vẻ mặt ấy để thể hiện.

- Thằng nhóc này mất tích cách đây tám tháng, bố mẹ nó từng tới báo công an, ngoài nó ra ở đây còn có vài gương mặt nữa mà tao từng thấy trong hồ sơ - Quân lên tiếng, hần chỉ vào bé trai trước mặt Cường.

- Con bé mặc váy đỏ treo ở góc tường là cháu của một bà bán hoa quả ngoài chợ khu tao ở, mất tích cách đây bốn tháng - Theo tay hần, Cường thấy cách mặt đất hai mét, có một bé gái tầm năm tuổi bị treo trên tường, thần thái tự nhiên, giống như đang làm nũng người khác.

- Còn đứa mặc váy xòe như cái lồng bu giữa nhà kia, mày không biết đâu, đó là con gái của một nhà bán vải giàu có ở Hà Đông, vụ bắt cóc này gây xôn xao dư luận lắm, vì sau đó hung thủ không hề đòi tiền chuộc, tính tới nay cũng đã 10 tháng rồi - Ngay giữa phòng đặt một bộ salong, trên ghế có một bé gái bốn tuổi ngồi ngay ngắn, đầu tựa vào thành ghế, ánh mắt buồn rầu, như đang đợi một ai đó tới.

- Mấy đứa nữa cũng góp mặt trong tập hồ sơ mất tích dày cộp ở phòng tào, trường án này kéo dài đã mười hai năm rồi mà chưa khép lại được. Thằng bé đi đôi tất trắng kia, nếu tao không nhầm thì nó đã bị bắt cóc gần mười năm trước, con của một nhà giáo nào đấy dạy ở trường cấp ba. Giờ bà ấy cũng chết rồi - Quân rọi đèn pin về phía gần cánh cửa, một bé trai khoảng ba tuổi được treo ở đó, thân hình bụ bẫm, mặt cười miệng cười, trông nó như đang đòi người khác bế lên.

Tất cả đều rất sống động, biểu cảm chân thật như vậy, chỉ có thể là người sống, Cường thử chạm vào một đứa trẻ, không thấy nó phản ứng. Làn da thì lạnh ngắt, ấn vào cảm giác bên trong mềm mềm, không giống

như dưới lớp da hoàn hảo kia là xương thịt. Đây là búp bế, tất cả những đứa trẻ này đều là búp bế, dù chúng có cười hay khóc thì cũng chỉ còn là đồ vật. Nhìn xem, làn da trắng hồng này không thể là giả được, còn cả cảm giác mịn màng khi chạm vào nữa, chất liệu gì có thể tạo lên nó?

- Những đứa trẻ này đều đã bị lột da, xương thịt thay bằng bông, thứ duy nhất hằn giữ lại ở mỗi con mồi, chính là bộ da hoàn hảo của chúng - Quân nói - Có thể lấy một bộ da không chấp vá, nguyên vẹn tới từng ngón tay như vậy, thao tác tiếp theo để bảo quản cho nó không bị khô và bong chóc, đây là bí quyết chỉ có người trong nghề mới làm được.

Vậy tên đeo mặt nạ kia làm nghề gì? Cường tự hỏi, trong đầu cậu đã có sẵn câu trả lời.

Thợ thuộc da.

Trước đây cậu chỉ biết người ta thuộc da trâu bò, sang trọng hơn thì là da báo hổ, chưa từng thấy kẻ nào điên rồ tới mức thuộc da người. Mà đây là da trẻ con, có đứa chỉ mới ba bốn tuổi, nhìn biểu cảm tươi cười trên mặt nó, bất giác toàn thân Cường toát lạnh, chúng phải chết đau đớn thế nào?

Lột da một đứa trẻ, cầm thú cũng chẳng tàn ác đến vậy, hẳn phải là ma quỷ, một tên đầu trâu mặt ngựa đội lốt người. Còn Bông của cậu, bốn ngày qua nó có ổn không? Trong đám búp bế ở đây, không có con bé, trong nhà kho cũng không có, chắc nó vẫn đang bị giữ ở đâu thôi, con bé rất ngoan, ai có thể làm vậy với nó được.

Cường lao ra khỏi phòng, cậu chạy xuống tầng một, hoảng loạn tìm kiếm bóng dáng đứa cháu gái bé nhỏ, hình ảnh Bống cười nói đan xen với những hình ảnh máu me, bàn tay vừa rồi cầm mảnh da vụn bông run lên, tại sao lại nghĩ tới điều đó vào lúc này? Bống sẽ không sao, chắc chắn không sao...

Ngoài cửa hàng là một quầy trưng bày, có rất nhiều mặt hàng thuộc da được treo quanh tường, tất nhiên là hàng để bán nên tên đeo mặt nạ không đặt búp bê trẻ con ra đó. Cường chưa kịp nhìn hết, cậu vội chạy sang phòng tiếp theo, ở đây tối đen như mực, có mùi gì rất tanh bay xộc vào mũi cậu. Không gian trong này vô cùng rộng, đây chính là xưởng thuộc da của tên đeo mặt nạ. Trên mặt đất chảy tràn thứ dịch nhớt nháp, là nước hay máu không rõ, một chiếc bàn đặt dụng cụ đồ nghề, nguyên liệu để lột xột hết vào nhau. Quanh tường kê rất nhiều giá sắt, bên trên đặt la liệt khay kim loại, đựng từng cục từng cục thịt cồm cộm, chúng được lọc ra từ rất nhiều xác chết, xếp tới chật cả giá.

Đôi mắt đã quen với bóng tối, Cường có thể thấy cả trên tường treo những bộ da đã thuộc, chất dịch nhầy chảy ra từ đó, tiếng tí tách vang vọng khắp phòng.

Bông đâu?

Con bé không thể chịu nổi bóng tối ở đây, nó sẽ sợ tới khóc thét nên, nhưng tại sao Cường chỉ thấy xung quanh im lặng. Bên cạnh những bộ da đã thuộc là những con búp bê đang được tạo hình, chúng nằm ngòai đầy mặt sàn, con nào gần xong lại được treo trên tường. Vì trong phòng quá tối nên Cường phải lần tìm từng khuôn mặt một, lòng thầm cầu nguyện, con bé không nằm cùng với những bộ da này.

- Bông! - Cường gọi - Bông!

Dù tên đeo mặt nạ có vì tiếng gọi của Cường mà xuất hiện, cậu cũng bất chấp.

- Bông! - Giọng Cường nhe nhai lại, vì một lẽ xung quanh vẫn im lặng như tờ, con bé đâu còn chỗ nào để trốn nữa.

- Cậu.

Có tiếng nói vang lên từ trong bóng tối.

- Cậu.

Bông, đúng là Bông đang ở đây, Cường lập tức dừng tay, trước khi tiếng nói kia biến mất, cậu lập tức đáp:

- Cậu đây, Bông, cậu tới đón Bông về đây, đừng sợ.

- Cậu - Giọng nói vẫn vang lên, cùng với đó là tiếng bước chân chạy trên sàn nhà sũng nước.

Lép nhép.

Lép nhép.

Trước mắt Cường xuất hiện một bóng lưng bé gái, hai chân lảo nhảo chạy phía trước, cậu đuổi theo, bàn tay nhỏ xíu vẫy vẫy cậu, ngay khi gần với tới, Cường bỗng thấy con bé ngoảnh sang bên trái và biến mất. Nơi đó là góc tường, không có lối đi, con bé đâu rồi? Cường sờ tay lên tường, cảm giác ướt lạnh của nước, không phải, thứ dịch nhầy này đặc như máu. Có cái gì treo ở trên góc tường, ngược nhìn lên, hai mắt cậu nheo lại, rồi bất ngờ mở lớn:

- BÔNG!

Cường hét lên, đúng là con bé, khuôn mặt có lấm bầm thì cậu vẫn nhận ra, gần như ngay lập tức, Cường ôm con bé từ trên móc xuống. Khi vừa chạm vào đầu óc Cường bỗng trở lên trống rỗng, tất cả suy nghĩ đều tập trung vào đứa bé cậu đang giữ trong tay. Tại sao nó lại nhẹ như vậy?

Cơ thể Bông mềm nhũn, vừa ôm vào lòng đã không thể đỡ thẳng dậy được. Cường nắn thử cánh tay, không cảm giác, da lạnh ngắt, bên trong cũng không phải xương thịt, có thứ gì đó mềm mềm nhồi vào đó.

Bông không phải như thế này.

Cường quay mặt đứa trẻ ra, mắt này, mũi này, miệng này, đúng là Bông, nhưng thân thể tại sao lại như vậy. Đôi mắt con bé mở tròn, nhìn chỉ thấy vô cảm, không còn vẻ tinh nghịch như trước đây nữa. Hai tay Cường dính đầy thứ dịch đậm đặc kia, từ hoang mang chuyển dần sang chết lặng. Toàn thân cậu đổ nghiêng về một bên tường, rồi lại trượt dần xuống nền đất.

- Aaaaaa!

Cường ôm chặt con bé vào lòng, hét như muốn xe toang cổ họng, nước mắt không ngừng chảy đầy trên mặt. Cảm giác trống rỗng, tất cả đều trở lên vô nghĩa, ngay cả sự tồn tại của cậu cũng hoàn toàn vô nghĩa. Thân xác Bông bây giờ chẳng còn nguyên vẹn, trong đồng xương thịt bấy nhầy kia cậu đâu thể biết phần nào thuộc về con bé.

Đáng ra đêm hôm đó, Cường phải nói với chị, để cậu ở lại trông nó, bây giờ có nói gì làm gì cũng không kịp nữa rồi. Mọi thứ đều đã quá muộn.

Có ôm bao lâu thì cơ thể con bé cũng không ấm lên được, mỗi lần buông nó ra, Cường lại tự hỏi, làm thế nào đây, Bông phải làm thế nào mới sống lại được? Nhưng càng hỏi, Cường càng đau khổ, sống lại ư? Con bé chết rồi, thực sự nó không thể đợi được cậu, trước khi chết nó đã chịu bao nhiêu khổ sở, cậu thấu được mấy phần, với một đứa nhỏ như vậy, sẽ không gì có thể đo đếm được.

Là bị xẻ thịt, lột da, Cường không dám tưởng tượng những cảnh đã diễn ra với con bé. Nó sẽ chỉ nghĩ tại sao ba mẹ và cậu không tới cứu nó, tại sao lại bỏ nó một mình ở nơi lạnh lẽo này. Nó đã sợ tới mức nào? Nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng Cường, con bé lập tức quên hết hờn giận, nó gọi, rồi lặng lẽ rời đi, không phải để oán trách mà là để gặp được người nó thương yêu. Tới cùng, vẫn là Bông tìm thấy cậu.

- Mà biết được bao nhiêu trong chuyện này? - Cường gần qua kê rằng, khi cậu nghe tiếng bước chân của Quân tới gần - Mà nói con bé sẽ được giữ lại chơi, đây là ý của mà phải không?

- Không, tao nhận vụ này cách đây sáu tháng, dù đã đoán được kẻ thủ ác nhưng không hề biết hấn ra tay tàn bạo như thế này - Quân đáp.

- Vậy tại sao mà không bắt hấn? - Cường nói như quát lên.

- Không dễ gì gặp được hấn, muốn bắt phải có tang chứng vật chứng, ở hiện trường những vụ bắt cóc, không phát hiện được bất cứ manh mối nào của hấn. Tao đành phải đợi tới khi tìm tới hang ổ của hấn mới được - Quân từ tốn nói.

- Mà lợi dụng tao.

- Đúng. Tao còn tính nếu mà có thể giết được tên khốn này, tao sẽ không phải nhúng tay vào, đối đầu với hấn chẳng có lợi gì cho tao. Nhưng mà lại quá kém cỏi, may mắn là mà vẫn còn dùng được, dẫn tao tới đây coi như có thể lập công một lần với sếp. Tiền thưởng tao...

- THĂNG CHÓ MÁ!

Cường không để hấn nói hết câu, cậu lao tới nắm chặt đấm tay, muốn làm cho hấn câm miệng. Nhưng vì bóng tối che mắt, cánh tay cậu vung lên trong không khí, cổ họng lập tức bị khuỷ tay đối phương chặn lại, hấn đẩy Cường đập vào tường, nói:

- Câm đi. Cũng may mắn là mà vẫn còn sống đến giờ. Tên đó hôm nay đi ra ngoài, có thể vài ngày nữa mới về, ngoài cửa hiệu có một tấm biển thông báo. Mà tốt nhất lên cầm cái cần tìm về đi, nơi này để cảnh sát giải quyết.

Cường gạt tay hấn ra, sau một lúc bình tĩnh lại, cậu lên tiếng:

- Có mang theo bật lửa không?

Quân không biết người này định làm gì, hắn cũng chẳng muốn tiếp tục đôi co với cậu, cần bật lửa thì hắn có, thế nên hắn lấy ra ném cho Cường. Có bật lửa, Cường liền ôm Bông bước khỏi xưởng thuộc da, lặng lẽ tiến lên tầng hai, không nói thêm gì khác.

Giờ chỉ còn Quân đứng một mình ở nơi lạnh lẽo này, hắn dùng đèn pin soi quanh phòng. Ở đây có những cái trụ xiên dùng để giữ xác trong khi thuộc da, dụng cụ cắt xẻ cũng rất đa dạng, từ cái nhỏ như dao y tế, tới cỡ lớn như cưa, còn có cả những thứ hắn chưa từng nhìn thấy. Có chút ghê rợn khi phải nhìn nó từ trong bóng tối thế này. Đốt thì máu và nước chảy lên láng, trên những thanh kim loại móc đầy da đã thuộc, mặt trong máu vẫn còn tươi, có thể thấy thỉnh thoảng nó nhỏ thành giọt trên sàn nhà.

Đang quan sát, bỗng Quân ngửi thấy mùi khét khét như có ai đốt tóc hay móng tay gần đó. Bắt đầu thấy khói tràn xuống tầng một, lửa xuất phát từ tầng hai, trên đó, chẳng phải là Cường đang ở trên đó sao? Quân hốt hoảng lao lên tầng hai, lửa cháy từ trong căn phòng búp bê, ánh sáng bập bùng trong biển khói, có vẻ như cháy to lắm rồi, bên trong toàn đồ bắt lửa, cháy như vậy sao dập được. Quân đập cửa xông vào, trước mắt hắn là những con búp bê chìm trong màn lửa đỏ rực, khói bốc lên cay mắt, Cường đứng ngay cạnh cửa, thấy cậu hấn quát lên:

- Mày điên hay sao mà đốt chúng đi?

- Hắn sẽ phải tìm tao, có chết tao cũng phải tự tay lột da hắn - Cường nghiêng đầu sang chỗ Quân, sát khí ngùn ngụt như ngọn lửa trước mặt, bao phủ trông mắt cậu là những tơ máu chẳng chịt, nước mắt từ khi nào đã thành vệt máu dài trên má.

Sẽ ra sao nếu những gia đình ở đây nhận lại con của họ trong hình dạng này, cha mẹ nào chịu được khi nghĩ tới cảnh con mình bị tróc thịt lột

da, không, không ai chịu được. Đứa con mất tích, đối với họ chưa tìm được nghĩa là còn hy vọng, nếu bắt buộc phải nghĩ là chúng đã chết, cũng không bao giờ họ dám nghĩ tới cảnh tượng này.

Ngay sau đó Cường liền rời đi, nếu như tên đeo mặt nạ trở về, biết được ai đã phóng hỏa biến nhà hắc thành một nấm mộ búp bê, vậy chắc hẳn sẽ tới tìm cậu. Đây là trong trường hợp hắc không bị cảnh sát bắt. Hành động của Cường khiến Quân không kịp trở tay, chẳng thể nghĩ được làm gì tiếp theo, hắc vội gọi cho bên cảnh sát xuống xử lý hiện trường. Thông báo đã phát hiện nghi phạm bắt cóc trẻ em, do hiện trường xảy ra hỏa hoạn nên yêu cầu người tới tiếp ứng.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

17. Đám Ma.

Hai tuần sau.

Hễ trời sáng là Quân lại phải dậy tắt bật đun nước dọn nhà, dạo gần đây công việc chỗ hăn rất nhiều. Bình thường hăn không bao giờ than vãn khi thấy mấy tờ giấy tuyển dụng gài trước cửa nhà. Vì người ta đã nghe hăn dặn, cứ có việc gì cần thuê, hãy đánh máy rồi gửi cho hăn một bản, chỉ cần tiền công hậu hĩnh, khó mấy hăn cũng sẽ làm.

Hăn còn rất đảm bảo về chất lượng công việc hoàn thành đúng hẹn và đúng quy cách, nhiều người đã dùng thử dịch vụ chỗ hăn, thấy ưng ý nên lần sau nhất định quay lại. Mà việc thì vô số, hăn cũng kiếm được kha khá tiền từ hoạt động làm thêm này.

Cơ mà bây giờ hăn phải nhận nhiều vụ án hóc búa quá, hết vụ tên bắt cóc, rồi vụ chó dữ cắn chết người, vừa phá xong một cái án to, hăn lại nhận thêm hai cái án nhỏ nữa. Hôm qua có vụ chém giết dã man ở đầu phố, thủ phạm hành động chớp nhoáng, nạn nhân không kịp kêu cứu, thời gian gây án là 2h40' sáng, đúng lúc mọi người đang ngon giấc. Thêm một vụ là nhảy lầu chết, nạn nhân đang vui tươi tự dừng quần trí, người ta đã nghi đây là vụ án mạng được giài xếp.

Thế là hăn phải mở cuộc điều tra tâm lý, lập báo cáo, đóng hồ sơ từng vụ gửi cho các ban ngành liên quan. Suốt ngày đứng ở hiện trường tìm kiếm thông tin, tới lúc về thấy cửa nhà đầy những giấy tuyển dụng, bảo sao hăn chẳng điên lên mà mất ngủ. Không phải hăn sợ việc, là hăn sợ mất tiền,

việc người ta tuyên công rất cao, còn mấy vụ án hãn theo lại chẳng được đồng lẻ nào.

Làm việc một mình có thể thoải mái, nhưng nếu hỏi có năng suất cao không, hãn sẽ nói làm việc hai mình chắc chắn tốt hơn. Chính vì thế mà hãn luôn muốn tìm được một đồng nghiệp phù hợp, giúp hãn đun nước pha cà phê, đọc hộ hãn mấy tập hồ sơ này, để hãn rảnh tay đi kiếm tiền thiên hạ.

Và cái người mà hãn ưng nhất, chính người đó vừa đập tung cửa phòng hãn, đem theo bản mặt râu rĩ mà đi vào. Trong một buổi sáng đẹp trời như này, hãn còn chưa có khách mở hàng, thật sự lúc đó hãn muốn đốt phong long đuổi người kia ra ngoài quá. Nhưng nhịn lại, hãn chỉ hỏi:

- Chưa chết sao?

Từ tối hôm đó, Quân không gặp lại Cường lần nào, hãn nghĩ thằng này chết chắc rồi, không sớm thì muộn cũng phải chết. Đốt nguyên bộ sưu tập của người ta, xong còn ra vẻ mạnh mẽ lắm khi hai mắt vẫn toét nước, thật chẳng hiểu thằng này muốn thể hiện cho ai xem. Thế mà hai tuần sau lại thấy thằng này đến, mặt mũi lành lặn, trông khí sắc còn tốt hơn trước, chính điều này khiến hãn rất lấy làm ngạc nhiên.

- Mà có thông tin gì về tên đeo mặt nạ không? - Cường hỏi.

Biết ngay mà, lúc nào cũng tên đeo mặt nạ, mở mồm ra là tên đeo mặt nạ, hãn còn bao nhiêu việc phải làm, có rảnh mà đi bám quần tên đó đâu. Hãn chỉ làm về phân tích tâm lý, muốn hỏi quá trình phá án thì đi nơi khác. Thật uổng công hãn coi người ta là đồng nghiệp, người ta nào có nghĩ tới hãn chút gì đâu.

- Ngồi đi, để tao lấy hồ sơ - Quân nói.

Thực ra chỗ hãn lúc nào cũng đầy đủ thông tin, hãn vốn là một thanh tra mẫn cán và cẩn thận, có gì cũng ghi lại, vừa phục vụ cho công tác điều

tra vừa nâng cao được trình độ chuyên môn nghiệp vụ. Bây giờ hắn đang cần người, giúp thằng này một chút, sau đó nhắc lại cái vụ giấy nợ ngày trước, hắn cũng chịu thiệt rất nhiều trong lần đó, thằng này mới đi làm một ngày đã trốn mất, ít cũng phải làm thêm vài tuần mới bỏ xóa nợ chứ.

Đưa cho Cường tập hồ sơ vụ án bắt cóc, Quân nói:

- Cũng không lấy được nhiều thông tin, tới tên thật của nghi phạm còn không tra ra, hàng xóm quanh đó gọi hắn là chú Thịnh hoặc ông Thịnh. Hắn ít giao tiếp với mọi người, không hay ra ngoài vào buổi sáng, khách mua hàng cũng không nhiều, xưởng thuộc da do hắn mở cách đây hai mươi năm, thành ra người mua chủ yếu là khách quen. Ngoại hình của hắn có nhiều luồng ý kiến lẫn, điểm chung là dáng người cao to, khuôn mặt có thể gọi là hiền lạnh, đáng tin, có người còn miêu tả là giống diễn viên hài Minh Béo. Nhưng mà khi vẽ theo lời kể thì lại chẳng ai bảo đấy là hắn.

Trong hồ sơ ghi tuổi của tên đeo mặt nạ là từ 45 tới 50, ngoại hình chưa xác nhận, đã bỏ trốn khỏi địa bàn, là thành phần nguy hiểm cho xã hội. Những giấy tờ tìm được tại nhà riêng đều không có giá trị sử dụng, lục tìm trong phòng ngủ phát hiện hàng chục giấy chứng minh nhân dân, giấy khai sinh, sổ sách và tài liệu đứng tên người khác. Những cái tên này đều không có thật hoặc người dùng đã chết.

Kiểm tra dấu vân tay tại hiện trường, cảnh sát còn không nhận được bất cứ kết quả trung khớp nào, theo nhận định ban đầu thì kẻ thủ ác chưa từng có tiền án tiền sự, và cũng không có luôn cả chứng minh nhân dân. Đó là những đầu mối mà bên phía cảnh sát thu được tính tới thời điểm này. Hiện tại họ đã phong tỏa hiện trường, cắt cử người luân phiên canh gác trong ngoài căn nhà, theo dõi 24/24 những khu vực xung quanh. Cảnh báo rộng rãi trên các kênh thông tin đại chúng và truyền thông về tên tội phạm hết sức nguy hiểm này.

Đồng thời còn trao thưởng cho ai cũng cấp được thông tin hữu ích về hãn cho cơ quan điều tra. Nói chung là sau khi đọc xong hồ sơ, Cường thấy được nỗ lực vào cuộc của phía cảnh sát, và sự mù mịt về khả năng bắt kẻ thủ ác ra trước ánh sáng của họ.

Nhưng nói vậy cũng không sai, bản thân cậu cũng không thể nghĩ ra cách nào khác tốt hơn được. Sau khi rời khỏi nhà tên đeo mặt nạ, Cường đã phải giằng vịn rất nhiều trước việc có nên đem Bông ở hình dáng này tới nhà chị gái không. Tới cùng thì cậu vẫn không đủ can đảm để làm vậy.

Chị gái coi Bông còn quan trọng hơn sinh mạng mình, nếu phải đối mặt với thực tế này, chắc chắn chị sẽ không muốn sống nữa, hoặc là lập tức phát điên. Vì vậy, Cường không có sự lựa chọn nào khác, đành chấp nhận giấu chị sự thật về con bé, cho dù bản thân cậu rất đau đớn. Cậu nhất định không thể để mất thêm một ai nữa.

Đặt Bông ở trong phòng ngay ngắn rồi, Cường còn xin lỗi con bé vì đã không cho nó gặp bố mẹ lần cuối, những khổ tâm này cứ để mình cậu chịu, làm thế Cường sẽ thấy nhẹ lòng hơn. Cậu tới nhà chị gái lúc hơn 12h đêm, trước đó cậu đã hứa sẽ đem con bé về cho chị, dù cậu không làm được thì cũng phải qua nói với chị một tiếng.

Vận nên khi thấy Cường đến, chị gái vẫn để đèn đợi cậu ngoài phòng khách. Cường gõ cửa, chị đã vui mừng thế nào khi thấy cậu, một giây sau nét mặt chị lại thất thần. Vì Cường chỉ tới một mình, Bông vẫn không đi cùng cậu. Chị ôm mặt khóc nức nở, tiếng nấc nghẹn như cào xé tâm can Cường, cậu không thể nói lời nào ngay lúc đó, bởi nhẽ chính bản thân cậu cũng đang phải chịu đựng rất nhiều.

Đợi chị bình tâm lại, Cường đã nói rằng con bé vẫn sống tốt, chỉ là kẻ đem nó đi, hãn có thể đã bán con bé cho một gia đình hiếm muộn nào đấy. Sẽ sớm có thông báo từ phía cảnh sát, họ có nhiều người, nhiều kênh tìm kiếm, chắc chắn không lâu nữa là Bông sẽ về thôi. Bản thân Cường cũng

muốn tin những điều này là sự thật, cậu tự lừa bản thân rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng, qua đêm nay mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Không biết chị gái tin bao nhiêu phần, còn Cường vừa về tới phòng, nhìn thấy Bông yên lặng nằm kia, đây mới là sự thật dành cho cậu. Vĩnh viễn không thể nào có chuyện Bông quay trở về nữa, vì chính tay cậu sẽ chôn xác con bé xuống, để nó nhanh chóng tới được chốn bình yên, tránh xa nơi trần thế tối tăm, nhem nhuốc này.

Từ ngày đó, Cường chuyên tâm thiền tịnh tu luyện đạo pháp, đợi tên đeo mặt nạ tìm đến trả thù. Nhưng đợi rất lâu, một tuần, rồi mười ngày, vẫn không thấy ai đến. Cường còn tự đi qua nhà hẩn tìm, nhưng nơi đó được canh phòng rất cẩn thận, ai không phận sự miễn vào. Vậy hẩn đã đi đâu, Cường bỏ thêm thời gian lang thang quanh các khu vui chơi, bệnh viện nhi, trường học, những nơi tập trung nhiều trẻ em trong thành phố. Thêm bốn ngày, kết quả vẫn không thấy bóng dáng tên đó đâu.

Lại nghĩ có khi hẩn sẽ không dùng hình dạng đó để ra ngoài, dù bắt gặp cũng không thể nhận ra được, như vậy tìm kiếm nữa cũng vô ích. Rồi Cường nghĩ tới những người có thể giúp cậu bây giờ, ngoài chờ đợi cảnh sát, thì chỉ còn Quân, hẩn nói theo vụ bắt cóc trẻ con này, vậy bên cảnh sát điều tra được gì hẩn chắc chắn biết được. Nghĩ vậy, Cường tới gặp Quân và mọi chuyện diễn biến như vừa rồi.

Khép tập hồ sơ lại, Cường hỏi:

- Có thể nhờ Chó Diên tìm người được không?

- Không thể, muốn tìm được tên đeo mặt nạ phải có mùi của hẩn, mày có không? Không có, tao cũng không có. Hồ sơ này cũng đã đóng, coi như tao không còn trách nhiệm ra vào hiện trường kia nữa. Nơi đó canh giữ kín kẽ như vậy, nếu không muốn bị nghi là tòng phạm với hẩn thì nên tránh

càng xa càng tốt. Tội phạm đặc biệt nguy hiểm cấp quốc gia đâu phải hàng chợ mà dây vào - Quân đáp.

Thấy Cường không nói gì, mắt nhìn chăm chăm tập hồ sơ, vẻ mặt bần thần, Quân đã định lờ đi. Nhưng đột nhiên hắt nẩy ra sáng kiến, Quân rút tập hồ sơ Cường đang giữ trong tay, thay vào đó là một chồng giấy tuyển dụng việc làm, đồng thời hắt nói:

- Đừng cố tìm nữa, mày nhất định sẽ gặp được hắt, nhà hắt mày đã đốt, chỉ cần đợi hắt tới tìm mày trả thù thôi. Mà nếu không có việc gì thì tiếp tục ở lại đây làm trả nợ cho tao, xem xem trong đồng này có công việc phù hợp không, vừa làm vừa đợi cũng được.

Cường không đáp, cậu chẳng còn biết làm gì bây giờ nữa, có lẽ vẫn phải đợi tên đeo mặt nạ kia tới tìm cậu, không có manh mối thì biết đi đâu tìm hắt bây giờ. Quân để mặc cho Cường ôm đồng giấy tuyển dụng, hắt trở lại bàn làm việc tiếp tục nghiên cứu chồng hồ sơ mấy vụ án.

Nói cũng đúng, có việc gì để làm bây giờ sẽ khiến cậu không nhớ về quá khứ, cậu cần một cái đầu lạnh để suy nghĩ thông suốt. Cường liếc nhìn mấy tờ giấy trong tay, đây đều là những công việc ngắn hạn, phần lớn là phát tờ rơi, trông giữ động vật, đòi nợ thuê, tìm chó lạc, còn có một cái là thuê khóc đám ma nữa.

- Mày nhận cả công việc này à? - Cường đặt lên bàn một chiếc thiệp mời đính kèm phong bì đăng sau.

Quân đang chăm chú đọc hồ sơ, thấy vậy thì ngừng tay, cầm thiệp nên xem thử, bên trong ghi:

" Vào lúc 9h30' ngày 3/11, gia đình chúng tôi có tổ chức một lễ tang tại nhà thờ trên đường Nguyễn Trãi, do thân bằng cố hữu thừa thốt, gia đình muốn được mời ông tới dự đồng thời góp tiếng khóc cho tang lễ được thêm phần long trọng.

Có chút quà mọn xin được gửi ông trước, nếu có thể xin tới đúng giờ trên giấy mời. Gia đình sẽ có hậu tạ.

Thay mặt gia quyến/ Ký tên."

Hắn đã nghĩ trò cười này do ai bày ra, nếu để hắn biết, hắn sẽ đốt cho cả nhà kẻ đó thành đại tang luôn một thể. Trước giờ hắn chưa từng thấy có công việc nào ngớ ngẩn như vậy, khóc thuê cũng gọi hắn, từ khi nào một thanh tra lại trở lên rẻ mặt thế.

Đây là trước khi hắn mở phong bì đính kèm ra, say khi cầm mấy tờ 500 nghìn trong đó, hắn ngẫm nghĩ thật giả, đếm đi đếm lại, rồi còn mở lịch xem ngày, được một lúc hắn mới nói: - Người ta đã có lòng mời, chúng ta cũng nên đến cho phải phép, vừa đúng hôm nay là ngày tổ chức. Trơ lý, tươi tỉnh lên, à không cần, mặt như vậy mới hợp với đám tang. Cố gắng thể hiện cho tốt, tao sẽ chia cho mày một ít sau khi xong việc. Đi thôi, làm ăn phải đúng hẹn, không sẽ trễ mất giờ hoàng đạo.

- Tại sao tao phải đi, trên giấy chỉ mời có một mình mày thôi - Cường phản đối.

- Người chọn việc này là mày, đi khóc thuê thì càng đông càng vui chứ sao - Quân hờn hờ đáp.

Dứt lời hắn đã đi ra tới cửa, lần này hắn không đem theo vali, nơi như vậy hắn không cho là nguy hiểm, một đám ma nho nhỏ đâu thể làm khó được hắn. Hơn nữa nên tôn trọng người chết, đem theo vũ khí là không thành tâm, khóc sẽ không được hay.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

17. Đám Ma (2)

Nhà thờ trong giấy mời nói đến là một nơi rất đặc biệt. Nó được xây cách đây không lâu, bên ngoài khang trang sạch đẹp, bên trong kiến trúc thiết kế theo phong cách phương Tây, lại được đặt ở ngay đầu đường Nguyễn Trãi, một con đường đông vui lúc nào cũng tấp nập người qua lại.

Nhưng mà dân ở quanh đây người ta ít theo công giáo, vị cha xứ duy nhất còn làm việc ở đây cũng đã chuyển ra ngoài, ông ấy chỉ thỉnh thoảng tới thăm nom nơi này mỗi tháng đôi lần. Cũng có khi người ta tổ chức lễ cưới hoặc lễ tang ở đây, ấy là vì họ muốn tây hóa lối sống của bản thân, còn không cũng chẳng ai tới đây làm gì.

Quân và Cường đang đứng ngắm lối kiến trúc đầy tính nghệ thuật của nhà thờ, họ thấy cửa đóng và không ai ra vào đó cả, đồng hồ mới điểm 9h10', có khi là hai người đã đến sớm. Quan khách nên tới trước để chuẩn bị cùng gia chủ mới phải, đừng để người chết cảm thấy cô đơn, ít nhiều cũng tới khóc cho người ta một tiếng, thừa thớt cũng không đến mức chẳng có ai thế này.

Quân chặc lưỡi, hần đẩy cửa bước vào. Theo sau là Cường, cậu nhìn khắp căn phòng một lượt, có vẻ thân bằng cố hữu đã tới rồi. Ở vài hàng ghế đầu xuất hiện mấy cô nam quả nữ, họ mặc đồ đen, nữ tóc búi trể hoặc thả qua vai, nam tóc vuốt ngược lịch lãm. Nhìn từ phía sau ai cũng như đang cúi mặt, cảm giác họ đang buồn và thương tiếc cho người quá cố nằm trong quan tài kia.

Người tới không nhiều, họ lại ngồi cách xa nhau, chẳng ai nói với ai câu gì, tất cả đều im lặng. Ngay tới một tiếng khóc cũng không có, người nằm trong linh cữu có lẽ đang cảm thấy rất cô đơn, hoặc do ảnh hưởng tâm lý mà Cường đã nghĩ vậy. Cậu vừa trải qua một nỗi mất mát quá lớn, không khí ở đây khiến cho cảm giác buồn đau trong cậu trở dậy. Mỗi bước một chậm lại, bất giác Cường nghĩ tới người nằm trong quan tài kia, một giây đó hình ảnh Bông chợt hiện nên trước mắt cậu.

Có thể tổ chức cho con bé một lễ tang sẽ tốt hơn, khiến nó phải chịu thiệt thòi như vậy, Cường thấy khổ tâm vô cùng. Thân xác không còn nguyên vẹn, nằm xuống mà một nén nhang cung không được thắp, tiếng khóc của cậu đêm hôm ấy liệu có đủ để xoa dịu vong linh con bé. Thậm chí còn không cho nó gặp bố mẹ lần cuối, thiết nghĩ, bản thân cậu có phải quá nhẫn tâm rồi. Những hình ảnh trong đầu càng lúc càng trở lên mờ lung, Cường dừng bước, cậu bỗng sợ phải đối diện với chiếc quan tài kia, sợ phải nhìn vào trong đó, vì nhớ đâu người nằm đó lại là Bông...

Quân không để ý tới tâm trạng của Cường, hẳn cũng không nhìn sang những người xung quanh, mắt hắn tìm kiếm, sao còn chưa thấy gia chủ đâu cả, đây là lần đầu hắn làm chuyện này, sẽ không tránh khỏi bờ ngõ. Nhìn mãi không thấy người nhà ra đón, Quân nghĩ nên tự mình đi hỏi bọn họ thì hơn, đang lúc tang gia bối rối, sơ suất là điều khó tránh khỏi. Thế là Quân sải bước đi qua những hàng ghế, tiến gần tới linh cữu, bình thường phải có người trực ở đây, hiện tại lại chẳng có ai. Gia đình này có phải quá vô trách nhiệm, vừa nghĩ hắn vừa liếc mắt vào trong quan tài.

Cùng lúc đó, Cường đi tới bên một hàng ghế, cậu bắt đầu đứng không vững nữa, một tay phải vịn vào thành ghế cạnh đó để giữ thăng bằng. Suy nghĩ khiến cậu chịu đả kích vô cùng, lồng ngực đau thắt và cảm giác khó thở khiến đầu óc choáng váng. Cường vô tình va vào một người đang ngồi trên ghế, cú va không mạnh, nhưng để giữ phép lịch sự, cậu vội nhìn người đó và nói lời xin lỗi.

Hình như có gì đó không đúng ở đây.

Ngay lập tức Cường nhìn Quân, lại thấy tên đó cũng đang kinh ngạc nhìn mình, trong đầu hai người như muốn nổ tung. Vị quan khách ngồi trên ghế này, mắt mở thao láo, vẻ mặt cứng đờ, cơ bản đây không phải là mặt người, đây là manocanh. Cường nhìn nhanh sang những người khác, cũng là khuôn mặt y hệt như vậy, chỉ thay đổi kiểu tóc và trang phục, tất cả người ở đây đều là hình nộm. Ngay cả người nằm trong quan tài mà Quân vừa nhìn thấy kia, mặt mũi không khác gì các vị khách tới viếng, đích thị cũng là một manocanh.

Đây là lý do vì sao Cường không nghe được tiếng khóc nào trong phòng, cũng không thấy bất cứ ai cử động, bọn họ có phải người sống đâu mà cử động, lại càng không thể nói chuyện được. Quân bây giờ mới nhận ra, tại sao có người chết ở đây, mà hắn lại không nghe được giọng linh hồn họ phát ra. Người chết thường than vãn rất nhiều, vì họ còn muốn được sống tiếp, than vãn để giải tỏa tư tưởng của họ.

- Đúng là anh rất thích tiền, chỉ bỏ ra một chút mà có thể kéo anh tới đây, cũng không uổng phí mà.

Từ trên gác xếp có một người bước xuống, nghe giọng thì là nữ, Cường ngược mắt nhìn, chẳng phải kia là cô gái đêm hôm đó ôm manocanh đi họp sao. Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy bút chì màu đỏ, đùi sề cao, áo voan màu trắng, nhìn xa thì thấy rất quyến rũ.

- Anh biết em cô đơn thế nào không? Từ đêm mà anh đẩy em xuống giường, xé áo em, rồi tự nhiên bỏ đi, anh khiến con tim...

Vừa bước cô gái vừa cao giọng trách móc, hình như lúc này cô ấy mới nhận ra sự có mặt của Cường. Những lời tiếp theo lập tức nuốt lại, mắt cô ấy nhìn cậu chớp chớp. Cường nghe tới đó thì hiểu, đây là chuyện yêu đương giữa hai người bọn họ, tốt nhất không nên nghe, mà nghe rồi thì phải

làm như mình điếc lác, chưa nghe thấy gì. Cường lảng đi chỗ khác, ý bảo cô cứ tiếp tục, coi như không thấy tôi là được.

- Sao anh cũng tới đây? - Cô gái hỏi, lần này rõ ràng ám chỉ Cường.

Cậu há miệng định nói, nhưng không biết mở lời thế nào. Nhìn sang Quân bên kia, dường như hắn vừa thoát khỏi kinh ngạc, sắc mặt chuyển từ trắng sang đỏ, lập tức hắn bước tới vỗ vai Cường, cười nói với cô gái:

- Tao có việc phải đi rồi, anh bạn này sẽ ở lại chơi với mày, hai người làm quen với nhau đi - Rồi quay qua Cường, nói tiếp - Trợ lý, ở đây tôi giao lại cho cậu, nợ tôi cũng xóa luôn, từ mai không phải đến làm nữa.

Dứt lời, hắn lập tức chuồn đi, nhanh tới mức không cho Cường kịp phản ứng lại, chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, bỗng đằng sau vang lên tiếng nói:

- Khoan đi đã.

Xoạt.

Con manocanh ngồi ghế chột động, chớp mắt liền thấy cánh tay Quân bị nó giữ lại, thậm chí Cường đứng cạnh đó còn bị nó dọa cho giật mình. Hóa ra thứ này cũng biết cử động, tay nó còn rất linh hoạt, kinh ngạc ở chỗ, nó không cần nhìn sang mà vẫn chụp chính xác được. Như là ai vừa bật chế độ cảm biến tự động cho nó, hễ có người đi qua là chụp lấy vậy.

Không phải thế, Cường vừa nhìn về phía cô gái, thấy tay cô ấy cũng vươn ra nắm hờ trong không khí. Cậu lơ mờ hiểu được cơ chế của hành động vừa rồi, cô gái và con manocanh có kết nối với nhau, hành động của nó xuất phát từ cô ấy, đúng hơn là cô ấy đang điều khiển nó. Nhưng điều khiển bằng cách nào?

Vừa không để ý, Cường bỗng thấy cô gái biến mất khỏi tầm mắt, cùng lúc có cái gì lướt vụt qua mặt cậu, liếc sang chỗ Quân, lại một lần nữa cậu phải tròn mắt kinh ngạc. Cô gái di chuyển từ cách đó 10m, tới sau lưng tên kia chỉ trong một cái liếc mắt. Đây là tốc độ thần thánh gì, dịch chuyển tức thời hay có động cơ phản lực gắn dưới chân cô ấy?

- Em muốn anh là của em.

Cô gái nói vào tai Quân, từ lúc tay hắn bị chộp lại cho tới lúc nghe thấy giọng cô ấy, tất cả chỉ mất chưa đầy ba giây, còn không đủ thời gian để hắn kịp đổ mồ hôi. Ngay lập tức, Quân thúc cùi chỏ về phía sau, cô gái nghiêng người né được, đồng thời hắn giật tay còn lại khỏi tầm nắm của con manocanh. Cô gái cũng không vừa, khi hắn còn chưa kịp rút cánh tay ra đòn kia về, cô ấy liền cầm luôn lấy nó.

Quân giật bản mình, Cường rõ ràng thấy mặt hắn tái đi, cô gái dùng ánh mắt ma mị nói:

- Hôm nay em phải có được anh.

Tay còn lại giờ lên, chuẩn bị chạm vào bàn tay đang bị giữ chặt của Quân, cô gái liền bị hắn chặn lại. Giờ thì cô ấy nắm một tay của hắn, hắn cũng nắm một tay của cô ấy, không hiểu vừa rồi là cô gái định làm gì. Ở bàn tay kia Cường thấy cô ta cầm một vật, rất nhỏ và dài, hình như là một cây kim. Thế thì hiểu rồi, cô ta định châm cây kim kia vào bàn tay Quân. Trên cây kim đó chắc có độc, Cường nghĩ, có thể khiến hắn phản ứng quyết liệt như vậy, chắc chắn cây kim đó không phải bình thường.

Cộp!

Trước mắt Cường vừa diễn ra một màn thiết đầu công ngoạn mục. Quân lập tức lao đảo lùi lại phía sau mất bước, mắt nhắm mắt mở lắc lắc đầu. Trong khi cô gái phải dùng tay đỡ trán, nghiêng người tựa vào thành

ghế. Có vẻ cả hai đều rất đau, mấy giây trước hai người đó còn dính lấy nhau, chỉ chớp một tiếng, bọn họ liền cách nhau xa cả mét.

Cô gái lấy lại phong độ tức thì, bàn tay vung lên, đây mới là màn biểu diễn chính, Cường thấy tất cả manocanh có trong phòng đồng loạt bay lên. Tiếng lạch cạch phát ra từ những cơ thể đang buông thông trên không ấy, làm cách nào để chúng có thể lơ lửng được như vậy. Cường liếc sang cô gái, một tay cô ấy vẫn đỡ trán, tay còn lại lập tức phất xuống.

Rào rào rào...

Hàng loạt những bóng đen lao vụt đi, chúng phi thân về vị trí Quân đang đứng, sai lầm của hắn là hôm nay không đem vũ khí theo, bây giờ hắn chỉ có tay không để chống trả lại lũ manocanh. Cường nhìn tên kia nhăn nhó vừa né tránh vừa đánh chặn những cánh tay liên tiếp chộp xuống khắp người hắn, tình thế rất tiến thoái lưỡng nan, đang nghĩ không biết có nên giúp hắn không, chợt cổ cậu cảm thấy nóng hổi:

- Anh là gì với Quân vậy?

Cường thót tim, cậu không kịp nhìn xuống, chân lập tức thoái lui, tay ôm cổ, được ba bước, cậu mới liếc xem vừa có chuyện gì xảy ra. Cô gái tiếp cận cậu lúc nào không hay, hơi thở phả vào cổ cậu vẫn còn nguyên cảm giác.

Thấy Cường không trả lời, cô gái tiến tới, cậu lùi lại, cô gái bước nhanh gấp đôi, Cường cũng lùi lại nhanh gấp đôi, không nhìn được, cậu nói:

- Tôi sẽ không đánh cô, vì thế đừng tiến tới đây nữa.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai cổ tay Cường bỗng bị cái gì nắm lấy, chuyện quái gì vậy, cậu định giằng ra, nghĩ chưa thông, toàn thân liền bị kéo giật lại phía sau, lưng va đánh rầm vào thành gỗ. Hai tay Cường bị giữ

ở tư thế mở rộng, kia là hai bàn tay nhựa đang nắm vào da thịt cậu, càng giăng ra thì nó càng thít chặt lại, máu chỗ đó không lưu thông nổi, bàn tay dần chuyển sang tím ngắt.

Nhìn lại mới thấy, đằng sau lưng cậu là chiếc quan tài, vậy thứ đang giữ lấy tay cậu kia hẳn là người quá cố nằm trong đó. Cường vừa động tay, đột nhiên tứ chi bủn rủn, có ai đó vừa vuốt lên ngực cậu.

- Chỗ này có vẻ sẵn chắc.

Cô gái áp sát Cường, dùng ánh mắt mời gọi nhìn cậu, bàn tay cô ấy sờ trái sờ phải khắp ngực Cường, cảm giác hồi hộp khó tả. Sau đó cô ấy di chuyển xuống vùng bụng, cậu nín thở, nghe giọng cô ấy truyền vào tai, kèm theo hơi thở đầy kích thích:

- Ở đây thì sao?

Những chỗ cô ấy chạm vào, giống như có luồng điện chạy qua vậy, hơi tí lại nhói lên một cái. Cho tới khi tay cô ấy luồn xuống thân dưới, Cường không thể nhịn được nữa, cậu co chân lên gối vào giữa mặt cô gái. Phản xạ cô ấy rất tốt, vừa thấy chân Cường chuyển động, tay cô ấy lập tức rút về phòng thủ, cú lên gối vừa rồi may mắn là cản lại được.

Trước khi Cường tung chân giáng cho cô ấy thêm một cước nữa, cô gái đã kịp ngửa người ra sau, thân hình lướt đi xa 2m. Đó là thứ võ công gì vậy, giống như trong mấy bộ phim chương Hồng Kông mà ngày trước hay xem, khinh công à? Cường không có thời gian tự hỏi, cậu giật mạnh hai tay đang bị nắm chặt ra.

Vừa rờ thử lên người, chưa kịp chạm, đầu ngón tay đã chảy máu. Lại đến món ám khí gì đây nữa, Cường cau mày nhìn đầu ngón tay đã bị cửa một đường, trong không khí giống như vừa lóe lên một tia sáng, vì còn dính máu của cậu nên nhìn sẽ nhận ra được, đó là một sợi dây rất mảnh.

Sạt... Sạt... sạt...

Cơ thể Cường bỗng chốc bị lôi đi, đột ngột tới mức cậu còn chẳng kịp hiểu sao người mình lại tự di chuyển được. Lúc này cậu vội ngẩng đầu, đập vào mắt là cô gái đang làm động tác vậy gọi, tay xòe ra, hất lên hạ xuống. Khoan! Khoan! Khoan! Như vậy là gần quá rồi!

Cường vội cho hai tay lên cản lại, nhưng nơi cậu chạm vào thì không được lịch sự lắm, hai bàn tay cậu đang nắm trọn ngực cô gái. Cường sợ tới ngậy người, còn chưa kịp rút lại, hai tay cô gái đã đặt lên tay cậu. Cường chợt có cảm giác mu bàn tay mình nhói lên, tiếp đó, cậu thấy hai tay từ từ mở ra, lần này thì không có ai chạm vào cậu, tại sao tay cậu lại tự cử động, bản thân cũng không thể điều khiển được chúng bằng suy nghĩ nữa.

- Cô đã làm gì tôi? - Cường quắc mắt nhìn cô gái.

Từ trong lòng bàn tay cô gái thả xuống một cây kim, cậu thấy nó lơ lửng đung đưa trước mặt, lỗ kim có sở một sợi dây rất mảnh, gần như trong suốt. Còn chưa nhận ra ý đồ của cô ta, mu bàn chân Cường bỗng nhói lên, cây kim tuột khỏi tay cô gái, mũi nhọn đâm xuyên qua da thịt cậu. Cường gồng hai cánh tay, cắn chặt răng vào nhau, lông mày cau lại, muốn dùng tay nọ giật cây kim cắm ở tay kia ra, nhưng chỉ hơi thả lỏng là hai cánh tay lập tức trở về tư thế đang rộng.

Nhìn cậu chật vật với hai cánh tay không còn nằm trong kiểm soát, cô gái quàng tay lên cổ Cường, một tay vuốt tóc cậu, nói:

- Chưa có người nào thoát được rồi quý này đâu, anh rất mạnh phải không? Cho em xem anh làm được những gì nào.

Đột nhiên đỉnh đầu Cường nhói lên, mắt thấy cô gái lùi lại, trước mặt cậu là Quân và đám manocanh đang quần lấy nhau, cô ấy muốn cậu làm gì? Cường không thể suy nghĩ, não bộ của cậu như bị đình trệ, tự nhiên mọi

thứ đều trở lên trống rỗng. Cơ thể cậu lại được thả lỏng, nhưng ý thức Cường đã bị thao túng.

"Đánh đi."

Vừa có tiếng nói vang lên. Mục tiêu của cậu là người mặc áo sơ mi vừa bẻ cổ một con manocanh. Cảnh tượng tiếp có thể diễn tả như sau, Cường lập tức lao tới sau lưng con manocanh không đầu, tung chân đập một cước vào lưng nó, cú đập mạnh như một đòn búa tạ giáng xuống, khiến lưng con manocanh nứt đôi, đồng thời Quân cũng bị hất văng xuống đất.

Hắn ôm lưng ngồi nhõm dậy, vừa rồi bị con manocanh che mắt, hắn không thấy Cường lao tới, chẳng hiểu lực ở đây đập tới mạnh như vậy, cay cú hắn chửi ầm lên:

- Chuyện quái gì vừa diễn ra vậy?

Rầm!

Quân lập tức im bật. Vừa rồi, lúc hắn ngã xuống, có một con manocanh ở bên tay trái nhào qua định tấn công hắn, không ngờ nó lại bị Cường tóm được, cậu nắm đầu nó đập xuống thành ghế, làm cả ghế và đầu con manocanh đều bể nát. Quân vừa chửi dứt lời thì chứng kiến cảnh tượng đó, còn tưởng mình được cứu, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh băng của Cường, hắn biết mình đã sai.

Cô gái từ phía sau ôm lấy vai Cường, mặt Quân lúc này đã nhẵn như khi ăn ớt, chuyện này cực kỳ là nguy hiểm rồi. Cô gái liếc mắt với Quân, nói:

- Chiếm lấy anh ta đi.

Ngay lập tức, Cường cho tay xuống tóm cổ Quân, tên kia đã có chuẩn bị, hắn gạt tay Cường ra, tay khác của cậu lại chộp tới. Quân bình tĩnh

ngiêng người né tránh, hấn chống hai tay ra sau, nhún chân bật người dậy trong tư thế trồng cây chuối, đầu gối lập tức húc vào cằm Cường. Nghe rắc một tiếng, như là xương răng va vào nhau.

Cường bị trúng một đầu gối thì bật lùi người lại, có máu từ trong miệng cậu chảy ra, kỳ lạ là tại sao cậu chưa thấy đau. Quân vừa thoát hiểm thành công, hấn xoay người tiếp đất nhẹ nhàng. Không có lấy một giây suy nghĩ, Cường đã áp sát vị trí của hấn, tay cậu nắm quyền, cú đâm tiếp theo bay tới chính giữa mặt Quân. Phản xạ tức thì, hấn nghiêng đầu, quyền sượt qua tai, một tay Quân giữ lấy cánh tay đang ra đòn, tay còn lại dùng cùi chỏ nhắm vào khuỷu tay đối phương và đập xuống. Tốc độ của hấn nhanh hơn Cường, đập liên tiếp hai đòn, không thấy tay Cường có dấu hiệu sút mẻ gì. Lại nghĩ đánh giáp lá cà không thắng được, hấn chuyển cùi chỏ sang thụi vào mặt Cường.

Chẳng qua là cậu để yên xem hấn làm được gì, tới lúc hấn ra đòn sát thủ, cậu liền vung tay lên chộp lấy. Bây giờ Cường đã mạnh hơn Quân vài bậc, bị cậu tóm trúng, hấn coi như xong đời. Không thể nào, Quân ngửa đầu ra sau lấy đà, sau đó lao tới cụng thẳng vào đầu Cường. Trong một buổi sáng mà hấn dùng tới hai lần thiết đầu công, thực sự đau muốn nứt đầu.

Giáng đòn xong, hấn xây xẩm mặt mày, hai mắt như bị cúp điện, lúc sáng lúc tối, chân tay mất cảm giác, còn tưởng đã thoát được nhưng chợt nhận ra tay vẫn bị Cường giữ chặt. Đầu hấn thì đau như vậy, đầu Cường vẫn lành lặn, cơ mà nhìn kỹ thì sẽ thấy có một cục u rất to nổi lên trên trán cậu.

Mẹ kiếp, rồi quỷ quả thực khó ăn, nó vừa giống như thuốc giảm đau liều cực cao, khiến người bị điều khiển không còn cảm giác được đau đớn, dù bị chặt hết chân tay cũng vẫn thấy bình thường. Cơ bản là vì thần kinh đã tê liệt, nên cơ thể không còn nhận biết được tổn thương. Thêm nữa, do đầu óc không thể tự điều khiển được nên những khả năng tiềm ẩn trong

người bị điều khiển sẽ được bộc phát ở mức độ tối đa. Ví như hiện tại, Cường đang mạnh ngang với trâu.

Nghĩ tiếp làm sao được khi Cường vừa vung tay đập bẹp Quân xuống sàn nhà, xương sườn giống như đang xô hết vào một chỗ trong lồng ngực hắn. Mắt thấy cậu bước đến, hắn lập tức bật người dậy, căn răng né sang trái, đúng như hắn nghĩ, tư duy đã cứu hắn một mạng, nếu không hắn đã ăn tiếp hai đập của Cường.

Bên cạnh hắn là cái ghế vừa rồi bị Cường đập gãy, Quân nhanh tay cầm một phần gỗ lớn phang thẳng xuống đầu người đối diện, hắn biết là không thể khiến cậu bị thương với đòn này, nhưng có thể nới rộng khoảng cách một chút cũng tốt. Ấy thế mà Cường né được, cậu hơi nghiêng người, mặt tránh về một bên, mảnh gỗ chỉ đập sượt qua vai. Có sơ hở! Quân lập tức đập lên thành ghế, bật người vung cùi chỏ nhắm vào gáy Cường mà giáng xuống. Bất kể ai trúng một đòn này đều sẽ phải chết.

Đây là Quân nghĩ vậy thôi, trước khi cùi chỏ chạm vào gáy Cường, ngực của hắn đã lãnh một thụi của cậu. Cường đang ở tư thế khom người, cậu nghiêng tay chĩa cùi chỏ lên cao, đúng vị trí mà ngực Quân lao tới, chỉ cần hích mạnh một cái, xương ngực hắn lập tức đập nát. May mà Quân tinh mắt, hắn kịp phát hiện ra cái bẫy chết người đó, ngay lập tức hắn đổi tư thế, hạ cùi chỏ xuống, chống tay lên vai Cường, mượn đà húc đầu gồi vào bụng cậu.

Đòn này khá bất ngờ, Cường không kịp chắn nên cái húc đó tất nhiên cậu lãnh đủ. Bụng là vị trí hiểm yếu, cú húc đó hắn là rất đau, nhưng Cường chỉ hơi mất sức một chút, ngoài ra cậu chẳng cảm thấy gì. Quân đã chiếm thế thượng phong, hắn biết dùng tay không được, vậy thì dùng chân, Cường còn chưa đứng thẳng được người, so với hắn cậu đang thấp hơn vài cái đầu, hắn lập tức cao chân, muốn tung cước xuống gáy Cường. Những chỗ hắn chọn đánh đều rất hiểm yếu, nếu không khiến cho Cường mất sức chiến đấu vĩnh viễn, hắn chắc chắn không thắng được.

Bốp!

Bắt được rồi.

Quân chợt nghĩ, đầu hấn toát mồ hôi. Vừa rồi khi chân hấn hạ xuống gần vai Cường, cậu không cho tay lên đỡ, mà trực tiếp chộp lấy cổ chân hấn. Hấn bây giờ rơi vào tư thế cực khó chịu, một chân đứng trụ, một chân giơ cao, vừa định nghiêng người chống tay vung nốt chân còn lại lên đập, nhưng hấn không kịp hành động.

Cường cầm cổ chân Quân kéo đi, cậu muốn xem chân hấn còn dang rộng được bao nhiêu nữa. Ban đầu Quân còn xoay sở được, nhưng đột nhiên chân trụ của hấn mắc vào khúc gỗ nằm trên sàn nhà, Cường lúc đó không ngừng tay, cậu lôi mạnh một cái rồi thả chân hấn ra.

Roẹt!

Không phải quần hấn rách, hấn đã nghĩ vậy, nhưng dây chằng giữa hai chân thì rách rồi, mặt Quân chuyển từ đỏ sang trắng rất nhanh, trong mắt hấn còn thấy ầng ậng nước. Hấn tiếp đất trong tư thế xoạc chân, trông hấn bây giờ giống cái compa dạng hết cỡ vậy. Đau tới mức hấn chỉ muốn nằm lăn ra đất mà ôm lấy hạ bộ, một đòn đó đủ để hấn liệt luôn rồi.

Bụp!

Cường vừa đá một cái vào ngực hấn, khiến tư thế compa chuyển thành tư thế con tôm, Quân ôm ngực quần quai, người hấn tưởng như vừa co dúm lại thành một nắm. Chưa hết, cậu còn đạp lên người hấn mấy cái, để hấn duỗi thẳng ra, thấy hấn không thể chống trả được nữa, có nên kết thúc bây giờ không?

- Làm đi.

Giọng cô gái vang lên sau lưng Cường, đó như một mệnh lệnh bất khả kháng, Cường lập tức cúi xuống, một tay cậu túm cổ áo tên kia, một tay nắm quyền.

Bốp!

Quân ăn trọn một đấm, trong miệng đã có vị mặn mặn của máu. Tay hắn tóm lấy bàn tay đang nắm áo mình, muốn gỡ nó ra nhưng không được, người này vốn không ưa gì hắn, có giời xuống đây cũng chẳng cứu nổi hắn lúc này.

Bốp!

Máu mũi Quân vừa chảy, bắt buộc hắn phải đưa tay lên chùi đi, để nó chảy vào miệng thì kinh chết. Mắt hắn bắt đầu mờ, bàn ghế trần nhà mặt đất bỗng đảo lộn, chỉ duy có người trước mặt kia là vẫn ngồi nguyên vị trí.

Cường lại vùng tay lên, nhìn người trước mặt, tại sao hắn lại chảy nhiều máu như vậy, sao hắn không van xin đi, sao hắn lại dùng ánh mắt đó mà nhìn cậu. Và tại sao cậu lại liên tục đánh hắn, bây giờ hắn đâu thể nhúc nhích được nữa, cậu đánh hắn để được cái gì chứ?

Vượt ra khỏi ý thức, đó là bản chất của Cường, cậu chưa bao giờ là một kẻ hiếu chiến, nếu bắt buộc phải đánh nhau, cậu thường kết thúc khi người kia không thể đánh lại nữa. Có thể bây giờ cậu vẫn bị thao túng suy nghĩ, nhưng bản chất của cậu không mất đi, chính vì thế mà cánh tay của Cường khựng lại.

- Làm đi!

Cô gái nhắc lại mệnh lệnh. Cường chột động, nhưng cậu vẫn không xuống tay được, cánh tay đang căng lên để chống lại sự điều khiển từ bên ngoài, cơ thể cậu đang tự mâu thuẫn, suy nghĩ của cậu bắt đầu lung lay.

Không biết Quân có thấy được điều đó không, nhưng hẳn hoàn toàn bình tĩnh, bị đánh ra nông nỗi này rồi, hẳn cũng chẳng cuống lên được nữa.

Cường thấy ánh mắt người đối diện nhìn mình, không chút sợ hãi, bàn tay nắm quyền siết chặt lại, sao tự nhiên tim cậu đập nhanh quá, có rất nhiều giọng nói đang vang lên trong đầu cậu. Não Cường căng thẳng, chính ánh mắt kia đang ngăn cản hành động của cậu, không phải, là tay của hắn.

Cường thấy Quân từ từ đưa tay lên, hắn nắm lấy thứ gì đó vô hình trong không khí, ngay trước ngực cậu, lòng bàn tay hắn bắt đầu chảy máu.

- XUỐNG TAY ĐI!

Cô gái đột nhiên hét lên. Cường cau mày, trước cả khi cậu kịp nhận ra đó là mệnh lệnh, tay cậu đã hành động.

RẦM!

Một tiếng nổ lớn vang lên. Khói bụi từ đâu bốc ra mờ mắt, trên tường bỗng xuất hiện một vết lõm sâu hoắm, thứ vừa đâm vào tường là một chiếc ghế dài, từ trong vết lõm có hai bàn tay rủ xuống. Cường đã làm gì? Cậu chỉ nổi điên lên và hất cái ghế về phía cô gái, bao nhiêu căng thẳng và kìm nén này giờ cậu đều dồn vào một cái vung tay đó. Kết quả là cô gái bị ghế tông lún tường.

- Giải lắm.

Quân nhìn theo, hắn nhếch miệng cười. Bàn tay đang nắm trên không giật mạnh, một năm sợi chỉ trong suốt có đầu kim xuyên trước ngực Cường liền được rút ra. Tay hắn bị cửa tới tóe máu, có thể thấy từng giọt từng giọt nhỏ xuống đầu kim.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

17. Đám Ma (3)

Cường gỡ hết kim trên người xuống, cảm giác trở lại làm chính mình thật tốt, giống như là vừa được tái sinh vậy. Trong lòng nhẹ nhõm hơn, nhưng thể xác lại nặng nề hơn, Cường bắt đầu cảm nhận được cơn đau truyền tới từ những chỗ bầm dập trên người. Xem qua thì chỉ là mấy vết thương ngoài da, cậu vẫn có thể chịu đựng được. Kim và chỉ đều được thả từ trên trần nhà xuống, có lẽ cái bẫy công phu này đã được chuẩn bị từ rất lâu, thất bại như vậy quả thực có chút uổng phí.

Tình hình của Quân thì nghiêm trọng hơn, bằng mắt thường cũng nhìn ra, mặt hắc không chỗ nào không bị trầy xước. Trán thì có hai cục u rớm máu, má trái tụ máu tới tím đen lại, miệng và mũi đều bị rách, nếu là người khác chắc đã đau tới ngất đi rồi. Sau khi Cường đứng dậy, cậu định kéo hắc lên, nhưng thiện ý đó bị hắc gạt đi, ai đánh hắc ra nông nỗi này, dù có bị điều khiển thì chắc cậu cũng cảm thấy rất sung sướng.

Kiểm tra một lát, thấy thân thể không vấn đề gì nữa, lúc này Cường nhìn quanh nhà thờ, giờ thì nó đã thành một bãi chiến trường. Với những bàn ghế gãy đổ, chân tay manocanh rơi lung tung khắp nơi, đằng kia còn có cả một cái hố bị đục ra sâu hoắm. Cường chột dạ, có lẽ nào cô gái đã chết, nhìn cái ghế lún sâu trong tường, chỉ thấy hai cánh tay bất động của cô gái thò ra, bụi bám tới trắng cả một khoảng đó. Giết người là tội hình sự nguy hiểm, nhẹ thì đi tù chục năm, nặng thì tử hình. Nếu giết người mà có hối cải, ví như kịp thời đưa đi cấp cứu, có lẽ sẽ được giảm án.

Bình thường đối mặt với kẻ thù, cậu sẽ chỉ nghĩ làm sao để chiến thắng mà không chút bận tâm, nhưng đối mặt với pháp luật, cậu thực sự lo

sợ. Cường muốn qua đó xem tình hình cô gái thế nào, nếu sự đã rồi thì để Quân bắt cậu luôn cũng được, dầu sao hắn cũng là thanh tra. Chân vừa đi được hai bước, bỗng có bàn tay đặt lên vai giữ cậu lại, Quân đằng sau nói:

- Về thôi, còn đi đâu nữa vậy?

Cường thở dài, đáp:

- Cô gái kia có lẽ chết rồi, chuẩn bị gọi người tới bắt tao đi, tao đầu thú.

Quân từ phía sau bước lên đứng ngang hàng với Cường, hắn nhìn về phía bức tường bị đâm thủng, sau vài giây mới quay lại nhìn Cường, mặt làm ra vẻ khinh thường những lời cậu vừa nói. Hắn ôm ngực cười ruồi một cái, dù rất đau nhưng vẫn cố nói bằng giọng chế giễu:

- Mà mà chạy không nhanh, chắc tao sẽ phải gọi xe cấp cứu đưa mà về nhà xác luôn đấy. Đừng có cô ấy thế nọ cô ấy thế kia, nó là ĐÀN ÔNG, mà hiểu hai từ ấy có nghĩa là gì không?

Cường không buồn đôi co với hắn, mặc kệ là đàn gì, nhìn thế kia là biết không sống được rồi, lương tâm cậu không cho phép bỏ chốn, nếu đã làm ra chuyện trái pháp luật, phải can đảm đứng ra chịu hình phạt. Cậu gạt tay Quân ra, giờ là lúc đối mặt với thực tế, quá nhiều chuyện xảy ra gần đây, bản thân cậu đã rất mệt mỏi rồi.

- Tao nói là chạy, hướng cửa ở bên này, đừng cố làm anh hùng nữa. Mà biết đó là gì không, Rối quỷ, kim và chỉ này không phải chỉ để điều khiển kẻ khác, nó còn có thể thay đổi hình dạng nữa. Đại loại là phẫu thuật thẩm mỹ cấp cao, nếu như mà muốn thành một trong những con manocanh kia, vậy thì cứ đi tiếp đi - Quân gằn từng tiếng một, mặt hắn sầm lại.

Hắn nói mấy lời đó làm gì, nếu hắn muốn chạy, vậy cứ thẳng hướng kia mà chạy, sao phải ở đây lằng nhằng với cậu. Cường cau mày, nhìn từ đầu tới chân Quân, hình như hắn bị thương ở đâu rất nặng, tới mức đứng không vững, chỉ có thể tựa người vào thành ghế. Cậu không nhớ được là vừa rồi, chính tay cậu đã kéo giãn dây chằng giữa hai chân hắn, nếu bây giờ hắn muốn di chuyển, chắc chỉ có thể bò đi bằng hai tay.

- Nhanh, đi về, đỡ tao - Cuối cùng thì Quân cũng phải nói.

Thật là khó cho cậu quá, Cường nhìn lỗ thủng trên tường thêm lần nữa, hai cánh tay thon nhỏ bất động, trong đầu cậu mờ mịt, bất đắc dĩ vẫn phải đưa tên này ra khỏi đây đã. Thế là Quân quàng một tay qua cổ cậu, hai chân hắn lết đi, tốc độ không nhanh không chậm, mồ hôi hắn toát ra đầy trán. Có vẻ Quân đang lo lắng chuyện gì đó, phải ép buộc cậu đỡ hắn như vậy, bản thân Quân cũng không lấy gì làm thoải mái.

Tách.

Tiếng gì vậy. Cường nghe thấy có âm thanh phát ra từ phía sau, đang định ngoảnh mặt lại nhìn, Quân lập tức nói:

- Đừng có nhìn, nhanh chóng rời khỏi đây đi.

Tách... Tách....

Tiếng động ngày một nhiều hơn. Giống như là vôi vữa cùng gạch đá đang nứt ra, Cường đoán là từ phía lỗ thủng trên tường. Nhưng có chuyện gì mới được, va chạm mạnh tới mức nứt tường? Hay là cô gái kia đang rơi ra, có khi cô ấy còn sống cùng nên.

RẦM!

Hai người lập tức dừng chân, Cường quay đầu nhìn lại, cùng lúc Quân bỗng cho tay lên đỡ trán, chuyện tồi tệ nhất bây giờ mới bắt đầu. Cái ghế

kia đã bị hất văng ra xa, so với lực đẩy của Cường thì mạnh gấp chục lần, toàn bộ thành ghế và chân ghế đều bị ép tới gãy nát. Cái gì có thể làm được như vậy?

Dưới ánh sáng dịu dàng của bóng đèn tuýp, Cường chỉ biết trợn mắt há miệng, cách cậu hơn 15m là hai cánh tay lực lưỡng với cơ bắp cuộn cuộn như của vận động viên thể hình chuyên nghiệp, nếu tay cậu đặt cạnh hai cánh tay kia, sẽ giống như que đũa để cạnh thân cây. Hai cánh tay đó lại đặt trên một cơ thể đồ vật không kém, bờ vai khổng lồ với những bó cơ căng bóng, có thể vì những bó cơ đó quá nặng nên dáng người kia phải còng xuống, đứng khum khum như một con gấu vậy.

Người đó cao tới 2m, hơn Cường một cái đầu là ít, áo voan không chịu nổi cơ thể bành trướng quá nhanh nên đã bị xé toạc, cả chiếc bra bên trong cũng bị sức căng của vòng một đồ sộ mà đứt làm hai mảnh. Mấy miếng vải đó giờ chỉ như sợi dây trên cổ, không phải Cường nghĩ xấu gì, nhưng ngực kia không phải ngực phụ nữ, dù có tập tã cả đời cũng không bao giờ rắn chắc được như vậy. Bất giác cậu nhìn lại ngực mình, cảm giác đây là thịt, còn kia phải là bê tông đổ vào.

Nhìn múi bụng mới sợ, nó cộm lên thành từng cục từng cục, rãnh ngăn cách giữa các múi sâu tới một đốt ngón tay, đếm qua thì phải được tám múi. Mắt Cường như bị chọc thủng ngay khi cậu nhìn xuống hạ bộ của người đó, hai cái chân bọc trong chiếc váy đã bị xé tới tận hông, giờ thì kia không phải là váy nữa, mà nó đã chuyển thành khối hai mảnh rồi. Bắp đùi, bắp chân căng đầy hằn lên những đường gân chằng chịt, chỉ nhìn thôi mà cậu cũng ngạt thở vô cùng.

Người đó bước ra khỏi màn bụi, khuôn mặt hiện lên đủ khiến người đối diện khiếp đảm. Đó là một vẻ nam tính khó chối từ, với trán rộng, mày cao và rậm, mắt sâu, mũi to và thẳng, môi trề, má hóp và đặc biệt là bộ râu thưa dưới cằm, nhìn qua đã thấy đẹp trai rồi. Mái tóc dài lúc trước được

thay bởi quả đầu bằng với hai đường undercut ở mang tai, đứng ở đâu quan sát cũng thấy đây là một khuôn mặt nam giới điển hình.

Cường dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Quân. Giờ thì hẳn chỉ có thể than một câu:

- Trước giờ chưa từng có cô gái nào ở đây, thằng đó làm trong giới thời trang, ngày trước tao từng qua lại với hắn, đã bảo là chạy đi mà không nghe.

Qua lại? Cường một lần nữa phải kinh ngạc nhìn Quân. Chuyện này điên rồi, từ một cô gái mình hạc xương mai, đột nhiên chuyển thành đô vật chuyên nghiệp, đây không phải là sự thật. Chớp mắt, Cường đột nhiên thấy một cơn gió ập đến, mạnh tới mức cậu phải lùi lại, trước mắt là Quân đang hoảng hốt nói gì đó. Nhưng vì gió lớn qua, cậu chỉ kịp nhìn, không kịp nghe thấy gì.

Sạt... sạt... sạt

Cường bị hất xuống đất, cậu tự hỏi là cái gì vừa va vào người cậu vậy, lắc lắc đầu, Cường hé mắt nhìn lại, lòng thầm kêu lên, Quân xong rồi. Bên kia gã khổng lồ đã đè ngã hắn, vì Quân kịp lọt vào giữa hai hàng ghế nên gã không thể vô trúng được hắn. Nhưng mà hai hàng ghế đang có nguy cơ gãy sập xuống, Quân vừa bò lùi, vừa hét lên:

- Nhìn xem chỉ ở đâu, mau rút hết kim chỉ trên người thằng này ra, nhanh...

Rầm!

Quân ngoác miệng nhìn sang bên phải, ghế bên đó đã bị bóp gãy, gã khổng lồ bắt đầu tiến lại gần hắn, khuôn mặt nam tính cười lên thành tiếng, hềnh hệch. Không phải sợ bình thường nữa, Quân chưa bao giờ nghĩ mình

sẽ có thảm cảnh như này, chỉ là hắn cần tiền, hắn sẵn sàng bán mạng vì tiền, nhưng không phải là bán như thế này.

Cường nghe thấy hắn nói, mắt cậu nhìn nhanh trên người gã khổng lồ, làm sao để nhìn thấy những sợi chỉ trong suốt đó? Không thể dùng mắt thường mà nhìn được. Nghĩ xem, có cách nào để những sợi chỉ kia lộ ra, dùng cái gì đó khác với màu không khí. Thời gian không còn nhiều nữa, Cường nhảy lên hàng ghế bên cạnh, với tay lên trước mặt gã, muốn liếc xem có trúng sợi nào không.

Gã khổng lồ thấy cậu vướng víu quá, gã xua tay tóm lấy cậu, nhưng Cường kịp nhảy lùi lại, bỗng nhiên cổ tay cậu bị cửa một đường. Đúng rồi, sợi chỉ mảnh đó có thể nhìn ra nếu dính máu, Cường lập tức nhìn phía trên cánh tay gã khổng lồ, có một hạt máu rất nhỏ lơ lửng trên không trung. Chính là nó, cậu vươn tay chộp lấy, sợi chỉ lập tức cửa vào lòng bàn tay Cường, đầu kim liền bị rút ra.

Cánh tay không có kết nối với sợi chỉ lập tức buông thõng xuống, dù vẫn có thể cử động được, nhưng muốn nhấc lên thì hoàn toàn không thể. Gã khổng lồ dùng cánh tay còn lại quơ một mảnh gỗ ném về phía Cường, sau đó hắn lập tức quay lại tóm lấy Quân. Lợi dụng lúc gã không để ý, hắn đã lết đi được khá xa, nhưng vẫn trong tầm với của gã nên chân Quân lập tức bị nắm được.

Quân cố co chân còn lại đập tay gã ra, nhưng gã coi đó như muỗi cắn, miệng còn lầm bầm:

- Em sẽ coi anh là con rồi em yêu nhất, em thề, em thề...

Bốp!

Cường cầm nguyên một cái thành ghế gãy giáng xuống đầu gã khổng lồ, có vẻ hắn đã tỉnh, ngay lập tức hắn buông chân Quân, hai mắt trợn ngược lên, miệng thở phì phì, hắn quay phắt người lại tìm Cường. Cậu

nhanh chân nhảy lên một chiếc ghế bên dãy đối diện, vừa quay lại, người cậu đột nhiên chấn động, hai chân không đứng vững nữa.

Rầm! Rầm! Rầm!

Ba cú đập liên tiếp xuống chiếc ghế khiến nó bị biến dạng, chân ghế gãy nát, rất nhanh sau đó ghế bị nghiêng về một bên, Cường lùi không kịp, cậu trượt về gần vị trí gã khổng lồ đứng. Một tay hắn thủ thế chuẩn bị vỗ lấy cậu, Cường nhảy khỏi ghế, do khoảng cách giữa hai hàng ghế quá hẹp, chân Cường gần như bị mắc lại.

Aaaaaa!

Có tiếng hét vang lên sau lưng gã khổng lồ, Quân dùng hết sức bật dậy, hắn chộp lấy lưng gã và quơ nắm chỉ cắm trên cái lưng khổng lồ kia. Dầu sao tay hắn cũng đã bị thương, có cửa thêm nữa cũng không thành vấn đề. Gã khổng lồ lắc người, tay gã đập vào ngực hắn, giống như bị búa tạ đập trúng, Quân trượt chân gục xuống. Giờ thì hắn chỉ cách gã vài bước chân.

Đột nhiên thân hình gã khổng lồ cũng đổ ập theo, Quân nhếch miệng cười, hắn đã kịp rút hết kim trên lưng gã, vì thân hình đồ sộ một cách vô lý kia khiến gã trở nên nặng nề, nếu không có Rối quỷ điều khiển, hắn chỉ là một cái bị thịt không hơn không kém. Nhưng một cánh tay và bàn chân gã vẫn hoạt động được, bằng tất cả sức lực còn lại, gã dồn vào cánh tay, nhích người từng chút một tới gần Quân.

Cường bên kia đã thoát khỏi hai hàng ghế, cậu lập tức dè lên cơ thể gã khổng lồ, không cho hắn tiếp tục di chuyển, đồng thời cho tay lên đầu gã. Gã quấy đập rất mạnh, nhưng do tóc gã rất ngắn nên có thể thấy được cây kim lộ ra, cậu rút một cái, gã khổng lồ giật mình, cái đầu ngúc ngoắc nhẹ dần, rồi gục hắn xuống.

Tới lúc này thì gã đã gần như không thể di chuyển được nữa, Cường xuống khỏi người gã, chỗ này không tiện ở lâu, đỡ Quân đứng lên rồi cả hai lập tức rời đi. Ngộ nhờ gã không lơ tình dục được, vậy chẳng ai còn sức mà đánh với hắn, lúc đó hắn có muốn làm bao nhiêu con rồi nữa cũng được.

Trên đường về, Cường nghĩ mãi một việc, cho tới khi thực sự thấy mọi chuyện đã kết thúc rồi, cậu mới quay sang hỏi Quân:

- Ý mày nói qua lại với gã không lơ kia, là như thế nào?

Quân nhệch mặt ra, hắn thực sự không muốn nhớ lại quãng thời gian đen tối đó. Chuyện xảy ra khi gã còn ở hình dạng cô gái, Quân ban đầu rất vừa mắt với gã, cũng như Cường, hắn thấy cô ta xinh đẹp, quyến rũ và lúc nào cũng rất cuốn hút. Thế là cô ta mời chài hắn về nhà, đó là một tiệm thời trang rất hoành tráng, cô ta có riêng một hăng quần áo có tiếng, tiền cũng rất nhiều, phải nói là giàu nhất trong tổ chức.

Nghe thế, Quân càng thích, hắn như con thiêu thân lao vào vòng tay cô gái, cho tới khi hai người vào phòng ngủ, hắn đẩy cô lên giường, hai người chỉ mới trao nhau những cái chạm nóng bỏng. Rồi hắn cởi áo, đập vào mặt hắn là khuôn ngực phẳng lì, giống như vừa va vào bức tường, hắn buông cô gái ra. Nhưng quá muộn, cô gái lập tức hiện nguyên hình là một gã đàn ông lực lưỡng, hắn bị đè xuống giường và hai tay không thể động đậy được.

Gã không lơ muốn biến hắn thành một con rối, như những người từng bị gã cầm kim dây người đang treo khắp trần phòng kia. Quân tất nhiên không chịu, hắn giãy lên, giằng tay ra, đập túi bụi lên thân hình đồ sộ của gã, nhưng không suy suyển. Cuối cùng, khi gã không lơ cúi xuống, Quân đã cố hết sức dùng một đòn thiết đầu công. May mắn cho hắn, gã đã choáng váng tới không thể ngồi dậy được, còn hắn vẫn kịp bỏ chạy ra khỏi phòng. Từ đó Quân luôn bị gã truy đuổi, nhưng lần này thực sự là nguy hiểm nhất.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

18. Lò Mổ.

Quân tới viện khám qua vết thương, hắn được bác sĩ chẩn đoán là gãy xương, nếu lúc đó mạnh tay hơn một chút, có thể sẽ phải dùng tới phẫu thuật để nối lại. Thời gian nghỉ ngơi hồi phục kéo dài trong nửa tháng, đây là nếu hắn chịu để cho vết thương ổn định, nhưng chắc chắn sẽ không có chuyện như thế. Quân đã gọi người tới phong tỏa nhà thờ trên đường Nguyễn Trãi, hắn báo với bên cảnh sát rằng trong đó có một tên giết người hàng loạt nguy hiểm.

Nhưng khi cảnh sát tới, nhà thờ đang có rất nhiều công nhân hoạt động, theo như tìm hiểu thì nơi này vừa được một doanh nhân thầu lại cách đây ba ngày. Với lý do nhà thờ đã xuống cấp, tường nứt, bàn ghế gãy mục, người đó đã thuê một đội công nhân tới sửa chữa và thay mới lại. Nghe thì rất hợp lý, thảo nào mà gã khổng lồ ấy có thể bày ra cả một đám tang trong này mà không khiến ai chú ý.

Bên cảnh sát cũng không thấy có ai khả nghi như trong miêu tả của Quân, những công nhân ở đó xác nhận họ đã thi công ở đây từ sáng, và cái người cao trên 2m, cơ bắp lực lưỡng như vậy chắc chắn không thể trốn ở đây được. Tự nhiên xuất hiện một đội công nhân, còn thi công từ sáng, hiểu rồi, mấy anh cảnh sát chắc không nhìn ra được người thật và Rối quỷ khác nhau ở điểm nào. Hắn nói với bên cảnh sát nếu không có gì khả nghi, vậy bọn họ không cần điều tra nữa, chuyện này là lỗi thông tin từ phía hắn.

Vì vết thương mà Quân không thể tự do kiếm tiền được, hắn chỉ có thể ngồi nhà nhận giấy tuyển dụng, việc đi ra ngoài phụ thuộc vào Cường. Hắn đã dùng tới cả cách chia cho cậu 30% số tiền công, thay vì không được

đồng nào như trước, để ép cậu phải đi làm thay hẳn. Đối với Cường thì có tiền hay không không quan trọng, cái cậu quan tâm là làm thế nào để tìm được tên đeo mặt nạ. Nỗi ám ảnh này lớn tới mức, cậu nhận tất cả các giấy tuyến dụng liên quan tới mất tích, bao gồm cả tìm thú lạ.

Còn một điều nữa, Quân vẫn thường xuyên có thông tin về vụ bắt cóc hàng loạt, nếu theo dõi qua hẳn, chắc chắn sẽ có ngày cậu lần được ra dấu vết của tên đeo mặt nạ. Nghĩ kỹ thì cậu đã quá hấp tấp, nếu kẻ đó thực sự xuất hiện, liệu với khả năng hiện tại cậu có thể làm được gì, dốc hết sức ra, chắc chẳng kịp dây chết.

Mãi tới 9h45 tối mới xong hết việc, Cường giao lại tài liệu cho Quân, vừa trải qua một ngày rất dài với cậu. Sáng nay bên cảnh sát có thông báo một vụ án mạng xảy ra ở con phố đối diện nhà tập thể. Vì Quân không thể ra khỏi nhà để thu thập thông tin, hẳn để Cường đi thay. Vậy là cả ngày cậu lẩn lộn ở hiện trường, theo lời hẳn nói, thấy bất cứ cái gì cậu cũng phải viết lại, để về hẳn tự chọn lọc.

Có vẻ tên kia đang vướng phải một vụ rất hóc búa, một tay hẳn cầm tập hồ sơ, tay còn lại vân vê điều thuốc. Quân cũng có lúc phải dùng tới nicotin để giảm bớt căng thẳng, trông hẳn như già đi cả chục tuổi dưới ánh đèn bàn.

- Thời gian gây án là từ 11h đêm tới 3h sáng, nạn nhân chết ngay sau khi bị tấn công, hung khí nghi ngờ là búa hoặc vật nặng tương đương. Vừa cách đây chục hôm cũng xảy ra một vụ giết người như thế này ở đầu phố, không thể làm gọn gàng hơn được sao.

Quân thở dài, hẳn nhìn tập hồ sơ đầy ngao ngán, chẳng là mấy cái ảnh chụp hiện trường này rõ nét quá. Nạn nhân nằm trong tư thế úp sấp, đầu nghiêng về bên trái, từ gáy tới đầu đều bị đập nát, những mảnh da đầu dính vào với xương sọ bắn rải rác trong bán kính 30cm quanh cơ thể, máu và não nát bấy hòa vào nhau thành một chất dịch lỏng màu đỏ nhạt, chảy lênh

láng trên mặt đất. Cảm giác được cả thứ chất lỏng đó vẫn đang tràn ra, mùi của nó sẽ như thế nào nếu còn để tới bây giờ? Gương mặt nạn nhân cũng bị lực va đập làm cho biến dạng, trán và bên má trái có một vết trầy lớn, từ các hốc mắt, mũi, miệng đều chảy máu, khả năng là do đứt động mạch chủ nên xảy ra hiện tượng trào ngược như vậy.

Bên pháp y đã mất 4 tiếng liên tục để gắp hết được những mảnh vụn từ đầu nạn nhân, họ cho chúng vào hai cái túi kéo, Quân không rõ là họ đem về để ghép lại hay để làm gì. Hẳn ghét nhất là làm những vụ thế này, công việc tiếp theo sẽ là phân tích từng cm hiện trường để tìm ra dấu vết hung thủ, hẳn còn phải nghiên cứu xem động cơ và hành vi của kẻ đó như thế nào. Xung quanh hiện trường không có bất kỳ manh mối nào, trừ một dấu giày giẫm trên lưng áo và mấy dấu giày in máu gần nạn nhân, chúng đều là cùng một loại nên chắc chắn đó là của hung thủ.

Quân nhìn dấu giày đó rất lâu, đế giày này là dạng vân chéo như mũi tên, gót giày hình vuông, bên trong rỗng. Kiểu thiết kế này thường dành cho ủng, vì nó được dùng trong môi trường nước để tránh bị trơn trượt, người ta sẽ gia tăng những rãnh khí nhằm tạo lực ma sát. Cỡ giày khá lớn, so với cỡ to nhất thì còn rộng hơn, bàn chân thường tỷ lệ thuận với cơ thể để có thể giữ được thăng bằng, bàn chân to như vậy, chắc hung thủ cũng tương đối cao.

Dấu giày in rất đậm, từ dấu thứ ba là đã thấy máu chỉ còn là những nét đứt, nếu không phải đang chạy nhảy, vậy chắc chắn là do trọng lượng cơ thể, cơ thể càng nặng thì áp lực dồn xuống bàn chân càng nhiều. Hung thủ tạm thời là một người có thân hình to cao.

Về phương thức gây án, có thể thấy nạn nhân không hề có dấu hiệu chống trả, hung thủ ra tay bất ngờ, vì thời gian hoạt động từ đêm trở về gần sáng, nên hiệu suất thành công rất cao. Như trong vụ này, từ những dấu vết còn lại có thể thấy, nạn nhân đột ngột bị đẩy ngã sấp xuống đất khiến cho

trán và má trái bị trầy xước, sau đó hung thủ chỉ cần giẫm lên lưng nạn nhân, dùng vũ khí đập nát đầu người bên dưới là xong.

Chỉ một nhát đập khiến cho đầu nạn nhân thành một đồng bầy nhầy, vũ khí hung thủ sử dụng có thể là búa tạ, lực đập xuống cũng phải rất mạnh, chứng minh thể lực hung thủ không phải tầm thường. Quân nghĩ, có phải hung thủ này cố tình để nạn nhân còn nguyên mặt, vì trong tất cả các vụ án liên quan, mặt nạn nhân đều không bị đập nát. Hoặc hẳn khéo léo đến mức chỉ đập mỗi phần sọ não, giống như một kiểu giết người nghệ thuật vậy.

- Nạn nhân tập trung vào nam giới, còn trẻ, đáng ngại nhất là phạm vi gây án đang càng lúc càng thu hẹp quanh khu vực này. Từ đầu tháng đến nay đã có ba vụ án mạng rồi, thêm ba tháng trước, tổng cộng cũng là 12 vụ. Mà nghe hiểu không đấy? - Quân gõ điều thuốc xuống gạt tàn, hẩn liếc mắt nhìn Cường đang đứng trước cửa.

Cường không đáp, chuyện này khiến tâm lý cậu bị ảnh hưởng rất nhiều. Lần đầu thấy một cái chết thê thảm như vậy, kẻ thủ ác vẫn nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, hẳn thậm chí còn có chiều hướng gia tăng số lần phạm tội, chẳng lẽ không có cách nào ngăn hẳn lại? Vì những người đang ngồi điều tra sau bàn giấy như tên kia, nếu như hẳn chịu làm việc nghiêm túc, có lẽ hung thủ đã sớm bị bắt và lĩnh án tử hình rồi.

Bước khỏi phòng, Cường được cái lạnh đêm đông thổi cho nguội đầu óc, tự nhiên cảm giác mọi thứ đều đơn giản, chết, thực ra cũng rất đơn giản. Cậu đi vào trong con ngách, nghĩ lại cảnh xác người vỡ nát sáng nay, thời điểm gây án là từ 10h, vậy trước khi gây án, hung thủ sẽ làm gì?

Bịch... Bịch...

Đúng lúc Cường nhìn về phía trước con ngách, có một người chậm chậm đi qua, đã hơn 10h đêm, thẳng hướng từ trong ngách đi ra, chỉ có duy

nhất một ngọn đèn đường vẫn sáng. Cảm giác tiếng bước chân nặng nề vọng từ ngoài đường vào, luẩn quẩn trong các bức tường xung quanh cậu, khiến trực giác cậu phải chú ý.

Trước khi gây án, có phải hung thủ sẽ đi săn mồi?

Bịch... Bịch...

Từ ngách đi ra sẽ tới một con ngõ dài, nhà ở hai bên đều đã khép chặt, thừa thớt lắm mới thấy ánh sáng từ một cửa sổ cao tầng hắt xuống, gió thổi hun hút, đêm tĩnh mịch. Không phải vô tình mà Cường lại nhìn người đang bước qua cửa ngách kia, thời tiết hôm nay khô ráo, người kia lại mặc một chiếc áo mưa, chân đi ủng. Bước từng bước rất chậm, người đó lặng lẽ đi qua như một con thú lớn, với cái đầu giấu trong mũ áo mưa phì phò thở ra khói, tấm lưng rộng khum khum, trong tay ôm một bọc vải bố dài hơn một sải tay.

Bịch.

Tiếng bước chân dừng lại.

Cùng lúc Cường bước ra khỏi ngách, dưới mặt đất có một bóng đen đồ dài tới chân cậu.

Vụt!

Bóng đen chột động, Cường chỉ kịp nhìn thấy nó vung lên, chân cậu tự động phản xạ lại, ngay lập tức cậu tung người né sang trái ba bước. Nhưng không kịp.

Bộp!

Toàn thân cậu chấn động, có một lực đẩy khủng khiếp ập tới, tốc độ còn nhanh hơn cả cái liếc mắt của cậu, đây là sức mạnh gì vậy? Chân và tay

Cường chới vớ trong không trung, một tích tắc sau lưng cậu lập tức đập xuống đường, cả khuôn mặt bị một bàn tay chộp lấy, sau giây phút bàng hoàng đó, cơ thể cậu gần như tê liệt. Chính cú đẩy đã khiến đầu cậu bị va xuống nền gạch, choáng váng tới không còn tri giác, Cường đã mất trí nhớ tạm thời vào lúc đó.

Rắc!

Dường như có tiếng xương sọ rạn nứt.

Hai mắt cậu lơ mơ thấy được một bóng đen ló ra, che đi tia sáng chói lóa từ ánh đèn cao áp. Bóng đen ghé dần vào mặt cậu, vẫn không nhìn ra đó là ai, hai mắt cố nhấp nháy mấy lần, hình ảnh nhòe đi như có ai đổ nước lên mặt cậu. Cố nghiêng đầu sang hai bên, đau quá, chẳng cảm thấy gì nữa rồi, tới ngón tay cũng không nhấc lên được, trước khi Cường kịp nhận ra người vừa tấn công mình, cậu đã ngất lịm đi.

- Còn tươi, thịt còn tươi... khà khà....

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

18. Lò Mổ (2)

Lạnh.

Đầu đau quá. Cảm giác như có một lỗ hổng lớn ở sau gáy, gió từ ngoài còn thổi vào óc cậu tê buốt. Muốn chạm thử vào đầu một cái, nhưng cánh tay không nhúc nhích. Thử tay khác xem, cũng không được, hai tay đều bị giữ chặt lại rồi, chỉ có bàn tay là còn co duỗi được. Xung quanh có ánh sáng, qua màng mí liền thấy được, đèn đang chiếu thẳng vào mắt, để như vậy chói quá.

Lưng giống như đang áp xuống tảng băng, lạnh cứng cả người, nhích dịch sang trái phải đều không được. Bên dưới cũng không thể di chuyển, chân còn tê dại đi, cảm giác được dây trói ở cổ chân thít rất chặt. Toàn thân bất động, đầu đau như sắp nứt ra, nửa thân trên dính vào mặt băng lạnh toát, nửa thân dưới bị cố định một chỗ. Tình hình là như thế nào đây?

Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

- Phần thịt chỗ này... không ăn được, hà hà...

Tiếng động lặp đi lặp lại, giống như người ta dùng một mảnh kim loại miết trên bề mặt đá, là mài dao, đúng rồi, người ta đang mài dao. Cũng không có mùi gì quá nặng ở đây, hai lỗ mũi hít thở đều đặn, nhiều nhất chỉ ngửi thấy mùi tanh, cơ bản là trong này quá lạnh, không khí ngưng tụ lại thành từng cục từng cục đập vào mũi. Lạnh như vậy thì có thể là ở đâu?

Xoẹt... xoẹt...

Tí tách.

Cường miên man suy nghĩ, cậu không mở nổi mắt, cũng vì vừa mới tỉnh lại sau một cơn đau dài, nên tri giác vẫn chưa hoạt động được bình thường. Dầu vậy cậu cũng nhận ra bản thân đang rơi vào tình huống xấu. Tay chân cậu đều bị trói chặt, người cũng không nhúc nhích được, thậm chí tới cái áo đang mặc cũng không thấy đâu nữa, may vẫn còn cái quần, nơi này lạnh như trong nhà xác vậy, mỗi lần hít thở, Cường cảm giác lỗ mũi còn đóng giá lại.

Tí tách.

Có hạt nước vừa bắn vào mặt cậu. Nóng hổi. Từng hạt rất bé, giống như phun mưa xuống vậy, bắt buộc Cường phải mở mắt để xem là cái gì. Choang. Ánh sáng từ bóng đèn chụp trên cao rọi thẳng vào mắt cậu, ngay lập tức Cường quay sang bên trái, nơi những hạt mưa đang bắn tới, cậu từ từ hé mắt ra nhìn.

Đó không phải nước. Là tia máu phun ra. Dây thần kinh trong đầu Cường căng lên, ngay bên cạnh chỗ cậu nằm, có một người đang bị mổ sống. Mặt người đó đối diện với mặt cậu, hai mắt trợn ngược, miệng hóp hóp, thỉnh thoảng đầu lại giật lên một cái. Hai hốc má vừa bị khoét đi, để lộ xương hàm, máu thịt nhầy nhụa chảy đầy xuống phần nằm. Cường chết lặng. Cậu gần như không thở nổi khi thấy những tia máu vẫn bắn lên mặt mình. Có một tấm lưng đang cúi xuống cạnh phần thịt bên kia, một tay cầm dao, liên tiếp rạch những thớ thịt dính vào lồng ngực người nằm đó, con dao liếm thịt ngọt xót, một tay luồn vào bên trong, moi móc quả tim vẫn đang đập thành thịch ở dưới khung xương sườn ra. Từng tia máu bắn khắp xung quanh, nếu không vì tấm lưng kia chắn lại, chắc cả người cậu phải tưới đầy máu nóng.

Người đó bị cố định trên phần thịt bằng một mảnh dây da to bản, thắt từ vai nọ sang vai kia, có chốt rất chắc chắn ở hai bên thành phần. Tay và

chân cũng bị khóa lại như vậy, tứ thế nằm thẳng căng, muốn giãy cũng không giãy được. Bỗng trong lòng Cường lạnh ngắt, cậu lập tức nhìn lại người mình, hai bàn tay nắm chặt lại.

Không xong rồi, người bên kia bị trói thế nào, cậu cũng y như vậy. Vừa ngóc đầu dậy nhìn từ vai tới chân, người cậu bị bó chặt không khác gì khúc giò, chỉ còn mỗi cần cổ là ngo ngoáy được, do ảnh hưởng của vết thương sau gáy nên chỉ một lát Cường lại phải ngửa đầu ra. Đau tới nhần mặt, cậu thử giật hai tay, quá chặt, dây da này chỉ thít lại chứ không có dấu hiệu nới lỏng. Vặn vẹo một lúc mà toàn thân nóng ran, hai bên cổ tay hoàn toàn vô hiệu, không giật được ra, vậy làm sao thoát khỏi đây?

Nghĩ tới đó, Cường chột dạ. Có hai con mắt đang nhìn về phía cậu, từ tấm lưng rộng trời lên một cái đầu, khuôn mặt từ từ quay sang phản cậu nằm. Vừa rồi Cường tạo ra tiếng động khá mạnh, khiến người đứng bên kia lập tức chú ý, bóng lưng lay động. Rồi tới cái miệng trên khuôn mặt ngoác ra, người kia đang cười, da đầu Cường tê rần rần, kinh ngạc hiện rõ trên nét mặt cậu.

Oc ạch.

Bàn tay từ từ rút khỏi lồng ngực người nằm dưới phản thít. Có thứ gì cũng theo ra ngoài, trong nắm tay là một khối thịt đang động đậy, máu chảy tong tong xuống đất, kia chẳng phải là quả tim nóng hổi. Cường nghẹn họng, bàn tay ấy từ từ đưa quả tim lên cái miệng rộng đang nhả khói, động tác rất chậm, hai hàm răng há ra, ngoạm lấy một miếng thật lớn, ước chừng phải nửa quả tim kia. Thịt tươi nên rất mềm và nóng, hàm răng nghiền chặt lấy quả tim, cắn đứt miếng thịt và bắt đầu nhai chóp chép.

Ừc.

Nuốt rồi. Mồ hôi lạnh chảy đầy đầu Cường, mắt thấy miếng thịt trôi xuống cổ họng và biến mất, bất giác cậu nuốt một ngụm nước miếng, cảm

giác bây giờ không có gì ngoài kinh tởm. Nửa quả tim còn lại liền được nhét nốt vào miệng, cái miệng nhai tới phọt máu, cơ hàm lên xuống, rồi cổ họng bạnh ra để nuốt trôi miếng thịt. Tận mắt chứng kiến người ăn thịt người sẽ cảm thấy thế nào, không thể miêu tả nổi, da gà đồng loạt nổi lên, dạ dày co bóp kịch liệt, cổ họng bồn chồn, có thể nôn ra bất cứ lúc nào.

Người kia đứng quay lưng với ánh sáng, Cường không thấy mặt, nhưng rất nhanh thôi, cậu sẽ được thấy, vì bóng đen bắt đầu tiến tới chỗ cậu. Bước đi của hắn cũng rất chậm, càng nhìn cậu càng thấy hắn quen mắt, hình như trước đây cậu từng gặp người này, ấn tượng không nhiều lắm, nhưng chắc chắn là có gặp rồi.

- Tỉnh rồi... Quân... tỉnh... rồi...

Cường kinh ngạc, giọng nói ồm ồm vừa rồi nhắc tới tên ai vậy? Còn khuôn mặt người kia, không thể nhầm được, hắn là gã đồ tể đêm hôm đó đã dọa Quân sợ toát mồ hôi. Khi cậu còn đang bàng hoàng nhìn hắn, bàn tay đầy máu lại chộp tới, hắn nắm lấy hai má Cường, lắc qua lắc lại, mặt hắn cười khoái chí.

Nhìn gần, khuôn mặt gã đồ tể thực sự rất đáng sợ. Má hắn chảy tận cằm, miệng nhoe nhoét máu, môi trên còn dày chạm vào mũi, hai cánh mũi bạnh ra thở phì phì, trên cùng là đôi mắt hí, mỗi lần cười là mỡ trên mặt dồn nén lại, ép cho hai con mắt thành một đường kẻ chỉ. Đầu hắn trọc hều, ánh sáng chiếu vào còn bóng và phản quang lại lấp lóa. Một gương mặt bị thịt, từ người hắn bốc ra một thứ mùi gây gây, vì quần áo dính máu, hay vì cơ thể hắn có sẵn thứ mùi đó, Cường không biết, chỉ biết là cậu phải rời khỏi đây thật nhanh.

Hai cổ tay lại tiếp tục giăng co, miếng dây da đã có lúc bị kéo căng lên, nhưng nó dai và chắc tới mức khó tin, Cường cắn chặt môi, mồ hôi chảy đầy đầu mà cậu cũng không kéo đứt được nó. Phải làm sao bây giờ, một lần nữa, Cường gồng hết sức bật người dậy, nhưng vai và ngực không

thể giật ra khỏi cái da to bản kia, cảm giác sau mỗi lần cố gắng đó là một lần tức ngực khó thở. Bình tĩnh, bình tĩnh...

- Không... Quân... không được thoát... đâu...

- Tao không phải Quân! Mày bắt nhầm người rồi, thả tao ra.

Nghe gã đồ tể lắp bắp nói, Cường lập tức phản bác, trong tình huống như vậy cậu không thể tiếp tục im lặng được. Gã nghiêng đầu, nụ cười trở lên ngây dại.

- Quân... đẹp trai... ăn vào cũng sẽ đẹp... trai...

Cái gì? Như có tiếng nổ lớn trong đầu Cường, ăn cái gì để đẹp trai, mà gã có hiểu những gì gã nói không, thứ nhất là cậu không phải Quân, mặt hai người khác nhau hoàn toàn, thứ hai, không thể ăn "cái gì đó" vào là đẹp trai được. Cường nói:

- Tao là Cường, tao không phải Quân, mày có hiểu tao đang nói gì không? Tao là Cường, ư-ơ-ngờ-ương-cờ-ương-cương-huyền-cường, mày biết đánh vần tên Quân thế nào không?

- U-ớ-lờ-uân-...cờ-ương-cương-huyền-cường....

Càng nói càng thấy đây là một thằng điên, gã không hiểu những gì đang nói, càng không hiểu những gì cậu nói. Cường nổi cáu, cậu bật người dậy, kéo căng hai cánh tay lên, vô hiệu, dây da vốn dĩ rất dai, thêm mồ hôi của cậu, nó càng trở lên chắc chắn. Có dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể giằng đứt được thứ này, muốn thoát được chỉ có thể dùng dao cắt.

Gã đồ tể mặc kệ Cường vùng vẫy trên phản thịt, hắn quay lại chỗ người đối diện, bây giờ đã là một xác chết lạnh ngắt. Hắn xẻ phần bụng của người đó ra, moi hết nội tạng vứt vào một cái xô, sau đó cùng lưỡi dao lách vào khung xương sườn, tiếp tục róc thịt ra khỏi khung xương. Động tác

thành thực và nhanh nhẹn, hai tay thoăn thoắt mổ xẻ, được một lát toàn bộ thịt trên phần thân của xác chết đã bị tách rời, máu vẫn còn tươi nguyên chảy đầy trên mặt phản.

Tiếp theo, gã cắt phần thịt đã róc xương ra, Cường nhìn hắn không rời mắt, giờ cậu mới hiểu hắn muốn làm gì. Trên tường căn phòng treo đầy những miếng thịt đỏ ối như vậy, hắn kẹp hai góc thịt trên dây, có vẻ như hắn muốn nó ráo hết máu. Sau đó, giống như ở những miếng thịt trước, hắn dán lên miếng thịt một tờ giấy, trên ghi giá tiền, không đắt lắm, nhưng ai mà dám mua chúng?

Loảng xoảng.

Gã đồ tể quay về khay đồ, hắn sắp xếp lại dụng cụ trên đó, Cường thấy hắn lựa vài con dao, rất nhiều loại dao, kích cỡ đa dạng, có những con nhỏ như dao y tế, có con lại to như dao phay. Để làm gì? Tim cậu thắt lại, một giọt mồ hôi chảy xuống mang tai, ở tư thế nằm như vậy, cảm giác có nước chảy vào tai rất khó chịu. Nhưng đó chưa khó chịu bằng cảnh tượng đang diễn ra, gã đồ tể một tay cầm con dao bầu, lưỡi dao sáng bóng, một tay cầm cái liềm dao, hắn mài mài lưỡi dao lên đó vài cái. Tiếng rẹt rẹt sắc lạnh, lỗ đồng tử của Cường co rút cực đại, cậu bắt đầu thấy lo lắng, hai tay điên cuồng giãy dụa, đầu ngúc ngoắc.

Không được, thứ dây da này phải chắc hơn cả xích sắt, giăng co như vậy mà nó không rơi ra, mồ hôi còn làm cho nó trơn bóng nữa. Hết cách rồi, không thể thoát được kiếp nạn này, còn bị mổ phanh ra như vậy, thật sự không cam tâm. Cường nghĩ, trong lòng có chút cuốt lên, cơ thể cậu càng giãy mạnh, mắt nhìn gã điên đang tiến tới gần, Cường lập tức gào to:

- THẢ.... ưm...

Bàn tay to như hộ pháp của gã lập tức chộp lấy mũi miệng cậu, đập đầu cậu xuống phản kim loại, có tiếng cốc một cái sau đầu, vết thương lại

rách miệng, đau tê tái. Nhưng trước cái chết đang đến gần, Cường vẫn không đầu hàng, cậu giăng mặt ra khỏi bàn tay tanh tưởi kia. Nhưng không được, hắn ấn chặt tay xuống, xương mặt cậu như bị ép tới biến dạng. Tay còn lại hắn ấn vào phần bụng Cường, miệng nói:

- Tim... phải ăn sống... mới ngon... ăn lúc còn đang... đập... Quân... sẽ bị ăn...

Mẹ kiếp, không phải Quân, nhưng cậu sắp chết rồi, mắt Cường nhìn cánh tay cầm dao của gã đang hua hua trong không khí. Vẻ mặt gã càng lúc càng đáng sợ, đột nhiên, dọc khung xương sườn có cảm giác lạnh toát, Cường không thể nhìn thấy hành động của gã, nhưng cậu cảm nhận được lưỡi dao đang dí xuống da thịt mình. Đau, lưỡi dao bắt đầu xuyên thủng da cậu, máu nóng chảy từ vết cửa ra, chỉ một lát nữa là cậu cũng bị mổ phanh ra như người bên kia.

Bỗng gã đồ tể rút lưỡi dao ra, nghe tách một cái, vết cắt không quá sâu, Cường cảm thấy tim mình đập dồn dập hơn lúc nào hết. Mắt thấy gã đang nhìn lưỡi dao, sau đó lại ấn vào bụng cậu một cái, nói:

- Thịt... rắn quá... không cắt bằng dao được... phải... dùng cưa... thôi...

Cưa? Giờ thì Cường chết chắc rồi, do cậu gồng người nên cơ bụng rắn lại, nếu dùng Cưa, người cậu sẽ bị cắt làm hai khúc, thảm cảnh đó rất khó để hình dung. Gã đồ tể vứt con dao vào khay đồ, hắn cũng buông tay khỏi mặt cậu, vì hắn còn phải tìm xem cưa để đâu.

- Không... có... cưa để... ngoài kia... rồi... phải đi... lấy...

Dứt lời, tấm lưng nặng nề tiến xa khỏi phạm vi ánh sáng, rất nhanh sau đó Cường nghe thấy tiếng cửa mở, rồi tiếng bước chân xa dần. Cậu nằm yên trên phản, miệng há rộng đớp lấy không khí, cổ họng bị khí lạnh thổi vào khô rát, không được, phải nghĩ cách thoát khỏi đây, chết như vậy quá ngu xuẩn. Cường ngóc đầu lên, nhìn nơi vừa bị cắt, máu đã ngừng

chảy, đó không phải chỗ yếu hại gì, cậu hơi yên tâm. Động não lên, làm thế nào bây giờ?

KÉT... Cạch.

Quay trở lại rồi. Cường thót tim, cậu trợn mắt nhìn vào bóng tối phía cánh cửa, đúng là cửa vừa mở, có người vừa bước vào. Mẹ kiếp, mới rời đi được vài giây, chẳng lẽ ngoài kia là kho dụng cụ của hắn, hết thật rồi, hắn dùng cửa thì cậu có gông tới cứng người cũng vẫn bị cắt đôi mất. Cường thầm chửi bản thân, tại sao những lúc như vậy không nghĩ lạc quan lên, cố hết sức thêm lần nữa.

Loảng xoảng.

Bên kia bỗng vang lên tiếng khay đồ va nhau, Cường giật mình, giá mà cậu có thể với được một con dao, dù tiếp theo phải đánh với gã đồ tể, cậu không nghĩ là mình thua hắn. Gã đồ tể đang làm gì, Cường ngóc đầu dậy, thấy bóng lưng xoay sang bên phản thít kia, hình như hắn đang quan sát gì đó. Bóng lưng che không hết ánh sáng, Cường vẫn thấy được khuôn mặt bên kia.

Khoan! Khoan! Khoan!

Cậu như nhảy dựng lên, kia không phải gã đồ tể, là người khác, lưng người đó gọn gàng hơn, dáng người cân đối hơn, mặc áo khoác sạch sẽ chứ không phải áo trong lò mố. Trong lúc vội vàng, Cường lập tức lên tiếng:

- Ai vậy, cứu tôi với!

Người đó giật mình, quay mặt nhìn về phía cậu. Nhưng vì ngược sáng, Cường không thấy được khuôn mặt, chỉ nghe được tiếng nói rất khê:

- Có người bị thương, điều cho tôi một xe cứu thương tới đây.

Nói xong, người kia tiến tới phản của Cường, cậu hồi hộp chờ đợi, khuôn mặt lộ ra sau bóng tối, thậm chí còn khiến cậu kinh ngạc hơn nữa.

- Đại... đại ca! - Cường lắp bắp thành tiếng.

Đây là người mà tối hôm đó Quân gọi là đại ca, thái độ của hắn đối với người này rất kính trọng, Cường vẫn nhớ đúng khuôn mặt này, không thay đổi một chút nào cả. Đại ca lập tức ra hiệu im lặng, anh ta cúi xuống sờ dây buộc qua vai của Cường, so với Quân, đại ca đứng đắn hơn rất nhiều, cậu nghe anh ta nói:

- Chúng ta từng gặp nhau rồi à? - Rõ ràng là đại ca không nhận ra Cường - Cậu bị thương rồi, chờ tôi cõng trối đã, nói chuyện sau đi.

Cuối cùng thì cái dây da cố định vai cậu với phản cũng được tháo, Cường có thể ngồi dậy được, trong đời cậu chưa có giây phút nào hạnh phúc như thế. Cường có hỏi đại ca, sao anh ta lại có mặt ở đây. Đại ca vừa tháo dây trối tay, vừa kể lại.

Anh ta là đội trưởng đội cảnh sát cơ động thành phố, chức vụ rất cao, nhiệm vụ chính là điều động người tham gia phá các chuyên án lớn. Vụ giết người hàng loạt lần này là do anh ta trực tiếp chỉ đạo, sau khi nhận báo cáo về vụ án gần nhất, bên cơ động đã khoanh vùng khả nghi, cắt cử người theo dõi trên các tuyến phố.

Đúng ra là sau khi Quân báo lại những phân tích của hắn cho đại ca, anh ta mới dẫn người xuống khu vực Cường bị tấn công để điều tra. Trên đường đi, vô tình đại ca nhìn thấy một người trong diện khả nghi, kéo theo một bao tải rất lớn, ngay sau đó đội cơ động lập tức áp sát, theo dõi gã tới đây. Nơi mà Cường đang bị giam giữ, thực chất là dưới nền một lò mổ, gã đồ tể đã âm thầm xây dựng một căn hầm với rất nhiều ngăn, người của đại ca đang kiểm tra khắp các ngăn dưới hầm này. Bọn họ liên lạc với nhau qua

chiếc bộ đàm, vừa rồi anh ta đã gọi một xe cứu thương, ra khỏi đây cậu sẽ được đưa tới bệnh viện điều trị.

Có gì không đúng, Cường nhìn đại ca, chẳng phải anh ta và gã đồ tể cùng trong một tổ chức? Tại sao anh ta không nhận ra hắn, có phải đại ca chưa thấy mặt gã không, nếu như anh ta thấy mặt gã, có lẽ họ sẽ liên thủ lại giết cậu. Cần phải thoát khỏi mấy cái dây này càng nhanh càng tốt. Nghĩ tới đó, tay trái Cường vừa được thả ra, đại ca nhanh chóng tháo tiếp dây dưới chân, anh ta hỏi:

- Cậu có thấy hung thủ đâu không? Từ lúc xuống đây, tôi không thấy hắn?

Hả?

Cường đang gỡ dây tay phải, nghe câu hỏi mặt lập tức tái đi, anh ta vào đây mà không thấy hắn bước ra sao. Đúng lúc đó trong bóng tối sau lưng đại ca có thứ gì dịch chuyển, chớp mắt liền thấy, một bàn tay to bản chộp ngang đầu anh ta, một giây sau đã hất văng cả người đại ca đi.

RẦM!

Người đại ca đập mạnh vào tường, chắc một cú ném đó phải khiến anh ta gãy xương cổ mất. Tim Cường vừa đập chệch một nhịp, cậu biết ngay tiếp theo sẽ tới lượt mình, bàn tay đó quay sang dúi đầu cậu xuống phản, "Rắc" mặt cậu bị ép nghiêng sang bên trái, cổ như bị treo hẳn đi. Đó là cái gì?

Tay còn lại của gã đồ tể đang cầm theo một cái đầu, không phải, là một người đã bị hắn bẻ gãy đầu, thân người đó vẫn bị lôi theo. Hắn thả người đó xuống, rồi rút từ sau lưng ra cái cửa cực to, một tay Cường không thể đẩy nổi bàn tay hộ pháp đang đè đầu cậu. Vì nửa thân trên đã được tự do, cậu vùng vẫy, không để hắn có cơ hội hành động.

Lách cách.

Bỗng gã đồ tể dừng tay, vừa rồi Cường cũng nghe thấy có tiếng gì phát ra từ trong bóng tối. Hé mắt nhìn lên, thấy mặt gã nghệt ra, hai con mắt híp nhìn về nơi vừa rồi ném đại ca qua đó, Cường cũng vì thế mà cố ngược mắt nhìn theo. Có thứ gì đang bước ra, mang theo hơi thở chết chóc và nỗi khiếp sợ cho những kẻ còn sống.

Lách cách.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

18. Lò Mổ (3)

Bỏ qua thứ đang đến kia đi, đại ca chắc chắn không thể dễ dàng chết như vậy, giờ anh ta đã bị chọc điên lên, phải nhanh chóng rời khỏi đây trước đã. Cường suy nghĩ rất thức thời, những chuyện diễn ra gần đây khiến cậu không vực dậy được bản năng hiếu kỳ nữa. Lợi dụng gã đồ tể đang mất tập trung, Cường nhanh chóng tháo dây da trói bên tay trái, nhưng vì không thể dùng mắt nhìn, tay phải của cậu chỉ có thể lần mò từng chút một.

Vừa quan sát hành động của gã đồ tể, Cường vừa nín thở nghe ngóng tiếng động đang tới gần. Cậu vô tình nhìn qua người bị gã lôi theo lúc này, hình như đó là cảnh sát, từ trong túi người đó rơi ra một cái bộ đàm. Theo lời đại ca, người này có thể đang đột nhập vào phòng chứa dụng cụ của gã đồ tể, không may là gã đã vào đó, người này chống trả bất thành nên bị gã bẻ cổ lôi về đây. Thần thái trước lúc chết của người này vẫn chưa biến mất, Cường thấy được vẻ đau đớn và sợ hãi trên đó, phải chết bất đắc kỳ tử như vậy âu cũng do số người này không may mắn.

"Đội trưởng nghe rõ trả lời. Tôi đã mất liên lạc với..."

Có tiếng bộ đàm từ trong bóng tối phát ra.

RỐP!

Chưa nghe hết câu, bộ đàm liền bị giẫm nát, có vẻ người bên kia không muốn liên lạc ra ngoài, hoặc là anh ta không ý thức được thứ mình vừa giẫm vào là bộ đàm. Liền sau đó, Cường đã thấy được đại ca, vẫn là cùng một khuôn mặt, nhưng biểu cảm bây giờ khác hoàn toàn. Giống như

trong lần đầu tiên cậu gặp, vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng toát ra từ đôi mắt kia thực sự khiến người đối diện phải dè chừng. Một nửa mặt bị máu bao phủ, từng giọt từng giọt chảy xuống cằm, cú va chạm đã khiến đầu đại ca bị rách một mảng lớn, tóc chiếc áo sơ mi cũng đã dính máu loang lổ.

Đại ca giống như trở thành con người khác, anh ta nhìn mọi thứ bằng con mắt âm độc, liếc trái liếc phải rồi hằm hằm nhìn gã đồ tể, một bên mắt đã chuyển màu đỏ. Từ biểu cảm trên mặt không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì, chỉ thấy mùi nguy hiểm toát ra càng lúc càng nồng đượm. Cường cố gắng nhanh tay hơn nữa, dù làm nghề gì thì anh ta vẫn là một Âm dương sư, đợi lát nữa anh ta phát điên lên, chắc chắn cậu không giữ nổi mạng.

- Lại chảy máu, mẹ kiếp, cái thân xác con người này đúng là vô tích sự. Là mày làm phải không, thằng béo? - Đại ca nói, giọng trầm khàn hơn nhiều so với lúc vừa rồi cứu Cường.

Gã đồ tể ngẩn người, mặt hắn bỗng nhẵn lại, những khối mỡ di chuyển khắp mặt, ép cho mắt mũi miệng dúi vào một chỗ, hắn quát lên:

- Không... phải béo... là... nhiều thịt... thôi...

Thoát rồi! Cường vừa gỡ thành công tay bên phải, cậu lập tức đưa hai tay lên đẩy bàn tay gã đồ tể ra, hắn đè mạnh tới mức nơi mặt cậu tiếp giáp với phản đã trở lên lạnh ngắt. Dùng hết bảy phần sức lực mới đẩy lùi được cánh tay núc ních mỡ đó, Cường bật dậy, cậu thủ thế chống trả lại đòn tấn công tiếp theo của gã. Nhưng vừa nhìn, Cường nhận ra hắn không còn chú ý tới cậu nữa, mắt hắn bây giờ đang dán vào người mới đến bên kia.

- Thịt... thịt... - Gã đồ tể vừa nhỏ dãi vừa lăm bằm, vẻ mặt hưng phấn kỳ lạ.

Dù đang muốn nhanh chóng tháo được dây chân, nhưng Cường cũng cố liếc mắt nhìn thử về phía sau một cái. Đại ca còn cách chỗ cậu hơn hai mươi bước chân, chiếc áo khoác đã bị anh ta cởi ra, tay anh ta đang gỡ dần

từng cú áo sơ mi. Đây là cái tình huống gì vậy, đánh nhau thì cứ đánh thôi, cần thiết phải cời đồ thế không? Cường đột nhiên dừng tay, cậu muốn xem đại ca đang định làm gì.

- Tao rất ghét bị ai đó gọi dậy bằng cách này, cứ thế này thì máu sẽ không cầm được mắt, nếu mày gọi tao bằng cách khác, tao sẽ xem xét cho mày một con đường sống - Cời tới cú cuối cùng, đại ca chợt nói, trông như anh ta đang cảnh cáo với kẻ đối diện.

Áo sơ mi vừa chạm đất, Cường nín thở quan sát, qua vài giây, vẫn không thấy có gì khác thường xảy ra. Chỉ thấy nửa thân trên đại ca để trần, cơ bắp cũng rất rắn chắc, nhưng so với khối mỡ di động bên này, hẳn sẽ không vì mấy múi cơ kia mà sợ hãi được. Đang lúc cậu suy nghĩ, chợt thấy gã đồ tể hành động, hẳn vút cái cửa sang một bên, hai tay dang rộng, chân âm ỉm chạy tới, tư thế giống như muốn vồ lấy đại ca ngay tức khắc.

- Thệt...

Làm gì bây giờ? Cường không kịp hỏi, mắt thấy gã lao tới rất nhanh, hai mươi bước chân trong tích tắc chỉ còn một bước, sát ngay trước mặt đại ca. Vẫn là khuôn mặt không cảm xúc đó, đối diện với một kẻ khát máu như vậy mà anh ta không hề biến sắc, con người này có gì mà tự tin tới vậy?

RẦM!

Câu hỏi đã có lời giải, gã đồ tể vừa bay qua trước mặt Cường, vận tốc còn nhanh hơn cả khi hắn lao đến. Nhìn lại Cường thấy một cánh tay màu xám đen vươn ra từ trong bóng tối phía sau đại ca, kích thước gấp ba lần tay người thường, đầu năm ngón có năm móng vuốt khoằm khoằm, chắc chắn đó không phải tay người. Cánh tay mọc ra từ một thân hình cao lớn, kia là giống gì thì Cường chưa rõ, vì nó không phải quý, chắc chắn không phải quý.

Thứ cậu nhìn thấy, không chỉ có một con, mà là hai con, đứng sang hai bên trái phải sau lưng đại ca. Con bên trái vừa dùng tay đánh bay gã đồ tể. Chúng bước lên chắn trước mặt đại ca, hình dung rất giống người, thân hình cao lớn nhưng không có dáng khum khum như quỷ, chúng đứng ưỡn ngực, các cơ bắp trên người phát triển rõ rệt, kết cấu rất đẹp mắt. Đặc biệt thân dưới chúng có một chiếc khố, vạt trước vạt sau che chắn cẩn thận, mặt chúng cũng được che bởi một mảnh vải, trên vải có vẽ một hình thoi, đầu trọc toàn thân cũng không có lông lá gì.

Dáng đi của chúng rất linh hoạt, hai chân di chuyển nhẹ nhàng, Cường thấy bàn chân của chúng có hình dạng giống con người, cũng có năm ngón với móng dài. Bước đi không phát ra tiếng động, so với quỷ thì chúng vẫn cao cấp hơn một bậc. Hành động của hai con động vật lạ này khiến Cường phải nghi ngờ, đại ca không biết là người như thế nào, nếu là người tốt, có thể thứ mà anh ta nuôi sẽ ít gây nguy hiểm.

Đột nhiên, Cường thấy một trong số chúng tiến về phía mình, con còn lại đang nhìn cái xác chết mổ phanh trên phản thịt. Cường nhìn con bên kia, thấy nó dùng bàn tay lướt qua thân thể người nằm đó, không có vẻ như nó sẽ ăn thịt người ấy. Nhìn sang con đang đối diện với mình, Cường thấy nó cúi xuống ngửi ngửi người cậu. Vì chưa biết đây là giống gì nên Cường không thể động thủ với nó, nếu phải đối mặt với quỷ, trước hết cậu vẫn phải hiểu được hành vi của nó.

Thứ này không có oán. Cường chợt nhận ra, toàn thân nó bốc ra mùi tử khí, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu của oán. Nó ngửi quanh người cậu một lúc, tiếc khăn che mặt nghiêng qua nghiêng lại, nó muốn tìm cái gì?

- Đừng sợ, anh bạn ngày trước đi với Quân phải không? Nếu anh bạn không có mùi quỷ, nó sẽ không tấn công đâu.

Tiếng đại ca vừa nói, anh ta nhận ra cậu rồi, Cường quay mặt nhìn sang, đại ca đang bám vào một bên thành phản. Dáng vẻ như sắp không trụ được nữa, vết thương trên đầu anh ta vẫn không ngừng chảy máu. Thấy nó ngửi chán rồi bỏ đi, Cường định hỏi đây là giống gì, nhưng bất ngờ, đại ca đột nhiên ngã gục xuống. Lúc này cậu mới thấy tấm lưng trần của đại ca.

Trên lưng anh ta có một hình xăm rất lớn. Quân từng nói, mỗi Âm dương sư đều phải có một hình xăm trị quỷ trên cơ thể, cái đó là để bảo vệ bản thân khi hành xử, có tác dụng khiến cho ma quỷ phải tránh xa. Đây chắc là hình xăm trị quỷ của đại ca, trông nó rất đặc biệt, tổng thể bao gồm hai cái đầu lâu ngậm vòng đặt đối xứng nhau, xung quanh có rất nhiều hoa văn như những khúc xương chất đống, đường sống lưng ở giữa nổi lên thành một vệt thẳng. Máu chảy từ trên vết thương xuống tới một chiếc đầu lâu thì ngừng lại, giống như là chiếc đầu lâu đang hút máu của anh ta vậy.

Mà đúng là nó đang hút máu thật, hình xăm đó ban đầu có màu gì không rõ, nhưng hiện tại toàn thể đều hiện lên thành một màu đỏ rực. Cả tấm lưng của đại ca nhìn như một bức tranh sống, có thể vận động được, hơn nữa, Cường lại thấy nó tương đối quen mắt. Cậu vừa tháo dây buộc chân vừa ngẫm nghĩ. Hai đầu lâu ngậm vòng kia tượng trưng cho cái gì, những hoa văn đặc biệt kia cậu từng thấy ở đâu, lại còn đường rãnh giữa nữa.

Mấy con thú lạ này từ đâu chui ra? Đột nhiên đầu cậu lóe sáng, trước mặt xuất hiện một hình ảnh, trong Yết Ma bộ có minh họa lại, cửa Ngục Quỷ cao 1800 thước, được làm từ hàng ngàn bộ xương người chết ép lại, trước cửa gắn hai cái đầu lâu rất lớn đối xứng nhau, miệng mỗi đầu lâu ngậm một chiếc vòng đồng. Quỷ ngục là nơi chỉ có quỷ đi vào, không có quỷ đi ra, thứ đi ra khỏi đó, chỉ có thể là Quản Ngục.

Cường đưa mắt nhìn hai thân hình kia, chúng chính là Quản Ngục. Máy hình xăm trị quỷ không có tác dụng gì khi đứng trước Quản Ngục, chúng cai quản phần tối tăm nhất của Âm giới, chuyên dẫn độ hoặc trừ khử

những loài gây rối trong ngục, không thể dùng cấp độ để đo đếm khả năng của chúng. Nhưng, Cường toát mồ hôi trán, tại sao trong Âm dương sư lại có người tu Mật Tông? Đây là thủ pháp thi triển của Yết Ma bộ, Quản Ngục tuy không phải thần, nhưng cũng là người cai quản Âm giới. Trong chín tầng, chúng cai quản tầng cuối cùng, kẻ gọi được chúng ra, tu vi phải rất thượng thừa, pháp lực cũng vào dạng cao siêu, vì một nhẽ: Quản Ngục không thể thu phục được.

Một khi chúng xuất hiện, bất kỳ loài quỷ nào cũng phải chết, bao gồm cả những người nuôi quỷ. Thứ thu hút chúng, chính là âm khí thoát ra từ những sinh vật xung quanh, nói tóm lại là bất cứ ai có âm khí đều là con mồi của Quản Ngục. Ở lần họp mặt đó, đại ca biết cậu là thầy trừ tà Thiên Mật Tông, nên vừa rồi mới nói cậu không phải sợ.

Cái khác biệt duy nhất giữa thầy trừ tà và Âm dương sư, chính là ở âm khí, nghe tên là biết Âm dương sư người nào cũng tu quỷ, âm khí vốn rất nặng nề. Cường nghĩ đại ca chắc có cách để áp chế Quản Ngục, nên bọn chúng mới chịu nghe lời anh ta, có thể là bởi hình xăm Quỷ môn kia, hoặc là... bí quyết nằm ở một bên mắt của đại ca. Con mắt đó không hề tầm thường, trước khi Quản Ngục xuất hiện, Cường đã thấy nó đổi màu, trông mắt đột nhiên hóa đỏ, lúc đầu còn tưởng do máu chảy vào, giờ nghĩ lại mới thấy con mắt đó là chìa khóa liên kết anh ta với hai Quản Ngục kia.

Nghĩ thì lâu nhưng hành động thì rất nhanh, Quản Ngục đi qua những xác chết, hút hết âm khí toát ra từ bọn họ, ngăn không cho quá trình oản niệm hình thành, từ đó những oan hồn ấy không thể hóa quỷ được nữa. Chúng tiến dần tới nơi vừa ném gã đồ tể, hăn bị vùi dưới một đồng thịt người cùng nội tạng các loại, tới lúc đó hăn vẫn chưa thể bật dậy được.

Cường nhìn nhanh xuống dây buộc chân, hai tay thoăn thoắt tháo hết các nút thắt ra, cậu nhảy khỏi phản, đầu tiên là chạy tới chỗ đại ca xem thương thế anh ta. Đầu rách to quá, Cường lấy cái áo anh ta vừa cởi gần đó, rịt vào vết thương để cầm máu, nói:

- Đại ca, anh phải cố lên, tôi sẽ đưa anh tới bệnh viện.

Đại ca chớp chớp vài cái, máu không ngừng rơi vào mắt anh ta, dù Cường đã phải lau đi rất nhiều. Đợi mãi là không thấy đại ca đáp, Cường lay lay vai, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều, hai mắt lơ lơ, giống như anh ta sắp ngất đi. Để lâu có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, Cường lập tức sốc anh ta dậy, một tay quàng qua vai, dìu anh ta đi ra cửa.

RẮC!

Cách đó vài mét, có tiếng đứt gãy vang lên. Cường vừa di chuyển vừa nhìn sang, bỗng cậu khựng lại. Có phải là đầu Quán Ngục vừa bị bẻ rồi không, bên kia đã xảy ra chuyện gì vậy? Trong lúc Cường loay hoay xử cứu cho đại ca, Quán Ngục bên phải đã nắm đầu gã đồ tể kéo lên, gã lúc đó không có phản ứng gì, trên người nhót nháp đầy những máu thịt. Thân gã chứa đầy âm khí, chưa nói tới những thứ bám xung quanh nữa, từng đó cũng đủ để Quán Ngục ăn gã rồi.

Nhưng gã là ai, không phải là Âm dương sư sao, trước giờ gã chẳng sợ ai, Quán Ngục là cái thứ gì gã cũng không biết, vậy đời nào gã chịu để yên cho nó ăn mình. Thế là trước cả khi Quán Ngục hành động, hai tay gã đã vươn lên tóm lấy đầu nó, bẻ cổ người khác đối với gã không có gì khó khăn, dù xương kẻ lần này có rắn hơn vài lần, nhưng như vậy cũng chưa đủ để làm khó hắn.

Tiếp theo thì như Cường thấy, đầu của Quán Ngục đã xoay về phía sau. Nhưng bàn tay đang nắm đầu gã vẫn chưa thấy buông ra, một giây tiếp theo, bàn tay đó đập thẳng vào tường. Một tiếng rạn vỡ vang lên, tường lập tức lún xuống một mảng lớn. Quán Ngục lắc lắc đầu, cổ nó liền xoay trở lại, còn gã đồ tể sau cú va chạm thì mắt mũi trợn ngược, không biết là gã có đau không, nhưng chắc chắn gã đã phát điên rồi.

Gã hét lên một tiếng, lấy thân hình đồ sộ húc thẳng vào người Quán Ngục, uy lực đến mức hai chân Quán Ngục trượt dài ra sau, tiếng két két két từ móng của nó cào xuống nền nhà nghe chói tai vô cùng, chẳng mấy chốc mà nền phòng đã bị cào thành mười rãnh sâu cỡ hơn hai đốt ngón tay. Quán Ngục dùng tay giữ vai gã lại nhưng không được, hai chân gã vẫn lao ầm ầm về phía trước, cũng chính là chỗ Cường đang đứng.

Nếu bình thường thì Cường chỉ cần né đi là được, nhưng hiện tại cậu đang phải đỡ thêm một người, chạy thế nào cũng không kịp, trước mắt là hai quả tạ đang lao đến, nếu bị đâm trúng, hai người coi như xong. Còn cách một mét, Cường buộc phải đẩy đại ca sang một bên, bản thân cậu cũng mượn lực mà nhảy ngược lại.

RẦM!

Gã đồ tể đẩy Quán Ngục lao qua chỗ hai người, sau đó Quán Ngục vấp phải một phản thít, cả người nó và phản thít đều đổ ập xuống, gã thì may mắn dừng lại kịp, vai gã nhấp nhô theo tiếng thò phì phò. Cường bỏ qua gã, cậu nhìn nhanh sang bên đối diện, đại ca đã nằm im bất động, anh ta bị đẩy xuống sàn mạnh quá nên ngất thật rồi.

Đúng lúc đó, gã đồ tể quay người nhìn về phía Cường rồi lại nhìn đại ca, giữ nguyên nụ cười trên mặt, có vẻ gã nhằm tấn công đại ca trước. Chân vừa động, một bàn tay với năm móng sắc nhọn liền chộp tới vai gã, bàn tay đó siết chặt lại, găm những móng như vuốt điều hâu kia vào sâu trong da thịt hằn. Cường không thấy có máu phun ra từ vết thương, chỉ thấy một thứ chất lỏng màu vàng nhờ nhờ như mỡ chảy xối xả ra.

Cường nhanh chóng tiếp cận chỗ đại ca đang nằm, không biết có nội thương chỗ nào nữa không, mất máu nhiều quá rồi. Đang chuẩn bị đỡ anh ta dậy, đột nhiên sau lưng cậu xuất hiện một bóng đen, còn chưa kịp nhìn lại, cậu lập tức cho tay lên chặn.

BỐP!

Thứ đó vừa hất văng cậu đi, lưng bị đập mạnh vào thanh chắn dưới phản thịt, đau tới vẹo cả người. Cường hé mắt nhìn lại, bên kia chính là Quán Ngục, nó là con thứ hai, này giờ nó xử lý tử thi, xong xuôi rồi mới lao vào tham chiến. Quán Ngục tóm lấy đầu đại ca, nó nhấc anh ta lên cao, hành động không có nhiều thiện ý.

Cường chợt nhận ra, không phải nó định cứu người, nó đang định bóp nát đầu đại ca ra, giống như đã làm với gã đồ tể kia. Đây là mất kết nối, trong lúc nước sôi lửa bỏng như vậy, đại ca lại ngất đi, anh ta không thể dùng con mắt kia áp chế Quán Ngục nữa. Vì tu quý nên âm khí trong người đại ca rất nhiều, Quán Ngục nghiễm nhiên coi anh ta là con mồi để tấn công.

- Gyaaaaa!

Cùng lúc chiếc phản sau lưng Cường đột nhiên bị nhấc bổng lên, tiếng hét vừa rồi là từ gã đồ tể, hắn dùng hai tay giữ lấy đầu phản, tiếp theo cậu được thấy một cảnh kinh người. Gã dùng chiếc phản kim loại dài 1,6m rộng 1,2m đập tới tấp xuống đầu và người Quán Ngục, đó cũng là cảnh bạo lực nhất tính tới hiện tại mà Cường từng chứng kiến. Kinh ngạc hơn cả là Quán Ngục sau khi đã làm cho tấm phản dày 10 phân kia biến dạng, nó vẫn đứng vững, dù thân thể bị trầy xước và gãy đập rất nhiều chỗ, nhưng tuyệt nhiên nó không buông tay, bàn tay vẫn ghim chặt vào vai gã đồ tể.

Mặc kệ bọn chúng, Cường bật dậy, cứu người là quan trọng, đại ca đang rơi vào nguy hiểm, đánh làm sao để Quán Ngục buông anh ta ra bây giờ? Trong một giây, cậu tính toán hết các vị trí có thể tấn công bất ngờ, đầu không với được, tay quá to, thân hình rắn chắc, nếu không thể đánh vào những điểm đó, vậy thì nên đốn hạ đầu gối.

Ngay lập tức Cường xoạc chân, lòng bàn chân hướng tới mặt trong của đầu gối, chỗ có nhiều dây chằng nhất, chỉ cần đạp mạnh vào đấy, chắc hẳn nó sẽ khụy xuống.

RẮC!

Cường chết cứng người. Cậu thậm chí còn không kịp chửi thề, cổ chân cậu gần như gập đôi lại, trong giây lát bàn chân mất cảm giác. Cái thứ đầu gối gì mà cứng hơn cả đá, ở mức độ va chạm như vậy mà Quản Ngục vẫn đứng yên không suy suyển, người duy nhất chịu ảnh hưởng là Cường. Cậu lập tức ôm lấy kệ đựng đồ đựng cạnh đó, mồ hôi không ngừng túa ra, còn tưởng chân cũng phế luôn rồi.

Quản Ngục không để ý tới Cường, bàn tay nó siết dần lại, với nó thì đầu người chỉ như một quả cam, có thể bóp vỡ bất cứ lúc nào. Mà nó chủ yếu nhắm vào đầu, bách phát bách trúng, trước tình hình nguy cấp, Cường nhìn đau, đây là nơi nào chứ, đây những dụng cụ sắc bén xung quanh, cầm tạm một món lên dùng cho nhanh.

Đạp vào mắt cậu lúc đó là một con dao phay lưỡi hai mươi phân, độ sắc bén không cần bàn cãi, cầm lên rất vừa tay. Nhanh nhất không phải là chặt vào tay nó, chặt thẳng vào bả vai, gân và dây chằng tập trung ở đấy, làm thế còn có thể khiến còn mất khả năng hoạt động nữa.

Phập.

Nghĩ là làm, Cường dồn lực vào hai tay chặt mạnh xuống, lưỡi dao cắt rất ngọt, tới cả xương bên trong cũng đứt lìa. Chặt một đường đứt từ da tới xương, không đau không chảy máu, nhưng cánh tay Quản Ngục lập tức buông thông xuống, cổ tay nói lỏng, đại ca rơi xuống nền nhà. Cường lao tới kéo anh ta ra khỏi phạm vi Quản Ngục với tới, bây giờ nó đang ôm cánh tay đứt lủng lảng của mình, nhìn thì thấy chúng không có khả năng hồi phục được nữa.

Đúng lúc đó, gã đồ tể từ phía sau xông tới, da thịt trên vai bị bóc trần, đầu khớp xương đỏ máu hở ra. Vừa rồi hắn đã giã cho Quản Ngục bên kia một trận tơi tả, nhưng tuyệt nhiên nó vẫn trụ vững, tới khi gã ngừng tay, Quản Ngục mới tiếp tục hành động, nó dùng tay còn lại tóm lấy đầu gã. Bị trúng một lần thôi, tới lần thứ hai thì quên đi, hắn gạt cánh tay kia ra, lực cánh tay của hắn không đủ mạnh, nhưng hắn vẫn còn một thứ vũ khí khác.

Ngoàm!

Gã đồ tể nhào người ngoạm lấy cánh tay đang chộp xuống đầu mình, hắn nghiêng chặt hàm răng, nơi da thịt bị hắn cắn trúng bắt đầu rời ra. Lúc đó tình thế giằng co, hắn không biết đau, Quản Ngục cũng không biết đau, được gần một phút thì Quản Ngục rứt hai tay lại. Bàn tay lột nguyên một mảng thịt trên vai gã đồ tể, đồng thời gã cũng xé được một miếng thịt trên cánh tay của nó. Vừa thoát được khỏi Quản Ngục, gã lập tức nhìn về phía Cường, cũng là lúc cậu kéo được đại ca về, còn chưa hoàn hồn, gã đã nhào tới tấn công hai người.

Bỗng có bàn tay rất lớn chặn ngay trước mặt gã đồ tể, hai ngón chọc vào mũi hắn, hất cho hắn ngã ngửa về phía sau. Quản Ngục bên chỗ Cường mặc kệ cánh tay trái chỉ còn dính lại chút da với thân, nó không để ai chiếm lấy con mồi của mình. Đây chưa coi là thoát hiểm, vì ngay sau đó Quản Ngục liền áp sát cậu, Cường tiếp tục vung dao chém nó.

Nhưng lần này con dao bỗng trở lên vô dụng, da thịt Quản Ngục trơ ra như đá. Vì nó không thể phục hồi được vết thương nên nó có một khả năng khác, đó là thích ứng, hiểu đơn giản là thẻ rút kinh nghiệm. Nếu vì một nguyên nhân nào đó mà nó bị thương, vậy nó sẽ thay đổi bản thân, như bây giờ thì con dao này chỉ là đồ bỏ với nó.

Không ổn. Cường nghĩ, nếu nó đã cường hóa toàn thân, vậy điểm yếu duy nhất chỉ có thể là khuôn mặt, dù có miếng vải che đi, nhưng cứ tấn công thẳng vào đấy, phần mềm vẫn tập trung nhiều nhất ở đó. Vì Quản

Ngực đang cúi xuống, Cường lại đứng cao hơn, cậu nhanh tay tóm lấy đầu nó, một chân co lên, đầu gối thúc thẳng vào giữa mặt kẻ đối diện.

Bây giờ cậu mới có cảm giác mình vừa đánh trúng cái gì đó. Quản Ngực nhận một thụi, nó không lúng không chuyển, nhưng tri giác bị đông cứng, giống như Cường đã tắt công tắc hoạt động của nó. Cậu lập tức lui về giữ thế phòng thủ, tay kéo lấy đại ca, nhìn xem cửa ra đang ở đâu, bỗng cậu thấy người bên dưới có động.

Đại ca hé mắt nhìn lên, thấy vậy Cường mừng hóm, kết nối lại được khôi phục rồi, anh ta sẽ điều khiển được hai tên tay sai này. Lại thấy anh ta thì thào:

- Cậu thoát được khi nào vậy? Mà sao tôi thấy đầu đau quá.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

18. Lò Mổ (4)

Chưa kịp đáp, Quản Ngục trước mặt đã khôi phục hoạt động, đại ca cũng tỉnh lại rồi, vậy tại sao nó vẫn không ngừng tay. Nó lập tức vươn tới tóm lấy anh ta, Cường chặc lưỡi một tiếng, cùi chỏ đánh thẳng vào mặt nó.

PẶC!

Bàn tay đang giuỗi ra lập tức co về, nó chộp được cùi chỏ của Cường. Trong tích tắc cậu liền thu tay lại, Cường xoay lưng ra trước mặt Quản Ngục, lợi dụng vị trí khuất tầm nhìn, cậu thụi cùi chỏ tay tiếp theo xuống. Vẫn không trúng, đầu nó né sang một bên, chân bước lùi lại hai bước, tư thế một tay phòng thủ. Giờ thì nó có thể dùng cả Quyền thuật với cậu, so với phải thi triển bộ pháp, đánh như vậy sẽ tiện hơn cho Cường.

- Quỷ?

Đột nhiên đại ca lên tiếng, anh ta dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn về thứ đang đứng trước mặt, từ này tới giờ Cường thấy anh ta im lặng không nói gì, lẽ nào là vì thứ này mà anh ta bàng hoàng tới chết lặng. Giống như đây là lần đầu tiên trông thấy Quản Ngục, đại ca làm ra vẻ mặt của một người bình thường. Chính anh ta là người đã gọi chúng ra, vậy tại sao bây giờ lại phải bàng hoàng như vậy.

Cường bắt đầu không hiểu chuyện gì đang diễn ra, đại ca bị mất trí nhớ hay giả điên vậy, cậu thì không sao, nhưng tính mạng của anh ta thì có sao đấy. Nếu không nhanh áp chế Quản Ngục, cậu chỉ có thể duy trì trong vòng chục phút, đây là chưa kể nó phản ứng lại với những đòn đánh của

cậu. Tính thích ứng của Quán Ngục rất cao, đánh nó mấy cái kiểu gì nó cũng học được rồi dùng đòn đẩy phản lại.

Vừa phải tập trung tấn công vào mặt Quán Ngục, Cường vừa nói:

- Đại ca, anh có thể dừng nó lại được không?

Đằng sau có tiếng nói, nhưng vì gã đồ tể đang vật lộn với Quán Ngục ngay sát bên tai nên cậu không nghe rõ đại ca nói gì. Cánh tay ra đòn chậm lại, cậu muốn nhìn qua xem anh ta muốn nói gì, có phải lại thêu thào chuẩn bị ngất đi không. Quán Ngục không để cậu có khoảng trống quan sát, nó liên tục phản công, dù chỉ có một tay nhưng cơ thể linh hoạt nên khả năng tấn công của nó đặc biệt tốt.

- LÀ AI ĐÃ GIẾT NGƯỜI CỦA TÔI?

Đại ca quát lên, giọng nói đầy căm phẫn. Cường bị thanh âm đột ngột đó làm cho giật mình, cậu chuyển từ tấn công sang phòng thủ, chân bước lùi lại, mắt liếc ra sau. Lại thấy đại ca đang nâng thi thể viên cảnh sát xấu số, nước mắt lưng tròng, bàn tay không ngừng vò lấy vạt áo người nằm đó. Có cảm giác đại ca là một đội trưởng tốt, phải chứng kiến người đồng đội chết như vậy, chắc anh ta rất đau lòng.

- Lũ quỷ khốn kiếp, chúng mày nên cút xuống địa ngục hết đi!

Anh ta đang nguyên rủa ai vậy? Cường tự hỏi, cậu thấy ánh mắt bắn ra tia lửa kia đang nhìn về hai Quán Ngục, một sự hằn học rất con người toát ra từ vẻ mặt anh ta. Khác hẳn với trước khi bị đánh ngất, vẻ lạnh lùng đã biến mất, đại ca bây giờ không khác gì một người bình thường. Đau đớn trước cái chết của đồng đội khiến anh ta quên mất mình là ai sao?

Phập!

Một lưỡi dao sáng quắc bay qua trước mặt Cường, tiếp theo là tiếng đâm ngọt xốt phát ra từ phía Quản Ngục. Bất giác cậu nuốt một ngụm nước miếng, có gì đấy không đúng ở đây. Chưa hết kinh ngạc, Cường lại thấy bóng người vụt qua, lần này thì đại ca không phải bám vịn vào đâu nữa, là đích thân anh ta lao vào tấn công Quản Ngục.

Mũi dao vừa rời bằng cách nào đâm xuyên được da thịt Quản Ngục? Chẳng phải đại ca cũng đang mất máu tới không dậy được, tại sao đột nhiên trở lên hùng hực sức sống như vậy? Khi đó Cường thấy, đại ca trong giây lát đã áp sát Quản Ngục, anh ta lập tức rút con dao kia ra, chuyển tay cầm, rồi vung lên đâm thêm một nhát nữa vào ngực kẻ đối diện. Tốc độ nhanh tới mức nó không kịp chống trả.

Đâm liên tiếp mười mấy nhát cùng một lúc, luân phiên hai tay cầm dao, không biết anh ta nghĩ gì mà hành động như vậy. Tới khi Quản Ngục kịp phản ứng lại, chỉ mới thấy tay nó động đấy, đại ca lập tức thoái lui một bước, chuyển từ dùng tay sang dùng chân, anh ta đá một cước xuất thần vào má trái nó, khiến cho thân hình nó phải chao đảo.

- Tôi đã đâm vào tất cả những yếu huyệt trên người con quỷ kia, vì sao nó không chết? - Đại ca lùi về gần chỗ Cường, anh ta ra đòn nhanh mà rút cũng nhanh, Cường bị cuốn theo tác phong đó, cậu lập tức đáp:

- Đó không phải quỷ nên không dùng cách thông thường để hạ nó, tôi mới tìm được điểm yếu đầu tiên là ngay giữa mặt nó.

Nói rồi, cậu tự nhiên thấy không đúng. Anh ta là người gọi chúng ra, điểm yếu của chúng anh ta phải là người rõ hơn ai hết, tại sao lại qua hỏi cậu. Người mất trí nhớ sẽ không thể tỉnh táo được như vậy, chuyện này chắc chắn còn nguyên nhân sâu xa nào đó. Nghĩ tới đó, cậu liền được chứng kiến một cảnh chiến đấu mãn nhãn.

Vết thương trên đầu đại ca dường như không cản trở khả năng hoạt động của anh ta, trong một thời gian ngắn, anh ta liên tiếp tung ra những cú thui cùi chỏ, lên gối. Một tay nắm quyền, một tay sử dụng dao linh hoạt, đối phương dù có là ai cũng khó bề chống đỡ cơn mưa đòn của đại ca. Khác hẳn với màn đánh nhau bạo lực bên gã đồ tể, đại ca đánh rất có chiến thuật, sử dụng mọi khoảng trống của kẻ địch để làm cơ hội cho mình. Vì Cường nói nhắm vào mặt nên tới cùng thì chiêu thức của anh cũng dồn hết lên quan khu vực đầu và mặt Quản Ngục.

Cùng lúc đó, gã đồ tể cũng đang không ngừng giằng co với Quản Ngục bên kia, gã hoàn toàn yếu thế, ở gã chỉ có thể lực là ngang ngửa với đối phương, còn từ đầu óc tới chiến thuật, gã không hề có một chút khả năng nào. Đánh không được, cắn cũng không được, hắn đang bị con quỷ bóc dần từng mảng thịt, vì nó thấy bóc thịt của hắn rất thú vị. Dưới lớp da là một tầng mỡ, dưới tầng mỡ rất dày mới tới tầng thịt, máu và mỡ hỗn độn vào một đồng, cảnh tượng không mấy đẹp mắt.

Cường đứng thở được vài phút, bây giờ mà cậu bỏ ra ngoài chắc không ai để ý, những người kia còn đang bận lẫn lộn trong cuộc chiến vô ích của mình, chủ tớ đánh nhau, người cùng một hội đánh nhau. Chắc tổ chức này chẳng có cái gọi là luật lệ, nếu người cầm đầu tổ chức là Quân, cậu thấy hắn dám lắm, vì hắn có coi ai ra gì đâu.

- Cậu kia! Tôi cần nghỉ lấy sức, cậu có thể thay tôi một lúc được không?

Đại ca đột nhiên quát lên, quân lệnh rõ ràng, đúng là một đội trưởng gương mẫu, trong mọi hoàn cảnh đều toát ra thần thái chỉ huy. Cường lập tức hô "CÓ!", đại ca liền nói tiếp, tay vẫn không ngừng ra đòn:

- Cầm một vũ khí lên, tôi sẽ chỉ cậu cách đánh với thứ này.

Cậu quen với vũ khí cán dài, quanh đây chỉ có dao và cựa, Quán Ngục mình đồng da sắt như vậy, sao đại ca dùng được những vũ khí này? Không có nhiều thời gian suy nghĩ, Cường nhặt một con dao lưỡi mười phân, có đầu nhọn và hai cạnh sắc bén, cái này chắc dùng để dóc thịt khỏi xương. Cậu lập tức thế chỗ đại ca, anh ta vừa ra khỏi vòng chiến đấu, hai chân không đứng vững, một tay đỡ vết thương, một tay chống vào giá đỡ.

- Tập trung đánh vào giữa các thớ cơ của nó, cậu có thấy những đường gợn hằn lên dưới da không, cắm dao vào đấy, da nó không cứng, chỉ có cơ của nó là cứng, nếu chém vào cả bó cơ sẽ thất bại.- Đại ca nói đủ chậm để cậu nghe hiểu.

À. Vậy thì cậu đã rõ, Cường làm theo chỉ dẫn, cậu vừa tung quyền cước, vừa chặt chếp khắp người Quán Ngục. Cốt là muốn chém trúng gân tay của nó, nhưng khả năng nhắm mục tiêu của Cường không tốt, từ lúc bắt đầu cậu chỉ đâm được ba cái trúng người nó, còn lại đều trượt, bản thân cậu cũng bị Quán Ngục phạt cho mấy cái toác vai, thiệt hại không biết bao nhiêu mà kể.

- Phản xạ của cậu rất tốt, đừng đứng quá gần, giữ khoảng cách hai cánh tay, dùng chân mà chống lại lực tay của nó. Chú ý hai chân,... đâm vào cổ trái, cách xương đòn ba phân... đổi dao sang tay trái, thúc cùi chỏ vào lòng bàn tay nó,...

Trong những phút tiếp theo, Cường chỉ hành động theo lời đại ca, mỗi đường đi nước bước đều có người quan sát đằng sau, tay chân cậu từ khi nào phản ứng lại lời nói kia còn nhanh hơn cả suy nghĩ. Cậu thậm chí còn chưa kịp nhìn, đại ca nói tới đâu, cơ thể cậu tự động làm theo đến đó, đòn đánh dần chuẩn xác, phạm vi tấn công cũng rộng hơn rất nhiều.

Vì đại ca có thể nhìn bao quát được toàn trận, anh tại lại đa mưu túc trí, chỉ cần liếc mắt cũng đoán được hành động của hai bên. Vì sao anh ta

có thể trở thành đội trưởng đội cảnh sát cơ động thành phố, chắc chắn phần lớn đều dựa vào tài năng và kinh nghiệm thực chiến tuyệt vời này.

Nhưng cậu chìm đắm trong trận chiến quá lâu nên không để ý được, đại ca bắt đầu nhỏ giọng dần, bàn tay ôm đầu cũng siết chặt lại, cơ mặt dồn lại, đau đớn không chỉ xuất phát từ vết thương mà còn đến từ trong tâm tưởng. Đại ca đang đấu tranh lại với một lời nói lặp đi lặp lại: "Để tao ra, để tao ra..."

Không phải bách phát bách trúng, nhưng đòn nào của Cường cũng rất chắc chắn. Chỉ là kẻ địch lần này cứ trơ như đá, đánh tới điên đảo mà nó vẫn đứng nguyên, nhiều nhất là hai chân xê dịch, nghiêng người trái phải một chút, chứ để nói là cậu chiếm thế thượng phong thì không có. Nghĩ là do lực của cậu chưa đủ mạnh, Cường liền dồn sức đánh tới, chính vì phải đánh bằng toàn lực, cậu rất nhanh xuống sức.

Đang quen đánh có hướng dẫn, Cường đột nhiên không nghe thấy tiếng người bên kia, trong một khắc thất thần, Quán Ngục lập tức nhìn thấy sơ hở trong đòn đánh của Cường. Nó gạt chân vào má trong chân trái cậu, đồng thời dùng tay tóm lấy mặt Cường, muốn ép cậu ngã đập mặt xuống đất. Nhưng giống như trong cậu đã hình thành một hệ thống phản xạ có điều kiện với hành động của nó, cơ thể tự nhiên cảnh giác với bất cứ thay đổi nào từ phía đối phương. Kết quả là Cường kịp thời thu chân lại, cậu nghiêng vai huých bàn tay đang vỗ tới kia sang một bên, đồng thời cùi chỏ chĩa thẳng tới giữa mặt Quán Ngục.

Nó còn cảnh giác gấp đôi cậu, thấy ý đồ của mình đã bị phát hiện, Quán Ngục lập tức đổi chiêu, nó ngửa người ra sau, đem tư thế chuyển từ đứng thẳng sang cong cong như con tôm. Cường đã định chớp thời cơ đập cho nó một cái, nhưng Quán Ngục vẫn nhanh hơn cậu một bước, nó tựa một tay xuống đất, tư thế chông cây chuối, chân lập tức bật lên, thúc vào cằm cậu một cái rất mạnh, khiến cho hai hàm răng cậu va đánh cộp vào nhau.

Cường bị cú thúc chân bất ngờ đó làm cho hoa mày chóng mặt, trời đất như tối sầm lại trước mắt cậu, hai chân không đứng vững, lập tức Cường ngã người ra sau. Chỗ cậu gục xuống chỉ cách Quán Ngục ba bước chân, nó vừa xoay người tiếp đất bằng hai chân. Tư thế vẫn muốn hạ sát thủ với cậu. Đột nhiên Cường thấy có bóng lưng một người đứng chắn trước mặt.

- Nhanh rời khỏi đây đi, tôi sẽ bọc hậu.

Giọng nói đã mất đi rất nhiều uy lực, trong đó Cường nhận ra một sự đau đớn quặn quại, khiến cho hai chân đại ca còn phải run lên. Sao cậu lại một người không thể đứng vững bọc hậu cho mình, bản thân anh ta còn đang là mục tiêu để Quán Ngục nhắm đến. Cường lập tức bật dậy, chưa kịp lên tiếng, cơ thể đại ca một lần nữa quy xuống.

- Aaaaaaaa...

Anh ta ôm đầu hét lên. Vì chỉ cách Quán Ngục một sai tay, nó lập tức tóm lấy đại ca, bàn tay chộp vào đầu anh ta nhắc lên, giờ thì đại ca đã trở về trạng thái mất hết sức chiến đấu, hai tay duỗi thẳng, chân không động đậy. Chẳng lẽ cậu lại để cho nó muốn làm gì thì làm, ngăn nó lại, dùng hết khả năng mà cứu người đi. Nhưng hai chân Cường không nghe lời, vừa rồi cậu đẩy bản thân tới cực hạn quá nhanh, bây giờ cơ của cậu đã tê cứng, tới cảm giác nóng lạnh cũng không còn.

- BUÔNG RA!

Từ trong lòng bàn tay Quán Ngục phát ra tiếng nói, là đại ca, giọng anh ta hoàn toàn lạnh lùng điềm tĩnh. Đó giống như một mệnh lệnh mà Quán Ngục không thể không nghe theo, nó lập tức thả tay, thân hình đang lơ lửng của đại ca vừa tiếp đất liền đổ xuống. Cường thấy anh ta không thể tự đứng dậy được nên cậu tiến tới đỡ anh ta một tay, nhìn liếc qua khuôn mặt của đại ca, Cường nhận ra bên mắt trái từ khi nào đã hóa đỏ.

Đây mới thực sự là kết nối lại được. Quán Ngục lập tức rời khỏi vị trí đó, nó quay sang chỗ gã đồ tể, giờ một mình gã phải chống lại hai kẻ canh Ngục tàn bạo. Thịt trên người gã đã bị xé lìa từng mảnh, dù sức lực vẫn rất dẻo dai, nhưng khả năng chống trả gần như bằng không. Gã đánh không lại, hai cánh tay đã bị bóc gần trụi thịt, xương lộ ra thành từng khoảng trắng. Đây gọi là lăng trì từng xẻo, so với việc gã mổ sống những người khác, độ dã man cùng không kém chút nào.

Quán Ngục mới đến không học được trò đó, nó chỉ biết chộp đầu gã, thấy gã đẩy ra, nó lập tức dùng chiêu bẻ khớp của Cường để khiến gã không thể chống cự nổi nữa. Sau khi đã chộp được đầu gã đồ tể, việc tiếp theo hoàn toàn đơn giản, nó chỉ việc siết chặt bàn tay lại, bóp nát cái đầu đầy mỡ của gã. Máu thịt từ bên trong bắn tứ tung khắp nơi, dù vậy, cơ thể gã vẫn không ngừng hoạt động, tim vẫn tiếp tục đập, có lẽ gã cũng chẳng biết mình đã chết. Gã giống như bất tử vậy.

Khi điều khiển được Quán Ngục, đại ca lại mất máu, hình xăm sau lưng cũng nổi lên đỏ ửng. Hoàn thành công việc trị quỷ ở nhân gian, anh ta lại mở Ngục Quỷ trên lưng ra, giờ Cường mới được tận mắt chứng kiến, hai chiếc đầu lâu ngậm vòng từ từ biến mất, một hố đen rất lớn xuất hiện trên lưng đại ca, Quán Ngục lần lượt bước vào trong đó. Chúng rời đi thần tốc như khi xuất hiện, sau khi cánh cửa đóng lại, hai hình đầu lâu ngậm vòng lại xuất hiện, màu đỏ cũng chuyển dần sang trắng, rồi lập tức hòa lẫn với màu da.

Đại ca đang ở tư thế quỳ gục xuống, đầu anh ta chạm đất, hai tay nắm chặt, chắc hành động đó lấy đi rất nhiều máu của anh ta. Cường vừa lay, người đại ca đổ nghiêng về một bên, trên khuôn mặt trắng bợt không còn dấu hiệu của máu, toàn thân lạnh ngắt, hai mắt nhắm nghiền. Thậm chí anh ta còn không thở nữa.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

19. Cản Thi.

Cấp cứu, phải gọi cấp cứu tới đưa anh ta đi viện gấp, Cường không giỏi xử lý vết thương, động chạm lung tung có thể dẫn tới nhiễm trùng, chết người như chơi. Bằng tốc độ nhanh nhất có thể, cậu đặt đại ca nằm lại ngay ngắn, phía sau gáy cậu kê một cục thịt vào đó, bây giờ không quan trọng sạch bẩn nữa, miễn là dùng cái gì mềm mềm nâng cho đầu anh ta xuống máu là được.

Xong xuôi, Cường tìm nhanh một mảnh vải để giúp anh ta giữ ấm tạm thời, mất máu nên thân nhiệt giảm mạnh, nếu không đắp cho anh ta một chiếc áo, chắc anh ta sẽ không trụ được tới khi có người tới cứu.

Cường vừa xin lỗi viên cảnh sát chết trước đó, vừa cởi áo khoác của người ấy ra, trùm nó lên người đại ca, cậu còn cẩn thận khép góc áo bọc kín quanh thân anh ta. Ổn rồi, cậu lúc này mới nhìn qua căn phòng, nó đã tan hoang tới không nhận dạng nổi. Nơi nào bóng đèn chiếu tới cũng chỉ thấy hai màu trắng đỏ tương phản, trong phòng đã lạnh lại càng rợn người hơn, lẫn quất đâu đó là mùi xác thịt tươi, thậm chí ngay trước mắt Cường, cậu có thể thấy được không khí vẫn lên một tầng khói đỏ.

Gã đồ tể chưa chết, rõ ràng cái đầu đã bị bóp thành từng mảnh rơi khắp mặt đất, da thịt cũng không nguyên vẹn, ngay như lồng ngực gã đã bị xé rách, xương trắng thi nhau nhô ra. Trong lồng ngực, Cường thoáng thấy có thứ gì chuyển động, là tim của gã, nó vẫn đập. Quân gọi gã là quỷ sống, không chỉ vì gã ăn thịt người, mà còn vì gã bất tử. Khác với những thành viên còn lại, gã tự biến mình thành một con quỷ, không có suy nghĩ, không có nhận thức, những gì hắn làm đều xuất phát từ bản năng.

Những thằng ngu thì thường làm liều, vì gã mạnh động nên rất khó nắm bắt được hành vi, không rõ ai là người tiến cử gã gia nhập tổ chức. Nghĩ lại thì những vụ tấn công người về đêm mới chỉ diễn ra cách đây hơn ba tháng, trước đó thì không. Giống như là gã tự nhiên phát điên lên rồi sinh ra cái trò ăn thịt người vậy.

Cường rời khỏi phòng, những chuyện hiếu kỳ này nên gác lại, việc cần làm bây giờ là báo cho người ở bên ngoài vào ứng cứu. Đại ca nói anh ta dẫn theo vài người nữa xuống đây, trong đó mới có một người bị bắt, này giờ đánh nhau ầm ầm như vậy, những người còn lại đâu sao không thấy tới.

Hành lang bên ngoài tối đen, duy chỉ có ở cuối dãy là thấy vài ba tia sáng, nhờ đó mà Cường nhìn ra dọc hai bên có rất nhiều xác người nằm. Cậu cẩn thận bước qua bọn họ, đếm ra cũng là sáu người, thêm hai người trong phòng là tám, đây chắc là những người đi theo đại ca. Họ đều bị gã đồ tể kia sát hại dã man, nếu không được cấp cứu kịp thời, đại ca cũng sẽ chung số phận với họ.

Cường trèo lên cầu thang, nắp hầm vừa mở, tiếng súng lách cách vang lên. Cậu lập tức nói:

- Tôi là nạn nhân được đội trưởng cứu, anh ta đang bị thương rất nặng, mau cho người xuống dưới đưa anh ta tới bệnh viện.

Chuyện tiếp theo không cần dài dòng, người ta đưa đại ca lên trong tình trạng đa chấn thương, kiệt sức và mất máu nghiêm trọng, bảy người còn lại đều đã chết, nguyên nhân bao gồm suất huyết não do va đập, đập phổi và xương ức, gãy cổ. Tại hiện trường còn phát hiện rất nhiều xác nạn nhân đang bị xử lý, các bộ phận đều không còn nguyên vẹn, tình hình rất hỗn độn.

Hung thủ được xác định là chưa chết, đây là lần đầu tiên bên cảnh sát tiếp cận một vụ án đặc biệt như vậy. Gã đồ tể vẫn có khả năng tấn công

người khác, Cường đã báo cáo lại để cảnh sát chú ý, họ sử dụng thuốc mê liều cao với gã nhưng không tác dụng. Để có thể di chuyển gã, người ta bẻ cho hai tay hai chân gã cuộn vào người, mặc dù vấp phải sự chống cự quyết liệt nhưng tới cùng bọn họ cũng thành công.

Cường cùng đại ca được xe cứu thương đưa tới bệnh viện. Người ta chuyển cả hai vào khoa hồi sức, nằm bên giường đối diện, Cường có thể chứng kiến quá trình các y bác sĩ kiểm tra cho đại ca. Vết thương của anh ta rất sâu, có ảnh hưởng tới não bộ, chỉ vài phút sau anh ta lập tức được chuyển qua phòng cấp cứu, tình hình đang xấu đi.

Đối với vết thương của Cường, bác sĩ chỉ khâu và băng bó cho cậu, không cần giảm đau hay gây mê, vì cậu nói mình chịu được. Đại ca cứu cậu hai lần, mạng anh ta đang bị đe dọa, cậu nóng lòng tới không ngồi yên được. Hiện đang là 3h sáng, Cường rút điện thoại gọi cho Quân.

Hắn đang ngủ, nhưng khi nghe cậu nói tới tình trạng nguy kịch của đại ca, Quân chặn lời cậu, hỏi tên bệnh viện và lập tức cúp máy. Chưa đầy 15 phút sau, Quân có mặt ở khoa cấp cứu, vẻ mặt hắn rất phức tạp.

Cường thuật lại sơ qua chuyện xảy ra ở lò mổ, vì chính cậu cũng đang mất bình tĩnh nên lời kể có phần lộn xộn. Nhưng Quân chỉ yên lặng, hắn kiên nhẫn nghe hết những gì cậu nói, ánh mắt hướng về cửa phòng cấp cứu, nhìn tới thất thần. Trong đầu hắn cùng lúc dội lên biết bao suy nghĩ, đa phần là đau khổ.

Quân ngồi xuống dãy ghế chờ, hắn lấy bao thuốc lá ra, rút một điếu cầm trên tay, nhưng không châm lửa. Lúc đó Cường liền giật điếu thuốc ra, cậu nói:

- Bệnh viện cấm hút thuốc.

Im lặng.

- Công việc hiện tại là đại ca cho tao. Mạng của tao cũng được đại ca lấy về, khi lần đầu tao triệu tập quý đỏi, rồi bị nó tấn công, nếu không có anh ấy, chắc giờ tao không thể ngồi ở đây được - Đợi một lát, hắc mới nói, bàn tay Quân chợt siết chặt bao thuốc lá, hai đầu mày nhíu lại.

Đại ca đối với hắc giống như anh trai, năm năm trước hắc đã phạm sai lầm khi gọi ra một con quỷ mà không trong điều khiển của hắc, kết quả hắc bị nó đuổi giết. Đại ca lúc bấy giờ đang là một viên cảnh sát cơ động, anh ta đi tuần quanh phố mỗi khi trời tối, Quân nói, đại ca giống Cường ở một điểm. Anh ta là Thợ săn Âm dương sư.

Con người đại ca rất đặc biệt, anh ta có hai nhân cách, từ nhỏ đại ca đã theo học Mật Tông, tu vi rất cao, những điều anh ta được dạy cũng giống Cường. Nhân cách đầu tiên được hình thành trên quá trình khổ luyện tại Thiền viện, con người đó trung trực thản thản, coi Âm dương sư là kẻ thù, sẵn sàng đuổi cùng giết tận bọn chúng.

Nhưng khác với Cường, đại ca luyện Yết Ma bộ, tự thân bộ kinh này đã chứa âm khí nặng nề, nếu không phải người có pháp lực vững vàng, sẽ khó giữ được lương tâm. Đại ca vẫn thường thắc mắc, vì sao anh ta không thể thi triển được những bộ pháp trong đó, Thiền sư chỉ dạy đã giải thích, vì anh ta quá trong sạch. Vị Thiền sư đó đã sai lầm, nhân cách thứ hai giống như mầm độc luôn âm ỉ hình thành trong con người anh ta, không ai hoàn toàn trong sạch, chỉ cần một vết nơ, thì đến lúc nào đó nó sẽ làm đục ngầu tâm tưởng.

Vết nơ trong lòng đại ca, đó chính là chấp niệm dai dẳng về việc trừ yêu diệt ma, anh ta không có pháp lực, nếu chỉ dùng quyền cước thì quá yếu. Vậy là bằng mọi cách, đại ca dụng tâm tu luyện Yết Ma bộ, cách tu luyện càng ngày càng tiêu cực. Chính đó là nguồn nuôi dưỡng cho nhân cách thứ hai lớn mạnh, tới một đêm, khi đại ca nằm ngủ, nhân cách đó liền át lý trí, thay thế cho con người cũ. Đó là Quân Ngục.

Quân nói, lần hăn bị quỷ đói tấn công, Thợ săn đã chiến đấu chống lại nó để cứu hăn. Nhưng con quỷ ấy không phải dạng tầm thường, dùng tay không đánh với nó là vô ích, trong khi nó đang lên cơn thèm ăn kịch liệt, chỉ một cái quạt cũng có thể chết người. Tình thế nguy cấp, bắt buộc Quân Ngục phải xuất hiện, ngay cả Quân cũng suýt bị Quân Ngục xử lý, vì số âm khí tích tụ trong người. May mắn là trong quá trình đôi bên giao chiến, hăn đã kịp thời bỏ chạy, nghĩ lại cảnh Quân Ngục trừng phạt quỷ đói, hăn tự nhiên lại lạnh người.

Đại ca là một trong những thành viên đầu tiên gia nhập 11 Âm Binh, ở nhân cách thứ hai, anh ta thỏa thuận là sẽ dùng quỷ nuôi quỷ, tuyệt đối không động tới con người. Luật của tổ chức chính là như vậy, có thể mục đích của mỗi thành viên khi gia nhập tổ chức này khác nhau, nhưng luật là luật, không cho phép làm hại tới người bình thường.

- Tại sao mà lại lừa Minh, mà cũng định giết thẳng ấy còn gì - Cường nói.

- Đó là chuyện của một năm trở lại đây - Quân đáp.

Chắc hẳn đã xảy ra biến cố nào đó, lớn tới mức còn khiến cho luật của tổ chức bị đảo lộn, ngay cả chuyện gã đồ tể cũng là trong khoảng thời gian này, Cường thầm nghĩ, cậu hỏi:

- Vậy việc gã đồ tể ăn thịt người cũng như thế?

Quân không đáp, hăn muốn được yên tĩnh, nghĩ tới gã đồ tể, hăn thấy lòng nặng trĩu. Gã đồ tể đó thực ra không phải là người, gã là một xác chết được vực dậy, thứ duy nhất còn sống trên người gã, chính là quả tim.

Để nói về gã đồ tể, Quân kể cho Cường nghe, người mà hăn không muốn nhắc tới nhất, người đã thành lập ra tổ chức này, tên của cô ấy là Như. Chính cô ấy cứu mang Chó Điên, người chỉ Quân bước vào con đường Âm dương sư này, cũng là cô ấy. Như là con gái của một gia đình

làm quan tài, trên cô có một người anh trai, bố mẹ đã định để người anh đó kế thừa tổ nghiệp và bí thuật Cản thi. Nhưng trong một lần cháy xưởng, người con trai đó đã bị vùi trong đám lửa, tới khi được cứu ra, sự sống đã rất mong manh.

Chết não 90%, các bộ phận trong cơ thể không hoạt động, duy chỉ có tim vẫn còn đập. Lúc đó bố Như đã ra một quyết định, vì nhà làm quan tài nên ông ấy biết trong làng người nào mới chết, ngay đêm đó ông đã đi đào trộm ngôi mộ ấy lên. Thuật Cản thi truyền đời của gia tộc ông tưởng đã mai một, nay lại được đem ra sử dụng.

Cản thi là việc sử dụng một xác người mới chết, cơ thể còn chưa bị phân hủy, đem vục nó dậy và khiến nó có thể di chuyển được. Bí thuật này được truyền lại từ đời cụ kỵ nhà họ Lưu, từng nghe thời đó chiến tranh loạn lạc, vì người chết trận nhiều quá, không đưa về xuế, tướng quân mới hạ lệnh để vị pháp sư họ Lưu kia làm cách nào đó có thể dẫn xác binh lính trở về.

Từ đó thuật Cản thi ra đời, trải qua rất nhiều thập kỷ, người trong gia tộc truyền tay nhau lưu giữ bí thuật đó, nhưng người tin tưởng vào nó ít dần, vì một phần là thời đại ngày nay đã không còn cần tới nó nữa. Gia đình Như là đời gần nhất nhận trách nhiệm lưu giữ bí thuật, bố cô là một bậc thầy Cản thi, tiếc là không thể làm việc này công khai, ông liền chuyển sang làm nghề bán quan tài. Cũng từ thời trẻ, ông tới Việt Nam sinh sống, mẹ Như là người Việt, trước giờ bà hoàn toàn không biết bí mật này của chồng. Cho tới đêm hôm đó.

Bố Như mặc một chiếc áo tang, đầu đội vòng rơm, chân đi giày rơm, thắt lưng làm bằng dây chuối, đây là trang phục người nhà của tử thi. Muốn dẫn được xác chết về, trước tiên vẫn phải khiến nó tin tưởng mà đi theo mình, đồ này người nhà thường để lại trên nấm mộ, vì sợ âm khí ngoài nghĩa địa ám vào người nên họ sẽ không mang về. Dọc đường đi phải cắm mồi, đếm bước chân để dự kiến thời gian dẫn xác về nhà, trên mỗi cọc mồi

phải quét vôi trắng, dưới cọc yểm bùa để tạo rào chắn cho Cương thi khỏi hóa điên chạy mất.

Tới được mộ rồi, việc đầu tiên cần làm là đập bỏ bát hương, đây là nghi thức khiến người chết bên dưới không còn bị ràng buộc với nấm mộ nữa. Sau đó mới đào mộ lên, bật nắp quan ra, thấy xác chết rồi yểm bùa và đọc thần chú điều khiển âm binh trong lá bùa nhập vào Cương thi, bí quyết khiến Cương thi di chuyển được nằm trong khâu này. Pháp sư sẽ lấy bát hương mới, đốt một que nhang cắm trong bát, cứ như vậy mà ôm bát hương đó đi trước, xác chết sẽ đi sau, nếu thấy nhang cháy hết phải lập tức thả que mới, không được để nhang lụi mất.

Yếu tố tiên quyết để hoàn thành một lần Cẩn thi, chính là phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Thiên thời tức là phải chọn được ngày không trăng không sao, muốn xác chết có thể biết đường đi theo, pháp sư phải dùng một ngọn Dương đăng, là đèn làm từ đom đóm, ánh sáng ấy đưa lối cho người chết tại nhân gian. Đường đi phải tuyệt đối yên lặng, không có người qua lại, không có thú vật xung quanh, chỉ cần một tiếng chó sủa cũng có thể làm cho xác chết bất động, đó là địa lợi.

Vì chọn đường vắng nên ngoài Dương đăng ra, pháp sư phải cầm theo một cái lắc trâu để gọi thi, mỗi ba bước lại lắc một tiếng. Thường thì trên đường đi sẽ có người nhà pháp sư trông chừng, lắc chuông một phần cũng để báo cho bọn họ biết mà rắc tiền vàng lót đường cho Cương thi. Người nhà pháp sư cũng phải mặc đồ tang, đứng ngoài mốc cấm, để cho Cương thi đi qua rồi mới dùng chổi quét hết tiền vàng phía sau đi, làm vậy xác chết sẽ mất dấu không quay đầu được nữa.

Nghi thức tương đối phức tạp, Như ngày đó mới 10 tuổi cũng phải theo mẹ đi đón thi ở nghĩa địa về, chứng kiến cảnh người chết dật dờ bước qua trước mặt, nước da trắng bệch và đôi môi xám ngoét của người đó không khiến cô phải sợ hãi. Về sau bố Như nhận ra được ngộ tính của cô

với bí thuật này rất cao, ông đã phá luật một lần, truyền lại tất cả những tinh túy trong đó cho cô.

Vốn trong luật của gia tộc không cho phép truyền bí thuật cho con gái, không phải vì trọng nam khinh nữ, mà vì người sử dụng bí thuật này sẽ không có được kết cục tốt đẹp. Bố Như là một ví dụ, cái nghiệp nặng nề của nó đã đổ xuống đầu con trai ông, khiến bản thân ông phải điêu đứng, khổ sở tới tận lúc chết.

Sau khi dẫn được xác chết về nhà, bố Như giấu mảnh bùa vào trong miệng nó, sau đó đem tới bệnh viện để xin phẫu thuật. Thứ ông muốn làm, chính là để cho quả tim đang thoi thóp trong lồng ngực con trai được có một thân thể mới, bất chấp là sau đó nó có ra cái dạng gì. Cuộc phẫu thuật đã tiêu tốn gần như toàn bộ tài sản của gia đình, sau khi ghép tim thành công, ông lập tức đem đứa con trai mới về, họ thu dọn đồ đạc và rời đi khi trời tờ mờ sáng.

Không thể ở lại nơi mà mình đã đào mồ trộm xác người trong làng lên được, sẽ rất dễ bị phát hiện, họ chuyển tới khu Hà Đông, cũng là chỗ Quân ở. Hắc gặp Như khi cô đang phụ mẹ bán hương nhang ngoài cổng chùa, cũng chính sau đó đã cô dẫn hắc vào con đường Âm dương sư này. Nhưng Quân không học Cản thi, hắc trở thành một người nuôi quỷ, đó đến nay cũng đã năm năm, khi nhắc lại thời gian đó, bất giác thấy hắc lặng đi.

- Vậy Cường thi đó chính là gã đồ tể bây giờ phải không? - Cường đánh gãy dòng hồi tưởng của Quân.

Đúng vậy, gã là anh trai Như, để có thể giữ cho cơ thể không bị thối rữa, bố cô đã phải luyện thi trong ba năm tiếp theo. Ngày nào cũng như ngày nào, các xác đó được uống máu ăn thịt tươi thường xuyên, để có thể duy trì được nhịp tim và nuôi sống âm binh trong người nó. Có một lò mổ ở cách đó khá xa, người ta có xây một hầm thịt đông lạnh ở bên dưới, buổi

tối nơi đó không có người, gia đình đã bí mật đưa gã xuống hầm nuôi dưỡng. Cũng chính là nơi gã thực hiện hành vi tội ác hiện nay.

Sau ba năm chăm sóc, cơ thể gã cuối cùng cũng cử động được linh hoạt, tuy vẫn không có tư duy nhưng lúc bấy giờ gã vẫn còn rất nghe lời. Bố mẹ đã xin với lò mổ cho gã vào làm giúp việc và trông coi nơi này, từ đó gã quen dần với công việc mổ xẻ. Qua hai năm, bố Như gặp bạo bệnh mà qua đời, việc chăm sóc gã liền giao lại cho cô, dù thấy anh trai đã giống con người hơn, cũng tập nói, tập giao tiếp, nhưng hàng ngày cô vẫn phải cho gã ăn thịt sống. Chính điều đó khiến cô bất an, cái nghiệp này quá nặng, mong muốn đem con trai trở về của bố, có khi nào sẽ trở thành tai họa không.

Cường nhớ Chó Diên từng nói, Như đã chết, Quân không cần được cô ấy, có phải chuyện đó cũng liên quan tới gã đồ tể? Chính hân cũng nói là rất muốn giết gã, nhưng vì sao tới giờ hân vẫn không ra tay. Nếu Như thực sự bị gã đồ tể giết, cô ấy có lẽ cũng đã phải chịu rất nhiều đau đớn.

- Có tin gì về đại ca thì báo tao - Quân đột nhiên đứng dậy, hân chuẩn bị rời đi.

- Mà đi đâu? - Cường hỏi.

- Tới đem thằng đồ tể kia ra - Nói ra lời này, biểu cảm của Quân có phần tàn độc.

Cường kinh ngạc, nói vậy là hân muốn cứu gã, để làm gì?

- Mà diên à? - Cậu chặn hân lại.

- Như đã giao thằng đó cho tao, tao không muốn cô ấy phải có thêm đau khổ nào hơn nữa, bằng mọi cách tao cũng sẽ đưa nó ra ngoài - Quân gạt cậu đi.

- Tao không cần biết chuyện của mày và cô ấy là như thế nào. Nếu mày rời khỏi đây, tao sẽ giết mày trước - Cường gằn giọng, cứu kẻ sát nhân điên rồ đó thì hẳn sẽ đứng cùng một phe với gã, cậu không muốn thấy thêm người nào phải chết oan nữa.

- Tao đã vì một người mà trở thành kẻ thù của cả thế giới này, thêm một thằng như mày muốn giết tao cũng chẳng có nghĩa lý gì cả - Quân nhếch miệng, hẳn nhìn cậu thách thức.

Đang lúc căng thẳng, cánh cửa phòng cấp cứu liền mở ra, bác sĩ thông báo rằng bệnh nhân nằm trong kia đã qua cơn nguy kịch, anh ta đang hôn mê sâu, sớm nhất là sáng mai sẽ tỉnh lại. Cường lập tức vào phòng, thực sự đại ca không sao nữa rồi, cậu thở phào nhẹ nhõm. Khi Cường quay lại, chợt nhận ra là Quân đã rời đi từ lúc nào, trên hành lang bây giờ trống không.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

19. Cản Thi (2)

Vụ gã đồ tể đã được chuyển cho bên hình sự xử lý ngay trong đêm hôm ấy, thế có nghĩa là Quân không thể tiếp cận được gã, mục đích của hắn cũng không thực hiện được. Đại ca hôn mê tới bốn ngày, anh ta tỉnh lại ở nhân cách bình thường nên chỉ nhớ được tới đoạn bị đau đến ngất đi. Nghe mấy đồng chí cảnh sát nói là Cường đã cứu anh ta, đại ca liền thấy cảm kích cậu vô cùng, tới khi cậu đến thăm anh ta còn hết lời cảm ơn.

Dạo này thấy Quân rất hay ra ngoài, dù chân hắn chưa khỏi hoàn toàn, Cường cũng chẳng để ý hắn đi đâu, hôm nay cũng vậy, lúc cậu tới thì cửa nhà hắn đã khóa, không biết khi nào hắn về. Bên ngoài trời đã đổ mưa phùn, mùa đông năm nay có phần rét hơn bình thường. Cường nhìn xuống sân, bỗng cậu thấy có bóng ai đứng dưới mưa, hình như là Chó Điên.

Cường lập tức chạy xuống, đúng là thằng bé đang ở đây, nó không thấy cậu tới vì đang mãi nhìn lên phòng Quân, trên tóc và áo đã ướt đầm nước mưa. Cậu gọi nó mấy câu, nó không đáp mà chỉ nhìn sang, trong mắt ngấn lệ. Có phải thằng bé tới đây tìm Quân, cậu vội lôi nó vào trong cầu thang để tránh mưa, không hiểu sao nó lại khóc như vậy.

- Người anh em tới đây tìm Quân à? - Cường hỏi.

Im lặng hồi lâu, Chó Điên đưa tay lên chùi nước mắt, đáp:

- Hôm nay là một năm ngày chị Như mất.

Cường chợt hiểu, là nó đang rất nhớ cô ấy, tên kia chắc cũng vậy, để ý mới thấy hắn đã rầu rĩ mấy ngày hôm nay. An ủi người khác không phải là

sở trường của cậu, chuyện này cậu lại không được biết tường tận, nghĩ ra cái gì để nói lúc này là điều rất khó. Bất giác, Cường đưa tay lên xoa đầu thằng bé, cậu dùng giọng thông cảm để nói với nó:

- Đi thăm mộ cô ấy đi.
- Quân nói không được đi - Chó Diên buồn bã đáp.
- Tại sao? - Cường lấy làm lạ hỏi.

Thằng bé có lẽ đã muốn tìm một người để tâm sự, vì chỉ sống cùng với mấy con ma thú kia, nói ra những chuyện này với chúng, chẳng khác nào nói với hai cái đầu gối của mình. Dù gì thì nó vẫn là một đứa trẻ, nếu đã tin tưởng ai, Chó Diên sẽ không ngại bày tỏ suy nghĩ trước người đó. Trẻ con vốn rất đơn giản, như hiện tại thằng bé đã có thiện cảm với Cường, thấy cậu chân tình hỏi han, nó mới kể:

- Chị Như chết thay một người. Trước đây vì cứu tôi mà chị ấy bị thương nặng ở vai, tay trái không thể dùng được nữa.

- Là trong lần đầu tiên người anh em ra nhập hội 11 Âm binh phải không? - Cường hỏi, Quân từng kể là cô ấy kịp thời tránh né, vì sao bây giờ thằng bé này lại kể khác.

- Đúng, Ông... ba bị định bắt cóc tôi, nhưng chị Như đã đánh lại ông ta, ... đều là do tôi không đủ mạnh để bảo vệ chị ấy - Chó Diên hồi tưởng lại.

Những gì Chó Diên thuật lại có một điểm khác với lời Quân từng nói, trận chiến giữa thầy Cản thi và tên đeo mặt nạ, thực ra kết thúc rất đẫm máu. Vì cô ấy đang tập trung chế ngự con rết người, khả năng phòng ngự gần như bằng không, lưỡi hái lại lao đến bất ngờ, cô gái đã không tránh kịp. Lưỡi hái cắm vào vai Như, khiến cho cô không thể tiếp tục chặn Bé Bự lại

được, nó khôi phục hoạt động và tên đeo mặt nạ lợi dụng tình thế hỗn loạn nên đã kéo nó bỏ trốn.

Tại sao một kẻ mạnh như Ông ba bị lại phải làm thế? Vì gã đã phạm vào luật của tổ chức, tấn công thành viên trong hội, hấn và Bé Bự có thể bị mọi thành viên giết tại chỗ. Trước tình thế nguy cấp, Quân và những người còn lại không để ý tới hấn, bọn họ đã đưa Như tới bệnh viện. Thương thế của cô ấy tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng do dây chằng tay trái đã đứt, dù được nối lại thì cánh tay đó cũng không thể dùng được như trước.

Cụ thể là pháp lực cũng phế luôn theo vết thương này. Như tỉnh lại khi bên cạnh chỉ còn Quân và Chó Điên, hấn đã xin lỗi cô rất nhiều, trong suốt thời gian cô hôn mê, hấn luôn ở bên và nắm chặt bàn tay cô. Tới lúc biết mình sẽ không thể phục hồi được pháp lực, Như vẫn hoàn toàn bình tĩnh, cô không trách cứ hấn điều gì, suy cho cùng cô hiểu Quân hành động như vậy cũng vì muốn ngăn tên đeo mặt nạ lại. Cô nói, là do số phận không muốn cho cô tiếp tục theo nghề này, vậy cũng tốt, nghiệp của nó quá nặng, nếu ông trời đã có sắp đặt, không nên ép buộc.

Nghị lực của cô ấy thực sự rất phi thường, để Quân yên tâm, ngày ngày cô đều luyện bài tập phục hồi chức năng, theo thời gian, vết thương đã dần chuyển biến tốt. Có một điều Chó Điên không hiểu, chị Như khi ở bệnh viện rất hay nói chuyện về Quân, ngày nào hấn không tới, chị lại hỏi, có khi còn đợi tới tối muộn mới thôi.

Còn nhỏ như nó thì sao hiểu được thứ tình cảm này, Cường nhận ra nhưng cậu không giải thích, đó đơn giản là mối quan tâm xuất phát từ trái tim, cô gái đó yêu Quân rất nhiều. Những gì cô ấy nghĩ tới, có thể là một cuộc sống bình thường, không phải là pháp sư cao siêu gì, chỉ cần được ở bên người cô yêu thương, đó chính là hạnh phúc lớn lao nhất.

Những tưởng đã có thể đạt được ước mơ, thì bỗng một ngày, Như nhận được tin báo, người thân duy nhất của Quân gặp tai nạn và qua đời. Thi thể còn đang đặt trong nhà xác bệnh viện, Quân đã tới nhận người, tai họa một lần nữa ập đến với cô, lần này người gánh chịu lại là người cô hết mực yêu thương. Như biết, người đó rất quan trọng với Quân, ông ấy là gia đình của hắn, là thứ mà hắn dùng cả tính mạng để bảo vệ. Trong một ngày tất cả đều tan vỡ, trong một ngày hắn đột nhiên trở lên bơ vơ giữa cuộc đời.

Như đã đến gặp Quân, cô chỉ dám đứng lặng ngoài cửa, phải nhìn người mình yêu đau khổ cùng cực như vậy, lương tâm cô cũng như bị xé ra từng mảnh. Trong suy nghĩ cô lúc đó, hắn là chỉ toàn tự trách mình, chuyện này có khi nào cũng do nghiệp của cô mà ra, rằng cô đã yêu hắn nên mới khiến hắn chịu khổ. Như không dám đối mặt với Quân, cô khóc rất nhiều, câm lặng mà khóc, tới khi hắn nhận ra sự xuất hiện của cô.

"Lỗi của em, là do em, xin lỗi..."

"Không phải, em chẳng làm gì sai cả, đừng nói vậy."

Hắn ôm cô vào lòng, bàn tay siết chặt, nước mắt của cô giống như muối xát vào vết thương trong lòng hắn. Cha Quân còn một tâm nguyện chưa thể hoàn thành, trước khi chết hắn đã nghe được những lời cuối cùng đó, cũng chính vì thế nên hắn mới đau khổ như vậy. Một tâm nguyện hết sức đơn giản, nhưng sợ rằng đã quá muộn để hoàn thành nó.

Biết được điều đó, Như đã nghĩ rất nhiều, cô không muốn thấy Quân tiếp tục suy sụp, có cách nào giúp được cô nhất định sẽ làm. Và thực sự cô đã nghĩ đến một cách.

- Chết thay? - Cường nhíu mày hỏi.

- Tôi cũng không rõ, chị Như chỉ nói là từ nay về sau Quân sẽ thay chị ấy chăm sóc tôi. Sau đó tôi biết được, người quan trọng của Quân đã sống lại, còn chị Như thì chết thay cho người đó - Chó Diên lại khóc, nó ghen

ngào nói - Nếu tôi biết thì tôi sẽ ngăn chị ấy, đổi lại là tôi chết thì sẽ tốt hơn.

Trong suốt câu chuyện, thằng bé không hề tỏ ra oán hận Quân, dù rằng nguyên nhân sâu xa dẫn tới cái chết của Như là do hắn. Thằng bé chỉ nhận là do nó không đủ mạnh để bảo vệ cô ấy, tới cùng cũng là do nó không hiểu chuyện, nó không đáng được sống. Điều này cho thấy, trong suy nghĩ của thằng bé, Quân không hề xấu, dù cho nó ghét hắn ra mặt, nhưng không phải vì thế mà nó đổ hết lỗi lên đầu hắn.

Nghe tới chết thay, đột nhiên Cường thấy nó giống một chuyện, xảy ra cách đây không lâu. Cũng là hồi sinh người chết bằng một người sống, nhưng kết quả lại là người chết sống lại, khác biệt nằm ở đâu? Vừa tự hỏi, Cường chợt nhận ra, Như là người gốc Trung Quốc, cô ấy cũng có hiểu biết rất rộng về tâm linh, đây chắc chắn là cấm thuật Hoán sinh. Chỉ là cậu không nhận ra bí quyết ở đây là gì.

Chó Diên chắc cũng không biết, nó kể tới đó thì không nói gì nữa. Ánh mắt mơ hồ nhìn ra khoảng sân lấm tấm mưa, được giải bày những điều này giúp cho thằng bé nhẹ lòng đi rất nhiều. Đợi thêm một lát, nó liền tạm biệt Cường rồi rời đi, không gặp được Quân thì ở lại cũng vô ích. Cho tới khi thấy bóng dáng thằng bé biến mất trong tầm mắt, Cường vẫn không thôi suy nghĩ về câu chuyện vừa rồi.

Hai tiếng sau, Quân từ ngoài trở về. Hắn thấy Cường đợi mình ngoài cửa thì lấy làm ngạc nhiên lắm, hỏi cậu muốn làm gì, Cường đáp là có chuyện cần hỏi hắn. Vào tới phòng, cậu liền nói:

- Sao mà biết tới thuật Hoán sinh? Đó là cấm thuật, không có sách vở nào ghi chép lại thứ đó. Muốn biết, trừ khi mà phải là người trong gia tộc tâm linh của Trung Quốc, vì nó chỉ lưu truyền trong nội bộ gia tộc đó thôi.

Quân nghe tới đó mặt có hơi biến sắc, rất nhanh sau đó, hắn liền lấy lại bình tĩnh. Quân nói:

- Chuyện đó thì liên quan gì tới mày?

- Trả lời tao, có phải mày từng thấy ai đó thực hiện cấm thuật này rồi không? - Cường bắt đầu mất kiên nhẫn.

Quân ngồi xuống ghế, vẻ mặt hắn trầm ngâm, vài phút sau hắn mới lên tiếng:

- Mày biết được bao nhiêu rồi?

- Tất cả. Tao chỉ không hiểu, vì sao mày lại để cô ấy dùng cấm thuật đó? Chẳng lẽ mày không biết nó sẽ khiến cô ấy chịu bao nhiêu đau đớn? - Cường nói.

- Chính tay tao đã thực hiện nghi lễ đó - Quân坦然 nhiên đáp - Phải nói là tao cũng rất bất ngờ khi thấy nó thành công như vậy.

- THĂNG KHỐN! CÔ ẤY YÊU MÀY KIA MÀ, SAO MÀY CÓ THỂ LÀM THẾ ĐƯỢC? - Cường túm cổ áo Quân, chưa bao giờ cậu muốn giết hắn như lúc này.

- Vậy mày nghĩ tao muốn thế sao? Là cô ấy muốn, cô ấy nói mọi thứ rồi sẽ ổn, tao đã cố ngăn lại, nhưng chính cô ấy đã bắt đầu trước. Cô ấy tự quyết định tất cả, tới cùng cô ấy vẫn nói rằng nếu không thể kết thúc ở đây, rồi cô ấy cũng sẽ chết vì những khổ tâm trong lòng.

Như đã kể về cấm thuật Hoán sinh cho Quân, nói rằng đây là cách duy nhất có thể cứu cha hắn, cũng là cách để cô giải thoát chính bản thân mình. Tiếp tục sống trong lo lắng như vậy, sớm muộn cô ấy cũng sẽ không chịu được mà phát điên, cuộc sống lúc đó so với chết còn kinh khủng hơn gấp

ngàn lần. Quân đã do dự, hắn vừa muốn thấy cha sống lại, vừa không muốn mất Như, suy nghĩ mỗi lúc một rối lên.

Thời gian để thuật có hiệu lực là trong vòng 24 giờ sau khi người đó chết. Quân đã nghĩ không thể làm vậy, chỉ vì mong muốn ích kỷ của hắn mà kéo theo một người phải bỏ mạng, mà người này cũng rất quan trọng với hắn. Trong khi đó, Như lại nghĩ, nghiệp mà cô đang mang rất lớn, pháp lực đã bị phế bỏ, bản thân cô còn không thể tự bảo vệ mình, nếu ở bên cạnh Quân, cô sợ rằng hắn sẽ bị cô hại chết.

Dù là bất cứ ai gán bó cuộc đời với cô, đều sẽ phải chịu chung số phận đó. Vậy cuộc sống sau này cũng chẳng còn ý nghĩa gì với Như nữa, chi bằng dùng cái mạng này đổi lấy một tâm nguyện của hắn, đau khổ tới đâu cô cũng cam lòng.

Trước khi Quân rõ ràng được suy nghĩ, Như đã tự móc mắt mình rồi trao cho hắn. Cô nói, đây là mong muốn của cô, chỉ xin hắn hoàn thành nốt những bước còn lại, nếu còn chần chừ, sẽ không kịp để cứu người nữa. Lúc đó đầu hắn bỗng trở lên trống rỗng, tới một chút phản đối cũng không thể thốt ra được, thực tế này đã khiến hắn mất hết niềm tin vào cuộc sống.

Lúc đó hắn chưa biết tới giết người là gì, đột nhiên phải tự tay cắt rời từng phần trên khuôn mặt cô gái ấy, đó không khác nào tra tấn hắn. Lí trí là thứ duy nhất giúp Quân trụ vững trong thời điểm đó, hắn tâm niệm rằng, chắc chắn phải cứu được người, như vậy mạng sống của Như mới không bị uổng phí. Có những lúc hắn không thể cầm chặt được con dao trong tay, người đang nằm dưới đây chẳng phải là người con gái mà hắn muốn dành cả đời để chăm sóc. Đây chuyện tới mức này thực sự quá mức điên rồ.

Máu chảy ngập mắt hắn, suốt một thời gian dài, hắn không thể thoát khỏi những cơn ác mộng về nó, cảm giác sau khi tỉnh dậy, hai tay hắn vẫn nhót nháp đầy thứ dịch nhầy màu đỏ ấy. Bằng cách nào Như có thể chịu được những tra tấn về thể xác đó, cô cũng là con người bằng xương bằng

thịt, cũng biết đau, vậy tại sao cô lại chấp nhận hiến mình làm vật tế. Chỉ là vì tình cảm mà cô dành cho hắn quá sâu đậm, không thể ở bên hắn nốt quãng đời còn lại, nhưng sẽ khiến hắn lưu giữ vĩnh viễn hình bóng cô, thế cũng đủ để cô mãn nguyện rồi.

Hai ngày sau, thi thể kia hồi sinh, nhưng trái với mong đợi của Quân, có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập trong lồng ngực, nhưng dù đợi bao lâu, người đi vẫn không tỉnh lại. Quân phải để cha lại trong viện để bác sĩ theo dõi, họ nói ông ấy có thể sẽ sống vĩnh viễn như người thực vật.

- Tại sao những lần Hoán sinh khác đều thất bại, mà lần này lại thành công? - Cường hỏi.

- Có một yếu tố quan trọng mà hầu như mọi người đều không biết đến, đó là vật tế phải là một người có tu vi. Tùy vào khả năng mà có thể hồi sinh người chết ở những cấp độ khác nhau, ông ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại, vấn đề chỉ là thời gian, nếu như không mau chóng tỉnh lại, mọi chuyện sẽ rất rắc rối - Quân đáp.

- Rắc rối gì?

- Tao có thể nhận ra tiếng của cô ấy trong âm giới, vì vật tế sẽ phải chịu đựng những đau đớn như lúc thực hiện nghi thức trong suốt quá trình người được đổi mạng tồn tại. Ban đầu chỉ là những tiếng khóc hờ, tình hình vẫn trong tầm kiểm soát, nhưng gần đây, tao chỉ nghe thấy toàn tiếng gào thét, có vẻ như cô ấy không thể tiếp tục duy trì được nữa.

- Không duy trì được thì sao?

- Nếu như vật tế tu Phật, vậy sẽ không có chuyện xác chết đòi mạng, nhưng nếu vật tế tu Quỷ, khi không thể chịu được những tra tấn trên cơ thể, nó sẽ làm mọi cách để giết người sống kia. Trong trường hợp của Như, cô ấy sẽ biến thành cái gì thì tao không chắc, nhưng có một điều tao biết rõ là

sẽ rất khó để đối phó với cô ấy, vậy nên tuyệt đối không được để chuyện đó xảy ra.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

19. Cản Thi (3)

Theo Quân nói, Như đã có dấu hiệu bất thường, cậu nhớ lại chuyện xảy ra ở Thái Nguyên, vì Hoán sinh không thành mà cô gái kia phải vất vưởng ở nhân gian mười sáu năm. Nhưng cô gái dân tộc đó hóa quỷ được một phần là do ma ngải tác động, nếu đặt vào trường hợp một thầy Cản thi, không biết thi hóa xong cấp độ sẽ cao tới mức nào.

Cường nghĩ, điểm mấu chốt ở đây là vì cấm thuật thi triển thành công, nó tạo ra một mối liên kết vô hình với người sống và người chết, nếu người sống còn tồn tại thì cô vẫn sẽ tiếp tục phải chịu đau đớn. Chính những tích tụ đó sẽ dồn cô ấy tới mức không kiểm soát được, sẵn có nguồn âm khí dồi dào trong người, có thể ví Như giống một quả bom nổ chậm. Và thời gian cô ấy phát nổ, chỉ còn tính bằng giờ.

- Mà cũng biết việc hóa quỷ đó nguy hiểm thế nào rồi, nếu không kiểm soát được mức độ oán khí hình thành, cô ấy sẽ sớm quay lại báo thù, tới lúc ấy thì ma quỷ bình thường cũng không có cửa để so với cô ấy - Quân nói.

- Mà có cách gì không? - Cường nghĩ việc hấn ra ngoài mấy ngày hôm nay là có nguyên nhân, chắc là hấn đã có kế hoạch cho chuyện này.

- Đi với tao, mà không biết thì tao cũng không nói, nhưng mà mà đã biết rồi, vậy coi như là mà phải tham gia cùng tao - Quân vừa nói vừa sắp xếp đồ vào trong vali.

- Làm gì? - Cường chưa hiểu rõ.

- Đào mộ. Phải chặn cô ấy lại trước khi cô ấy biến thành Cường thi - Quân đáp.

- Sao mày biết cô ấy sẽ biến thành Cường thi?

- Đây là vì chân tu của cô ấy, không chỉ thành Cường thi, cô ấy còn có khả năng sẽ ở dạng mạnh nhất trong cấp thi hóa, đồng thời có cả tư duy và hành động, mày sẽ không tưởng được một Cường thi cao cấp xuất hiện, tình hình sẽ ra cái dạng gì đâu - Quân mở cửa, hắt hơi Cường đi theo, lần này hắt không thúc giục cậu, vì phải đi xa một chuyến nên tốt nhất hai người nên hòa thuận với nhau.

Nơi họ tới là Hà Đông, quê của Quân, sau ba tiếng liên tục ngồi xe khách, hai người xuống bến và bắt đầu đi tới nghĩa địa. Đồng hồ đã điểm 5h chiều, càng tới gần nghĩa địa, Quân càng thấy tai hắt khó chịu, tiếng gào thét ở đây lớn đến mức hắt muốn điếc tai. Cầu trời cho hắt không đến muộn, vì Quân tính toán với pháp lực của Như, muốn hóa Cường thi cũng phải chờ vài năm, trong thời gian đó hắt sẽ kịp hoàn thành tâm nguyện cho cha. Không ngờ là Hoán sinh lại có tác động mạnh mẽ tới quá trình thi hóa như vậy, thứ cấm thuật này tốt nhất nên bị xóa sổ đi.

Mộ của Như ở bên kia, hắt nhận ra nó vì khóm hoa mào gà đỏ rực mọc trên ụ đất, là do hắt đào được nên đã đem tới đây trồng cho cô hàng ngày ngắm. Nhưng thực tế là cô ấy đã không thể nhìn thấy chúng, tất cả những gì cô cảm nhận được chỉ có bóng tối âm lạnh trong thế giới mà cô đang tồn tại.

Từ khi nào tiếng khóc thê thảm lại chuyển thành tiếng thét dữ tợn như vậy, Quân không nhớ, có lẽ hắt cũng đã quên mất giọng nói của Như. Suốt thời gian qua hắt luôn phải đối mặt là những uất ức vọng lại từ cõi âm, không đêm nào hắt được yên giấc, đó giống như một cơn ác mộng dai dẳng với hắt.

Cho tới hiện tại, hắn còn không nhận ra bản thân đã biến thành con người như thế nào, những gì xấu xa nhất đều tập trung ở hắn, hám tiền, xảo trá, lừa đảo ... Quân thực sự không mong muốn phải gặp lại người con gái mà hắn yêu thương trong hình dạng này. Chắc chắn cô ấy sẽ rất thất vọng, dù trước đây cô chưa từng to tiếng với hắn, nhưng nếu lần gặp mặt này chọn sai thời điểm, có thể Như sẽ đánh cho hắn sáng mắt ra.

Dù gì thì cũng đã tới đây, hắn không thể không thả cho cô một nén nhang, dẫu rằng đêm nay hắn sẽ quật tung nơi này lên, nhưng thật tâm hắn muốn cô biết. Hắn làm vậy chỉ vì không muốn những chịu đựng trong thời gian qua của cô trở thành uổng phí. Phải ép cô sống trong đau đớn lâu như vậy, Quân biết hắn không đáng được tha thứ, nếu có kiếp sau, chắc chắn sẽ để cô xé thịt lột da hắn.

Đất ở đây tương đối tồi xộp, thuận tiện cho việc đào bới, hắn dự tính bắt đầu từ lúc 9h thì khoảng một tiếng sau là có thể chạm tới quan. Khó khăn là việc bật nắp quan dưới đó, ngày trước khi hạ quan, hắn đã yểm bùa ở các góc quan đúng như lời dặn của Như. Cô ấy chắc cũng đã tính tới trường hợp này, nên trước đó có đặc biệt đưa cho hắn một lá bùa cùng với thần chú Cẩn thi. Như còn dặn rằng, tới khi nào cô ấy không thể kiểm soát được bản thân nữa, hắn phải dán lá bùa này lên trán cô, tuyệt đối không được dán lúc cô chưa thi hóa, như vậy bùa sẽ mất tác dụng.

Nghĩ tới việc bật nắp quan, đối mặt với Như đang nằm dưới đó, Quân bất giác nhớ lại đêm định mệnh cách đây một năm, cũng chính thời điểm ấy đã thay đổi con người hắn. Dù có nhìn nhận thế nào thì đó vẫn là giết người, ban đầu hắn còn thấy sợ, sau khi hoàn thành rồi, mọi thứ đột nhiên trở lên đơn giản hơn rất nhiều. Hắn cũng bắt đầu có hứng thú với việc hại người, dần dần mọi luật lệ của tổ chức đều bị hắn phá vỡ, chính đó là tiền đề cho tiếng xấu về Âm dương sư phát triển.

Cường thấy hắn trầm tư nhìn nấm mộ rất lâu, cậu không đoán được những gì hắn nghĩ gì, bản thân cậu cũng đang rất mâu thuẫn. Nếu như tiếp

tục để hãm giam cô gái dưới mộ, không cho cô ấy được siêu sinh, làm vậy chỉ khiến cô ấy càng thêm oán hận chồng chết, có qua mấy kiếp cũng không thể giải hết. Còn nếu như cậu có thể dùng cách nào đó để siêu độ cho cô ấy, vậy người thân của tên kia sẽ không sống được, chẳng khác nào cậu cố ý hại chết người. Ông trời quả là rất thích trêu người Cường, phải vướng vào chuyện này khiến cậu vô cùng khó nghĩ.

9h tối. Cường và Quân quay lại nghĩa địa, đêm đông mưa phùn, tiết trời lạnh cắt da cắt thịt, hai người hì hục đào xới đông đất lấp mộ. Quân để ý đất ở đây dường như đã bị đùn lên cao hơn, có những khoảng trống kỳ lạ xuất hiện trong tầng đất. Vì thời tiết xấu nên phải mất hai giờ hoạt động liên tục, họ mới chạm được tới nắp quan. Mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như một năm trước, không có dấu hiệu cạy mở nào xung quanh. Gió ở đây lớn quá, tai hắt ù đi không nghe thấy tiếng gì bên trong, nhưng bằng mắt thường có thể thấy tình hình vẫn ổn. Trong lúc nghỉ ngơi chuẩn bị hành động, Cường hỏi lại hắc:

- Có nhất thiết phải làm chuyện này không?

- Câu này tao cũng từng hỏi cô ấy cách đây một năm, đâm lao thì phải theo lao, không quay đầu được nữa rồi - Quân rút một hơi thuốc, hắt chum chiếc mũ lên, không thấy được biểu cảm khi hắc nói những lời đó.

- Mà không nghĩ cho cô ấy chút nào sao?

- Tao chỉ không muốn phụ công cô ấy thôi - Nói rồi hắc ném điều thuốc xuống đất, một chân giẫm lên, Quân hất cằm về phía Cường - Bật nắp quan lên.

Hai người nhảy xuống huyệt, thay vì đào sâu xuống họ lại đào rộng ra hai bên, cốt chỉ cần nắp quan vừa lộ ra là đủ, quan trọng là lúc nguy cấp có thể xoay sở kịp thời. Mỗi người dùng một chiếc batoong cắm vào góc quan, vì chưa từng làm việc này trước đây, thêm nữa là tình hình thời tiết

đang rất xấu, loay hoay mãi họ mới cậy được mấy cái đinh kia ra. Để cậy đủ bốn góc quan, hai người tốn mất hơn một tiếng đồng hồ dưới mộ, Quân vẫn suy nghĩ mãi về những khoảng trống trong nắm đất trên mộ, là do đâu mà chúng hình thành.

Lấy ví dụ, một nắm mộ bình thường sau một thời gian đắp đất lên sẽ cứng lại thành một khối, nếu không có tác động nào thì chúng không thể nứt ra như vậy được. Nếu tác động từ bên ngoài, vậy trên bề mặt nắm mộ sẽ nứt trước, nhưng theo quan sát thì rõ ràng là nắm mộ nứt từ bên trong. Tức là có cái gì đó vận động dưới này, mạnh tới mức đùn được nắm đất bên trên lên. Quân chột dạ, mẹ kiếp, nếu bây giờ cô ấy sống lại, vậy hẳn phải đối mặt với cô ấy thế nào đây?

Vừa bật được cây đinh cuối cùng lên, Quân lập tức cúi người, hẩn ghé tai vào nắp quan, nín thở nghe ngóng, bên trong tĩnh lặng như tờ.

- Mà biết phải làm gì tiếp theo không? - Cường đột nhiên hỏi.

Đang tập trung như vậy, hẩn bị tiếng cậu làm cho thót tim, mặt hẩn cạu lại:

- Đây là lần đầu của tao, sao tao biết một xác chết sống lại sẽ có biểu hiện gì chứ.

- Sao không đi mà tìm hiểu?

- Tìm hiểu ở đâu?

- Sách vở, internet, vân vân.

- Trong đó chỉ toàn viết linh tinh, ngày trước Như có nói với tao là muốn một xác chết sống lại nhanh, thì hãy dùng máu gà trống tuổi lên xác đó, hoặc là đem người hợp vía tới dụ, kiểu như đứng trên đầu quan mà gọi, khả năng thành công cũng hên xui.

Vừa nói hần vừa chỉ Cường trèo lên huyết, còn hần thì lấy ra một sợi dây thừng dài, buộc hai đầu dây thành hai vòng tròn rồi móc vào hai góc quan, đoạn lòng thông ở giữa hần cầm lên trên huyết. Cường đứng bên mép trái, Quân giữ dây ở bên mép phải, hần giật thử vài cái, bằng cách này có thể kéo được nắp quan mà không phải đứng quá gần, nhiệm vụ Cường là ở bên đối diện nhìn xem trong quan tình hình thế nào. Chỉ cần cậu thấy cái gì bất thường, hần lập tức thả tay, nắp quan lại đóng chặt. Có thể không chặn được thứ bên trong hoàn toàn, nhưng từng ấy là đủ thời gian cho cả hai tác nghiệp.

Trong quan không thấy động tĩnh, một vùng nghĩa địa trống trải chìm dưới màn mưa, gió đã lặng, tiếng thét cũng biến mất. Không rõ là lạnh hay dữ, có điều tới một giọng ma khốc cũng không nghe thấy được, giống như toàn bộ ma ở quanh đây đều đã bị chặn họng bởi một bàn tay hắc ám nào đó, tất cả đồng loạt im lặng. Quân có phần căng thẳng, hần từ từ kéo cạnh trái của quan tài lên, một chuỗi những tiếng gõ ken kết vọng lại từ dưới huyết.

Bên kia là Cường đang nghiêng đầu tập trung nhìn vào bóng tối trong quan tài, mưa tới mờ mắt, cái lạnh ngoài da thịt cũng khiến cậu phải run lên. Nắp quan hé mở, một làn khói mỏng bay ra từ trong quan, là bụi hay là khí lạnh cô đọng lại thì không rõ, chỉ thấy dưới ánh sáng vàng của chiếc đèn pin, có thứ gì đó đang hiện ra. Cậu nheo mắt nhìn, nín thở mà nhìn, qua gần một phút, nắp quan mở tới 45 độ thì dừng.

- Cô ấy thế nào? - Quân lên tiếng.

- Không có gì đặc biệt - Cường nhỏ giọng, đột nhiên cậu liếc mắt về phía Quân, ánh sáng hắt lên từ chiếc đèn pin cầm tay khiến vẻ mặt cậu âm u kỳ lạ - Nhưng sao mà lại đặt cô ấy nằm úp mặt xuống dưới như vậy?

Tay Quân hơi chấn động, nằm úp mặt xuống tức là thứ Cường nhìn thấy là lưng cô ấy? Hần nhớ một năm trước cô ấy vẫn nằm ngửa, chính tay

hắn đóng nắp quan, kiểu gì mà một năm sau cô ấy có thể lật úp lại được. Quân lập tức bảo Cường qua giữ dây, nằm úp lại là có ý gì, hắn sờ lấy lá bùa trấn hồn, nhưng đột nhiên có một ánh sáng lóe lên trong đầu hắn. Cái này có phải là do cô ấy biết sau khi mở nắp quan sẽ bị đánh bùa lên trán, để tránh đòn cô ấy đã nằm úp lại, bùa cũng không thể dán lung tung được, vậy tức là hắn đã bị vô hiệu hóa. Nghĩ tới đây mà Quân lạnh hết cả gáy, trời bên ngoài dễ chỉ vài độ mà mồ hôi trên trán hắn vẫn toát ra lấm tấm.

Tại sao lại nhanh như vậy, hắn tự hỏi, trong một giây sau, tai hắn nghe loáng thoáng thấy tiếng lịch kịch đầu đó vọng lên. Cường vừa tới giữ dây cho hắn, nhìn cậu mà hắn đột nhiên nghĩ tới lời Như từng nói, dùng máu gà trống sẽ khiến xác chết nhanh sống lại hơn. Tức thì, Quân quát lên:

- Mày cầm tinh con gà phải không? - Vừa dứt câu, hắn đã tung chân đạp một cước vào lưng Cường, lực đủ khiến cậu trượt chân nhào xuống huyết.

Dây thường nói lỏng, nắp quan lập tức đóng rầm lại, thêm cả Cường vừa ngã lên trên, quan tài liền được đẩy khít. Chẳng hiểu sao lại bị đạp xuống hố, chớp mắt Cường chỉ thấy xung quanh đột nhiên tối om, đầu gối cậu đập xuống đánh cộp một tiếng đau tê tái.

RẦM!

Toàn thân Cường rung lên ầm ầm, nắp quan vừa bị thứ gì chọc thủng, cú đâm phát ra từ bên dưới. Quân cũng gào lên:

- Giữ yên vị trí, cô ấy không thoát ra khỏi quan tài được đâu.

Không thoát được cái con khỉ, Cường muốn chửi nhưng, đồng thời thứ vừa thò ra khỏi quan đã rút lại, cậu chưa kịp nhìn xem đó là cái gì, những tiếng lịch kịch trong quan cũng dừng hẳn. Mặc kệ lời tên kia vừa nói, an toàn là trên hết, hắn muốn thì xuống đây mà giữ. Cường chậm chậm đứng

dậy, mắt không rời lỗ hồng, tay cậu vói lên mép hố, đầu gối trùng xuống, tư thế chuẩn bị bật lên.

Một. Hai.

RẦM!

Sớm hơn một giây, Cường chỉ kịp nhảy dựng lên, chân cậu bị một bàn tay lạnh ngắt túm lấy, xương bàn tay cứng như thép, siết một cái muốn nát cổ chân. Bắt buộc cậu phải dùng chân còn lại đập xuống, dưới huyết lúc này đầy những tiếng thùm thụp như đánh trống. Bàn tay kia đã nắm thì chắc như đĩa, mắt cậu bị bóng tối bao phủ, không thấy chỗ nào mà đập, mười cú thì bảy cú trượt ra ngoài, cổ chân bị nắm bắt đầu tê đi vì nghẽn mạch.

RẦM!

Thiên địa ơi! Cường thầm kinh hãi, cô ấy dùng luôn cả hai tay để tóm cậu, nhưng may là vồ trượt chân còn lại, chỉ thấy bàn tay trắng bệch mở rộng không nhúc nhích. Cứ đà này thì không đẩy được nắp quan nên, cô ấy cũng sẽ đục thủng nó mà chui ra, trước mắt vẫn phải tìm cách thoát khỏi đây, Cường cúi xuống lấy tay cậu từng ngón răn chắc đang bầu lấy cổ chân cậu ra. Cảm giác khi chạm vào tay cô ấy, có chút ngại ngùng vì dầu sao đây cũng là một cô gái, nhưng mà quả thực rất lạnh, phải tới âm độ mới vừa.

Thụp.

Bàn tay xòe mở bên kia lại rút vào, mồ hôi theo nước mưa trên trán cậu chảy đầy mặt, dồn sức vào hai cánh tay Cường cuối cùng cũng cậu được ba ngón, cậu giật mạnh chân ra khỏi tầm nắm của bàn tay, cho tới lúc này cổ chân cậu đã lằn lên những dấu đỏ to như con trạch. Cường lập tức bật dậy, cậu nhanh chân nhảy lên một bên miệng hố, đằng sau không nghe thấy tiếng gì, nhưng cậu vẫn cảm giác được có một áp lực vô hình đang ập

đến. Lên được mặt đất an toàn rồi, Cường mới quay đầu nhìn lại, bên dưới tối đen, bàn tay trắng bệch vừa rồi đã biến mất.

Ngay bên đối diện là Quân, cậu thấy hắn đang cúi cúi làm gì đó dưới đất, vì cú đập của hắn là cậu suýt mất chân. Cường lập tức vòng sang đó, vừa bước đến nơi thì Quân quay lại, hắn thấy cậu thì ra vẻ ngạc nhiên lắm, nói:

- Sao đã lên rồi? Tao...

Cường há miệng định bật lại, nhưng thấy nét mặt tên kia đột nhiên biến đổi, lỗ đồng tử tròng lớn, đang nói thì hắn im bật, cơ miệng như hóa đá, toàn bộ khuôn mặt hắn trong giây lát liền quy về một vẻ bàng hoàng khó tả. Cậu chỉ kịp chếc đầu sang trái, tay hắn đã nhanh hơn, một khắc tiếp theo mặt cậu bị hắn đẩy dúi sang một bên, nhanh tới mức cậu không kịp phản xạ.

RẮC!

Liền sau đó là tiếng kim loại va nhau khô khốc, gáy Cường có cái gì sượt qua, nước mưa theo gió lốc bay tạt vào người cậu, một mùi đất bùn rất nặng xộc vào mũi. Cường bước nhanh về phía trước ba bước, các vị trí của Quân nằm trước, nhưng khi cậu quay người, hắn đã bị đẩy xa cả mét.

Kia là một cô gái, tóc dài, da trắng bệch, khoác một thân áo liệm màu vàng, đang quay lưng lại với cậu, đó cũng chính là lưng người nằm trong quan tài mà cậu vừa thấy. Cô ấy đã đội mồ sống dậy thật rồi, có khi còn sung sức hơn cả hồi còn tại thế, hai cánh tay nguyên vẹn da thịt nắm chặt lấy cán lưỡi hái của Quân, trông không có vẻ gì là nặng nề nhưng lại khiến hắn phải gồng mình chống trả.

Cường đang nghĩ có nên giúp hắn không, nhưng chưa kịp hành động, mái tóc cô gái đột nhiên tung lên, cả cái đầu bị nước mưa làm cho ướt sượt quay ngoắt 180 độ, trưng ra khuôn mặt không có mắt mũi. Khác với lần

trước, da thịt của cô gái vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là bị khoét mất vài lỗ, thay vào đó là bốn năm khoảng trống tối đen trên nền da trắng như vôi, nhưng trong hoàn cảnh tranh tối tranh sáng như vậy, đột nhiên phải nhìn thấy khuôn mặt đó thì ai cũng phải giật mình.

Mắt thấy cô gái buông tay khỏi cán lưỡi hái, Cường chột dạ, cậu không rõ ý đồ của cô ấy là gì, nhưng có vẻ cô ấy không có thiện ý đối với cậu. Chân chưa kịp động, tay Quân đã chạm lên mặt cô gái, hắn vừa quay đầu cô ấy lại đúng vị trí, vừa nói:

- Anh từng nói là em không được nhìn...

CHÁT!

Một tay cô gái gạt hắt ra, tay còn lại túm lấy cổ hắn, vừa rồi hắn đã chuẩn bị dán lá bùa lên trán cô ấy, nhưng không ngờ phản ứng của cô ấy lại gay gắt như vậy. Quân dùng cùi chỏ thúc vào cánh tay cô gái, tưởng là sẽ chặn được cú tóm cổ ấy, nhưng cánh tay cô gái rắn đanh, dù đột ngột đón một cùi chỏ, song tốc độ chớp tới không vì thế mà bị ảnh hưởng.

Còn tưởng ngay lúc đó hắn sẽ vùi mặt dưới bùn, nhưng khi cảm giác lạnh băng kia vừa chạm tới cổ, một tiếng động rất lớn vang lên trên đầu cô gái. Tiếp theo Quân thấy thân hình lòa xòa những đầu tóc cùng quần áo bị hất văng sang một bên, tất cả diễn biến đều rất thần tốc, chớp mắt nguy hiểm liền biến mất. Trước mặt hắn lúc này là Cường, cậu cầm chiếc xà beng trong tay, lưỡi sắt của nó vì cú va chạm vừa rồi mà biến dạng. Hắn nhìn về phía cô gái vừa ngã xuống, sau cú tấn công bất ngờ, cô ấy lập tức trượt xuống mộ, trước khi cô ấy kịp ngoi lên, hai người phải nghĩ ra cách để thoát khỏi chuyện này.

- Cứ như vậy mà phát huy, ở bên kia tao đã cầm một bãi cọc - Vừa nói hắn vừa chỉ về phía sau - Cố gắng như cô ... CHẠY!

Đang nói dở, Quân đột nhiên hét lên, theo phản xạ, Cường lập tức chạy thẳng, được chục bước, cậu lại nghe thấy tiếng léo nhéo đằng sau. Vừa rồi Quân chạy theo hướng ngược lại với cậu, nghe loáng thoáng được là "Nhầm hướng, chạy bên này". Cái đó bây giờ không quan trọng, quan trọng là tại sao bóng đen kia lại rượt theo cậu, đáng nhẽ cô ấy phải đuổi theo người quen đang đứng phía sau mới đúng.

Vì phải ngừng lại để nghe ngóng tình hình, Cường đã bị cô gái kia đuổi kịp, từ một bóng đen cô gái hiện ra như một cục vôi sống biết chạy, mặt cô ấy đã trắng lại càng trắng hơn khi nhìn gần. Có thể hiểu là vì người ta sau khi chết da sẽ trở lên tái nhợt, qua một quá trình ủ dưới lòng đất nên nước da đó gần như không còn sắc tố nữa.

Cường chặc lưỡi một tiếng, cậu phải quay lại, cách nhanh nhất bây giờ là đối mặt, cái xà beng trong tay có thể dùng làm vũ khí, đánh nhau với xác chết thì không cần thủ hạ lưu tình. Chớp mắt liền thấy cô gái tung người nhảy vọt lên áp sát Cường, cậu lập tức giơ cao cán xà beng chặn trước mặt, chân dịch chuyển dần sang trái, chỉ cần tránh được đòn phủ đầu, cậu nhất định sẽ có cơ hội đáp trả.

RẮC!

Cán xà beng sau khi đỡ một đòn từ cánh tay cô gái liền gãy đôi, không phải do hàng chất lượng thấp, mà là do tay cô ấy quá rắn, nếu thay vào đó là đầu Cường, chắc xương sọ cũng không ngại vỡ làm hai mảnh. Tình thế dần trở lên bất lợi, khi tính toán của Cường đã không thành công, cậu tránh được cái vỗ đó, nhưng tiếp theo là hàng loạt những cú chộp giật từ bốn phương tám hướng, chưa kể đến là độ linh hoạt của chân cô gái. Nhìn vậy cũng đủ biết khi còn sống kỹ năng chiến đấu của cô ấy tốt thế nào, Cường chăm chú quan sát từng cử động, trên cơ thể con người có vài điểm mù rất nguy hiểm, dễ sơ hở nhất, có thể là gáy.

Cậu giữ phần lưỡi xà beng trong tay, trời mưa và tối ảnh hưởng rất nhiều tới tầm nhìn của Cường, còn với cô gái, cơ bản là cô ấy không ngại bất cứ một hoàn cảnh nào. Xác chết thường di chuyển không được trơn tru như con người, sao cô gái này vừa sống lại đã đánh nhau lộn bậy ngay được, cái mà Quân gọi là Cường thi cao cấp, có lẽ chính là bởi như vậy. Đánh tới mức chân cậu không thể trụ vững dưới nền đất nhầy nhụa, ngay từ đầu Cường đã yếu thế hơn cô gái, sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị cô ấy tóm trúng.

- Trước mặt anh mà em có thể đi theo thẳng khác, em thay đổi thật rồi.

Ngay lập tức xuất hiện một luồng sáng từ phía sau lưng cô gái, lưỡi hái lia một đường lên trước mặt, tiếp theo nó móc vào cổ cô ấy và giật ngược lại. Là Quân vừa nói, bản thân hắn cũng thấy cô gái có điều gì đó rất lạ.

Phập!

Ngay khi cô gái bị hắn làm cho phân tâm, Cường liền cầm lưỡi xà beng đâm thẳng vào cổ cô ấy, những tưởng sẽ khiến cho xác chết này giảm sức chiến đấu. Ai ngờ, bao nhiêu sức lực cậu dồn vào nhát đâm đó, đều bị dội ngược lại, đầu lưỡi xà beng lập tức uốn cong lên, hai cánh tay Cường cũng run run như lên cơn co giật. Cậu không cảm giác được nơi vừa đâm vào là da thịt hay là kim loại siêu cứng.

- Đừng có làm trò con bò nữa, cô ấy là Cường thi cấp cao, da thịt cứng như kim cương, mấy cái đó chỉ là đồ bỏ với cô ấy thôi - Quân nói, hắn vừa tránh được một cái vung tay của cô gái, vạt áo liệm bay che mắt hắn, tiếp theo đó cô gái lại tiếp tục tấn công Cường - Trước đây mày từng gặp Như rồi sao?

- Không! - Cường đáp qua tiếng thở đứt quãng, biết là không thể đánh lại được xác chết mình đồng da sắt này, cậu vừa tránh né vừa tiếp cận nơi

Quân đánh dấu trước đó.

Trong lúc đó, Quân lại vì chuyện cô gái theo đuổi Cường mà lấy làm suy nghĩ, cậu quả quyết là chưa từng gặp ấy, vậy vì có gì lần đầu chạm mặt cô ấy đã sống chết đòi lấy mạng cậu ta. Ngũ quan là tay cậu chôn, cô ấy chưa tìm thấy chúng, sao có thể dùng tri giác để nhận biết đối phương. Thứ duy nhất khiến cô ấy theo đuổi Cường, loại trừ hết các phương án, hẳn suy ra được rằng Như nhận ra "mùi" của Cường.

- Dương khí của mày có vấn đề - Quân đột nhiên nói - Như đang trong trạng thái Cường thi cao cấp, cô ấy không phải dạng hiểu chiến, chỉ có kẻ nào thực sự quen biết, hoặc là căm ghét từ khi còn sống, mới có thể khiến cô ấy phát tiết như vậy. Mùi dương khí của mày là thứ cô ấy theo đuổi, giống như trong vụ của thằng Minh với người con gái dân tộc đó.

Cường thấy hẳn thân nhiên đi ngoài vòng chiến, còn rất bình tĩnh phân tích tình hình như vậy, có thể hẳn đã chắc chắn cái bấy kia phát huy hiệu quả. Nhưng nếu như hẳn nói, cô gái này không thể chịu được đau đớn của nhục hình Hoán sinh, hiện muốn nhờ người hóa giải để đi tới siêu thoát, và cậu lại là người cô ấy muốn xin sự giúp đỡ, như vậy cậu phải có trách nhiệm cứu cô ấy khỏi bể khổ này. Quân muốn kéo cô ấy vào bấy này để làm gì?

- Mày sẽ làm gì cô ấy?

- Giam cô ấy trong quan tài, phải tiếp tục Hoán sinh - Giọng Quân lạnh băng.

Hiểu rồi, hẳn sẽ không cho cô ấy được giải thoát, cô gái này đã vì hẳn mà chịu bao nhiêu đau đớn, chết đi rồi vẫn không chiếm được chút thương hại của hẳn, thậm chí còn phải quẫn quại nhiều hơn khi còn sống. Biết bao giờ người thân của hẳn mới tỉnh lại, suốt cuộc đời về sau của người đó sẽ phải đánh đổi bằng nỗi đau trái máy kiếp của cô gái này?

Cường không thể chặn cô ấy lại, nếu như cậu đủ nhanh để hành động, có thể vẫn còn kịp. Mắt thấy đã tới rất gần bãi cọc gỗ, phải kéo cô ấy vào trong này rồi tính tiếp. Quân cũng đang tới, hẳn thấy kế hoạch đang dần thành công, trong lòng chua xót, thật tâm hẳn không lơ xuống tay với người con gái này.

- Chặn cô ấy hộ tao! - Cường bên kia chột hét lên.

Dòng tâm trạng của Quân lập tức bị cắt đứt, hẳn đứng ngẩn ra nhìn Cường đột nhiên nhảy xuống mộ, còn cô gái thì đã đứng rất gần bãi cọc nhưng tuyệt nhiên không xâm phạm vào. Cô ấy như bị bãi cọc ấy ngăn cách với huyết bên kia, nhưng sẽ sớm thôi, không thể chạy đường thẳng thì vẫn còn đường vòng, kiểu gì cô ấy cũng sẽ nhảy theo xuống mộ. Quân chưa hiểu ý đồ của Cường, hẳn lại không thể tiếp tục đứng ngoài được, bắt buộc hẳn phải đánh chặn hướng cô ấy định lao tới.

So với mức độ tấn công Cường, cô gái có nhẹ tay ít nhiều với Quân, nhưng từng đó cũng đủ để hẳn vã mồ hôi rồi. Đánh với một kẻ không có điểm yếu như cô ấy, tốt nhất là tránh được càng nhiều càng tốt, chỉ cần trúng một đòn thì tình hình sẽ trở lên bất lợi rất nhiều. Sắp thành công rồi mà cậu lại đổi ý, không biết thầy trừ tà này muốn làm trò con bò gì nữa, hẳn không có sức trâu như cậu, càng không giỏi đánh đấm, vừa xông trận, hẳn đã ăn liên tiếp mấy cái tát tung mặt, mũi cũng đổ máu ròng ròng.

- Tao không thể để mày tiếp tục làm khổ cô ấy nữa, dẫu sao người thân của mày cũng đã chết một lần rồi, sai lầm đầu tiên là do cô gái chọn cách hy sinh để cứu người ấy. Nhưng cả hai đều không đạt được kết quả tốt đẹp, tốt nhất mày nên chấm dứt sai lầm ấy, đừng ép cô ấy thêm nữa - Cường từ dưới huyết nhảy lên, trên tay cậu cầm một chiếc bình sứ lấm lem bùn đất, rõ ràng là vừa rồi Cường đã chui xuống dưới huyết để đào cái bình này lên.

- Mày điên à, chuyện này không liên quan tới mày - Quân lập tức dừng tay, vẻ mặt hẳn trở lên thù địch với Cường.

- Chấp nhận đi, người chết vĩnh viễn không thể sống lại, dù có làm gì thì kết quả vẫn là như vậy thôi.

- Tao nói là buông thứ đó xuống, nếu như mày giải thoát cho cô ấy, tao sẽ giết người khác để thay thế, tới khi nào tìm được người Hoán sinh thành công thì thôi - Quân nghiêng răng nói.

- Cô ấy muốn tao giúp, tao phải giúp, chuyện như thế này tao không thể để nó tái diễn thêm lần nào nữa. Tao sẽ ngăn mày.

- Thằng ngu, không ai cần mày giúp hết, thứ cô ấy cần, chỉ làm mạng mày thôi.

Còn chưa dứt lời, đột nhiên nước mưa bắn tung lên, một bóng trắng ập tới trước mặt Cường, khiến cậu không kịp nghe hiểu những gì Quân vừa nói. Chớp mắt đã cảm giác được mùi nguy hiểm cận kề, luồng sát khí này chưa bao giờ mạnh mẽ như thế, phải tới gần như vậy cậu mới có thể cảm nhận được. Khác với cô gái dân tộc kia, một chút oán niệm cũng không có, cô gái Cảnh thi này nội tâm đã bị nấp đầy bởi oán thù hận, và không hiểu sao người cô ấy oán lại là cậu.

Phập.

Tiếng đâm ngọt xót vang lên, cơ thể cô gái bỗng khựng lại.

Cạch.

Lưỡi hái tuột khỏi tay Quân, nó rơi xuống nền đất lầy lội. Tiếp đó là máu hòa cùng mưa chảy thành một dòng, bùn đất chuyển dần sang màu nâu đỏ. Chân hắc không thể đứng vững, nhưng vì bàn tay kia đã đâm sâu trong người hắc, ép hắc không được gục ngã.

Lúc đó Cường đã nghĩ mình sai rồi, nhưng muốn sửa lại thì e rằng quá muộn. Cô ấy đã lao tới trước mắt, ngay phía sau lại là huyết mộ, rơi xuống

kiểu gì cũng chết. Nhưng cậu không nghĩ tới, ngay lúc tưởng đã hết cách, Quân lại dùng bản thân hấn để giữ lại cho cậu một mạng.

- Đúng là lỗi do anh... Anh quá ích kỷ nên... mới khiến em phải chịu đau khổ như vậy... Em có oán trách thì cũng nên tìm một mình anh... - Quân chạm vào cánh tay lạnh ngắt đang đâm vào bụng hấn, không phải là hấn đau đớn, hấn đang cầu xin cô gái ấy một cơ hội - Hãy đợi anh... sau khi hoàn thành tâm nguyện... anh sẽ tới tạ lỗi với em. Anh không để em phải ở một mình dưới đó lâu đâu... xin em, hãy đợi anh...

Một tay Quân cầm lá bùa trấn hồn, cô gái không thể chạy trốn khỏi hấn được nữa, nghe tới lời cuối cùng, lá bùa cũng được dán lên trán cô ấy. Quân đọc thầm câu thần chú Cẩn thi, hấn nhú mày nhìn cô ấy một hồi lâu, bên tai lại văng vẳng tiếng khóc than từ đâu vọng tới. Giống như cô gái bị nhốt lại trong đầu hấn, ngày đêm giằng vặt, khiến tâm can hấn vĩnh viễn không được yên ổn.

Khi đã chắc chắn cô gái không thể cử động được nữa, Quân từ từ lùi lại, chân hấn lập tức chao đảo, vết thương lần này rất sâu, nếu không cầm máu kịp thời, hấn có thể sẽ chết.

- Chôn cái bình lại vị trí cũ đi, cả cô ấy nữa, đóng nắp quan lại, lấp đất lên hấn hoi. Mấy đạo pháp quê mùa ấy không thể dùng để siêu độ cho người tu quỷ được, quỷ thì cuối cùng cũng thành quỷ mà thôi - Quân nhìn Cường nói.

Bản thân Cường không biết phải nói gì lúc này, có rất nhiều chuyện cậu không hiểu, nhưng những lời kia của hấn là đúng. Cường định xem vết thương cho hấn trước, nhưng Quân gạt đi, hấn bảo xử lý xong xuôi cho Như rồi hãy để ý tới hấn. Những việc trèo lên trèo xuống huyết thì hấn không làm được, cậu chịu khó làm xong rồi còn lấp đất lại nữa. Quá trình cũng rất mất thời gian, nếu để trời sáng, có người trông thấy sẽ phức tạp lắm.

Những chuyện râu ria không cần kể tiếp, sau gần một giờ đồng hồ, hai người đã lấp xong mộ, Quân lúc này mới từ từ khụy xuống, hấn gục đầu bên cạnh nắm đất, hai mắt nhắm hờ, vẻ mặt mê man, bàn tay đỡ vết thương đã đỏ máu. Cường cố gọi, nhưng hấn chỉ im lặng, cơ thể từ khi nào đã chuyển sang lạnh ngắt.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

20. Tử Chiến

3h50' sáng, tại một bệnh viện địa phương, người ta thấy một thanh niên cõng theo thứ gì trên lưng, dáng vẻ nặng nề, đầu trần bất chấp mưa lạnh bước phăm phăm qua cổng viện. Bảo vệ cấp tốc gọi thêm nhân viên y tá trong phòng trực ra đại sảnh đỡ thứ trên lưng cậu thanh niên đó xuống. Kia là một người được trùm trong lớp áo mưa, chân tay lạnh ngắt, mặt tái xám, nhìn qua không biết còn sống hay đã chết. Phần bụng trái người đó có một vết thủng lớn, dù đã được rịt lại nhưng máu vẫn chảy rất nhiều, cả một khoảng lưng áo cậu thanh niên đều đỏ máu.

"Anh ta còn sống không?"

"Tắc thở rồi."

"Nếu cần máu thì tôi có."

"Cậu là người nhà phải không? Đợi ở ngoài đi, nếu cần chúng tôi sẽ gọi."

Qua màn đối thoại vội vàng, cậu thanh niên ngồi lại ngoài hành lang, các y bác sĩ đẩy băng ca vào phòng cấp cứu, từ đây cậu chỉ còn nghe được loáng thoáng những lời phân công của bọn họ. Huyết áp giảm nhanh, nhịp tim yếu, đồng tử co rút,...

Một tiếng trước.

Quân gục xuống ngay khi nắm mộ vừa được lấp lại, hãn hoàn toàn kiệt sức vì lạnh và mất máu. Cường phải lấy chiếc áo gió của cậu trùm cho

hắn, rịt tạm lỗ hồng trên bụng hắn bằng cái mũ áo xé ra, sau cùng cậu lay cho hắn tỉnh lại. Đối với Cường thì đây là một nơi hoàn toàn xa lạ, cậu không biết phải đi đâu để tìm bệnh viện, hơn nữa trời vẫn tối đen, mưa vẫn rả rích.

Gọi một lát, Quân lúc đó mới nhú mào, hắn khó nhọc mở mắt ra, Cường vội hỏi hắn có nhớ đường tới bệnh viện đi hướng nào không. Hắn đáp, giọng đứt quãng, đi hết nghĩa địa, ra đường lớn, sau đó quay lại khu dân sinh. Cường lập tức sốc hắn dậy, cậu đặt hắn lên vai và bắt đầu rời đi. Nghĩa địa tối đen dần lùi lại sau lưng hai người.

Lẫn trong tiếng mưa, Quân đếm được từng bước chân vội vã, lớn hơn cả là tiếng khóc ly biệt của người con gái, xa dần, dù vẫn cảm thấy cô ấy đang dõi theo hắn, ngay đầu mộ kia, mắt nhòa lệ nhìn hắn đi khuất. Hắn bỗng mơ màng nhớ về quá khứ. Cách đây 13 năm, cũng có người cõng hắn trên lưng như vậy, tính mạng hắn lúc đó có phần giống với bây giờ, nếu không nhờ người đó tận tình cứu giúp, hắn có lẽ đã chẳng thể sống tiếp.

Suốt một năm qua, Quân đã quên mất cảm giác yên bình là như thế nào, cho tới hiện tại, mọi thứ trong hắn mới thực sự được giải tỏa. Những suy tư, toan tính đều lắng xuống, giống như khi hắn còn là một thằng nhóc, mấy chuyện này đều do người khác nghĩ thay hắn. Có một thời hắn đã được chăm sóc, bảo vệ như vậy, so với bây giờ, chỉ muốn bảo vệ một người mà hắn đã thấy quá sức, hắn tự nghĩ mình đúng là thất bại. Sao tự nhiên lại nhớ tới những chuyện này, Quân không rõ, chắc do hắn sắp chết nên tất cả hình ảnh quá khứ mới hiện về. Hoặc là do hắn thấy hoàn cảnh hiện tại nên bất tri bất giác đem quá khứ ra so sánh, rồi mơ hồ không nhận ra đâu là thực tại đâu là quá khứ.

Dọc đường đi, Cường nói rất nhiều, có khi là hỏi đường, có khi là hỏi vết thương của hắn. Cốt là để hắn tỉnh táo, nếu hắn ngủ, thân nhiệt sẽ giảm nhanh, có thể hắn sẽ chết trong lúc ngủ luôn. Quân lơ mơ nghe câu được câu không, nhưng hắn vẫn trả lời, dù hắn chẳng biết mình đang nói gì. Cho

tới khi còn cách bệnh viện một đoạn đường, Quân không trụ được nữa, tai hấn hoàn toàn điếc đặc, bàn tay cũng tuột khỏi vai Cường, cảm giác hấn đã buông xuôi tất cả.

Vì thế mà Cường mới tức tốc chạy vào bệnh viện, lúc thấy các bác sĩ nói hấn đã tắc thở, tim cậu thắt lại, cảm xúc lẫn lộn. Dù muốn dù không thì hấn cũng đã đỡ giúp cậu một mạng, nếu vì chuyện này mà hấn chết, lương tâm cậu sẽ cắn đứt cả đời. Hơn nữa, vừa rồi Cường còn nghe hấn nói luyên thuyên cái gì đó, giống như kể chuyện đời hấn, người sắp chết thì luôn nói thật. Con người hấn, có lẽ cũng không xấu như cậu tưởng.

Ngoài hành lang không một bóng người, Cường nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu, cửa ở đó vẫn đóng chặt. Đã được 30 phút, chưa thấy y tá nào rời khỏi phòng, không khí lúc này rất căng thẳng. Két... Cánh cửa đột nhiên hé mở, một người bước ra, trên tay cầm một khay đựng dụng cụ phẫu thuật. Cường vội hỏi, người bên trong tình hình thế nào.

Y tá nói là Quân bị xuất huyết nội tạng, các bác sĩ đang khâu vết thương cho hấn, trước mắt còn phải theo dõi thêm, trường hợp bị tổn thương bên trong sẽ rất khó điều trị. Cô ấy còn bảo Cường qua phòng trực bên kia làm thủ tục nhập viện cho hấn. Dứt lời y tá liền rời đi, Cường thở dài, giờ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, làm gì lúc này cũng vô dụng.

Cậu đi vào phòng trực, ở đó có một nhân viên đang làm việc, Cường nói là muốn đăng ký thủ tục nhập viện cho một bệnh nhân. Cô nhân viên hỏi cậu vài câu, ghi chép một chút, sau đó quay ra máy tính gõ lách cách. Cường phải chờ cô ấy nhập xong dữ liệu, trong lúc nhìn quanh phòng, cậu thấy trên tường treo rất nhiều ảnh, có mấy bức ghi là chụp từ năm 2003. Trong ảnh là các y bác sĩ từng làm việc tại bệnh viện này, vì cậu thấy ai cũng mặc áo blous trắng, khuôn mặt họ hầu hết đều đang cười. Một trong số đó, Cường kinh ngạc nhận ra, có một người mà cậu biết cũng xuất hiện trong ảnh.

Kia là cha Cường. Có bốn bức ảnh ông chụp cùng những người khác, từ các năm 2003, 2006, 2010, 2014. Khuôn mặt ấy cậu không thể nhầm được, ban đầu cậu còn tưởng chỉ là người giống người thôi, nhưng khi nhìn bức ảnh chụp năm 2003, thời điểm sau hơn một năm ba Cường mất tích, vẻ mặt nghiêm nghị trong đó vẫn không thay đổi. Cũng chính là khuôn mặt khắc sâu trong tâm trí cậu, suốt 14 năm qua cậu luôn tìm kiếm, từ lúc chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, cha bỏ đi sau khi trở về từ Thái Nguyên. Rồi tiếp theo là chuỗi dài hạnh phúc cùng đau khổ chồng chất, khiến cho thâm tâm Cường một khắc cũng không quên được hình bóng cha, giờ đây đang hiện lên rõ rệt hơn bao giờ hết. Đúng là cha rồi, cha đã ở đây, làm việc tại nơi này suốt bao nhiêu năm, cậu không kìm nổi xúc động, mặc cho cô nhân viên kia đang nhìn hành động kỳ lạ của mình, Cường vươn tay lên chạm vào bức ảnh. Có phải cha vẫn ở đây không?

- Cô cho tôi hỏi, bác sĩ trong ảnh này đang làm ở phòng nào vậy? - Cường nói, trong mắt ánh lên tia sáng.

- Xin lỗi, tôi mới vào làm, không rõ về nhân sự trong bệnh viện này lắm - Cô nhân viên nhìn cậu đáp.

Cường không hỏi thêm, phải nói là bây giờ cậu đang rất vui mừng, có thể biết được cha mình chắc chắn từng làm việc ở đây. Bức ảnh cuối cùng được chụp là vào năm 2014, cách đây hai năm, có thể cha vẫn đang làm bác sĩ trong viện này. Biết đâu chỉ sáng mai thôi, Cường sẽ gặp được ông ấy, cậu nhìn người trong ảnh, khuôn mặt đã già đi ít nhiều, mái tóc cũng bạc dần, chỉ có dáng người là không đổi, thời gian qua cha đã sống như thế nào, khi gặp lại có thể nhận ra cậu ngay không. Còn cả chị Chi nữa, chị sẽ tạm thời quên đi nỗi đau mất Bông, tìm được cha là mong muốn của cả hai chị em, hiện tại mong muốn đó đã sắp thực hiện được.

Cùng lúc cậu muốn chạy ngay đi tìm người hỏi thăm, nhưng hiện trời còn chưa sáng, cả viện chỉ có vài y tá và bác sĩ làm việc, mà phần lớn họ đang tham gia điều trị cho Quân. Nghĩ vậy Cường liền quay lại phòng cấp

cứu, trong lòng hồi hộp, một phần là vì tình hình của Quân, một phần nữa là vì tin tức về cha mà cậu sắp có được.

Gần một giờ sau, bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, Cường lập tức đón hỏi, bác sĩ nói rằng, Quân tạm thời qua cơn nguy kịch, nhưng tình hình vẫn chưa được ổn định, vừa rồi chỉ cần chậm thêm chục phút, e rằng tính mạng hẳn đã không cứu được rồi. Cường thở phào, lúc này cậu mới hỏi:

- Bác sĩ có biết ai tên Nghĩa, đã hoặc đang làm bác sĩ trong bệnh viện này không?

- Có phải là bệnh viện mình có hai bác sĩ tên Nghĩa, một người làm ở bên khoa chuẩn đoán, một người làm bên khoa nội soi không? - Bác sĩ nghĩ ngợi trong giây lát, sau liền quay sang hỏi y tá bên cạnh.

- Đúng rồi, à, trước còn một anh Nghĩa làm ở khoa bệnh nhiệt đới nữa, nhưng mà anh ấy nghỉ việc rồi - Cô y tá có vẻ già dặn vừa đáp.

Cường vội lấy điện thoại di động ra chỉ người cần tìm cho họ xem, lúc trước cậu đã chụp lại bức ảnh treo tường trong phòng trực bệnh viện. Sau khi nhìn kỹ bức ảnh, cô y tá nói:

- Đúng là anh Nghĩa này, bác sĩ nhớ cái anh cao cao hay uống nước chè ở phòng tập trung không - Cô y tá chỉ chỉ người trong ảnh cho bác sĩ đứng bên cạnh xem.

- Nhớ rồi, nhưng mà anh ấy nghỉ việc cũng được một năm nay, nghe bảo là bị tai nạn gì nặng lắm - Bác sĩ gật gật đầu.

Như có tiếng sét đánh ngang tai Cường, cậu lập tức hỏi:

- Tai nạn nặng lắm không bác sĩ?

- Nặng. Tôi không thân với anh ấy, nhưng mà cách đây không lâu có nghe nói là sau tai nạn thì không tỉnh lại nữa, thành người thực vật luôn đấy, quả thật anh ấy rất tốt nhưng lại không được may mắn - Cô y tá đáp, giọng có chút thương tâm.

- Cô có biết giờ cha tôi nằm ở viện nào không?

- Cậu là con anh ấy à? Là cái thằng bé mà hồi đấy anh ấy nhận nuôi phải không? - Cô y tá chột hỏi lại.

Cha nhận con nuôi? Cái đó bây giờ không quan trọng, Cường đáp:

- Tôi là con ruột của ông ấy, cô biết cha tôi giờ đang ở đâu không?

Cô y tá nhìn bác sĩ một cái, hai người im lặng một lúc, sau cô ấy mới nói:

- Tôi không biết, chuyện đó cũng đột ngột lắm, cậu thử hỏi người khác xem, bên khoa bệnh nhiệt đới chắc có người biết đấy.

Sau đó mấy người bạn họ rời đi, để lại một mình Cường trước cửa phòng cấp cứu, vẻ mặt cậu từ lúc nào đã trở lên thất thần. Hy vọng bỗng chốc bị dập tắt, bây giờ cậu chỉ có mong muốn nhìn thấy cha, dù có là người thực vật, quãng đời còn lại, cậu sẽ cố gắng chăm sóc cho ông ấy.

Đợi tới khi trời sáng, Cường đi hỏi thăm trong khoa bệnh nhiệt đới, tâm trạng có phần không tốt, suốt một buổi sáng, cậu chỉ nhận lại được một sự thất vọng chồng chất. Những người ở đó nói rằng, cha cậu lúc bấy giờ đã xin nghỉ phép về thăm gia đình, theo như lời người làm cùng cha thì ông đã lâu không về gặp các con nên muốn xin nghỉ vài hôm. Nhưng không may là trên đường đi, cha Cường gặp tai nạn, ông bị một xe tải mất phanh đâm trúng, người ta không rõ là ông được đưa vào bệnh viện nào điều trị. Chỉ biết là sau ngày hôm đó, có người gọi điện báo, hình như là con trai nuôi của ông ấy, nói rằng bác sĩ đã bị tai nạn, chưa biết khi nào mới tỉnh lại

nên công việc ở bệnh viện sẽ không thể tiếp tục được. Từ đó tới nay họ không còn thấy ai nhắc đến vị bác sĩ đó nữa, thực sự đây cũng là một mất mát rất lớn đối với bệnh viện.

Cường có hỏi về người con nuôi của cha cậu, nhưng đáp lại là những cái lắc đầu. Họ nói là ông ấy về làm việc tại bệnh viện cách đây khoảng 14 năm, hồi đó khu vực này đang bị dịch sốt xuất huyết hoành hành dữ dội lắm, bao nhiêu người chết, có gia đình không còn một ai. Trong những người được chữa khỏi, có một đứa trẻ, gia đình đứa bé đã chết hết, bác sĩ là người trực tiếp điều trị cho nó, nên về sau ông cũng nhận nuôi nó luôn. Tính ra cũng đã 13 năm kể từ ngày ấy, mặt mũi thằng bé thế nào, bọn họ cũng không nhớ, nó ít khi theo bác sĩ tới viện, lớn lên lại đi học xa, hiện tại không ai biết thằng bé đó ở đâu nữa.

Càng tìm hiểu, Cường càng thấy bế tắc. Cậu chỉ toàn nhận lại được những thất vọng, không có lấy một manh mối nào cả. Trong số những người cậu nói chuyện, có một bác còn khuyên cậu, từ bỏ đi, một năm rồi, có khi cha cậu cũng không thể qua khỏi vụ tai nạn, có tìm kiếm nữa cũng chỉ thêm đau lòng thôi. Cường không tức giận vì những lời đó, cậu đã nghĩ tới tất cả, khi nghe họ nói về vụ tai nạn, cậu biết là hy vọng lúc này không còn nhiều, nhưng dù chỉ là một nắm mồi, cậu cũng muốn tìm đến đó.

Suốt buổi sáng lang thang trong viện, Cường mệt mỏi trở về phòng bệnh của Quân, một đêm không ngủ, thêm nửa ngày đầy tâm trạng, hiện Cường giống một xác chết hơn cả người nằm trên giường bệnh kia. Cậu ngồi thẫn thờ nhìn ra cửa sổ, có chút bất mãn trong lòng, vì sao cái gì cậu cũng không thể làm kịp.

14 năm trước, cậu không kịp hiểu suy nghĩ của cha, ông đã vì chuyện ở Thái Nguyên mà giằng vặt bản thân, ông còn sợ chuyện đó sẽ hại tới gia đình mà rời bỏ mọi người, đi đâu thật xa. Năm tháng trôi qua ông nghĩ đã đến lúc quay về, nhưng chẳng việc gì là trọn vẹn, những lo sợ cuối cùng cũng thành sự thật.

12 năm trước, cậu không kịp trở lên mạnh mẽ để bảo vệ mẹ, người đã luôn bao bọc che chở cho cậu suốt tuổi thơ. Người đã làm tất cả để cho cậu một gia đình hạnh phúc, chưa bao giờ mẹ hết yêu thương cậu, cho tới sau khi mẹ rời bỏ cuộc đời. Tình cảm đó được truyền lại cho chị gái.

2 tháng trước, cậu lại không kịp tới cứu Bông. Cậu từng thề sẽ bảo vệ chị và Bông bằng cả mạng sống của mình, nhưng thực tế thì sao. Tới một đứa bé cậu cũng không cứu được, cứ là người cậu yêu thương, kết cục sẽ rất bi thảm. Khiến chị gái phải sống trong chuỗi ngày ảo vọng sẽ tìm thấy con, là vì cậu sợ chị biết việc cậu không thể cứu được Bông, hay vì cậu lo chị không chịu nổi cú sốc khi biết sự thật, Cường vẫn luôn tự hỏi. Tới giờ cậu vẫn chẳng làm được gì cho những người thân xung quanh.

Có tiếng ho khê, Cường chớp mắt, cậu nhìn lại người đang nằm trên giường. Hẳn vừa tỉnh, ánh mắt đã có chút thần thái, không biết phải nói gì với hân lúc này, cậu đành yên lặng.

- Không có gì để nói à? - Quân chột lên tiếng.

Cường vẫn ngồi yên không đáp, cậu đang rất mệt mỏi, nếu được thì lúc này cậu muốn ở một mình.

- Thấy cả ông bà ông vải đến đón rồi, hóa ra chỉ là mơ. Đau chết mất!
- Quân lại nói, hân vịn vẹo trên giường mấy cái, dường như lại vừa động phải vết thương.

Nghe tới đó, bỗng trong đầu Cường nhớ ra một chuyện, cậu liền nói:

- Đêm qua mà có kẻ là từng bị bệnh rất nặng, còn tưởng không qua khỏi, sau thì được một người cứu chữa. Người đó rất tốt, tới khi hết bệnh còn cho mà ăn với nhiều thứ nữa, người đó có phải là bác sĩ làm trong viện này không?

Lúc nói những lời này Cường thấy mặt Quân có thay đổi, nhưng hăn không thể hiện gì nhiều, hăn nhếch miệng đáp:

- Tao không nhớ là đã nói mấy cái đây.

Lúc đó hăn hôn mê, đầu óc mơ mơ hồ hồ, nói cái gì cũng không rõ, bây giờ hỏi lại, hăn lập tức phủ nhận. Cường cũng không muốn nghĩ nữa, hăn không nói thì cậu cũng không ép, nếu như phải hỏi tất cả những người từng được cha chữa bệnh cho, vậy chắc cả đời này cũng không hỏi hết. Chưa kể tin tức đó phần lớn là vô dụng, nếu tìm được người con nuôi của cha thì may ra còn có chút hy vọng, Cường tự hỏi, không biết người đó như thế nào.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

20. Tử Chiến (2)

Một tháng sau.

Vết thương của Quân đã lên da non, giờ hắn có thể đi lại nhẹ nhàng, sau khi nằm viện một tuần, hắn liền xin về nhà để tỉnh dưỡng tiếp. Vì còn nhiều việc phải làm nên hắn không thể nằm trên giường mãi được, bằng mọi cách hắn vẫn cố xoay sở ra tiền. Hắn chuyển qua tập trung điều hành trang web Âm binh kia, kiếm tiền mọi giới, nhưng thay vì tìm tới bọn họ, hắn cho khách địa chỉ để họ đến gặp hắn. Nói chung là hắn vẫn kiếm tiền bình thường, mấy chiêu trò tâm linh bây giờ đang được ưa chuộng, mà hắn thì Đông Tây kim cổ đều biết, thành ra một ngày cũng lừa được vài lượt khách.

Cường từ hôm đó thì ít qua chỗ hắn, dù cho hắn có gọi thế nào thì cậu cũng từ chối, hiện cậu đang tới rất gần với mục đích của mình, bằng bất cứ giá nào cũng phải tận dụng đầu mỗi này. Cường hỏi thăm địa chỉ ngày trước cha từng ở, khi tới nơi, cậu nhận ra là cách này không dùng được. Vì cha ngày đó không có nhiều tiền, lương của ông ấy không đủ để mua nhà nên ông đã thuê một căn hộ trung cư nhỏ. Hiện nơi này đã có người thuê lại, chủ nhà nói có một cậu thanh niên đã tới dọn hết đồ đạc trong này đi, còn đi đâu thì họ không rõ.

Hỏi thăm hàng xóm xung quanh, có những nhà cũng mới chuyển tới, khó khăn lắm mới tìm được một người biết về cha cậu. Người đó nói tự nhiên thấy nhà cha cậu chuyển hết đồ đạc đi, cả cậu con trai cũng đi luôn, từ đó tới nay không quay lại đây lần nào. Mà rõ ràng là ông ấy đang làm bác sĩ chính trong viện, lương cũng gọi là cao, chỉ có điều con trai lại làm

trong trung tâm thành phố, họ đã nghĩ cậu con trai đó đã đón ông ấy đi chỗ khác khang trang hơn rồi.

Khi Cường hỏi bọn họ có biết con nuôi của cha cậu làm nghề gì không, họ đều không rõ, nhưng là làm cái gì liên quan đến cảnh sát. Thêm một điều nữa là về tên của người con trai nuôi đó, họ nói rằng, cậu ta tên là Quân. Ngay lập tức trong đầu cậu hiện lên khuôn mặt hắc, cũng làm việc liên quan tới cảnh sát, cũng tên Quân, đây có chẳng chỉ là sự trùng hợp?

Ngoài những điều đó ra, Cường không lấy thêm được thông tin nào khác, sự việc đã chìm vào quên lãng từ lâu rồi, ít ai để ý mà nhớ được tới tận bây giờ. Chưa kể họ cũng không được thông báo gì về vụ tai nạn của cha cậu, Cường cảm ơn người hàng xóm đó và ra về. Việc tiếp theo cậu muốn làm, là tới gặp Quân. Nếu hắc không phải người cậu cần tìm, vậy có thể nhờ hắc giúp một tay, dẫu sao hắc cũng đang là thanh tra, tìm người trong ngành đối với hắc cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Trên đường về, Cường lấy điện thoại gọi cho Quân. Đầu dây bên kia liền bắt máy.

- Gọi đúng lúc lắm, tao đang cần tìm mày - Quân lên tiếng trước.
- Việc gì vậy? - Cường hỏi.
- Có một nơi tao cần tới, qua đây nhanh lên.
- Đợi đấy.

Hơn một tiếng sau, Cường có mặt trước ngách dẫn vào khu tập thể. Quân đã gọi sẵn một xe taxi ở đó, hắc thấy cậu thì lập tức ra hiệu, hai người lên xe và rời đi. Cường đang nghĩ xem nên hỏi gì trước, hỏi hắc muốn đi đâu hay hỏi hắc có phải là con nuôi của cha cậu, cả tháng nay hắc ở nhà dưỡng thương, hôm nay đột xuất nói phải ra ngoài, việc này chắc hắc rất quan trọng.

- Có việc này tao cần hỏi, nếu không muốn trả lời ngay cũng được - Quân chột lên tiếng.

- Chuyện gì? - Cường thấy thái độ hăn hôm nay khang khác, có vẻ như hăn đang để tâm rất nhiều tới chuyện gì đó.

- Bố mẹ mày bị người ta hại chết phải không?

Cường liếc hăn, đầu mày nhú lại, sao đột nhiên hăn lại hỏi tới chuyện này.

- Nhìn là hiểu rồi, trên mày còn một chị gái, tên người đó là gì? - Quân không đợi cậu trả lời, hăn đã hỏi câu tiếp theo.

- Chi.

Lúc đó hăn đang nhìn thẳng, đột nhiên mắt hăn chớp lên, tiếp theo từ từ quay sang nhìn cậu, biểu cảm trên mặt hăn lúc đó rất phức tạp, vừa giống như đang tìm kiếm, vừa giống như muốn phủ nhận những suy nghĩ trong đầu. Sau cùng, hăn định nói, nhưng lại bị tiếng thở dài át đi, đợi một lúc lâu cũng không thấy hăn hỏi gì tiếp, Cường bắt đầu thấy nghi ngờ. Cậu để ý con đường bên ngoài nhìn rất quen mắt, cảnh quan xung quanh đã lâu không nhìn đến, có thay đổi ít nhiều, nhưng không phải không nhận ra.

Đây là đường về nhà. Con đường đã gắn liền với cậu suốt bao năm thơ ấu, thỉnh thoảng Cường vẫn nhớ đến nơi này, mỗi lần nghĩ về nó cậu lại cảm thấy trong lòng day dứt. Đột nhiên đi lại con đường cũ, có chút hoài niệm dội lên giữa dòng suy nghĩ của Cường, thâm tâm cậu chưa bao giờ quên đi những ký ức đã có với nơi này. Đau thương nhất, hạnh phúc nhất, tất cả đều từ đây mà phát sinh.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng Cường thấy một bóng dáng rất quen, cậu đã nghĩ sẽ không còn gặp lại người này nữa, những chuyện từng trải qua với người đó sẽ chỉ còn là hoài niệm chôn chặt trong ký ức Cường.

Nhưng giờ đây, chính mắt cậu thấy người đó đang đi ngược chiều với mình, khuôn mặt ấy không thể lẫn vào đâu được, so với lần cuối cùng bắt gặp, người đó gần như chẳng có gì thay đổi.

Người cậu nhìn thấy là Minh. Cậu ta vừa đi từ một ngôi nhà nào đó ra, vẻ mặt thất vọng, cách đây không lâu cậu vẫn còn nói chuyện với Minh, vẻ mặt này đối với cậu không có gì xa lạ. Cường nhìn theo tới khi xe chạy qua Minh, cậu ta có thể đã tìm được công việc mới, cuộc sống cũng trở lên ổn định hơn, và chắc những chuyện từng xảy ra ở Thái Nguyên cũng dần phai nhạt trong tâm trí cậu ta rồi. Cường nghĩ như vậy sẽ tốt hơn, một người bình thường như Minh không nên lún sâu vào thế giới ma quái này.

Xe dừng bánh. Cường nhìn ra, căn nhà mà Minh vừa đi khỏi, đó chính là nhà cũ của cậu, khi đó cậu tự hỏi, có phải Minh tới đây để tìm kiếm tung tích của cậu không? Đáng nhẽ Minh nên hiểu là cậu đã chết rồi, ngày đó mọi thứ giữa hai người đều đã xóa hết, vậy bấy lâu nay cậu ta vẫn lặng lẽ đi tìm Cường để làm gì. Chắc vì không có kết quả nên cậu ta mới trưng ra vẻ mặt thất vọng ấy.

Cường thầm thở dài, không rõ Quân định làm gì khi dừng xe ở đây. Cậu thấy hẫng đột nhiên tiến về phía cửa nhà cũ, hẫng vận tay nắm cửa, tất nhiên là cửa khóa nên không thể mở được ra. Bụi bám dày ở mọi nơi, nhìn qua cũng biết nơi này không ai ở đã lâu rồi, khoảng sân gạch trước cửa nhà đã mọc đầy những cỏ, chúng chen vào giữa các hàng gạch mà trời lên, có ngọn cao tới bắp chân người. Nhìn một lúc mà nỗi buồn đã giăng kín hai mắt cậu, sống mũi cũng cay cay, nếu như người trong nhà kia vẫn còn, thì có lẽ nơi này đã khang trang sạch đẹp hơn nhiều.

Kèo kẹt.

Cường chợt thấy cửa mở, vì bản lề lâu rồi không được sử dụng nên lúc mở có phát ra tiếng động rất lớn. Quân vừa phá khóa nhà cậu, còn chuyện gì hẫng không làm được nữa, lừa đảo, ăn cướp, giờ đến ăn trộm. Quân đi vào

nhà, hẩn yên lặng ra hiệu cho cậu, vào nhanh để đóng cửa, để người khác nhìn thấy sẽ nguy hiểm. Đồng hồ điểm 18h10', trời mùa đông nên tối rất nhanh, trong nhà lại không đèn đóm gì, người ta đã cắt điện ở đây từ lâu rồi, hai người phải dùng điện thoại để chiếu sáng xung quanh.

Nhìn những bàn ghế đồ đạc trong này, Cường bất giác nhớ về quá khứ, ánh đèn đường lay động trước mắt, hắt lên những khoảng sáng tối đặc thù, giống như khắc họa lại hình ảnh dượng và mẹ, họ vẫn đang ở đây, cười nói với cậu. Có chút ánh sáng giống với quá khứ, rời khỏi đó lại là bóng tối hiện thực, một sự tĩnh lặng ghê rợn đang bao trùm nơi này, không ai còn sống, tất cả chỉ là bóng ma quá khứ. Thứ mà ngày đêm hiện về trong cơn mơ của Cường, khiến cậu quên dần đi chuỗi ngày hạnh phúc. Tuổi thơ đầy màu sắc từ khi nào trở lên trắng xóa, thay vào đó là một bức màn xám xịt, càng nhìn màu xám đó càng đậm, tới bây giờ Cường đã nghĩ ký ức của cậu chỉ còn lại một màu đen kịt.

- Vụ án tao đang theo diễn ra ở đây. Ngôi nhà này cách đây 12 năm là nơi sinh sống của một gia đình, hai vợ chồng cùng với hai đứa con. Nhưng qua một đêm, hai người lớn đều bị sát hại dã man, những vết cắn nham nhở, hai đứa nhỏ may mắn thoát chết, trong hồ sơ tao không tìm được chính xác chúng sống ở đâu. Người ngoài nhìn vào thì nghĩ là hai người bị giết bởi một bầy thú hoang, tao cũng nghĩ vậy, nhưng có vẻ như không phải. Cho tới khi tao để ý tên của hai đứa con nhà ấy. Giờ thì tao cần biết, đã có chuyện gì xảy ra đêm hôm đó? - Quân nói, mặt hẩn hoàn toàn nghiêm túc.

- Hung thủ là tên đeo mặt nạ - Cường đáp, cậu không muốn phải nhớ lại chuyện này.

- Vì sao? Hẩn chỉ hứng thú với trẻ con, hiện trường lại ở ngoài sân, người bị tấn công đều là người lớn, lũ trẻ thì ở hết trong nhà.

- Người hắc muốn tấn công là tao, nhưng mẹ đã chặn hắc lại, lúc đó tao trốn được vào nhà - Mặt Cường khi nói những lời đó có lộ ra một tia sát khí, giống như chuyện cũ đang tái hiện trước mặt cậu.

Quân bắt đầu hiểu được vụ án từng diễn ra như thế nào, chuyện cũng không đến nỗi phức tạp, nhưng hắc đã nghĩ nó quá máy móc. Thì ra người hắc cần tìm suốt thời gian qua đã xuất hiện, hơn nữa còn ở rất gần hắc, tâm nguyện này cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

- Tao vốn không có cha, mẹ và chị thì đã chết do dịch bệnh, may mắn là tao được một bác sĩ cứu chữa kịp thời, sau đó ông ấy nhận tao làm con nuôi. Chắc mày đã nhận ra người bác sĩ tao đang nói tới là ai rồi, ông ấy thực sự đã muốn được quay về ngôi nhà này - Quân nói tiếp, hắc tựa lên thành ghế, giọng hết sức bình thản.

Hắc kể về vụ tai nạn sau đó, người đã Hoán sinh với Như chính là cha Cường, ông đã sống lại bằng thứ tà thuật đó, nhưng chẳng ai chắc chắn được tác dụng của nó. Sống ở đây có nghĩa là tồn tại như một người thực vật. Tới cùng thì người chết cũng không thể hoàn toàn hồi sinh, một năm qua ông vẫn nằm trong bệnh viện, phải thở bình ôxi, không có bất cứ một tiến triển nào. Quân biết là ông ấy đang có kế hoạch về thăm gia đình, vì hắc còn công việc nên không thể đi cùng ông chuyển đó.

Nhiều lần Quân nghe ông kể về gia đình nhỏ, nơi mà lúc nào cũng đầy ắp tiếng nói cười con trẻ, đứa út của ông cũng trạc tuổi hắc. Thấy một thằng bé cùng lúc mất hết gia đình, ở cái tuổi đó chắc chắn sẽ không thể khôn lớn thành người được, vậy nên ông quyết định nuôi nấng hắc. Đó là lần đầu tiên Quân có một người cha, trước giờ hắc chưa từng nghĩ tới thứ tình cảm lớn lao đó, suốt quãng thời gian trước, hắc chỉ biết mình là con rơi, chị gái cũng là con rơi của một người đàn ông khác. Cuộc sống của hắc bỗng nhiên thay đổi, không còn ai miệt thị, ghét bỏ hay trà đạp nhân phẩm hắc, vì hắc đã có cha.

Cha đã cho hần được sinh ra một lần nữa, dù không phải bằng cách tự nhiên, nhưng hần thực sự cảm thấy bản thân trở thành con người khác. Hần được đi học, được đối xử công bằng, ra ngoài có bạn bè, về nhà có người để mong ngóng, đó là những thứ đơn giản mà hần từng rất muốn thực hiện được. Cha cho hần 13 năm sống hạnh phúc, nên tới khi tai họa ập đến, hần hoàn toàn suy sụp. Quân không thể lập tức chấp nhận việc đó, hần chưa làm gì báo đáp lại cho cha, hơn nữa mong muốn đoàn tụ với gia đình của ông ấy còn chưa thực hiện được. Lúc đó hần chỉ nghĩ làm sao để cha sống lại, hần sẽ tìm gia đình của ông ấy tới, để ông ấy được gặp lại họ.

Như vì yêu hần nên đã chấp nhận Hoán sinh, dù biết chuyện này sẽ khiến cô chịu đựng những đau đớn khủng khiếp nhất, tới cùng cô ấy cũng chấp nhận để đánh đổi sự sống cho cha. Kết quả là ông có sống lại, nhưng so với chết cũng chỉ khác một chút. Chính vì người Hoán sinh với Như là cha Cường, nên khi cô thi hóa, mùi dương khí của cậu đã hấp dẫn cô, lúc đó con người trong Như đã mất, những tra tấn kéo dài suốt một năm qua khiến cô nảy sinh một khát vọng, đó là sự giải thoát.

Không chấp nhận số phận, Quân vẫn cố gắng tìm kiếm gia đình của cha, hần nghĩ nếu đem họ tới, có khi cha sẽ tỉnh lại. Vì vậy mà trong nửa năm, hần đã tìm kiếm tất cả tài liệu liên quan đến cha, những nơi ông từng sống và làm việc. Cuối cùng hần cũng có được đầu mối là bệnh viện tỉnh Thái Nguyên.

Đó cũng là lần đầu tiên Cường gặp hần, trong vụ của Minh. Thực chất đây chỉ là vì hần tiện đường tới Thái Nguyên, mục đích chính là vào bệnh viện tìm kiếm thông tin về cha. Tại đó hần đọc được trong hồ sơ ở bệnh viện có ghi địa chỉ nơi ông ở trước khi nhận công tác. Hần lập tức tới địa chỉ đó, hy vọng gặp được người thân của cha, nhưng căn nhà lúc bấy giờ đã trống không. Về sau hần tìm hiểu thì biết được nơi đây từng xảy ra một vụ thảm án, hai vợ chồng sống trong căn nhà đã chết. Quân dựa vào quyền

thanh tra mà lật lại tập hồ sơ của 12 năm trước, hai người con của gia đình đó vẫn sống, nhưng được bà con họ hàng nuôi dưỡng.

Mọi chuyện đều giống như sắp đặt, hắn tình cờ gặp Cường, may mắn là lần đầu tiên đó chưa gây ra chuyện gì nghiêm trọng. Hắn đột nhiên nhận ra cậu vì khi hôn mê, hắn đã kể về cha, còn Cường lại nói, cậu cũng đang đi tìm cha, tìm rất lâu rồi, cha của cậu cũng là bác sĩ. Quân đã nghiên cứu lại tập hồ sơ, nhận ra tên của Cường trùng với tên của người con trai út kia, để chắc chắn hơn nữa, hắn đã hỏi Cường về tên của người chị gái cậu. Tới khi kể những chuyện này, trong đầu hắn đã rõ ràng hết tất cả.

- T... Tôi cũng vừa nhận ra, khi ở bệnh viện, tôi thấy họ treo ảnh của cha, tôi đã hỏi thăm và biết được cha có một người con nuôi. Chỉ có người đó mới biết cha đang ở đâu, người con nuôi đó lại cùng tên là Quân, làm trong phòng cảnh sát, nên tôi đã định tới hỏi anh - Cường không còn xưng hô với Quân như trước, cậu đã hiểu những gì hắn làm, quãng thời gian một năm qua vì sao hắn lại thành kẻ xấu như vậy. Tất cả đều vì hắn sợ cha vĩnh viễn không tỉnh lại, hắn đã nghĩ cuộc sống sau khi Hoán sinh sẽ khó mà duy trì được, trước khi điều xấu nhất xảy ra, bằng mọi giá, dù phải đánh đổi cả nhân phẩm của mình, hắn cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện cho cha.

Trước mặt Cường, Quân không giấu nổi vui mừng, hắn đã làm được, tới cùng thì mọi chuyện đều kết thúc, hắn còn tưởng tượng ra cảnh khi cha gặp cậu, ông sẽ đột nhiên tỉnh lại. Nghĩ tới đó, Quân bất giác mỉm cười, lần đầu tiên hắn tìm được ý nghĩa trong nụ cười của mình, thứ mà rất lâu rồi hắn không còn cảm nhận được.

Bỗng mắt hắn tối lại, nụ cười vụt tắt. Có thứ gì vừa chảy xuống vai hắn, cảm giác nóng và nhớt, đây giống như dãi hơn là nước. Quân ngược mắt nhìn lên trần nhà, nơi ánh sáng không thể chiếu tới, từ bóng tối vọng ra những tiếng lách cách như chân rết. Nhìn bằng mắt thường sẽ thấy đó là một hố đen lớn cuộn thành vòng, màu đen dần dần dịch chuyển, càng vào trung tâm càng đặc quánh lại. Cảm giác có hàng chục con mắt đang dõi từ

trong hố đen kia ra, nhất cử nhất động của người bên dưới đường như đã bị thu tóm. Mùi vị chết chóc tràn ngập căn phòng, ép cho lồng ngực muốn ngạt thở.

NGOÀM!

Cẩn thận!

Mắt thấy một bóng đen vụt lao xuống, ngay trên đầu Cường, cậu khi đó cũng đã cảnh giác với không khí bất thường trong phòng. Chân hẫng vừa nhích lên một bước, Cường bên kia đã kịp đỡ người ra sàn, cậu lăn qua bên trái mấy vòng, trong giây lát kịp thời tránh được cú tấn công chớp nhoáng từ trên xuống.

Một tiếng nổ lớn vang lên khi bóng đen kia đâm vào sàn nhà, Cường đã bật dậy, hai người lúc này mới trông rõ thứ vừa phục kích họ. Kia là một con vừa giống người vừa giống rết, không ai bảo ai họ cùng nghĩ tới Bé Bự, nhưng sao hình dạng nó bây giờ lại khác như vậy.

Cái đầu vĩ đại chứa sáu khuôn mặt trẻ con đã thay bằng một cái đầu người lớn với một biểu cảm duy nhất, trông như quả bóng bay được nhồi đầy không khí bên trong. Phần trên phình ra, thay vì có mười hai con mắt, nó chỉ có hai con mắt to tròn, nhưng trong tròng mắt là mười hai lỗ đồng tử liếc ngang liếc dọc. Nhìn vào còn tưởng mắt nó là hai tổ ròi với những lỗ đen sâu hoắm. Kết hợp với cả khuôn mặt dị dạng đó là cái miệng rộng ngoác tới mang tai, bên trong khoe ra đầy răng lởm chởm, với cái miệng đó, nó tự tin ngọam hết một người mà không cần cắn đôi cắn ba như trước.

Thân hình tròn trịa bụ bẫm, với những cánh tay ngắn xưa kia, bây giờ đã trở lên gầy nhẳng, cánh tay cũng dài hơn và móng vuốt cũng sắc nhọn hơn. Vừa chạm đất nó lập tức đứng thẳng người, hai bên cánh tay mở rộng, tư thế giống như một con rết đang bạnh người thị uy. Lồng ngực nó đầy

những rãnh xương sườn trũng sâu, cảm giác như chỉ có da bọc xương, đây có đúng là Bé Bự không, nhìn thế nào cũng không giống.

Nếu là Bé Bự, vậy tên đeo mặt nạ cũng đang ở đây, lẽ ra hẳn phải xuất hiện rồi chứ. Nhưng điều đó không hẳn đã quan trọng, có tên đó ở đây hay không cũng vậy, con quỷ này vẫn phải bị tiêu diệt. Nhìn lại sức công phá của nó mới thấy rất khủng khiếp, mặt đá hoa trên sàn sau khi bị nó đâm trúng đã thủng thành một lỗ lớn, nơi nào nó đặt người xuống đều nghe thấy tiếng đá nứt lách tách, chứng tỏ tay của nó bấu rất chặt xuống nền nhà. Nếu phải so sánh với Bé Bự, nó còn mạnh hơn gấp nhiều lần.

- Chúng ta có khách sao? A! Cuối cùng cũng lột xác xong rồi, ba đã đợi Bé Bự mấy tháng, chỗ này không giống ở nhà, muốn làm một em búp bê cho Bé Bự cũng khó quá.

Đột nhiên có tiếng người reo lên phía sau lưng Cường, cậu không nhận ra đây là giọng của ai, nhưng khi quay đầu lại, đập vào mắt Cường chính là cái mặt nạ trẻ con bong chóc từng mảng. Tên đeo mặt nạ vừa đi từ phía sau nhà lên, trên tay hẳn đang cầm cái gì đó, nhìn giống như miếng giẻ nhúng nước. Nhưng mùi từ đó bốc ra lại tanh như máu, dừng cách mấy mét vẫn thấy nó xộc vào óc. Hẳn đang làm chuyện quái gì trong nhà Cường vậy?

Leng keng.

Đang trừng mắt nhìn tên đeo mặt nạ, người Cường lập tức bị đẩy một cú thật mạnh, khiến cho hai chân cậu phải nhào sang bên trái chục bước mới lấy được thăng bằng. Cùng lúc là một chuỗi những tiếng lách cách lướt qua sát sau lưng cậu, liếc mắt chỉ kịp thấy cơ thể đồ sộ của con rết người lao về phía tên đeo mặt nạ, tốc độ cùng sức mạnh đều rất khủng khiếp.

Keng.

Cảnh tượng tiếp theo khiến Cường phải kinh ngạc, không chỉ cậu mà ngay cả Quân cũng biến sắc ngay lập tức. Tiếng chuông vẫn vang lên lạnh lạnh, rõ ràng tới mức ai cũng phải lạnh người khi nghe thấy nó, Cường biết ý nghĩa của tiếng chuông này. Nó dùng để điều khiển Bé Bự, có phải tên đeo mặt nạ đang gọi con rết người đó, hẳn muốn kéo nó về bên đây để tiện ra lệnh.

Nhưng, trước mắt hai người lại là một cảnh vô mồi ngoạn mục. Tên đeo mặt nạ vẫn đứng như trời trồng, trong khi nửa thân trên của hắn bị Bé Bự cắn đứt lìa tới ngang bụng, trong chớp mắt tường và sàn nhà đã bắn đầy máu, nội tạng từ miệng của con quỷ rơi rớt ra xung quanh. Hắn chỉ kịp ứ ớ vài tiếng, hai cánh tay thò ra khỏi miệng con quỷ, nghiêng một cái là chúng liên rúng xuống, chuông và tay lẫn đi trong vũng máu. Nó bắt đầu nhai điên cuồng, trước khi hai chân tên kia đổ xuống, nhưng cánh tay xương xẩu đã kịp giăng xé lấy chân hắn, cảm giác cơn đói cồn cào của con rết người đã lên đến cao trào. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài giây, Cường và Quân đều tận mắt nhìn thấy, nhưng họ vẫn chưa hiểu chuyện này là như thế nào.

Đã ba tháng kể từ sau khi Cường đốt nhà tên đeo mặt nạ, có vẻ như hắn đã rời khỏi đó từ trước, cậu đã chờ hắn tới trả thù, nhưng giờ thì cậu hiểu vì sao hắn lại không tới. Bé Bự là một dạng quỷ có thể nâng cấp, tới một thời kỳ nhất định nó sẽ lột xác để trở thành dạng cao hơn. Cũng giống như các loài sinh vật trong tự nhiên, quá trình lột xác cần thời gian và địa điểm an toàn. Nơi tên đeo mặt nạ chọn để làm tổ cho Bé Bự chính là nhà cũ của Cường, vì nhà này đã bỏ hoang từ lâu, bên trong đủ rộng để giấu một con quỷ sắp tiến hóa như nó.

Chỉ là tên đeo mặt nạ cũng không biết nó sẽ mất bao lâu mới hoàn thành được quá trình lột xác, vì thế mà hắn phải ở gần con quỷ, cho tới ba tháng sau, hắn vừa được nhìn thấy hình thái trưởng thành của Bé Bự, tưởng như nó chỉ thay đổi bề ngoài, không ngờ là đầu óc nó cũng được tiến hóa

theo. Con quỷ bây giờ không nghe lệnh hăn nữa, nó cũng đã có khả năng miễn dịch với tiếng chuông kia, sau một thời gian dài không được ăn uống, nó trở lên đói khát vô cùng. Tên đeo mặt nạ xuất hiện với miếng da vừa thuộc còn chưa ráo máu, chính thứ đó đã thu hút nó, dù hăn có đủ tỉnh táo để nhận ra Bé Bự đã không còn là thú nuôi của hăn nữa, nhưng với khả năng hiện tại, hăn sẽ không thể thoát khỏi nanh vuốt của con quỷ đó.

Kết cục này đã được định trước, chết vì thứ mà hăn nuôi dưỡng, chết vì sở thích bệnh hoạn, chết để đền tội cho những đứa trẻ mà hăn đã cướp đi mạng sống. Cái giá khủng khiếp nhất cho một kẻ giết người không ghê tay, nửa thân trên của hăn bị nhai nát trong miệng Bé Bự, tiếng xương rau rầu trộn với máu thịt bầy nhầy, những mảnh xác vụn rơi vãi trên mặt đất, máu chảy thành dòng lênh láng. Bị chính đứa con tinh thần của mình ăn trọn, cảm giác cơ thể nghiền thành mảnh nhỏ khi vẫn còn sống là như thế nào, so với bị lột da thì cảm giác đó có bớt đau đớn hơn không. Chẳng ai biết hăn đã nghĩ gì khi nhìn thấy cái miệng đầy dớt dãi của Bé Bự há ra và ngoạm thẳng xuống người hăn, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng hăn cười khúc khích đầu đây, cũng chẳng biết khuôn mặt thật đằng sau chiếc mặt nạ kia như thế nào, tới cùng hăn chết mà không còn lại một mảnh xương ở trần thế.

GIẢI NGẢI KÝ

Yamiyugi Atemu (Tổng Mặt Than)

www.dtv-ebook.com

20. Tử Chiến (3)

Chứng kiến kẻ thù chết một cách tức tưởi như vậy, cảm xúc của Cường bỗng trở lên hỗn độn. Cậu không thấy được sự hả hê trong lòng, với những tội ác mà tên đeo mặt nạ đã gây ra, hẳn đáng phải nhận một cái giá khốc liệt hơn. Dù vậy, Cường cũng không hẳn là cảm thấy thất vọng, Thiên sư từng giảng rằng, chết chưa phải là kết thúc tất cả, con người ta sống ở đời ít nhiều cũng sẽ sinh phúc tạo nghiệp.

Chết là để mở ra con đường mới, người nào càng tạo nhiều nghiệp thì con đường càng dài và những khổ ải mà người đó gặp phải càng nhiều. Ngược lại, những ai khi sống tích được chút phúc đức, lúc chết đi chẳng đường đó tự nhiên sẽ ngăn lại, tới cùng là được thanh thân đầu thai. Nghiệp mà hẳn tạo ra lớn tới mức có trải qua mấy kiếp trâu ngựa cũng không thể trả hết, hơn nữa khổ hình tra tấn của địa ngục cũng không phải trò đùa, với lượng âm khí tích tụ nhiều như vậy, hẳn có thể sẽ bị đày xuống quỷ ngục, vĩnh viễn không có ngày siêu sinh.

Hơn tất cả, Cường cảm thấy người như hẳn tới chết vẫn đáng khinh, bất cứ chuyện gì hẳn làm đều đi ngược lại với luân thường đạo lý. Con quỷ mà hẳn nuôi lớn bằng sinh mạng của bao nhiêu đứa trẻ, nó vốn là loài vô thức vô thần, nhưng vì oán khí của lũ trẻ tích tụ theo thời gian, tới nay đã trở thành bản năng trong nó. Tức là nó hiện tại chịu sự điều khiển của những oán linh kia, vì chúng chết trong cô đơn và tuyệt vọng nên dù là tên đeo mặt nạ hay bất cứ ai khác đều sẽ trở thành kẻ thù của chúng.

Quân không nghĩ được nhiều như vậy, hẳn đang ráp vũ khí lại, con quỷ này hiện không nghe lệnh của bất cứ ai, hành động tiếp theo sẽ rất khó

đoán, tốt nhất vẫn nên làm những biện pháp chuẩn bị. Mà hắn đã thấy được cái viễn cảnh diệt vong của loài người nếu để con rết quỷ này sống khỏi đây, nó sẽ mở đầu cho thời đại quái vật xâm chiếm Trái Đất, như trong mấy bộ phim viễn tưởng hay xem. Không phải hắn muốn làm anh hùng chính nghĩa gì, nhưng nếu hắn để yên chuyện này, e rằng bản thân trong tương lai cũng khó sống.

Hắn đã nghĩ ra vài cách đối phó với thứ khổng lồ kia, chỉ là trong phòng quá chật hẹp, hai người chắc chẳng kịp xoay sở, cũng không thể lôi nó ra đường, để ai khác nhìn thấy sẽ tạo dư luận không tốt. Quân phân vân mất mấy giây, hắn chưa rõ con rết phiên bản mới này mạnh đến đâu, với khả năng của hắn và Cường, có thể hạ được nó một phần còn tùy vào may mắn. Trước mắt cần tìm địa điểm thuận lợi để bày binh bố trận, đánh với thứ liều mạng này cần có chiến thuật hợp lý, ngoài ra còn phải biết tùy cơ ứng biến linh hoạt. Nhưng mà hắn lại không phải người giỏi binh pháp, mấy cái trên kia chỉ là lý thuyết suông thôi.

Trong những phút vừa qua con quỷ chỉ chú ý đầu vào ngẫu nhiên xác tên đeo mặt nạ, nó ăn không xót một mảnh xương, tới vũng máu dưới đất cũng được liếm sạch sẽ. Một mạng người chắc chưa bõ bèn gì với thân hình to lớn của nó, những cánh tay chạy dọc trên thân kia lại bắt đầu di chuyển, cái đầu vĩ đại ngẩng lên, hai con mắt trở lại liếc về phía những người đứng sau. Khuôn mặt nó từ từ hiện ra giữa những khoảng sáng loang lổ, từ trán đến cằm chỗ nào cũng dính máu, cái lưỡi dài còn đang liếm quanh miệng, trông nó vẫn đói khát y như lúc mới xuất hiện. Thậm chí còn đói hơn vì sau khi ngủ dậy vị giác chưa phục hồi, ăn xong mới thấy ngon miệng, đó sẽ là lúc cơn thèm ăn được đẩy đến cao trào.

- Cố gắng đánh lạc hướng nó!

Cường đang bình tĩnh quan sát con quỷ, đột nhiên người cậu bị đẩy một cái, kèm theo đó là giọng tên kia đủ lớn để cả cậu và con quỷ đều phải giật mình, Tình hình lúc đó có thể hiểu là cả ba đang rất thận trọng nghe

ngóng đối phương, nhất cử nhất động đều có thể nổ ra chiến tranh. Căng thẳng là vậy mà Quân bất thành linh đảy Cường lên trước, còn hô một câu rõ to để thu hút sự chú ý của con quỷ, bảo sao nó chẳng nổi cơn thịnh nộ với cậu.

Ngay lập tức cơ thể con quỷ cuộn lên, những bàn tay cầm xuống nền đá hoa kê lách cách, đầu nó quay ngoắt sang phía Cường, mười hai lỗ đồng tử chĩa thẳng vào người cậu. Cảm giác cũng hơi lạnh gáy một chút, Cường còn không kịp nhìn xem tên kia định làm gì, đã thấy hăm ba chân bốn cẳng vọt ra phía sau con quỷ, nơi nó không nhìn đến được và cứ thế lẩn vào bóng tối. Đây là ý gì, Cường chợt thấy miệng thứ kia há rộng, đầu nó hơi chếch đi mười độ, cậu không còn thời gian suy nghĩ, trong tích tắc sàn đá hoa lại bị cày tung lên, bóng đen như vũ bão ập đến trước mặt.

Liên tiếp là hai cú tốp dồn dập xuống đều và thân Cường, gió lớn tới ù hết cả tai, mỗi bước nhảy lại là một lần thoát chết. Tất cả chỉ chênh nhau nửa giây, chưa bao giờ Cường thấy mạng cậu bị đe dọa lớn tới vậy. Nếu không nhìn tận mắt có thể sẽ nghĩ hai hàm răng của con quỷ chỉ to và dài hơn bình thường thôi, Cường đã toát mồ hôi lạnh khi thấy được sau hàm chính nó còn có một tầng răng mọc chĩa vào trong, nhìn như một dàn móc câu sắc nhọn. Nếu bị thứ này cắn trúng, những móc câu đó sẽ găm vào da thịt, nó giữ cho con mồi không thể giằng ngược lại, vì càng cố giãy dụa, móc câu càng đâm sâu. Kết cấu có phần giống với hàm cá mập, chỉ là con quỷ này còn một bộ hàm chính ở ngoài răn như thép, cho phép nó nghiền nát mọi loại vật chất.

Đồ đạc trong nhà không nhiều, nếu muốn dùng thứ gì đó chặn đường tấn công của con rết người này, Cường lập tức vươn tay chop lấy cây móc quần áo bên trái. Chắn ngang miệng nó thì chỉ một tợp là phần thân sẽ đứt làm ba đoạn, Cường chống nghiêng để cây treo quần áo xuống, phần đầu gấn đầy những móc, cậu chọc thẳng vào cái miệng đang lao tới của con quỷ. Nghe thấy "Ọc" một tiếng, đầu cây treo quần áo xuyên tận họng nó.

Con quỷ không vì thế mà dừng lại, nó đẩy cho thân cây treo quần áo bẹp dúm thành một đồng, Cường cũng bị dồn tới ngã rạp người xuống đất, đến khi miệng nó không thể ngậm lại được thì cái đầu lớn đã gần sát mặt cậu. Con quỷ nghen tới phát điên, cây treo quần áo giống như cái xương cá đang mắc trong họng nó, cổ họng so với những móc đâm tua tủa kia chính ra là bé hơn rất nhiều. Dớt dài chảy từ miệng nó ròng ròng xuống đất, nó cuống cuống cho tay vào cổ họng móc thứ đó ra, hai mắt long lên xòe xọc.

Cường lợi dụng lúc con quỷ không để ý, cậu luồn ra khỏi thân hình quá khổ của nó, đang định xuống nhà sau xem Quân chạy đi đâu, đột nhiên cậu thấy cái bàn xếp bằng sắt dựng ở góc tường. Ngày xưa cậu thường dùng cái bàn này để học chữ cùng chị, nó rất chắc chắn, nếu mang ra đập con quỷ kia, có thể khiến nó sút đầu mẻ trán, trong thời gian nó hồi phục cậu có thể từ từ đi tìm tên kia. Nghĩ là làm, Cường bê cái bàn đó lên, vì được làm bằng sắt nên nó khá nặng, sau khi nhấc nó tới ngang vai, Cường vụt mạnh xuống đầu con quỷ.

Cộp một tiếng, cái bàn phang trúng gáy nó, khiến nửa thân trên nó hơi chấn động, nhưng vậy chưa đủ mạng để khiến con quỷ trọng thương. Cộp thêm tiếng nữa, rồi lại tiếng nữa, cứ như vậy Cường vùng tay đập không ngừng nghỉ, mấy nhát liên đều trúng chỗ yếu hại sau đầu con quỷ.

QC!

Bỗng cậu dừng tay. Có cái gì vừa phun ra từ miệng nó, thứ kia rơi xuống đất tạo thành những tiếng loảng xoảng, nhìn lại mới ngu người, Cường vừa giúp nó phun ra cái cây treo quần áo mắc trong cổ. Ngay lập tức con quỷ dựng thẳng phần thân, cái đầu nó lắc lắc, giờ thì nó có thể thoải mái tấn công tiếp được rồi. Cường không kịp chửi thề, cậu thấy nó quay đầu về phía mình, như một tia chớp giáng xuống người Cường một cú tấp đầy uy lực. Tính ra cậu cũng không phải dạng nhẹ cân, nhưng cú tấp đó lại khiến thân hình cậu bị nhấc bổng, tiếp đó Cường văng đi vài mét, tới khi

chân cậu vướng vào thành ghế rồi rơi xuống, Cường vẫn chưa hết cảm giác quay cuồng.

Nguy hiểm!

Vừa mở mắt, khuôn mặt góm ghिếc của con rết người đã ập tới, vì đang treo ngược trên thành ghế nên cậu không thể lập tức thoát thân. May mắn là Cường vẫn giữ được cái bàn sắt trong tay, phản xạ tức thì là đem nó ra chắn trước mặt, nhờ vậy Cường chặn được cú ngoạm thần sầu của con quỷ.

Đau!

Một bên vai Cường đột nhiên bị tóm chặt, bàn tay đầy móng sắc như điều hâu quắp lấy vai cậu. Cảm giác từ cơ tới xương đều đau buốt, Cường cau mày, mồ hôi túa ra như mưa trên trán. Mẹ kiếp, cậu rửa thầm, cánh tay đang giữ bàn lập tức buông ta, Cường dồn sức hất văng bàn tay đang nằm trên vai cậu, đồng thời nắm quyền đấm cho con quỷ kia một cú. Nơi Cường nhắm đến là con mắt như tổ ròi đang nhìn cậu trừng trừng. Ngay từ đầu cậu đã có ác cảm với hai mắt nó, giờ mới có cơ hội giải tỏa bứt rứt này. Sau cú đấm bất thành linh, con quỷ đau đớn ôm lấy mắt nó, cảm giác của Cường khi phải chạm vào cầy tròng đầy lỗ đồng tử đó cũng không hề thoải mái, giống như cậu vừa đấm vào một bọc mủ lỏng bồng vậy.

Vì bị đau nên con quỷ phát tiết hóa điên, nó cào cấu xung quanh, thân hình giãy lên lồng lộn, Cường thậm chí còn không có chỗ đặt chân, cái bàn sắt chắn trước mặt cậu cũng vừa bị nó chọc thủng. Tình hình càng lúc càng bất lợi, nếu không nhanh chóng tìm đường thoát thân, sớm muộn gì cậu cũng sẽ lĩnh đòn của nó.

Bốp!

Giữa lúc cao trào, sau lưng con quỷ lại bị cái gì đập trúng. Nó lập tức dừng tay, Cường thấy thứ vừa rơi xuống kia, hình như là một cục thịt sống,

nó bay từ phía cửa sau tới. Con rết người vội vồ lấy miếng thịt, nó vừa ăn vừa ngoảnh lại, Cường nhìn chếch qua thân nó, thấy Quân đứng cạnh cửa, trên tay hắn đang cầm một miếng thịt nữa. Không đợi cậu bò ra, con quỷ nhanh như điện giật lao về phía tên kia, hắn cũng quay lưng bỏ chạy, hai kẻ đó cứ như vậy kéo nhau chạy mất. Chỉ vài giây sau đã còn lại mình Cường ở trong nhà.

Vừa rồi Quân đã đi đâu? Cường bật dậy, bằng tốc độ nhanh nhất cậu đuổi theo hắn, qua cửa là tới quan nhà bếp. Đập vào mắt Cường là một mớ da lột vứt trên sàn. Quanh tường và kệ bếp bôi đầy những máu, miếng thịt lúc này Quân vứt ra cũng được lấy từ đây. Tên đeo mặt nạ đã dùng nơi này để làm chỗ thuộc da của hắn, quang cảnh có phần khủng khiếp dọa người.

Cường không dừng ở nơi này quá lâu, hết gian bếp là tới vườn, cũng không có ở đây. Nhìn một đường cánh lá giã đổ xuyên suốt từ đầu tới cuối vườn, Cường chạy tới tường bao, bên kia bắt đầu vang lên những tiếng đánh nhau huỳnh huỵch. Cậu bật người lên bờ tường, tiếp theo Cường thấy được một màn chiết đầu kinh thần. Ba con quỷ đối đứng vây thành vòng tròn liên tiếp cắn xé thân thể con rết người. Nơi này là phía sau một công trường đang xây dựng, đất trống rộng rãi, thoải mái cho bốn con quỷ đồ sộ kia quần nhau.

Quân đang đứng trước cửa tòa nhà, sau lưng hắn là quỷ môn quan cháy bùng bùng, Cường lập tức chạy qua bên đó. Hóa ra là sau khi đẩy cậu lên, hắn đã chạy đi tìm địa điểm để dụ con quỷ kia khỏi nhà. May mắn là công trường này đang trong giai đoạn ngừng thi công, không có người qua lại nên tiện để đánh nhau.

Hỏi hắn vì sao lại phải mở quỷ môn quan, Quân bảo rằng muốn triệu hồi ra quỷ đối ở dương gian thì nhiều nhất chỉ được một con, vì âm khí ở đây không đủ để gọi ra nhiều. Như là ngày trước ở nhà lão thầy bùa, hắn cũng phải mở quỷ môn mới kéo được đám tay sai từ địa ngục ra. Mục đích của hắn là để lũ quỷ đối kia lôi con rết vào cửa, sau đó hắn sẽ đóng nó lại,

không tìm được cách tiêu diệt triệt để nên chỉ có thể làm vậy mới có hy vọng thắng.

Cường gật đầu, vừa nghe hẳn giải thích, Cường vừa quan sát trận chiến bên kia. Tốc độ của quỷ đói không nhanh bằng rết người, nhưng chúng tấn công theo đội hình, ba con không ngừng căn tới, khiến cho con rết chỉ biết phòng thủ mà không thể phản công. Trông vậy chứ không phải là con rết kia để yên, nó dùng tốc độ chóng mặt và một cơ sở tay linh động, vừa ngoạm vừa cào cấu kẻ địch. Điểm khác biệt đặc thù giữa quỷ đói và rết người là ở thức ăn của chúng. Quỷ đói gặp gì ăn nấy, chúng ngẫu nhiên tất cả mọi thứ bất kể là người hay quỷ. Trong khi rết người lại chỉ ăn được thịt, nếu bị thương, vết thương sẽ khôi phục nhanh hơn sau khi nó được tiếp thịt thường xuyên.

Vì lý do đó mà rết quỷ dần trở lên yếu thế hơn so với ba con quỷ đói kia. Nó chỉ hạ được một địch, trong khi người đã bị chúng xé toạc. Cường thấy con rết quay đầu, nó nhắm tới vị trí hai người đang đứng mà lao đến. Dù thế nào thì tốc độ của rết quỷ vẫn rất khủng khiếp, nó nhanh chóng bỏ lại hai con quỷ đói phía sau.

Quân đã chuyển sang thế chủ động tấn công, hẳn cầm lưỡi hái hên, có vẻ nhưng trận này hẳn chắc chắn sẽ thắng. Cường nhìn quỷ môn phía sau, trong đầu suy nghĩ nên khai triển bộ pháp nào để hỗ trợ hẳn.

Phăng!

Chưa nghĩ được cách, đột nhiên con rết và Cường giao chiến, nó tọt trượt nên bị lưỡi hái móc rách hàm. Thêm một điều nữa là vì hình xăm trị quỷ trên lưng hẳn, bình thường thì nó không ngại cái đó, nhưng giờ âm khí trong người đang thất thoát, nó không dám làm liều. Thay vì tiếp tục tấn công, con rết chọn cách bỏ chạy sang hướng khác. Cường đã tự hỏi, vì sao con rết kia không thể tấn công Quân mà tên đeo mặt nạ thì nó lại ăn trọn được. Đó là do hẳn không có hình xăm trị quỷ nào trên người. Tên đeo mặt

nạ làm nghề thuộc da, hẳn đã xăm lên da của những con búp bê trong xưởng, vì thế mà sau khi Cường đốt hết chúng, tác dụng của thứ tà thuật đó cũng mất đi hiệu nghiệm.

- Đuổi theo!

Quân bên kia hét lớn, mắt thấy con quỷ đang leo lên tòa nhà, cơ thể dài ngoẵng của nó uốn lượn, trong chớp mắt đã thấy nó bò hết một tầng. Cường không chậm trễ, cậu nhảy từ giàn giáo này qua xà ngang khác, các bước di chuyển linh hoạt, tay cậu đồng thời kết ấn. Tại địa thế như vậy, có thể hạn chế di chuyển của nó càng lâu càng tốt, vì vậy mà Cường dùng ấn khóa để khiến nó tạm thời ngừng lại.

Lòng bàn tay vừa hướng tới thân con quỷ, Cường hô lên:

- Khóa!

Ngay sau đó xích âm ty quấn lấy con quỷ, kéo cho nó dính vào cột nhà. Thân hình đồ sộ trong chớp mắt bị khóa chặt, mấy chục cánh tay co duỗi muốn thoát nhưng không được. Cường tiến thêm một đoạn nữa, cậu liếc mắt nhìn xuống, vuông góc với bên dưới là quỷ môn quan, từ đây cậu có thể vẽ ấn chú Yama để triệu hồi Thần Chết qua cửa địa ngục, bằng cách đó con rết người sẽ bị kéo về âm giới. Nếu không có quỷ môn quan thì không thể thi triển được bộ pháp này, Thần Chết cai quản địa ngục, muốn triệu hồi được thì phải có kết giới.

Quỷ môn quan cũng không thể tồn tại lâu dài được, phải nhanh chóng hành động trước khi lửa tắt. Cường bắt đầu dùng máu vẽ lên mặt đất những chuỗi ấn chú, hết một vòng ngoài, tới vòng thứ hai, đột nhiên mặt bê tông chỗ cậu đứng rung chuyển dữ dội. Cường ngẩng mặt lên, đập vào mắt cậu là cảnh tượng con rết giữ người thoát khỏi xích âm ty, nó thấy mỗi nên cơn điên trời dậy, sợi xích không thể giữ được nó lâu hơn nữa, vừa thoát khỏi kìm kẹp, con quỷ xông thẳng tới chỗ Cường. Khoảng cách không xa, địa

thế chênh vênh, Cường đã hết đường lui, cậu vội nuốt một ngụm nước miếng.

Bỗng trước mặt tối sầm, có ai đó vừa chần tằm cắt cậu, chỉ thấy hai cánh tay cầm lưỡi hái giong lên, con quỷ ngoạm phải thanh kim loại, hàm răng không ngừng nghiền xuống, nơi răng nó cắn trúng bắt đầu có máu chảy. Không phải nó bị thương, mà miệng nó nghiền vào bàn tay đang nắm lưỡi hái của Quân. Vừa rồi khi thấy cậu dùng Khóa để giữ con rết lại, hắn đã thấy không ổn, để tới đây nhanh nhất có thể, Quân phải cưỡi lên một con quỷ đỏi. Hai người một chủ một tớ lao đi, khi còn cách nơi Cường đứng chục mét, cùng lúc con rết thoát được xích âm ty, hắn thúc con quỷ tung người chồm lên, đồng thời bản thân cũng nhảy khỏi vai nó. Kết quả là hắn đến được chỗ Cường, còn con quỷ thì rơi thẳng vào quỷ môn.

- Tiếp tục đi, lửa sắp tắt rồi - Quân không nhìn lại, hắn nói qua tiếng thở dồn dập.

Cường lập tức tiếp tục, cậu tập trung vẽ lại ấn chú, khâu này tuyệt đối không được sai sót, chỉ cần nhầm một ký tự là cả hắn cả cậu đều sẽ gặp nguy hiểm.

Rắc.

Tiếng kim loại gãy rời, Cường nhìn lên, một đầu lưỡi hái đã đứt lìa, vai trái của Quân bị con quỷ ngoạm trúng. Hắn không kêu thành tiếng, nhưng toàn thân đã run lên, máu chảy thành dòng đỏ một bên áo. Nhanh lên, nhanh lên, Cường vẫn tiếp tục, cậu cảm giác không khí xung quanh như bị rút cạn, khó thở vô cùng.

- Xong chưa? - Giọng Quân vừa nói.

- Rồi - Cường vội đáp.

- Sau chuyến này hãy tới viện D, phòng 104, cha... đã phải đợi rất lâu rồi.

Cường im lặng, cậu sẽ không tới đó một mình, hẳn phải dẫn đường cho cậu. Vẽ tới ký tự cuối cùng, Cường lập tức kết ấn và đặt bàn tay vào giữa vòng tròn, hô:

- Ấn!

Giây phút chờ đợi tiếp theo mới thực sự hồi hộp, Cường nín thở nhìn xuống quỹ môn quan. Ngay khi nhìn thấy hai bàn tay không lồ chui từ trong tường lửa ra, cậu mừng rỡ reo lên:

- Buông ra đi.

Chưa kịp giữa lấy hẳn, con rết một lần nữa lại quay đầu bỏ chạy, kéo theo đó là Quân vẫn đang bị nó ngậm trong miệng. Cường thấy người hẳn đột nhiên hất tung lên, chơi với giữa khoảng không, sau đó hắng một cái, con rết bị bàn tay Diêm Vương tóm trúng, nó chỉ kịp giãy lên vài cái, bàn tay liền giật mạnh lôi theo thân hình đồ sộ của nó xuống quỹ môn. Quân cũng vì thế mà rơi theo, Cường với tay nhưng không nắm được, cậu chỉ thấy khẩu hình miệng của hẳn:

"Chăm sóc cho Chó Điên hộ tôi."

Sau đó cả hẳn và con quỹ đều rơi vào tường lửa, ánh sáng xanh lam bùng lên dữ dội, chớp mắt liền tắt ngấm.

Cường vẫn chưa hết bàng hoàng, cậu bỗng không biết phải làm gì lúc này. Sau tất cả mọi thứ lại chìm vào bóng tối tĩnh mịch, gió thổi qua cánh tay cậu, cảm giác hệt hắng kỳ lạ. Cường chạy xuống nơi vừa rồi còn là quỹ môn, tự nhiên cậu nghĩ phải đợi hẳn quay lại, bỏ đi bây giờ nhờ hẳn ra được thì sẽ không có ai đưa tới viện.

Thế là Cường ngồi chờ, chờ tới khi trời sáng, công nhân quay lại làm việc phát hiện ra cậu, họ còn nghi cậu là ăn cắp nên Cường không thể tiếp tục ở lại. Đợi năm tiếng liên tục mà không thấy hân xuất hiện, có khi nào hân đã mở được quỹ môn và về nhà rồi không. Cường nhặt chiếc vali lên rồi đi bắt xe qua nhà hân. Trong nhà không có ai, vậy là hân chưa về.

Cường để lại một mảnh giấy ngoài cửa, ghi địa chỉ và số điện thoại liên lạc. Trong đó cậu còn viết:

"Tôi cầm chìa khóa nhà, khi nào về liên lạc tôi sẽ qua trả."

Xong xuôi Cường mới khóa cửa lại, cậu phải tới gặp cha, bệnh viện nào, phòng bao nhiêu, giờ cậu chỉ nhớ được những cái đó. Bỗng nhiên cậu cảm thấy hồi hộp kỳ lạ, sau bao nhiêu năm tìm kiếm, tới khi được gặp mặt, lại rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ này. Trước cửa phòng bệnh, Cường đã định gõ cửa, nhưng nghĩ người bên trong vẫn chưa tỉnh lại, cậu liền cứ thế đẩy cửa vào.

Trong căn phòng tương đối sáng sủa, cửa sổ đón nắng đã được kéo rèm gọn gàng, mọi thứ đồ đạc máy móc đều rất hiện đại và tiện nghi. Người nằm trên giường đã được kê cao gối, y tá làm vậy để người bệnh có thể cảm nhận được những thay đổi sáng tối trong ngày. Cường bỗng thấy sống mũi cay cay, đúng là cha cậu đang nằm đó, vẻ mặt ông bình thản, như đang trong một giấc ngủ dài. Những nếp nhăn trên trán, trên khóe mắt, và mái tóc đã bạc theo thời gian, từng ấy năm xa cách, giờ nhìn lại vẫn là cha trong trí nhớ của Cường.

Ngay khi chạm vào bàn tay ấm áp của ông, Cường đã không ngăn được nước mắt rơi xuống, giống như đứa trẻ mười bốn năm trước nhìn bóng lưng cha đi khuất, cậu nghẹn ngào không nói lên lời. Đáng nhẽ cậu phải đi tìm ông sớm hơn, nếu vậy mọi chuyện đã không bế tắc như thế này. Một năm cha nằm trong bệnh viện mà không có lấy chút tiến triển nào, giờ đây cậu đã tới, ngay bên cạnh cha, xin ông mở mắt nhìn cậu một chút.

Cường cứ đứng như vậy suốt buổi chiều, tới khi các bác sĩ thông báo hết giờ thăm bệnh, cậu mới rời đi. Sau khi trở về, Cường báo lại cho chị gái về tình hình của cha, chị đã mừng tới ngất đi. Ngày hôm sau, hôm sau nữa, hai người thay phiên nhau tới viện, kéo dài suốt một tháng tiếp. Cường có qua phòng trực để đóng viện phí cho cha, ở đây cậu được thông báo, viện phí hàng tháng đều đã được trả đầy đủ.

Người ta nói rằng, có một tài khoản luôn chuyển tiền đúng hạn cho bệnh viện để thanh toán viện phí cho cha Cường. Tài khoản đó là của Quân, hăn nỗ lực kiếm tiền, chủ yếu là để trả số viện phí này. Khoản tiền lưu viện hàng tháng rất cao, lại không biết khi nào cha mới tỉnh lại, vì vậy nên hăn đã nghĩ bằng mọi cách phải kiếm ra tiền. Có bao nhiêu hăn đều gửi vào tài khoản đó, dù cho có chuyện gì xảy ra với hăn thì việc nằm viện của cha vẫn được đảm bảo.

Cường đã qua chỗ Chó Diên, cậu nói với thằng bé là Quân có lẽ sẽ không trở về nữa, từ bây giờ cậu sẽ chăm sóc cho nó. Nghe tin mà mặt thằng bé ngẩn ra, nó không nói gì, ánh mắt cúp xuống thất thần. Sau thì nó quay đi, bóng lưng lặng lẽ, trước khi biến mất, Cường có thấy nó đưa tay lên chùi nước mắt, có lẽ nó cũng rất đau lòng.

Hơn một tháng trôi qua, cứ vài ngày Cường lại qua khu nhà tập thể một lần, mảnh giấy để ngoài cửa vẫn còn, không có ai liên lạc cho cậu. Hăn có lẽ đã không thoát được quỷ môn, muốn mở kết giới từ địa ngục phải có máu quỷ làm chất dẫn, hăn lại đang bị thương, vũ khí cũng đã gãy rời, kiếm đâu ra máu quỷ mà mở cửa. Chỉ cần nghĩ một chút là sẽ nhận ra, cơ hội của hăn không có nhiều, thời gian qua đã đủ để dập tắt hy vọng trong cậu.

Thực sự là hăn không trở về, cứ như vậy mà sang thế giới bên kia, hăn nói là muốn hoàn thành tâm nguyện cho cha, sau đó sẽ đi tạ tội với Như. Có khi bây giờ hăn đang tìm kiếm cô ấy, nhưng liệu cô ấy có chấp nhận hăn, đây là chưa kể bản thân cô ấy còn không biết vất vưởng nơi này,

sao hẳn có thể tìm ra được. Cường bất giác thở dài, cậu không muốn phải lựa chọn, vì chắc chắn cậu sẽ chọn cha thay vì giải thoát cho Như.

Thời tiết bắt đầu rét đậm, mọi nhà đang chuẩn bị cho ngày đoàn tụ lớn nhất trong năm. Hôm nay Cường và chị gái lại tới viện, chị nắm lấy tay cha, kể cho ông nghe vài câu chuyện, Cường yên lặng ngồi bên. Bỗng chị thấy ngón tay cha khẽ động, như cảm giác được ông sắp tỉnh lại, chị bật khóc và lên tiếng gọi. Cường chạy đi tìm bác sĩ, mọi người lập tức tập trung tại phòng bệnh của cha cậu.

Vài phút sau, cha Cường mở mắt, lúc đó tim cậu như vỡ òa vì hạnh phúc, cuối cùng cậu cũng đợi được ngày cha tỉnh lại. Nhưng có một điều là cha không nhận biết được bất cứ ai xung quanh, ông chỉ mở mắt và nhìn vào vô định. Dù có lay gọi hay dùng biện pháp gì thì ông vẫn không nghe không thấy. Các bác sĩ chuẩn đoán rằng, đây là di chứng sau tai nạn, hôn mê sâu trong thời gian dài cộng với ảnh hưởng của vết thương trên đầu khiến cho cha Cường mất đi tri giác. Bệnh này có thể khắc phục được hay không thì còn tùy vào nghị lực của ông ấy.

Đối với Cường thì việc cha tỉnh lại là một thành công, rồi từ từ ông ấy sẽ lấy lại được phản xạ, việc cần làm bây giờ là chờ đợi mà thôi. Ban đầu cậu nghĩ đây sẽ là quãng thời gian khó khăn, nhưng chỉ vài ngày sau cậu nhận ra cha đã có thể chuyển động được mắt, thậm chí miệng cũng có thể mấp máy. Nhưng thay vì nhìn cậu, Cường thấy cha luôn nhìn xuống cuối giường, ánh mắt tỏ ra sợ hãi, những lời ông muốn nói, dần dần Cường cũng có thể nghe được, những từ lặp đi lặp lại đó là:

"Cô là ai?"

Trong phòng lúc đó chỉ có một mình Cường, xung quanh không có bất kỳ ai, cuối giường cũng trống không, cha đang hỏi ai vậy? Hiện tượng này càng lúc càng nhiều hơn, những người khác thì cha không thấy, nhưng "cô" đứng ở cuối giường thì ông lại thấy rất rõ. Tới chị gái Cường còn bị những

lời đó làm cho hoảng sợ, vì một nhẽ đâu có ai ở cùng chị trong phòng, cha không thấy chị đã đành, tại sao ông ấy cứ nhìn chăm chăm xuống cuối giường mà hỏi:

"Cô là ai?"

Không ai biết người cha nói là ai, ngoại trừ Cường, sau một thời gian, cậu đã hiểu người cha nhìn thấy rất có thể chính là Như. Oan hồn của cô ấy đã theo tới đây, vẫn luôn túc trực trong phòng này, bằng vẻ mặt đau đớn, những lỗ khoét trên mặt, hình dáng kỳ dị, thú cha thấy có thể là như vậy. Vì thế mà ông sợ hãi, trong mắt ông có thể chỉ là hai màu đen trắng, nhưng cô ấy lại xuất hiện giữa nền đen trắng đó, khiến cho ông không thể yên ổn được. Đây cũng là cái giá của việc chống lại tạo hóa, người chết vĩnh viễn không thể sống lại, dù có sống lại thì tâm hồn cũng như một kẻ đã chết. Không thấy được người sống, nhưng có thể thấy được người chết, như vậy còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Cường vì chuyện này mà giằng vặt rất nhiều, lương tâm cậu tới cùng vẫn phải lựa chọn giữa hai việc. Một là tiếp tục để cha trong tình trạng sống như chết, có thể chị em cậu sẽ được thấy ông, nhưng bản thân cha lại chịu khổ sở vô cùng, Hai là giải thoát cho Như, để cô ấy không phải vất vưởng nơi nhân thế này nữa. Nếu làm vậy cậu sẽ khiến cha không thể sống tiếp được.

Càng ngày cha càng thêm sợ hãi cô gái đứng cuối giường, ông thậm chí đã không dám ngủ, sau ba ngày liên tục, hai mắt ông chẳng chịt tơ máu. Các bác sĩ cùng không thể giải thích được trường hợp này. Cường không muốn thấy cha phải giày vò thêm nữa, lương tâm cậu từ ngày đó chưa từng được yên ổn, tiếp tục sống như vậy sẽ chỉ làm cho mọi người phải khổ, tới cùng cũng chẳng ai đạt được mục đích, tất cả chỉ là sai lầm chồng chất sai lầm.

Ngày tiếp theo, Cường không tới viện, cậu lên xe đi Hà Đông, đến nghĩa địa, trên tay cầm một chiếc áo sơ mi. Sau khi đào được một cô gái lên, Cường bật lấp quan tài, đây là lựa chọn để kết thúc tất cả những đau khổ đã tồn tại suốt một năm qua. Như vẫn giữ nguyên tư thế trong quan, lá bùa dính trên trán cô ấy, cậu lấy chiếc áo đặt vào bàn tay Như, đó là món đồ Quân vẫn mặc, Cường nói:

- Anh ta đã tới tìm cô, thời gian qua khiến cô phải chịu giày vò như vậy, tôi sẽ kết thúc tất cả ngay bây giờ. Tôi có lỗi với hai người, chặng đường tiếp theo cô sẽ không phải cô đơn nữa, xin hãy nhắm lại với anh ta, tôi cảm ơn anh ấy rất nhiều, món nợ này tôi sẽ đền đáp lại cho hai người vào kiếp sau. Xin cô hãy yên tâm quay lại âm giới, đi tiếp chặn đường siêu sinh.

Dứt lời, Cường đào chiếc bình sứ lên, mở nắp ra và đặt sang bên cạnh nơi Như nằm. Tiếp theo cậu từ từ gỡ lá bùa Cẩn thi trên trán cô ấy ra, lúc đó cậu cũng không chắc là cô ấy có nghe được hết những lời chân tình vừa rồi hay không, nhưng bàn tay đang nắm chiếc áo kia chợt siết chặt lại. Cường nhanh chóng kết ấn, cậu hướng lòng bàn tay vào trán cô ấy, sau khi đọc hết khẩu quyết, Cường hô:

- Hóa.

Vài giây sau không thấy cô gái động đậy nữa, cơ thể cứng nhắc bỗng nứt ra, sau đó từ từ tan vỡ. Đây là kết thúc của toàn cuộc, mọi thứ đều hóa hư vô, nhưng giữa sự hư vô lại hình thành những mối dây liên kết. Khi sống không thể ở bên nhau, chỉ mong chết đi lại được đoàn tụ, đó có chăng cũng là một kết thúc viên mãn.

Vừa lấp xong một không lâu, Cường nhận được một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia là tiếng chị khóc nghẹn. Chị gọi cho cậu để thông báo cha đã trút hơi thở cuối cùng, có thể nói cha đã hoàn thành tâm nguyện, ra đi bên cạnh người thân của mình. Cường chỉ biết nói xin lỗi, cậu xin lỗi chị,

xin lỗi vì không thể ở bên cạnh chị lúc này. Thật tâm, Cường muốn xin lỗi vì đã không thể giữ cha ở lại. Tiếng nấc nghẹn của Cường hòa vào trong gió, nghe vừa có phần bi ai lại vừa có phần thanh thản.

Trở về sau chuyến này, Cường quay lại nhà Quân, vô tình, cậu thấy Chó điên đang đứng dưới sân nhìn lên, thấy cậu nó liền nuốt lại nước mắt. Thằng bé hỏi:

- Anh ấy sẽ không về nữa sao?

- Chắc vậy, anh ta đã đi xa rồi, còn lâu nữa chúng ta mới gặp lại anh ấy - Cường an ủi thằng bé. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Chó Điên dùng kính ngữ khi nhắc đến Quân, thằng bé vẫn nghĩ là hẳn sẽ quay về nên thường xuyên qua đây chờ.

- Từ giờ tôi sẽ chăm sóc cho người anh em, hay là chuyển qua chỗ tôi ở luôn đi - Cường hại nói.

- Gọi tôi là Vũ, đấy là tên anh ấy đặt cho tôi ngày trước - Thằng bé đáp.

Vậy ra người đặt tên cho nó là Quân, Cường gật đầu, hỏi nó có muốn qua nhà cậu ở không, thằng bé từ chối, nó muốn ở lại đây hơn. Vậy nên sau đó Cường cũng không cần đi thuê nhà ở ngoài nữa, cậu và Vũ chuyển đến sống trong căn phòng của Quân. Cậu làm tiếp công việc mà hẳn vẫn làm, nhận giấy tuyển dụng, ai thuê gì làm đấy, nhờ vậy mà hai người có cuộc sống tương đối ổn định. Trong ngăn kéo bàn làm việc, Cường thấy tên và mật khẩu tài khoản của Quân, bằng số tiền này Vũ có thể tiếp tục đi học, thằng bé cũng muốn có thêm bạn mới ngoài những con Chó đen kia.

Thấm thoát cũng được một thời gian, vào một đêm đang xử lý công việc trên máy tính, đột nhiên Cường thấy có thông báo trong gmail của Quân. Cậu mở ra, đó là tin nhắn trong web do hẳn điều hành, 11 Âm binh. Trước giờ Cường chưa từng để ý tới cái này, đây là lần đầu truy cập vào đó,

có phần hơi bối ngỡ. Đang xem lượt người tham gia, bỗng Cường thấy một người dùng có tên tài khoản rất quen:

"Người qua đường 07

tongdangminh @ "

Tống Đăng Minh, đây là họ tên đầy đủ của Minh, trên đời chắc sẽ không có sự trùng hợp nào như vậy, Cường lập tức click vào khung chatbox và gõ vài chữ:

" Xin chào, lâu rồi không gặp"

Thiệt nghĩ, đã là duyên thì tránh không được, tới cùng những người có lòng cũng sẽ gặp lại nhau.

Hoàn

"11 Âm binh" tới đây là kết thúc. Từ giờ Cường sẽ là thành viên của tổ chức, cậu ta thay Quân quản lý và tiếp nhận thành viên mới. Những người tham gia tổ chức này không phải hoàn toàn ác, điểm chung duy nhất của bọn họ chính là từng trải qua một nỗi đau rất lớn, Âm dương sư vì vậy cũng không phải là tà đạo. Vốn dĩ nghề nào cũng sẽ có người tốt người xấu, ngay cả những kẻ xấu cũng vẫn có thể trở thành người tốt, tất cả đều nằm ở hai chữ Lương Tâm.

Table of Contents

Mục lục

1. Năm Viên

1. Năm Viên (2)

1. Năm Viên (3)

2. Ma Nhập

2. Ma Nhập (2)

3. Chợ Phiên Âm Phủ

3. Chợ Phiên Âm Phủ (2)

3. Chợ Phiên Âm Phủ (3)

3. Chợ Phiên Âm Phủ (4)

4. Thầy Tào. (2)

4. Thầy Tào (3)

5. Tái Khám.

7. Quật Mồ

7. Quật Mồ (2)

8. Chuyển Xe Cuối Cùng

8. Chuyển Xe Cuối Cùng (2)

8. Chuyển Xe Cuối Cùng (3)

8. Chuyển Xe Cuối Cùng (4)

9. Âm Hôn.

9. Âm Hôn (2)

9. Âm Hôn (3)

9. Âm Hôn (4)

9. Âm Hôn (5)

9. Âm Hôn (6)

10. Oan Nghiệt

10. Oan Nghiệt (2)

10. Oan Nghiệt (3)

11. Người Nói Chuyện Với Linh Hồn.

11. Người Nói Chuyện Với Linh Hồn (2).

12. Thầy Trừ Tà

12. Thầy Trừ Tà (2).

12. Thầy Trừ Tà (3).

13. Rồi Đi.

13. Bé Bự.

13. Bé Bự (2).

14. Đặt Cờ.

14. Đặt Cờ (2).

14. Đặt Cờ (3).

15. Chó Điên.

15. Chó Điên (2).

16. Mộ Búp Bê.

16. Mộ Búp Bê (2).

17. Đám Ma.

17. Đám Ma (2).

17. Đám Ma (3).

18. Lò Mổ.

18. Lò Mổ (2).

18. Lò Mổ (3).

18. Lò Mổ (4).

19. Cản Thi.

19. Cản Thi (2).

19. Cản Thi (3).

20. Tử Chiến

20. Tử Chiến (2).

20. Tử Chiến (3).